Huyết Thiếp Vong Hồn Ký

Tác giả: Trần Thanh Vân
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Chương 1 - Phiêu Bạt Giang Hồ

Vòm trời xanh ngắt không một vết mây. Con quạ lửa tỏa ra muôn đạo hào quang nóng sốt, ngột ngạt.

Trên con đường hoang đạo thông tới phủ Khai Phong, một chàng thiếu niên áo quần lam lũ, vẻ mặt khôi ngô lẽo đẽo tiến bước, ra chiều thê lương ủ dột.

Cứ bề ngoài mà coi thì thiếu niên này tuổi cỡ mười tám, mười chín. Cặp lông mày chàng nhăn lại, còn ngoài ra nét mặt lạnh lùng, nét mặt biểu lộ một vẻ cương nghị. Dù sao chàng vẫn không thể giấu được một nghi biểu khác thường, phong tư tuấn nhã.

Chàng giơ bàn chân lên coi tựa hồ đường quang đạo đất nóng bỏng đã làm cho chàng cháy da xám mặt. Chàng giơ tay áo lên lau những hạt mồ hôi trên trán. Rồi chàng lại cất bước chuyển mình đi tới một gốc cây lớn có bóng râm mát ngồi nghỉ.

Chàng đảo mắt nhìn bốn phía không thấy ai, liền móc trong bọc ra một nắm lương khô bốc ăn.

Giữa lúc ấy, một bóng người lù khù đang lủi thủi đi tới và lê vào ngồi dưới bóng cây bên cạnh thiếu niên.

Người mới đến là một lão già đầu tóc bạc phơ thân hình cao lớn. Lão mặc áo bông màu lam đã rách mướp. Ở đằng xa trông to sù, tựa hồ người phải bệnh phù thũng.

Tiết trời vào tuần mạt phục, khí nóng cực kỳ dữ dội. Thế mà lão mặc áo mền bông dày đi dưới ánh nắng chang chang thì thật là một chuyện lạ đời. Nếu lão không là kẻ điên khùng thì phải là một bậc dị nhân, coi thường tất cả mọi sự trên đời.

Chàng thiếu niên đưa mắt nhìn lão một cái rồi thản nhiên cúi đầu xuống nhấm nháp nắm lương khô, tưởng chừng như trạng huống quái dị cũng chẳng làm cho chàng nảy ra cảm giác kỳ lạ.

Lão quái nhân ngắm nghía chàng thiếu niên một lát rồi đột nhiên hắng giọng cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi có hiểu đạo kính lão tôn hiền không?

Chàng thiếu niên hững hờ hỏi lại:

- Phải chăng lão trượng muốn hỏi vãn bối?

Lão quái nhân trợn mắt lên gắt:

- Chẳng hỏi ngươi thì còn hỏi ai ở đây nữa.

Thiếu niên nhíu cặp lông mày ra chiều kinh ngạc hỏi:

- Lão trượng hỏi câu này là có ý gì?

- Lão ít ra cũng gấp tuổi ngươi bốn lần. Như vậy có đáng kêu là tiên sinh chăng?

- Cái đó... là lẽ đương nhiên.

- Ồ! Bọn hậu bối có cơm rượu phải nhường cho bậc tiên sinh. Lời thánh nhân đã dạy, chẳng lẽ ngươi không hiểu hay sao?

- Cái đó...

- Đừng nói lôi thôi nữa, lão phu bằng này tuổi đầu phải bôn ba dưới ánh nắng dữ dội, bụng đói miệng khát. Thế mà ngươi cứ ngồi ăn tự nhiên được ư?

Thiếu niên dở khóc, dở cười cố gượng đứng lên cầm nắm lương khô, ba phần chàng đã ăn hết một, đưa cho quái nhân nói:

- Nếu lão trượng không chê thì xin dùng tạm chút cơm này.

Lão quái nhân không để mời đến lần thứ hai, giơ tay ra đón lấy ăn một miếng cơm rồi hỏi:

- Đây là ngươi vui lòng cho lão phu đấy chứ?

Thiếu niên tuy cũng đói bụng nhưng lạnh lùng đáp:

- Làm chi một chút lương khô nào phải cao lương mỹ vị mà lão trượng quan tâm?

Lão quái nhân "ồ" một tiếng rồi ăn lấy ăn để nói:

- Cơm này chỉ cứng một chút thôi chứ chưa thiu còn ăn được. Chắc là cơm từ hôm qua để lại? Tiểu tử, lão phu đoán chừng có đến ba bữa ngươi chưa được ăn uống gì, phải vậy không?

Thiếu niên nguýt quái nhân một cái rồi đứng dậy nói:

- Vãn bối cần phải đi ngay. Xin từ biệt lão trượng.

Lão quái nhân ăn ba miếng rồi còn chừng một nửa, lão nhét cả vào miệng đoạn lú cổ ra mà nuốt xuống. Lão xua tay nói:

- Khoan đã, vội gì?

Thiếu niên không nhịn được nữa nhăn mặt hỏi lại:

- Lão trượng còn điều chi chỉ giáo?

Lão quái nhân vừa lú cổ ra nuốt cơm vừa giơ tay lên phủi những hạt cơm còn dính vào râu, lão trợn mắt lên nói:

- Lão phu chẳng chịu ăn không của ngươi đâu.

- Ý lão trượng muốn sao?

- Ngươi có cầu cạnh điều gì không?

- Không!

- Không thật ư?

- Đúng thế!

- Thằng nhỏ này giỏi thiệt! Ngươi đang cùng quẫn như kẻ ăn xin mà bảo không cầu gì ư?

Thiếu niên hơi ra chiều giận dữ lạnh lùng đáp:

- Vãn bối không thể chần chờ được nữa vì thời gian...

- Ngươi đi đầu thai hay sao mà vội thế?

Thiếu niên tức quá nhưng thấy đối phương là người già nua đồng thời không có lý do gì để mà gây gỗ. Tình trạng này chàng đã được nếm nhiều lần. Chàng miễn cưỡng nghiến răng nuốt giận trở gót đi luôn.

- Quay lại đã!

Tiếng gọi dường như có một hấp lực mãnh liệt vô cùng, chàng đã đi xa được chừng năm thước tất nhiên đứng dừng lại. Chàng biết lão này là một nhân vật có lai lịch, nhưng hoàn cảnh đã rèn luyện lòng chàng phẳng lặng như nước ao tù, nên chàng chẳng động tâm chút nào. Chàng hững hờ hỏi:

- Ý lão trượng muốn thế nào, sao không nói huỵch toẹt ra.

Lão quái nhân hùng hổ đáp:

- Lão phu không muốn ăn không của ngươi một nắm cơm khô.

Thiếu niên nghĩ thầm:

- Cái đó là tự lão mở miệng xin ăn chứ mình bức bách lão phải ăn đâu. Mình đã đói lả người lại còn bị lão rắc rối thật khó chịu quá. Tính nết lão này thiệt là kỳ dị chẳng giống người thường chút nào...

Thiếu niên còn đang ngẫm nghĩ thì quái nhân lại nói:

- Tiểu tử! Ta coi ngươi cặp lông mày nhăn tít lại biểu lộ có điều bất như ý. Khóe mắt ngươi lại đầy vẻ u ám nhất định trong lòng ngươi đang uất hận việc gì. Nhưng thân thế ngươi hiện ở vào tình trạng hãi hùng không làm gì được. Ngươi hãy nói cho ta hay bây giờ ngươi đi đâu? May ra ta có điều gì giúp ích cho ngươi được chăng?

Thiếu niên thấy lão nói đúng tâm sự mình thì không khỏi ngạc nhiên. Nhưng chàng vẫn ngạo nghễ cười đáp:

- Lời lão trượng nói hoàn toàn đúng cả. Nhưng vãn bối không cần một ai giúp sức.

- Được lắm! Ngươi cứ nói thật đi. Bằng không thì đừng hòng lên đường.

- Phải chăng tiền bối muốn giữ vãn bối lại?

- Phải rồi! Lão phu đã nói thế nào là đúng thế, quyết không hai lời.

- Lão trượng muốn cưỡng bách người ta hay sao?

- Tùy ngươi muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Có điều ngươi không nói rõ thì không đi được đâu.

Thiếu niên nhăn mặt lại toan nổi nóng. Nhưng chàng nghĩ lại chỉ thở dài đáp:

- Vậy thì vãn bối có một vấn đề muốn đem ra thỉnh giáo lão trượng.

- Hừ! Có thế chứ! Ngươi nói đi!

- Xin hỏi tiền bối muốn tới Ngọc Điệp Bảo thì đi ngã nào!

- Sao? Ngọc Điệp Bảo ư?

- Phải rồi.

- Ngươi đến Ngọc Điệp Bảo làm chi?

- Vãn bối đến đó có việc.

- Việc gì?

- Xin tha thứ cho vãn bối không trình bày được.

- Ngươi không nói thì thôi, lão phu chẳng cần hỏi nữa. Nhưng lão phu coi ngươi không phải là đến Ngọc Điệp Bảo để hành động một việc gì?

- Sao thế?

- Lão phu chỉ hỏi ngươi đến Ngọc Điệp Bảo kiếm ai để hành động!

- Vãn bối kiếm bảo chúa.

- Ha ha! Thằng lỏi này láo toét!

Thiếu niên tức giận nói:

- Nếu lão trượng có biết nơi đó thì chỉ giúp cho mà không thì...

- Thằng lỏi con! Đương nhiên là ta sẽ bảo ngươi. Có điều Ngọc Điệp là một phái võ, hiện nay oai danh lừng lẫy, lấn áp cả các bang phái chính, tà. Bảo chúa là Tây Môn Tung coi người bằng nửa con mắt. Hạng tầm thường muốn yết kiến y không được đâu. May mà ngươi gặp được lão phu. Lão phu đã có ý giúp ngươi, thì việc cầu kiến Tây Môn Tung không thành vấn đề nữa...

- Hảo ý của tiền bối, vãn bối xin tâm lĩnh là đủ.

- Sao, chẳng lẽ ngươi còn có đường lối nào khác nữa?

- Vãn bối chắc rằng Tây Môn bảo chúa không đến nỗi cự tuyệt...

- Chà thằng lỏi này ăn nói cũng ra dáng đấy. Ngươi vâng lệnh ai tới đó?

- Vãn bối tự mình muốn đến, chứ không vâng lệnh ai hết.

- Ủa! Ngươi cùng Tây Môn lão nhi có quen biết hay sao?

Thiếu niên nghẹn lời một chút, rồi ấp úng:

- Tây Môn bảo chúa là nhạc gia vãn bối.

Lão quái nhân đứng phắt dậy dòm ngó thiếu niên từ đầu xuống đến chân rồi nheo mắt hỏi:

- Y là nhạc phụ ngươi, thế thì ngươi là con rể y rồi hay sao?

- Có thể như vậy.

- Phải thì bảo là phải, không thì nói là không. Sao lại ấp úng có thể với không có thể?

- Vậy tại hạ đúng là con rể y.

- Tiểu tử! Tâm thần ngươi vẫn sáng suốt hay đã điên rồ.

Thiếu niên lẩm bẩm:

- Bữa nay thật mình gặp phải lão điên khùng, mà lão lại cho là mình điên rồ mới tức chứ!

Chàng bực mình hắng giọng một tiếng, không nói gì nữa, trở gót đi luôn...

Lão quái nhân lạng người ra phía trước ngăn chặn lại nói:

- Nếu lão phu không nghĩ tới nửa nắm cơm khô của ngươi, thì đập vào xác ngươi rồi đó! Ngươi dám nói dối với lão phu ư?

Thiếu niên hậm hực đáp:

- Bình sinh vãn bối chưa từng nói dối ai bao giờ.

Lão quái nhân giương cặp lông mày bạc lên, mắt chiếu ra những tia kỳ quang tựa hồ để soi thấu tâm can thiếu niên. Lâu lâu lão mới hỏi:

- Ngươi ăn mặc thế này để đến nhà Tây Môn Tung làm lễ nghinh hôn với con gái y hay sao?

Thiếu niên nghi hoặc hỏi lại:

- Tiền bối nói vậy là nghĩa làm sao?

- Ngươi vừa bảo lão phu chính ngươi là chàng rể y mà?

- Đúng thế! Nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

- Danh nghĩa ư? Thành thân rồi thì danh nghĩa há chẳng là sự thực?

- Nhưng... Vãn bối không tính đến chuyện đó...

- Ngươi nói chi kỳ vậy? Tây Môn Tung vì việc nghinh hôn của cô gái quý báu độc nhất mà giờ ngọ ngày mai đặt đại yến mời rất đông thân hữu đến dự. Ngươi...

Thiếu niên biến sắc run lên hỏi:

- Ngày mai họ làm lễ nghinh hôn ư?

Lão quái nhân thở hộc lên tức giận nói:

- Thằng lỏi con! Đến gia gia mi còn chẳng dám ăn nói ỡm ờ với lão phu. Thế mà mi...

Thiếu niên lùi lại một bước hỏi:

- Tiền bối có biết tiên nghiêm ư?

Lão quái nhân lớn tiếng hỏi:

- Mi có phải là con trai Vệ Phi ở Thanh Long Bảo không?

Thiếu niên trợn mắt líu lưỡi hỏi:

- Thanh Long Bảo Vệ Phi nào?

Lão quái nhân dựng râu trợn mắt lên nói:

- Mi cút đi! Đừng để lão phu cáu tiết lên sẽ đập nát xác ngươi ngay!

Thiếu niên cúi đầu xuống ngẫm nghĩ. Chàng chợt tỉnh ngộ mặt co rúm lại lẩm bẩm một mình:

- Được lắm! Được lắm! Thực là một việc mình chỉ mong được thế thôi. Nhưng mình cũng cứ tới nơi nói cho có đầu có cuối...

Lão quái nhân trong lòng nghi hoặc lắc đầu hỏi:

- Tiểu tử! Tên họ ngươi là gì?

- Vãn bối là Cam Đường.

- Nếu mắt ta không lầm thì ngươi tất nhiên là dòng dõi danh gia?

- Cái đó... Hỡi ôi! Song thân vãn bối mất cả rồi. Tấm thân phiêu bạt giang hồ, chẳng làm nên trò trống gì!

- Có phải quả thật ngươi đã đính hôn với con gái Tây Môn Tung?

- Đúng thế! Khi đó vãn bối mới lên bảy tuổi, cha mẹ hai bên có lời giao ước đính hôn.

- À! Lão phu tin ngươi rồi. Thế ra Tây Môn Tung hủy bỏ lời hứa, đem con gái gả cho người khác. Lão phu...

Cam Đường nhăn nhó cười ngắt lời:

- Vãn bối chưa được biết tôn hiệu lão trượng.

Lão quái nhân lắc đầu luôn mấy cái đáp:

- Ta quên hết, quên luôn cả họ tên. Tiểu tử ngươi định đến đó làm chi?

- Để thoái hôn.

- Sao! Thoái hôn ư?

- Đúng thế!

- Thế ra ngươi không còn chút chí khí là một trang nam tử nữa hay sao?

Cam Đường nở một nụ cười thê lương đáp:

- Vãn bối lưu lạc giang hồ khi nào dám để lầm lỡ tuổi xanh của nàng. Tây Môn bảo chúa đã đem con gả cho người khác, đó chính là một việc mà vãn bối hằng mong mỏi.

- Im miệng! Ngươi là một thằng nhỏ vô dụng, nhân bần chí đoản, làm mất thì giờ của lão phu! Thôi ngươi cút đi!

Cam Đường trong lòng đau đớn tự hỏi:

- Chẳng lẽ chí khí mình bị tiêu ma rồi ư?

Lão quái nhân lại nói:

- Tiểu tử! Ngọc Điệp Bảo ở phía trước mặt cách đây ba mươi dặm. Ngươi đi hết thung lũng rẽ sang bên phải là tới nơi. Lão phu tưởng ngươi đừng đến đó nữa mà thẳng tới gia nhập vào Cái Bang thì hơn.

Cam Đường nhìn lão quái nhân một lần nữa, nhưng không nói gì rồi cất bước chạy đi.

Cam Đường chạy thẳng một mạch chừng hai mươi dặm thì đầu nhức mắt hoa.

Hai chân lảo đảo cơ hồ ngã lăn ra bên đường.

Hai ngày trời chàng không được ăn uống gì. Còn nắm cơm khô lão quái nhân lại ăn mất quá nửa. Chàng đói lả người, không đi được nữa phải dừng bước lại. Chàng ngửa mặt nhìn trời than rằng:

- Lão Thiên đối với Cam Đường này sao tàn nhẫn thế.

Rồi chàng lê bước đến bờ suối vốc nước uống cho đầy bụng.

Đoạn chàng lại đứng dậy cất bước.

Bỗng cát bụi mịt trời. Một cỗ xe Du Bích Hương có hai ngựa kéo đi tới. Cam Đường đói quá, mệt nhoài, mà tâm sự ngổn ngang khiến chàng chậm bước lại. Lúc xe tới nơi mới biết thì tránh đã không kịp rồi. Chàng cố gắng né người vào bên đường...

Tiếng ngựa lộp cộp bỗng nhiên dừng lại. Hai con ngựa đứng dựng hai chân sau lên như người, khiến cho cỗ xe xuýt nữa lộn nhào.

- Thằng lỏi con thối tha kia! Mi đi đường như kẻ đui mù! Chắc là mi muốn chết hử.

Tiếng quát điếc tai. Đồng thời Cam Đường thấy sau lưng đau rát.

Một gã đại hán đầu báo mắt trố, tay cầm chiếc roi ngựa hầm hầm đứng trước mặt chàng.

Cam Đường giương mắt lên nhìn gã phu xe. Chàng tự biết mình đuối lý. Vả lại con người ta đến lúc bần cùng thì chí khí cũng chùn choẳn lại.

Chàng nghiến răng xoay mình đi...

Chát! Chiếc roi lại vụt vào đầu vào cổ Cam Đường. Gã đại hán sức lực không vừa, quất chàng cơ

hồ té xuống.

Cam Đường quá giận. Chàng trợn mắt lên gằn giọng hỏi:

- Các hạ khinh người thái quá!

Gã phu xe la lên:

- Đại gia phải đánh chết thằng ăn mày này.

Roi ngựa rít lên veo véo liên tiếp vút xuống đầu Cam Đường.

Sau Cam Đường giơ tay ra nắm lấy đầu roi mắt chàng trợn lên cơ hồ rách mí và hỏi:

- Ông bạn có thật định đánh chết người không?

Gã phu xe hắng giọng một tiếng rồi lạnh lùng đáp:

- Ta không ngờ thằng lỏi cũng là con nhà võ. Biết điều thì buông đầu roi ra.

Gã giựt mạnh một cái. Cam Đường đang cơn thịnh nộ, không hiểu một luồng kình lực từ đâu đưa tới, chàng giựt lại đánh "rắc" một tiếng. Chiếc roi da dài năm thước đứt làm đôi. Mỗi bên giữ một đoạn.

Gã phu xe giận tím mặt lại cười gằn liệng khúc roi xuống đất, vung tay ra chụp.

Chiêu trảo của gã nhanh như chớp nhoáng và huyền diệu phi thường, chẳng kém gì một tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ.

Cam Đường kinh hãi vô cùng! Chàng không ngờ một tên phu xe mà thủ pháp ghê gớm đến thế! Chàng vội nhảy lùi lại phía sau ba thước, may mà tránh khỏi chiêu trảo của đối phương trong đường tơ kẽ tóc.

Gã phu xe chụp không trúng liền vung tay kia ra phát chưởng.

Cam Đường bị lửa cơ đốt ruột. Đầu váng mắt hoa, chàng dù có công lực cũng không phát huy được nữa. Chàng đành nuốt giận để ứng phó với phát chưởng của đối phương, chẳng những chàng không còn sức đón đỡ mà né tránh cũng không xong.

Binh!

Tiếp theo là một tiếng rú, Cam Đường loạng choạng lùi lại đến bảy tám bước.

Người chàng xiêu vẹo muốn ngã lăn ra.

Gã phu xe vẫn chưa hết căm giận, băng mình nhảy lại phóng chưởng nữa ra...

- Dừng tay lại!

Một tiếng quát trong trẻo từ trong xe vọng ra. Tuy là tiếng quát, song nghe rất êm tai.

Gã phu xe thu chưởng lùi lại, nhưng nét mặt vẫn hầm hầm.

Cam Đường bất giác ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy trước mắt sáng rực. Trống ngực chàng bỗng

đánh thình thịch...

Chương 2 - Huỷ bỏ hôn ước

Một vị nữ lang áo trắng cực kỳ xinh đẹp đứng ở trước xe nhìn ra. Nàng xinh đẹp đến nỗi khiến cho người ta phải mờ mắt. Nếu không chính mắt mình trông thấy thì chẳng ai tin rằng trên thế gian lại có người xinh đẹp đến thế! Nàng đẹp từ cái mũi, cái môi, má hạnh, tai đào, cặp lông mày xanh biếc như sắc cỏ ngày xuân, cặp mắt tựa nước hồ gợn sóng. Tấm thân ngọc ngà rất vừa tầm thước. Đầy thêm một phân thì người béo quá, giảm đi một phân lại biến thành gầy. Cả đến nốt ruồi bên má cũng làm cho tăng vẻ đẹp.

Cam Đường tuy không phải là phường hiếu sắc, nhưng đứng trước bức tượng thần nữ cũng phải say sưa ngây ngất.

Nữ lang áo trắng cũng ngẩn người ra, Cam Đường cốt cách phi phàm, phong tư tuấn tú, khiến nàng nhìn thấy mà trong lòng không khỏi mơ màng. Nhưng nàng chợt nhớ ra ngay là mình đã mất vẻ tự nhiên, bất giác hai má ửng hồng nàng lên tiếng:

- Thuộc hạ tiểu nữ là một tên lỗ mãng, hỗn xược với tướng công. Tiểu nữ xin tướng công miễn thứ cho.

Cam Đường bây giờ mới phát giác ra là mình ngớ ngẩn, không biết lên tiếng trước, để đối phương là một thiếu nữ phải mở miệng từ tạ. Chàng không biết nói thế nào được bây giờ. Sự thực thì chàng không phải là tay đối thủ với gã phu xe, chàng đành lạnh lùng đáp:

- Cô nương dạy quá lời!

Rồi lặng lẽ cất bước đi ngay.

Nữ lang tần ngần một hồi rồi quay vào ngồi trong xe, cất tiếng bảo đại hán:

- Lên đường!

Cam Đường cắm đầu đi nhưng hình ảnh nữ lang vẫn còn lởn vởn trong đầu óc, xua đuổi không đi. Ngẫu nhiên chàng để mắt tới áo quần lam lũ, tay sờ lên vết roi đang rát, rồi trên môi thoáng lên một nụ cười mai mỉa.

Cam Đường theo lời chỉ thị của quái nhân trỏ đường cho, đi thêm chừng nửa giờ nữa thì mé hữu đường hoang đạo quả nhiên hiện ra một trái núi xanh biếc. Chàng lẩm bẩm:

- Chắc Ngọc Điệp Bảo ở trên trái núi này bên kia thung lũng.

Nghĩ vậy chàng đi quanh vào tới chân núi.

Một con đường phẳng phiu đất vàng dẫn vào tới cửa rừng. Trên đường chàng gặp toàn hán tử mặc võ phục.

Đi hết khúc quanh thì một tòa nhà nguy nga tráng lệ hiện ra. Chàng đưa mắt nhìn qua bức tường vôi thấy rõ những nóc nhà chạm rồng đắp phượng dày như bát úp.

Ngoài cổng trang đã dựng lên một nhà chòi treo đèn kết hoa muôn phần rực rỡ, sĩ khí tưng bừng.

Cam Đường ngó thấy tình cảnh này không khỏi thương tâm, tựa hồ không còn đủ dũng khí để tiến bước nữa. Ngọc Điệp Bảo bao phủ một làn không khí tưng bừng của nhà đám cưới mà lại là đám cưới vị hôn thê của chàng đi lấy người khác, trách nào chàng chẳng đau lòng.

Cam Đường không oán ai trách ai. Bữa nay chàng đến đây với mục đích duy nhất là giải trừ hôn ước để khỏi làm lỡ cuộc chung thân của người khác. Nhưng cuộc hôn lễ lại khai mạc trước khi chàng đến nơi, thành ra nghĩa cử của chàng cũng bằng thừa, không còn ý vị gì nữa.

Cam Đường toan quay gót trở lại, nhưng chàng lại nghĩ rằng bậc đại trượng phu hành động phải cho phân minh. Việc hôn ước này nên giải quyết dứt khoát mới được.

Chàng ăn mặc như kẻ ăn xin khiến cho vô số người chú ý nhìn vào.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại một lúc rồi mạnh dạn tiến về phía cổng trang.

- Đứng lại!

Hai gã đại hán đầu báo lên tiếng quát rồi xổ ra đứng trước mặt chàng ngăn lại.

Một gã vẻ mặt hung dữ hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi có biết đây là đâu không?

Cam Đường biến sắc đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết rõ rồi.

- Ngươi đã biết, sao còn xồng xộc tiến vào?

- Tại hạ...

- Chẳng tại thượng, tại hạ gì hết. Mai là ngày đại lễ. Ngươi muốn ăn xin thì chiều tối mai hãy đến.

Cam Đường dở cười dở khóc nuốt giận nói:

- Tại hạ xin yết kiến bảo chúa.

Gã đại hán ngó Cam Đường từ đầu đến chân ra chiều khinh bỉ nói:

- Mi mà dám xin vào ra mắt chưởng môn nhân ta ư?

- Đúng thế!

- Cút ngay! Không được ở đây làm rối.

Cam Đường giận sùi bọt mép thất thểu quay đầu trở ra.

Đột nhiên, một bóng người lù khù đang dệnh dạng đi tới, cất giọng ấm ớ hỏi:

- Ô kìa! Tiểu tử! Ngươi xong việc rồi ư?

Cam Đường bất giác dừng bước lại, chàng nhìn ra thì chính là lão quái nhân mà chàng đã gặp ở dọc đường. Chàng không ngờ lão cũng đến Ngọc Điệp Bảo.

Nghe lão hỏi chàng buồn rầu thở dài rồi lại cất bước...

- Khoan đã!

- Lão trượng có điều chi dạy bảo?

- Ngươi thật chẳng ra trò gì.

Cam Đường thộn mặt ra. Lão quái nhân mắng chàng lần này như là hai.

Hai gã đại hán canh cổng rảo bước tiến ra kính cẩn thi lễ nói:

- Bọn tiểu nhân bái kiến lão tiền bối.

Lão quái nhân oai vệ khoát tay nói:

- Miễn cho!

Hai gã đại hán đứng thẳng người lên. Gã nọ bảo gã kia:

- Viên lão nhị! Lão nhị vào báo quân gia có Vô Danh lão tiền bối giá lâm.

Lão quái nhân vẫy tay nói:

- Bất tất phải thế, lão phu không ưa cái lối khệnh khạng này.

Hai gã đại hán vâng dạ luôn miệng, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

Cam Đường không khỏi sững sờ, lẩm bẩm:

- Không ngờ lão quái nhân này lại là một nhân vật ghê gớm trên chốn giang hồ, ai trông thấy cũng phát sợ. Lão là Vô Danh lão nhân.

Vô Danh lão nhân công lực tuyệt cao, chẳng ai hiểu lai lịch lão ra sao. Tính lão ưa can thiệp vào chuyện người ngoài, nên chẳng ai muốn gây sự đến lão.

Lão quái nhân trỏ Cam Đường hỏi đại hán:

- Gã này đến có chuyện gì? Sao lại đuổi gã ra?

Đại hán ngập ngừng hỏi lại:

- Vị này có biết lão tiền bối...

- Không! Lão phu thấy vậy thì hỏi chơi thôi!

- Ồ! Y đòi ra mắt tệ bảo chúa. Bọn tiểu nhân sợ...

- Ngươi đã hỏi lai lịch gã chưa?

- Cái đó... chưa...

- Sao ngươi biết rằng bảo chúa không muốn gặp gã!

- Cái đó...

- Nếu ngươi còn đuổi gã đi thì vỡ mặt ra đó.

Nói xong lão đường hoàng tiến vào bảo.

Hai gã đại hán lặng lẽ hồi lâu sắc mặt biến đổi. Chúng không tài nào đoán ra được lai lịch Cam Đường. Một gã hắng giọng chắp tay khom lưng vẻ mặt bẽn lẽn nói:

- Tiểu nhân có mắt không tròng. Xin thiếu hiệp đừng giận.

Cam Đường trong lòng ngấm ngầm cảm kích Vô Danh lão nhân nhưng lòng chàng rất đỗi nghi ngờ. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ Vô Danh lão nhân biết hết lai lịch mình rồi?

Chàng hối hận đã đem tên họ nói cho lão biết.

Gã đại hán lại nói tiếp:

- Xin thiếu hiệp cho biết danh hiệu để tiểu nhân vào thông báo.

Cam Đường hững hờ đáp:

- Ngươi cứ nói có con trai cố nhân xin vào ra mắt.

Đại hán chau mày nói:

- Xin thiếu hiệp đi theo tiểu nhân.

Gã nói xong đi trước dẫn đường. Cam Đường theo sau đại hán ruột rối như mớ bòng bong.

Chàng vừa đi vừa tính toán những câu sắp nói cùng người ngang hàng với phụ thân chàng.

Cam Đường vào qua cổng thì thấy một con đường lớn cát đá trắng, hai bên trồng toàn một thứ cây bách cao chót vót. Phía trong thấp thoáng những lầu các nguy nga ngất trời. Bóng người đi lại không ngớt. Chỗ nào cũng treo đèn kết hoa nhộn nhịp tưng bừng.

Chỉ trong nháy mắt chàng vào tới trước một căn nhà lầu. Một gã hán tử mặt lưỡi cày ra đón hỏi:

- Có việc chi vậy?

Đại hán dẫn đường chắp tay đáp:

- Xin vào báo quản gia có vị thiếu hiệp này xin bái kiến bảo chúa.

Hán tử mặt lưỡi cày đảo mắt nhìn Cam Đường lạnh lùng hỏi:

- Trương Văn! Ngươi quên cả lề luật trong bảo rồi hay sao mà gặp ai cũng đưa vào đây.

Đại hán vội phân trần:

- Là ý kiến của Vô Danh lão tiền bối. Tiểu đệ đâu dám chẳng tuân theo!

- Ủa! Ngươi hãy lui ra.

Gã đại hán tên gọi Trương Văn trở gót đi ra.

Hán tử mặt lưỡi cày khoanh tay nhìn Cam Đường hỏi:

- Qúy danh ông bạn là gì?

- Tại hạ họ Cam, tên Đường là bạn cũ với bảo chúa.

- Xin chờ đấy một chút.

Gã đại hán mặt lưỡi cày trở gót đi vào trong.

Lát sau một người ra kiểu văn sĩ đã đứng tuổi, bộ mặt nham hiểm, ngó Cam Đường một lượt rồi hỏi:

- Phải chăng Cam bằng hữu muốn ra mắt bảo chúa?

- Đúng thế!

- Tại hạ là quản gia tên gọi Ngũ Thiên Tài, mời ông bạn đi theo tại hạ.

Hắn nói xong đi trước dẫn đường.

Qua mấy quãng đường lát đá nhỏ thì đến nhà khách sảnh. Quản gia Ngũ Thiên Tài nói:

- Ông hãy chờ đây một chút. Tại hạ lập tức vào thông báo tệ bảo chúa.

- Xin phiền quản gia giúp cho.

Cam Đường cảm thấy trong dạ bồn chồn khắc khoải không yên.

Một nữ tỳ áo xanh bưng trà vào nhìn Cam Đường bằng cặp mắt nghi ngờ rồi rón rén đi ra.

Chẳng bao lâu quản gia Ngũ Thiên Tài trở ra cười hề hề nói:

- Tệ bảo chúa sắp ra đó, tại hạ mắc nhiều chuyện quá không thể tiếp hầu được.

Cam Đường cung kính đáp:

- Xin các hạ tùy tiện.

Lúc đó, phía sau bức vách sảnh đường xuất hiện một lão già ăn mặc cực kỳ hoa lệ và một người đàn bà đứng tuổi y phục rất diêm dúa. Hai người này dòm qua lỗ hổng ra ngoài một lúc rồi đều lộ vẻ kinh hãi. Lão già khẽ hỏi:

- Mình coi có đúng không?

Thiếu phụ đứng tuổi giọng nói không được tự nhiên đáp:

- Đúng rồi, chính là tên mèo mả gà đồng đó.

- Lạ nhỉ?

- Thiệt là một sự bất ngờ.

- Mình có biết gã đến làm gì không?

- Dĩ nhiên bây giờ gã không chỗ nương tựa nên mò đến để cầu thân chứ gì!

- Vụ này chớ nói hở cho con Tố Vân hay...

- Phải thế chứ!

- Không hiểu còn ai biết gã tới đây nữa chăng?

- Vừa rồi Ngũ quản gia chẳng đã nói là lão khỉ già Vô Danh lão nhân can thiệp cho gã vào đấy ư?

- Thiệt là... một chuyện rắc rối.

- Ngày mai là ngày đại sự của Tố Vân... Mình nghĩ xem nên xử trí thế nào?

Thiếu phụ mặt lộ sát khí ghé tai thì thầm với lão già một hồi.

Lão già gật đầu nói:

- Đành làm thế vậy!

Trong nhà khách sảnh, Cam Đường ngồi đứng không yên. Đầu chàng nặng trĩu, chàng cất bước đi lại ra chiều nóng ruột.

Một lão già thân thể cường tráng, ăn mặc cực kỳ hoa lệ từ từ bước ra.

Từ hồi còn nhỏ Cam Đường đã gặp lão nên còn nhớ mang máng lão này là ai.

Chàng liền quỳ xuống lạy, ngập ngừng:

- Tiểu... Tiểu...

Chàng không biết tự xưng thế nào cho phải. Nếu xưng là tiểu điệt thì không đúng vì cha mẹ đôi bên đã có ước hẹn về việc hôn nhân của mình. Còn tự xưng là tiểu tế, mà vị hôn thê đã đi lấy người khác, ngày mai làm lễ nghinh hôn thì tự xưng như vậy thật cũng bẽ bàng...

Lão già đó chính là bảo chúa Ngọc Điệp Bảo tên gọi Tây Môn Tung.

Tây Môn Tung lộ vẻ kinh hãi, lão cực kỳ xúc động nói:

- Đường nhi! Ngươi đấy ư? Đứng lên!

Nói xong hai tay nâng Cam Đường dậy.

Cam Đường thấy lão là bậc phụ chấp lại tự thương cho thân thế mình, ruột đau quặn lại. Nhưng chàng không sa lệ, vì nước mắt chàng đã khô kiệt rồi.

- Đường nhi ngồi xuống đó.

- Xin tạ Ơn.

- Đường nhi! Gặp bước không may, mười năm nay ta chẳng có lúc nào yên tâm hết. Trời còn tựa cho Đường nhi thoát thân, nhà họ Cam có người nối dõi mà bạn ta ở dưới suối vàng cũng nhắm mắt được.

Lão nói xong nước mắt đầm đìa.

Cam Đường cảm kích đáp:

- Đạ tạ thế thúc có dạ quan hoài.

- Hỡi ơi! Mười năm nay ta đã hết lòng hết sức mà chưa tìm ra được kẻ nào đã chủ mưu gây ra vụ huyết án đó, nghĩ càng thêm thẹn với anh linh của người bạn đã quá cố.

Đường nhi! Sao Đường nhi không sớm đến đây với ta?

- Hàn gia gặp cơn hoạn nạn, đâu dám để phiền lụy đến thế thúc.

- Ngươi nói thế là không phải. Hừ! Bấy lâu nay ngươi nương tựa vào đâu?

- Tiểu điệt phiêu bạt bên trời góc biển mà chẳng làm nên công cán gì.

- Đường nhi! Đó là lỗi tại ta.

- Sao thế thúc lại nói vậy?

- Mười năm trước chính miệng ta cùng tiên tôn đường đã có lời hứa hôn, không ngờ tai họa xảy ra một cách đột ngột. Ta yên chí là ngươi cũng bị nạn rồi, con gái lớn phải gả chồng. Ta trót đem Tố Vân gả cho thiếu bảo chúa là Vệ Võ Hùng ở Thanh Long Bảo. Ngày mai chính là giai kỳ. Vụ này... Vụ này...

- Chính vì vụ đó mà tiểu điệt đến đây.

- Ủa!

- Tiểu điệt thẹn mình huyết cừu chưa trả lại chẳng làm nên nghề ngỗng gì, sợ rằng làm lỡ việc chung thân hạnh phúc của Tố Vân hiền muội, định đến đây bẩm rõ cùng thế thúc lựa cao môn khác, thủ tiên ước cũ. Nay được thế thúc an bài như vậy, tiểu điệt rất lấy làm mừng.

Tây Môn Tung nghiêm sắc mặt nói:

- Như vậy là không được! Ngươi coi thế thúc đây là hạng người nào?

Cam Đường trong lòng cảm động muôn phần, nói:

- Như vậy thì thế thúc sẽ trả lời Vệ bảo chúa Thanh Long Bảo ra sao?

- Ta không thể chần chờ được nữa và phái người tới Thanh Long Bảo thông tri cho đối phương tạm đình việc nghinh hôn.

- Không được! Tiểu điệt gia cảnh điêu linh phiêu bạt giang hồ, không thể để lỡ cuộc thanh xuân của Vân muội được.

- Chẳng lẽ thế thúc không nuôi nổi vợ chồng ngươi hay sao?

- Tiểu điệt một bên huyết cừu chưa trả thì còn sống ngày nào ngoài việc báo thù không nghĩ gì đến việc khác cả. Hơn nữa có lý đâu thế thúc lại lật lọng với Thanh Long Bảo và còn khó ăn khó nói với bao nhiêu bạn bè.

Tây Môn Tung thở dài nói:

- Vậy thì ta đối với hương hồn lệnh tôn đường ra sao?

Cam Đường cặp mắt đỏ hoe nói:

- Đây là trường hợp phi thường không phải lỗi ở người. Xin thế thúc cứ làm như vậy là phải. Bữa nay tiểu điệt đến đây chỉ vì vụ đó mà thôi.

- Trời ơi! Thế này thì ta phải ôm hận suốt đời!

- Xin thế thúc đừng nghĩ vậy.

- Đường nhi đã tìm ra manh mối gì về vụ thảm án năm trước không?

- Chưa được tin tức gì hết.

- Võ công Đường nhi...

Cam Đường đỏ mặt lên ngắt lời:

- Thuở nhỏ được tiên phụ luyện có chút công phu căn bản rồi gặp bước đường phiêu bạt chẳng nên cơm cháo gì.

Tây Môn Tung lắc đầu nói:

- Đường nhi! Bây giờ ngươi ở lại đây với ta. Công cuộc báo thù ta sẽ chủ trương cho.

Cam Đường cương quyết đáp:

- Không được! Thịnh tình của thế thúc tiểu điệt dù sống dù chết cũng ghi ơn. Bây giờ tiểu điệt đã bẩm rõ công việc rồi, vậy xin bái biệt.

Chàng nói xong đứng lên.

Tây Môn Tung lớn tiếng hỏi:

- Sao? Ngươi định đi ngay ư?

- Dạ! Phải!

- Hỡi ôi! Ta biết ý ngươi rồi và như vậy cũng không thể trách ngươi được. Sau khi Vân muội ra đi về nhà mới, ngươi lại đến đây, nghe!

Cam Đường nóng lòng đi ngay, sụp lạy nói:

- Tiểu điệt xin bái biệt thế thúc. Còn thúc mẫu và thế muội xin thế thúc thay lời cho.

- Thúc mẫu ngươi đã tạ thế ba năm trước đây rồi.

- Ủa!

- Ngươi đã đề cập thân thế mình với người ngoài chưa?

- Không một ai hay.

- Thế là tốt lắm! Nếu kẻ thù phát giác ra thì nguy lắm đó. Ngươi đã nhất định đòi đi, ta cũng không bắt buộc. Nhưng ngươi nhớ rằng sau ngày xuất giá của Vân muội thì lập tức ngươi về ở đây. Thế thúc bất tài sẽ tìm thầy luyện võ cho ngươi.

- Tiểu điệt xin ghi nhớ thịnh đức của thế thúc.

Tây Môn Tung tiện tay gõ chiếc kim khánh ở dưới gầm bàn.

Một tên đại hán áo đen chạy đến.

Tây Môn Tung bảo:

- Ngươi đưa ngay vị tướng công này ra khỏi bảo.

- Dạ!

Cam Đường đi theo hán tử áo đen ra khỏi cổng rồi gã áo đen từ tạ quay về. Cam Đường thở phào một cái dường như đã trút được một tâm sự lớn lao. Chàng nghĩ tới Tây Môn Tung chẳng quên nghĩa cũ tình xưa nên cảm kích vô cùng. Đối với người vị hôn thê là Tây Môn Tố Vân, chàng cũng không phải lo ngại gì nữa.

Nguyên chàng chưa thấy mặt nàng bao giờ nên hình ảnh nàng chưa in sâu vào trong đầu óc.

Cam Đường đi quanh hết vùng thung lũng tiến ra đường quan đạo rồi trong dạ bâng khuâng không biết đi đâu, về đâu. Chàng vừa đói vừa mệt nhọc cất bước cực kỳ gian khổ.

Giữa lúc ấy có tiếng the thé quát lên ở phía sau:

- Đứng lại!

Cam Đường giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy một người bịt mặt đứng xa chừng tám thước. Chàng hoảng vía cất tiếng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Người bịt mặt đáp bằng một giọng lạnh như băng:

- Ngươi bất tất phải hỏi điều đó làm chi.

- Ý các hạ muốn sao bây giờ?

- Giết ngươi.

Cam Đường rùng mình lùi lại hai bước run lên hỏi:

- Giết tại hạ ư?

- Đúng thế!

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả. Ta muốn hạ sát ngươi là ta làm.

- Giết người thì phải có nguyên nhân. Tại hạ cùng các hạ vốn không thù oán...

- Đừng nhiều lời nữa. Sau khi chết rồi ngươi sẽ hiểu rõ.

Ngươi bịt mặt vừa nói vừa phóng tay ra nhanh như chớp, nhảy xổ lại nắm lấy cổ tay Cam Đường.

Cam Đường không còn chút tàn lực nào để mà phản kháng. Chàng nắm chặt cổ tay, tức đến vỡ mật, nghiến răng hỏi:

- Hay là các hạ nhận lầm người.

Người bịt mặt bật lên tiếng cười the thé nói:

- Lầm thế nào được?

- Các hạ có biết tại hạ là ai không?

- Đúng là người mà ta đã vâng lệnh trên đến đây hạ sát.

- Sao? Các hạ vâng lệnh ai?

- Ta không cần nói cho ngươi hay. Ngươi nhận lấy cái chết đi thôi!

Cam Đường gầm lên như điên:

- Tại hạ vĩnh viễn không nhìn nhận chi hết...

Chàng còn đang nói dở câu thì người bịt mặt điểm luôn mấy cái. Cam Đường ngã huỵch xuống đất.

Chương 3 - Lạc Vào Thiên Tuyệt

Cam Đường ngã ra rồi tâm thần vẫn sáng suốt, nhưng miệng không nói, và người cũng không nhúc nhích được nữa. Chàng nghĩ mãi không hiểu ai đã phái người đến hạ sát mình. Mấy năm nay chàng lưu lạc khắp đó đây, hy vọng tìm ra danh sư để luyện tập võ nghệ. Chàng tự biết mình võ công kém cỏi nên không dám gây thù kết oán với ai...

Người bịt mặt lại cất giọng nham hiểm nói:

- Tiểu tử! Ta chỉ cần ngươi tự nhận số mạng để sau khi chết rồi đừng oán ta. Bây giờ ta treo ngươi lên cành cây bên đường rồi tự nhiên sẽ có người hảo tâm chôn cất cho ngươi. Họ sẽ than thở thương tiếc cho ngươi là một gã thanh niên không hiểu có điều gì bất như ý mà phải tự ải bên đường.

Hắn vừa nói vừa lấy ra một sợi dây gai đánh một chiếc thòng lọng tròng vào cổ Cam Đường.

Cam Đường thần trí hãy còn tỉnh táo, khốn nỗi không sao mở miệng mà cũng không dãy dụa được. Chàng giương cặp mắt lên nhìn trừng trừng người bịt mặt. Thật là một tấm kịch thảm tuyệt nhân hoàn. Chàng cũng biết đây không phải là chuyện ngẫu nhiên mà có người dùng mưu kế thâm độc để gây cho chàng một cái chết không nhắm mắt được.

Cái chết đối với một chàng nam tử hán không có gì đáng sợ. Chàng sợ là sợ cái chết không đúng chỗ, cái chết vì đau khổ, đau khổ đến nỗi chỉ giương cặp mắt lên mà nhìn cho sinh mạng tự hủy diệt, không còn cách nào để phản kháng.

Người bịt mặt xách Cam Đường treo lên một cành cây chỉa ra ngoài đường.

Cách giết người này không những đê hèn mà còn tàn khốc nữa. Bất luận là ai nhìn thấy cũng tưởng người bị nạn đã tự ải để giải thoát.

Đã là tay cao thủ thì bất cứ ai nếu không tự làm đứt tâm mạch, cũng đâm vào tử huyệt, hoặc đập một chưởng vào đầu để giải thoát lấy mình. Còn cái chết như Cam Đường này thì trên chốn giang hồ dù là hạng võ công tầm thường cũng không ai hoài nghi là chàng đã bị người mưu sát.

Cam Đường tuy có căn bản về nội công rất vững chãi, song huyệt đạo đã bị kiềm chế thì chẳng khác chi người thường. Đầu tiên chàng thấy bị nghẹt thở rồi huyết mạch ngừng trệ, bụng chướng lên như muốn nổ tung ra. Thiệt là một cái chết đau khổ không chút nào tả xiết. Mặt khác đến lúc chết chàng cũng không hiểu vì nguyên nhân gì thì so với cái đau khổ hữu hình hãy còn sâu cay hơn nhiều.

Cái đau khổ đã lên đến tột độ tự nhiên phải tiêu ma. Hết đau khổ chàng chỉ còn một chút cảm giác phiêu diêu. Sau cùng cảm giác thành ra lờ mờ rồi mất hẳn. Nội công tan hết rồi, mắt trợn ngược lên, lưỡi thè ra ngoài miệng, sinh mạng của Cam Đường đến đây lại kết thúc.

Người bịt mặt cẩn thận đưa tay ra sờ vào mũi cùng mạch huyệt Cam Đường. Hắn biết chàng chết hẳn rồi mới bỏ đi.

Lúc Cam Đường phục hồi trí giác thì thấy mình nằm thẳng cẳng trên phiến đá lạnh toát. Chân tay rã rời tựa hồ như không phải của mình. Chàng giương mắt lên nhìn thì chỉ thấy một màu tối đen như mực. Nhưng trên vòm trời hãy còn lấp loáng mấy chòm sao yếu ớt.

Ý nghĩ đầu tiên của chàng đưa đến một câu hỏi:

- Ta còn sống hay đã chết rồi?

Chàng cảm thấy những huyệt mạch bị điểm máu huyết chảy ngược đường. Toàn thân nhức nhối ngứa ngáy như kiến đốt. Bất giác chàng la lên một tiếng ngã lăn xuống khỏi tảng đá rồi lại ngất đi.

Chẳng hiểu ngất đi bao lâu. Chàng tỉnh lại lần thứ hai thì chân tay đã hơi nhúc nhích được. Nhưng những huyệt đạo trọng yếu lại bị điểm vào. Khí huyết chạy ngược đường nhộn nhạo cả lên cực kỳ thống khổ khiến chàng chẳng còn lòng nào mà suy nghĩ nữa. Người chàng co quắp dãy dụa rồi tựa như lăn xuống núi mê đi không biết gì nữa.

Cam Đường ở trong vòng lẩn quẩn hết mê rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại mê, chết đi sống lại không biết mấy lần!

Cứ mỗi lần chàng hồi tỉnh là y như bị một thủ pháp kỳ dị điểm huyệt. Nhưng lạ thay chàng chẳng nhìn thấy ai động thủ hết.

Cái đau khổ về bị điểm huyệt này so với cái đau ngoài da thịt còn khốn khổ hơn nhiều. Trong đầu óc chàng ngoài sự đau khổ kịch liệt không còn một ý niệm nào khác.

Cam Đường mê đi tỉnh lại từ trên đỉnh núi lăn dần xuống đến chân núi. Áo quần rách mướp, da thịt sây sát khắp nơi.

Sau cùng chàng không còn sức để mà lăn lộn nữa. Chàng lại bị điểm huyệt cho mê đi. Bất luận chàng mê đi bao lâu, đối với chàng vẫn tựa hồ như chỉ trong nháy mắt.

Cam Đường tỉnh lại lần sau cùng, toàn thân không cảm thấy đau đớn chi nữa.

Dưới ánh đèn lửa sáng trưng, chàng phát giác ra mình nằm trong một căn phòng cách trần thiết cực kỳ xa hoa, chỗ nằm màn gấm nệm thêu. Trên đầu giường đặt một chiếc đỉnh đồng rất tinh xảo đang nhả ra làn khói hương xạ ngạt ngào.

Bấy nhiêu thứ khiến cho chàng lòng ngờ vực kinh hãi...

Cam Đường không tài nào xác định được là mình sống hay chết. Chàng nhớ lại những sự xảy ra sau khi rời khỏi Ngọc Điệp Bảo cực kỳ rùng rợn, chàng không quyết đoán được những sự đó là có thực hay là ảo mộng nữa...

Bóng người thấp thoáng chuyển động, một thiếu nữ áo trắng xuất hiện đứng sững trước giường.

Cam Đường lồm cồm ngồi dậy.

- Tướng công hồi tỉnh rồi.

Thanh âm thiếu nữ trong trẻo rót lọt vào tai, song chàng có cảm giác lạnh như băng.

Cam Đường dụi mắt vẫn thấy thiếu nữ còn đứng đó chứ chưa biến mất. Như vậy đủ chứng minh không phải là ảo mộng. Chàng đưa ngón tay vào miệng cắn thấy đau, càng chắc thêm không phải mình nằm mơ. Bất giác chàng buột miệng hỏi:

- Ta đã chết rồi hay là hãy còn sống?

Thiếu nữ áo trắng thản nhiên đáp:

- Chết rồi! Nhưng mà sống lại.

- Thế là nghĩa làm sao?

- Tướng công chết đi một lần nhưng bây giờ sống lại rồi.

- Đây là đâu?

- Dưới đất.

Cam Đường ớn da gà, run lên hỏi:

- Tức là âm phủ chứ gì?

- Không phải! Đây là nhân gian nhưng ở dưới đất.

- Tại hạ không hiểu.

- Đây là một nơi Cung Khuyết dưới lòng đất mà cũng là một nơi vui vẻ chốn trần gian.

- Tại hạ vẫn chưa hiểu.

- Tỳ tử là Bạch Vi. Xin tướng công đi tắm gội thay áo. Thái phu nhân có lệnh triệu kiến.

Cam Đường nhảy xuống đất kinh ngạc hỏi:

- Thái phu nhân ư?

- Phải rồi!

- Ai là Thái phu nhân?

- Rồi tướng công sẽ rõ!

Cam Đường không sao giải được mối nghi ngờ trong đầu óc, chàng vẫn không dám cả quyết những sự trước mắt là chân hay giả. Những sự khủng khiếp vừa trải qua lại hiện ra trong đầu óc chàng. Nào Ngọc Điệp Bảo, nào sự thoái hôn, nào bị người bịt mặt hạ sát, nào bị người thần bí không ngớt điểm huyệt hành hạ. Bao nhiêu sự khủng khiếp vẫn còn tồn tại, tưởng chừng như mình lại bị đem vào một địa phương thần bí rùng rợn.

Bụng chàng ngẫm nghĩ, bất giác buột miệng nói:

- Bạch cô nương!....

- Tỳ tử không dám nhận cách xưng hô như vậy. Xin tướng công cứ gọi thẳng tên ra là hơn.

- Thế thì... tại hạ... chẳng biết đã đến đây bằng cách nào?

- Tỳ tử không dám hớt lẻo. Xin tướng công tắm gội thay áo ngay đi!

Cam Đường tuy trong lòng kinh ngạc nhưng cũng gật đầu, nghĩ bụng:

- Mình tới bái kiến vị Thái phu nhân nào đó bấy giờ sẽ rõ.

Sau khi tắm gội xong, chàng mặc bộ áo thư sinh. Nguyên chàng đã là người tuấn nhã, bây giờ thay mặc áo mới, chàng biến thành một người khác, như cây ngọc cành dao. Ả nữ tỳ Bạch Vi bất giác giương mắt lên nhìn chàng.

Cam Đường bị cái nhìn soi mói của thiếu nữ, bất giác hổ thẹn nói:

- Xin cô nương dẫn đường cho!

- Ủa!

Bạch Vi bây giờ mới tỉnh táo lại, mặt thị ửng hồng nói:

- Tướng công điều dưỡng bảy ngày rồi, trông tưởng chừng như biến thành một người khác.

Cam Đường giật mình hỏi:

- Sao? Tại hạ đã nằm trên giường bảy ngày rồi kia ư?

- Đúng thế!

- Thiệt khó tin quá...

- Xin đi theo tỳ tử!

Hai người ra khỏi cửa phòng, nhác trông hành lang uốn khúc chạm trổ tinh vi.

Từng hàng đèn lửa sáng như ban ngày, nhưng cực kỳ tịch mịch không thấy một bóng người.

Cam Đường mỗi lúc một thêm mơ màng. Chàng tự hỏi:

- Đây là đâu? Chẳng lẽ là một nơi Cung Khuyết của bậc vương hầu?

Chỉ trong chớp mắt chàng đã đi tới trước nhà đại sảnh, mười hai thiếu nữ võ phục bày hàng đứng hai bên cửa sảnh đường.

Bạch Vi dừng bước ở dưới thềm lớn tiếng hô:

- Tỳ tử là Bạch Vi xin phục mệnh!

Trong sảnh đường, thanh âm thiếu nữ vọng ra:

- Đưa y vào bái kiến Thái phu nhân.

Bạch Vi ngó Cam Đường nói:

- Xin mời tướng công vào!

Ả đi thẳng vào sảnh đường, tung hô vạn phúc xong, rồi lùi lại phía sau.

Cam Đường trong lòng cực kỳ thắc mắc khoa chân bước vào, chàng ngẩng đầu nhìn lên. Giữa nhà đặt một chiếc công án. Sau công án một bà đứng tuổi ra vẻ quyền quý, ăn mặc cực kỳ hoa lệ, vàng đeo ngọc giắt khắp người, chễm chệ ngồi trên ghế.

Bốn ả nữ hoàn đứng thị lập phía sau, mỗi ả mặc áo một màu:

trắng, đỏ, tía, xanh.

Trong bốn ả này có cả Bạch Vi. Bốn thiếu nữ cũng đẹp như thiên tiên, song nét mặt lạnh như băng sương.

Mỹ phụ trung niên trên môi tựa hồ vẫn đeo một nụ cười.

Cam Đường chẳng hiểu tại sao Bạch Vi lại kêu bà bằng Thái phu nhân? Kể tuổi thì bà ta chưa lấy gì làm nhiều cho lắm.

Chàng xá dài nói:

- Kẻ hậu học võ lâm xin tham kiến tiền bối...

Thiếu nữ áo đỏ đứng sau mỹ phụ lên tiếng:

- Xin kêu bằng Thái phu nhân.

Cam Đường vội chữa lại:

- Tham kiến Thái phu nhân.

Thiếu phụ đáp:

- Miễn lễ! Ngươi hãy an tọa đi!

Thiếu nữ áo xanh đứng ở cuối hàng vội bê chiếc cẩm đôn đến trước mặt Cam Đường.

Cam Đường tạ Ơn từ từ ngồi xuống.

Cặp mắt mỹ phụ chiếu ra những tia kỳ quang nhìn thẳng vào mặt Cam Đường, bà không khỏi ngẩn người ra một lát. Lúc bà ta nghiêm nét mặt lại thì tựa hồ như bao phủ một làn sương mỏng.

Bà trầm giọng hỏi:

- Phải chăng ngươi là Cam Đường?

Cam Đường giật mình vì không hiểu tại sao đối phương lại biết cả tên mình.

Chàng gật đầu đáp:

- Chính là tại hạ.

- Ngươi xuất thân ở môn phái nào?

- Tại hạ là một kẻ lãng tử trên chốn giang hồ, không có môn phái nào hết.

- Thế còn gia thế ngươi?

- Song thân đều đã qua đời, tại hạ chỉ có một thân một mình.

- Sao ngươi không nói rõ gốc nguồn?

Cam Đường lại rùng mình, đánh bạo đáp:

- Tại hạ chỉ có thể trình bày được bấy nhiêu mà thôi.

Mỹ phụ trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Ngươi có biết lão thân là ai không?

- Cái đó... Tại hạ vô duyên chưa được hiểu rõ.

- Tiên phu lão thân là chưởng môn đời thứ ba phái Thiên Tuyệt. Đây là Thiên Tuyệt địa cung.

- Ủa!

Cam Đường giật nảy mình lên vì chàng từng nghe người ta bàn luận đến Thiên Tuyệt Môn. Theo lời đồn trong võ lâm thì võ công phái này tự một nhà sáng chế ra.

Hành động phái Thiên Tuyệt rất là kỳ bí. Đã mấy chục năm không thấy hành tung phái này xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Cam Đường không ngờ mình lại lạc lõng vào khu vực thần bí mà võ lâm chẳng ai hay. Lòng chàng càng hồi hộp không yên.

Mỹ phụ lại nói tiếp:

- Tổ sư bản môn ngẫu nhiên được cuốn "Thiên Tuyệt Kỳ Thư" là một bí lục đời trước vì vậy mà sáng lập ra phái Thiên Tuyệt đã năm mươi năm trước, truyền đến tiên phu là ba đời.

Cam Đường ngấm ngầm kinh hãi vì theo lời bà nói tính ra thì hiện nay bà đã tới ngoài bảy chục tuổi, mà sao trông người bà còn trẻ như một thiếu phụ nạ dòng?

Ngừng một lát, thiếu phụ lại nói tiếp:

- Ba mươi năm trước, con ta đã kế tiếp làm Đệ Tứ Đại.

Nói tới đây nét mặt bà rầu rầu ra chiều thống khổ.

Cam Đường nghĩ ngay:

thảo nào họ kêu bà bằng Thái phu nhân, thì ra bà là mẫu thân một vị chưởng môn. Nhưng chàng không hiểu tại sao bà đem hết chuyện bí mật ra kể với mình?

Tuy trong lòng chàng rất lấy làm kỳ mà không tiện hỏi, chàng chỉ vâng dạ cho xuôi.

Mỹ phụ mắt lại sáng ngời nói rành từng chữ:

- Ngươi được tuyển làm chưởng môn đời thứ năm cho bản phái.

Cam Đường đầu óc như người điên, đột nhiên đứng phắt dậy, há miệng rút lưỡi, lâu lâu mới thốt ra câu hỏi:

- Vãn bối được chọn làm chưởng môn ư?

- Nhất định là thế.

- Cái đó...

- Ngươi hãy ngồi xuống. Lão thân đã nói hết đâu?

Cam Đường kinh hãi ngồi xuống nguyên vị.

Mỹ phụ nói tiếp:

- Cả tam tứ đại hai chưởng môn ba mươi năm trước đều gặp bất hạnh. Vì thế mà bản phái biệt tích trên chốn giang hồ...

- Ủa!

- Căn cứ vào luật lệ của tổ sư sáng lập ra môn phái thì nếu bản phái không người kế tiếp có thể chọn người trên chốn giang hồ để sung vào chức chưởng môn...

Đây thật là một kỳ sự chưa từng nghe thấy, Cam Đường từ chỗ kinh hãi biến sang chỗ hiếu kỳ, chàng lẳng lặng lắng tai nghe.

Thái phu nhân nói tiếp:

- Nhưng chọn được người đủ tư cách cũng là một điều rất khó khăn. Vì thế mà ba mươi năm nay chưa lựa được người trúng cách.

- Ủa!

- Lòng trời còn tựa bản phái, nên tìm được ngươi hoàn toàn phù hợp với mọi điều kiện...

- Vãn bối hoàn toàn phù hợp ư?

- Chính thế!

- Xin hỏi Thái phu nhân điều kiện phải thế nào?

- Một là:

phải phong tư tuyệt thế, cốt cách thanh kỳ. Hai là:

phải như viên ngọc quý chưa được mài dũa. Ba là:

một người con mồ côi không ở môn phái nào. Điều thứ tư là còn vào hạng đồng tử. Điều thứ năm:

phải chết đi sống lại...

Cam Đường run lên hỏi:

- Chết đi sống lại là thế nào?

Mỹ phụ gật đầu đáp:

- Phải rồi! Tức là ngươi vừa mới chết đi mà xác chưa cứng đờ.

Cam Đường bây giờ mới hiểu vì sao mà mình bị người bịt mặt hạ sát. Người bịt mặt đã nói là vâng lệnh trên đi giết người. Té ra đối phương vì điều kiện thứ năm mà phải giết hại kẻ vô tội. Đó là một thủ đoạn tàn ác, chứng tỏ Thiên Tuyệt Môn là một tà phái chuyên về dị đoan.

Lửa giận bốc lên, chàng hằn học hỏi:

- Ngoài ra còn điều kiện gì nữa không?

- Không! Chỉ năm điều kiện này cũng đã khó lắm. May ra gặp được chứ không phải tìm mà thấy. Nếu dễ dàng thì trong ba chục năm đã tìm được rồi.

- Tại hạ tưởng nên thêm vào điều kiện thứ sáu.

- Hừ! Ngươi thử nói ta nghe!

- Đương sự có nguyện ý hay không?

- Sao? Ngươi không nguyện ý ư?

- Chính là thế đó!

- Tại sao?

- Hành động của quý phái vừa tàn nhẫn vừa tàn ác.

Mỹ phụ đột nhiên sầm nét mặt. Hồng, Bạch, Tử, Lục cũng hoa dung thất sắc.

Mỹ phụ nặng lời:

- Cam Đường, ngươi nên ăn nói cho biết điều một chút.

- Vãn bối nhìn vào công việc mà bình luận.

- Ngươi giải thích rõ ràng cho lão thân nghe.

- Qúy phái vì muốn cho phù hợp điều kiện thứ năm mà có hành động sát nhân.

- Im đi! Đừng mở miệng nói càn!

Cam Đường biết mình đã vào hang cọp, nếu không nghe theo ắt là phải chết, nhưng chàng quyết chẳng cam tâm uốn mình theo tà ma. Chàng không sợ hãi gì nữa hỏi ngay:

- Xin hỏi Thái phu nhân vãn bối đã chết đi sống lại trong trường hợp nào?

Mỹ phụ chau mày nói:

- Ngươi hiểu lầm rồi!

- Sao lại hiểu lầm?

- Đúng thế. Ngươi thử nghĩ mà coi, nếu lão thân quả đã dùng thủ đoạn thì hà tất phải chờ đến ba mươi năm nay? Hơn nữa, tổ sư bản phái lập ra điều lệ này là cần có chữ "duyên" ở trong, hoàn toàn trông vào sự ngẫu hợp, lẽ đâu cố ý giết người. Lão thân chẳng dám tự khoe mình là danh môn chính phái, nhưng nhất định không vào hạng tà môn dị đoan.

- Vậy vãn bối bị hạ sát, Thái phu nhân giải thích bằng cách nào?

- Có thể là ngươi bị kẻ thù hành động như vậy.

- Vãn bối đã tự vấn tâm, thì chưa gây thù kết oán với ai.

- Lão thân lấy nhân cách mà đảm bảo cho lời nói của mình không sai sự thực và sẽ vì ngươi điều tra ra kẻ hạ thủ.

- Thái phu nhân nói vậy thì ra tính mạng vãn bối đã được quý môn hạ cứu cho?

- Có thể đúng như vậy.

- Thế thì vãn bối xin kính cẩn xin Thái phu nhân tha cho cái tội thất ngôn. Đồng thời xin cảm tạ thâm ân đã cứu mạng cho.

Chàng nói xong xá dài thi lễ.

Thái phu nhân nói:

- Bất tất phải thế. Sau khi cứu được ngươi rồi, ngươi bị đau khổ vì sự điểm huyệt thì đó chính là hành vi của bản phái.

Cam Đường nghi hoặc hỏi lại:

- Thế là nghĩa làm sao?

- Cái đó có liên quan đến điều kiện thứ năm, vì võ công bản môn không theo đường lối thông thường của các phái khác. Điều kiện thứ năm đã ấn định phải lấy một người sau khi hơi thở đã ngừng hẳn rồi mới dùng kỳ thuật để phục hồi sinh cơ. Song phương thức vận hành khí huyết phải hoàn toàn biến đổi. Bây giờ ngươi hãy thử đi coi...

Cam Đường theo lời đề tụ chân khí nhưng lập tức khí huyết chạy ngược đường làm cho tâm can đau đớn đúng như tình hình bảy bữa trước đây khi chàng còn ở trên sườn núi. Chân lực bị phát tán, mình toát mồ hôi lạnh ngắt.

Tình trạng khí huyết đi ngược đường khiến cho trong lòng Cam Đường nổi lên một luồng phẫn khích vì từ đây chàng không thể luyện tập một thứ võ công nào khác nữa mà nhất định là phải theo phái Thiên Tuyệt.

Đối với một người có lòng tự tôn mãnh liệt thì không thể nào nhịn được sự khuất tất này.

Tuy Cam Đường bề ngoài lâm vào tình trạng nhân cùn trí đoản mà bề trong vẫn có tư cách một người cương ngạo. Chàng lạnh lùng nói:

- Vãn bối tuy chịu ơn sâu của quý môn cứu mạng cho, nhưng lại bị phá hủy cuộc đời.

Thiếu phụ nói bằng một giọng rất thành khẩn:

- Lão thân chỉ coi trong chữ "duyên" còn việc bản môn không người thừa kế mà ngươi nhất định không chịu nghe theo thì vẫn có thể cho ngươi trở lại con người ở Trung Nguyên, chứ không miễn cưỡng.

Bà nói câu này khiến Cam Đường lại mềm lòng. Chàng nghĩ vì mình đã phiêu bạt giang hồ, thù nhà chưa báo, nếu muốn luyện thành một bản lãnh siêu nhân thì đi đâu tìm thầy bây giờ? Huống chi cái ơn cứu mạng không thể nào chối cãi được. Vậy cuộc gặp gỡ này đúng là một cuộc kỳ ngộ nhất trong các vụ kỳ ngộ.

Chương 4 - Một Cuốn Kỳ Thư

Thái phu nhân trầm ngâm một lúc rồi lại nói:

- Cam Đường! Ngươi theo hay không chỉ cần nói một câu. Nếu ngươi không có ý tự nguyện thì lập tức lão thân phái người đưa ra khỏi cung.

Cam Đường ngẫm nghĩ rất kỹ về chữ “duyên”. Chàng ngần ngừ một lúc rồi cương quyết gật đầu đáp:

- Vãn bối xin tuân mệnh.

Thái phu nhân lộ vẻ mừng vui, hoan hỉ nói:

- Hay lắm! Lão thân vì bản môn gặp được kỳ duyên cần cảm tạ uy linh của tổ sư.

Hài tử! Có phải bảo là song thân ngươi qua đời hết rồi và chỉ còn một thân một mình không?

- Đúng thế!

- Lão thân nói câu này nhưng nói ra e rằng bất tiện...

- Xin Thái phu nhân minh thị cho.

- Lão thân năm nay bảy mươi tám tuổi, tấm thân cô độc...

Cam Đường nếu bây giờ mới nghe thấy câu này là thì chàng không thể tin được, vì Thái phu nhân vẻ mặt còn xuân xanh hơ hớ như một thiếu phụ nạ dòng, nhưng chàng nghe Thái phu nhân đã nói về thân thế từ trước nhưng chàng vẫn chưa hết kinh hãi vì không hiểu đối phương nói câu này là có dụng ý gì. Chẳng lẽ...

- Hài tử! Ngươi có bằng lòng cho lão thân một chút danh phận không?

- Vãn bối chưa hiểu ý của Thái phu nhân.

- Ba chục năm nay lão thân vẫn thèm khát có người gọi một tiếng mẫu thân.

Thanh âm bà rõ ra một người từ mẫu mất con, đầy vẻ thê lương. Đó là thiên tính của người đã làm mẹ. Từ ba mươi năm trước, chồng con bà đều gặp sự bất hạnh thì sự thảm thương đó đến thế nào không cần nói cũng biết.

Cam Đường rất xúc động đứng lên quỳ xuống nói:

- Hài nhi xin bái kiến nghĩa mẫu.

Thái phu nhân hai mắt đẫm lệ vừa mừng rỡ vừa đau thương. Bà run lên nói:

- Hài tử! Con dậy đi! Nay con đã là người thừa kế bản môn. Theo thể lệ môn phái thì trong những trường hợp công cộng, con vẫn xưng hô ta bằng Thái phu nhân.

- Hài nhi xin tuân mệnh.

Cam Đường lạy xong đứng lên. Bốn ả thị tỳ không cần ai sai bảo nhất tề quỳ xuống lạy, cất tiếng oanh thỏ thẻ nói:

- Bọn tỳ nữ xin khấu đầu bái kiến thiếu chủ.

Cam Đường mặt đỏ ra đến mang tai, vội nói:

- Dậy đi! Dậy đi!

Bốn ả nữ tỳ quay về nguyên vị.

Thái phu nhân trỏ vào bốn ả, bảo Cam Đường:

- Bọn chúng cứ theo sắc phục mà gọi:

Hồng Tường, Bạch Vi, Tử Quyên, Lục Đế.

Chúng theo hầu ta đã ba mươi năm nay.

Cam Đường lại một phen kinh ngạc vì đây cũng là một điều quái dị. Bốn ả nữ tỳ như vậy là đã trên dưới năm chục, mà trông chỉ bằng những thiếu nữ chừng hai mươi tuổi. Thái phu nhân lại nói:

- Tử Quyên! Ngươi truyền lệnh cho toàn thể đệ tử trong cung sau một giờ phải tề tựu tại Điện Thần.

- Xin tuân mệnh!

Thị nữ áo tía thi lễ lui ra, Thái phu nhân lại gọi:

- Bạch Vi!

- Có tỳ nữ đây.

- Ngươi phải săn sóc thiếu chủ trong công việc cơm nước nghỉ ngơi. Sau đây một giờ ngươi đưa thiếu chủ ra Điện Thần.

- Xin tuân lời chỉ dụ.

Cam Đường vẫn còn nghi hoặc chưa hoàn toàn trở về thực tại. Chàng tưởng chừng như mình đang gửi thân trong cõi mộng hư kỳ, thiệt là một cuộc kỳ ngộ khó tin.

Trong mấy ngày trời từ một gã lãng tử trên chốn giang hồ lại biến thành chưởng môn nhân một phái võ nổi danh. Chàng kính cẩn bái tạ Thái phu nhân rồi đi ra.

Bạch Vi bây giờ đối với chàng từ vẻ mặt cho đến lời nói không lạnh lùng như trước nữa.

* * * Một hồi chuông nổi lên, Cam Đường theo Bạch Vi ra tới nơi gọi là Thần Điện.

Thần Điện là Địa Cung của phái Thiên Tuyệt. Nơi đây phụng thờ các vị chưởng môn nhân truyền đời. Nên không gặp ngày Đại Điển thì không được mở cửa.

Gần đến Thần Điện, Cam Đường thấy dưới thềm trước cửa ngoài đen sì những đầu người đủ cả già trẻ trai gái, có đến dư trăm.

Cam Đường khẽ hỏi Bạch Vi:

- Người trong cung cũng đông nhỉ?

Bạch Vi đáp:

- Còn đến quá nửa ở ngoài giang hồ nữa.

- Sao ta không nghe thấy ai nói tới?

- Từ ngày chưởng môn bản phái gặp sự bất hạnh, Thái phu nhân đã ra nghiêm lệnh cho tất cả các hàng đệ tử ở bên ngoài không được tiết lộ hành tung.

- Ủa! Vị nào đã dẫn ta vào đây?

- Thiên Oai Viện Chủ Trình Kỳ.

- Thiên Oai Viện Chủ ư?

- Phải rồi! Thiên Oai Viện Chủ là tai mắt trong võ lâm của bản môn.

- Hiện giờ y ở đâu?

- Y đã dời cung ra ngoài có việc rồi.

- Bản môn có những cơ cấu gì?

- Trưởng Lão Viện, Chấp Pháp Viện, Thiên Oai Viện và Thần Oai Viện. Ngoài bốn đại viện còn có có một vị Tổng Quản, mười vị Hộ Pháp, tám người Chấp Sự.

- Bây giờ tập hợp đệ tử toàn cung để cử hành đại điển gì?

- Để tuyên cáo thân phận của thiếu chủ.

Cam Đường lẳng lặng, trong lòng hơi thấy cảm xúc.

Chỉ trong chớp mắt, Cam Đường đến cửa điện, nhác trông chính giữa đã bày hương án. Trên án đặt thần vị chưởng môn đời thứ nhất. Còn ba bài vị khác thì bài vị vẫn để trong khám thờ chớ không đem ra.

Mé hữu hương án đứng trên cùng là một lão già mặt đỏ râu bạc oai phong lẫm liệt. Phía dưới đặt một chiếc ghế trên có Thái phu nhân ngồi và một cái ghế hãy còn bỏ trống.

Mé tả đặt mười lăm chiếc ghế, nhưng chưa tới một nửa đã có người ngồi, còn quá nửa bỏ không.

Ngoài sảnh đường, dưới thềm gần trăm người đứng nghiêm chăm chăm tựa như hàng tượng đá, không một ai nói một câu gì.

Mọi người trong sảnh đường, Cam Đường không cần hỏi cũng biết ngay là lão viện chúa cùng những nhân vật có địa vị cao cả. Người nào cũng kéo vạt áo ngay ngắn, ngồi rất nghiêm chỉnh.

Mắt nhìn thẳng không đưa đi đưa lại.

Trước tình trạng này, Cam Đường không tự chủ được cũng phải tỏ thái độ nghiêm cẩn.

Bạch Vi nói nhỏ bảo chàng:

- Thiếu chủ vào sảnh đường xin lại ngồi trên ghế bỏ trống bên cạnh Thái phu nhân, và đừng nói gì.

Ả nói xong lui ra.

Cam Đường hít một hơi dài, chậm chạp bước vào sảnh đường, ngồi xuống chiếc ghế thứ hai theo lời Bạch Vi đã dặn.

Thái phu nhân bộ mặt cực kỳ nghiêm cẩn, trầm giọng tuyên bố:

- Bắt đầu khai mạc điển lễ.

Lão già mặt đỏ râu bạc đứng bên hương án, lớn tiếng hô:

- Đã đến giờ khởi sự!

Tất cả mọi người trong sảnh đường kể cả Thái phu nhân đều đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trang. Cam Đường cũng làm theo.

Có tiếng hô:

- Tham bái tổ sư.

Bao nhiêu người cả trong lẫn ngoài đại sảnh đều quỳ xuống cúi đầu.

Hành lễ xong mọi người trở về nguyên vị.

Chức Tư Lễ lại xướng:

- Thượng hương!

Thái phu nhân tiến đến trước hương án thắp hương cắm vào:

- Thông hành!

Thái phu nhân quỳ xuống trước án đọc lời cầu chúc:

- “Đệ Tam Đại Chưởng Môn, vị vong nhân là Gia Cát Quân kính cẩn xuất lĩnh các hàng đệ tử bản môn, thành khẩn yêu cầu trước linh vị tổ sư:

Bản môn bị trời giáng họa, Đệ Tam và Đệ Tứ đại chưởng môn đều bất trắc, thiếu người thừa kế.

Kính cẩn tuân lời di huấn của tổ sư, lại chiếu theo luật lệ trước, hiện đã tìm được tên đệ tử Cam Đường là người có duyên đầy đủ nguyện ý nhập môn và được làm người kế chức Ngũ Đại Chưởng Môn.

Ngửa trông lượng cả hộ trì môn phái. Phục duy giám sát.” Toàn thể môn nhân hô vang hai tiếng:

- Thiên Thành!

Chức Tư Lễ lại xướng tiếp:

- Trích huyết minh thệ.

Một lão già ra hiệu cho Cam Đường quỳ xuống trước hương án. Một hán tử võ phục tay nâng chén ngọc giơ lên. Trên chén đặt một lưỡi đao trủy thủ sắc nhọn. Gã quỳ xuống trước mặt Cam Đường khẽ nói:

- Xin thiếu chủ sáp huyết!

Cam Đường cầm lưỡi đao trủy thủ trích cánh tay phải cho máu tươi chảy vào chén.

Hán tử võ trang đón lấy lưỡi trủy thủ cùng chén ngọc đặt lên hương án.

Lão già lúc trước đã chỉ thị cho Cam Đường quỳ xuống bây giờ hai tay cầm tờ giấy hoa tiên đã viết sẵn lời minh thệ.

Cam Đường hai tay cầm tờ giấy, lớn tiếng đọc:

"Kẻ đệ tử hữu duyên là Cam Đường, đã không môn phái lại không thân thích, được sư tổ lựa làm người thừa kế sung chức Đệ Ngũ Đại Chưởng Môn.

Bắt đầu từ giờ phút này đệ tử là môn nhân phái Thiên Tuyệt. Đệ tử xin cẩn thủ môn quy, đem mình dâng lễ, thề một dạ trung thành. Nếu trái lời nguyện ước, cam chịu tội của bản phái.

Thiên Thành" Quần chúng cũng hô theo.

Bọn đệ tử bên ngoài đại sảnh nhất tề quỳ phục xuống đất, miệng hô:

- Bọn đệ tử xin tham kiến thiếu chủ.

Những người trong sảnh đường địa vị cao cả đều khom lưng thi lễ.

Lão già kia lại ra hiệu cho Cam Đường đáp lễ.

- Cuộc điển lễ đã hoàn thành. Ai về nguyên vị nấy.

Tiếp theo là tiếng hoan hô như sấm dậy. Rồi các môn nhân đệ tử giải tán.

Thái phu nhân giới thiệu Cam Đường với các vị trưởng lão Viện Chúa, cùng Chấp Sự, Hộ Pháp. Sau cùng bà lưu viện chúa viện Thần Võ là Khương Minh Tùng ở lại, còn ngoài ra lục tục thi lễ rút lui.

Thần Võ viện chấp chưởng việc võ bị cho phái Thiên Tuyệt là Khương Minh Tùng, mình cao chín thước, nét mặt hồng hào như con nít. Tuổi lão chừng trên dưới năm chục.

Cặp mắt lão chiếu những tia thần quang ai thấy cũng kinh hãi.

Thái phu nhân lên tiếng:

- Khương viện chúa!

- Ty chức có đây.

- Ngươi truyền thụ "Tâm Pháp" bản môn cho thiếu chủ trong hạn bảy ngày.

- Xin tuân mệnh.

Thái phu nhân đi rồi, Cam Đường theo Khương viện chúa vào trong một căn nhà tĩnh thất để truyền thụ "Tâm Pháp" phái Thiên Tuyệt. Cách vận khí hành công phái này hoàn toàn trái ngược với đường lối các phái võ thông thường.

Cam Đường theo yếu quyết rèn luyện. Bây giờ chàng mới biết cách diệu dụng về khí huyết chạy ngược đường.

Mới trong bốn ngày Cam Đường đã luyện xong toàn bộ công tâm pháp. Thế là so vớ sự dự định chàng luyện xong sớm được ba ngày.

Trong điện ngoài Thái phu nhân còn bốn vị trưởng lão, viện chúa, hai viện Chấp Pháp và Thần Võ cùng bốn vị Hộ Pháp.

Trên hương án đặt sẵn một gói lụa vàng.

Mười tay đại cao thủ vẻ mặt cực kỳ nghiêm chỉnh. Từ Thái phu nhân và Cam Đường có địa vị riêng biệt, còn toàn thể đều đứng để nghinh tiếp.

Cam Đường tham kiến Thái phu nhân rồi cùng mọi người hành lễ.

Thái phu nhân ra lệnh:

- Ngươi ngồi xuống trước hương án đi!

Cam Đường chẳng hiểu ra sao cũng tuân mệnh ngồi xuống.

Thái phu nhân lại nói:

- Võ lâm đã nảy ra mầm loạn lạc. Bản môn không thể làm ngơ, cần phải giúp cho ngươi mau chóng thành tựu.

Cam Đường không hiểu "mau chóng thành tựu" là thế nào?

Thái phu nhân lại nói tiếp:

- Xin các vị chiếu theo cuộc thảo luận trước, chuẩn bị thi hành.

Mười lão già theo thứ tự đứng thành hàng tiến lại chỗ Cam Đường ngồi xuống.

Bọn này đều lấy ngón tay góp vào nhau. Cam Đường trông qua đã đoán ra vài phần. Chàng toan lên tiếng cự tuyệt, thì Thái phu nhân lại nói:

- Hài tử! Các vị trưởng lão, viện chúa, hộ pháp sắp tặng cho ngươi mỗi vị mười năm công lực.

- Cái đó...

Cam Đường vừa mở miệng nói được một tiếng thì Thái phu nhân đã giơ tay lên ngắt lời:

- Đây là mệnh lệnh của lão thân.

Cam Đường tắt họng không dám nói nữa.

Thái phu nhân nói tiếp:

- Ngươi lẳng lặng vận “Tâm Pháp” bản môn để chân nguyên trong người tiếp dẫn công lực bên ngoài vào.

Chấp pháp viện chúa là Tôn Thắng đứng gần Cam Đường đặt bàn tay bên hữu vào huyệt “Mạch Môn” của chàng.

Thái phu nhân lại hô:

- Thâu nhận lấy công lực!

Một luồng nhiệt khí theo huyệt “Mạch Môn” từ từ thấm vào cơ thể Cam Đường.

Cam Đường muốn cự tuyệt cũng không được nữa, đành theo phương pháp đặc biệt của phái Thiên Tuyệt hấp dẫn công lực vào mình. Chàng tiếp thu của mười tay đại cao thủ, tổng cộng là một trăm năm công lực.

Mười tay đại cao thủ mỗi vị tổn thất mười năm nội lực thì đối với bản thân họ không có gì đáng lo ngại, mà đã giúp ích cho Cam Đường rất nhiều.

Chân nguyên ở bên ngoài chạy qua các đường kinh mạch vào huyệt “Huyền Quan”.

Sau chừng nửa giờ hoàn thành công việc tiếp thu nội lực, mười đại cao thủ thu công đứng dậy.

Thái phu nhân lại ngồi xuống sau lưng Cam Đường nói:

- Lão thân cũng giúp ngươi hai chục năm công lực. Ngươi thu đi.

Dứt lời một luồng nội lực theo huyệt “Thiên Đột” của Cam Đường trút vào.

Cam Đường chẳng còn cơ hội nào để phát biểu ý kiến nữa, riu ríu vâng lời.

Toàn thân chàng bỗng run lên, thì ra luồng nội lực nào xông vào đả thông huyệt “Sinh Tử Huyền Quan”.

Cam Đường tiếp tục vận công để nội, ngoại công lực hoàn toàn hợp với nhau.

Công việc hoàn thành rồi lòng chàng cảm kích vô cùng! Mới một giờ mà chàng đã có một công lực bằng một trăm hai mươi năm tu luyện thì thiệt là một kỳ tích không ai tưởng tượng nổi.

Thái phu nhân lại mở gói lụa vàng ra. Trong gói này là một hộp ngọc. Bà mở hộp ngọc kính cẩn lấy ra một cuốn sách nhỏ:

- Cam Đường! Đây là cuốn “Thiên Tuyệt Kỳ Thư” một vật truyền đời của bản phái.

Chỉ có chưởng môn nhân mới đủ tư cách nghiên cứu tu luyện toàn thư. Bây giờ ngươi hãy khấn bái tạ linh vị tổ sư đi rồi tiếp thụ kỳ thư.

Cam Đường cực kỳ xúc động khẩn đầu lạy trước linh vị rồi đưa hai tay ra đón lấy cuốn “Thiên

Tuyệt Kỳ Thư".

Xong cuộc nghi lễ, bọn trưởng lão cáo từ lui ra.

Thái phu nhân bảo Cam Đường theo mình đi vào phía trong sảnh đường. Bà ngồi rồi bảo chàng:

- Những đệ tử bản môn đều do chưởng môn nhân lựa những thân võ công trong kỳ thư để truyền thụ cho. Chỉ có chưởng môn mới đủ tư cách trông cậy vào tư chất mình mà tự tu luyện. Chỗ ta biết thì có mình tổ sư là luyện được tám thành, còn sau này thì chưa có ai luyện được đến sáu. Bây giờ đến lượt ngươi, còn tùy theo khả năng mà luyện tập, chưa biết sẽ đạt tới đâu.

Ngưng một lát bà nói tiếp:

- Cuốn sách này chia làm bốn thiên:

"Võ Công", "Kế Mưu", "Kỳ Hoàng", "Trụ Nhan". Công việc đầu tiên ngươi hãy luyện thiên "Võ Công", còn những thiên kia rồi sau sẽ liệu. Công cuộc này không phải một sớm một chiều mà xong. Ngươi đã được một trăm hai chục năm công lực thì việc tu luyện quyết khiếu rút ngắn lại được rất nhiều.

- Hài nhi kính cẩn tuân lời giáo huấn.

Lúc này Cam Đường mới hiểu rõ sở dĩ Thái phu nhân đã gần tám chục mà chỉ như một thiếu phụ, và bốn ả thị tỳ tuổi tới năm mươi còn như thiếu nữ trẻ măng là do môn "Trụ Nhan" mà ra. Môn này đã thất truyền trong các phái võ từ lâu.

Cuộc kỳ ngộ phi thường đã biến đổi cuộc đời chàng và quyết định luôn cả vận mệnh chàng nữa. Chàng nghĩ tới sau khi thành công là có thể bắt đầu hành động việc báo thù thì trong lòng cực kỳ phấn khởi.

Cam Đường bắt đầu nghiên tập thiên võ công trong "Thiên Tuyệt Kỳ Thư".

Quả như lời Thái phu nhân đã nói, chàng nhờ được một trăm hai chục năm công lực nên mỗi hạng công phu chỉ cần hiểu yếu quyết là đem ra ứng dụng được ngay.

Trong "Thiên Tuyệt Kỳ Thư" toàn ghi những môn võ công tuyệt học và ảo diệu phi thường khiến cho Cam Đường mải mê luyện tập quên ăn quên ngủ.

Nguyên chàng đã sẵn thiên tư lại cố công luyện tập nên cuộc thành tựu rất mau chóng.

Cam Đường phát giác ra pho "Thiên Tuyệt Kỳ Thư" chỉ ghi chép những môn võ chuyên về tấn công mà không có thế thủ. Đó là một hiện tượng khác biệt với võ công mọi môn phái, khiến chàng sinh lòng ngờ vực.

Nhưng hết ngày này sang ngày khác tập luyện, chàng phát giác ra những sự mầu nhiệm thiên về một đường lối của nó. Cả cách vận hành khí huyết cũng đi ngược lại lề lối thông thường. Đầu tiên chàng cảm thấy huyệt đạo không lo gì bị kềm chế và đồng thời diệu dụng bản thân, công lực tự mình có thể phong tỏa huyệt đạo hộ vệ kinh mạch thì có bị đả thương cũng không đến nỗi nào. Đó là nguyên nhân mà bộ sách này không cần ghi đến phương cách về thế thủ. Còn về chiêu thức tấn công thì trình độ lợi hại thật là kinh khủng. Bất luận về chưởng, chỉ hay về thân

pháp đều bao trùm bằng hai chữ "Thiên Tuyệt".

Cam Đường chúi đầu vào công việc luyện võ, chàng quên bản thân mình, quên cả thời gian trôi qua.

Thiên võ công chia làm mười chương. Chàng luyện được bảy chương hay nói là bảy thành cũng thế. Theo lời Thái phu nhân thì công lực chàng cao hơn mấy đời trước một vài thành.

Cam Đường lại bắt đầu đi vào chương thứ tám là chương "Công Lực Tái Sinh".

Chương này chỉ điểm những trường hợp công lực bị hao tổn quá mức, có thể làm cho phục hồi không lo hiểm khuyết.

Nhưng lúc khổ luyện, Cam Đường cảm thấy ba chỗ kinh huyệt bị tắc nghẽn không thông. Ba kinh huyệt này thuộc về thiên huyệt trong bát mạch. Đó là những huyệt mạch chân nhỏ nguyên khó thấu vào được. Nhưng đối với những tay cao thủ đã đả thông "Sinh Tử Huyền Quan" thì lại khác hẳn, võ công phái Thiên Tuyết khác với mọi phái là ở chỗ đó.

Một hôm Cam Đường đang tha thiết đem toàn lực ra đả thông kinh mạch. Một lần, hai lần, rồi ba lần... chàng đả thông đến lần thứ mười thì chân nguyên khí đột nhiên phản công vào tâm mạch.

Bỗng nghe tiếng quát:

- Tán công!

Cam Đường vội vàng vận cho công lực tản đi khắp nơi.

Chàng nhìn ra thì thấy Thái phu nhân đang đứng trước mặt, vẻ mặt hãy còn lộ vẻ kinh hãi. Chàng lên tiếng:

- Bái kiến nghĩa mẫu!

- Hài tử! Xuýt tí nữa thì người sẽ thành tàn phế đó!

- Tạ Ơn nghĩa mẫu đã kịp thời ngăn trở.

- Hài tử! Bây giờ ngươi hãy tạm đình việc tập luyện.

- Tại sao lại tạm đình?

- Ngươi phải trải qua ba lần tử kiếp.

Cam Đường rùng mình kinh hãi hỏi lại:

- Ba lần tử kiếp là thế nào?

- Ngươi coi cuối thiên đã có ghi chú.

Cam Đường vội mở trang cuối cùng thiên võ công có ghi bằng chữ son:

"Công lực tái sinh, nguyên khí tiêu tán, ba lần tử kiếp, ngoại lực mới hoàn thành".

Chàng xem xong vẫn mịt mờ chẳng hiểu chi hết, hỏi:

- Hài nhi chưa hiểu được chỗ huyền diệu trong những câu này.

Thái phu nhân đáp:

- Hài tử! Ta từng nghe mấy chưởng môn ngày trước đã nói đến chỗ tinh yếu về "Công Lực Tái Sinh". Tuy nhiên sau tổ sư bản môn không còn có người thứ hai nào học đến chương thứ bảy. Mới trong vòng nửa năm mà ngươi đã lĩnh hội được bảy chương thật là một kỳ tích ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Nghĩa phụ ngươi tuy chưa luyện được đến nơi, nhưng người đã xem tới chỗ tinh vi của chương thứ tám và nói là phải chết đi ba lần cùng mượn lực lượng bên ngoài giúp vào đả thông ba chỗ thiên huyệt. Nếu không theo đường lối đã vạch rõ miễn cưỡng thực hành cho mau tới kết quả tất trở thành tàn phế và công phu vứt đi hết.

- Thế thì hài nhi không còn thể nào tiến thêm được một bước nữa hay sao?

- Có thể như vậy.

- Hài nhi lớn mật xin hỏi:

Nghĩa mẫu đã lãnh hội được bao nhiêu thành trong "Thiên Tuyệt Kỳ Thư"?

- Ta nói rồi là chỉ có chưởng môn mới tự mình tham nghiên "Thiên Tuyệt Kỳ Thư" được, còn ngoài ra phải do chưởng môn truyền thụ cho tùy khả năng từng người. Ta mới truyền đến năm thành trong thiên võ công, về thiên "Kế Mưu" chừng độ sáu thành, thiên "Kỳ Hoàng" chín thành. Chỉ có thiên "Trụ Nhan" là hoàn toàn thành công.

- Ủa!

- Trong những tay cao thủ bản môn về thiên "Kỳ Hoàng" thành tựu được nhiều là bốn thành. Còn ngoài ra những thiên khác cao thấp không nhất định.

- Ba thiên kia hài nhi chưa học thì sao?

- Tạm hoãn việc luyện tập. Ta mong ngươi đem kỳ tích thiên "Võ Công" để ứng phó với cục diện ngày nay.

- Cục diện ngày nay thế nào?

- Võ lâm gặp cơn loạn lạc, bản phái không thể đứng ngoài nhìn. Đồng thời còn có một một vụ công án cần phải giải quyết cho sớm, không thể trì hoãn được.

- Vụ công án nào?

- Để ta nói cho ngươi nghe.

Chương 5 - Tử Vong Sắc Lệnh

Cam Đường hỏi:

- Vụ công án nào?

Thái phu nhân đáp:

- Ngươi hãy nghe ta nói:

Ba mươi năm trước đây nghĩa huynh ngươi là Thi Thiên Tán ra ngoài hái thuốc rồi mất tích. Lâu ngày không được tin tức gì, bản môn phái hơn hai trăm đệ tử chia ra bốn ngã tìm kiếm. Nghĩa phụ ngươi là Thi Lỗi cũng lui tới giang hồ dò la. Một năm sau mới phát hiện ra cả hai cha con cùng bị chặt tay ở chân núi Thái Hàng. Vì nguyên nhân gì xảy ra án mạng? Hung thủ là ai? Sau ba mươi năm điều tra vẫn chưa tìm được manh mối.

Cam Đường kinh hãi run lên hỏi:

- Nghĩa phụ và nghĩa huynh hài nhi đều vào hàng địa vị chưởng môn cao cả. Thế thì ai có đủ công lực...

Thái phu nhân ngắt lời:

- Hài tử! Vụ này bên trong nhất định có điều bí ẩn ghê hồn. Võ công của bản môn không giống võ công thông thường trong võ lâm, thêm vào đó kỹ thuật kỳ hoàng, cơ hồ khiến cho kẻ khác không bao giờ cướp được sinh mạng. Phương thức duy nhất để cho nghĩa phụ và nghĩa huynh ngươi mất mạng được là phải chặt chân tay ngay đường trường. Thế mà cả hai người đều bị chặt tay!

Thái phu nhân nói xong nước mắt ràn rụa.

Cam Đường nói bằng giọng kiên quyết:

- Hài nhi còn sống được năm nào, thề hết sức truy tầm ra hung thủ đặng báo thù cho nghĩa phụ và nghĩa huynh.

Thái phu nhân cảm động nói:

- Hài tử! Hiện nay về phương diện võ công thì ngươi là người thứ nhất sau tổ sư cao thâm hơn cả nghĩa phụ và nghĩa huynh ngươi rồi. Sự thành tựu này thiệt đã ra ngoài ý nghĩ của ta. Thiệt ta không ngờ võ công ngươi lại mau tiến bộ đến thế! Có điều vụ hung án xảy ra lâu năm, ta chỉ lo vạn nhất mà kẻ thù chết đi, không trả được thù cho bản môn thì dù ta có chết cũng không nhắm mắt. Vì thế mà một mặt ta dùng phép ngoại để giúp cho ngươi mau thành tựu, một mặt ta yêu cầu ngươi hãy hoãn lại việc tham khảo các thiên khác. Ngươi phải lập tức len lỏi vào chốn giang hồ để điều tra vụ thảm án đó. Ngươi đừng cho là ta nghĩ đến việc riêng quá nhiều!

Cam Đường kính cẩn đáp:

- Không bao giờ hài nhi dám nghĩ như vậy. Cử động của nghĩa mẫu thiệt là khôn ngoan và sáng suốt! Hài nhi đã chịu ơn tri ngộ, thì đây là việc bổn phận của hài nhi.

Thái phu nhân nói:

- Hài tử! Sáng mai ngươi đăng trình và phái Thiên Tuyệt cũng bắt đầu kể từ ngày mai lại xuất hiện trên võ lâm.

Cam Đường cúi đầu đáp:

- Hài nhi xin kính cẩn tuân lời huấn hối.

Thái phu nhân lại nói:

- Bọn đệ tử bản môn tản mát trên chốn giang hồ sẽ biết cách liên lạc với ngươi.

Hiện giờ ngươi vẫn là thiếu chủ. Nhưng vụ hung án kết liễu rồi, ngươi sẽ được kế tiếp lập lên làm chưởng môn.

- Dạ, hài nhi xin nhớ lời nghĩa mẫu.

- Ta còn dặn ngươi điều này. Theo quy củ của bản môn thì lúc đối địch không được ra tay giết ai, trừ trường hợp vô ý làm cho đối phương mất mạng thì không kể.

Mình không ra tay chịu để cho người đánh. Thiệt là một lề luật cổ kim hiếm có.

Cam Đường vẫn cung kính đáp:

- Hài nhi xin tuân mệnh.

- Ủa! Ta còn quên một điều, hôm ngươi mới tiến cung, có lấy một vật trong mình ngươi thì bây giờ ta trả lại cho.

Nói xong bà thò tay vào bọc lấy ra tấm thiết bài lớn bằng nửa bàn tay trao cho Cam Đường.

Cam Đường biến sắc đón lấy cầm tay, người chàng run lên bần bật.

Thái phu nhân thấy tình trạng này kinh hãi hỏi:

- Hài tử! Ngươi làm sao vậy?

Cam Đường vành mắt đỏ hoe cố nhịn bi phẫn đáp:

- Nghĩa mẫu! Hài nhi có lời muốn bẩm nghĩa mẫu.

Thái phu nhân hỏi:

- Chuyện gì?

Cam Đường đáp:

- Thân thế của hài nhi.

- Thân thế ngươi ư?

- Chính thế! Hài nhi chính là đứa con mồ côi của Võ Thánh Cam Kính Nghiêu.

Thái phu nhân run lên vì xúc động, hỏi lại:

- Ngươi... là cô nhi của Cam Kính Nghiêu?

- Chính phải.

- Nếu vậy thì thiệt là một việc ta không ngờ tới. Tuy ta không len lỏi vào chốn giang hồ, nhưng những việc lớn trong võ lâm mấy chục năm nay ta đều biết rõ, mười năm trước đây Thánh Thành xảy vụ huyết kiếp, người ta đồn không một ai sống sót.

Không ngờ...

Cam Đường nói:

- Năm ấy hài nhi mới lên tám tuổi. Gặp lúc hoang mang xảy chân ngã xuống giếng, không ngờ vì thế mà thoát nạn.

Thái phu nhân hỏi:

- Ngươi có biết mặt mũi cừu gia thế nào không?

Cam Đường sa lệ đáp:

- Hài nhi không biết, chỉ có tấm thiết bài này là manh mối duy nhất có liên quan đến bọn họ.

Thái phu nhân hỏi:

- Cừu gia đánh rớt tấm bài này lúc đương trường hay sao?

- Không phải! Tiên phụ chết rồi tay cầm tấm bài này. Hài nhi nhìn nhận nó là một vật có liên quan đến vụ huyết án.

Thái phu nhân thở dài nói:

- Hỡi ơi! Lệnh tiên tôn một đời anh hùng nghĩa hiệp, không ngờ lại mắc phải thảm họa này.

- Hài nhi đêm ngày hằng nghĩ đến mối thù sâu tựa bể, không lúc nào quên được.

Thái phu nhân gõ vào ngọc khánh gọi:

- Triệu tổng quản!

Tên thị vệ đứng ngoài sảnh đường nghe tiếng Thái phu nhân liền chạy đi ngay.

Lát sau một lão già chòm râu đốm bạc đã tới trước cửa sảnh đường khom lưng nói:

- Ty chức là Đông Phương Nhất Dương xin chờ lệnh phu nhân.

Thái phu nhân nói:

- Tổng quản hãy vào đây!

Tổng quản Đông Phương Nhất Dương cúi đầu đi vào, cung kính thi lễ hỏi:

- Thái phu nhân có thị dụ chi truyền dạy?

- Tổng quản hãy nhìn tấm thiết bài trong tay thiếu chủ đây.

Đông Phương Nhất Dương đưa hai tay ra đón lấy tấm thiết bài của Cam Đường thì thấy tấm thiết bài này đường kính chừng hai tấc, một màu đen kịt, chẳng có chi kỳ lạ.

Một mặt thiết bài chạm một con chim ưng rất nổi, đương vỗ cánh toan bay, còn một con rồng nhe nanh múa vuốt.

Đông Phương Nhất Dương coi tấm thiết bài xong trả lại Cam Đường, vẻ nghi hoặc lộ ra nét mặt.

Thái phu nhân hỏi:

- Đông Phương tổng quản đã nhiều lịch duyệt có biết gốc của tấm thiết bài này thế nào không?

Đông Phương Nhất Dương đáp:

- Ty chức không đương nổi những điều quá khen của phu nhân, trước nay ty chức chưa từng nghe thấy ai đề cập đến lai lịch tấm thiết bài bao giờ.

Thái phu nhân lại hỏi:

- Tổng quản có biết nhân vật nào lấy chim ưng hoặc con rồng làm tiêu biểu không?

Đông Phương Nhất Dương ngập ngừng đáp:

- Theo chỗ ty chức biết... thì không có ai cả.

- Vậy tổng quản hãy tạm lui ra.

- Ty chức xin cáo từ.

- Khoan đã!

- Thái phu nhân còn huấn dụ gì nữa?

- Tổng quản cho "Phi Vũ Truyền Tấn" đến các đệ tử bản môn bên ngoài hay là thiếu chủ sáng mai sẽ xuống núi và phái Thiên Tuyệt lại xuất hiện trên chốn giang hồ!

Tổng quản Đông Phương Nhất Dương bộ mặt già nua tươi lên phấn khởi tinh thần.

Lão cung kính lớn tiếng đáp:

- Ty chức xin tuân mệnh!

Lão đi giật lùi ba bước, rồi trở gót ra ngoài sảnh đường.

Thái phu nhân lại dặn Cam Đường:

- Hài tử! Vụ huyệt án này ngươi hãy thủng thẳng dò la.

- Dạ.

- Ta còn dặn ngươi điều này:

Hay hơn hết là ngươi đừng lộ thân thế của mình, vì cừu gia đã đủ năng lực hủy diệt Thánh Thành thì chúng còn tìm cách đối phó với ngươi.

- Lời nghĩa mẫu dạy chí phải. Hài nhi xin ghi nhớ.

- Chuyến này ngươi bôn tẩu giang hồ:

Một mặt phải tích cực do thám cừu nhân, một mặt phải giữ oai danh phái Thiên Tuyệt để khôi phục lại tiếng tăm cho bản môn đã lừng lẫy trong võ lâm ngày trước. Ngươi nên nhớ rằng kẻ thù đã hạ sát nghĩa phụ, nghĩa huynh ngươi. Chúng mà biết ngươi là thiếu chủ của phái Thiên Tuyệt thì rất có thể tìm đến ngươi để ám hại. Vậy ngươi phải cố gắng để chu toàn mọi việc.

Cam Đường nổi lòng hào khí “dạ” một tiếng rồi nói:

- Hài nhi nhớ cả rồi, nhưng...

- Sao?

- Nếu hài nhi lấy tư cách là dòng dõi Võ Thánh để xuất hiện, liệu cừu gia có xuất hiện chăng?

- Thế thì ngươi lầm lắm, Võ Thánh là một danh hiệu được võ lâm công nhiên tặng cho. Nó có một địa vị tôn sùng cao quý. Nếu cừu gia mà lộ diện tất bị thiên hạ coi là công địch. Ta dám chắc rằng đối phương không lộ diện đâu, mà chúng chỉ ở trong bóng tối dùng bất cứ một thủ đoạn nào để ám toán ngươi. Như thế lại càng đáng sợ.

Cam Đường run lên nói:

- Hài nhi chưa nghĩ được đến điều đó, thật lấy làm xấu hổ.

- Ngươi bất tất tự trách mình làm chi. Trong đám đệ tử của bản môn có rất nhiều người đã nghiên cứu rất tinh vi thiên “Kế Mưu”. Ta mong rằng ngươi để tai nghe lời can gián.

- Hài nhi đã biết rồi.

Thái phu nhân lại đưa ra ba bình thuốc, nói:

- Ba bình thuốc này đã căn cứ vào thiên “Kỳ Hoàng” trong pho “Thiên Tuyệt Kỳ Thư” để luyện nên. Ba viên thuốc trong bình bạch ngọc là “Hồi Sinh Đơn”, mỗi khi ngươi gặp tử kiếp thì uống một viên là có thể khiến cho công lực tái sinh được. Đây là võ công trong đoạn thứ tám. Trong bình bằng ngọc màu lục này là “Tích Độc Đơn”, chữa được hết thảy mọi chất độc. Trong bình ngọc bích là “Vạn Ứng Đơn”, một thứ thánh dược để trị nội ngoại thương. Khi nào gặp phải đối thủ ghê gớm mình cảm thấy không địch lại thì ngậm trước năm viên sẽ thấy hiệu nghiệm kỳ tuyệt.

Thái phu nhân nói xong đưa ba bình thuốc cho Cam Đường. Cam Đường cung kính tạ Ơn nhận lấy ba bình thuốc cất đi cẩn thận rồi lên đường.

* * * Gió bắc đìu hiu, lá cây xơ xác. Thời tiết nhằm tháng trung thu. Trên đường đi phủ Khai Phong, thỉnh thoảng lại thấy tốp hai, tốp ba nhân vật trong võ lâm đang chạy trốn ra vẻ hoang mang vô cùng.

Sáng sớm hôm ấy, trên đường đi về Khai Phong xuất hiện một vị công tử mình mặc ác cừu nhẹ, cỡi lên lưng tuấn mã, lỏng cương tay khấu mà đi. Thiệt là người như ngọc, ngựa tựa như rồng. Đằng sau là hai gã tiểu đồng xinh đẹp như con gái, càng tỏ ra vị công tử này vào hạng phong lưu lãng mạn.

Khách qua đường ai gặp cũng dừng lại trầm trồ khen ngợi.

Vị công tử này chính là Cam Đường, mới rời khỏi Thiên Tuyệt Địa Cung. Hai gã thị đồng theo sau ngựa chính là hai ả thị nữ gọi Bạch Vi và Tử Quyên mà Thái phu nhân đã lựa chọn cho cải dạng nam trang.

Bạch Vi và Tử Quyên đã theo hầu Thái phu nhân mấy chục năm trời, nhưng nhác trông chỉ là một đôi thiếu nữ chừng hai mươi xuân xanh. Thực ra hai ả vào hàng đứng tuổi. Đây cũng là kỳ tích của thiên “Trụ Nhan” trong pho “Thiên Tuyệt Kỳ Thư” tạo nên.

Thái phu nhân sở dĩ để hai ả thị tỳ này theo hầu Cam Đường vào chốn giang hồ cũng là có thâm ý. Nguyên Cam Đường võ công cố nhiên đã đến mức hiếm có tay đối thủ. Nhưng về lịch duyệt chàng chưa đủ kinh nghiệm. Hai ả thị tỳ này thêm để bổ khuyết vào chỗ thiếu sót đó.

Cam Đường đang đi bỗng dừng ngựa lại bên đường. Vẻ mặt tuấn tú ra chiều kích động.

Chỗ này chính là nơi mà nửa năm trước chàng đã bị một người bịt mặt không hiểu lai lịch rượt theo để toan hạ sát. Người bịt mặt vâng lệnh ai đến giết chàng vẫn còn ở trong vòng bí mật, chưa ra manh mối.

Đột nhiên, Cam Đường nhìn thấy trên đường dường như có mấy người nằm thẳng cẳng. Khách qua đường phải quanh ra lối khác và đi thật mau như để trốn tránh. Tình trạng này khiến chàng không khỏi kinh dị. Chàng thúc vế vào bụng ngựa, cho ngựa vọt tới. Chàng vừa nhìn thấy cảnh tượng đã hoảng hồn. Giữa đường năm bộ thi thể đều là nhà sư chết nằm đó, nét mặt còn lộ vẻ cực kỳ khủng khiếp.

Chàng tự hỏi:

- Ai đã hạ sát năm nhà tu hành? Thi hài bộc lộ trên đường quan đạo mà sao chẳng thấy ai đến thu liệm mai táng? Vì lẽ gì người đi đường nhìn thấy xác chết phải né ra đường khác?

Cam Đường nhảy xuống ngựa toan cúi xuống coi.

Bỗng Bạch Vi kinh hãi rú lên một tiếng:

- Huyết Thiếp!

Cam Đường ngạc nhiên hỏi:

- Huyết Thiếp là cái gì?

Bạch Vi run lên đáp:

- Tức là Tử Vong Sắc Lệnh.

Cam Đường lại hỏi:

- Tử Vong Sắc Lệnh là gì?

Bạch Vi không trả lời câu hỏi. Ả nói:

- Thưa thiếu chủ! Chúng ta đi thôi!

Cam Đường trợn mắt lên nhìn Bạch Vi thì thấy vẻ mặt ả vô cùng kinh hãi. Chàng chẳng hiểu ra sao, chàng thúc giục:

- Ngươi hãy nói cho ta nghe!

Lúc này lại có đến năm sáu nhân vật giang hồ chạy tới. Người nào vừa ngó thấy đã xám mặt ra chiều khiếp sợ, hốt hoảng chạy ngay.

Bạch Vi đảo mắt nhìn bốn phía một lượt rồi run lên nói:

- Thiếu chủ thử nhìn vào thi thể vị lão hòa thượng nằm giữa mà coi xem cái gì kia?

Cam Đường theo lời nhìn vào thì thấy trên ngực nhà sư có tấm thiếp đỏ như máu.

Chàng không nhịn được toan tiến lại lấy tay ra vói lấy.

Bạch Vi hốt hoảng la lên:

- Thiếu chủ chớ đụng vào!

Nhưng Cam Đường đã cầm tờ hồng thiếp trong tay rồi. Chàng thấy tấm thiệp rất trầm trọng. Đúng là một tấm sắt làm ra. Thảo nào gió thổi không bay.

Trên tấm thiệp có bốn chữ triện nổi hẳn lên:

Tử Vong Sắc Lệnh.

Cam Đường đã đoán ra vài phần nhưng chàng vẫn thản nhiên như không hỏi:

- Thế này nghĩa là làm sao?

Bạch Vi nói:

- Hãy rời khỏi nơi đây rồi tỳ nữ sẽ bẩm.

- Ta muốn biết ngay bây giờ.

Bạch Vi không sao được, nheo mắt nhìn Tử Quyên rồi nói:

- Trước đây sáu chục năm, trong võ lâm xuất hiện một tay đại ma đầu và người ta thường kêu là "Tử Thần". Công lực y cao thâm khôn lường. Chưa một ai được thấy mặt tên đại ma đầu này. Tấm Tử Vong Sắc Lệnh này mệnh danh là "Huyết Thiếp". "Huyết Thiếp" đi tới đâu là Tử Thần theo tới đó. Vừa ba năm thôi các phái võ Trung Nguyên sống hồi hộp trong những cơn khủng bố vì Tử Vong Sắc Lệnh. Những tay cao thủ bị hại có đến hàng trăm. Sau chùa Thiếu Lâm đứng đầu gởi thiếp tập họp những đệ tử tinh anh có hàng ngàn người đến vây đánh Tử Thần ở Thiên Tuyệt. Cả ngàn tay cao thủ không một ai sống sót. Rồi từ đó Tử Thần mất tích trên chốn giang hồ.

- Ủa!

Bạch Vi lại nói tiếp:

- Không ngờ sau gần sáu chục năm, bây giờ Tử Vong Sắc Lệnh lại xuất hiện.

Cam Đường nghe xong mồ hôi toát ra đầm đìa. Nhưng chàng nhớ tới phụ thân đã được tôn làm Võ Thánh thì công lực không cần nói cũng đủ biết là ghê gớm đến đâu rồi. Thế mà toàn trang mấy trăm người trong một đêm đều bị bại hết. Hai đời chưởng môn phái Thiên Tuyệt lại bị chặt tay trên núi Thái Hàng. Không phải tay đại ma đầu như Tử Thần thì còn nhân vật nào khủng khiếp đến thế.

Chàng biết tuy đó là một ý nghĩa không căn cứ nhưng rất có thể như vậy.

Sau khi ý nghĩ đó phát sinh, chàng ngấm ngầm quyết định trong lòng thề tìm cho ra gốc gác Tử Thần, bất luận về tư cừu hay vì võ lâm chính nghĩa, chàng nhận thấy đều có đủ lý do để mà hành động.

Giữa lúc ấy một hán tử áo đen chạy nhanh tới trước mặt Cam Đường, gã co đầu gối lại như để quỳ xuống, nói:

- Đệ tử là Ngô Hữu Trí dưới trướng Thiên Oai Viện xin khấu đầu bái kiến thiếu chủ. Thiếu chủ có điều chi sai khiến chăng?

Cam Đường sửng sốt một lát rồi vẫy tay nói:

- Ngươi hãy đứng lên!

- Tạ Ơn thiếu chủ!

Cam Đường hỏi:

- Ngươi có biết lai lịch năm vị hòa thượng này không?

Hán tử đáp:

- Đây là những tay cao thủ trong viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm. Các vị này định đến phó hội tại Ngọc Điệp Bảo rồi bị hại đêm qua.

- Đến Ngọc Điệp Bảo ư?

- Chính phải!

Một mối thê lương đột nhiên nổi lên trong đầu óc Cam Đường. Chàng nhớ lại nửa năm trước đây chàng đã đến Ngọc Điệp Bảo để thoái hôn. Giữa hôm chàng đến trang bảo thì lại là ngày hỷ sự của vị hôn thê chàng. Tuy đối với vị hôn thê là Tây Môn Tố Vân chàng chưa tưởng biết mặt, nhưng cha mẹ đôi bên đã có lời đính ước mà nay việc không thành thì cũng là một điều hối hận suốt đời. Chàng không oán giận nhạc phụ là Tây Môn Tung vì y cùng gặp kiếp nạn như chàng. Trái lại, chàng được Tây Môn Tung nói năng từ ái, khiến chàng cảm kích trong lòng.

Cam Đường quay ra hỏi Ngô Hữu Trí:

- Ngọc Điệp Bảo có cuộc họp về việc gì?

Ngô Hữu Trí hạ thấp giọng xuống đáp:

- Đó là một cuộc đại hội quần hào để thương nghị đại sự đối phó với vụ Huyết Thiếp.

- Ủa! Vậy ngươi đi đi!

- Tạ Ơn thiếu chủ.

Ngô Hữu Trí khom lưng thi lễ rồi băng mình đi ngay.

Cam Đường chau mày hỏi:

- Ngọc Điệp Bảo hành động như vậy chẳng lẽ không sợ Tử Thần báo thù ư?

Tử Quyên đáp:

- Bảo chúa Ngọc Điệp Bảo là Tây Môn Tung tự cho mình là thiên hạ đệ nhất nhân, oai danh cao hơn các môn phái hiện nay. Tỳ nữ nghe nói năm trước, trừ lệnh tôn là Võ Thánh Cam Kính Nghiêu, ngoài ra không còn một tay địch thủ nào khác.

Cam Đường động tâm "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Chúng ta cũng đến Ngọc Điệp Bảo để tham dự đại hội.

Bạch Vi hỏi:

- Cái đó có cần lắm không?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là cần. Nay bản môn lại xuất hiện trên chốn giang hồ. Vậy đây là một cơ hội rất tốt để cho mình tự giới thiệu với thiên hạ. Đồng thời tham gia vào việc tiểu trừ ma quỷ, bảo vệ đạo phái là những việc mình nên làm.

Bạch Vi hỏi:

- Bây giờ thượng lộ ngay sao?

Cam Đường đáp:

- Hãy khoan! Phải mai táng năm tay cao thủ phái Thiếu Lâm này đã.

- Cái đó…

Bạch Vi cùng Tử Quyên đều ra chiều khó nghĩ, nhưng Cam Đường đã đi vào khu rừng ở bên đường phóng chưởng đào lỗ.

Hai ả thị tỳ không sao được đành khiêng năm nhà sư phái Thiếu Lâm đặt xuống huyệt lấp đi.

Cam Đường kiếm một phiến đá vuông lớn làm bia rồi lấy ngón tay khắc chữ vào:

MỒ TÁNG NĂM NHÀ SƯ PHÁI THIẾU LÂM.

Đoạn chàng cắm tấm Huyết Thiếp vào bia đá sâu đến nửa tấc.

Bạch Vi run lên hỏi:

- Thiếu chủ! Thiếu chủ làm như vậy thì không khác gì ra mặt khiêu chiến với Tử Thần.

Cam Đường trầm giọng đáp:

- Phải thế mới được.

- Xin thiếu chủ lên ngựa thôi.

- Được rồi!

Cam Đường nói xong xoay mình lên ngựa đi luôn.

Bất thình lình đằng sau có tiếng gió rít lên.

Công lực Cam Đường đã đến mức phát động trước khi nảy ra ý nghĩ. Chàng chưa kịp nghĩ tới, người chàng đã lạng ra xa tám thước. Chàng quay đầu nhìn lại thì chẳng thấy chi hết.

Cam Đường nhìn lại tấm bia thì mảnh Huyết Thiếp cắm vào đó đã biến mất từ bao giờ. Chàng nghĩ bụng:

- Nếu đối phương là người thì không thể đến biến mau thế được và nếu là ma quỷ thì không khi nào lại hiện rõ tông tích.

Bạch Vi cùng Tử Quyên đều lộ vẻ kinh nghi trên nét mặt.

Cam Đường cũng cảm thấy ớn lạnh. Chàng lẩm bẩm:

- Chắc là Huyết Thiếp đã bị Tử Thần thu lấy rồi, không còn sai nữa. Nhưng y có thể làm được không? Mới trong nháy mắt Huyết Thiếp đã mất biến.

Công lực của chàng ghê gớm thế mà không kịp nhìn thấy chi hết thì thiệt là đáng sợ.

Cứ tình trạng này mà nói thì Tử Thần vẫn hãy còn đâu đây.

Chàng ngẩn người ra ngẫm nghĩ hồi lâu không nói nửa lời, rồi tung mình lên ngựa.

Chủ bộc ba người lên đường. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng, nhắc đường Ngọc Điệp Bảo gia roi cho ngựa chạy.

Đi chừng nửa khắc, xa xa đã trông thấy cổng trang bảo.

Các hào khách võ lâm rất đông đảo đang lật đật đi tới. Người nào cũng vẻ mặt xám xanh ra chiều kinh hãi. Họ kéo vào Ngọc Điệp Bảo tựa hồ như để trốn tránh một tai nạn gì sắp đuổi đến nơi.

Chương 6 - Huyết Thiếp Lại Xuất Hiện

Trước đây nửa năm Cam Đường đã đến Ngọc Điệp Bảo, nhưng thân phận lúc này so với trước khác nhau xa. Chàng không khỏi không cảm khái.

Chàng vào đến trước trang bảo thấy hai hán tử và một lão mặt rỗ ra đón.

Cam Đường xuống ngựa cầm cương đưa cho Bạch Vi.

Lão mặt rỗ đảo mắt nhìn chủ bộc ba người ra chiều kinh ngạc. Dường như cách phục sức của Cam Đường đã làm cho lão sửng sốt. Lão khoanh tay thi lễ hỏi:

- Công tử quang lâm tệ bảo không hiểu có việc chi?

Cam Đường coi lão như một kẻ thuộc hạ của một người ngang hàng với phụ thân mình. Chàng liền đáp lễ nói:

- Tại hạ đến đây tham dự đại hội.

- Úi chà! Vậy mà lão phu không biết cách xưng hô công tử thế nào đây?

- Tại hạ họ...

Nói tới đây chàng ngừng lại, đổi giọng:

- Họ Thi.

Lão mặt rỗ không nghĩ ra lai lịch Cam Đường, vì trên chốn giang hồ lão chưa nghe ai nói đến một nhân vật nào họ Thi, lại ăn mặc ra kiểu công tử dòng sang. Nhưng lão không dám chần chừ, lại khoanh tay hỏi:

- Xin hỏi công tử ở cao môn đại phái nào?

Cam Đường niềm nở đáp:

- Bảo chúa các vị không lạ gì tại hạ đâu, bất tất phải thông danh trước khi cầu kiến.

Lão mặt rỗ sững sờ nói:

- Xin lỗi công tử! Tại hạ theo chức trách không thể không thỉnh giáo được, vì...

- Vì sao?

- Vì trong danh đơn mà tệ bảo chúa phát thiếp đi mời tựa hồ không có...

- Không có nhân vật nào như tại hạ phải không?

- Không dám!

Bất thình lình một trận cười khanh khách vang lên. Tiếp theo là một bóng người to sù từ cửa bảo đi ra. Cam Đường liếc mắt nhìn không khỏi giựt mình, chàng lẩm bẩm:

- Té ra là lão.

Lão chính là Vô Danh lão nhân. So với nửa năm trước lão chẳng có chi khác lạ.

Mình lão vẫn mặc tấm áo vải bông thô kệch vừa dơ vừa rách. Lão chễm chệ đi ra.

Lão già mặt rỗ vội thi lễ nói:

- Lão trượng đã ra.

Hai gã hán tử cũng khom lưng thi lễ. Xem chừng Vô Danh lão nhân rất được mọi người tôn kính. Vô Danh lão nhân khoát tay một cái ra chiều đáp lễ. Cặp mắt lão chăm chú nhìn Cam Đường từ đầu đến chân. Lão chắp hai tay lại nói:

- Té ra là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt giá lâm! Thiệt là may quá! Thiệt là may quá!

Cam Đường kinh hãi vô cùng, vì thân thế chàng trên chốn giang hồ chưa một ai hay, mà lão này đã nói huỵch toẹt ra. Hơn nửa năm trước đây chàng gặp lão đã báo tên thật của chàng, mà bây giờ lão không gọi tới, thiệt khiến cho người ta khó hiểu.

Cam Đường vừa nghĩ vừa đảo mắt nhìn Bạch Vi và Tử Quyên, nhưng hai ả thì vẫn không lộ một vẻ gì khác lạ. Chàng liền đáp lễ nói:

- Kính chào tiền bối...

Vô Danh lão nhân lại ngắt lời:

- Ha ha! Thiếu chủ! Lão phu không dám nhận lời xưng của thiếu chủ. Xin thiếu chủ cứ gọi ngay ngoại hiệu của lão phu là được.

Cam Đường lại một phen kinh ngạc!

Lão mặt rỗ biến sắc, vì lão không ngờ phái Thiên Tuyệt biệt tích trên chốn giang hồ hơn ba chục năm nay lại xuất hiện và vị công tử này lại chính là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt! Lão đứng khom lưng sát đất khép nép nói:

- Kẻ hèn này không biết đại giá thiếu chủ thành ra đắc tội. Kính xin lượng cả bao dung.

Cam Đường niềm nở nói:

- Lão dạy quá lời!

Lão mặt rỗ quay lại bảo một gã hán tử:

- Ngươi cấp tốc vào bẩm bảo chúa...

Vô Danh lão nhân khoát tay ngắt lời:

- Bất tất phải thế. Để lão phu đi với thiếu chủ vào trong cũng được.

Lão mặt rỗ vâng dạ mấy tiếng rồi quay lại tự giới thiệu với Cam Đường:

- Bỉ nhân là quản sự ngoại vụ tên gọi Kim Hạo. Xin thiếu chủ bao dung.

Cam Đường nhớ lại nửa năm trước, khi chàng đến thoái hôn thì quản sự ngoại vụ là một văn sĩ đứng tuổi tên gọi Ngũ Thiên Tài, sao bây giờ lại đổi người khác. Nhưng đó là việc riêng của người ta, mình chẳng nên hỏi vặn làm chi.

Chàng nghĩ vậy liền chắp tay nói:

- Kim quản sự thật là khách khí!

Vô Danh lão nhân khoát tay nói:

- Mời thiếu chủ đi!

Cam Đường đầy lòng ngờ vực, theo sau Vô Danh lão nhân cùng tiến vào trang bảo. Vừa qua cổng, một gã đại hán đón dây cương ở trong tay Bạch Vi.

Hai ả nữ tỳ theo sát phía sau Cam Đường.

Vào đến trước sảnh đường thấy trong nhà đã có bốn năm chục người ngồi, đủ cả tăng, ni, đạo, tục. Bấy nhiêu người chắc toàn là chưởng môn các phái hay người hùng cứ một phương.

Ngọc Điệp Bảo Chúa là Tây Môn Tung rảo bước tiến ra sảnh đường. Lão vừa thấy mặt Cam Đường hơi lộ vẻ nghi ngờ.

Cam Đường toan lên tiếng thì Vô Danh lão nhân đã nói trước:

- Tây Môn bảo chúa! Lão phu xin giới thiệu. Vị này là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt.

Vô Danh lão nhân tiếng nói oang oang. Lập tức trong sảnh đường nhốn nháo cả lên, lục tục đứng dậy.

Tây Môn Tung càng lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng nét mặt lão chỉ biến đổi một thoáng là trở lại bình thường. Lão chắp tay nói:

- Qúy khách giá lâm, tại hạ lấy làm vinh dự vô cùng!

Cam Đường thi lễ nói:

- Tại hạ không dám.

Chàng khoa chân bước vào sảnh đường. Chàng hồi tưởng nửa năm trước đã đến đây, khi đó còn là con người lưu lạc, không trách các hàng phụ chấp tiền bối không nhận ra mình. Riêng đối với cử chỉ của Vô Danh lão nhân thì ngày trước cũng như hiện nay, chàng không sao hiểu được.

Bao nhiêu người trong sảnh đường, cặp mắt đều lộ vẻ kinh dị.

Nguyên phái Thiên Tuyệt có một lối võ công riêng biệt, tự sáng lập môn phái, mà hành động lại kỳ bí vô cùng! Không ai ngờ môn phái đã tuyệt tích ba chục năm, bây giờ lại xuất hiện đột ngột, nhất là không có thiếp mời cũng cử người tới dự. Không ai hiểu thiếu chủ phái Thiên Tuyệt ngẫu nhiên đến đây có điều chi?

Bạch Vi cùng Tử Quyên đã ăn mặc giả tiểu đồng đều đứng ngoài sảnh đường.

Mọi người an tọa đâu đấy rồi, Vô Danh lão nhân đảo mắt nhìn toàn trường trầm giọng nói:

- Đây có nhiều vị còn lạ. Vậy lão phu xin giới thiệu vị bào đệ chưởng môn phái Thiên Tuyệt tên gọi là Thi Thiên Đường, người sắp lên ngôi chưởng môn phái đó...

Lão chưa dứt lời, toàn trường lại một phen chấn động.

Người cảm thấy kinh hãi nhất là Cam Đường, vì Vô Danh lão nhân chẳng những biết rõ lai lịch mình, mà còn thay đổi tên giúp mình nữa. Chàng ở trong tình trạng kinh hãi, không biết nên cười hay nên khóc, đành lẳng lặng không nói gì. Vô Danh lão nhân lại nhìn chàng nói tiếp:

- Thi thiếu chủ! Lão phu lại xin giới thiệu liệt vị đây cùng thiếu chủ.

Rồi lão trỏ tay vào nhà sư già mày trắng nói:

- Vị này là Vô Tướng đại sư tại giám điện chùa Thiếu Lâm.

Lão lại trỏ vào một vị đạo sĩ đứng tuổi nói:

- Đây là Thượng Thanh đạo trưởng, tân chưởng môn phái Võ Đương.

Sau lão tiếp tục trỏ từng người giới thiệu:

Chưởng môn phái Hoa Sơn là Thường Tử Đồng, chưởng môn phái Thái Cực là Lý Vô Khí, Đinh Tuệ sư thái ở phái Nga My, Bang Chúa Thiên Long Trần Đại Huy, Bang Chúa Thái Hồ là Từ Thân...

Lão giới thiệu liền một hơi mấy chục người. Sau cùng lão trỏ vào một chàng thiếu niên mặc áo gấm ngồi ở cuối dãy nói:

- Đây là Vệ Võ Hùng, thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo và là tiểu tế của Tây Môn bảo chúa.

Cam Đường liền nhìn Vệ Võ Hùng xem tướng mạo gã thế nào, mà đã lấy vị hôn thê của chàng.

Kể ra Vệ Võ Hùng cũng là con người tuấn tú, nhưng vẻ mặt hơi nham hiểm, mới nhìn đã biết ngay là hạng gian trá giảo hoạt.

Lúc Vô Danh lão nhân giới thiệu đến Vệ Võ Hùng thì vẻ mặt Tây Môn Tung cũng hơi biến đổi.

Tây Môn Tung chờ cho Vô Danh lão nhân nói xong mới lên tuyên bố:

- Thi thiếu chủ có lòng huệ cố, thiệt là một sự bất ngờ cho lão phu. Lão phu chắc rằng các vị đây cũng có một cảm nghĩ giống nhau, được phái Thiên Tuyệt đến tham dự đại hội là thêm cho võ lâm ở Trung Nguyên một lực lượng lớn lao để bảo vệ đạo pháp.

Lão phu kính cẩn ngỏ lời khánh hạ.

Cam Đường nghiêng mình nói:

- Không dám! Diệt trừ ma quỷ, bảo vệ đạo pháp là thiên chức của võ đạo. Tệ môn xin kính cẩn theo sau các vị.

Tây Môn Tung lại nói:

- Mục đích của lão phu gửi thiếp mời các vị tới đây là để đồng lòng thiết kế diệt trừ ma quỷ. Hiện

nay "Huyết Thiếp" lại xuất hiện và đã có mười ba môn phái cùng bang hội gặp kiếp nạn, nếu chúng ta không ngăn trở kịp thời thì hậu quả sẽ không biết đi tới đâu. Chắc các vị chưa quên những vụ huyết kiếp sáu mươi năm trước khiến cho bao nhiêu tinh anh võ lâm đều bị mất hết, tổn thương rất nhiều nguyên khí, cơ hồ không ngóc đầu lên được.

Tây Môn tung nói tới đây ngừng lại một chút. Lão đảo mắt nhìn toàn trường một lượt rồi nói tiếp:

- Chủ nhân "Huyết Thiếp" không phải là hạng ma đầu tầm thường, nếu mình tự ai nấy đánh thì sẽ đi vào vết xe đổ sáu mươi năm trước. Lão phu có ý muốn cùng các vị lựa một vị tài đức gồm đủ để ra lệnh cho mọi người, đặng thống nhất hành động. Nói một cách khác là lựa chọn một vị minh chủ do các môn phái bang hội đề cử lên. Có như thế việc hợp lực diệt trừ tà ma mới nên công hiệu. Tệ bảo xin tán thành trước tiên và đem toàn lực để theo gót. Không hiểu ý kiến của các vị thế nào?

Trong sảnh đường nổi lên những đám thì thào bàn riêng với nhau. Đây là một việc lớn của võ lâm, nên ai nấy đều thận trọng suy nghĩ, nhất là ngôi minh chủ, nếu không lựa được người xứng đáng đứng ra đảm nhiệm thì hậu quả lại cực kỳ nghiêm trọng.

Cam Đường nhớ lại tình hình năm nhà sư chùa Thiếu Lâm phơi thây ở dọc đường không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Biết đâu đang lúc mọi người ngồi đây bàn định việc hiệp lực trừ khử cự ma, mà Tử Thần chẳng đã ở gần đâu đây. Nếu y thi hành độc thủ một cách đột ngột thì bao nhiêu trưởng bối các môn phái sẽ bị hắn giăng một mẻ lưới quét hết! Chàng nghĩ rằng:

Ngọc Điệp Bảo chưa dám công nhiên mở cuộc đại hội thương nghị trừ ma một là lão tài năng xuất chúng, hai là lão có chỗ trông cậy. Xem thế này đủ biết Tây Môn Tung đã lo âu trước cái lo của thiên hạ. Vậy bản sắc lão thực đáng khâm phục.

Bỗng nghe Tây Môn Tung ngạo nghễ nói tiếp:

- Ngọc Điệp Bảo của lão phu đã bố trí theo "Thượng Cổ Kỳ Trận". Các vị Ở đây có thể nói là tuyệt đối an toàn.

Bang chúa Thái Hồ là Từ Thiên lớn tiếng nói:

- Theo ý kiến bản tòa thì ngôi minh chủ ngoài Tây Môn bảo chúa không còn ai xứng đáng.

Tiếp theo có bốn bang phái phụ họa.

Tây Môn Tung chắp tay nói:

- Được các vị quá yêu đề cử, nhưng Tây Môn Tung này chỉ là một tên tiểu tốt trên chốn giang hồ, đâu dám đảm đương đại trách đó. Xin các vị thu hồi mệnh lệnh cho!

Thái Cực chưởng môn Lý Vô Khí lại chậm rãi nói:

- Tây Môn bảo chúa có hùng tài đại lược. Võ lâm hiện nay không có người thứ hai nào bằng được, thật là xứng đáng với lòng mong mỏi của mọi người.

Tây Môn Tung vẻ mặt cương quyết nói:

- Không được! Bản ý của lão phu chỉ muốn theo sau nghe theo. Nếu không thế thì mất hết ý

nghĩa của lão phu đã đứng ra mời các vị đến đây.

Giữa lúc ấy một nữ lang mặc áo vàng, nhan sắc cực kỳ diễm lệ uyển chuyển đi vào sảnh đường. Trong tay nàng bưng một bình trà lớn bằng đồng rót nước cho mọi người rồi về sau chót đi tới trước bàn Tây Môn Tung.

Bỗng có tiếng quát:

- Quân này lớn mật!....

Tiếp theo là tiếng rú thảm thiết phát ra.

Nữ lang áo vàng bị bắn vọt ra tới bên cửa sảnh đường thì bị cánh cửa ngăn lại.

Dưới đất một lưỡi đao trủy thủ sắc nhọn rớt xuống hãy còn lấp loáng.

Tây Môn Tung tức quát rợn mắt, chỏng râu, toàn thân run lên bần bật quát tháo om sòm.

Bao nhiêu người trong sảnh đường đều cả kinh thất sắc vì nữ lang này rõ ràng là người trong bảo không hiểu vì lẽ gì nàng lại mưu đồ hành thích bản bảo chúa?

Nữ lang áo vàng níu lấy cánh cửa gắng gượng đứng lên. Miệng mũi hãy còn máu tươi chảy ra. Mặt nàng lộ vẻ cực kỳ thê lương oán hận, khiến người nhìn thấy phải sợ run.

Tây Môn Tung trở lại bình tĩnh hỏi:

- Ngươi vâng lệnh ai mà dám hành thích bản bảo chúa?

Nữ lang áo vàng tay run bần bật trỏ vào mặt Tây Môn Tung nói:

- Lão chó già kia!.... Ta là... Ngũ Nhược Lan... Ta là quỷ sứ...

Tây Môn Tung nhảy xổ lại.

Vô Danh lão nhân động tác còn mau lẹ hơn, lạng ra đứng trước nữ lang áo vàng, vươn tay điểm thật nhanh.

Huỵch một tiếng! Nữ lang áo vàng Ngũ Nhược Lan ngã lăn ra tắt thở.

Bốn đại hán người to lớn đã nghe tiếng chạy đến.

Tây Môn Tung đưa mắt nhìn Vô Danh lão nhân lắc đầu quầy quậy rồi buồn rầu quay lại bảo bốn đại hán:

- Các ngươi đem y đi mai táng.

Bốn đại hán vâng lời, một gã ôm xác chết lên trở gót đi ngay.

Cam Đường đối với cử chỉ này của Vô Danh lão nhân có ý không bằng lòng.

Chàng coi vẻ mặt nữ lang tựa hồ có mối hận thù sâu cay với Tây Môn Tung. Thế mà Vô Danh lão nhân ở vào địa vị tân khách không rõ đen trắng đã điểm vào tử huyệt nàng thật là quá ác, chàng lẩm bẩm:

- Nữ lang kia toan thích khách không thành mà phải uổng mạng e rằng nàng chết đi cũng không nhắm mắt.

Bụng nghĩ như vậy chàng ngẫu nhiên đưa mắt nhìn Vô Danh lão nhân. Lão vẫn thản nhiên trở về chỗ ngồi, miệng càu nhàu:

- Lão phu không ưa cảnh kẻ dưới phản nghịch người trên.

Tây Môn Tung thở dài một tiếng rồi mời mọi người về chỗ ngồi. Vẻ mặt âu sầu lão nói:

- Hỡi ôi! Vô Danh lão hữu ra tay mau lẹ quá! Con nhỏ này tại hạ đem nó về đây từ thuở nhỏ nuôi cho khôn lớn. Không hiểu y đã để ai sai khiến mà làm việc trái đạo!

Nhưng đó cũng là tại hạ có chỗ nào khiếm khuyết. Bây giờ y chết rồi tại hạ muốn điều tra cho rõ sự thật nội vụ để chuộc tội mình cũng không thể được nữa.

Vô Danh lão nhân cười khanh khách nói:

- Lão phu thiệt là hồ đồ! Vì tưởng lầm bảo chúa muốn hạ thủ y thị đi, nên mới tiện tay làm đỡ bảo chúa mà thôi!

Tây Môn Tung ra chiều hối hận nói:

- Xin lão hữu thứ cho tiểu đệ đã thất ngôn.

Độ lượng rộng rãi, cử chỉ khiêm cung của Tây Môn Tung đã khiến cho mọi người phải khen thầm.

Cam Đường đối với nữ lang áo vàng thủy chung vẫn có lòng thương hại.

Đột nhiên bên tai chàng vẳng nghe có thanh âm vo ve như tiếng muỗi:

- Thiếu chủ! Bản môn đừng tham dự vào cuộc đồng minh này.

Cam Đường nghe rõ là phép truyền âm đặc biệt của phái Thiên Tuyệt. Chàng đảo mắt nhìn quanh nhưng trong sảnh đường không có một người nào khả nghi là đã phát ra thanh âm ấy. Chàng nghĩ bụng:

- Đây là lời kêu gọi của một trong hai ả Bạch Vi và Tử Quyên. Nhưng tại sao vậy?

Tiểu trừ ma quỷ bảo vệ đạo pháp là điều nghĩa cử, chẳng lẽ Thiên Tuyệt Môn lại muốn đứng ngoài ư? Như vậy thì phái Thiên Tuyệt sẽ bị vũ lâm coi là một môn phái không có tâm huyết gì với việc công. Mình là người thừa kế chức chưởng môn, quyết không thể hờ hững với việc này. Hay là lúc trước khi đi Thái phu nhân đã chỉ thị cho hai ả như vậy? Hay là tác công của Thiên Tuyệt xưa nay vẫn thế?

Chàng muốn chứng minh ra chân giả, vội bước chân tiến đi hai bước, mặt vẫn nhìn ra ngoài sảnh đường thì thấy hai ả thị tỳ đang thầm thì bàn nhau. Chàng vội dùng phép truyền âm của bản môn hỏi:

- Bạch Vi! Vừa rồi ai truyền âm cho ta?

Liền đó có thanh âm trả lời:

- Không có ai cả.

Cam Đường lại lùi về chỗ ngồi, trong lòng rất là ngờ vực.

Chàng tự hỏi:

- Không phải nhị tỳ đã truyền âm thì ai vậy? Ai mà có thể dùng phép truyền âm đặc biệt của phái Thiên Tuyệt để bảo mình?

Chàng đưa mắt nhìn Vô Danh lão nhân thần bí, nhưng vẻ mặt lão không có gì khác lạ.

Bất thình lình thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo là Vệ Võ Hùng ngồi ở cuối dãy hốt hoảng la lên:

- Huyết Thiếp!

Cử tọa tuy toàn là anh hùng bốn phương, nhưng vừa nghe lời cảnh cáo ai nấy đều kinh hồn táng đởm, nét mặt xám ngắt, nhốn nháo đứng lên.

Vệ Võ Hùng giơ ngón tay trỏ vào cánh cửa thứ tư. Người hắn vẫn run lẩy bẩy.

Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn cả về phía cánh cửa thứ tư thì quả nhiên thấy một tấm thiết bài đen sì cắm vào cánh cửa trên cao chừng bốn thước. Nếu không nhìn kỹ thì không phát giác ra được. Tấm thiết bài đó chính là “Huyết Thiếp” hay Tử Vong Sắc Lệnh của Tử Thần.

Thiệt là một sự tưởng không thể nào xảy ra được, vì những người ngồi đây đều không phải hạng tầm thường mà chẳng ai phát giác ra Huyết Thiếp đã cắm vào từ hồi nào.

Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung vừa khoe bảo mình vững như bàn thạch. Lời nói đó còn văng vẳng bên tai thì Huyết Thiếp lại xuất hiện. Bầu không khí khủng khiếp, âm thầm trùm lên đầu những tay cao thủ.

Cam Đường cũng không kém phần kinh hãi. Thủ đoạn nhân vật khủng khiếp này thiệt không biết đến đâu mà lường!

Chủ nhân là Tây Môn Tung da mặt co rúm lại. Lão tiến đến cánh cửa rút lấy tấm Huyết Thiếp thì đồng thời một mảnh giấy cũng rơi xuống. Vô Danh lão nhân nhanh tay nắm được đọc lên:

“Kẻ nào phản nghịch ta là phải chết!” Tây Môn Tung miệng hô luôn:

- Không thể được, không thể được!

Lão đảo cặp mắt sáng như diện nhìn vào mặt hết thảy mọi người một lượt dường như để tìm ra người khả nghi trong đám đông.

Lão nghĩ rằng:

Không chừng Tử Thần có phái một tay thủ hạ nào trà trộn vào đây.

Lão để mắt nhìn Cam Đường khá lâu. Nguyên phái Thiên Tuyệt mất tích ba mươi năm, nay đột nhiên xuất hiện khiến cho nhiều người phải nghi ngờ. Nhưng trong lòng Cam Đường không bận rộn điều chi, chàng vẫn thản nhiên như không.

Thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo là Vệ Võ Hùng cặp mắt như chim ưng lừ lừ nhìn Cam Đường lạnh lùng hỏi:

- Thi bằng hữu có đích thực là thiếu chủ Thiên Tuyệt Môn không?

Câu hỏi này khiến cho mọi người đều lộ vẻ nghi ngờ kinh hãi.

Cam Đường ngước mắt nhìn Vệ Võ Hùng hỏi:

- Các hạ hỏi vậy là nghĩa làm sao?

Vệ Võ Hùng đáp:

- Chỉ vì tại hạ có tính đa nghi.

Cam Đường dằn giọng hỏi:

- Địa vị bản nhân đã nói rõ, còn có điều chi mà phải nghi ngờ?

Vệ Võ Hùng cười lạt nói:

- Vì tấm Huyết Thiếp xuất hiện đột ngột.

- Cái đó liên quan gì đến bản nhân?

- Vừa rồi ông bạn rời chỗ ngồi ra cửa...

Câu nói của hắn buộc cho Cam Đường rời chỗ ngồi là để cắm Huyết Thiếp vào cánh cửa.

Quả nhiên chưởng môn cùng đại biểu các phái ra chiều tỉnh ngộ. Bao nhiêu tia mắt ngạc nhiên có, kinh hãi có, căm hận có, đều như bắn vào Cam Đường.

Cam Đường lửa giận bốc lên, xẵng giọng:

- Thiếu bảo chúa muốn nói giỡn chăng?

Vô Danh lão nhân vuốt chòm râu bạc lớn tiếng nói:

- Lão phu xin bảo đảm thân thế Thi thiếu chủ quyết không giả trá.

Tây Môn Tung trầm giọng nói:

- Lão hữu! Thiên Tuyệt Môn đã tuyệt tích mấy chục năm trời, môn phái đó còn tồn tại hay không chưa rõ rệt, hãy còn một nghi vấn. Hay lão có tình thân thiện với Thiên Tuyệt Môn mà nghĩ vậy chăng?

Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm tuyên Phật hiệu rồi nói:

- Thi thiếu chủ! Việc này quan hệ đến kiếp vận vũ lâm, cần phải gạn đục khơi trong.

Vô Danh lão nhân chẳng biết làm thế nào được đành lẳng lặng không nói gì nữa.

Vệ Võ Hùng tiến gần về phía Cam Đường hai bước nói:

- Thi thiếu chủ có gì để chứng minh địa vị mình không?

Cam Đường cố nén giận hỏi:

- Các hạ muốn bản môn chứng minh thế nào?

Vệ Võ Hùng đáp:

- Thiếu chủ có tín vật của quý môn, hay là chứng minh bằng võ công phái Thiên Tuyệt cũng được.

- Nếu bản nhân bảo không có thì sao?

- Thì các hạ phải ở lại đây.

- Ngươi không đáng nói với ta điều ấy.

- Vậy các hạ cứ thử đi coi!

Bầu không khí trong trường đột nhiên khẩn trương vô cùng.

Những tay cao thủ tại trường bây giờ phần khiếp sợ nhiều hơn là phần nghi hoặc.

Nếu chàng công tử này đúng là môn hạ của Tử Thần thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Vệ Võ Hùng nghĩ bụng:

- Ngọc Điệp Bảo đã lập một kỳ trận theo đời thượng cổ thì dù ai công lực thông huyền đến đâu cũng khó lòng thoát ra được. Gã công tử này dù trà trộn được vào trong bảo nhưng không phải là đích thân Tử Thần thì vẫn không đáng sợ. Dù gã có mọc cánh cũng khó lòng thoát khỏi được. Bữa nay phải phanh phui vụ bí mật này mới xong.

Hắn nghĩ vậy càng nổi lòng hào khí, nói bằng một giọng uy hiếp:

- Thi thiếu chủ! Thiếu chủ nên để lộ bản tướng ra thì hơn.

Trong sảnh ngoài viện đã thấy tiếng xôn xao của mấy chục tay cao thủ, toàn là thuộc hạ Ngọc Điệp Bảo.

Cam Đường không có tín vật gì trong mình để chứng minh thân phận, mà chỉ có võ công phái Thiên Tuyệt. Nhưng đã ra tay tất phải hại người. Theo quy củ bản phái không ai được cố ý giết người, không thể động thủ được. Mặt khác, Vệ Võ Hùng đã tỏ thái độ bức bách nhất định cho là chàng không phải ở phái Thiên Tuyệt. Chàng không dằn lòng được nữa, liền cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Vậy thiếu bảo chúa muốn xử trí với bản nhân ra sao?

- Các hạ thừa nhận có liên quan với Huyết Thiếp rồi chứ?

- Thúi lắm!

- Ngươi mắng ai?

- Ta mắng ngươi chứ mắng ai?

Vệ Võ Hùng vốn tính kiêu ngạo, dưới mắt không người, gã quát lên một tiếng rồi vung chưởng đánh vào ngực Cam Đường.

Bình! Cam Đường không né tránh, tiếp nhận lấy phát chưởng.

Vệ Võ Hùng sửng sốt rồi phóng chưởng thứ hai. Năm ngón tay bên trái xòe ra phối hợp với thế chưởng chụp vào tử huyệt trên bụng đối phương.

Chương 7 - Cuộc Hội Diện Trên Bãi Tha Ma

Mọi người trong sảnh đường thấy thế công kích của Vệ Võ Hùng cực kỳ lợi hại, ai cũng nghĩ rằng phen này đối phương không dám tiếp nhận chiêu thức mà phải trả đòn.

Nhưng Cam Đường tuy sắc mặt biến đổi và tức giận mà đối với thế công dường như chẳng thấy gì.

Binh! Cam Đường bị trúng cả chưởng lẫn chỉ. Người chàng lảo đảo lùi lại một bước.

Vệ Võ Hùng hai lần công kích không thấy công hiệu thì trong lòng sợ hãi vô cùng!

Không một ai ra mặt ngăn trở cũng không một ai lên tiếng. Hiển nhiên họ đồng ý với Vệ Võ Hùng về cách coi tướng người và về cách hành động của gã.

Cam Đường mặt lộ sát khí...

Vô Danh lão nhân chậm rãi nói:

- Thiếu bảo chúa! Tại hạ tưởng nên thôi đi là hơn, vì theo thể lệ của phái Thiên Tuyệt thì hễ ra tay là phải giết người.

Vệ Võ Hùng ngạo nghễ đáp:

- Tại hạ không tin tà thuyết đó.

Gã lại giơ tay lên...

Cam Đường quát lên một tiếng thật to rồi hỏi:

- Vệ Võ Hùng! Ngươi bức bách bản thiếu chủ phải giết ngươi chăng?

Thanh âm và vẻ mặt chàng đều ghê gớm. Nhất là tia mắt chàng lại càng khủng khiếp hơn, khiến ai nấy không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Vệ Võ Hùng bất giác lùi lại một bước.

Bạch Vi cùng Tử Quyên cũng nhảy vào trong sảnh đường đứng ở phía sau Cam Đường.

Cam Đường nhìn Vệ Võ Hùng không chớp mắt nói dằn từng tiếng:

- Bản nhân không có ý giết ngươi. Nhưng nếu ngươi còn có ý ra tay thì khó nói lắm đấy!

Vệ Võ Hùng đường đường là thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo ở trước mặt quần hùng khi nào nhịn được. Đồng thời y tin rằng lúc cần cấp quần hùng tất chẳng ngồi yên vì đây chẳng phải là ân oán riêng ai.

Chủ nhân Tây Môn Tung tuy không ra miệng nói nhưng cũng đưa mắt ra hiệu cho Vệ Võ Hùng hành động nữa.

Cam Đường ngấm ngầm thở dài. Chàng thấy bao nhiêu người trong sảnh đường mà không tìm thấy một kẻ sĩ nào có kiến thức nói ra được một lời công bằng. Xem chừng họa loạn tràn đến võ lâm Trung Nguyên không phải là vô cớ!

Bạch Vi tức giận cũng lên tiếng:

- Thiếu chủ! Coi chừng bọn này không phân biệt phải trái, mình không thể mưu sự với họ được. Chúng ta đi thôi!

Cam Đường thủy chung vẫn coi Tây Môn Tung là người bạn thân thiết với phụ thân chàng dù lão không nhận ra địa vị chân chính của mình, chàng cũng không thể vì thế hành động sỗ sàng nóng nảy được, nên chàng phải cố nhẫn nại đến mực này.

Vệ Võ Hùng hắng giọng nói:

- Đi thoát không phải là việc dễ đâu.

Bạch Vi tức giận hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi giữ được bọn ta sao?

Vệ Võ Hùng quắc mắt lên nói:

- Mi không đáng nối lời với bản thiếu bảo chúa.

Bạch Vi cùng không chịu thua, lớn tiếng:

- Ta nói với ngươi là hân hạnh cho ngươi lắm đó.

Trước mặt đông người, Vệ Võ Hùng bị một gã đồng tử coi chẳng ra gì, hắn không thể nào nhẫn nại được. Sát khí đằng đằng, hắn tiến lại một bước trỏ tay vào mặt Bạch Vi mắng:

- Ta mà giết mi thì dơ bẩn bàn tay ta.

Bạch Vi cũng sấn lại nói:

- Gã họ Vệ kia! Mi không sợ người ta cắt lưỡi mi ư?

Vệ Võ Hùng quát lên một tiếng rồi phóng chưởng ra đánh Bạch Vi.

Bạch Vi lẹ như ma quỷ lạng người sang bên ba thước. Thủ pháp Vệ Võ Hùng quả nhiên phi thường. Hắn phóng chưởng ra nửa vời rồi mà thu về ngay được.

Bạch Vi khẽ cất tiếng gọi Cam Đường:

- Thiếu chủ!....

Ả có ý nhắc Cam Đường động thủ. Nhưng chàng lửa giận đã bốc lên, lạnh lùng đáp:

- Phải cho hắn một bài học.

Vệ Võ Hùng giận như điên lên, chưa bao giờ y bị nhục nhã như hôm nay. Hắn nhảy xổ lại Cam Đường đồng thời vung cả hai chưởng lên đánh. Chiêu thức này chẳng những mau như điện chớp mà còn huyền diệu vô cùng.

“Roạc” một tiếng! Bạch Vi đã tiếp tay. Thủ pháp ả càng mau lẹ hơn nữa.

Bỗng nghe thấy một tiếng rên! Bóng người vừa chạm vào nhau lại xa ra. Bạch Vi đã đứng nguyên vị dường như ả chưa động thủ.

Vệ Võ Hùng lùi lại ba bước liền. Trước ngực hắn rớt xuống lả tả mấy miếng vạt áo như hình bàn tay. Mấy lần áo trong áo ngoài đều bị chưởng lực đánh đứt ra. Trước ngực Vệ Võ Hùng in một vết chưởng sắc đỏ như máu.

- Thiên Tuyệt chưởng!

Bảo chúa Tây Môn Tung kinh hãi la hoảng. Tiếp theo quần hùng cũng nhốn nháo cả lên.

Giữa tiếng la hoảng, người Vệ Võ Hùng loạng choạng mấy cái rồi ngã huỵch xuống đất, mọi người nhìn lại thì hắn đã chết rồi!

Quần hùng khiếp đảm, không ai ngờ một gã tiểu đồng xinh đẹp như con gái mà mới ra một chiêu đã khiến cho một tay cao thủ bậc nhất phải phơi thây. Tên tiểu đồng đã vậy thì khỏi nói cũng hiểu chủ nhân gã ghê gớm đến thế nào?

Một chiêu thức này đủ chứng minh lai lịch cùng thân thế của Cam Đường.

Quần hùng tạm thời quên hẳn sự khủng khiếp về “Huyết Thiếp”, bao nhiêu tinh thần chuyên chú vào sự kiện hãi hùng trước mắt.

Tây Môn Tung chau mày trầm giọng nói:

- Vệ thiếu bảo chúa cố nhiên là có lỗi, nhưng động cơ của y chẳng qua là muốn phá tan mối nghi ngờ về “Huyết Thiếp”. Thế mà quý công tử ra tay giết người...

Câu này lão chủ ý nói với Cam Đường.

Vô Danh lão nhân hắng giọng lên tiếng:

- Phái Thiên Tuyệt giết người được mà cứu sống người cũng được. Thi thiếu chủ!

Thiếu chủ trả lại mạng sống cho y đi.

Cam Đường đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn con người kỳ bí là Vô Danh lão nhân rồi day lại bảo Tử Quyên:

- Hãy lượng thứ cho hắn một lần!

Bạch Vi cùng Tử Quyên thật ra tuổi đã năm chục, vì có thuật “Trụ Nhan”, hai ả giữ được thanh xuân lâu dài.

Cam Đường chưa nghiên cứu thiên “Kỳ Hoàng” trong “Thiên Tuyệt Kỳ Thư”, nhưng chàng rất tin là hai ả làm được.

Tử Quyên dạ một tiếng tiến lại. Ả dùng thủ pháp rất kỳ lạ điểm vào mười tám đường huyệt đạo trong người Vệ Võ Hùng rồi móc lấy một viên thuốc cạy miếng hắn ra nhét vào.

Chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt Vệ Võ Hùng đang xám như tro tàn, dần dần trở lại hồng hào. Miệng hắn rên lên một tiếng.

Kỳ thuật của Thiên Tuyệt Môn lại xuất hiện trên chốn giang hồ khiến cho mọi người phải trợn mắt lè lưỡi.

Tử Quyên lạnh lùng nói:

- Y nghỉ ngơi trong ba ngày là lại phục nguyên.

Tây Môn Tung liền sai người khiêng Vệ Võ Hùng vào nhà trong.

Trận phong ba đến đây coi như là chấm dứt. Ý niệm khủng khiếp tấm “Huyết Thiếp” lúc này lại nổi lên trong đầu óc mọi người. Ai cũng nghĩ rằng:

- “Huyết Thiếp” đã xuất hiện đủ chứng minh Tử Thần đã vào trong bảo rồi.

Ai cũng bụng nát dạ tưởng chừng như Tử Thần đứng ngay bên cạnh mình và bất cứ lúc nào muốn cướp sinh mạng mình cũng được.

Tây Môn Tung sắc mặt biến đổi không ngừng, dường như lão không dằn nổi lòng xao xuyến.

Trên thế gian không gì đáng sợ bằng cơn khủng bố vô hình. Nó khiến cho người ta không chịu nổi.

Chỉ có một mình Vô Danh lão nhân là vẻ mặt thản nhiên, tựa hồ lão không coi một việc gì là quan hệ hết. Nhưng lão có tính ưa can thiệp vào việc người, vì thế mà nổi danh mà cũng vì thế khiến cho mọi người không sao hiểu được những chỗ cao thâm của lão.

Cam Đường vốn có hùng tâm quyết đấu với Tử Thần, nhưng trước mặt chàng toàn là những nhân vật không hiểu trắng đen, nên chàng mất cả tín nhiệm. Đồng thời câu truyền âm lúc nãy đã bảo chàng đừng tham dự vào cuộc liên minh này. Chàng cho là ở lại đây cũng vô vị, liền khoanh tay nhìn Tây Môn Tung thi lễ nói:

- Mong rằng bảo chúa lượng thứ cho cái tội mạo muội đến đây quấy rầy, tại hạ xin cáo từ.

Tây Môn Tung nhíu cặp lông mày hỏi:

- Sao? Thi thiếu chủ định đi ư?

- Chính thế!

- Phải chăng thiếu chủ vẫn còn để tâm về chuyện hiểu lầm vừa rồi!

- Không phải thế đâu!

- Vậy thiếu chủ bất mãn về cuộc liên minh này chăng?

- Xin bảo chúa lượng thứ! Tại hạ không dám tự chuyên.

- Hay là thiếu chủ run sợ trước lời cảnh cáo của “Huyết Thiếp”?

- Không đến nỗi thế đâu. Đối với việc trừ ma vệ đạo, tệ môn quyết chẳng lùi lại phía sau.

- Thế thì vì lẽ gì?

- Về điểm này tại hạ khó nỗi trình bày, xin bảo chúa lượng thứ.

Đinh Tuệ sư thái phái Nga My dóng lên một câu phật hiệu, rồi nói:

- A di đà Phật! Kỹ thuật Thiên Tuyệt Môn đến mực siêu quần. Hành động tạo phúc cho chúng sinh chính ở lúc này. Nếu thí chủ quả có ý chỉ nghĩ đến mình thì thật là lầm to. Tục ngữ thường nói:

"Dưới cái ổ bị lật nhào tất không còn quả trứng nào toàn vẹn". Mong rằng thí chủ nghĩ kỹ lại?

Cam Đường chắp tay lạnh lùng đáp:

- Xin sư thái ghi nhớ câu nói bữa nay rồi xem tệ môn có phải là hạng chỉ nghĩ đến mình hay không? Tại hạ xin cáo từ!

Chàng lại chắp tay thi lễ với mọi người rồi bước ra khỏi sảnh đường.

Tây Môn Tung cũng theo ra cửa nói:

- Xin miễn cho lão phu khỏi tiễn chân.

Cam Đường trong lòng vẫn áy náy vì bảo chúa ngang hàng cha chú, nhưng chàng không thể nào tỏ rõ ra được, chàng đành đáp lễ nói:

- Tại hạ không dám! Xin bảo chúa cứ việc tùy tiện.

Bạch Vi dắt ngựa lại. Chủ bộc ba người lên ngựa ra khỏi bảo viện.

Đang đi, bỗng Tử Quyên nói:

- Thưa thiếu chủ! Tỳ tử có lời phụng bẩm.

- Ngươi cứ nói đi!

- Mới đây bọn tỳ tử lại tiếp được mật lệnh của Thái phu nhân dạy rằng:

Vì tình thế giang hồ chuyển biến, trừ thiếu chủ đã trót lộ diện rồi còn ngoài ra toàn thể đệ tử phải rút vào trong vòng bí mật để hoạt động.

- Thế ư? Được rồi!

Bao nhiêu nghi vấn chồng chất lên trong lòng Cam Đường. Chàng tự hỏi:

- Ai đã dùng phép truyền âm của phái Thiên Tuyệt để bảo mình đừng tham gia cuộc liên minh hôm nay? Tại sao mà không tham gia? Vì cớ gì Vô Danh lão nhân biết rõ thân thế, gốc gác mình? Tử Thần đã truyền "Huyết Thiếp" liệu có hạ độc thủ đến những nhân vật các phái này không? Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung coi "Huyết Thiếp" xuất hiện mà dường như không lộ vẻ kinh hoàng là nghĩa làm sao?

Bấy nhiêu điều bí mật chàng không sao hiểu được. Nhưng Cam Đường nghĩ đến thảm cảnh, máu chảy trong Thánh Thành cùng nghĩa phụ, nghĩa huynh bị chặt tay thì hung thủ quả là tay

ghê gớm, trừ phi Tử Thần không còn ai làm được. Nhưng tiêu biểu của Tử Thần là "Huyết Thiếp", trong tay vong phụ mình cũng cầm tấm thiết bài chạm chim ưng và con rồng. Không hiểu cái đó là nghĩa làm sao?

Nghĩ vậy, bất giác chàng thò tay mò vào trong bọc để coi lại tấm thiết bài bí mật đó. Tay chàng thốt nhiên đụng vào một cuộn giấy nhỏ, bất giác chàng cả kinh vội lấy ra mở xem, thấy trên giấy viết lạo thảo mấy chữ:

"Đêm nay vào khoảng canh một xin đến ngay bãi tha ma mộ địa sau Ngọc Điệp Bảo để hội diện." Cam Đường giựt mình kinh hãi. Chàng tự hỏi:

- Ai đã viết dòng chữ này? Họ đã bỏ vào bọc mình lúc nào? Đến khu mồ mả gặp nhau là có ý gì? Họ ra tay ngay trước mắt mình mà mình hoàn toàn không hay biết, thật đáng xấu hổ! Giả tỉ họ lấy đầu mình cũng chẳng có chi là khó.

Chàng nghĩ tới đây bất giác mồ hôi toát ra đầm đìa.

Bạch Vi thấy vậy hỏi:

- Thiếu chủ có chuyện chi vậy?

- Ngươi hãy coi đây.

Nói rồi chàng liệng mảnh giấy lại cho ả.

Bạch Vi cùng Tử Quyên coi qua một lượt, rồi Bạch Vi vò tấm giấy liệng đi, hỏi lại Cam Đường:

- Theo ý thiếu chủ thì nên thế nào?

- Ta định đúng hẹn phó ước. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Không đoán ra được đối phương là ai, lại không hiểu họ có mục đích gì?

- Đợi đến lúc đó sẽ hay.

- Trong giấy nói là canh một. Hiện còn những hai giờ, chúng ta hãy tìm vào một thị trấn nào gần đây để kiếm chỗ trọ.

Chủ bộc ba người cho ngựa đi từ từ, chẳng bao lâu thì đến một thị trấn nhỏ, vào nghỉ ở điếm Cao Thăng. Điếm này có phòng nam, nữ riêng biệt. Ba người ăn cơm xong trời đã huỳnh hôn.

Cam Đường đổi mặc bộ áo nhà nho thông thường, dặn hai ả thị tỳ ở lại điếm trông nom rồi chàng kiên quyết đi phó ước. Chàng ra khỏi tiểu trấn, phóng mình băng đi như một làn khói tỏa chạy về phía Ngọc Điệp Bảo.

Sau Ngọc Điệp Bảo chừng một dặm ở ngay chân núi là một bãi tha ma rất lớn.

Trên mộ địa chỉ thấy những ánh lửa đom đóm lập lòe, cỏ dại um tùm coi rất thê lương. Mồ cao mả thấp lố nhố trong đêm tối tựa như bóng ma quỷ chập chờn.

Cam Đường đi vào mộ trường mà lòng không khỏi ớn lạnh. Chàng không hiểu đối phương sao

lại dặn mình tới đây gặp mặt? Lúc ấy vào giữa canh một. Cam Đường đứng ngất ngưởng trên một ngôi mộ lớn. Cặp mắt chàng không ngớt ngó quanh. Chàng lấy làm kỳ lạ vẫn không thấy động tĩnh gì. Đúng lý ra, người hẹn mình đến đây chờ trước mới phải.

Thiệt là một cuộc ước hội rất thần bí, rất hoang đường, chỉ căn cứ vào mảnh giấy mà chẳng biết ai đã đút vào bọc từ bao giờ.

Cam Đường đã không biết đối phương là ai thì dĩ nhiên không thể hiểu đối phương có mục đích gì.

Lúc Cam Đường không nhẫn nại được nữa thì sau ngôi mả mới, cách đó chừng năm trượng một bóng đen lù lù đứng lên.

Cam Đường không nghĩ gì được nữa liền nhảy xổ đến nơi, thế nhảy cực kỳ mau lẹ khác nào điện chớp. Chàng đến trước ngôi mả mới đưa mắt nhìn ra thì không khỏi ớn xương sống. Trên ngôi mả mới này rõ là một con chó sói sắc tro lớn bằng con nai đang ngồi thu hình. Mặt nó loang loáng trừng trừng nhìn chàng. Chàng nhíu cặp lông mày tự hỏi:

- Người ước hẹn với mình đâu?

Con chó sói sắc tro đột nhiên giơ chân sau lên, móng trước phục xuống, móng sau cào đất. Nó gầm gừ một tiếng rồi nhảy xổ tới Cam Đường.

Với thân thủ của chàng, dĩ nhiên chàng không coi con chó sói vào đâu, chàng phóng ra một chưởng giữa lúc nó băng mình tới. Con sói gầm lên một tiếng, nhảy tạt ra ngoài năm trượng.

Cam Đường thở phào một cái nhẹ nhõm. Mắt chàng chợt để ý đến tấm bia mộ.

Bất giác chàng run lên vì trên tấm bia có khắc hàng chữ:

“Cố nghĩa tỳ Ngũ Nhược Lan chi mộ” Ba chữ “Ngũ Nhược Lan” chàng nghe rất quen tai. Trong đầu óc chàng hiển hiện bóng người thiếu nữ áo vàng. Chàng nhớ lại Ngũ Nhược Lan mưu việc hành thích Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung không thành, rồi bị Vô Danh lão nhân điểm tử huyệt cho chết đi.

Chàng tiếp tục nhìn vào ngôi mả mới thì thấy như có điều khác lạ:

đất đá lại tung tóe, nửa sau ngôi mộ đã bị phá hủy.

Chàng chuyển đến phía sau mộ nhìn xem rồi la lên một tiếng:

- Úi chà!

Nửa cỗ quan tài đã chìa ra ngoài đất. Tấm gỗ đầu trốc quan tài đã bị phá vỡ.

Trên mặt đất rải rác có những mảnh áo quần bị xé rách.

Chàng không ngờ gì nữa:

Thi thể Ngũ Nhược Lan đã bị chó sói ngửi thấy rồi chúng đến phá mộ để ăn thịt người.

Cam Đường bất giác lắc đầu thở dài. Chàng nhớ lại vẻ mặt nàng lúc hành thích Tây Môn Tung đã tỏ ra cực kỳ oán hận. Thế rồi Vô Danh lão nhân vung tay điểm huyệt để kết thúc đời nàng.

Bây giờ thậm chí đến thi thể nàng cũng không bảo toàn được.

Nguyên Cam Đường cũng đang ôm mối huyết cừu, nên đối với người tìm kẻ thù để rửa hận chàng càng sinh lòng thương cảm và trong tiềm thức sẵn có mối đồng tình.

Đột nhiên cách đó không xa, trong giữa đám mồ mả có tiếng chó sói khẽ gầm lên.

Ngọn lửa vô minh tự đáy lòng chàng bốc lên. Quả nhiên chàng thấy hai bóng đen nằm phục dưới đất. Chàng hắng giọng một tiếng rồi vung chưởng lên đánh.

Chưởng lực vừa phóng ra, đất đá vỡ tan, ba ngôi mả đã bị quét thành bình địa.

Bóng đen đã băng ra xa ngoài một trượng và đứng thẳng lên như người.

Cam Đường kinh hãi vô cùng. Chàng vừa vung chưởng lên nhưng bỗng cất tiếng la rồi thu chưởng về.

Trước mắt chàng rõ ràng là hai người sống.

Một người lên tiếng:

- Thiếu chủ! Lão phu đây!

Cam Đường nhìn rõ mặt, bất giác thộn mặt ra. Người đó chính là Vô Danh lão nhân, còn người nữa là nữ lang áo vàng Ngũ Nhược Lan.

Cam Đường tự hỏi:

- Chẳng lẽ người chết rồi còn sống lại ư?

Chàng chẳng khác gì người trong quãng mây mù dày đặc, chẳng hiểu ra sao.

Nữ lang áo vàng bỗng quỳ xuống nói:

- Tiện thiếp là Ngũ Nhược Lan xin tham kiến thiếu chủ.

Cam Đường chân tay luống cuống vội nói:

- Xin cô nương đứng lên! Đứng lên!

Ngũ Nhược Lan đứng dậy nước mắt đầm đìa.

Cam Đường định thần ngó Vô Danh lão nhân hỏi:

- Chắc là lão trượng đã ước hội tại hạ tới đây!

- Không dám! Chính là lão phu.

Cam Đường lại hỏi:

- Có việc chi vậy?

- Bữa nay ở trong Ngọc Điệp Bảo, lão phu đã ra tay điểm huyệt cô bé này, trong lòng thiếu chủ dường như có điều bất mãn, vì thế mà lão phu mời thiếu chủ đến đây để giải thích.

- À, ra thế ấy!

- Chắc là thiếu chủ lấy làm ngạc nhiên lắm phải không?

- Đúng thế.

- Vậy xin thiếu chủ nghe lão nói rõ:

Cô bé này là con gái Ngũ Thiên Tài, ngoại tổng quản trước đây ở trong Ngọc Điệp Bảo.

- Ủa!....

- Chắc thiếu chủ còn nhớ nửa năm trước đã đến Ngọc Điệp Bảo thoái hôn. Khi ra khỏi bảo viện, thiếu chủ bị người bịt mặt đột kích, rồi y biến thành người đã bị giết treo lên cành cây bên đường có đúng thế không?

- Đúng thế! Tại hạ vẫn còn nhớ vụ này.

- Người bịt mặt đó chính là Ngũ Thiên Tài, phụ thân cô này.

Ngũ Nhược Lan cúi đầu xuống.

Cam Đường rùng mình bất giác lùi lại một bước run lên hỏi:

- Tại sao y lại hạ độc thủ toan hạ sát tại hạ?

- Y vâng lệnh trên mà làm đó.

- Y vâng lệnh ai?

- Tây Môn Tung.

Cam Đường toàn thân run bắn lên, dường như chàng không tin ở tai mình. Tây Môn Tung là bạn thân với phụ thân chàng, mà trên danh nghĩa lão lại là nhạc phụ chàng. Lúc chàng gặp mặt lão ngày ấy, chính miệng lão nói đi nói lại sẽ tìm cách phục thù cho người bạn quá cố, mà sao lão lại hành động như thế được?

Nếu quả lão vì việc hôn nhân của con gái mà hạ sát chàng đi thì cũng không có lý. Vì chàng đã tự mình thanh minh giải trừ hôn ước, hà tất lão phải giết chàng làm chi?...

Nghĩ vậy chàng kinh hãi hỏi lại:

- Đúng Tây Môn bảo chúa ư?

- Thực thế!

- Tại sao vậy?

- Đó là một điều bí mật khó hiểu.

- Chẳng lẽ vì việc hôn nhân của con gái lão?

- Có khi vì thế mà cũng có khi không phải vì thế.

- Lão trượng nói vậy là nghĩa làm sao?

- Theo lẽ ra thì thiếu chủ đã là con ông bạn cũ của lão. Hơn nữa chính thiếu chủ đã tự mình đến nhà để xin thoái hôn, vậy thiếu chủ không có ảnh hưởng gì đến việc kết thân của con gái lão với thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo, lão chẳng cần hạ độc thủ làm chi. Vì thế mà lão phu nghĩ rằng có khi do một ẩn tình nào khác.

- Theo ý lão trượng thì do ẩn tình gì?

- Đây chỉ là một sự phỏng đoán mà thôi. Tây Môn Tung bề ngoài tỏ ra con người nhân nghĩa đạo đức để che mắt thiên hạ. Thực ra tâm địa lão cực kỳ nham hiểm! Tỷ như việc lão gửi thiếp mời các môn phái đến dự đại hội để lựa chọn minh chủ, là lão có dã tâm ghê gớm lắm!

Cam Đường gật đầu nói:

- Ngũ cô nương đây phải chăng đã...

Vô Danh lão nhân tiếp lời:

- Y đã chết đi một lần.

- Thế thì...

- Tây Môn Tung sai Ngũ Thiên Tài đi hạ thủ thiếu chủ, rồi sau lão lại hạ sát Ngũ Thiên Tài để bịt miệng.

- Để bịt miệng ư?

- Đúng thế! Trên danh nghĩa thì Ngũ Thiên Tài đang thi hành nhiệm vụ bị chết vào tay ngoại địch, mà thực ra chính lão đã mưu sát.

Cam Đường hơi tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Sao lão trượng biết?

- Ngũ Thiên Tài là một tay rất nhiều mưu kế. Sau vụ hành động đó, y đã tiên đoán về việc sẽ xảy ra, nên y bảo cho con gái hay trước.

- Ủa!

- Sở dĩ bữa nay lão phu phải ra tay điểm huyệt cô bé này là để cho nàng giả chết.

Nếu không thế thì khó lòng tránh khỏi độc thủ của Tây Môn Tung.

Cam Đường gật đầu hỏi:

- Lão trượng đoán được là họ sẽ táng Ngũ cô nương ở đây ư? Không thì làm sao biết mà cứu cô sống lại được?

- Đúng vậy! Đây là nhờ diệu thuật “Kỳ Hoàng” của bản môn.

Cam Đường ngạc nhiên vì thấy Vô Danh lão nhân kêu phái Thiên Tuyệt bằng “bản môn”. Chàng liền hỏi:

- Lão trượng ở môn phái nào? Phải chăng là Thiên Tuyệt Môn?

Vô Danh lão nhân nghiêm nét mặt đáp:

- Thưa thiếu chủ! Lão phu là Nam Cung Do, thủ tòa trưởng lão Thiên Tuyệt Môn.

- Ủa!

Bây giờ Cam Đường mới hiểu rõ mọi sự. Trách nào Vô Danh lão nhân tỏ tường thân thế cùng lai lịch mình. Bạch Vi và Tử Quyên vẫn kín đáo, coi lão như người ngoài.

Còn Vô Danh lão nhân thì trước sau vẫn gọi chàng là thiếu chủ.

Lúc này Cam Đường chưa tiếp nhiệm địa vị chưởng môn, kể ra địa vị lão hãy còn ở trên chàng, nên chàng kính cẩn thi lễ nói:

- Tại hạ xin tham kiến trưởng lão.

Nam Cung Do hoàn lễ đáp:

- Lão phu không dám! Xin thiếu chủ từ đây trở đi cứ kêu lão phu bằng Vô Danh lão nhân như trước cho dễ bề hành động.

- Tại hạ kêu bằng lão trượng cũng tiện chứ sao?

- Xin thiếu chủ tùy tiện! Mới đây lão phu được lệnh Thái phu nhân:

Bản môn chưa thể công khai hoạt động trên chốn giang hồ...

- Ủa! Lúc còn ở trong Ngọc Điệp Bảo phải chăng chính trưởng lão đã dùng phép truyền thanh bí mật của bản môn để nhắc nhở tại hạ?

- Đúng thế! Cả tấm Huyết Thiếp cũng do lão phu cắm lên cửa.

Cam Đường kinh ngạc hỏi:

- Tấm Huyết Thiếp đó là...

Vô Danh lão nhân ngắt lời:

- Thiếu chủ còn nhớ đến vụ mai táng cho năm nhà sư phái Thiếu Lâm không?

- Sao?...

- Thiếu chủ lấy tấm Huyết Thiếp cắm vào bia mộ. Lúc đó lão phu nấp ở phía sau ngôi mộ, chờ cho thiếu chủ trở gót quay đi, rồi dùng thủ pháp "Truy Phong Hóa Ảnh" của bản môn. Thiếu chủ tưởng lầm là có người đánh lén, lão phu nhân cơ hội đó mà rút lấy tấm Huyết Thiếp.

- Ủa! Như vậy thì tại hạ rất lấy làm hổ thẹn.

Thủ pháp "Truy Phong Hóa Ảnh" Cam Đường cũng hiểu, nhưng chàng chưa đủ kinh nghiệm, không thì làm gì Vô Danh lão nhân che được mắt chàng.

Vô Danh lão nhân lại nói:

- Lão phu vì muốn ngăn trở việc liên minh, bất đắc dĩ phải dùng đến tấm “Huyết Thiếp” đó.

- Thế thì chủ nhân Huyết Thiếp...

Vô Danh lão nhân ngắt lời:

- Vụ này còn nhiều chuyện ngoắt ngoéo.

- Sao mà ngoắt ngoéo?

- Người chủ “Tử Vong Sắc Lệnh” là Tử Thần, theo lời đồn đã bị ba ngàn tay cao thủ vây đánh rồi cả hai bên cùng chết đã sáu chục năm nay.

- Lời đồn thì lấy gì làm bằng cớ.

- Lão phu còn phát giác ra những điểm khả nghi.

Chương 8 - Tiếng Tiêu Quái Dị

Cam Đường hỏi:

- Có chỗ nào khả nghi?

Vô Danh lão nhân đáp:

- Mỗi khi Tử Thần truyền "Huyết Thiếp" ra, xong rồi thu về ngay chứ không để lại.

Thế mà lần này năm nhà sư chùa Thiếu Lâm bị giết rồi, tấm Huyết Thiếp vẫn còn để lại trên tử thi một vị suốt một ngày một đêm chưa thu hồi thế là không phù hợp với tiên lệ.

Cam Đường hỏi:

- Biết đâu Tử Thần lần này lại chẳng cố ý lưu để cảnh cáo những tay cao thủ các phái?

- Thế cũng có lẽ. Nhưng Ngọc Điệp Bảo gần kề ngay đó mà sao Tử Thần qua cửa lại không vào?

- Tại hạ nghe nói Ngọc Điệp Bảo đã lập ra "Thượng Cổ Kỳ Trận". Hoặc giả Tử Thần không biết lối vào.

- Không có lẽ thế! Mọi người vẫn ra vào trong bảo không ngớt mà chẳng một ai bị hại thì làm gì Tử Thần chẳng biết đường vào.

Cam Đường lại hỏi:

- Theo sự phỏng đoán của trưởng lão thì thế nào?

- Việc này rất trọng đại, quan hệ đến kiếp vận cả võ lâm, lão phu không thể đoán càn được, phải chờ cho sự việc phát triển sẽ rõ.

Lão ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Lúc thiếu chủ lấy tấm "Huyết Thiếp" rồi đem mai táng năm nhà sư, lão phu còn phát giác ra có người ngấm ngầm theo dõi. Muốn giữ cho cẩn thận bất đắc dĩ lão phu phải dùng "Chân Ty Quán Não" của bản môn để phế bỏ khả năng về ký ức của người theo dõi đó.

Cam Đường ngạc nhiên hỏi:

- Sao trưởng lão không hỏi khẩu cung hắn, hoặc giả có thể điều tra ra sự bí ẩn về "Huyết Thiếp" kia.

- Không được! Hắn là người trong Ngọc Điệp Bảo, công lực vào hạng ghê gớm.

Nếu hành động không cẩn thận thì ảnh hưởng tai hại lớn đến đại cuộc.

- Dường như trưởng lão được mọi người trong Ngọc Điệp Bảo rất tôn kính?

- Lão phu mấy chục năm nay lăn lộn vào đâu cũng được người trọng. Nhưng...

Hỡi ôi! Hai đời chưởng môn bị hại đến nay vẫn chưa tìm ra thủ phạm, kẻ làm đệ tử thật xấu hổ với vong linh tổ sư!

- Theo ngu kiến của tại hạ thì vụ đó chưa chắc đã có liên quan gì đến Tử Thần?

- Cái đó... khó mà biết được. Kẻ hạ thủ chẳng những công lực tuyệt cao mà còn biết rõ cả môn tuyệt học "Sinh Cơ Bất Diệt" của bản môn, nên y mới chặt tay cha con chưởng môn phái mình.

Cam Đường gật đầu nói:

- Vụ huyết án này tại hạ thề rằng phải điều tra cho ra. Bây giờ tại hạ chuẩn bị lên núi Thái Hàng để dò xét xem có thấy gì khác lạ không?

Vô Danh lão nhân lắc đầu đáp:

- Chẳng ích gì đâu! Có thể nói là đệ tử bản môn đã giẫm lên từng tấc đất mà tuyệt không thấy một chút dấu vết gì.

Nhưng Cam Đường đã ngấm ngầm quyết định, nên cũng không tranh luận nữa.

Chàng hỏi sang chuyện khác:

- Phần mộ Ngũ cô nương tựa hồ bị chó sói...

Vô Danh lão nhân cười ha hả ngắt lời:

- Vì lão phu không muốn để lại dấu vết khả nghi, nên đã làm ra tình trạng tựa hồ chó sói phá hủy phần mộ để ăn thịt xác chết. Rồi lão phu đề tụ chân khí gào lên như tiếng sói gầm để dẫn dụ đàn chó sói đến dày xéo lên khu đất này đặng che mắt những kẻ tò mò.

Cam Đường rất khâm phục hành động tinh tế của Vô Danh lão nhân. Chàng gật đầu luôn mấy cái.

Ngũ Nhược Lan lại nhìn Cam Đường thi lễ rồi nói bằng một giọng bi ai:

- Hồi sinh tiền, tiên phụ đã mạo phạm thiếu chủ, bây giờ tiện thiếp xin tạ tội!

Cam Đường vội lắc đầu nói:

- Ngũ cô nương dạy quá lời! Việc đã qua rồi, chẳng nên nhắc lại làm chi nữa.

Vô Danh lão nhân Nam Cung Do giương cặp mày trắng lên nói:

- Thưa thiếu chủ! Chúng ta hãy dời khỏi địa phương ma quỷ này đã, vì bản tòa cần phải tìm chỗ an trí cô này ngay lập tức.

- Xin trưởng lão tùy tiện.

- Bây giờ thiếu chủ đi đâu?

- Tại hạ trở về lữ quán.

- Rồi chúng ta sẽ gặp nhau.

Nam Cung Do nói xong liền cùng Ngũ Nhược Lan băng mình chạy đi.

Một mình Cam Đường bình tĩnh lại, suy nghĩ về chuyện Tây Môn Tung sai người đuổi theo mình hạ độc thủ. Lão hạ sát Ngũ Thiên Tài để bịt miệng, cùng vụ Ngũ Nhược Lan chết rồi sống lại, Nam Cung Do bảo lão làm Thủ Tòa trưởng lão thì đúng là sự thực rồi. Sở dĩ Tây Môn Tung không nhận ra mình là vì lão tưởng mình đã bị hạ sát.

Chàng lại nghĩ tới vị hôn thê đi lấy kẻ khác, nhưng chàng cũng không oán hận người thiếu nữ chưa biết mặt mình, hơn nữa nàng tưởng mình đã chết rồi. Nhưng nghĩ đến ác tâm của Tây Môn Tung định hạ sát mình thì chàng không thể nhịn được.

Nếu không có sự thực bày ra thì dù sao chàng cũng không dám tin là vụ này đã biến diễn đến như vậy. Chàng còn nghĩ đến chuyện nếu mình không gặp được Trình Kỳ viện Thiên Oai phái Thiên Tuyệt cứu cho và lựa làm người thừa kế môn phái thì chẳng những họ Cam tuyệt chủng mà mối huyết cừu cả nhà bị táng mạng vĩnh viễn thành ra một vụ thiên cổ nghi án.

Nghĩ tới đây lửa căm phẫn xông lên tận óc. Chàng lẩm bẩm:

- Bậc đại trượng phu phải biết đền ơn trả oán.

Cặp mắt chàng cơ hồ tóe lửa nhìn trong bóng tối về phía Ngọc Điệp Bảo. Giòng máu căm hận sủi lên sùng sục trong huyết quản. Lửa cừu thù dường như đốt cháy tâm can chàng. Bất giác chàng thốt ra một câu nguyền rủa:

- Lão thất phu kia thiệt là đáng chết!

Đoạn chàng bất giác xăm xăm chạy về phía Ngọc Điệp Bảo. Chỉ trong nháy mắt, bức tường bao vây trang bảo đã hiện ra trước mắt.

Cam Đường nhớ lại Ngọc Điệp Bảo đã kiến tạo nên một "Thượng Cổ Kỳ Trận", bất giác chàng phân vân chẳng hiểu có nên tiến vào không, chàng lẩm bẩm:

- Nếu mình mạo muội xông vào mà mắc phải kỳ trận thì đâu có thể đem võ công ra mà chế ngự được, tất nhiên mình bị hãm vào hiểm địa. Chi bằng mình cứ đường hoàng do cổng bảo mà vào, kêu Tây Môn Tung ra mặt thì mọi việc đều giải quyết xong.

Hơn nữa, mình đã là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt thì không nên có những hành động khoét gạch trèo tường.

Chủ ý quyết định rồi, Cam Đường toan trở gót quay lại thì ngay lúc ấy có một tiếng tiêu rất nhỏ bé nhưng réo rắt từ trên không lọt vào lỗ tai chàng. Tiếng tiêu này, nếu không phải là lúc đêm khuya thanh vắng, và Cam Đường không phải là tay cao thủ siêu quần xuất chúng thì không tài nào nghe thấy được.

Cam Đường lẩm bẩm:

- Đêm khuya lạnh lẽo mà ai còn cao hứng thổi tiêu?

Bất giác chàng dùng thuật "Tiềm Thính" của phái Thiên Tuyệt khơi trong đầu óc không vẩn chút bụi trần, để nghe tiếng tiêu cho rõ hơn.

Tiếng tiêu từ đỉnh núi phía sau Ngọc Điệp Bảo vọng lại, như khóc như than, như oán như hận, thê lương khôn tả! Tiếng tiêu lọt vào trí não khiến cho thần trí chàng đi vào cõi mộng, quên cả chính mình, tâm hồn chàng hòa diệu với âm luật tiếng tiêu.

Cam Đường nghe hoài, nghe mãi, rồi bị tiếng tiêu cảm hóa tự thương thân thế mình. Chàng nhớ tới phụ thân được võ lâm tôn làm Võ Thánh, trang viện tôn làm Thánh Thành. Thế mà toàn gia gặp nạn huyết kiếp. Ngoại trừ thân chàng cô đơn thoát khỏi, còn toàn trang đều bị thảm tử.

Đến nay huyết cừu chưa trả được, để bao nhiêu người chết vẫn bị hàm oan nơi chín suối. Bất giác mối bi thương xâm chiếm tâm hồn chàng, rồi hai hàng nước mắt trào ra.

Dòng nước mắt lạnh lẽo rót xuống tay chàng, khiến tâm linh chàng tỉnh lại. Bất giác chàng la ngầm một tiếng:

- Thật là xấu hổ!

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Mình phải là con người có nghị lực, sao lại để tâm hồn lạc lõng vào cõi mộng hoang mang ủy mị? Giả tỷ lúc này có cường địch đến bên thì hậu quả chưa biết đến thế nào mà kể!

Nghĩ vậy, tâm thần rung động, chàng vội thi triển tâm pháp bản môn để bảo hộ tâm thần.

Tiếng tiêu vẫn réo rắt không ngớt, chàng tưởng chừng như khó mà chống chọi được.

Cam Đường phát giác ra tiếng tiêu này thật là cổ quái, khác hẳn với tiếng tiêu thường. Kỳ ở chỗ đối với người có công lực thông huyền tiếng tiêu càng thêm hiệu lực, còn đối với những tay cao thủ bình thường thì phần tác dụng lại chẳng ăn thua gì.

Tiếng tiêu đang bi ai biến thành khủng khiếp, tựa hồ quỷ khóc rừng hoang, cú kêu đêm vắng, khiến người nghe phải ớn da gà.

Bất thình lình một bóng xám lướt nhanh như ma quỷ lên đỉnh núi, mau lẹ đến nỗi thị giác của con người trông như một ảo ảnh.

Cam Đường đột nhiên bừng tỉnh, bao nhiêu mây mù che phủ đầu óc đều tan đi hết. Tiếng tiêu đối với chàng không còn có tác dụng gì nữa. Chàng quyết định bóng xám đó là người, là một tay cao thủ tuyệt đại.

Tiếng tiêu và bóng người làm cho Cam Đường động tính hiếu kỳ. Chàng liền tạm thời hoãn việc vào Ngọc Điệp Bảo, băng mình chạy về phía đỉnh núi.

Cam Đường lên tới đỉnh núi, chàng lặng nghe tiếng tiêu thì dường như nó phát ra từ trên đỉnh núi khác ở trước mặt.

Cam Đường còn đang kinh nghi, tiếng tiêu vẫn không thay đổi và vẫn réo rắt bên tai.

Chàng đoán rằng kẻ thổi tiêu có một công lực đến chỗ xuất thần nhập hóa vì tiếng tiêu truyền đi rất xa.

Cam Đường bị tính hiếu kỳ thúc đẩy, khiến chàng không lo nghĩ gì nữa, cứ băng mình chạy về

phía trước. Chàng vượt qua trái núi thì trước mặt hiện ra một ngọn núi trơ trọi, đá mọc lởm chởm.

Ngọn núi này không lớn lắm, nhưng đỉnh thẳng tắp, nhọn hoắt cao vút lên không.

Cam Đường nhìn rõ ràng bóng xám đang chuyển động. Bóng xám này như một con chim hồng khổng lồ tung vọt lên. Chàng chắc người đó mặc áo trắng nhưng trong bóng tối trông thành ra bóng xám.

Tiếng tiêu bỗng im bặt. Cam Đường nhận thấy muốn tìm cho ra vụ bí mật này cần phải trèo lên núi trọc trơ trọi kia.

Dĩ nhiên, dòm dỏ việc riêng của người ta là một điều tối kỵ trong võ lâm. Nhưng bị tính hiếu kỳ thúc giục, chàng không tài nào dằn lòng được.

Cam Đường phóng luồng nhãn lực đến tột độ nhìn về phía bóng xám thì thấy hắn đứng trong khe phiến đá lớn từ ngọn núi mọc ngang ra.

Bóng xám tựa hồ như đang vái lên trời. Tình trạng này khiến cho tính hiếu kỳ của Cam Đường càng sôi nổi. Chàng nghiến răng nhảy xổ về phía ngọn núi trơ trọi rồi vừa chạy vừa nhảy, chỉ một lúc đã đến chân núi ấy. Trái núi này chiếm một diện tích chừng ba mẫu đất. Trên núi quái thạch lởm chởm cờ xí la liệt.

Bây giờ bóng người áo xám càng rõ rệt, Cam Đường nhìn kỹ thì quả là một quái nhân mặc áo bạch bào. Quái nhân đang quỳ trên đỉnh phiến đá lớn, lúc ngẩng đầu lên lúc cúi đầu xuống, tựa hồ đang nói chuyện với ai. Nhưng ngoài bóng quái nhân này, chàng không thấy một người nào khác.

Bầu không khí quạnh quẽ lúc canh khuya, càng khiến cho cảnh tượng rùng rợn vô cùng!

Cam Đường lại thi triển thuật "Tiềm Thính". Bỗng nghe một thanh âm lạnh lẽo thấu xương cất lên hỏi:

- Ngươi còn cầu xin điều chi nữa?

Một thanh âm khàn khàn đáp lại:

- Đệ tử mong được một bản lãnh tối cao.

Cứ tình trạng trước mặt mà đoán, thì thanh âm người đàn bà lơ lửng trên quãng không, chẳng hiểu từ đâu vọng lại. Còn thanh âm khàn khàn thì dĩ nhiên là ở miệng Bạch Bào quái nhân nói ra, không còn gì nữa.

Thanh âm phụ nữ lại nổi lên:

- Ngươi nên nhớ đừng tự xưng là "đệ tử". Giữa chúng ta chưa có mối quan hệ thầy trò.

- Nhưng tiền bối truyền nghệ cho...

- Đó chỉ là một điều kiện! Ngươi nhớ lấy:

Một điều kiện!

- Dạ!

- Ngươi muốn võ công tuyệt cao phải không?

- Chính thế!

- Ngươi thiệt là lòng tham không đáy.

- Tiền bối trách vãn bối như vậy là oan.

- Hừm! Hiện giờ công lực ngươi trong võ lâm không còn ai địch nổi nữa. Vậy ngươi còn cầu võ công cao hơn để làm gì?

Cam Đường nghe tới đây, sợ toát mồ hôi lẩm bẩm:

- Một người đã có võ công không ai địch nổi còn đi cầu một bản lãnh cao hơn nữa. Vậy người đàn bà kia chẳng lẽ lại là thánh thần?

Bỗng thanh âm khàn khàn lại lên tiếng:

- Thưa tiền bối, không phải vãn bối có lòng tham lam mà yêu cầu như vậy đâu!

- Ta hỏi ngươi, điều kiện của ta ngươi đã thực hành được mấy phần?

- Được một nửa.

- Theo chỗ ta biết thì ngươi còn có dị tâm là muốn trở nên một bậc siêu phàm, rồi cũng vẫn chưa thực hành hoàn toàn theo lời yêu sách của ta.

- Sự thực có nhiều trở ngại. Dĩ nhiên tiền bối chẳng muốn cho công việc đó có chỗ khiếm khuyết.

- Ngươi hãy nghe cho rõ. Nếu ngươi còn hoài bảo một chí hướng nào khác, thì hậu quả không phải tầm thường đâu.

- Chẳng bao giờ vãn bối dám có dị tâm.

Hai bên là những nhân vật nào? Điều kiện của người đàn bà yêu sách quái nhân kia là điều kiện gì? Cam Đường không tài nào đoán ra được.

Sau một lúc trầm lặng, thanh âm lạnh lẽo như băng của người đàn bà lại gióng lên:

- Ngươi hãy nói rõ lý do cần một bản lãnh cao hơn!

- Số là phái Thiên Tuyệt mất tích trên chốn giang hồ ba mươi năm nay, giờ lại xuất hiện.

Câu này quái nhân vừa nói ra khỏi cửa miệng đã khiến cho Cam Đường đang đứng nghe trộm phải rùng mình kinh hãi. Chàng có ngờ đâu vụ này lại dính líu đến Thiên Tuyệt Môn. Như vậy chàng cần phải nghe cho hiểu rõ đầu đuôi.

Thanh âm phụ nữ lại hỏi:

- Sao? Thiên Tuyệt Môn lại xuất hiện ư?

- Đúng thế!

- Thế thì làm sao?

- Võ công phái này đặc biệt lắm. Vãn bối e rằng không đối phó nổi.

- Ngươi đã giao đấu với họ rồi ư?

- Chưa!

- Thế thì sao ngươi lại biết là không đối phó nổi?

- Vì chính mắt vãn bối đã trông thấy một tên đệ tử vô danh phái Thiên Tuyệt mà đánh chết được một tay cao thủ bậc nhất thông thường.

Cam Đường lại càng kinh hãi. Chàng nhớ tới ả Bạch Vi ra tay đánh chết thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng trong Ngọc Điệp Bảo, rồi tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão này nói về vụ đó? Nếu quả như vậy Bạch Bào quái nhân kia tất nhiên hôm ấy cũng ở trong đám quần hùng. Nhưng lão là ai? Những người hiện diện trong buổi đại hội đó toàn là chưởng môn hay đại biểu các phái. Hay họ nói đây là vụ nào khác...?

Người đàn bà lại nói:

- Cái đó chẳng có chi là lạ, ngươi đừng coi tầm thường công lực của mình mới được.

- Nhưng vì muốn cho hoàn thành mệnh lệnh của tiền bối một cách thuận lợi, nên vãn bối tưởng phải chuẩn bị từ trước.

- Được rồi! Ta bằng lòng tăng gia cho ngươi một thành công lực, nhưng với điều kiện là phải thực hành xong mệnh lệnh của ta một tháng trước kỳ hạn.

- Cái đó...

Thanh âm phụ nữ ngắt lời:

- Ta đã nói thế nào là cứ thế, không tranh cãi nữa.

- Vãn bối xin tuân mệnh!

Bầu không khí trở lại quạnh hiu tịch mịch.

Cam Đường muốn xem đối phương tăng gia công lực thế nào, nhưng Bạch Bào quái nhân vẫn quỳ phục xuống như cũ, không thấy có hiện tượng gì khác lạ.

Hồi lâu chàng lại nghe người đàn bà nói:

- Thôi ngươi đi đi! Ngươi phải nhớ trung thực với lời hứa. Vụ này xong ngươi sẽ thành thiên hạ đệ nhất nhân. Đừng có chơi lửa để tự đốt mình. Bây giờ ngươi ra đi, sau ba tháng cũng vào đêm nay hễ nghe thấy tiếng tiêu thì trở lại.

- Xin tuân mệnh.

Dứt lời Bạch Bào quái nhân đột nhiên mất hút không thấy đâu nữa.

Cam Đường đầu óc hoang mang, đứng phắt dậy, toan nhảy vào rừng đá...

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo cách đó không xa quát lên:

- Gã thiếu niên kia! Ngươi muốn chết đó chăng?

Cam Đường giật mình kinh hãi vì bị người đến gần bên mà mình chưa phát giác ra. Chàng quay đầu nhìn lại nhưng chẳng thấy bóng một người nào cả, chàng run lên hỏi:

- Ông bạn nào đó?

- Ngươi lại đây!

- Sao ông bạn lại không ra mặt?

- Thằng lỏi kia! Ngươi mà còn tiến về phía trước ba bước nữa là tới Diêm Vương đó! Nhất định ngươi không tài nào thoát chết được đâu.

Cam Đường sợ hãi run lên, lạng người về phía phát ra tiếng nói. Chàng thấy dưới một tảng quái thạch lộ ra một cửa động. Một quái nhân xõa tóc ngồi ngay cửa động từ bao giờ.

Quái nhân lại giục:

- Vào đây mau!

Cam Đường vừa đề phòng vừa tiến lại.

Quái nhân vẫn ngồi xếp bằng nhưng bây giờ lão lùi vào phía trong động đến hơn một trượng. Lão vẫn giục:

- Vào đây!

Cam Đường quả là một cao nhân lớn mật, ngang nhiên đi vào.

Quái nhân lại bảo:

- Ngồi xuống!

Cam Đường đảo mắt nhìn quái nhân. Trong bóng tối, chàng cũng trông thấy rõ mớ tóc dài của quái nhân bỏ xõa xuống hai vai. Cặp mắt lão một to một bé, nhưng ánh hào quang sáng như điện, hiển nhiên công lực rất tinh thâm. Từ mũi trở xuống mặt lão bị râu ria mọc loạn xạ che lấp đi.

Cam Đường hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

- Ngươi hãy ngồi xuống đã!

Cam Đường nghĩ thầm:

- May ra mình có thể hỏi dò những điều bí mật ở miệng quái nhân này cũng chưa biết chừng.

Chàng liền ngồi xuống.

Quái nhân nói:

- Lão phu được người đời gọi là Thần Cơ Tử.

Cam Đường kinh hãi hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối được võ lâm coi là bậc kiến văn rộng rãi thông kim quán cổ mà tôn xưng là Thần Cơ Tư?

- Đúng thế! Tên họ ngươi là chi?

- Vãn bối là Thi Thiên Đường!

Tên này do thủ tòa trưởng lão phái Thiên Tuyệt là Vô Danh lão nhân đặt ra cho chàng, nguyên chưởng môn đời thứ tư phái Thiên Tuyệt là Thi Thiên Tán, Cam Đường đã bái Thái phu nhân làm nghĩa mẫu. Vậy chàng với Thi Thiên Tán là ngang hàng. Tên chàng là Cam Đường. Lão lấy một nửa đầu một nửa đuôi hợp lại thành Thi Thiên Đường.

Quái nhân lại hỏi:

- Ngươi xuất thân ở môn phái nào?

- Thiên Tuyệt Môn.

- Thi Thiên Đường! Thiên Tuyệt Môn! Ngươi là anh em với chưởng môn nhân phái đó ư?

Cam Đường bội phục Thần Cơ Tử kiến văn rộng rãi. Chàng gật đầu đáp:

- Chính phải!

- Được rồi! Bây giờ ta quay lại chính đề:

Có phải ngươi bị tiếng tiêu thần bí dẫn dụ tới đây không?

- Chính phải.

- Vậy công lực ngươi khá thâm hậu đấy! Không thì chẳng thể nghe thấy được.

- Xin hỏi tiền bối:

Tiếng tiêu đó...

Quái nhân ngắt lời:

- Lão phu vì muốn dò xét cho ra vụ bí mật này mà đã nằm ở đây năm năm nay.

- Tiền bối đã ở đây những năm năm rồi ư?

- Đúng thế!

Cam Đường tựa hồ không tin ở tai mình vì câu nói quái nhân chẳng có đầu đuôi gì.

Chàng nghi hoặc hỏi:

- Vãn bối chưa hiểu được ý tứ của tiền bối ra sao?

Thần Cơ Tử nhăn nhó cười, nói:

- Tiểu hữu ơi! Lão phu vĩnh viễn không trở lại giang hồ nữa!

- Tại sao vậy?

- Chính vì cái chiêu bài Thần Cơ Tử này!

Cam Đường lại càng không hiểu, hỏi nữa:

- Thế là nghĩa làm sao?

- Phải kể từ đầu mới được. Mười năm trước, một số cao thủ phi thường trong võ lâm bí mật mất tích dần dần gây thành một chuyện bí mật rùng rợn. Lão phu đã mang ngoại hiệu là Thần Cơ Tử mà không đoán ra được tí gì về vụ bí mật này. Sau đó lại xảy ra vụ huyết án tại Thánh Thành, cả nhà Võ Thánh Cam Kính Nghiêu đến dư trăm người đều bị mất mạng...

Cam Đường nghe quái nhân thuật lại vụ thảm án nhà mình sắc mặt chàng biến đổi lợt lạt, khí huyết trong toàn thân tựa hồ ngừng lại.

Thần Cơ Tử không để ý đến vẻ mặt Cam Đường. Lão kể tiếp:

- Võ Thánh được các giới võ lâm đều kính ngưỡng. Lão phu cũng không ngoài lệ đó, nên sau khi xảy vụ huyết án, lão phu ngày đêm bôn tẩu dò la mà không ra được một chút vết tích, vì thế mà ba chữ ngoại hiệu "Thần Cơ Tử" chẳng lẽ còn trơ cái mặt dày ra mà giữ lấy? Lão phu phải thầm lén rút lui, tự thề với mình rằng nếu không dò la được manh mối hai vụ công án thì vĩnh viễn không trở lại giang hồ nữa. Lão phu ngấm ngầm điều tra cả việc những tay cao thủ mất tích năm năm trước đây...

- Ủa!....

Lão nói tiếp:

- Nhưng lão phu mới tìm ra được một nửa mà thôi.

- Một nửa ư!

- Đúng thế! Chỉ được một nửa. Còn nửa nữa chưa điều tra ra được thì cũng như không.

Chương 9 - Bạch Bào Quái Nhân Lại Xuất Hiện

Cam Đường thất kinh hỏi:

- Tiền bối nói một nửa là thế nào?

Thần Cơ Tử đáp:

- Lão phu cũng bị tiếng tiêu dẫn dụ đến đây. May mà trước lão phu một chút có ba tay cao thủ bị dẫn lên đầu núi, lão phu biết ngay là có chuyện khó khăn. Nhờ được chút công phu nông cạn, lão phu gắng gượng chống lại tiếng tiêu. Kết quả là ba tay cao thủ kia sau khi tiến vào rừng đá rồi không thấy trở ra nữa.

Ngừng một lát rồi lão kể tiếp:

- Cứ ba tháng, năm tháng không chừng, tiếng tiêu lại nổi lên vào khoảng canh ba.

Đại khái lần nào cũng có một số tay cao thủ bị dẫn dụ đến rồi chết uổng mạng...

Cam Đường kinh hãi run lên hỏi:

- Sao tiền bối không ngăn trở những tay cao thủ đó đừng để họ tiến vào rừng đá?

- Không được! Tiếng tiêu nổi lên, lão phu phải tự lo cho mình, còn lúc nào rảnh để lên tiếng cảnh cáo họ được.

- Sao tiền bối không đem việc này công bố ra võ lâm để họ khỏi đi vào vết bánh xe đổ, đồng thời người ta sẽ tìm mưu kế để chống đối?

- Vậy cũng không được. Một là trái với lời thề chưa tìm ra manh mối mấy vụ công án quyết không trở lại giang hồ. Hai là lão phu vì phải chống chọi với tiếng tiêu mà người đã thành tê liệt tàn phế, cử động khó khăn.

- Ủa!

Cam Đường để ý nhìn thấy hai chân Thần Cơ Tử khô đét như hai cây gậy. Chàng cảm thấy đồng tình với lão. Chàng nghĩ rằng thuật "Kỳ Hoàng" của bản môn tuyệt diệu nhất thiên hạ, có thể làm cho xương trắng trở nên có da thịt. Vậy việc trị chứng này không thành vấn đề. Chờ khi mình xuống núi rồi hãy thiết pháp chữa cho lão, bây giờ không nên nói ra vội.

Chàng lại hỏi:

- Thế mà sao tiền bối nhắc nhở vãn bối được?

Thần Cơ Tử đáp:

- Vì lúc tiểu hữu tới đây, tiếng tiêu đã im bặt.

- Té ra là thế! Tiền bối có biết người đàn bà thổi tiêu đó là ai không?

Thần Cơ Tử sửng sốt giương mắt lên hỏi lại:

- Sao? Đàn bà ư?

Cam Đường tâm cơ linh mẫn, chàng tỉnh ngộ ngay, biết rằng mình nhờ có thuật "Tiềm Thính" của bản môn mới nghe ra được là thanh âm đàn bà, thực ra mình cũng không nhìn thấy bóng người. Thần Cơ Tử không hiểu thuật đó, nên dù ở đây đã năm năm mà không hay biết gì. Muốn giữ cho khỏi tiết lộ những bí mật về võ công bản môn, Cam Đường liền hàm hồ đáp:

- Vãn bối nghe tiếng tiêu nỉ non ai oán thì đoán chừng y là đàn bà mà thôi.

- Kể ra tiểu hữu nói cũng có lý, nhưng chưa chắc đã đúng.

- Tiền bối đã phát giác ra Bạch Bào quái nhân là ai chưa?

- Có tiếng tiêu nổi lên là để vời quái nhân đó tới.

- Lai lịch Bạch Bào quái nhân đó thế nào?

- Lão phu cũng không biết. Lúc hắn xuất hiện cũng như lúc rút lui đều thấp thoáng tựa ma quỷ biến hình.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Lúc mình ở ngoài Ngọc Điệp Bảo đã phát giác ra thân hình quái nhân này.

Không chừng từ ngọn núi trơ trọi kia có một lối bí mật thông xuống dưới, nên mới có hiện tượng này. Có điều thân pháp quái nhân này thiệt mau lẹ kinh người. Những tay cao thủ thông thường, tuyệt nhiên không nhìn thấy được.

Cam Đường lại hỏi sang vấn đề khác:

- Tiền bối ở đây đã năm năm chẳng lẽ không bị đối phương phát giác ra ư?

- Việc này lão phu cũng không hiểu. Chủ nhân thổi tiêu ở trong rừng đá này, tựa hồ căng lưới để chờ đợi kẻ nào tự dấn thân vào, còn không thì thôi. Những ngày đầu lão phu cũng hồi hộp không yên, nhưng mấy năm nay hình như quen rồi, cả việc lạ lùng đó cũng không lấy làm lạ nữa.

Cam Đường lại hỏi:

- Đối phương dẫn dụ những tay cao thủ võ lâm vào để hại mạng là có ý gì?

- Cái đó lão phu cũng không giải thích được vì lẽ gì. Lão phu chỉ lặng lẽ dò xét thì dường như tiếng tiêu kia thổi lên là để gọi Bạch Bào quái nhân đến. Còn người ngoài nghe tiếng tiêu mà cũng dấn thân vào thì có thể nói là tự chui đầu vào tròng.

Cam Đường lại hỏi:

- Những người đã tiến vào không một ai thoát chết phải chăng?

- Đúng thế! Những kẽ đá thỉnh thoảng lại tăng thêm nhiều xương khô đủ chứng minh điều đó.

- Tiền bối ở trong thạch động này thì lấy gì mà ăn uống?

- Cái đó không đáng lo, trong động có suối nước, ngoài động có hoàng tinh dã sâm đều có thể ăn cho khỏi đói, uống cho khỏi khát.

- Úi chà! Như vậy thì cũng khổ lắm nhỉ?

- Tiểu hữu ơi! Nỗi cam khổ của con người có chi đáng kể.

Rồi lão lại hỏi:

- Mấy năm gần đây trên chốn giang hồ có xảy ra chuyện gì ghê gớm không?

- Có vụ Tử Thần lại xuất hiện là quan hệ hơn cả.

Thần Cơ Tử giật mình kinh hãi hỏi:

- Tử Thần lại xuất hiện nữa ư?

- Dạ phải!

- Kỳ nhỉ? Lão phu nghe đồn lúc Tử Thần giao tranh với hàng ngàn tay cao thủ trước đây sáu chục năm và cả hai bên đều chết hết cả rồi kia mà?...

- Lời đồn có khi cũng loan tin thất thiệt.

- Ồ! Nếu Tử Thần lại xuất hiện thì e rằng võ lâm đã đến ngày mạt vận rồi!

- Vãn bối nghe tin đã có nhiều bang phái gặp kiếp nạn rồi.

- Các phái võ Trung Nguyên đối với vụ này có phản ứng gì không?

- Ngọc Điệp Bảo Chúa là Tây Môn Tung gửi thiếp mời các môn phái, chuẩn bị hiệp lực đối phó.

- Kể về võ công thì sau Võ Thánh, Tây Môn Tung là tay cao thủ hơn hết. Nhưng e rằng y vẫn chưa phải là địch thủ của Tử Thần. Sáu mươi năm trời đằng đẳng, công lực của Tử Thần chắc còn tăng gia hơn trước nhiều.

- Chính thế! Nhưng vãn bối nghĩ rằng tự cổ chí kím, tà không bao giờ thắng chính được. Việc thành hay bại là ở người!

- Tiểu hữu nói hay lắm! Qúy môn có thể là một cây cột đá để chống lại cơ nghiệp võ lâm.

- Không dám! Có điều tệ môn phái đối với việc nghĩa nên làm thì quyết không chịu lùi lại sau mà thôi!

- Tiểu hữu! Bây giờ tiểu hữu có thể rời khỏi nơi đây.

Cam Đường ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Vãn bối muốn tiến vào rừng đá để dò xem...

- Không được đâu. Vào đó chỉ có chết chứ không tài nào thoát ra được.

- Dù sao thì cũng phải vén tấm màn bí mật khủng khiếp này lên. Nếu không thế thì còn biết bao nhiêu người võ lâm đồng đạo bị chết uổng.

- Đã đành rằng thế, nhưng phải tìm ra manh mối rồi hãy thiết pháp điều tra mới là thượng sách. Nếu cứ nhắm mắt tiến bừa vào là tự hy sinh mình một cách vô ích.

Sự thực quả nhiên là thế. Cam Đường chưa nắm được chút gì để thành công.

Nhưng chàng bổn tính ngạo nghễ, nóng nảy, muốn hăm hở thử vào coi.

Thần Cơ Tử lại nói:

- Tiểu hữu! Nếu mục lực của lão phu không lầm thì tiểu hữu có một tư chất khác thường. Thiệt là một bực kỳ tài cả trăm năm không kiếm được một người.

Lão phu mong rằng tiểu hữu tự biết trọng quý tính mạng mình để giúp đời. Bây giờ tiểu hữu hy sinh thiệt chẳng ích gì. Trời đã cho tiểu hữu một tư chất đặc biệt, phải dè dặt sinh mạng đặng cứu vớt muôn người. Cuộc sinh tử của tiểu hữu có quan hệ cho võ lâm vô cùng!

Cam Đường nghe lão nói không khỏi kinh hãi. Chàng nghĩ tới Tử Thần tàn ác lại nhớ đến mối huyết cừu sâu tựa biển, và chàng không thể coi rẻ sinh mạng mình được.

Nghĩ vậy chàng xá dài nói:

- Vãn bối xin kính cẩn nghe lời giáo huấn. Nhưng chắc rằng một ngày kia vãn bối sẽ trở lại đây.

Thần Cơ Tử gật đầu khen ngợi:

- Hay lắm! Có thế mới là một nhân vật làm nên đại sự.

Cam Đường lại hỏi:

- Tiền bối nhất định không rời khỏi nơi đây ư?

- Không! Lão phu nhất định thực hành cho đúng lời thề!

- Vậy vãn bối xin tạm biệt. Tiền bối còn có dặn bảo điều gì nữa chăng?

Thần Cơ Tử ngần ngừ hồi lâu rồi đáp:

- Lão phu muốn ủy thác vào tiểu hữu một việc...

Cam Đường không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Xin tiền bối cứ nói ra! Nếu vãn bối có đủ năng lực, nhất định làm cho bằng được.

- Lão phu trọn đời không chịu ơn ai. Nếu tiểu hữu chịu giúp thì phải có điều kiện trao đổi.

Cam Đường trầm ngâm một chút rồi nói:

- Hiện giờ vãn bối tình thực chưa có điều kiện gì để trao đổi với tiền bối thì làm thế nào?

-Nếu vậy thì thôi! Tiểu hữu cứ về đi!

Cam Đường lấy làm khó nghĩ. Đối với Thần Cơ Tử chàng rất mực kính phục, chàng muốn xả kỷ để giúp lão, nhưng lão lại không chịu nhận ơn huệ không của ai, khiến trong thâm tâm chàng lại càng bội phục. Chàng chỉ mong có cơ hội để giúp việc cho lão mà trong lúc thảng thốt này chàng chưa nghĩ ra điều kiện gì để đánh đổi.

Huống chi người lão đã thành tàn phế thì còn biết nhờ lão việc gì?

Đột nhiên chàng nhớ tới trong bọc có đem theo tấm thiết bài mà chàng đã lấy được ở di thể phụ thân. Chàng nghĩ rằng Thần Cơ Tử là người thông suốt cổ kim, rất có thể lão hiểu biết lai lịch tấm thiết bài này. Nếu mình biết được gốc gác nó thì có thể điều tra ra được cừu gia hiện ở đâu cũng chưa biết chừng.

Nghĩ vậy, chàng phấn khởi tâm thần vui mừng khôn xiết, liền hỏi:

- Tiền bối! Vãn bối xin thỉnh giáo một việc để làm điều kiện trao đổi được chăng?

Thần Cơ Tử cũng vui vẻ đáp:

- Được lắm! Tiểu hữu thử nói cho nghe!

Cam Đường thận trọng lấy tấm thiết bài chạm rồng và chim ưng ra đưa cho Thần Cơ Tử hỏi:

- Tiền bối có biết gốc gác vật này không?

Thần Cơ Tử đón lấy cầm tay lật đi lật lại coi một lúc rồi đột nhiên biến sắc la hoảng:

- Đây là tấm "Ưng Long Ma Bài"!

Cam Đường ngẩn ngơ vì chàng chưa nghe ai nói đến tên "Ưng Long Ma Bài" bao giờ. Chàng buột miệng hỏi:

- "Ưng Long Ma Bài" ư?

Thần Cơ Tử bỗng nắm lấy cổ tay Cam Đường cực kỳ xúc động hỏi:

- Tiểu hữu lấy được tấm thiết bài này ở đâu?

Cam Đường xem chừng có điều ngoắt ngoéo. Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi bình tĩnh lại đáp:

- Vãn bối ngẫu nghiên lượm được.

Thần Cơ Tử sửng sốt hỏi:

- Ngẫu nhiên ư? Tiểu hữu lượm được ở đâu?

- Ở một tòa miếu bỏ hoang.

- Ủa!

Thần Cơ Tử buông tay Cam Đường ra. Lão phóng tầm mắt nhìn vào cõi hư vô tối tăm bên ngoài động ra vẻ trầm ngâm.

Cam Đường trong lòng khích động như sóng cồn, vì chàng nghĩ rằng tấm "Ưng Long Ma Bài" tất có liên quan đến tông tích kẻ thù. Chàng coi chừng Thần Cơ Tử biết rõ lai lịch tấm thiết bài

và có lẽ lão còn biết nhiều hơn nữa.

Thần Cơ Tử lẩm bẩm tựa hồ như nói để mình nghe:

- Xem chừng ngày mạt vận võ lâm đã đến nơi rồi.

Cam Đường nghe lão nói mà toàn thân run bắn lên. Chàng kinh hãi hỏi:

- Tiền bối nói thế là nghĩa làm sao?

Thần Cơ Tử hai mắt chiếu ra những tia sáng kỳ dị. Lão cất giọng run run hỏi:

- Tiểu hữu vô tình lượm được thiệt ư?

Cam Đường đã trót nói vậy đành cương quyết giữ nguyên lời cũ, đáp:

- Đúng thế!

- Có người nào trông thấy nữa không?

- Không.

- Hỡi ơi! Thế là đại kiếp đến nơi! Không còn cách nào vãn hồi được nữa.

Cam Đường càng nghe lại càng không hiểu. Chàng nhíu cặp lông mày kiếm hỏi:

- Tiền bối! Vụ này là thế nào đây?

Thần Cơ Tử hỏi lại:

- Có phải tiểu hữu vừa nói là “Huyết Thiếp” tức “Tử Vong Sắc Lệnh” của Tử Thần lại xuất hiện trên chốn giang hồ?

- Đúng thế!

Thần Cơ Tử thở dài nói:

- Huyết Thiếp đã xuất hiện lại thêm tấm Ưng Long Ma Bài này nữa thì quả là võ lâm đến ngày mạt kiếp rồi còn gì?

Cam Đường nóng ruột giục:

- Sao tiền bối chưa nói đến lai lịch tấm Ưng Long Ma Bài?

Thần Cơ Tử bình tĩnh lại một chút rồi đáp bằng một giọng rất nghiêm trọng:

- Tấm Ưng Long Ma Bài xuất hiện lần này là lần thứ ba rồi đây.

Cam Đường cướp lời:

- Lần thứ ba rồi kia ư?

- Đúng thế! Năm mươi năm trước, chín vị chưởng môn cùng lệnh chúa chín môn phái lớn đang hội họp ở đài Hiên Viên trên núi Động Đình Quân để nghiên cứu việc lập đồng minh thì Ưng Long Ma Bài đột nhiên xuất hiện, kết quả là chín vị chưởng môn cùng lệnh chúa đều bị mất đầu.

Gần trăm đệ tử các phái đi tùy tùng cũng không một ai thoát chết. Vụ huyết kiếp kinh hãi này đã chấn động toàn thể võ lâm thiên hạ. Công án đó cho đến nay vẫn chưa tìm ra manh mối. Đó là lần thứ nhất.

Cam Đường sợ Ớn da gà, chàng hỏi:

- Còn lần thứ hai?

- Lần thứ hai cách đây mới ba chục năm. Hồi ấy minh chủ hắc đạo là Hỗn Thế Ma Quân Cổ Tích mở tiệc thọ lục tuần, Ưng Long Ma Bài lại xuất hiện rồi bốn mươi tám tay cừ khôi hắc đạo trong đó có cả chủ nhân đều chết một cách khác nhau, không ai giống ai.

Cam Đường hỏi:

- Hiện giờ là lần thứ ba phải không?

- Đúng thế!

Bao nhiêu mạch máu Cam Đường dường như căng thẳng, trái tim cũng muốn nổ tung. Chàng độ chừng hung thủ gây cuộc huyết án ở Thánh Thành là Ma Vương không còn ai nữa. Thảm cảnh núi xương sông máu mười năm trước lại hiện ra trong đầu óc chàng. Mối cừu hận vô biên này kích thích chàng quá mạnh khiến chàng điên lên, quên cả hiện tại, buột miệng la:

- Ta không chẻ xương Ma Vương ra được thì thề chẳng làm người nữa.

Thần Cơ Tử kinh hãi hỏi:

- Tiểu hữu làm sao vậy?

Cam Đường biết mình mất bình tĩnh, nhưng vẫn không dằn lòng được. Chàng nghiến răng đáp:

- Hạng ma đầu này chẳng lẽ không giết được ư?

Thần Cơ Tử đáp:

- Tiểu hữu nói thế là phải, nhưng ai là người có bản lĩnh này? Biết tìm đâu cho thấy?

Thần Cơ Tử sắc mặt xanh rờn lại nhìn ra ngoài hạ thấp giọng xuống nói:

- Hiện giờ đối phương đã ở gần đây rồi đó.

Cam Đường hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Sao tiền bối lại biết?

- Lão phu đoán chắc Ma Bài đã xuất hiện quyết không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Không chừng vụ huyết kiếp lần này có liên quan đến quý môn mà căn cứ của quý môn, người ngoài chẳng một ai biết. Không ngờ Ma Bài xuất hiện lại trúng vào tiểu hữu. Vậy thì hành tung của tiểu hữu tất bị đối phương theo dõi. Lão phu chắc rằng họ theo sát tiểu hữu để dò ra nơi căn cứ Thiên Tuyệt Môn.

Lời đoán của Thần Cơ Tử kể ra rất hợp lý nhưng Cam Đường đã không nói thiệt, nên sai một ly

đi một dặm là thế đó!

Cam Đường tự hiểu rõ trong bụng mình rồi, nên chàng chỉ đáp cho xuôi chuyện:

- Tiền bối suy luận rất đúng.

Thần Cơ Tử nói:

- Hồi nãy lão phu có nói muốn ủy thác cho tiểu hữu một việc nhưng bây giờ nên bãi bỏ thôi.

Cam Đường ngơ ngác hỏi:

- Tại sao vậy?

- Tiểu hữu... Xin tha thứ cho lão phu nói thẳng. Hiện giờ tiểu hữu đang ở vào hoàn cảnh nguy ngập. Muốn giữ cho quý môn được an toàn, tiểu hữu chỉ có một đường lối.

- Đường lối nào? Xin tiền bối nói rõ cho nghe!

Thần Cơ Tử liền đổi sang truyền âm nhập mật đáp:

- Tiểu hữu nên dời khỏi nơi đây ngay lập tức rồi tìm cách thông tin cho quý môn.

Nhưng cần phải giữ cực kỳ bí mật, chớ để lộ dấu vết gì cả. Rồi sau phá hủy tấm Ưng Long Ma Bài đó đi, để vĩnh viễn nó không bao giờ xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Nếu sự thực như vậy thì đương nhiên đó là một đường lối duy nhất mà Cam Đường phải theo.

Cam Đường liền giả vờ trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Tiền bối quan tâm đến vãn bối như vậy, vãn bối cảm kích vô cùng! Về việc này vãn bối đã có chủ ý rồi. Xin tiền bối cứ nói cho nghe công việc mà tiền bối muốn ủy thác cho vãn bối.

Thần Cơ Tử đầy vẻ nghi ngờ chú ý nhìn Cam Đường rồi chậm rãi đáp:

- Qúy môn làm việc thần bí không ai lường được. Điều đó lão phu đã tin lắm rồi.

Còn việc mà lão phu muốn ủy thác cho tiểu hữu thì như lời lão phu vừa nói là ta không nên đề cập tới nữa thì hay hơn.

Cam Đường năn nỉ:

- Vãn bối hy vọng tiền bối cứ cho hay.

- Tiểu hữu nhất định muốn giúp lão phu ư?

- Chính thế.

Thần Cơ Tử lấy trong bọc ra một gói bằng vải nói:

- Xin tiểu hữu đưa cái giải kết bằng vải này lên núi Tung Sơn, trao tận tay cho phương trượng chùa Thiếu Lâm là Quảng Tuệ đại sư.

Cam Đường đón lấy đáp:

- Tưởng chuyện gì quan hệ, ngờ đâu chút việc nhỏ mọn này mà tiền bối cũng bắt phải có điều kiện để trao đổi...

Thần Cơ Tử ngắt lời:

- Tiểu hữu đừng lấy làm chơi! Việc này quan hệ trọng đại vô cùng! Xin tiểu hữu nhớ cho là đừng để vật này thất lạc hay lọt vào tay người khác, mà phải trao đích thân Quảng Tuệ đại sư.

- Vãn bối nhất định làm được đến nơi đến chốn. Có cần phải hồi âm cho tiền bối nữa không?

- Không cần! Lão phu hoàn toàn tin cậy ở nơi tiểu hữu.

- Vạn nhất mà gặp phải trường hợp chưởng môn phái Thiếu Lâm không đích thân nhận được vật này thì sao?

- Nếu vạn nhất xảy ra như vậy, thì xin tiểu hữu mở ra coi rồi hủy đi. Vì lão phu cũng chẳng biết mình sống chết lúc nào. Đó là một điều tâm nguyện cuối cùng của lão phu.

Cam Đường nghiêm nghị hỏi:

- Vãn bối không để tiền bối phải thất vọng đâu. Và xin thề sẽ hoàn thành đúng như ý nguyện của tiền bối.

- Lão phu xin có lời tạ Ơn trước.

- Vãn bối không dám.

- Sự việc liên quan đến Ma Bài, tiểu hữu nên cẩn thận lắm mới được.

- Kính tạ lời chỉ giáo. Bây giờ vãn bối xin tạm biệt và mong rằng chẳng bao lâu lại được bái yết tôn nhan.

- Tiểu hữu thận trọng!

Cam Đường ra khỏi thạch động, bất giác để ý nhìn đến khu thạch lâm thì chỉ thấy đá mọc lởm chởm như bóng ma quỷ chập chùng, thấp thoáng có những bộ xương khô cùng đầu lâu trắng hếu ở các kẽ đá, cùng ánh lửa ma chơi chập chờn lướt qua lướt lại. Thật là một cảnh tượng khủng khiếp âm u khiến chàng ghê rợn vô cùng, tưởng chừng như đã lạc vào thế giới ma quỷ.

Cam Đường nghĩ bụng:

- Sao mình không đến đây ban ngày để dọ thám? Như vậy có phải hơn không?

Bên tai chàng tựa hồ có thanh âm lạnh lẽo của người đàn bà bí mật kia lọt vào.

Hình bóng Bạch Bào quái nhân cũng hiển hiện trong đầu óc chàng.

Cam Đường thiệt đã ở vào tình trạng khao khát tìm ra sự bí mật, mà sự bí mật chưa hiện lên thật sự đã làm cho chàng khủng khiếp. Chàng la thầm:

- Ma Vương!....

Rồi chàng đưa cả hai nhân vật kỳ bí vào làm một việc. Chàng lẩm bẩm:

- Chẳng y thì còn ai có thể tạo nên được một tay đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, muốn cho công lực ai bao nhiêu thì cho? Nữ quái nhân chỉ nghe tiếng mà không thấy bóng mụ là một nhân vật thế nào? Bạch Bào quái nhân kia là ai? Mụ sai quái nhân đó làm việc gì mà lại đem công lực vô thượng để trả công?

Cam Đường nghĩ quanh quẩn một lúc rồi lại quay về động.

Thần Cơ Tử hỏi:

- Sao! Tiểu hữu đã ra đi sao còn trở lại đây?

Cam Đường ngượng ngùng đáp:

- Vãn bối có điều muốn hỏi lại tiền bối.

- Điều chi vậy?

- Ma Vương là đàn ông hay đàn bà?

Thần Cơ Tử ngập ngừng đáp:

- Cứ theo ngoại hiệu của y... thì là đàn ông mới phải.

- Tiền bối không xác nhận được ư?

- Lão phu e rằng tìm khắp võ lâm chưa chắc có người giải đáp được vấn đề đó.

- Vãn bối xin lĩnh giáo.

Cam Đường nói xong lại trở gót đi ra. Chàng vừa đi được bốn năm bước...

Bất thình lình có tiếng rú kinh người nổi lên ở phía sau chàng.

Cam Đường khiếp sợ lông tóc dựng đứng cả lên, la thầm:

- Úi chao!

Chàng nhìn ra thấy quái nhân mặc bào trắng như ma quỷ hiện hình đứng ngay trước cửa động.

Cam Đường bất giác lùi lại một bước.

Quái nhân này đầu trùm tấm khăn trắng, mình mặc bào trắng, chân đi giày trắng.

Toàn thân y bao phủ một màu trắng toát. Chỉ có đôi mắt để hai lỗ trống và lộ ra hai tia hàn quang chiếu thẳng vào mặt Cam Đường.

Cam Đường chắc quái nhân này đúng là người đã quỳ trên tảng đá lớn trên ngọn núi trọc lúc nãy không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng còn đoán rằng tiếng rú khủng khiếp vừa rồi ở trong động chắc là do Thần Cơ Tử phát ra lúc lâm nạn.

Cam Đường lớn tiếng hỏi:

- Cách xưng hô các hạ thế nào đây?

Quái nhân đứng trơ ra như xác chết, chẳng nói năng gì.

Cam Đường lại hỏi:

- Vừa rồi các hạ đã làm gì lão già ở trong động?

Quái nhân mở miệng phát ra thanh âm lạnh lẽo tưởng chừng như không phải là tiếng của người còn sống. Hắn nói:

- Đại hạn đã đến nơi. Đó là ngày tới số của y.

- Sao? Các hạ giết lão rồi ư?

- Hừm!

Cam Đường ruột gan tan nát, mắt trợn ngược lên, cơ hồ rách cả mi ra. Chàng lớn tiếng quát hỏi:

- Các hạ báo danh đi!

Quái nhân vẫn đáp bằng một giọng lạnh lùng ghê gớm:

- Tiểu tử! Ngươi không đáng hỏi ta!

Cam Đường dường như máu sôi lên trong huyết quản. Chàng nhảy xổ lại quát lên:

- Bản thiếu chủ phải chẻ xương mi ra!

Chương 10 - Ngọc Điệp Bảo Anh Hùng Mắc Bẫy

Quái nhân buông một tràng cười rùng rợn, khiến người nghe phải ớn da gà.

Cam Đường hai tay vận đủ mười thành công lực, sát khí đằng đằng. Chàng được những mười tay cao thủ trong Thiên Tuyệt Môn trút cho mười năm công lực, lại được Thái phu nhân tặng cho hai mươi năm. Thế là trong bản thân của chàng có hơn một trăm hai chục năm công lực. Phát chưởng của chàng mãnh liệt đến trời long đất lở...

Giữa lúc ấy, bất thình lình một thanh âm phụ nữ lạnh lùng như băng từ ngoài xa lọt vào tai chàng:

- Trên ngọn Điệp Thạch này, ngoại trừ trong thạch trận, không được để xảy ra một cuộc đổ máu.

Thanh âm này rõ ràng là thanh âm người đàn bà từ trong thạch trận phát ra mà lúc nãy chàng đã nghe tiếng chứ không thấy bóng người.

Bạch Bào quái nhân toàn thân rung lên, mặt chiếu ra những tia sáng hung dữ nhìn Cam Đường một cái rồi biến đi như ma quỷ.

Bây giờ Cam Đường mới hiểu tại sao Thần Cơ Tử ẩn nấp trong huyệt động ngoài thạch trận năm năm mà không gặp hung hiểm. Té ra vì có luật lệ này. Nhưng ý nghĩ đó chỉ lóe lên một cái rồi chàng vội chuồn vào trong huyệt động.

Thần Cơ Tử miệng, mũi vọt máu tươi. Lão chết rồi!

Cam Đường tan nát ruột gan. Chàng thò tay sờ vào người lão thì tâm mạch đã ngừng đập, chỉ có người còn hơi nóng. Chàng biết rằng thuật “Kỳ Hoàng” của bản môn có công hiệu cải tử hồi sinh. Nhưng tiếc rằng chàng mới chỉ luyện tập thiên “Võ Công”, nên không cứu sống được lão. Giả tỷ có nhị tỳ hoặc một vị trưởng lão đi theo đến đây thì có thể vãn hồi sinh mạng cho Thần Cơ Tử. Chàng muốn đem thi thể lão xuống núi nhưng chắc rằng không kịp nữa.

Chàng sực nhớ ra trong mình có đem theo bình “Vạn Ứng Đan”, chàng muốn thử xem nó linh nghiệm thế nào, liền móc ra năm viên nhét vào miệng Thần Cơ Tử. Rồi chàng chạy vào suối nước trong đáy động, vốc nước vào miệng lão và điểm huyệt cho lão nuốt xuống.

Thời gian lặng lẽ trôi, chừng uống cạn tuần trà mà Thẫn Cơ Tử vẫn nằm ngay như khúc gỗ, không thấy động tĩnh gì.

Cam Đường buông một tiếng thở dài não nuột cho là mình không còn cách nào vãn hồi được nữa.

Giữa lúc chàng đang tuyệt vọng thì Thần Cơ Tử đột nhiên cựa cạy chân tay.

Chàng mừng rỡ khôn xiết, chàng lấy tay sờ người lão thì thấy mạch đã chạy và có cơ sống lại được.

Cam Đường mừng như điên lên, vội dùng phép trị thương thông thường đặt lòng bàn tay vào huyệt mạch môn Thần Cơ Tử để trút chân khí vào cho lão. Chừng nửa khắc, Thần Cơ Tử oẹ một tiếng, nôn cục máu ứ đọng ra. Lão mở mắt ngồi dậy.

Cam Đường thu tay về xúc động nói:

- Tiền bối không việc gì rồi!

Thần Cơ Tử hồi lâu mới cất tiếng hỏi:

- Tiểu hữu đã cứu mạng lão phu đấy ư?

Cam Đường đáp:

- Có chi đáng gọi là cứu mạng. Đây là vãn bối giúp công một chút mà thôi.

- Bạch Bào quái nhân đâu?

- Hắn đi rồi!

Thần Cơ Tử run lên hỏi:

- Quái lạ! Không hiểu chủ nhân thạch trận này là ai? Trong võ lâm chưa có một người nào nói đến nhân vật này, nên không sao đoán được. Nhưng chắc chắn đối phương có một bản lãnh vô biên. Hãy nói một mình Bạch Bào quái nhân, e rằng trong võ lâm cũng khó có người địch nổi...

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc là hắn bỏ đi rồi!

Giọng nói của chàng tỏ ra không cho câu sau cùng của Thần Cơ Tử là đúng.

Thần Cơ Tử hiểu ý chàng, liền nói:

- Tiểu hữu ơi, theo lời tiểu hữu thì Bạch Bào quái nhân vì ở đây phạm vào cấm lệ mà lui đi đó thôi, chứ hắn chưa chịu buông tha tiểu hữu đâu! Chắc là hắn xuống chân núi ra ngoài khu cấm địa để chờ tiểu hữu đó.

Cam Đường gật đầu nói:

- Có lẽ như vậy. Trong con người Bạch Bào quái nhân nhất định có những điều bí mật rùng rợn. Vãn bối xin từ biệt!

Chàng nói xong lùi ra ngoài động băng mình xuống núi.

Sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của hai người. Cam Đường xuống đến chân núi vẫn không thấy tông tích Bạch Bào quái nhân đâu cả.

Cam Đường vượt luôn mấy ngọn núi, bãi tha ma mộ địa phía sau Ngọc Điệp Bảo đã hiện ra trước mắt chàng...

Lúc này trời vừa sáng rõ, bức màn đêm đã vén lên. Những việc rùng rợn vừa qua dường như chỉ thích hợp với lúc canh khuya, bây giờ ban ngày đều mất biến.

Cam Đường thở phào một cái nhẹ nhõm. Chàng nhớ lại một đêm chưa quay về lữ quán, chắc hai ả nữ tỳ là Bạch Vi và Tử Quyên hoang mang nóng nảy vô cùng. Chàng muốn quay về cho hai ả yên lòng nhưng chàng nghĩ tới Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung vừa là bạn với tiên phụ vừa là nhạc phụ mà sai người đi hạ sát mình thì vụ này cần phải điều tra cho ra manh mối.

Trong bụng nghĩ vậy, chân chàng từ từ thả bước quanh ra phía cổng trước Ngọc Điệp Bảo.

Chàng vừa đi vừa tính toán cách giải quyết vấn đề.

Hiện giờ, Tây Môn Tung không nhận ra tướng mạo chàng vì trước kia chàng là một kẻ cùng túng phiêu bạt, mà nay đã trở nên thiếu chủ của phái Thiên Tuyệt. Đó là một chuyện không ai nghĩ tới. Hơn nữa Tây Môn Tung tưởng Cam Đường đã mất mạng rồi nên lão không ngờ vực chi hết.

Cam Đường không biết mình nên xuất hiện bằng tư cách nào để vào trang bảo.

Chàng vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã nhìn thấy cổng trang bảo.

Làn gió ban mai lạnh căm căm. Tuy ánh triều dương đã tràn trề mặt đất mà cũng không sưởi ấm cõi lòng chút nào. Cánh cổng đen sì nửa khép nửa mở. Hai hán tử mặc võ phục tựa vào cánh cổng ra chiều rét run.

Cam Đường còn cách xa cổng chừng ba trượng, hai gã mới phát giác ra tiến lại gần.

Một gã đảo mắt nhìn Cam Đường từ đầu đến chân cất tiếng hỏi:

- Ông bạn có việc chi mà đến sớm vậy?

Gã kia chỉ ồ một tiếng rồi kéo tay bạn kính cẩn nói:

- Té ra là Thi thiếu chủ giá lâm tệ bảo, không hiểu có việc chi?

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Tại hạ muốn yết kiến bảo chúa đây.

- Xin thiếu chủ chờ một chút.

Đại hán mở cổng ra rồi vội chạy vào nhà trong. Chẳng mấy chốc có lão già mặt rỗ theo ra. Lão này chính là ngoại vụ quản sự Kim Hạo. Hôm qua Cam Đường đã gặp y, nên chàng vừa thấy đã nhận ra ngay.

Ngoại vụ quản sự Kim Hạo cười ha hả chắp tay hỏi:

- Thiếu chủ có điều chi dạy bảo?

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Tại hạ có việc gấp cần gặp bảo chúa.

- Ồ! Thiếu chủ không may rồi! Tệ bảo chúa ngẫu nhiên nhuốm bịnh, không thể tiếp khách được.

- Xin quản sự thông bẩm cho một tiếng được chăng?

- Tệ bảo chúa đã dặn kỹ là không tiếp bất cứ một ai.

- Tại hạ có việc khẩn yếu đặc biệt, không gặp quý bảo chúa không được.

Kim Hạo ra chiều khó nghĩ. Hồi lâu y miễn cưỡng đáp:

- Qúy khách đường xa tới đây. Hãy xin vào ngồi nghỉ ngơi xơi nước, để tại hạ vào bẩm xem sao.

Cam Đường gật đầu nói:

- Được rồi!

Chàng cất bước đi vào. Nháy mắt đã tới một căn tiểu khách sảnh.

Kim Hạo đưa khách vào ngồi rồi chạy đi ngay.

Lát sau, một lão già ăn mặc lịch sự thủng thỉnh bước vào nhà khách. Lão chính là bảo chúa Tây Môn Tung.

Cam Đường ráng dằn cơn xúc động, đứng dậy chắp tay nói:

- Bảo chúa vẫn bình yên!

Tây Môn Tung ra bộ người bịnh, mặt mũi ngơ ngác, khoát tay nói:

- Xin tha thứ cho lão phu khó ở, không ra nghinh tiếp được. Mời thiếu chủ an tọa.

Thiếu chủ có điều chi dạy bảo?

Hai người ngồi xuống rồi, Cam Đường mới lạnh lùng đáp:

- Không việc chi chẳng dám đường đột. Tại hạ đến đây có điều thỉnh giáo bảo chúa.

- Lão phu không dám! Thiếu chủ có điều gì xin cứ nói.

- Tại hạ có người bạn thân, nửa năm trước đến đây bái kiến bảo chúa, rồi không biết đi đâu...?

- Lệnh hữu là ai?

- Y là con trai ông bạn cũ của bảo chúa và đã có đính hôn với lệnh tiểu thư.

Tây Môn Tung mắt lóe hàn quang. Lão chau mày đáp:

- Tiểu nữ đã hứa hôn từ thuở nhỏ cùng thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo và đã thành thân rồi. Câu chuyện thiếu chủ vừa nói tự đâu mà ra?

Cam Đường lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Chàng đứng phắt dậy, run lên hỏi:

- Có thiệt lệnh tiểu thư từ thuở nhỏ đã hứa lời gả cho Vệ Võ Hùng không?

Tây Môn Tung vẫn không lộ vẻ gì tức giận, lão thản nhiên đáp:

- Đúng thế!

Cam Đường không nhịn được nữa, hỏi thẳng vào mặt Tây Môn Tung:

- Vậy bảo chúa đã có lời hứa hôn với nhà họ Cam thì sao?

Tây Môn Tung làm bộ sửng sốt:

- Sao? Nhà họ Cam nào?

- Bảo chúa nói vậy thì ra con người...

Tây Môn Tung ngắt lời:

- Thiếu chủ nói sao?

- Con người hèn hạ vô liêm sỉ!

Tây Môn Tung đứng phắt dậy quát hỏi:

- Thi Thiên Đường kia! Ngươi dám đến tận nhà mà sỉ nhục bản tòa ư?

Cam Đường lạnh lùng cười gằn nói:

- Tây Môn Tung! Bây giờ chưa nói chuyện khác vội. Ta hỏi ngươi:

Tại sao ngươi lại phái Ngũ Thiên Tài đi giết người rồi lại hạ sát y để bịt miệng?

Tây Môn Tung mắt lộ sát khí, trầm giọng nói:

- Bản tòa không hiểu ngươi nói gì?

- Ngươi không hiểu thật ư?

- Tiểu tử! Bản tòa không coi Thiên Tuyệt Môn các ngươi ra gì đâu nhé!

- Cái đó ngươi không cần biết. Ta chỉ cần ngươi trả lời câu hỏi vừa rồi!

- Nếu ta không trả lời thì sao?

- Thì sẽ có cuộc đổ máu!

Tây Môn Tung trở về chỗ ngồi rồi bật lên tràng cười ha hả. Lão ngồi tựa vào thành ghế tỏ vẻ rất thản nhiên.

Cam Đường sát khí đằng đằng, vẻ mặt xám xanh, chàng nghiến răng quát hỏi:

- Tây Môn Tung! Ngươi tưởng ta không giết được ngươi ư?

Cặp mắt Tây Môn Tung lấp loáng ánh hàn quang. Lão nói:

- Thằng lỏi con! Đây không phải là chỗ cho ngươi đến hỗn xược. Ngươi biết điều thì cút đi! Ta nể mặt gia tiên nhà ngươi mà buông tha cho.

- Tây Môn Tung! Ta cần hỏi ngươi cho ra câu chuyện đã!

- Bản tòa không hơi đâu mà đi nói chuyện rườm rà với ngươi. Người nhà đâu!

Hai gã đại hán dạ một tiếng rồi xuất hiện ngoài cửa nhà khách.

Tây Môn Tung lại thét:

- Bắt lấy nó!

- Xin tuân lệnh.

Hai gã hán tử hùng hổ nhảy vào vươn tay ra chụp Cam Đường.

Cam Đường quát lên một tiếng:

- Bọn mi muốn chết chăng?

Đồng thời chàng vung chưởng phản kích.

Hai tiếng rú vang lên. Cả hai gã đại hán hung hãn miệng, mũi, mắt đều ứa máu ra, chết ngay đương trường.

Tây Môn Tung không khỏi ra chiều khiếp sợ. Lão đạp chân hất ghế ra lùi lại đến bên vách.

Cam Đường cặp mắt tóe lửa nhìn chầm chập vào mặt Tây Môn Tung rít lên:

- Nói mau!

Tây Môn Tung thấy Cam Đường mới cất tay trái đã đánh chết hai tay cao thủ bậc nhất trong bảo, tuy lộ vẻ kinh hãi, nhưng chỉ thoáng qua, lão định thần lại ngay. Mắt lão chiếu ra những tia sáng hung dữ. Lão lại băng mình lướt qua mặt Cam Đường về ngồi chỗ cũ, mau lẹ phi thường. Trước cử động chớp nhoáng này, Cam Đường chỉ thấy hoa mắt lên một cái mà bảy chỗ tử huyệt trong người chàng đã bị điểm trúng. Thân pháp của lão thật là kinh thế hãi tục.

Người Cam Đường lảo đảo hai cái rồi lại đứng vững như núi.

Võ công phái Thiên Tuyệt khác hẳn với đường lối võ công thông thường. Vì khí huyệt chạy ngược đường, nên huyệt mạch dĩ nhiên dời vị trí. Cách điểm huyệt thông thường chẳng ăn thua gì.

Bây giờ Tây Môn Tung kinh hãi thật sự.

Sát khí trên mặt Cam Đường lại càng dày đặc. Chàng nói gằn từng tiếng:

- Tây Môn bảo chúa! Thú thật đi! Dù ngươi có mặc nhiên thừa nhận thì ta giết ngươi cũng không phải là quá đáng!

Bất thình lình có thanh âm trong trẻo vọng lên:

- Thi thiếu chủ! Thiếu chủ có chuyện gì cứ ôn hòa mà điều giải. Hà tất hễ mở miệng là nói đến chuyện giết người?

Thanh âm vừa dứt thì một thiếu phụ đứng tuổi nhan sắc cực kỳ xinh đẹp từ sau bình phong bước ra.

Cặp mắt mụ long lanh sóng gợn nhìn Cam Đường không chớp.

Cam Đường vừa thấy mặt mỹ phụ đứng tuổi toàn thân chàng run bắn lên như bị điện giật, cơ hồ đứng không vững. Chàng cũng giương cặp mắt thao láo ra mà nhìn mỹ phụ xuýt nữa chàng buột miệng gọi:

- Kế mẫu!

Nhưng rồi chàng cũng dừng lại được.

Thiếu phụ trung niên xinh đẹp này chính là Lục Tú Trinh, kế mẫu chàng. Tuy quá mười năm không gặp mặt, nhưng vừa nhìn chàng đã nhận ra ngay. Chàng tự hỏi:

- Đây có phải là kế mẫu mình không? Chẳng lẽ bà cùng một số phận như mình được sống sót thoát cơn kiếp nạn? Tại sao bà lại gửi thân trong Ngọc Điệp Bao này? Lần trước mình đến thoái hôn sao không thấy bà ta lộ diện?

Thiếu phụ xinh đẹp cũng biến sắc mặt. Từ nghi ngờ chuyển sang kinh hãi, rồi sau cùng sát khí nổi lên.

Cam Đường không khi nào nghĩ đến sau khi Thánh Thành máu đổ chan hòa thì không ai sống sót mà kế mẫu chàng lại thoát nạn.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ bà cũng không nhận ra được mình ư? Tây Môn Tung cùng vong phụ là chỗ thâm giao thì hắn thu dụng kế mẫu mình cũng là hợp lý. Nhưng sao hắn lại phái người đi hạ sát mình? Tại sao hắn phải giết luôn Ngũ Thiên Tài để bịt miệng? Bà kế mẫu có biết vụ này không mà sao chẳng ngăn trở? Hay là trong vụ này còn có điều chi ngoắt ngoéo?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy Lục Tú Trinh tươi cười quay lại bảo Tây Môn Tung:

- Sư huynh! Sư huynh khó ở thì vào nghỉ đi thôi, để tiểu muội phụ trách mọi việc cho.

Cam Đường nghe mụ nói trong lòng không khỏi kinh nghi lẩm bẩm:

- Sao mụ lại là sư muội Tây Môn Tung. Chẳng lẽ mình nhận lầm ư? May mà mình chưa mạo muội lên tiếng, không thì đã phải cái lầm to. Sao thiên hạ lại có người giống kế mẫu đến thế?

Tây Môn Tung ừ một tiếng, toan trở gót đi vào...

Cam Đường giơ tay lên ngăn lại nói:

- Khoan đã!

Thiếu phụ xinh đẹp thu nụ cười lại nghiêm giọng hỏi:

- Thiếu chủ muốn điều chi?

- Việc này phải chính Tây Môn bảo chúa mới quyết đoán được.

- Ta đây tác chủ cũng thế chứ sao?

- Không được!

Thiếu phụ cười gằn hỏi:

- Quyết đoán việc gì?

- Trước hết hãy nói nguyên nhân vì sao mà giết người? Rồi sau...

- Rồi sau làm sao...

- Giết người thì phải thường mạng!

- Xem chừng giọng lưỡi các hạ cũng ghê gớm lắm. Ai đã giết ai và thường mạng cho ai?

- Cái đó bảo chúa đã tự biết rồi!

- Các hạ có đúng là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt không?

- Cái đó còn phải hỏi?

- Nghe nói ba chục năm trước đây, phái Thiên Tuyệt đã gặp kỳ họa và bị tuyệt diệt rồi, nên ta hãy còn hoài nghi thân thế các hạ.

Cam Đường vẫn chưa hiểu thiếu phụ có phải là kế mẫu Lục Tú Trinh hay không?

Đột nhiên chàng nhớ tới một điều là kế mẫu Lục Tú Trinh không hiểu võ công, mà chỉ là người đàn bà bình thường. Sau khi bà ta về nhà mình rồi, không bước chân ra khỏi cửa và không gặp mặt ai nữa. Sao mình không thử coi để phá tan mối nghi ngờ này?

Cam Đường nghĩ vậy, chàng tiến lên một bước nói:

- Đàn ông không đấu với đàn bà. Tôn giá lánh đi là hơn!

Thiếu phụ xinh đẹp cười lạt hỏi:

- Đừng điên khùng nữa! Sao không thử hạ thủ đi coi?

- Theo thể lệ của bản môn thì mỗi lần ra tay là phải giết người.

- Các hạ cứ thử đi! Đừng ngại gì hết!

Cam Đường liền quát lên:

- Hãy tiếp chiêu đây!

- Chiêu thức của chàng nhanh như điện chớp, lại kỳ ảo tuyệt luân. Nhưng thực ra chàng chưa vận dụng đến chân lực.

Bóng người thấp thoáng. Chưởng phong đã đánh tới cạnh sườn đối phương. Mụ ra tay mau lẹ mà thân pháp cũng tuyệt diệu chẳng kém gì Tây Môn Tung.

Cam Đường tiếp nhận phát chưởng, người chàng run lên phải lùi lại một bước, chàng lẩm bẩm:

- Sự thực đã chứng minh. Võ công thiếu phụ tuyệt cao, vậy mụ không phải là Lục Tú Trinh.

Thiếu phụ thấy mình phóng chưởng đánh trúng Cam Đường mà chàng ta vẫn vô sự thì trong

lòng không khỏi khiếp sợ.

Cam Đường sau khi thử đối phương, yên trí là mình nhận lầm. Chàng ra tay thực sự, vì biết rằng nếu không hạ mụ này đi thì không còn cách nào bắt buộc Tây Môn Tung phải cung xưng được.

Chàng liền quát lên:

- Tiếp chiêu đây!

Lần này chàng vận đến tám thành công lực để phóng chưởng.

Võ công phái Thiên Tuyệt chỉ có công mà không có thủ. Nếu gặp phải tay kình địch mà không giết được đối phương thì mình phải chết. Cam Đường ra chiêu này đã có ý niệm giết người.

Thiếu phụ rú lên một tiếng, miệng ứa máu tươi, sắc mặt lợt lạt lùi lại ba bước.

Mụ tiếp chiêu này mà không mất mạng, đủ rõ mụ là một tay cao thủ phi thường.

Cam Đường đảo mắt nhìn Tây Môn Tung...

Bỗng “choang” một tiếng vang lên. Một đường giậu sắt hạ xuống phân cách làm hai nửa. Môn bên là Cam Đường, một bên là Tây Môn Tung và thiếu phụ xinh đẹp.

Cam Đường trong lòng hồi hộp, đảo mắt nhìn quanh thì ba mặt kia cũng bị giậu sắt ngăn chặn, tựa hồ như chàng đã bị nhốt vào trong một cái lồng sắt lớn.

Tây Môn Tung nổi lên một tràng cười khanh khách nói:

- Sư muội! Sư muội coi đó mà thu xếp mọi việc.

Lão nói xong trở gót đi vào.

Chương 11 - Cam Đường Chết Đi Sống Lại

Cam Đường căng mắt lên muốn rách cả mi ra. Hai tay chàng vung rất mau.

Chỉ phong phát ra vèo vèo nghe chói tai nhắm phóng tới Tây Môn Tung cùng thiếu phụ xinh đẹp, nhưng chậm mất rồi.

Tây Môn Tung đã mất hút vào phía sau bình phong. Luồng chỉ phong xuyên qua phiến đá nước Đại Lý dùng làm bình phong thủng ra mấy lỗ. Thiếu phụ cũng vừa băng mình đi tránh khỏi.

Những cây sắt to bằng cánh tay trẻ con vây bọc lấy Cam Đường. Dù là tay cao thủ đến đâu muốn phá giậu sắt này để thoát ra thiệt không phải là chuyện dễ.

Thiếu phụ xinh đẹp bật tay một cái, một mùi hương khác lạ theo làn khói dày đặc từ trên nóc nhà tuôn ra. Chỉ trong nháy mắt làn khói đã lan tràn khắp gian nhà khách.

Cam Đường bất giác la hoảng:

- Khói độc!

Cánh cửa sảnh đường đóng lại. Trong nhà tối đen như mực.

Cam Đường vội móc một viên "Tích Độc Đan" bỏ vào miệng ngậm. Chàng lại vận chân khí bít những đường hô hấp lại.

Cam Đường bước tới bên giậu sắt hai tay nắm hai cây cột hết sức đẩy mạnh mà không nhúc nhích được chút nào. Chàng sờ lần biết rằng những cây sắt lớn chỉ cách nhau chừng một thước lại có những cái sà sắt nằm ngang kết lại như một cái cũi khổng lồ kiên cố dị thường. Dù ai có công lực thông huyền cũng đừng hòng bẻ cong hay đẩy ra được, chàng đành trở vào giữa nhà ngồi thừ xuống đất. Lòng căm hận lên tới cực độ mà không biết làm thế nào.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, cửa nhà sảnh đường lại mở ra. Làn khói độc cũng dần dần tiêu tan.

Cam Đường mở mắt ra nhìn thì cái lồng sắt khổng lồ vẫn vây bọc lấy chàng như cũ.

Cam Đường làm ra vẻ bị hôn mê ngửa người tựa lưng vào ghế để chờ cơ hội thoát thân.

Thanh âm thiếu phụ bỗng vang lên:

- Hừ! Gã này quả là đi tìm cái chết!

Tiếp theo là tiếng Tây Môn Tung cất lên hỏi:

- Bây giờ ta nên xử trí với gã ra sao?

C - Giết gã đi!

- Nếu bọn Thiên Tuyệt kéo đến hỏi tội thì sao?

- Việc gì mà sợ? Thám tử về báo rằng thằng lỏi này ra khỏi lữ điếm để đến dự cuộc hội họp nào đó. Gã không nói với bọn thủ hạ là đến bản bảo thì bọn Thiên Tuyệt lấy bằng cớ nào để đến đây đòi người được?

- Giết gã bằng cách nào?

- Phá hủy thi thể đừng để chút dấu vết gì.

Cam Đường nghe thiếu phụ nói vậy thì ruột gan tan nát.

Tây Môn Tung lại nói:

- Hay là hãy giam gã lại chờ cho...

Thiếu phụ ngắt lời:

- Bất tất phải thế. Đêm dài sinh ra lắm chuyện.

Cam Đường trong lòng nghi hoặc. Chàng lấy làm tiếc rằng Tây Môn Tung mới nói nửa câu, không hiểu lão nói chờ ai? Lão đường đường là một bảo chúa mà chẳng những nhất nhất phải tuân theo mệnh lệnh của người đàn bà, mà dường như trong bóng tối còn có người khác giật dây nữa. Thiệt là khó hiểu!

Thiếu phụ lên tiếng gọi:

- Nội vụ quản sự đâu!

Bên ngoài sảnh đường một thanh âm khàn khàn đáp lại:

- Có ty chức đây.

Tiếp theo là tiếng bước chân đi quanh cũi sắt. Chàng chắc đó là nội vụ quản sự đang đi vào.

Thiếu phụ lại lên tiếng:

- Bắt gã này đem ra.

- Xin tuân lệnh.

Thiếu phụ lại dặn:

- Phải cẩn thận mới được. Nghe nói bọn Thiên Tuyệt có nhiều tà pháp lắm đấy.

- Ty chức đã biết rồi.

Hai tiếng cách vang lên, mặt trong cũi sắt nâng cao lên hai thước.

Cam Đường hé mắt nhìn trộm thì thấy một lão già áo xanh bò sát người xuống đất theo chỗ hở chuồn vào.

Choang một tiếng! Giậu sắt lại hạ xuống tới mặt đất.

Cam Đường bất giác rủa ngầm một câu:

- Thiệt là quân gian trá!

Lão già áo xanh giơ tay lên thủ thế thận trọng tiến lại gần Cam Đường. Lão không thấy động tĩnh gì thì nhanh như chớp, một tay chụp xuống cườm tay chàng còn một tay bóp cổ chàng.

Ta đã biết võ công phái Thiên Tuyệt khác hẳn võ học thông thường. Cam Đường không để tâm gì đến chuyện huyệt đạo bị phong tỏa. Chàng vẫn nhắm mắt và bít chặt đường hô hấp để mặc cho lão già muốn làm gì thì làm. Chàng chỉ cầu sao ra khỏi được cái cũi sắt này là không sợ gì nữa.

Hai tiếng “sầm sầm” vang dội. Giậu sắt từ từ đưa lên.

Thiếu phụ lại ra lệnh:

- Đưa gã đến Hình phòng.

Cam Đường bị người nắm chặt đem đi. Chàng ngấm ngầm phát giác ra sau khi chuyển mấy khúc quanh thì một mùi máu tanh sặc sụa xông vào mũi. Chàng chắc đã đến Hình phòng.

Quả nhiên tiếng bước chân dừng lại. Những tiếng xê dịch bàn ghế lùi vào phía sau cũng yên rồi. Thiếu phụ lại lên tiếng:

- Khâu đường chúa đích thân ở lại để gia hình. Còn bao nhiêu đệ tử của Hình phòng phải lui ra hết.

Mấy gã đại hán mặc áo đỏ lui ra ngoài phòng. Cửa phòng đóng lại sầm một tiếng.

Cam Đường không sao hiểu được vì lẽ gì mà người ra lệnh hoàn toàn lại là thiếu phụ, còn Tây Môn Tung tựa hồ chỉ là một cái bồ nhìn.

Thiếu phụ đột nhiên chuyển sang thanh âm cực kỳ lạnh lẽo nói:

- Sư huynh! Thiệt là nguy hiểm!

Tây Môn Tung hỏi lại:

- Điều chi nguy hiểm?

- Suýt nữa bị thằng lỏi này lừa gạt.

- Lừa gạt cái gì?

- Lúc đầu tiểu muội hoài nghi sao lại có người giống gã đến thế! Gã đến đòi người bạn tới đây ngày trước, ngờ đâu té ra lại là chính gã. Bây giờ mới biết Ngũ Thiên Tài ngày nọ làm không xong việc.

- Theo lời sư muội thì thằng lỏi đó chưa chết sao?

- Hiện gã ở trước mặt chúng ta đây.

- Gã này rõ ràng là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt kia mà. Vả lại võ công gã...

- Đó là vấn đề mà bây giờ chúng ta phải điều tra cho biết rõ.

Cam Đường cực kỳ kinh hãi. Chàng không ngờ bị đối phương phát giác ra gốc gác mình rồi. Nhưng chàng vẫn nhẫn nại không hở môi, lặng lặng để nghe biến chuyển. Bỗng Tây Môn Tung hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tùy quản sự!

Lão nội vụ quản sự họ Tùy đang nắm giữ Cam Đường lên tiếng đáp:

- Ty chức hiện chờ lệnh đây.

- Hãy bẻ trật hai cánh tay gã ra trước rồi hãy cho tỉnh lại.

- Xin tuân lệnh.

Một tiếng rú kinh khủng vang lên. Máu phun tung tóe. Đầu óc nội vụ quản sự họ Tùy bị vỡ nát.

Huỵch một tiếng! Hắn ngã lăn ra.

Cam Đường mắt tóe hào quang, mặt đầy sát khí, đứng sững đương trường.

Tây Môn Tung, thiếu phụ xinh đẹp, Hình Đường đường chúa họ Khâu đều cả kinh thất sắc, không ai hiểu được tại sao lại xảy ra tình trạng này.

Cam Đường đảo mắt nhìn các hình cụ trong phong loang lổ vết máu, lòng chàng không khỏi hồi hộp. Chàng bỗng để mắt nhìn tới, Hình Đường đường chúa họ Khâu lại càng phát sợ thấy run.

Chàng có ngờ đâu người phụ trách công việc máu me tanh tưởi cũng lại là một thiếu phụ trung niên.

Trên chốn giang hồ dùng phụ nữ vào việc chấp chưởng Hình Đường là một điều hiếm có.

Mụ họ Khâu này mặt mũi còn ghê tởm hơn quỷ sứ. Nửa mặt bên phải hãy còn nguyên da thịt trắng trẻo, nửa mặt bên trái dường như bị chất kịch độc gì làm cho hư nát, trông không còn rõ đâu là mắt, là mi. Da thịt bầy nhầy chỗ lồi chỗ lõm tựa hồ như một phiến đá lởm chởm mà chỗ nào cũng tím đen. Sự thực mụ chỉ còn một mắt bên phải.

Cam Đường đảo mắt nhìn một lượt rồi day lại ngó Tây Môn Tung nghiến răng nói:

- Lão thất phu kia! Phen này nhất định ngươi phải chết.

Tây Môn Tung cười khằng khặc đáp:

- Chưa chắc!

Cam Đường bỗng thấy chân nhũn ra thì ngấm ngầm kinh hãi la thầm:

- Nguy rồi!

Chàng liền nhảy vọt lên...

Giữa lúc ấy ba luồng kình khí mãnh liệt chụp xuống người chàng.

Cam Đường nghiến chặt hai hàm răng, né người đi vọt lên không. Kình lực chàng như sóng cồn đập vào cửa phòng đánh sầm một tiếng. Người chàng hất lộn trở lại.

Hiển nhiên cửa phòng cũng bằng sắt đúc.

Cam Đường lại đảo mắt nhìn quanh thì thấy trước mặt mình cách chừng ba thước có một cái hồ sâu tới ba trượng. Dưới đáy hồ những mũi đao nhọn hoắt chổng lên. Ai vô phúc rớt xuống thì hậu quả không cần nói cũng biết.

Hai lần gặp hiểm nghèo, Cam Đường biết rằng trong bảo này bố trí các cơ quan trùng điệp, không thể đề phòng cho xiết được. Nếu không chụp lấy thời cơ này hạ độc thủ ngay đi là nguy hiểm cho mình.

Nghĩ vậy chàng phóng người nhảy xổ vào Tây Môn Tung nhanh như điện chớp.

Nhưng chàng mau lẹ thì đối phương lại mau lẹ hơn.

Vách sau Hình phòng đột nhiên có cửa ngầm mở ra, Tây Môn Tung chuồn qua đó đi thoát.

Thân pháp Cam Đường cũng mau lẹ phi thường, chàng cũng vọt theo ra. Phía sau chưởng kình xô đến như sóng cồn, càng khiến cho người chàng lướt mau hơn. Chàng bắn ra ngoài năm trượng mới đứng vững lại.

Cam Đường đảo mắt nhìn thì thấy khu này là một cái vườn hoa, còn Tây Môn Tung không biết biến đi ngã nào rồi.

Cam Đường ngần ngừ một chút rồi nhảy xổ vào đình viên. Chàng vừa nhô lên hụp xuống hai cái thì cảnh vật trước mắt đã hoàn toàn biến đổi. Vừa rồi rõ ràng là chốn đình viên hoa cỏ tốt tươi mà chớp mắt đã biến thành một khu rừng núi hiểm hóc, bao la không biết đến đâu là cùng tận. Chàng tả xung hữu đột cũng không sao tìm ra được phương hướng. Bây giờ chàng mới biết trong Ngọc Điệp Bảo có bày “Thượng Cổ Kỳ Trận” tức là chỗ này.

Về kỳ môn trận pháp Cam Đường chẳng hiểu chút gì, nhưng chàng cũng biết một nguyên tắc là cứ xông trận bừa bãi thì chỉ tổn hao mòn khí lực chẳng ích gì. Chàng liền đứng yên lại để xem đối phương đối phó với mình ra sao.

Một giờ trôi qua!

Hai giờ lại trôi qua!....

Trong trận ngày cũng như đêm, một màu tối om. Chàng không có cách nào biết được mình bị hãm trong trận đã bao lâu. Lúc đầu chàng còn ỷ vào nội lực tinh thâm để chống chọi. Sau chàng cảm thấy đầu óc hoang mang, tâm thần hoảng hốt mà chàng chẳng có cách nào kiềm chế được.

Với một tay cao thủ đặc biệt, chàng còn có thể chống chọi được năm ba ngày.

Nhưng tại đây chàng cảm thấy tinh thần đã bắt đầu tan vỡ. Tình trạng dị thường này chính là chỗ huyền ảo của kỳ trận.

Dần dần trong đầu óc chàng đã không cảm giác được thương yêu hay là cừu hận nữa mà chỉ thấy một nỗi buồn bâng khuâng man mác để đi vào một trạng thái vô ý thức. Sau cùng Cam Đường ngã lăn ra.

Lúc Cam Đường tỉnh lại thì thấy mình được đặt trên một cổ hình cụ trong Hình phòng. Hai

xương tay chỗ đầu bả vai bị vặn trật khớp. Hai cổ tay bị trói chặt. Hai chân chàng thì đặt vào giữa một thứ hình cụ kỳ dị như hai hàm răng chó. Hai hàm răng ngậm chặt vào thì nhất định phải đứt thịt gãy xương.

Mụ Hình Đường đường chủ mặt tựa quỷ sứ đứng trơ như tượng đá bên cổ hình cụ.

Tây Môn Tung vẫn chưa thấy lộ diện. Thiếu phụ xinh đẹp thì ngồi ngất ngưởng sau án. Lúc này nét xinh đẹp đã bị vẻ hung dữ thâm độc bao phủ khiến ai trông thấy cũng phải sợ run.

Cam Đường nát ruột tan hồn. Chàng nghiến răng ken két cơ hồ vỡ cả hàm.

Thiếu phụ cất giọng âm trầm hỏi:

- Cam Đường! Trong trường hợp nào mi đã trở nên thiếu chủ phái Thiên Tuyệt, nói đi!

Cam Đường quát lên:

- Mi đừng mơ mộng nữa.

Một ngụm máu tươi vọt ra ngoài miệng.

Thiếu phụ lạnh lùng nói:

- Mi nói thực thì ta tha cho tội chết.

- Không được đâu!

- Mi nên nhớ rằng trước hàm sư tử thì tấm thân ngươi không toàn vẹn được đâu.

- Con nữ ma kia! Bản thiếu chủ mà không chết phen này thì thề sẽ lấy máu rửa Ngọc Điệp Bảo đó. Cả con gà con chó cũng không sống sót.

- Đáng tiếc là vĩnh viễn mi không làm nổi.

Cam Đường rú một tiếng khủng khiếp, khí tức xông lên tận cổ, chàng lại hộc máu ra.

Thiếu phụ hỏi:

- Mi không nói ư!

- Ta đã bảo không được đâu!

- Động hình đi!

Mụ đàn bà mặt như quỷ sứ một mắt chiếu ra tia sáng hung dữ đưa tay vặn chiếc trục xe. Lưỡi sắt như hàm răng chó từ từ hạ xuống. Một tấc, hai tấc, rồi ba tấc. Mũi nhọn xuyên vào da thịt chàng, máu tươi đỏ lòm vọt ra.

Cam Đường nghiến chặt hai hàm răng cho khỏi bật tiếng rên la. Thiếu phụ ra lệnh:

- Hãy dừng lại!

Rồi mụ hỏi Cam Đường:

- Cam Đường! Mi đã chịu nói chưa?

- Ta nhất định... không nói.

Mụ lại quát:

- Động hình đi!

Lưỡi hình cụ quái dị lại cắm xuống. Những mũi nhọn theo những lộ thủng trước xuyên vào. Cam Đường không nhịn được nữa thét lên một tiếng rồi ngất đi.

Thiếu phụ lại cất giọng lạnh lùng nói:

- Cho gã tỉnh lại!

Mụ quỷ sứ đưa ngón tay ra điểm vào huyệt “Thiên Ân” và huyệt “Phúc Kết” trong người Cam Đường.

Cam Đường rên lên một tiếng rồi tỉnh lại. Chàng đau quá toàn thân run lên bần bật.

Thiếu phụ quát hỏi:

- Cam Đường, mi không nói ư?

Cam Đường nhắm mắt không trả lời.

Thiếu phụ biến đổi sắc mặt mấy lần tựa hồ có điều chi mụ không quyết đoán được. Sau cùng mụ nghiến răng nói:

- Cam Đường! Ta không thể thả hổ về rừng được. Ngươi chịu chết đi thôi.

Mụ nói xong rời khỏi chỗ ngồi lại bên Cam Đường giơ tay lên.

Khóe mắt Cam Đường đã rách cả mi, máu ứa ra. Chàng trợn hai mắt tròn xoe.

Con ngươi dường như muốn bật ra ngoài. Vẻ mặt khủng khiếp của chàng khiến người ta không dám nhìn tới.

Thiếu phụ ngần ngừ một lúc rồi cất giọng thâm độc hỏi:

- Cam Đường! Chẳng lẽ mi không nhận được ta ư?

Cam Đường run lên hỏi lại:

- Ngươi đúng là Lục...

- Phải rồi! Chính thị là ta!

Cam Đường la thầm:

- Trời ơi! Mụ quả là kế mẫu ta tên gọi Lục Tú Trinh. Trước kia mụ không hiểu võ công, mà chỉ là người đoan trang hiền thục. Thế mà tại sao mụ lại ra tay độc địa với mình đến thế? Tại sao vậy?

Cam Đường nghĩ vậy, bất giác kêu to lên một tiếng rồi hỏi:

- Sao ngươi lại đối với ta tàn nhẫn thế này?

- Sau khi chết rồi mi sẽ rõ.

- Ngươi...

Cam Đường nghiêng mình đi một chút. Hai chân lại đụng vào những mũi sắt nhọn khiến chàng đau thấu tâm can. Thêm vào đó mối đau khổ về nội tâm không ngớt hành hạ chàng khiến chàng cơ hồ ngất đi lần nữa.

Kế mẫu Lục Tú Trinh cùng Tây Môn Tung mà tàn độc đối với Cam Đường như vậy. Thiệt là một điều mà chàng không sao hiểu được. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ Lục Tú Trinh vì gặp cuộc thảm biến mà tinh thần thất thường? Nhưng dường như không phải thế. Tinh thần mụ vẫn tỉnh táo.

Tại sao ngày ấy mụ lại thoát chết được? Tại sao mụ vào nương thân tại Ngọc Điệp Bảo và kêu bảo chúa bằng sư huynh?

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì bàn tay Lục Tú Trinh đã hạ xuống bụng chàng. Ngũ quan chàng vọt máu tươi ra. Chàng chỉ rú lên được một tiếng rồi tắt hơi.

Lục Tú Trinh vẻ mặt buồn buồn lẩm bẩm:

- Để cho mi chết được toàn thây là tử tế với mi lắm rồi!

Mụ quỷ sứ hỏi:

- Phó môn chúa! Cái xác này bây giờ đem đi đâu?

Lục Tú Trinh ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Khâu đường chúa! Phiền đường chúa theo đường bí mật ra khỏi bảo và chính tay đem gã đi mai táng!

- Ty tòa xin tuân mệnh!

- Ta đi đây!

- Ty tòa xin đưa chân phó môn chúa.

- Miễn đi thôi!

Lục Tú Trinh nói rồi thoăn thoắt ra khỏi Hình phòng đi tuốt.

Mụ họ Khâu cởi thi thể Cam Đường trên hình cụ xuống cắp vào nách. Mụ ấn nút cơ quan một cái trên mặt đất lập tức lộ ra một cửa động. Mụ day lại nhìn khắp Hình phòng một lần nữa rồi mới chui xuống địa động. Cửa động vang lên một tiếng rồi đóng lại.

Gió lạnh căm căm, ánh sao ảm đạm. Cam Đường dần dần hồi tỉnh. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy mình nằm giữa bãi tha ma mồ mả trùng điệp.

Chàng bâng khuâng ngồi dậy ngẫm nghĩ, bới tìm trong ký ức, nhớ lại thảm trạng mà chàng đã

trải qua trong Ngọc Điệp Bảo. Chàng tự hỏi:

- Ta chết rồi hay là còn sống?

Chàng xét lại toàn thân thì thấy những vết thương trong mình đã liền lại chỉ còn những nốt tím bầm và vấy máu loang lổ ở hai chân, có điều rất lạ là chàng không thấy đau đớn chi hết.

Trong miệng chàng có mùi thơm êm dịu dường như chàng đã uống thuốc linh đan.

Sau cùng chàng kết luận:

- Ta được cứu sống rồi! Nhưng không hiểu ai đã cứu mình?

Chàng đứng lên. Trước mặt chàng có ngôi mả mới mà không dựa bia...

Cam Đường quay đầu lại thì trước mắt hiện ra một người mặt mũi xấu xa kinh khủng. Mụ chính là Hình Đường đường chủ trong Ngọc Điệp Bảo!

Cam Đường nghiến răng vung tay lên muốn phóng chưởng đánh mụ. Nhưng tay giơ lên nửa chừng, chàng vụt nghĩ ra vội thu lại, kinh hãi hỏi:

- Chẳng lẽ tôn giá đã cứu tại hạ ư?

Xú phụ lạnh lùng đáp:

- Ta vâng mệnh đem thi thể ngươi đi mai táng.

- Mai táng tại hạ ư?

- Đúng thế!

Cam Đường ngơ ngác hỏi:

- Vậy mà sao bây giờ tại hạ...

Xú phụ trỏ ngôi mả mới ngắt lời:

- Ngôi mả mới này là mồ chôn ngươi. Ngươi nhớ kỹ là Cam Đường đã bị mai táng rồi. Trên chốn giang hồ không còn có Cam Đường nữa, mà chỉ còn Thi Thiên Đường thôi. Những chuyện đã qua ngươi cứ kể như là Cam Đường mạo nhận tên ngươi mà thôi.

Xú phụ nói vậy khiến cho Cam Đường mắt trợn lên, miệng há hốc ra. Hồi lâu chàng mới lên tiếng:

- Cái ơn cứu mạng sau này tại hạ xin báo đáp.

- Bất tất!

- Tại hạ xin hỏi người độc phụ đó giữ địa vị gì trong Ngọc Điệp Bảo?

- Y là phó môn chúa Ngọc Điệp Môn.

- Lai lịch mụ thế nào?

- Y là vợ yêu của Tây Môn Tung.

- Sao? Vợ Tây Môn Tung ư?

- Phải rồi. Y là bí mật phu nhân!

Cam Đường ngần ngừ một lúc rồi hỏi:

- Thế nghĩa là làm sao? Tại hạ còn muốn tôn giá cho hay Tây Môn Tung có hành vi ám muội bắt đầu từ hồi nào?

- Vào khoảng trên mười năm nay.

- Ủa!

Cam Đường toàn thân run bắn lên lảo đảo lùi lại hai bước. Chàng tự hỏi:

- Sự thực thế này ư? Kế mẫu mình là vợ Tây Môn Tung? Tây Môn Tung là bạn thân với tiên phụ, chẳng lẽ hắn lại muốn giết mình ư?

Xú phụ lạnh lùng nói:

- Đồ gian phu dâm phụ đó nên giết đi!

Cam Đường giậm chân nói:

- Xin cho biết tôn danh!

- Trên chốn giang hồ họ kêu ta bằng Bán Diện Nhân.

- Bán Diện Nhân ư?

- Đúng thế! Bộ mặt ta chỉ còn một nửa và đó là tiêu biểu rất rõ rệt.

- Tại sao tôn giá lại cứu tại hạ?

- Hiện giờ chưa nói được. Ngươi nhớ lấy là đã chết đi một lần. Sau khi sống lại, con người Cam Đường không còn nữa. Đây ta có chút vật mọn để tặng cho ngươi.

Ngươi giữ lấy mà dùng. Sau này sẽ có phiên tái hội.

Bán Diện Nhân nói xong liệng một cái gói nhỏ xuống rồi chạy đi nhanh như chớp.

Cam Đường trong lòng kinh dị, nhìn theo bóng Bán Diện Nhân cho tới khi mất hút. Tấm lòng chàng nhớ ơn mụ kể sao cho xiết!

Cam Đường lượm gói nhỏ lên mở ra. Dưới ánh sao lờ mờ, chàng không khỏi nhảy lên như người điên. Trong bao rõ ràng là năm tấm mặt nạ bằng da mỏng được chế tạo rất tinh vi. Lại có đủ râu giả tóc giả nữa.

Hành động của Bán Diện Nhân thật đã cao thâm khôn lường.

Cam Đường nghĩ đi nghĩ lại về câu mụ nói:

“Cam Đường đã bị mai táng rồi! Trên chốn giang hồ không còn có Cam Đường nữa...” Vậy thì mình đã chết đi rồi sống lại.

Nếu không thế thì sao mụ lại bảo vâng mệnh đem mình đi mai táng?

Chàng chợt nhớ tới đoạn thứ tám “Công Lực Tái Sinh” ở thiên “Võ Công” trong pho “Thiên Tuyệt Kỳ Thư”. Cuối thiên này có chú rằng muốn hoàn thành đoạn thứ tám, phải trải qua ba lần tử kiếp mà đây mới là một lần, chẳng hiểu sau này họa phúc thế nào?

Cam Đường vội lấy một viên “Hồi Sinh Đơn” mà Thái phu nhân đã cho chàng lúc chàng ra đi, bỏ vào miệng ngậm. Chàng dời chỗ đó để đến một nơi khác kín đáo hơn ngồi vận công.

Thuốc “Hồi Sinh Đơn” công hiệu cực kỳ mau lẹ. Chàng vừa vận nội công thì một luồng nội khí nóng đã cuồn cuộn phát sinh. Chàng theo thân pháp của bản môn phối hợp dược lực vận chuyển khắp trong người mười lần. Chàng lại đem toàn lực thúc vào một trong ba thiên huyệt bên ngoài kỳ kinh bát mạch. Mỗi lần vận động như vậy là một lần chân khí chạy ngược đường làm cho chàng đau đớn vô cùng. Nhưng chàng ở vào tình trạng mũi tên đã đặt lên cung, không bắn ra không được. Mồ hôi ướt đẫm mấy lần áo, nhiệt lực trong mình phát ra kết lại thành một làn sương bao phủ khắp người chàng.

Không biết chàng vận công đã bao lâu. Trong người chàng phát ra một tiếng nổ vì một trong ba thiên huyệt đã được đả thông.

Cam Đường muốn thừa thế tấn công vào hai thiên huyệt kia nữa, nhưng sức công hiệu của “Hồi Sinh Đơn” đã hết. Chân lực cũng mỏi mệt không còn đủ sức. Chàng vội dẫn chân nguyên về đường chính điều hòa lại.

Đến lúc thành công viên mãn thì mặt trời đã lên cao ba sào.

Giữa hồi sương phủ đầy đất mà chung quanh người chàng trong vòng một trượng không có một giọt sương nào.

Cam Đường nhìn lại những vết thương do hình cụ gây ra đều đã mất hết và chàng đã lành mạnh như cũ.

Chương 12 - Máu Đổ Trước Am Chiền

Cam Đường trị thương trong một đêm. Chàng không ngờ thứ thuốc của Bán Diện Nhân hiệu nghiệm chẳng kém gì linh dược của Thiên Tuyệt Môn.

Cam Đứng dậy nhìn thấy Ngọc Điệp Bảo lù lù ngay trước mắt thì lòng căm hận lại nổi lên. Nhưng chàng biết rằng lúc này chưa thể tính đến chuyện báo thù được.

Người khiến cho chàng căm hận và thương tâm thứ nhất là kế mẫu Lục Tú Trinh. Mụ dĩ nhiên là một người hèn mạt ác đức, mà Tây Môn Tung cũng chỉ là một kẻ ngụy quân tử.

Đôi gian phu dâm phụ này chỉ cầu sao giết chàng cho bằng được, bất cứ với một thủ đoạn đê hèn nào.

Cam Đường càng nghĩ càng căm tức buông lời phát thệ:

- Ta thề lấy máu rửa Ngọc Điệp Bảo.

Chàng đảo mắt nhìn phía sau bảo là một dãy núi nhọn hoắt. Sau dãy núi là ngọn Điệp Thạch. Nào Thần Cơ Tử, nào Bạch Bào quái nhân, nào Quái Tiêu chủ nhân (quái nhân thổi tiêu) lại hiển hiện lên trong đầu óc chàng.

Quái Tiêu chủ nhân ở trong thạch trận phải chăng là Ma Vương, kẻ thù đã gây ra mốt huyết cừu sâu tựa bể tại Thánh Thành?

Rồi chàng tin rằng muốn trả được mối thù này phải luyện toàn bộ thiên "Võ Công" trong cuốn "Thiên Tuyệt Kỳ Thư" mới có cơ thành tựu.

Nghĩ tới võ công chàng liên tưởng đến lời nói phải chết đi ba lần thì không khỏi run sợ. Hiện giờ chàng qua được một kiếp, còn phải trải hai phen tử kiếp nữa mới có thể thông suốt được đoạn thứ tám trong sách. Đó không phải là việc miễn cưỡng mà nên. Nếu trải qua những lần tử kiếp sau này rồi không hồi sinh được là mọi việc đều thành ảo mộng.

Cam Đường ngẫm nghĩ hồi lâu rồi chàng quyết định đi về lữ điếm để hai ả thị tỳ Bạch Vi và Tử Quyên khỏi nóng lòng mong đợi.

Chàng liền lựa trong năm tấm mặt nạ mà Bán Diện Nhân đã tặng cho, lấy một bộ đeo vào. Chàng đưa mắt nhìn thấy gần đó có một khe suối. Chàng liền lại cúi đầu soi xuống nước thấy mình biến thành một chàng thiếu niên mặt ốm thì không khỏi bật cười.

Cam Đường xuống suối gột rửa cho sạch những vết máu trên mình rồi mới băng băng lên đường chạy đi.

Cam Đường đi chừng nửa giờ thì đến tòa thị trấn mà chàng vào trọ hai hôm trước.

Chàng tìm thẳng đến lữ quán. Nhưng vừa đến cửa đã giật mình kinh hãi vô cùng, vì chàng thấy cửa điếm khép hờ, lửa lạnh tro tàn, đúng là một cảnh tượng đình nghiệp không làm ăn nữa.

Cam Đường ngần ngừ một lúc rồi tiến lại đẩy cửa. Trên quầy hàng một người nằm co ro, vẻ mặt sầu khổ xua tay nói:

- Ở đây tạm nghỉ buôn bán, mời khách quan tìm nhà khác.

Cam Đường hỏi:

- Sao lại đình nghiệp?

Người kia thở dài đáp:

- Vì xảy ra án mạng.

- Án mạng ư?

- Xin khách quan tùy tiện tìm nơi khác đừng hỏi đến vấn đề này nữa.

- Tại hạ không phải đến đây ngủ trọ mà đến để tìm người quen.

- Khách quan tìm ai?

- Hai bữa trước một tốp ba thầy trò vào trọ trong quý điếm...

Cam Đường chưa dứt lời thì người kia đã biến sắc ngồi dậy, run lên hỏi:

- Khách quan với ba thầy trò người ấy có quan hệ thế nào?

Cam Đường thấy tình hình khác lạ, liền hàm hồ đáp cho xuôi chuyện:

- Tại hạ không có liên quan chi hết, nhưng có người nhờ hỏi hộ hành tung bọn họ.

- Khách quan đối với bọn này chỉ là bạn cùng đường phải không?

- Đại khái như vậy.

- Trời ơi! Tiểu điếm thật là xúi quẩy vì chứa bọn khách ấy mà phải đóng cửa đình nghiệp...

- Vụ ấy ra làm sao?

- Chiều hôm kia vị quý công tử đó đi rồi không về. Đến sáng thì xảy ra án mạng...

Cam Đường kinh hãi vội hỏi:

- Vụ thảm án đó đầu đuôi thế nào?

- Người trọ trong lữ quán này bị hại đến mười chín nhân mạng...

- Vậy còn hai gã thư đồng thì sao?

- Họ cũng bị giết hết!

Tin đâu sét đánh ngang lưng. Mắt Cam Đường hoa lên, người chàng lảo đảo muốn té. Chàng có ngờ đâu xảy ra vụ thảm án này? Bạch Vi cùng Tử Quyên bản lãnh không phải tầm thường, ít người địch nổi, thế mà cũng bị thảm tử thì kẻ hạ thủ phải là một nhân vật ghê gớm phi thường.

Cam Đường đau đớn tưởng chừng như ruột gan bị xâu xé tan nát. Chàng đứng ngây người ra như tượng gỗ. Bất giác tuôn đôi dòng lệ.

Bạch Vi cùng Tử Quyên tuy tuổi đã năm mươi, nhưng vì có thuốc "Trụ Nhan" của bản môn mới giữ được trẻ mãi không già. Chuyến này hai người bước chân vào chốn giang hồ, không ngờ lại gặp tai họa bất trắc.

Người trong quán run sợ ngập ngừng hỏi:

- Khách quan!....

Cam Đường định thần lại, dằn nỗi bi thương, run lên hỏi:

- Thi thể họ đâu?

- Bị bọn hung thủ đưa đi rồi!

- Bị họ đem đi vào hồi nào?

- Sau khi phát ra vụ thảm án không đầy một giờ.

- Hình dạng hung thủ thế nào?

- Tại hạ cũng không biết. Nghe đâu là người nhà họ...

Cam Đường cũng hơi yên dạ. Chàng mong rằng người đến đem thi thể hai ả đi là những tay cao thủ bản môn, mà hai ả sẽ được cứu trị bằng thuật "Kỳ Hoàng" của bản môn thì có hy vọng cải tử hồi sinh được.

Chàng lại hỏi:

- Hung thủ là những nhân vật thế nào?

- Cái đó... tại hạ nghe nói là Tử Thần gì đó...

Cam Đường trong lòng chấn động, run lên hỏi:

- Tử Thần ư?

Người nhà quán sắc mặt lợt lạt cũng run lên bần bật nói:

- Họ còn để lại ấn ký ở trong phòng.

- Ấn ký ư?

Cam Đường vừa nói vừa chạy vào hậu viện. Chàng vừa đến trước cửa gian phòng mình trọ hôm trước, bỗng giật mình kinh hãi la lên:

- Úi chà! Huyết Thiếp!

Trên cửa phòng in sâu vào gỗ đến ba phân hình cánh thiếp. Giữa cánh thiếp bốn chữ triện "Tử Vong Sắc Lệnh" nổi lên trông rất rõ.

Cam Đường lẩm bẩm:

- Đúng là tiêu ký của Tử Thần.

Chàng cho là Tử Thần ấn huyết thiếp trên cửa phòng rồi hạ thủ giết người. Xong việc hắn thu huyết thiếp về nên cửa phòng chỉ còn ấn ký mà thôi. Ấn ký lưu lại ngay trước cửa phòng mình thì hiển nhiên đối tượng là chính mình và hai ả thị tỳ. Còn ngoài ra những khách trong lữ điếm bị uổng mạng chỉ là "cháy thành vạ lây". Giả tỷ mình không ra ngoài phó ước thì nhất định đã chạm mặt Tử Thần và cát hung chưa biết ra sao.

- Tại sao Tử Thần lại hạ sát thị tỳ?

Cam Đường nghĩ quanh quẩn mãi về vấn đề này mà không tài nào hiểu được.

Những người làm trong quán nghe tiếng hai người nói chuyện liền lục đục kéo ra.

Cam Đường hiểu rằng mình chỉ có thể biết được bấy nhiêu mà thôi, chàng không muốn chần chờ ở chỗ rắc rối này làm gì nữa, liền lật đật ra khỏi lữ quán hấp tấp đi ngay.

Ra khỏi điếm rồi Cam Đường đi theo đường quan đạo, trong lòng bao nhiêu mối nghi ngờ nổi lên như sóng cồn. Chàng tự nhắc lại câu hỏi:

- Sao Tử Thần lại hạ thủ nhị tỳ Bạch Vi và Tử Quyên? Động cơ là ở chỗ nào?

Thiên Tuyệt Môn đã tuyệt tích giang hồ mấy chục năm, hai ả thị tỳ đã hóa trang làm thị đồng. Địa vị họ thấp kém, chẳng lẽ Tử Thần cũng truyền Tử Vong Sắc Lệnh để giết đi?

Chàng còn nhớ rõ ngày nọ lúc đến Ngọc Điệp Bảo, dọc đường chàng đã được mục kích năm nhà đại sư Thiếu Lâm bị thảm sát, tấm Huyết Thiếp lưu lại trên mình một nhà ni rồi bị chủ tọa trưởng lão bản môn là Vô Danh lão nhân lấy đem đi. Giữa lúc hội nghị đang tiến hành lão đã liệng Huyết Thiếp vào cánh cửa đặng ngăn trở các môn phái suy tôn minh chủ. Rồi sau tấm Huyết Thiếp đó lọt vào tay Tây Môn Tung.

Theo thường lệ, huyết thiếp là tiêu chí của Tử Thần để sinh cường. Nhưng sau khi xong việc sao hắn lại không thu về để lọt vào tay người khác? Trừ phi là huyết thiếp giả mạo của người muốn đạt một mục đích gì mà cố ý bày ra nghi trận.

Suy luận như vậy thì người giết hai ả thị tỳ chưa chắc đã phải Tử Thần. Vậy người ấy là ai? Trong võ lâm hồ dễ có mấy tay hạ sát hai ả thị tỳ đó một cách dễ dàng được?

Bản lãnh của hai ả mà không thoát thân được thì công lực người hạ thủ nhất định là ghê gớm lắm!

Cam Đường càng nghĩ càng kinh hãi trong lòng, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ họ hạ thủ hai ả để cảnh cáo Thiên Tuyệt Môn?

Chàng suy đi nghĩ lại mà không ra manh mối.

Đột nhiên có bóng người vụt tới nhanh như điện chớp, hạ xuống trước mặt Cam Đường lên tiếng:

- Tham kiến thiếu chủ.

Cam Đường không khỏi rùng mình. Trước mặt chàng là một người đàn bà quần áo lam lũ. Chàng tự hỏi:

- Mình đã hóa trang mà sao mụ này còn nhận ra mình? Nghe cách xưng hô thì mụ đúng là đệ tử bản môn.

Chàng cố ý hỏi:

- Sao?

- Thuộc hạ Ở dưới trướng Thiên Oai viện là hương chủ Bàn Cửu Nương xin tham kiến thiếu chủ.

- Ủa! Sao Bàn hương chúa lại nhận ra được bản tòa?

Bàn Cửu Nương tủm tỉm cười đáp:

- Bản môn đã có thuật riêng biệt, dù thiếu chủ có thay mình đổi dạng đến mấy cũng vẫn nhận ra được.

Cam Đường tuy trong lòng kinh dị, nhưng chàng nghĩ lại địa vị mình, không tiện hỏi vặn. Chàng liền gật đầu hỏi:

- Có việc gì không?

Bàn Cửu Nương đáp:

- Hai vị Thái thượng thị vệ là Bạch Vi và Tử Quyên đã được bản môn cứu đưa về rồi. Tính mạng hai vị không có gì đáng lo ngại.

Cam Đường thở phào một cái nhẹ nhõm, hỏi:

- Người hạ thủ có phải đúng là Tử Thần không?

- Hiện giờ không có cách nào chứng minh được.

Cam Đường lại hỏi:

- Còn có việc gì nữa không?

- Trình viện chúa có đưa tin cho ty tòa để diện bẩm thiếu chủ mọi việc.

- Tin gì hương chủ cứ nói ra!

- Quả núi phía sau Ngọc Điệp Bảo cứ cách hai ba tháng không chừng lại có tiếng tiêu quái dị truyền ra đều vào lúc nửa đêm. Xin thiếu chủ chớ khinh suất dấn thân vào nơi nguy hiểm...

- Bản tòa đã tới đó rồi.

Bàn Cửu Nương kinh hãi hỏi:

- Sao? Thiếu chủ...

Cam Đường ngắt lời:

- Bản tòa đã ở trên ngọn núi đó một đêm mà chưa điều tra được manh mối gì. À quên, bản tòa nhờ hương chủ chuyển lên cho Trình viện chúa là việc ấy nếu gặp điều gì khó khăn thì đừng làm nữa.

- Xin thiếu chủ chỉ thị rõ ràng.

- Sau Ngọc Điệp Bảo có một ngọn núi tên là Điệp Thạch Phong. Tiếng tiêu quái dị kia ở ngọn núi này truyền ra, rất nguy hiểm chớ nên tiến vào đó. Về mé tây thạch trận này trên vách núi có một thạch động. Trong thạch động một nhân vật mà khắp võ lâm đều rất kính ngưỡng là Thần Cơ Tử. Cặp giò lão vì phải vận công để chống lại tiếng tiêu nên đã thành cố tật mất rồi. Vậy xin Trình viện chúa tìm cách chữa cho lão.

Nhưng nên nhớ rằng tính tình Thần Cơ Tử rất ngay thẳng, không muốn chịu ơn ai. Vậy nói rõ đó là ý của bản tòa.

- Ty chức xin tuân mệnh.

- Bàn hương chủ dường như còn có điều chi muốn nói?

- Đúng thế! Còn một việc nữa là nếu thiếu chủ có gặp một quái nhân bịt đầu, toàn thân trắng toát và nếu có thể lật mặt ra mà xem chân tướng hắn.

- Ủa!

Cam Đường nhớ tới lúc ở trên đầu núi Điệp Thạch có thấy quái nhân kia đang chịu mệnh lệnh của người thổi tiêu. Quái nhân mà Bàn Cửu Nương nói đây là người đó.

Việc này chàng cũng đinh ninh nếu gặp lại hắn thì nhất định hành động.

Bàn Cửu Nương lại hỏi:

- Thiếu chủ còn điều chi dặn bảo nữa không?

- Chỉ có bấy nhiêu thôi!

- Vậy ty chức xin cáo từ.

- Hương chủ tùy tiện!

Bàn Cửu Nương thi lễ rồi băng mình vọt đi.

Cam Đường ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định việc đầu tiên là đến chùa Thiếu Lâm để trao lại cái túi vải của Thần Cơ Tử cho Quang Tuệ thiền sư phương trượng chùa Thiếu Lâm cho trọn lời hứa, rồi sau đó sẽ bắt đầu công việc tra xét hung thủ để báo thù rửa hận.

Quyết định chủ ý rồi, Cam Đường nhắm nẻo Tung Sơn mà tiến.

Một hôm chàng đi còn cách chừng một ngày đường thì đến núi Tung Sơn. Trước mắt chàng đồi núi nhấp nhô. Đường quan đạo ngoằn ngoèo theo chân núi mà đi. Cam Đường mải miết hành trình, lỡ mất chỗ nghỉ đêm.

Bức màn sương bao phủ bốn mặt. Trời tối rồi...

Bất thình lình, mắt chàng hoa lên, một bóng trắng lướt qua như dây khói tỏa rồi biến vào trong rừng cây. Cam Đường động tâm lẩm bẩm:

- Phải chăng đây là Bạch Bào quái nhân thần bí? Thân pháp hắn tựa hồ ma quỷ ẩn hiện thế này thì dù là những tay cao thủ võ lâm e rằng cũng khó lòng phát giác ra được...

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì bóng trắng đã lên đến lưng chừng núi, chợt ẩn chợt hiện.

Cam Đường nghĩ bụng:

- Ta phải rượt theo coi.

Chàng liền thi triển khinh công đến tột độ tung người đi như tên bắn trèo lên ngọn núi. Chàng lên đến đỉnh núi thì chỉ thấy bốn bề tịch mịch, không thấy tung tích người áo trắng đâu cả.

Sau ngọn núi này có một chỗ lồi ra như hình yên ngựa để liên tiếp với một trái núi khác.

Trái núi kia bị rừng trúc che kín. Ngoài ra không còn một thứ cây nào khác. Dưới ánh trăng sao, cảnh rừng trúc thiệt là hứng thú. Song Cam Đường chẳng còn lòng dạ nào để thưởng ngoạn cảnh hoang sơn dưới bóng trăng. Mắt chàng đảo nhìn bốn phía không ngừng.

Đột nhiên mấy tiếng rú cực kỳ thê thảm phá tan bầu không khí tịch mịch chốn thâm sơn từ đằng xa vọng lại, khiến cho người ta nghe phải đinh tai nhức óc.

Cam Đường trống ngực đánh hơn trống làng. Chàng nghe tiếng rú tựa hồ như phát ra từ khu rừng trúc trên ngọn núi trước mặt. Chàng không ngần ngừ gì nữa phóng người tới mau như tên bắn.

Giữa rừng trúc là một ngôi nhà cách kiến trúc giống như một am viện. Chàng tiến lại gần xem thì quả nhiên thấy biển đề ba chữ:

KHỔ TRÚC AM, lòng chàng lại càng hồi hộp.

Sau mấy tiếng rú thê thảm vừa rồi, bây giờ khu rừng trở lại tịch mịch, bốn bể im lặng như tờ.

Cam Đường ngẫm nghĩ một chút rồi tiến vào gõ cổng am. Ngờ đâu cổng am chỉ khép hờ, chàng vừa đẩy tay vào đã mở ra ngay. Mùi máu tanh sặc sụa xông vào mũi chàng. Chàng vừa nhìn vào bất giác ớn lạnh. Phía trong cổng hai xác chết nằm ngay trên lối đi. Đầu người bị nạn đã vỡ ra. Theo cách ăn mặc thì hai nạn nhân đều là nữ nhi.

Cam Đường ngây người ra một lúc rồi tiếp tục đi vào trong. Chàng xuyên qua một khuôn cửa hình tròn. Phía trong cửa này là một vườn hoa. Trước cửa viện, trên nền đá trắng rõ ràng lại nằm lăn ba cái xác ni cô không đầu.

Cứ coi tình trạng nữ ni bị thảm tử thì kẻ hạ thủ là người tàn ác vô cùng.

Trước Phật đường hương khói nghi ngút, đèn lửa sáng rực. Một vị lão ni mình mặc áo đen ngồi trên bồ đoàn cúi đầu xuống, tay vẫn cầm tràng hạt.

Cam Đường liệng người đến trước Phật đường lên tiếng gọi:

- Lão sư thái!

Không có tiếng đáp lại. Cam Đường lại gọi lần nữa:

- Lão sư thái!

Vẫn không có tiếng đáp lại. Trong lòng Cam Đường cực kỳ hồi hộp. Chàng khoa chân tiến vào Phật đường.

Huych! Lão ni áo đen ngã lăn xuống đất, rõ ràng bà chết đã lâu rồi.

Cam Đường kinh hãi vô cùng. Khắp mình nổi gai ốc.

Chàng tự hỏi:

- Ai đã hạ sát người xuất gia là những nhà tu hành không tranh đua gì với thế tục?

Phải chăng là người áo trắng cho mình vừa gặp dưới chân núi?

Chàng hối hận đã đến chậm một bước.

Bỗng một luồng gió thoảng qua. Cam Đường vội xoay mình lại. Chàng khiếp sợ cơ hồ nghẹt thở.

Trên hành lang ngoài cửa Phật đường, một vị nữ ni tuổi trẻ đẹp như thiên tiên đứng đó. Cái đẹp của nữ ni thiệt siêu phàm thoát tục, khiến cho người ta mắt lóa hồn mê, ngỡ là thiên tiên giáng thế.

Mặt vị nữ ni này lại bao phủ một lớp sương dày đặc. Mắt lộ sát khí kinh người.

Cam Đường càng kinh hãi hơn, vì nét mặt nữ ni chàng trông rất quen, nhưng trong lúc thảng thốt, chàng không nghĩ ra được là đã gặp ở đâu. Chàng đứng thộn mặt ra.

Da mặt nữ ni chuyển động. Sát khí lại càng dày đặc.

Chương 13 - Ai Là Hung Thủ Huyết Án Trước Phật Đường

Cam Đường cố moi tìm trong ký ức để nhớ lại hình bóng nữ ni này xem mình đã gặp ở đâu rồi, mà nghĩ mãi không ra.

Nữ ni lên tiếng trước bằng một giọng run run rất kinh hãi:

- Sao thí chủ lại thi hành thủ đoạn tàn nhẫn đến thế?

Cam Đường nghe nói cả kinh, nghi ngờ hỏi lại:

- Thiếu sư phụ bảo sao?

- Bần ni nói là thủ đoạn của thí chủ cực kỳ tàn ác!

- Tại sao... thiếu sư phụ lại nói vậy?

- Thí chủ tự vấn tâm coi!

- Ủa! Thiếu sư phụ lầm rồi. Tại hạ vừa tới đây.

- Sao? Thí chủ vừa tới đây ư?

- Đúng thế! Lúc tại hạ tới đây thì vụ huyết án đã xảy ra rồi.

- Hừm!

- Thiếu sư phụ không tin tại hạ ư?

Nữ ni thở dài đáp:

- Kẻ xuất gia là phải giữ giới sát nhưng đêm nay bần ni bắt buộc phải khai sát giới rồi, tức là phân thây thí chủ làm muôn đoạn!

Giọng oán độc của nữ ni khiến người nghe phải run sợ.

Cam Đường dở cười dở khóc vội nói:

- Tại hạ xin trịnh trọng thanh minh không phải là hung thủ đã giết người.

- Ai mà tin được lời thí chủ?

- Tại hạ đã trình bày với cả tấm lòng thành thực mà thiếu sư phụ không tin thì cũng chẳng biết làm thế nào được.

- Đêm hôm khuya khoắt thí chủ còn lần vào chốn thâm sơn này để làm gì?

- Tại hạ rượt theo một bóng người khả nghi.

- Hình dạng bóng người khả nghi đó thế nào?

- Một người toàn thân vận đồ trắng.

- Thí chủ tưởng chỉ nói một câu hàm hồ như vậy là đủ khước từ vụ án trọng đại này ư?

- Theo ý thiếu sư phụ thì sao?

- Bần ni không khi nào chịu bỏ qua việc gia sư cùng năm vị sư thúc phải chết oan.

- Thiếu sư phụ nói vậy là có ý gì?

- Kẻ giết người tất phải đền mạng.

Đột nhiên, Cam Đường sực nhớ ra đối phương là ai. Bên tai đối phương có một chấm đỏ lớn bằng hạt đậu khiến cho chàng nhớ lại. Nửa năm trước, chàng đến Ngọc Điệp Bảo để thoái hôn. Dọc đường gặp một cỗ xe Du Bích Hương. Người dong xe đã vụt chàng một roi còn để lại dấu vết. Phải rồi! Nữ ni này là nữ lang áo trắng đẹp như thiên tiên ngồi trên cỗ xe đó. Nhưng tại sao nàng biến thành một ni cô thì chàng không hiểu.

Chàng lẩm bẩm:

- Khuôn mặt giống như đúc. Chẳng lẽ trong thiên hạ lại có người khác giống nàng đến thế này ư?

Nghĩ vậy chàng buột miệng hỏi:

- Thiếu sư phụ! Tại hạ xin hỏi một lời. Phải chăng nửa năm trước đây, tại hạ đã được gặp thiếu sư phụ ngồi trên một cỗ xe ngựa...

Nữ ni nghe hỏi không khỏi giật mình. Nàng hỏi lại bằng một giọng run run:

- Thí chủ là ai?

- Tại hạ...

Chàng mới buột miệng đột nhiên phải ngừng lại. Lần trước chàng đã gặp nàng nhưng chưa nói tên họ, mà bây giờ chàng lại đeo mặt nạ không để lộ chân tướng như ngày trước, nên chàng ngập ngừng không nói nữa.

Nữ ni lại hỏi:

- Thí chủ là ai?

Cam Đường dĩ nhiên không muốn để lộ chân tướng. Chàng nghĩ thầm:

- Nửa năm trước mình là kẻ lưu lạc giang hồ, mà nay đeo mặt nạ thành gã ốm o thì cũng chẳng khác trước là mấy. Nếu đối phương không để ý thì quyết không thể nào nhớ rõ được.

Nghĩ vậy chàng hỏi lại:

- Thiếu sư phụ thừa nhận đúng là người tại hạ vừa nói rồi chứ?

- Phải rồi!

- Thiếu sư phụ có nhớ hôm đó đã cầm roi ngựa vụt vào một gã thiếu niên phiêu bạt không?

- Té ra... là thí chủ đấy ư?

- Chính là tại hạ.

Nữ ni ra vẻ mơ màng. Quả nhiên nàng không nhận ra được chân giả. Sau một lúc kinh ngạc, nàng trở lại bộ mặt lạnh như tiền, hỏi:

- Như vậy đâu có đủ chứng minh thí chủ không phải là hung thủ?

- Tại hạ cũng không đem vụ này ra để chứng minh điều đó.

- Sao thí chủ không nói tên họ ra?

- Tại hạ tưởng cái đó cũng không cần.

Miệng chàng nói vậy, song trong lòng cảm thấy một nỗi thê lương khôn tả. Nửa năm trước, lúc chàng kinh hãi liếc nhìn thì con người nàng đã in vào thâm tâm chàng một hình bóng không thể xóa nhòa. Chàng có ngờ đâu con người đó nửa năm nay đã thí phát quy y để thoát ra ngoài vòng trần tục.

Nữ ni lại hỏi:

- Thí chủ biết bần ni là ai rồi chứ?

- Tại hạ chưa kịp thỉnh giáo.

- Thí chủ không biết thật ư?

- Tại hạ không biết.

Nữ ni vươn tay ra. Mấy luồng chỉ phong xô vào tử huyệt trước ngực và trên bụng Cam Đường nhanh như chớp. Kình lực của nàng đã phi thường lợi hại lại cực kỳ chuẩn đích. Trên đời ít người bì kịp.

Bản năng tự vệ của Cam Đường tự nhiên né người đi. Cách né tránh của chàng không những mềm mại đẹp mắt mà con kỳ diệu vô cùng.

Nữ ni mặt đầy sát khí lớn tiếng nói:

- Thiệt là một kẻ cuồng đồ hoa ngôn xảo ngữ, suýt nữa bần ni bị ngươi lừa gạt...

Cam Đường lạnh lùng hỏi:

- Thiếu sư phụ nói vậy là nghĩa làm sao?

- Nửa năm trước ngươi không tránh được đầu ngọn roi của ta thì ra ngươi đã giả vờ không để lộ chân tướng.

- Việc thiên hạ đâu có thể lúc nào cũng lấy thường lý mà suy luận?

Nữ ni nghiêm giọng hỏi:

- Ngươi đã vâng lệnh ai đến Khổ Trúc Am này để hành hung?

- Dù tại hạ có giải thích mà thiếu sư phụ không tin thì cũng chẳng ích gì.

- Tức là ngươi hết đường chối cãi.

Cam Đường thản nhiên đáp:

- Thiếu sư phụ! Sự thực tại hạ không cần phải giải thích. Nếu tại hạ là hung thủ đã giết được lệnh sư, chẳng lẽ lại không hạ sát được thiếu sư phụ hay sao? Tội gì phải nói nhiều cho rườm lời. Dù là thiếu sư phụ đã có bản lãnh tuyệt luân rồi mới xuất gia, tại hạ không phải tự khoe, muốn giết thiếu sư phụ thật dễ như trở bàn tay. Xin thiếu sư phụ thử nghĩ kỹ xem có đúng thế không?

Nữ ni nhíu cặp lông mày ra chiều suy nghĩ rồi đáp:

- Kể ra thí chủ nói vậy cũng có lý, nhưng biết đâu thí chủ chẳng có chỗ dụng tâm nào khác?

Cam Đường hơi lộ vẻ tức giận, buột miệng hỏi:

- Thiếu sư phụ coi bản thiếu chủ là hạng người nào?

Nữ ni thấy Cam Đường tự xưng mình là thiếu chủ không khỏi giật mình hỏi lại:

- Sao thiếu chủ ư? Thí chủ là thiếu chủ môn phái nào?

- Thi Thiên Đường ở phái Thiên Tuyệt chính là tại hạ.

- Có gì làm bằng chứng không?

Cam Đường giơ tay phải lên ấn cách không vào trước cửa Phật đường. Trên khuôn cửa lập tức hiện ra một vết bàn tay sâu đến ba phân.

Nữ ni kinh hãi la lên một tiếng úi chà, rồi nói:

- Đúng rồi! Theo lời đồn thì Thiên Tuyệt chưởng như vậy. Bần ni xin có lời tạ tội.

Nữ ni vừa nói vừa khom lưng ra chiều cung kính. Cam Đường bất giác mặt nóng bừng, nói:

- Tạ hạ không dám!

Nữ ni lại hỏi:

- Có phải thí chủ vừa thấy bóng người áo trắng lên núi?

- Đúng thế!

- Thiếu chủ có biết lai lịch y không?

- Vấn đề này... tại hạ khó mà phúc đáp được. Sự thực thì người này chưa chắc đã phải là người mà tại hạ muốn tìm kiếm.

- Thí chủ định kiếm ai?

- Tại hạ muốn kiếm một quái nhân trùm áo bạch bào từ đầu đến chân.

Nữ ni đột nhiên sắc mặt xám ngắt, loạng choạng lùi lại một bước run lên hỏi:

- Bạch Bào quái nhân ư?

Cam Đường đầy lòng nghi hoặc, trầm giọng hỏi:

- Thiếu sư phụ có biết lai lịch quái nhân đó không?

Nữ ni vẻ mặt u buồn đáp:

- Bần ni không biết.

Cam Đường biết nữ nĩ không chịu thổ lộ mà mình cũng không tiện vặn hỏi.

Chàng liền lảng sang chuyện khác:

- Thầy trò thiếu sư phụ có hiềm khích gì với Bạch Bào quái nhân?

Nữ ni lộ vẻ đau khổ xua tay nói:

- Thí chủ đi đi thôi! Để bần ni liệu tính công việc.

Cam Đường còn muốn nói nữa nhưng thốt không ra lời. Chàng hau háu nhìn nữ ni, buông một tiếng thở dài rồi từ từ cất bước đi ra ngoài.

Nhưng Cam Đường tuy cất bước mà tâm tình trầm trọng, buột miệng khẽ ngâm:

“ Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen...” Nữ ni cất tiếng gọi:

- Thí chủ hãy dừng bước.

Cam Đường bất giác run lên quay lại hỏi:

- Thiếu sư phụ còn muốn hỏi điều chi?

Nữ ni ngập ngừng hỏi:

- Giữa thí chủ và... Bạch Bào quái nhân có mối liên quan gì?

- Không có chi hết. Tại hạ chỉ muốn chứng minh một việc.

- Chứng minh việc gì?

- Xin thiếu sư phụ... thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Sở dĩ Cam Đường để ý đến Bạch Bào quái nhân chỉ vì mục đích muốn biết rõ người đàn bà thổi tiêu trên ngọn Điệp Thạch mà chàng vẫn đoán là Ma Vương, kẻ thù sâu cay của chàng. Đồng thời Thiên Oai viện chúa đã nhắn lời xin chàng tìm cơ hội coi xem bản tướng Bạch Bào quái nhân là ai? Dĩ nhiên về điểm này chàng không thể nói với người khác được.

Mặt khác, bóng trắng mà chàng gặp ở dưới chân núi chưa chắc đã phải là Bạch Bào quái nhân, người mà chàng đang muốn tìm kiếm. Bóng trắng này chẳng qua là chàng đoán phỏng mà thôi.

Phản ứng của nữ ni tựa hồ như bao phủ lên chàng một làn mây ngờ vực. Chàng tự hỏi:

- Tại sao nàng vừa nghe nói đến tên mình đã biến sắc? Tại sao nàng vặn hỏi mối liên quan giữa mình và Bạch Bào quái nhân? Tại sao nàng vừa nghe bốn tiếng "Bạch Bào quái nhân" lập tức ra lệnh trục khách? Sự thực đã hiển nhiên. Chưa nói tới hung thủ giết người ở trong am là ai, chưa hỏi đến bóng trắng mà mình gặp dưới chân núi là ai. Chỉ một điều nàng sợ hãi Bạch Bào quái nhân cũng đủ tỏ nàng có mối liên quan với hắn hay ít ra nàng cũng biết lai lịch hắn.

Cam Đường cho đây là cơ hội hiếm có. Chàng liền trầm giọng hỏi:

- Theo nhận xét của thiếu sư phụ thì hung thủ vụ huyết án trong am này phải chăng là Bạch Bào quái nhân?

- Bần ni không biết.

- Chắc thiếu sư phụ biết rõ lai lịch quái nhân?

- Bần ni cũng không hay.

- Tại hạ nghĩ rằng người tu hành kiêng điều nói dối. Dường như thiếu sư phụ không chịu nói đúng sự thực.

- A di đà Phật! Thí chủ căn cứ vào điều chi mà nói vậy?

- Bạch Bào quái nhân ẩn hiện bất thường. Trên chốn giang hồ ít người biết tới.

Thế mà tại hạ vừa đề cập đến y, thiếu sư phụ đã lộ vẻ bàng hoàng và tỏ ra trong lòng hồi hộp...

Nữ ni ngắt lời:

- Xin thí chủ đi đi thôi!

Giữa lúc ấy nữ ni đột nhiên lộ vẻ cực kỳ khủng khiếp, chân bước lùi về phía sau.

Cam Đường kinh hãi vội hỏi:

- Thiếu sư phụ làm sao vậy?

Nữ ni hai mắt trợn ngược lên vẫn lùi mãi, lùi mãi... Mặt nàng co rúm lại trông khác hẳn đi.

Cam Đường thấy tình hình khác lạ, bất giác quay đầu nhìn lại phía sau. Bỗng chàng thất thanh la lên một tiếng kinh hãi. Bên kia khuôn cửa hình tròn để phân cách tiền viện, hậu viện rõ ràng một quái nhân mặc áo bào trắng đứng sững tại đó. Toàn thân hắn một màu trắng toát chỉ để lộ cặp mắt ra ngoài.

Quái nhân này đúng là Bạch Bào quái nhân mà Cam Đường đã gặp trên ngọn Điệp Thạch Phong. Lời phỏng đoán của Cam Đường quả nhiên thành sự thực. Hung thủ gây ra vụ huyết án trong am đã xuất hiện.

Cam Đường cảm thấy mạch máu căng thẳng, trái tim đập nghe thình thịch.

Chàng khích động đến cực điểm.

Nữ ni lùi đến trước khám thờ không còn đất để mà lùi thêm. Lưng nàng tựa vào bàn thờ mà người vẫn còn run bần bật.

Bạch Bào quái nhân từ từ cất bước tiến vào trong viện. Bước chân y phát ra sột soạt nghe ớn lạnh cả người.

Bầu không khí tựa hồ đóng kết lại khiến cho người ta phải nghẹt thở.

Tuy hai bên đã gặp nhau trên Điệp Thạch Phong, nhưng lúc này Cam Đường mang mặt nạ, tướng mạo biến đổi, nên chàng nhận ra Bạch Bào quái nhân mà Bạch Bào quái nhân không nhận ra chàng.

Bạch Bào quái nhân đi vào giữa điện, dừng chân lại cách Cam Đường chừng hơn một trượng. Cặp mắt hắn vẫn trừng trừng nhìn nữ ni đứng trước khám thờ, hắn làm bộ như không ngó thấy Cam Đường.

Cam Đường không tự chủ được, day lại nhìn nữ ni. Chàng thấy nữ ni khiếp sợ một cách dị thường, lại càng nghi hoặc. Vừa rồi nữ ni dùng chỉ phong để tập kích nên chàng đã biết bản lãnh nàng không phải tầm thường. Vậy mà sao thấy mặt cừu nhân nàng lại run sợ như vậy, không dám lên tiếng?

Phải chăng tiếng tăm Bạch Bào quái nhân đã đủ uy hiếp nàng?

Theo chỗ chàng biết thì Bạch Bào quái nhân chỉ là một tên thuộc hạ của người thổi tiêu trên Điệp Thạch Phong, thế mà một người thông suốt kim cổ như Thần Cơ Tử cũng chưa biết lai lịch hắn. Như vậy đủ tỏ Bạch Bào quái nhân trước đây chưa từng xuất hiện trên chốn giang hồ. Nữ ni này vừa nghe tiếng đã kinh khiếp thì hẳn có điều chi ngoắt ngoéo trong vụ huyết án tại am chiền.

Nữ ni đứng trước Phật đường cất giọng run lên hỏi:

- Những người bị hạ sát kia có tội gì?

Dĩ nhiên câu này nữ ni hỏi Bạch Bào quái nhân.

Bạch Bào quái nhân cất tiếng lạnh như băng nói:

- Cả đến ngươi cũng phải chết!

- A di đà Phật! Đức Phật từ bi ra tay tế độ.

- Câm họng đi! Hiện giờ ngươi chỉ có hai đường phải chọn một. Một là theo ta đi, hai là phải chết.

Tiếng "chết" hắn dằn giọng khiến người nghe phải ớn da gà.

Cam Đường lại càng mờ mịt không hiểu. Chàng không biết mối quan hệ giữa hai người này thế nào.

Bạch Bào quái nhân đột nhiên đảo mắt nhìn tới Cam Đường lạnh lùng nói:

- Tiểu tử! Lão phu không muốn ra tay. Mi tự hủy mình đi thôi!

Theo giọng lưỡi Bạch Bào quái nhân tựa hồ Cam Đường đã là vật trong tay hắn.

Cam Đường tức giận đến cực điểm. Chàng cười lạt nói:

- Các hạ nói khoác thế mà không biết xấu hổ!

Bạch Bào quái nhân mắt chiếu ra những tia hàn quang rùng rợn nhìn Cam Đường chầm chặp nói:

- Tiểu tử! Nếu để lão phu ra tay thì không có cách nào để cho ngươi chết được toàn thi thể.

- Chưa chắc!

- Vậy mi coi đây!

Bạch Bào quái nhân vừa nói vừa vung chưởng lên. Nhưng hắn phát chưởng nửa vời đột nhiên thu lại nói:

- Tiểu tử! Mi tới đây làm chi?

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Cái đó tưởng chả cần phải nói với các hạ.

Bạch Bào quái nhân hắng giọng nói:

- Ngươi hãy báo danh đi!

Cam Đường chuyển ý nghĩ thật mau, Bạch Bào quái nhân hiển nhiên vì nữ ni trẻ tuổi này mà đến đây. Lúc nãy hắn đến chắc là gặp lúc nữ ni chưa về. Sau khi hành hung, hắn thấy mục đích chưa đạt, nên đã bỏ đi rồi quay lại. Hắn vừa mới đến có lẽ chưa nghe thấy câu chuyện giữa mình và nữ ni. Nếu không thế thì cần gì hắn phải hỏi tên?

Chàng liền khẳng khái đáp:

- Thiên Tuyệt Môn Thi Thiên Đường là ta!

Bạch Bào quái nhân giật mình lớn tiếng hỏi:

- Sao? Gã tiểu tử kia! Mi là thiếu chủ Thiên Tuyệt Môn ư?

- Phải rồi!

- Thằng lỏi này giỏi thiệt, dám mở miệng khoác lác!

- Các hạ nói vậy là nghĩa làm sao?

- Thiên Tuyệt Môn có mấy gã thiếu chủ?

- Chỉ có một người.

- Một thôi ư?

- Đúng thế!

- Lão phu đã gặp một chàng công tử tự xưng là Thi Thiên Đường…

Cam Đường tự mình đã hiểu rõ, nhưng vẫn giả vờ ngạc nhiên hỏi:

- Quả có vụ này ư?

Bạch Bào quái nhân trầm ngâm một chút, mắt lộ hung quang, cất giọng the thé nói:

- Bất luận ai thực ai giả, thì thằng lỏi cũng nhất định phải chết.

- Giữa các hạ với tại hạ có thù oán gì?

- Không nói đến chuyện thù oán. Kẻ nào đã thấy mặt lão phu là phải chết.

- Cách xưng hô các hạ thế nào?

- Đừng rườm lời nữa, nạp mạng đi thôi!

Ngón tay hắn khoằm khoằm như móc câu nhắm chụp xuống trước ngực Cam Đường.

Chiêu thức này lợi hại vô cùng, tuy chỉ là một chiêu trảo mà kiềm chế được đối phương không thể né tránh bất luận về phương nào, đồng thời lại khiến cho đối phương không biết đằng nào mà chống đỡ.

Cam Đường giật mình kinh hãi. Nhưng chàng đã nghiên cứu thiên “Võ Công” trong “Thiên Tuyệt Kỳ Thư” đến bảy thành công lực. So với vị tổ sư sáng lập môn phái chàng chỉ còn kém có một thành. Phóng tầm mắt nhìn vào võ lâm hiện nay thì khó mà tìm được tay đối thủ với chàng. Dĩ nhiên đối với chiêu trảo này chàng đối phó được ngay.

Võ công của phái Thiên Tuyệt có công mà không có thủ, nếu không né tránh là phải phản kích. Cam Đường muốn hiểu rõ địch tình, liền thi triển “Thiên Tuyệt Thân Pháp” lạng người đi như ma quỷ để né tránh chứ không phản kích.

Bạch Bào quái nhân chụp Cam Đường không trúng cũng cực kỳ kinh hãi la lên một tiếng:

- Úi chà!

Tiếng la này có khi còn để biểu lộ sự bất ngờ của hắn về thân thủ Cam Đường.

Cam Đường run lên hỏi:

- Sao các hạ không dám xưng tên?

Bạch Bào quái nhân cười sằng sặc đáp:

- Tiểu tử! Mi không đáng hỏi tên ta!

Hắn vung tay lên. Chiêu thức này cực kỳ lợi hại trên đời có một.

Cam Đường nghiến răng vung chưởng phản kích. Chưởng lực hai bên va chạm nhau bật lên hai tiếng rùng rợn. Bạch Bào quái nhân phải lùi lại một bước dài, còn Cam Đường loạng choạng người đi lùi lại đến bốn năm bước.

Chương 14 - Cam Thiếu Hiệp Hai Phen Gặp Tử Kiếp

Bạch Bào quái nhân kinh hãi lên tiếng:

- Giỏi đấy! Lão phu đã đoán sai về bản lãnh của mi!

Hai người lảng ra rồi lại sáp gần vào nhau.

Sầm sầm, hai tiếng vang lên! Chiêu thức hai bên đụng mạnh vào nhau.

Lần này Bạch Bào quái nhân người cũng loạng choạng. Còn Cam Đường thì phải lùi lại bảy tám bước, suýt nữa té nhào.

Cả hai bên cùng thi triển những chiêu thức kỳ tuyệt bao trùm võ lâm. Cuộc đấu cực kỳ thảm khốc, khiến người nghe thấy phải kinh hãi.

Bóng người chợt xa ra chợt lại gần vào. Cuồng phong nổi lên ầm ầm. Chưởng kình rít lên veo véo không ngớt.

Cam Đường phản công liên tiếp chừng uống cạn tuần trà thì Bạch Bào quái nhân nhìn nhận ra đường lối của chàng hữu công vô thủ. Chiêu thức cố nhiên cực kỳ lợi hại.

Đòn nào cũng đều trí mạng cả, nhưng sơ hở rất nhiều.

Dĩ nhiên phải là người có bản lãnh phi thường như Bạch Bào quái nhân mới có cơ hội để nhìn ra chỗ sơ hở của đối phương.

Một tiếng quát vang lên! Cam Đường bị hất ra ngoài hai trượng ngã xuống.

Bạch Bào quái nhân đầu mặt trùm kín nhưng cũng nhuộm máu đỏ lòm.

Hiển nhiên công lực hắn tuy cao thâm mà cũng không có cách nào tránh khỏi thế công thần sầu quỷ khốc của đối phương. Hắn đã liều mình bị thương để đem toàn lực đánh vào chỗ hở của đối phương một đòn trí mạng.

Xem trình độ bị thương của hai bên là biết ngay công lực ai cao ai thấp. Hiển nhiên Cam Đường còn kém Bạch Bào quái nhân một bậc.

Nữ ni sắc mặt xám ngắt, quên cả tình trạng của mình, bất giác tiến ra bên trường đấu.

Bạch Bào quái nhân dừng một chút để thở rồi cất bước tiến gần lại.

Cam Đường tự biết công lực mình còn kém đối phương một bậc. Vả lại, đây không phải là một cuộc đấu để quyết sống mái. Chàng ngã lăn ra rồi, ngấm ngầm lấy năm viên “Vạn Ứng Đan” bỏ vào miệng nuốt.

Đoạn chàng nghiến răng cố gượng đứng lên, quay lại nhìn địch nhân. Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương khủng khiếp.

Bạch Bào quái nhân tiến gần lại, hai mắt hung dữ tóe lửa tựa như con mãnh thú sắp xông vào vồ mồi.

Nữ ni bỗng thét lên lanh lảnh:

- Đừng giết y!

Rồi nàng băng người ra.

Binh một tiếng! Tiếp theo là tiếng rú thê thảm.

Bạch Bào quái nhân vừa vung tay lên, nữ ni miệng đã phun máu ra lùi lại.

Cam Đường căng mắt nhìn muốn rách cả mi ra. Chàng kêu to lên một tiếng, ngưng tụ tàn lực tiến gần lại phóng ra một chiêu vong mạng.

Bạch Bào quái nhân hắng giọng một tiếng, vung song chưởng lên. Một tiếng rú thần kinh quỷ khốc vang lên. Cam Đường bị hất tung cao đến hơn trượng rồi té huỵch xuống đất. Ngũ quan ứa máu, người chàng không nhúc nhích được nữa.

Bạch Bào quái nhân loạng choạng lùi lại đến ba bốn bước. Hắn thở hồng hộc, người run lẩy bẩy tiến lại mấy bước giơ chưởng lên nhắm đánh vào đầu Cam Đường.

- Giết người còn phá hủy thi thể là trái thiên đạo.

Nữ ni vừa la vừa băng mình đến trước thi thể Cam Đường. Bạch Bào quái nhân thét lớn:

- Mi dám ngăn trở ta.

Nữ ni nước mắt ràn rụa nhưng vẻ mặt rất cương quyết nói:

- Thân này đã vào cửa “Không” quy y đầu Phật. Xin tự chặt một tay để tạ thâm ân.

Dứt lời, nàng vung tay phải lên tự chặt cánh tay trái.

Rắt một tiếng! Máu tươi chảy ra như suối. Cánh tay nàng đứt lìa từ đầu vai rớt xuống.

Bạch Bào quái nhân loạng choạng lùi lại hai bước. Hắn gầm lên một tiếng quái gở:

- Hỏng rồi!

Đoạn hắn xoay mình chạy nhanh ra ngoài cửa am.

Nữ ni điểm huyệt để cầm máu. Nàng ngồi phệt xuống đất, sắc mặt lợt lạt. Mồ hôi hòa với nước mắt nhỏ xuống tong tong.

Màn kịch điên cuồng thê thảm đến đây là chấm dứt. Bầu không khí trở lại tịch mịch.

Máu cùng xác chết hòa lẫn với ánh trăng lạnh lùng càng tăng cảnh tượng thê thảm.

Hồi lâu, nữ ni đảo cặp mắt thẫn thờ nhìn thi thể Cam Đường. Đột nhiên nàng la lên:

- Y hãy còn cử động.

Cam Đường cục cựa chân tay. Chỗ huyền diệu của võ công phái Thiên Tuyệt là sinh cơ không bị tuyệt diệt. Thêm vào đó mấy viên "Vạn Ứng Đan" cực kỳ hiệu nghiệm đã khiến chàng hồi sinh. Trừ phi thân thể bị chia lìa, không thì quyết nhiên chàng không chết được. Đó là một điểm bí mật tối cao của phái Thiên Tuyệt, người ngoài không sao hiểu được.

Nữ ni dường như không nỡ nhìn thấy Cam Đường đang cố tranh đấu với tử thần, nàng rũ thấp cặp lọng xuống, miệng không ngớt niệm Phật hiệu.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà sinh cơ của Cam Đường có cơ phục hồi. Cặp mắt chàng đã hé được một chút. Chàng biết rằng nếu để Bạch Bào quái nhân phát giác ra mình chưa chết thì hậu quả thật là đáng sợ.

Mắt chàng chợt nhìn thấy nữ ni bị đứt một tay đang ngồi bên mình niệm Phật, mà không thấy tông tích Bạch Bào quái nhân đâu nữa.

Cam Đường vẫn chưa dám cử động, chỉ ngấm ngầm vận chân nguyên. Ngoại trừ phủ tạng trong người ngấm ngầm đau, chàng không thấy có gì khác lạ.

Cam Đường thi triển thuật "Tiềm Thính" để nghe động tĩnh chung quanh. Kỳ thuật này có thể nghe rõ hơi thở của người đứng cách ngoài năm trượng.

Sau chừng một khắc, Cam Đường nhận định ngoài nữ ni ra không còn một người nào khác, mới mở to mắt ra và chuyển động thân hình đảo nhìn bốn phía, rồi ngồi nhỏm dậy. Chàng đã trải qua một lần tử kiếp nữa.

Chàng lại nuốt viên "Hồi Sinh Đan" thứ hai.

Nữ ni dừng niệm Phật, nàng lẩm bẩm cầu chú:

- Đức Phật từ bi! Xin tiếp dẫn cho linh hồn khổ ải.

Cam Đường khẽ cất tiếng gọi:

- Thiếu sư phụ.

Nữ ni giật nảy người lên đứng bật dậy như gặp quỷ. Nàng giương cặp mắt thao láo nhìn chàng run lên ấp úng:

- Thí chủ! Thí chủ!....

Cam Đường từ từ đứng dậy lấy vạt áo lau huyết tích trên mặt rồi nói:

- Nhờ Trời Phật phù hộ, tại hạ đã vào cõi chết lại được hồi sinh.

Nữ ni lại lộ vẻ đau khổ, nàng ngồi thừ xuống đất.

Cam Đường cực kỳ xúc động, run lên hỏi:

- Thiếu sư phụ! Cánh tay thiếu sư phụ...

Trên mặt nữ ni thoáng lộ vẻ thê lương u oán. Rồi nàng trang nghiêm đáp:

- Phật ở trong lòng. Bao giờ trút hết được cái túi da dơ dáy này mới là đại giải thoát. Chút

thương nhỏ mọn này, thí chủ bất tất phải quan tâm.

Cam Đường sửng sốt hỏi:

- Bạch Bào quái nhân đâu rồi?

- Y bỏ đi rồi!

Cam Đường bất giác thở dài cho mỹ nhân trên cỗ hương xa ngày trước, ngày nay biến thành một vị ni cô tàn phế. Tạo vật lắm nỗi trớ trêu, cay nghiệt đến thế này! Thiệt là thiên đạo vô thường!

Trời sáng rồi nhưng Khổ Trúc Am tựa hồ vẫn còn bao phủ dưới tấm màn khủng khiếp lúc ban đêm, Cam Đường đột nhiên trầm giọng nói:

- Thiếu sư phụ! Có một ngày kia tại hạ kiếm được Bạch Bào quái nhân để đòi nợ, thì việc đầu tiên là chặt tay hắn.

Nữ ni toàn thân run bắn lên nói:

- Đức Phật từ bi! Thí chủ chớ nên làm như vậy. Nhà Phật trọng thuyết nhân quả.

Sở dĩ bần ni hái quả ngày nay là đã trồng cái nhân ngày trước. Cánh tay này chính bần ni tự mình chặt đi.

Cam Đường vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao vậy?

- Theo thuyết nhân quả thì bất cứ chuyện gì cũng thành "Không" hết. Thí chủ bất tất phải hỏi làm chi.

Cam Đường tuy ngứa răng ngứa họng, nhưng không biết nói sao. Chàng đành gượng cười rồi móc trong bọc ra một cái bình nhỏ, lấy hai viên "Vạn Ứng Đan" đưa cho nữ ni nói:

- Thiếu sư phụ! Đây là linh đan của bản môn. Một viên để uống, một viên thoa ngoài.

Nữ ni ngập ngừng:

- Cái này...

Cam Đường ngắt lời:

- Thiếu sư phụ cùng tại hạ đã hai phen tương ngộ cũng là do chữ "duyên" mà có, xin thiếu sư phụ đừng từ chối.

- Vậy thì bần ni xin bái lãnh!

Nói xong, nàng thò tay ra, cổ tay tròn như búp măng, đón lấy hai viên thuốc.

Cam Đường nhìn sắc diện lợt lạt của nữ ni mà trong lòng cảm khái muôn vàn.

Đồng thời trong thâm tâm chàng đã in hai bóng người. Một là bóng mỹ nhân đẹp như thiên tiên ngồi trên hương xa, và một người nữa là nữ ni cô độc cụt một tay. Trong đầu óc chàng bất giác

nổi lên mối tình thê lương, rồi chàng buông một tiếng thở dài.

Đến bây giờ mà chàng vẫn chưa biết lai lịch thân thế nữ ni, nhưng hai người cùng trải qua một trường kiếp nạn thập tử nhất sinh.

Nữ ni lại hỏi:

- Vì sao thí chủ thở dài?

Cam Đường buồn rầu đáp:

- Bức tranh vân cẩu vẽ người tang thương, nghĩ buồn cho thế sự vô thường.

- Thế sự đều là "không" hết, hà tất thí chủ phải đau buồn.

- Tại hạ xin thiếu sư phụ cho biết pháp hiệu.

- Bần ni là Khí Trần.

- Tại hạ xin vĩnh viễn ghi nhớ pháp hiệu này...

Khí Trần nữ ni hơi biến sắc, run lên nói:

- Bây giờ xin thí chủ tùy tiện!

Cam Đường thành khẩn hỏi:

- Tại hạ có chỗ nào giúp sức thiếu sư phụ được chăng?

- Bần ni không dám. Mọi sự để bần ni tự liệu.

- Vậy tại hạ xin từ biệt.

- Miễn thứ cho bần ni khỏi tiễn chân.

Cam Đường trở gót ra khỏi cửa am, chàng hít mạnh một hơi chân khí.

Cam Đường lại chạm trán Bạch Bào quái nhân một lần nữa mà chưa thu lượm được chút kết quả nào. Bức màn bí mật vẫn hoàn toàn bí mật. Công lực hắn đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng, khiến cho mỗi khi nhớ tới không khỏi thẹn thùng.

Hiện giờ Cam Đường cần tìm một chỗ hẻo lánh đặng vận nội lực phối hợp với dược lực để luyện công.

Trước mắt chàng là một khu rừng um tùm bát ngát không biết đến đâu là cùng tận.

Cam Đường liền vạch cây rẽ lá đi vào rừng sâu, tìm một nơi âm u tịch mịch.

Chàng ngồi xuống bắt đầu luyện công. Chàng luyện lần này là lần thứ hai. Lần này thời gian ngắn hơn trước, mà chàng đã đả thông được thiên huyệt thứ hai. Cũng như lần trước, thiên huyệt đả thông rồi, dược lực liền hết hiệu nghiệm.

Trải qua một lần tử kiếp nữa là có thể coi như đoạn thứ tám thiên võ công đã hoàn thành. Sau khi hoàn thành được đoạn "công lực tái sinh" thì lúc cùng địch nhân giao thủ, không lo gì thiếu

công lực nữa, vì khí lực bị suy giảm được bồi bổ lại ngay.

Ban đầu tổ sư Thiên Tuyệt Môn sau khi hoàn thành được đoạn thứ tám trong thiên võ công liền sáng lập ra Thiên Tuyệt Môn. Mấy đời sau này chưa có ai tu luyện được đến đoạn thứ bảy. Thế là Cam Đường sắp được kể vào người kế chân tổ sư.

Mặt trời đúng ngọ, ánh dương quang lách qua kẽ lá chiếu xuống rừng trúc thành những ánh lốm đốm. Rừng trúc đang âm u nhờ thế mà sáng lên được. Đồng thời ánh dương quang chiếu xuống khe suối quanh co ở giữa rừng.

Cam Đường lại bờ suối soi mặt xuống nước thấy vết máu loang lổ. Chàng thấy mặt nạ này không thể dùng được nữa, liền lột ra gấp lại cẩn thận. Sau khi tắm rửa rồi, Cam Đường lấy ra tấm mặt nạ khác đeo vào. Chàng soi xuống nước thấy mình mặt trắng mà không có râu, vào trạc ngoài ba mươi tuổi. Chàng mỉm cười ra chiều đắc ý về tấm mặt nạ này.

Cách chế tạo tấm mặt nạ cực kỳ tinh xảo, nó chỉ mỏng như cánh ve sầu, lại mềm nhũn như không có gì, dù bịt chặt vào mặt cũng không thấy vướng víu khó chịu.

Giữa lúc ấy, một luồng khói đen khét lẹt xông vào mũi Cam Đường. Chàng ngẩng đầu lên coi qua kẽ lá thì thấy một luồng khói đen dày đặc nhả lên không. Tiếp theo là những tiếng "sầm sầm" do tường đổ gây ra.

Những tiếng này đúng là từ phía Khổ Trúc Am vọng lại.

Cam Đường kinh hãi vô cùng! Chàng tự hỏi:

- Hay Khí Trần nữ ni đốt lửa tự thiêu?

Nghĩ tới đây, chàng hoảng hốt chuồn ra khỏi rừng trúc nhanh như điện chớp.

- Trời ơi!

Cam Đường la lên một tiếng.

Quả nhiên một tòa am chiền đã biến thành biển lửa.

Đột nhiên Cam Đường thấy bên ngoài biển lửa, bóng người tấp nập toàn vận võ trang. Họ đang chỉ trỏ bàn tán.

Công lực Cam Đường đã đến bậc thượng thặng, nên tuy đứng cách ngoài mười trượng mà chàng nghe rất rõ.

Một người nói:

- Đáng tiếc cho một vị tuyệt sắc giai nhân!

Lại có thanh âm người khác nói:

- Một người đàn bà giết chết cõi lòng như nàng, thực thiên hạ khó mà kiếm được người thứ hai. Nàng buông trôi mùi vinh hoa phú quý mà không thèm hưởng thụ, đưa mình vào chốn am mây để làm ni cô!

Mỗi người bàn tán một cách.

Cam Đường bỗng ngấm ngầm la lên:

- Không chừng đây là một vụ mưu sát.

Rồi chàng chạy nhào về phía lửa cháy.

Thế lửa đang mạnh, tưởng chừng đến sắt thép cũng phải chảy ra, huống chi là người.

Một thiếu nữ nguyệt thẹn hoa nhường phải xuất gia đã là một điều bất hạnh, lại gặp thảm cảnh toàn am bị hạ sát, chính nàng bị chặt tay. Hiện giờ nàng chết cháy trong biển lửa hóa thành tro than. Trong thiên hạ tưởng không còn cảnh nào tàn khốc cho bằng.

Cam Đường đau thương như đứt từng khúc ruột. Sát khí bừng bừng như lửa cháy, chàng chạy vọt đến bên một lão già dường như là thủ lãnh bọn đến đốt am. Chàng cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Tên họ lai lịch lão thế nào? Nói mau!

Lão kia giật mình kinh hãi quay lại nhìn xem ai thì thấy một chàng văn sĩ lớn tuổi đứng bên cạnh mình. Cặp mắt chàng lộ hung quang trông rất kinh hãi. Bất giác lão lùi lại một bước, cất tiếng ồm ồm hỏi lại:

- Ông bạn từ phương nào đến đây?

Cam Đường lớn tiếng quát:

- Ta muốn lão phải xưng họ, tên ngay!

Lão già cười gằn, xẵng giọng nói:

- Giọng lưỡi ông bạn giỏi đấy!....

- Đừng rườm lời nữa! Báo danh đi!

- Ông bạn là cái thá gì mà hống hách thế? Không muốn sống yên lành ư?

Nghe tiếng hai người gây gỗ, mười mấy gã hán tử áo đen đứng gần đó nhảy xổ lại.

Cam Đường khích động, toàn thân run bần bật.

Lão già kia cũng sa sầm nét mặt hét lớn:

- Bắt lấy nó!

Hai đại hán mặc võ phục vươn tay ra chụp Cam Đường.

- Bọn ngươi muốn chết cả ư?

Chàng vừa dứt tiếng quát vang lên, hai đại hán võ trang tựa như diều giấy đứt dây bay đi băng băng rồi rớt xuống giữa đống lửa.

Bao nhiêu người có mặt tại trường đều hồn lạc phách bay, sắc mặt xám ngắt.

Cam Đường rung tay một cái, liệng xong hai tên đại hán vào đống lửa rồi, chàng không thèm ngó theo, chỉ giương mắt lên hầm hầm nhìn lão già giục:

- Nói mau!

Lão già lùi lại ba bốn bước, run lên hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

- Lão không đáng hỏi. Hãy trả lời bản nhân đi!

Lão già băng mình chạy về phía rừng trúc như tên bắn...

Cam Đường điên tiết lên, cặp mắt đỏ ngầu, chàng lớn tiếng quát:

- Để đầu lại đã rồi hãy chạy đi!

Chàng vừa quát vừa vung tay phóng lên không.

Huỵch! Lão già người còn lơ lửng trên không rớt thẳng xuống đất chết ngay lập tức.

Mười mấy gã hán tử kia khiếp sợ, chân tay bủn rủn, đứng trơ ra không dám nhúc nhích.

Cam Đường nắm lấy một tên hỏi:

- Bọn mi ở đâu đến đây? Nói mau!

Đại hán này sợ quá miệng há hốc ra, líu lưỡi lại nói không ra lời.

Cam Đường nghiến răng ken két, vung tay một cái!

Đại hán bị liệng đi, người còn lơ lửng trên không đã rú lên một tiếng rồi rớt xuống biển lửa.

Cam Đường trỏ tay vào một gã đứng gần đó, tức run lên giục:

- Mi nói đi!

Đại hán này cũng sợ run lẩy bẩy, ấp úng đáp:

- Thanh... Long... Bảo!....

- Sao? Thanh Long Bảo ư?

- Phải... rồi...!

- Mục đích đốt am để làm gì?

- Cái đó... bọn tiểu nhân... không hiểu.

- Bọn mi vâng lệnh ai?

- Thiếu... bảo... chúa...

- Giỏi lắm!

Cam Đường căm hận như người điên. Chàng vung hai tay mạnh một cái...

Tiếng kêu la inh ỏi chói tai! Bóng người tung đi tơi bời. Cam Đường mới vung tay một cái mà sáu xác chết đã nằm lăn trên mặt đất.

Bỗng có tiếng quát:

- Dừng tay!

Một thiếu niên mặc áo gấm vừa quát vừa chạy nhào tới.

Cam Đường trỏ vào mặt đối phương quát hỏi:

- Vệ Võ Hùng! Ngươi đốt am này vì mục đích gì?

Gã thiếu niên mặc áo gấm này chính là Vệ Võ Hùng, thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo.

Vệ Võ Hùng toàn thân run bắn lên, hỏi lại:

- Các hạ là ai?

- Cái đó ngươi bất tất phải hỏi! Tại sao ngươi lại hành động những việc mất hết nhân tính như thế này? Phải nói cho mau!

Vệ Võ Hùng vẫn kiêu ngạo nói:

- Các hạ đừng giở thói dưới mắt không người nữa!

Cam Đường quát hỏi:

- Tiểu tử! Khí Trần nữ ni...

Vệ Võ Hùng vẻ mặt hầm hầm, nghiến răng ngắt lời:

- Té ra con tiện nhân đó vì các hạ mà cự tuyệt bản thiếu bảo chúa. Hừm!....

Cam Đường tức như vỡ mật, sát khí đằng đằng quát hỏi:

- Mi mưu việc không thành rồi giết người phóng hỏa phải không?

- Đúng thế! Con tiện nhân đó chết là đáng kiếp!

- Y... chết cháy trong đống lửa rồi ư?

- Ngươi cũng đừng hòng sống nữa! Ngươi đến vừa đúng lúc!

Vệ Võ Hùng vừa quát vừa phóng chưởng đánh vào ngực Cam Đường. Phát chưởng này gã đã vận công lực đến tột độ, uy thế mãnh liệt kinh người. Nhưng tiếc thay, gã đã gặp phải tay công lực quá cao.

Vệ Võ Hùng rên lên một tiếng, huyệt mạch cổ tay phải gã đã bị Cam Đường nắm chặt.

Cam Đường mắt chiếu ra những tia sát khí rùng rợn quắc lên nhìn thẳng vào mặt Vệ Võ Hùng.

Vệ Võ Hùng không ngờ đối phương có bản lãnh cao thâm đến mức độ này. Gã kinh hồn táng đởm, mồ hôi nhỏ giọt, sắc mặt xám ngắt, không còn một chút huyết sắc.

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương, cơ hồ nghẹt thở!

Cam Đường nói dằn từng tiếng:

- Vệ Võ Hùng, bản nhân muốn xé xác mi ra!

Chỉ một lời nói của Cam Đường cũng đủ khiến mọi người hồn vía lên mây.

Bảy tám tên thuộc hạ Thanh Long Bảo còn sống sót, tên nào cũng đứng ngay như tượng gỗ. Chúng không biết đường trốn tránh, mà cũng không biết động thủ nữa.

Vệ Võ Hùng hồn lạc phách bay, vừa run bần bật vừa la thuộc hạ:

- Các ngươi sao không động thủ?

Bảy tám tên đại hán như người mơ ngủ choàng tỉnh giấc, kẻ lấy đao người rút kiếm nhảy xổ lại.

Cam Đường vung chưởng lên quét ngang một cái. Đao kiếm bắn đi tứ tung, người ngã lăn ra.

Thế là lại bốn tên nằm không nhúc nhích. Chỉ còn lại ba tên. Chúng đều quăng binh khí bỏ chạy.

Vệ Võ Hùng nghiến răng nói:

- Các hạ hãy lưu danh lại.

Cam Đường đang căm phẫn như người điên, chàng rít chặt tay lại quát:

- Nộp mạng đi, đừng lôi thôi nữa.

Giữa lúc ấy, một bóng xám bay vọt tới.

Chương 15 - Nữ Lang Áo Trắng Lại Xuất Hiện

Cam Đường đảo mắt nhìn ra, bất giác la lên một tiếng kinh hãi:

- Cô nương hãy còn sống ư!

Cam Đường vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Lòng chàng xúc động lộ ra ngoài mặt cùng lời nói.

Người xuất hiện đó nào phải ai xa lạ, mà chính là nữ ni Khí Trần. Cam Đường ngỡ nàng bị chết trong biển lửa.

Khí Trần không bị hại thiệt là một điều ra ngoài sự tiên liệu của Cam Đường.

Giữa lúc mừng rỡ chàng buột miệng la lên, lúc biết là cách xưng hô như thế không tiện thì không còn cách nào thu lại được nữa vì một mặt nàng đã là người xuất gia, một mặt mình đã thay đổi hình dung.

Khí Trần nữ ni rất đỗi ngạc nhiên. Nàng đứng thộn mặt ra hồi lâu mới cất tiếng hỏi:

- Đại danh thí chủ là gì?

Cam Đường ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tại hạ là kẻ qua đường, thấy việc bất bình nên phải ra tay. Chẳng muốn lưu danh làm chi.

Khí Trần rũ thấp cặp lông mày nói:

- Thí chủ buông tha cho y.

- Buông tha gã ư?

- Đức Phật lấy từ bi làm gốc. Bần ni là kẻ xuất gia chẳng muốn trồng cây ác.

- Nhưng thiếu sư thái có hiểu tâm địa độc ác của bọn này không?

- A di đà Phật! Bần ni kể như là đã trải qua một kiếp nạn.

Cam Đường nghiến răng nói:

- Nhưng tại hạ không phải là người xuất gia, còn để bọn bất nhân này sống trên đời làm chi nữa?

Vệ Võ Hùng bị Cam Đường nắm chặt khác nào con cừu đang sắp bị mổ. Gã khiếp sợ nhìn Khí Trần bằng con mắt van xin.

Khí Trần nhìn Cam Đường bằng cặp mắt sáng ngời nói:

- Thí chủ! Y chỉ là một kẻ bị đưa ra để thay thế, thiệt đáng thương...

Cam Đường run lên hỏi:

C - Thay thế ư? Gã không phải là thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng ở Thanh Long Bảo hay sao?

- Không phải đâu.

- Vậy gã là ai?

- Gã chỉ là một tên thuộc hạ hao hao giống Vệ Võ Hùng.

- Tại sao thiếu sư thái lại biết rõ như vậy?

- Hiện nay Thanh Long Bảo là một phái lớn thứ nhất thứ nhì võ lâm. Không khi nào một vị thiếu bảo chúa lại ngu dại như vậy.

- Thiếu sư thái chỉ căn cứ vào lý do này mà đoán phải không?

- Không phải đâu, bần ni nói như thế là hoàn toàn đúng sự thực.

Cam Đường suy nghĩ rất mau. Chàng nhớ lại mới đây tại Ngọc Điệp Bảo, Vệ Võ Hùng đã bị Bạch Vi đánh ngã. Chẳng lẽ Vệ Võ Hùng kia chính là người đứng trước mắt này? Vậy gã Vệ Võ Hùng chân chính đâu? Tại sao gã phải dùng người thay thế?

Cam Đường nghĩ vậy, trầm giọng hỏi:

- Đối phương đốt am vì mục đích gì?

- Bần ni đã nói là mình trải qua kiếp nạn.

- Tại hạ vẫn không hiểu.

- Xin thí chủ đừng hỏi vặn nữa.

Cam Đường lại hỏi:

- Tại sao Vệ Võ Hùng lại mượn người thay thế?

- Về điểm này thí chủ cũng không nên hỏi nữa.

Cam Đường trong lòng vốn không để tâm gì đến chuyện vị hôn thê chàng là Tây Môn Tố Vân đã cải giá lấy Vệ Võ Hùng, vì chàng chưa gặp nàng lần nào. Sở dĩ chàng đối với gã gắt gao là vì vô hình trung chàng đã nảy ra một tâm lý tác dụng khác. Hành vi của đối phương đã gieo vào lòng chàng nhiều mối nghi ngờ, chàng không bỏ qua được. Mới đây Khí Trần nữ ni vừa gặp đại họa Bạch Bào quái nhân giết hết mọi người trong am, chính nàng cũng phải chặt tay. Bữa nay nàng lại bị người ta mưu đồ đốt chết, thì bên trong tất phải có điều chi ngoắt ngoéo, hoặc giả Vệ Võ Hùng có mối liên quan gì với Bạch Bào quái nhân.

Lạ hơn nữa là nữ ni tuyệt nhiên không tỏ vẻ gì căm hận về những hành vi tàn ác của đối phương. Chẳng lẽ con người nhỏ tuổi như vậy mà đã tu dưỡng được đến mức độ cao thâm, trầm tĩnh?

Chính sự chủ bị hại còn muốn yên chuyện, thì người ngoài cuộc đáng lý chẳng nên sinh sự làm chi. Nhưng vụ bí mật này có liên quan đến Bạch Bào quái nhân cùng Vệ Võ Hùng, nên chàng không muốn buông xuôi câu chuyện...

Khí Trần nữ ni lại nói:

- Trước Phật đài đây, bần ni xin thí chủ buông tha cho y.

Cam Đường ngấm ngầm thở dài rồi buông tay ra.

Vệ Võ Hùng giả lùi lại liền mấy bước rồi nhìn Khí Trần chắp tay nói:

- Tiểu nhân đáng lẽ chết rồi mà còn được sống. Vậy từ đây xin thay mặt đổi lòng, vĩnh biệt chốn giang hồ thị phi.

Gã nói xong cầm lưỡi đao trủy thủ vạch lên mặt đánh xoẹt một tiếng. Nửa mặt máu chảy đầm đìa, gã băng mình chạy đi.

Khí Trần niệm Phật hiệu rồi nói:

- Bể nghiệt mênh mang cũng có lúc quay đầu vào bờ.

Cam Đường nghĩ thầm trong bụng:

- Gã thiếu niên này thiệt không hổ là một đại hán có tâm huyết, mình tha mạng cho gã thật cũng không uổng...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì một tiếng rú vọng lại.

Cam Đường giật mình kinh hãi, nhảy xổ về phía phát ra tiếng rú. Ngoài rừng trúc um tùm cách đó năm mươi trượng, một xác chết còn máu tươi chảy ròng ròng nằm lăn ra đó. Kẻ bị nạn rõ ràng là Vệ Võ Hùng giả vừa mới ra đi.

- Ai đã giết gã?

Cam Đường đảo mắt nhìn bốn phía nhưng chẳng thấy gì. Nếu nhãn tuyến của chàng không bị rừng trúc che khuất thì hung thủ không tài nào trốn thoát được trước mục lực của chàng.

Khí Trần cũng chạy tới nơi. Mặt nàng xám ngắt co rúm lại rất khó coi.

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Gã chết rồi!

Khí Trần mấp máy cặp môi. Sắc mặt lợt lạt, nhưng trong khóe mắt có sát khí ẩn hiện. Người thiếu ni chỉ nói chuyện từ bi, nhưng hiển nhiên niềm tin của nàng đã bị lay động.

Cam Đường nhìn kỹ thi thể xác chết rồi nói:

- Chín vết thương tất cả. Một nhát kiếm gây chín vết thương! Kẻ ra tay kiếm thuật đã cao đến tột độ.

Giữa lúc ấy trong khóm trúc bên chàng có tiếng cười lạt vọng ra.

Cam Đường xoay mình lại quát hỏi:

- Ai?

Một bóng người yểu điệu thướt tha từ sau khóm trúc từ từ xuất hiện.

Rõ ràng nữ lang áo trắng đẹp như thiên tiên. Sau lưng nàng cài một thanh trường kiếm rất cổ kính, thân kiếm sặc sỡ. Mặt nàng tựa hồ bao phủ một làn sương mỏng. Mắt nàng thoáng lộ sát khí. Nàng còn cách hai người chừng một trượng thì dừng lại.

Cam Đường tự hỏi:

- Phải chăng nữ lang áo trắng này là hung thủ giết người?

Khí Trần nữ ni loạng choạng lùi lại phía sau, run lên hỏi:

- Thí chủ đấy ư?

Nữ lang áo trắng liếc mắt nhìn Cam Đường một cái rồi chăm chú ngó Khí Trần nói:

- Hay hơn hết là chúng ta đừng lấy gươm đao để nói chuyện với nhau.

Khí Trần lạnh lùng nói:

- Bần ni vừa thoát chết. Chẳng lẽ...

Cam Đường không nhịn được nữa, chàng ngắt lời Khí Trần, quắc mắt lên nhìn nữ lang áo trắng hỏi:

- Phải chăng cô nương đã giết gã này?

Nữ lang áo trắng chẳng ngần ngừ gì đáp ngay:

- Phải rồi! Vậy thì đã sao?

- Cô nương không dung thứ cho kẻ đã biết tự hối lỗi ư?

- Hối lỗi? Ta không hiểu ý các hạ.

- Tại sao cô nương lại giết người?

- Dường như các hạ hay can thiệp vào việc người ngoài?

- Có lẽ đúng đấy.

- Các hạ có biết như vậy sẽ xảy ra hậu quả thế nào không?

- Hậu quả gì?

- Các hạ hãy coi xác chết này mà làm gương.

- Giọng lưỡi cô nướng ghê gớm quá! Xin cho biết phương danh.

- Các hạ hỏi câu ấy là thừa.

- Tại sao vậy?

- Vì các hạ nhất định phải chết.

Cam Đường lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Đáng tiếc!

Nữ lang áo trắng trợn mắt lên hỏi:

- Đáng tiếc điều chi?

- Bản nhân trước nay ít khi hạ thủ đối với người không hiểu rõ lai lịch. Cô nương không chịu nói phương danh, nếu bản nhân giết cô nương tức là phá lệ đó, há chẳng đáng tiếc ư?

- Các hạ muốn bắt buộc ta phải hạ thủ trước chăng?

- Nếu cô nương có bản lãnh thì cứ thử đi coi!

Nữ lang áo trắng lông mày dựng ngược, từ từ rút kiếm ở sau lưng ra để trước ngực.

Nàng ngưng thần nhìn Cam Đường. Kiếm khí lạnh toát tan ra bốn phía. Chỉ một điểm này cũng đủ rõ kiếm thuật nữ lang không phải tầm thường.

Cam Đường lạnh lùng hỏi:

- Cô nương còn chờ gì nữa mà không hạ thủ đi?

Nữ lang áo trắng hắng giọng một tiếng. Kiếm khí vọt lên như cầu vồng lóe mắt, tựa hồ biến thành chín thanh kiếm đồng thời chia ra đâm vào những yếu huyệt trên ngực Cam Đường mau lẹ tuyệt luân!

Cam Đường khẽ lạng người đi tránh khỏi một chiêu thức ghê hồn rồi lên tiếng:

- Bản nhân lấy lễ độ nhường cô một chiêu, chỉ một chiêu thôi! Nếu cô nương muốn dừng tay thì hãy còn kịp đó.

Nữ lang áo trắng đánh một đòn ác liệt không trúng thì biết ngay chàng văn sĩ này là tay ghê gớm. Nhưng nàng vẫn hăng hái nói:

- Có ai cần các hạ nhường nhịn đâu?

- Bản nhân đã ra tay tất là phải trúng, vậy xin nói trước để cô rõ.

- Đừng rườm lời nữa!

Ánh kiếm lóe mắt. Kiếm khí rít lên rùng rợn! Những làn hàn quang nhằm chụp xuống Cam Đường lẹ đến nỗi người nhìn thấy phải lắc đầu lè lưỡi.

Cam Đường vung hai tay lên quét một cái.

Thiếu nữ rên lên một tiếng hự. Ánh hàn quang vụt tắt. Nàng loạng choạng mấy bước, nét mặt xám xanh, lớn tiếng quát hỏi:

- Các hạ Ở môn phái nào?

Cam Đường cười lạt đáp:

- Cô nương hỏi câu đó là thừa.

Thanh kiếm trong tay nữ lang áo trắng lại vung lên. Cặp mắt đầy sát khí, nàng bước gần lại một cách trầm trọng. Nàng ra chiêu này tất phải vỡ đá tan bia.

Cam Đường buông thõng hai tay xuống tuyệt không thủ thế, nhưng cặp mắt rùng rợn vẫn nhìn đối phương chầm chặp không chớp. Kiểu cách chàng tỏ ra là một tay cao thủ lúc đối địch rất đường bệ, rất oai phong.

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương!

Khí Trần nữ ni chỉ đứng thộn mặt ra mà nhìn hai bên, không nói nửa lời mà cũng không nhúc nhích, trông nàng chẳng khác một pho tượng bạch thạch. Nàng đẹp đến cực điểm mà lạnh lùng cũng đến cực điểm. Đáng tiếc pho tượng này cụt một cánh tay, thành pho tượng rất đẹp mà bị tàn khuyết.

Khoảng cách của hai tay đối thủ dần dần rút ngắn lại. Khi hai bên còn cách nhau chừng một thước thì “véo” một cái, ánh ngân quang lấp loáng rất mau lẹ cơ hồ không kịp nhìn rõ.

Khoảng cách giữa hai bên bỗng lại xa ra một trượng mà hai tay Cam Đường cũng từ từ hạ thấp.

Nữ lang áo trắng chúi mũi kiếm xuống. Người nàng run lên, sắc mặt lợt lạt.

Oẹ!

Đột nhiên nữ lang há miệng phun ra một bụm máu tươi. Bóng trắng vụt đi rồi, tựa hồ như con chim hồng chỉ thoáng cái đã biến mất.

Cam Đường ngây người ra, miệng lẩm bẩm:

- Kiếm pháp tuyệt diệu!

Bây giờ Khí Trần mới lên tiếng nhưng thanh âm lạnh lẽo khiến người nghe phải phát run. Thanh âm nàng lúc này nghe tưởng chừng tiếng nói của người khác chứ không phải nàng. Nàng nói:

- Thí chủ! Thí chủ bị thương rồi phải không?

Cam Đường bất giác ngó lại trước ngực thì vạt áo chàng thủng ra chín lỗ bằng đồng tiền, máu tươi rướm chảy ra. Chín lỗ thủng này lại nhằm đúng bộ vị chín yếu huyệt lớn không sai một ly.

Chàng lạnh lùng đáp:

- Trầy da một chút chẳng có chi đáng kể.

- Bần ni chưa thấy ai có một công lực như thí chủ.

- Thiếu sư thái quá khen! Cô ta là ai vậy?

- Y là…

Khí Trần chỉ nói hai tiếng rồi dừng lại, lảng sang chuyện khác:

- Thí chủ vì bần ni mà gặp phải tay cường địch, bần ni rất áy náy!

Cam Đường nhắc lại:

- Xin thiếu sư thái cho biết cô ta.

- Rồi y tất nhiên sẽ tìm đến thí chủ... Bần ni không tiện hớt lẻo.

Cam Đường rất buồn bực trong lòng. Chàng không hiểu tại sao Khí Trần nữ ni đối với chuyện gì cũng rụt rè e sợ. Nàng đã không muốn nói, đương nhiên chàng cũng không tiện hỏi.

Cam Đường liền gợi chuyện khác:

- Có phải cô ta vì thiếu sư thái mà đến đây?

- Đúng thế!

- Cô ta cùng người thay thế Vệ Võ Hùng có mối liên quan gì không?

- Dĩ nhiên là có.

- Mối quan hệ đó thế nào?

- Xin thứ cho bần ni để thí chủ thất vọng.

Cam Đường nuốt nước miếng, cảm thấy không có gì hứng thú. Chàng nghĩ rằng mình can thiệp vào việc nàng hơi nhiều quá mà lại làm chậm trễ cả việc mình. Chàng liền gật đầu nói:

- Bản nhân xin đi đây.

Nhưng chàng không nhẫn nại được lại hau háu nhìn Khí Trần, con người đẹp như ngọc một lần nữa, rồi mới băng mình chạy đi.

Cái nhìn của chàng không có gì là bỉ ổi tiết mạn, mà là một cái nhìn đối với một sự vật phi thường, bất cứ ai cũng có phản ứng như vậy. Đây là vì Khí Trần đẹp quá, đến nỗi chẳng ai là không thể nhìn thêm một lần nữa.

* * * Đã gần giờ ngọ, trong chùa Thiếu Lâm trên ngọn Thiếu Thất núi Tung Sơn vẫn chưa nghe tiếng chuông khánh cùng tiếng niệm phật như thường lệ.

Lạ hơn nữa, từ chân núi lên đến cửa chùa không thấy bóng một tăng nhân nào, cả bóng người thường cũng chẳng có một ai.

Tòa cổ tự giữ địa vị lãnh tụ võ lâm bao phủ một làn không khí tịch mịch, hầu như rùng rợn.

Một chàng văn sĩ đứng tuổi, mặt mũi thanh tao, tà áo phất phơ, dáng đi như nước chảy mây trôi, lên núi tiến thẳng vào phía cổng chùa.

Chàng chính là Cam Đường, vì muốn hoàn thành lời hứa với Thần Cơ Tử nên lặn lội tới đây.

Cam Đường không hiểu cái túi vải mà Thần Cơ Tử trao cho chàng trong có chuyện gì quan hệ cần phải trao tận tay cho Quảng Tuệ đại sư, chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm. Nếu không được gặp phương trượng thì chẳng thể trao cho ai được.

Chàng đi tới cổng chùa không gặp một ai. Cảnh tượng lạ lùng này khiến chàng cảm thấy có

chuyện gì đã xảy ra. Tình trạng này còn khiến cho chàng hồi hộp nữa.

Sau chàng nhìn thấy tám vị hòa thượng đứng tuổi mặc áo cà sa sắc tía rũ thấp cặp lông mày, nhắm mắt lại ngồi ngay giữa lối để phong tỏa cổng chùa.

Cam Đường nhìn kỹ lại thì tám nhà sư ngồi theo phương vị rất kỳ lạ. Chàng chắc đây là "Tiểu La Hán Trận", một thế trận trấn sơn của phái Thiếu Lâm. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ chùa Thiếu Lâm sắp có cường địch nào tới đây? Nếu không thế thì sao lại bày ra trận này để giữ cổng? Giả tỷ người đến không vào theo lối cổng chính thì trận thế này chẳng hóa ra vô ích ư?

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì chân đã bước tới bậc thứ nhất để tiến lên cổng chùa.

Tám vị hòa thượng dường như đang nhập định ngồi yên không nhúc nhích và tựa hồ không biết có người đến.

Cam Đường dừng bước lại, dõng dạc lên tiếng:

- Võ lâm hậu bối là Thi Thiên Đường xin vào bái kiến chưởng môn quý tự!

Nhà sư ngồi giữa quay mặt ra ngoài từ từ giương mắt lên nhưng vẫn không đứng dậy, chăm chú ngó Cam Đường hỏi:

- Thí chủ ở đâu đến đây có việc chi?

- Tại hạ thành khẩn đến bái yết phương trượng quý tự.

Nhà sư đáp:

- Tiểu tăng xin cáo lỗi. Tệ phương trượng không tiếp khách.

- Tại hạ từ xa đi suốt đêm ngày tới đây...

- Tiểu tăng đã xin lỗi rồi mà!

- Dường như quý tự đã xảy ra...

- A di đà Phật! Xin thí chủ nên quay về lập tức.

Cam Đường sửng sốt nói:

- Xin tha thứ cho tại hạ. Nếu không được bái yết quý phương trượng thì không thể trở gót được.

Nhà sư kia lại nhắm mắt lại, không nói nữa.

Cam Đường ở vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Nhưng chàng nghĩ rằng mình đã lặn lội tới đây thì nhất định phải làm cho nên việc.

Chàng lại nói:

- Phiền đại sư thông bẩm cho.

Nhà sư kia lặng yên không để lý gì tới chàng nữa.

Cam Đường không khỏi tức mình. Chàng liền thi triển thuật truyền âm, nói vọng vào trong chùa:

- Võ lâm hậu bối là Thi Thiên Đường có việc gấp cần bái kiến chưởng môn phương trượng.

Cách này quả nhiên công hiệu. Chốc lát đã thấy một vị lão tăng mày trắng, mình mặc cà sa đỏ, chân đi như nước chảy mây trôi, vượt qua tám nhà sư ra ngoài cổng chùa đứng ở trước thềm, hai tay để trước ngực hỏi:

- Thí chủ là cao nhân phương nào?

Cam Đường vừa nhìn đã nhận ra là Vô Tướng đại sư ở viện giám sát chùa Thiếu Lâm mà chàng đã được gặp một lần tại Ngọc Điệp Bảo. Chàng vội vàng chắp tay thi lễ đáp:

- Kính chào giám viện đại sư. Tại hạ là Thi Thiên Đường...

Vô Tướng đại sư chau mày nhắc lại:

- Thi Thiên Đường ư?

- Chính phải!

- Xin thí chủ cho biết ở môn phái nào?

- Thiên Tuyệt Môn.

Vô Tướng đại sư sa sầm nét mặt, mắt lộ hung quang, tựa hồ nhìn thấu vào tâm can người ta. Hồi lâu mới lên tiếng:

- Xin thí chủ quay về thôi! Tệ môn phương trượng không được rảnh để tiếp khách.

- Tại hạ vì có việc gấp mà phải đi suốt đêm ngày tới đây. Nếu không được yết kiến phương trượng thì không thể về được.

- Lão tăng đã xin thí chủ quay về thôi!

- Đại sư nhất định không cho vào ư?

- Có thể nói như vậy.

- Tại sao?

- Vì lai lịch thí chủ không được minh bạch.

- Sao đại sư lại nói thế?

- Thiếu chủ phái Thiên Tuyệt là Thi Thiên Đường đã có cơ duyên gặp mặt lão tăng một lần. Không hiểu vì sao thí chủ lại mạo tên y?

Cam Đường thấy đối phương hỏi vậy không khỏi bồn chồn. Nhưng chàng nghĩ rằng mình chết rồi sống lại không nên lộ chân tướng để khó cho việc dò la hung thủ.

Mặt khác Bán Diện Nhân đối với mình có ơn cứu mạng, từng dặn mình phải nhớ là Cam Đường

đã bị mai táng rồi. Mình không thể để liên lụy đến bà ta.

Chàng liền giữ nguyên lập trường, cả cười hỏi:

- Phải chăng Thi Thiên Đường mà đại sư đã gặp trong Ngọc Điệp Bảo?

Vô Tướng đại sư gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Chương 16 - Chùa Thiếu Lâm Quỷ Khốc Thần Sầu

Cam Đường hỏi lại:

- Đại sư lấy bằng cớ gì để quyết định ai chân ai giả?

Vô Tướng đại sư đáp:

- Bất luận là ai chân ai giả, tệ phương trượng cũng không tiếp ai hết.

- Sao đại sư lại nỡ cự tuyệt cả người ở xa ngoài ngàn dặm tới đây?

- Lão tăng bận việc rất nhiều, không còn thì giờ để nói chuyện lâu với thí chủ được. Xin thí chủ tùy tiện cho!

Vô Tướng đại sư nói xong chắp tay để trước ngực ra chiều tống khách.

Cam Đường nghĩ lại địa vị mình cùng chùa Thiếu Lâm thì nên theo lễ mà cầu kiến là phải. Hơn nữa tình hình chùa Thiếu Lâm tất có việc phi thường xảy ra. Chàng đành bình tĩnh nói:

- Tại hạ tới đây chỉ vì có người ủy thác giao một vật cho phương trượng quý tự.

Vô Tướng đại sư sửng sốt hỏi:

- Đưa một vật đến ư?

- Đúng thế!

- Vật gì vậy?

- Xin lỗi đại sư! Tại hạ cũng không biết nội dung.

- Thí chủ chịu lời ủy thác của ai?

- Thần Cơ Tử.

- Ủa! Thế thì...

- Sao?

- Thí chủ cứ giao vật đó cho lão tăng để trình lên phương trượng, vì tệ tự bữa nay không tiếp khách được.

- Xin lỗi đại sư. Thần Cơ Tử tiền bối đã dặn đi dặn lại phải giao vật này đến tận tay quý chưởng môn phương trượng.

Vô Tướng đại sư ra chiều khó nghĩ. Đại sư ngần ngừ hồi lâu rồi đáp:

- Thế thì xin thí chủ để bữa khác sẽ đến.

- Tại sao vậy?

Vô Tướng đại sư mặt co rúm lại, trầm giọng đáp:

- Tệ môn không may, giờ ngọ bữa nay phải trải qua một cơn kiếp nạn.

Đại sư nói tới đây rồi dừng lại.

Cam Đường càng nổi tính hiếu kỳ. Chàng muốn biết chùa Thiếu Lâm tiếng tăm lừng lẫy mà tại sao phải phòng thủ như sắp có đại địch tới nơi? Nhưng chàng lại nghĩ rằng xen lấn vào việc riêng của môn phái khác là một điều tối kỵ trong võ lâm...

Đột nhiên chàng để mắt nhìn lên tấm biển lớn treo ở cổng chùa. Ở giữa tấm biển có bốn chữ triện rất rõ:

"Tử Vong Sắc Lệnh" in sâu vào gỗ. Chàng kinh hãi, bất giác la lên:

- Huyết Thiếp!

Vô Tướng đại sư gật đầu nói:

- Thí chủ rõ rồi chứ?

Một luồng hào khí ngất trời xông lên. Đồng thời Cam Đường nghĩ tới cừu hận là Bạch Vi, Tử Quyên đã bị Tử Thần hạ thủ trong nhà lữ điếm tại thị trấn nhỏ bé kia.

Chàng còn nghĩ đến Ma Vương đã khiến cho võ lâm chìm đắm vào cảnh điêu linh muôn đời khó phục hồi được. Chàng là chưởng môn tương lai của phái Thiên Tuyệt thì họa phúc võ lâm chính chàng phải gánh một phần.

Mặt khác chàng nóng lòng muốn chứng minh Tử Thần cùng Ma Vương, hai tên đại ma đầu nhưng thực ra chỉ là một. Nếu đúng thế thì hắn là kẻ thù sâu tựa bể với chàng. Như vậy đương nhiên không phải là việc riêng của phái Thiếu Lâm nữa.

Chàng liền trầm giọng hỏi:

- Đại sư! Hôm ấy cuộc liên minh tại Ngọc Điệp Bảo về sau kết quả ra sao?

- Vì Huyết Thiếp xuất hiện, nên chưa đi đến kết quả nào cả.

- Cả quý tự cùng mười ba bang phái bị tai vạ là mười bốn cả thảy. Nếu không diệt trừ được Tử Thần thì võ lâm không có ngày nào yên được. Chẳng hiểu quý tự có cho tại hạ góp chút sức mọn chăng?

- Cái đó...

- Tại hạ nói đây với cả tấm lòng thành thật. Đồng thời tại hạ xin đại biểu cho Thiên Tuyệt Môn để ra mặt.

Giữa lúc ấy trong chùa nổi lên một hồi chuông rất dài ngân nga theo một điệu.

Vô Tướng đại sư biến sắc vội nói:

- Đúng giờ ngọ rồi. Lời bần tăng đến đây là hết! Xin thí chủ quay về thôi!

Giờ ngọ! Phải chăng là giờ Tử Thần ra tay?

Tám nhà sư dàn trận lúc này cặp mắt sáng lên như điện mà vẻ mặt cực kỳ khẩn trương.

Cam Đường vô hình trung cũng rất hoang mang. Lúc này nếu chàng vào chùa tất bị tám nhà sư bày trận "Tiểu La Hán" ngăn trở. Kể ra thì với công lực chàng dĩ nhiên chẳng coi trận này vào đâu. Nhưng chàng không tiện sấn bừa vào, mà đi theo cửa khác thì cũng không hợp lẽ.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi dõng dạc hỏi tám nhà sư:

- Các vị đại sư! Tại hạ có ý muốn đem chút sức mọn ra để góp vào công cuộc lớn lao này. Các vị có thể nhường lối cho được chăng?

Tám nhà sư không ai nói gì. Hiển nhiên các vị này để hết tâm thần vào việc phòng bị. Quy củ chùa Thiếu Lâm rất nghiêm ngặt. Dĩ nhiên bọn này không ai dám tác chủ. Cam Đường nói vậy chẳng qua là để tỏ rõ tâm thành của mình mà thôi.

Rồi chàng nói tiếp:

- Gặp việc cấp bách, tại hạ phải tòng quyền, đành chịu tội với các vị vậy.

Chàng vừa dứt lời, người đã vọt vào trong cổng chùa.

Nguyên Cam Đường đã thi triển phép "Ảo Ảnh Truy Phong", một thân pháp tối cao của Thiên Tuyệt Môn.

Tám nhà sư chỉ thấy hoa mắt lên một cái, không kịp phát giác ra thân pháp của chàng, thì còn nói chi đến chuyện ngăn trở nữa?

Trước mắt chàng là điện Vi Đà. Cửa điện có bốn mươi nhà sư chia làm bốn toán đứng đó. Trong tay mỗi người đều cầm binh khí.

Toán đứng trước cửa vừa thấy Cam Đường xuất hiện đều biến sắc mặt và thủ thế toan ra tay.

Hiển nhiên bọn này không hiểu lai lịch Cam Đường, tưởng địch nhân đã đến.

Bầu không khí đột nhiên khẩn trương vô cùng! Cam Đường chắp tay nói:

- Tại hạ là thiếu chủ Thiên Tuyệt Môn, tên gọi Thi Thiên Đường. Xin liệt vị đại sư đừng hiểu lầm. Sở dĩ tại hạ mạo muội tiến vào là để góp chút sức mọn, chớ không có ý gì khác.

Dứt lời, chàng lại thi triển thuật "Ảo Ảnh Truy Phong" vượt qua đầu chúng tăng.

Trước đại hùng bảo điện kể có đến hàng mấy trăm đầu người lố nhố ngồi xếp bằng thành hàng. Xem thế thì biết đủ các cấp đệ tử chùa Thiếu Lâm đã tập trung tại đây. Mặt vị nào cũng lộ vẻ cực kỳ bi phẫn.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ bao nhiêu tăng lữ toàn tự đều ra đây tập trung để chờ chết ư? Nếu vậy là một cử động bất tri.

Bên trong điện, chính giữa, một nhà sư lông mày dài vẻ mặt trang nghiêm ngồi trên bồ đoàn. Hai bên thị lập các nhà sư thuộc giám điện.

Ngoài hành lang đại điện là mười sáu vị lão tăng, mỗi bên tám vị thị lập hai bên thành hàng cánh nhạn.

Trong chùa im lặng như tờ, tưởng chừng mũi kim rớt xuống cũng nghe tiếng.

Nhưng là một sự im lặng đầy vẻ khủng khiếp.

Cam Đường vừa xuất hiện. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào nhìn chàng. Sự xuất hiện của chàng khiến mọi người kinh tâm động phách.

Vô Tướng đại sư lạng người nhanh như chớp đến bên Cam Đường nói:

- Thí chủ...

Cam Đường đã cướp lời:

- Đại sư! Vì lẽ gì mà toàn bộ đệ tử quý tự lại tập trung vào một chỗ?

Vô Tướng đại sư đáp bằng một giọng đầy bi phẫn:

- Vì thanh danh chùa Thiếu Lâm.

- Tại hạ trộm nghĩ dàn trận nghinh địch mà đối phó với Tử Thần bằng cách này thì e rằng không phải hành vi của bậc trí giả.

- Thí chủ nói rất đúng, nhưng giới luật không thể làm cách nào khác được.

- Xin đại sư nói rõ cho nghe!

- Toàn thể đệ tử bản môn thề cùng sống chết với tệ tự. Giới luật không cho phép đối phó một cách nào khác.

Hành động hào hùng bi tráng này đã tỏ ra phái Thiếu Lâm là lãnh tụ võ lâm không phải ngẫu nhiên mà thành. Đồng thời vì một tấm Huyết Thiếp mà diễn ra tình trạng này đủ làm cho các môn phái lớn phải bi thảm.

Cam Đường lại buông một tiếng thở dài tự đáy lòng phát ra rồi hỏi:

- Chủ nhân Huyết Thiếp bao giờ mới đến?

- Đúng ngọ, tức là lúc này.

- Y có biểu hiệu gì đưa đến trước không?

- Có! Huyết Thiếp kèm theo một lá thơ nói rõ muốn lấy thủ cấp tệ môn phương trượng cùng tính mạng mười vị đại trưởng lão...

Cam Đường nghiến răng nói:

- Như vậy thật là khả ố!

- Xin thí chủ cho biết đích thực thân thế mình.

- Thiếu chủ Thiên Tuyệt Môn!

- Lão tăng tin lời thí chủ, nhưng mời thí chủ rút lui ngay tức khắc.

- Tại hạ muốn yết kiến quý phương trượng ngay bây giờ được không?

- Lão tăng e rằng...

Vô Tướng đại sư chưa dứt lời thì trong cửa chùa đột nhiên có tiếng rú vọng lên.

Bầu không khí trở nên cực kỳ rùng rợn.

Vô Tướng đại sư bay vọt trở vào trong điện.

Cam Đường cũng xoay mình chạy đến trước cửa nội viện.

Chàng đoán chắc Tử Thần sẽ qua đó để vào chùa.

Tiếng rú lại vong lên, nghe thanh âm về phía cửa điện Vi Đà.

Mạch máu Cam Đường căng thẳng. Chàng băng mình nhảy ra.

Chàng vừa đảo mắt nhìn, không khỏi tức như vỡ mật. Bao nhiêu nhà sư giữ cửa điện Vi Đà không một ai thoát nạn. Như vậy thì tình trạng các nhà sư ngoài cổng chùa không cần hỏi cũng biết rồi.

Cam Đường lại nhìn kỹ thi thể những người bị nạn thì không thấy một vết thương nào, tựa hồ không phải chết vì chưởng lực mà cũng không có hiện tượng trúng độc.

Trông vẻ mặt mọi người như đang ngủ say.

Cam Đường khiếp sợ, lông tóc đứng dựng cả lên. Chàng tự hỏi:

- Đây là thứ võ công gì mà giết người không để một chút dấu vết?

Đột nhiên Cam Đường run lên. Chàng la thầm:

- Hỏng rồi!

Đoạn chàng quay người trở lại.

Những tiếng rú đinh tai khiến người nghe phải kinh hồn động phách, tưởng chừng như võ lâm đã đến ngày mạt vận.

Tiếp theo là những tiếng la ó và tiếng quát tháo om sòm.

Cam Đường cũng cực kỳ khẩn trương!

Đại hùng bảo điện náo loạn cả lên.

Chỉ trong nháy mắt, vụ thảm án đã chấm dứt. Ngoài hành lang mười vị trưởng lão nằm lăn ra đó.

Trong điện, chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm là Quảng Tuệ đại sư vẫn ngồi ngay tiền bồ đoàn chưa ngã, nhưng cái đầu trên cổ đã mất rồi. Máu tươi phun ra đầy đất.

Vô Tướng đại sư đứng ngay như tượng gỗ trước cái xác không đầu của chưởng môn, mặt xám như tro tàn.

Sáu vị lão tăng khác đang quỳ ngoài cửa điện.

Mí mắt Cam Đường cơ hồ rách ra. Những mạch máu trong người chàng cũng muốn nổ tung.

Thật là một vụ huyết kiếp không tiền khoáng hậu trong lịch sử chùa Thiếu Lâm.

Quần tăng trong viện đều quỳ cả xuống, đồng thanh tuyên Phật hiệu.

Cam Đường thò tay vào bọc lấy cái túi vải huyền bí mà Thần Cơ Tử đã gởi chàng đưa về chưởng môn chùa Thiếu Lâm. Chàng lắc đầu mấy cái rồi len lén vượt qua chỗ quần tăng đang quỳ phục để ra ngoài.

Boong, boong!

Chuông báo tang trong hậu điện nổi lên từng hồi.

Thế là chỉ trong chớp mắt Tử Thần đã hạ sát mười vị đại trưởng lão lại lấy thủ cấp chưởng môn phương trượng đem đi. Biết bao tay cao thủ chưa có chút gì lộ ra để chống đối, như vậy thì bản lãnh Tử Thần không còn biết đến đâu mà nói.

Cam Đường tự hỏi:

- Vì lẽ gì Tử Thần lại lấy thủ cấp chưởng môn phái Thiếu Lâm đem đi?

Tại sao hắn lại tàn ngược với các phái võ lâm?

Theo lời đồn thì Tử Thần sáu mươi năm trước đây cùng ngàn tay cao thủ đấu tranh rồi hai bên cùng chết hết.

Tử Thần ngày nay với Tử Thần ngày trước là một hay là truyên nhân của hắn?...

Chớp mắt Cam Đường đến điện Vi Đà đảo mắt nhìn một lượt rồi bất giác la lên một tiếng kinh hoảng.

Hai bên điện bốn mươi tám xác chết đặt thành hàng rất tề chỉnh, hiển nhiên là bốn chục nhà sư giữ cửa điện Vi Đà và tám nhà sư giữ cổng chùa.

Một vị đầu đà xõa tóc đang cúi lom khom sờ mò các tử thi.

Tình trạng này khiến cho người ta phải ớn da gà.

Đột nhiên vị đầu đà xõa tóc kia nhìn Cam Đường nói:

- Thiếu chủ! Xin dừng bước! Thế này thì thiệt là đức Phật uy linh hiển hách khiến cho lúc này lại gặp đại thiếu chủ ở đây.

Cam Đường không hiểu đầu đà là ai đành đứng ngẩn người ra.

Lão đầu đà xõa tóc này mặt đầy vẻ phong trần, sau lưng đeo túi, dưới nách cắp một cây phương tiện san. Hiển nhiên y không phải là tăng lữ trong chùa mà sao y lại biết rõ thân thế Cam Đường?

Đầu đà xõa tóc lại nói:

- Thiếu chủ! Người ta thường nói rằng:

"Cứu một người còn hơn xây bảy đợt phù đồ". Xin thiếu chủ giúp sái gia một tay.

Cam Đường kinh hãi, ấp úng hỏi lại:

- Đại sư phụ bảo sao?

- Xin thiếu chủ trợ lực cho!

- Cứu người ư? Cái đó... còn cứu được hay sao?

- Đúng thế! May mà sái gia đến trước một bước.

- Phải chăng các vị này đều đã chết hết về tay Tử Thần?

Đầu đà không trả lời vào câu hỏi của Cam Đường, nói ngay:

- Cửa Phật là nơi hòa bình. Há để sặc mùi máu tanh?

Cam Đường bất giác mắt trợn lên miệng há hốc. Chàng ân hận mình chưa luyện thiên "Kỳ Hoàng", nên không có cách nào cứu mạng cho các nhà sư bị mất mạng này.

Chàng nghe giọng lưỡi của đầu đà thì dường như những người bị nạn còn có cơ hội cứu sống được.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ ngoại trừ bản môn, trong võ lâm cũng còn có tay cao thủ cứu sống người chết và khiến xương trắng nẩy nở da thịt được ư?

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì đầu đà lại nói:

- Thiếu chủ! Xin thiếu chủ bắt đầu từ người thứ nhất, phóng một chiêu chỉ theo thuật "Chân Ty Quán Đính".

Cam Đường ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Dùng thuật "Chân Ty Quán Đính" ư?

- Phải rồi! Chỉ có vậy thôi!

Cam Đường trong lòng kinh hãi không biết đến đâu mà nói. Vì thuật "Chân Ty Quán Đính" là một môn bí truyền của phái Thiên Tuyệt không truyền ra ngoài. Người tiếp thụ thuật này vĩnh viễn mất hết ký ức. Tại sao đầu đà biết rõ tên của nó, còn biết cả bí thuật đó có thể cứu người được? Về điểm này chính chàng cũng lờ mờ không hiểu.

Thế mà đầu đà lại biết mới thật là kỳ!

Cam Đường hỏi:

- Danh hiệu đại sư phụ là gì?

- Sái gia vô danh.

- Vô danh ư?

- Phải rồi! Đúng là vô danh!

Cam Đường hít mạnh một hơi rồi hỏi:

- Sao đại sư phụ lại biết tại hạ hiểu thuật "Chân Ty Quán Đính"?

- Thời gian không cho phép chúng ta chần chờ. Cứu người là cần cấp. Lát nữa sái gia sẽ trình bày cùng thiếu chủ được chăng?

- Nhưng...

- Sao?

- Thuật đó có đúng cứu người được không?

- Không sai đâu! Sái gia đã cho họ uống thuốc trước rồi. Cần phải có công lực của thiếu chủ giúp sức.

- Làm như vậy há chẳng khiến cho các vị này trở thành si ngốc?

- Dù sao cũng còn hơn là chết.

Cam Đường đầy lòng ngờ vực lại hỏi:

- Giả tỷ tại hạ không đến đây thì sao?

- Một mình sái gia cũng được. Có điều sẽ lỡ mất mấy mạng người.

Cam Đường động tâm hỏi:

- Như vậy thì đại sư phụ cũng biết thi triển thuật "Chân Ty Quán Đính" ư?

Đầu đà lại giục:

- Thiếu chủ! Thời gian cấp bách lắm rồi, nếu để các người này không cứu sống kịp thì thật là tội nghiệp! Lát nữa sái gia sẽ giải thích. Bây giờ sái gia giao bốn mươi tám vị này cho thiếu chủ, còn sái gia phải vào trong kia cứu mười vị trưởng lão.

Đầu đà nói xong không chờ Cam Đường trả lời đã vọt đi như một làn khói tỏa.

Cam Đường nhìn vị đầu đà xõa tóc thần bí thoáng cái đã mất hút. Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng chàng vẫn làm theo. Chàng tập trung công lực vào ngón tay giữa bên phải rồi điểm vào huyệt "Bách Hội" trên đầu từng người một. Bốn mươi tám chiêu chỉ làm cho chàng hao tán công lực không phải ít.

Thi hành thủ thuật xong, chàng không để ý xem kết quả ra sao, đã ba chân bốn cẳng chạy vào phía trong vì chàng muốn vén màn bí mật này.

Chàng tự nghĩ:

- Có thể vị đầu đà này cũng là đệ tử bản môn. Nhưng trong bọn đệ tử bản môn làm gì có người xuất gia? Nếu không phải mà y chẳng những tinh thông thuật "Kỳ Hoàng" lại am hiểu cả tuyệt kỷ của bản môn thì thật là một điều đáng lo ngại!

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đã vào đến chính điện.

Lúc này bao nhiêu đệ tử phái Thiếu Lâm đã giải tán hết, chẳng còn một ai.

Bỗng một vị lão tăng nét mặt hồng hào như trẻ nít tiến về phía chàng chắp tay nói:

- Bần tăng là tri khách tăng, pháp hiệu Bách Không, mời thí chủ dời gót ngọc vào thiền phòng.

- Vào thiền phòng ư?

- Dạ! Bần tăng xin đi trước dẫn đường.

Cam Đường trong lòng hồ nghi đi theo tri khách tăng Bách Không. Hai người xuyên qua mấy tòa điện đường thì đến một gian bí thất. Tại đây đã có hai nhà sư tráng niên mở cửa đứng chờ.

Bách Không né người sang nói:

- Mời thí chủ vào đi!

Cam Đường khoa chân bước vào. Cửa phòng đóng lại ngay.

Trong phòng này thi thể mười vị đại trưởng lão nằm cả dưới đất. Trên giường một vị lão tăng nằm ngửa mặt lên.

Vị đầu đà xõa tóc đang vội vã lấy thuốc nhét vào miệng những người chết.

Giám viện là Vô Tướng đại sư cũng đang bận giúp đầu đà dùng thủ thuật cho những người chết nuốt thuốc vào trong cổ họng.

Trong thiền phòng không còn một người nào khác.

Cam Đường lạnh lùng đứng một bên để coi hai người hành động.

Công việc cứu cấp xong rồi, đầu đà xõa tóc mới quay ra gọi Cam Đường:

- Thiếu chủ! Sái gia thực đã nhọc lòng thiếu chủ!

- Đại sư phụ dạy quá lời!

Vô Tướng đại sư cũng chắp tay khom lưng nói:

- Lúc thí chủ giá lâm vì bần tăng chưa hiểu rõ thân thế, nên có điều vô lễ, bây giờ xin tạ lỗi.

Cam Đường đáp lễ nói:

- Tại hạ không dám.

Đầu đà toét miệng ra mời Cam Đường:

- Mời thiếu chủ hãy tạm ngồi xuống đây một chút!

Rồi quay sang nói với Vô Tướng đại sư:

- Xin giám viện lập tức phái người ra đem bốn mươi tám vị cao đồ chuyển vào tĩnh thất. Chỉ trong vòng ba giờ là họ có thể hồi sinh được.

Giám viện Vô Tướng đại sư vâng dạ luôn miệng rồi đi ra ngoài.

Cam Đường bất kỳ để mắt đến vị lão nằm ngửa trên giường. Chàng nhìn kỹ hồi lâu, bất giác la lên hỏi:

- Vị này có phải chưởng môn phương trượng Quảng Tuệ đại sư không?

Đầu đà xõa tóc lạnh lùng đáp:

- Chính phải!

Cam Đường kinh hãi đứng dậy. Trong đầu óc chàng lại hiện ra xác chết không đầu trong tòa đại hùng bảo điện.

Chương 17 - Nữ Quần Ma Tác Quái Võ Lâm

Bây giờ Cam Đường thấy người nằm ngửa trên giường lại rõ ràng là chưởng môn phương trượng thì giật mình kinh hãi hỏi:

- Đại sư phụ! Vị này đúng là Quảng Tuệ đại sư ư?

- Chính phải!

- Sao lại thế được?

- Đối với phái Thiên Tuyệt thì chẳng mấy khi là có chuyện không thể được.

Cam Đường lại càng kinh hãi run lên hỏi:

- Đại sư phụ là cao nhân phương nào?

Vị đầu đà xõa tóc day mặt lại, sắc mặt đã biến đổi.

Cam Đường bất giác lùi lại một bước. Trong lòng vô cùng khích động, chàng nói:

- Té ra là Nam Cung trưởng lão.

Nguyên vị đầu đà xõa tóc này chính là Vô Danh lão nhân Nam Cung Do phái Thiên Tuyệt giả dạng. Màn bí mật đã vén mở, Cam Đường vỡ lẽ ra, không cần hỏi cũng biết hết mọi sự.

Nam Cung Do trở lại tướng mạo vị đầu đà xõa tóc nói:

- Thiếu chủ! Xin thiếu chủ lấy cái tên Vô Danh đầu đà mà kêu lão phu cho tiện.

Cam Đường gật đầu. Trong lòng chàng cực kỳ khích động. Chàng nghĩ tới lời đồn trong võ lâm là võ công phái Thiên Tuyệt có đường lối đặc biệt khác lạ mà hành động cũng cực kỳ thần bí, quả nhiên là đúng lắm! Bốn thiên "Võ Công", "Kỳ Hoàng", "Kế Mưu", và "Trụ Nhan" có thể nói là bao quát tất cả mọi môn tạp học trong võ lâm.

Cam Đường còn có điểm nghi ngờ, liền hỏi:

- Tại sao trưởng lão lại biết trước phái Thiếu Lâm gặp kiếp nạn này?

- Đây là sự ngẫu nhiên. Hôm kia lão phu đến sau núi Tung Sơn kiếm dược liệu, vô tình được biết Tử Thần truyền huyết thiếp cho phái Thiếu Lâm. Huyết thiếp còn kèm theo lá thơ nói rõ giờ ngọ bữa nay lấy đầu chưởng môn phương trượng và tính mạng mười vị trưởng lão. Vì thế mà lão phu tự tiến thân cùng giám viện chùa Thiếu Lâm bố trí ra cuộc cờ nguy hiểm này.

- Cuộc cờ ư?

- Có thể nói đây là một cuộc cờ, thành công được cũng là may. Những vị hòa thượng canh gác ngoài cổng chùa trước cửa điện Vi Đà, cùng mười vị trưởng lão đều uống linh đan trước để hộ vệ tâm mạch nên mới thoát chết.

- Ủa! Nhưng các vị đều bị thuật "Chân Ty Quán Não" của tại hạ điểm vào. Như vậy họ đã biến thành những người si ngốc cả thì sao?

- Về điểm này đã có thứ thuốc giải được.

- Tại sao lại phải dùng đến thuật "Chân Ty Quán Não"?

- Tử Thần giết người bằng một thứ công lực của tà môn chuyên làm cho bộ Óc bị hư hại. Vì vậy mà người chết không để lại thương tích hoặc dấu vết gì khả nghi. Thuật "Chân Ty Quán Não" chuyên để trục tà khí trong bộ Óc đã làm chết người. Đây là một vị chưởng môn đời trước của bản phái đã nghiên cứu tà công này rồi sáng lập ra thuật "Chân Ty Quán Não".

- Còn vị chưởng môn đây thì...

- Đành phải hy sinh một người đệ tử khác thay thế vào để cứu mạng cho phương trượng.

- Hy sinh cách nào?

- Người đệ tử kia hóa trang là chưởng môn phái Thiếu Lâm ngồi ở trong viện để chờ chết.

- Như vậy... há chẳng tàn nhẫn lắm ư?

- Vị đệ tử kia tự nguyện như vậy. Thiếu chủ thử nghĩ coi, nếu không thế thì phải hy sinh biết bao nhân mạng, Tử Thần chưa chắc đã chịu buông tha?

- Nếu Tử Thần khám phá ra được. Một là vì vụ này chỉ có chín người đệ tử thay thế và giám viện, mấy người biết mà thôi. Hai là lúc hóa trang đã dùng thuốc dịch dung của bản môn. Chỉ khi nào bản môn giải trừ thuốc đó đi, không thì vĩnh viễn chẳng bao giờ khôi phục lại chân tướng.

- Việc này cũng được phương trượng đồng ý ư?

- Dĩ nhiên là người phản đối. Đời nào chưởng môn một phái lại chịu hy sinh tính mạng đệ tử dưới trướng để sống lấy mình bao giờ? Vì thế mà lão phu đã ngấm ngầm dùng thuốc khiến cho phương trượng đại sư ngủ li bì ba ngày.

- Ủa!

Cam Đường vô cùng khâm phục mưu kế của thủ tòa trưởng lão Nam Cung Do.

Nam Cung Do tiếp tục thi triển thuật "Chân Ty Quán Não" phóng chỉ vào mười vị trưởng lão rồi hỏi:

- Thiếu chủ đến chùa Thiếu Lâm có việc chi? Thiệt là một điều ra ngoài ý nghĩ của lão phu.

Cam Đường đáp:

- Tại hạ chịu lời ủy thác của Thần Cơ Tử đem một vật về trao cho phương trượng đại sư.

- Té ra là thế!

- Trưởng lão có biết thân thế Tử Thần ra sao không?

- Lão phu không biết.

- Trong chớp nhoáng mà Tử Thần hạ sát xong mười vị trưởng lão lại lấy cả thủ cấp chưởng môn phương trượng đem đi. Bản lãnh này thật là kinh thế hãi tục!

- Hành động của y khiến cho mọi người nghe cũng phải rùng rợn.

- Có ai đã trông thấy tướng mạo của đại ma đầu này chưa?

- Chưa! Y ẩn hiện như một cơn gió thoảng. Có điều lão phu ẩn mình trong bóng tối nên đã nhìn thấy một chút.

Cam Đường vô cùng khích động hỏi ngay:

- Trưởng lão thấy hắn hình dạng thế nào?

- Y là một cái bóng trắng.

- Bóng trắng ư?

- Phải rồi! Toàn thân y từ đầu đến chân một màu trắng toát.

- Ủa!

Cam Đường nhớ tới Bạch Bào quái nhân. Nếu quả Bạch Bào quái nhân là Tử Thần thì người đàn bà thần bí trên Điệp Thạch Phong là ai? Vì lẽ gì mà Tử Thần bị mụ thao túng? Dường như hai bên có điều kiện trao đổi. Nữ nhân thần bí đem võ công đánh đổi bắt Bạch Bào quái nhân phải thực hành một điều kiện của mụ. Xem thế thì biết Tử Thần ngày nay quyết không phải là Tử Thần sáu mươi năm trước.

Sau Cam Đường nghĩ lại thì thấy có điều không đúng. Trong Khổ Trúc Am sao Bạch Bào quái nhân không dùng cách giết người không để vết tích lại mà hạ sát mình đi? Hơn nữa Thần Cơ Tử đã nấp ngoài Điệp Thạch Phong bị Bạch Bào quái nhân hạ sát, tình trạng cũng không giống bữa nay. Đó là một điều bí mật khiến cho người ta phải nghi ngờ. Lại còn một điểm đáng ngờ nữa là Bạch Bào quái nhân đã xuất hiện ở Khổ Trúc Am mà Khổ Trúc Am cách Tung Sơn không xa là mấy, khoảng từ một ngày đường.

Đương nhiên nếu chỉ căn cứ vào bóng trắng mà Nam Cung Do đã trông thấy thì không thể quyết đoán đó là Tử Thần. Đây cũng chỉ là một điều phỏng đoán mà thôi.

Cam Đường lại hỏi:

- Trưởng lão có nghe thấy trên chốn giang hồ đề cập tới một tay võ công trác tuyệt đã xuất hiện là Bạch Bào quái nhân chưa?

- Có! Trình viện chúa viện Thiên Oai của bản môn đã hai lần phát giác ra nhân vật này ở khu phụ cận Ngọc Điệp Bảo.

- Phải chăng hắn là...

- Cái đó khó nói lắm.

Giữa lúc ấy giám viện Vô Tướng đại sư đẩy cửa bước vào. Hai người không nói chuyện riêng

nữa.

Nam Cung Do nhìn Vô Tướng đại sư nói:

- Cả mười vị trưởng lão này cũng nên đem đến chỗ khác.

- Xin vâng!

Vô Tướng đại sư mở cửa khẽ dặn mấy câu. Lát sau mười tên đệ tử mỗi tên ôm một vị trưởng lão ra khỏi thiền phòng.

Vô Tướng đại sư mỉm cười chắp tay nói:

- Mời hai vị qua bên trai phòng để thụ trai.

Nam Cung Do quay lại điểm mấy chỉ vào ngực phương trượng chùa Thiếu Lâm rồi quay ra bảo giám viện:

- Qúy chưởng môn chỉ trong khoảnh khắc nữa là tỉnh lại, vậy quý tòa phải giải thích cùng người những biến diễn xảy ra. Lão phu có việc phải đi ngay. Trai phạn hãy để ngày khác lão sẽ đến bái lãnh!

Vô Tướng đại sư lại trỏ vào Cam Đường hỏi:

- Còn vị này...

- Khi nào phương trượng tỉnh lại, nhờ đại sư dẫn kiến cho.

- Dĩ nhiên là thế. Bản tự chịu ơn sâu của Phật hữu thì sao...

- Cùng là Phật môn đệ tử. Cái đó bất tất phải quan tâm.

Nam Cung Do nói xong lượm lấy cây phương tiện sạn bước ra khỏi thiền phòng.

Vô Tướng đại sư vô cùng cảm kích lớn tiếng nói:

- Bần tăng xin kính cẩn đưa chân.

- Bất tất phải thế.

Dứt lời Nam Cung Do đã ra khỏi hành lang. Vô Tướng đại sư niệm một câu Phật hiệu rồi quay lại nói với Cam Đường:

- Xin mời thí chủ đi!

Cam Đường bụng đói liền theo giám viện vào trai phòng ăn cơm và được tri khách tăng bồi tiếp.

Sau chừng nửa giờ giám viện là Vô Tướng đại sư mới lật đật tới nơi nói:

- Để thí chủ chờ lâu quá rồi! Tệ phương trượng mời thí chủ lên cho.

Cam Đường lại theo sau Vô Tướng đại sư lên thiền phòng.

Trong thiền phòng Quảng Tuệ đại sư pháp tướng trang nghiêm đứng dậy nghinh tiếp.

Vô Tướng đại sư dẫn Cam Đường vào rồi lại lùi trở ra.

Chủ khách an tọa rồi Cam Đường lên tiếng trước:

- Vãn bối chịu lời ủy thác của Thần Cơ Tử đem một vật đến diện trình Quảng Tuệ đại sư.

Chàng nói xong móc nút vải trong bọc ra hai tay đưa lên.

Quảng Tuệ đại sư đưa tay ra đón lấy. Đại sư lộ vẻ nghi ngờ, nhưng không mở ra ngay, trầm giọng hỏi:

- Thần Cơ thí chủ có dặn điều chi nữa không?

- Không!

- Hiện giờ Thần Cơ thí chủ ở đâu?

- Về điểm nay xin đại sư... miễn cho vãn bối phải trình bày.

Quảng Tuệ đại sư ngần ngừ một chút rồi mở túi vải ra. Đây là một cái vải rộng ba tấc, dài nửa thước thắt nút lại.

Cam Đường không muốn ngó vào sự bí mật của người khác liền day mặt nhìn sang một bên.

Túi vải này rõ ràng là đựng một phong thơ.

Quảng Tuệ đại sư cầm túi vải trong tay lúc đầu phát run. Hồi lâu đại sư buông tiếng thở dài lẩm bẩm như nói cho mình nghe:

- Ngọn lửa tà ma bốc cao muôn trượng. Các môn phái khó lòng giữ được thân mình. Vụ huyết án ở Thánh Thành e rằng...

Rồi đại sư lại buông một tiếng thở dài để kết thúc câu nói.

Hai chữ “Thánh Thành” khiến cho Cam Đường toàn thân run lên. Chàng không ngờ cái túi vải kia lại có liên quan đến vụ huyết án tuyệt diệt nhà mình. Chàng không sao ngồi yên được nữa, nhưng chàng cố giữ giọng nói thản nhiên hỏi:

- Phải chăng phương trượng lại đề cập đến Thánh Thành?

Quảng Tuệ đại sư chăm chú ngó chàng một lát rồi đáp:

- Đúng thế!

- Võ Thánh Cam Kính Nghiêu được mọi người trong võ lâm đều kính ngưỡng mà không ngờ lại gặp cái họa diệt môn.

- Hơn mười năm nay, những người hữu tâm vẫn chưa chịu bỏ qua việc điều tra hung thủ. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Nhưng đáng tiếc vụ này như đá chìm biển cả, đến nay mới ra được chút mối, lại gặp phải hồi huyết thiếp thi hành thủ đoạn tàn ngược...!

Cam Đường cảm thấy trái tim đập thình thịch, nhưng chàng cố nén lòng, khẽ ồ lên một tiếng hỏi:

- Đã có manh mối gì chưa?

- Có rồi! Thần Cơ thí chủ đưa thơ này nói về vụ đó.

Cam Đường không khỏi ngạc nhiên vì đã là một phong mật thơ và Thần Cơ Tử lại ba bốn lần dặn mình phải trao cho đích thân phương trượng chùa Thiếu Lâm mà sao Quảng Tuệ đại sư lại nói với mình.

Quảng Tuệ đại sư nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Thí chủ! Thần Cơ thí chủ chỉ nút giây vải này lại mà không niêm phong, mặc dù nó là một việc cực kỳ quan trọng, xem thế đủ biết Thần Cơ thí chủ rất tin cậy thí chủ...

Cam Đường ngẫm nghĩ lời nói của đại sư rất đúng, giả tỉ mình có lòng thóc mách thì lúc nào cởi ra xem chẳng được?

Quảng Tuệ đại sư ngừng lại một chút tựa như để ngẫm nghĩ điều chi rồi nghiêm trang hỏi:

- Thiếu thí chủ! Lão tăng có điều yêu cầu được chăng?

- Xin chưởng môn cứ cho hay!

- Qúy môn trước nay đem kỳ tài dị năng để giúp đỡ đồng đạo, nên được mọi giới suy tôn...

- Chưởng môn nhân quá khen rồi!

- Hiện nay Tử Thần tàn ngược, các môn phái lâm vào tình trạng sớm tối không yên. Lão tăng cùng mười vị trưởng lão tuy nhờ được hai vị vãn hồi công cuộc động trời, nhưng trên thực tế không thể công khai lộ diện được nữa. Nếu không thế thì bản môn sẽ phải gặp đại vạ khôn lường! Vì vậy bản tăng có ý phó thác cho thiếu thí chủ việc này.

- Nếu là việc công nghĩa của võ lâm thì tại hạ xin đại diện cho tệ môn để tiếp nhận bất cứ việc sai khiến gì.

- Thiếu thí chủ dạy quá lời! Lão tăng đâu dám nói đến chuyện sai khiến. Thiếu thí chủ đã nghe ai nói đến tên “Cửu Tà Ma Mẫu” bao giờ chưa?

- Cửu Tà Ma Mẫu?

- Đúng thế!

- Cái đó... tại hạ chưa từng nghe ai đề cập đến.

- Vậy để lão tăng xin thuật sơ qua đầu đuôi vụ này cho thí chủ nghe.

- Vãn bối xin kính cẩn lắng tai.

- Trước đây chừng sáu chục năm, thời kỳ mà Tử Thần tàn ngược võ lâm lần đầu.

Sau đó mấy năm trên võ lâm ở Trung Nguyên xuất hiện một mỹ nhân tuyệt thế là Tứ Tuyệt Nữ

Châu Lôi.

- Tứ Tuyệt Nữ?

- Phải rồi!

- Sao lại gọi là Tứ Tuyệt?

- Người đó đẹp tuyệt, võ công tột chúng, lòng dạ lại tuyệt độc, lại còn một cái tuyệt nữa là đứng đầu muôn tội ác.

Cam Đường ngấm ngầm hiểu ý. Người xuất gia không tiện nói ra cái "tuyệt" cuối cùng là "dâm tuyệt" mà chỉ nói là đứng đầu muôn tội ác vì "vạn ác dâm vi thủ".

Quảng Tuệ đại sư niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói:

- Y xuất hiện trên giang hồ chưa đầy nửa năm mà đã gây cho võ lâm một bầu chưởng khí mịt mờ vì những tay cao thủ không chịu tu nhân tích đức hầu hết là có đi lại với y. Một năm sau đột nhiên y mất tích. Mãi đến ba mươi năm trước đây trên giang hồ lại xuất hiện một nhà mẹ con mười người. Người đàn bà đó chính là Tứ Tuyệt Nữ Châu Lôi. Chín người con của mụ sau này thành những nhân sĩ có danh vọng và địa vị rất cao nhưng vẫn theo thói dâm loàn.

Cam Đường tưởng chừng như mình đang nghe một bí lục chưa từng có trên đời.

Bất giác chàng ồ lên một tiếng.

Quảng Tuệ đại sư lại nói:

- Mười mẹ con y kế tiếp Tử Thần gây ra những vụ đổ máu ngất trời thứ hai, khiến cho võ lâm tưởng chừng đến ngày mạt vận. Bọn y được người ta kêu bằng "Cửu Tà Ma Mẫu". Các môn phái đều chịu bó tay. Về sau có một bậc kiệt sĩ chính nghĩa thẳng thắng đứng ra công khai khiêu chiến với Cửu Tà Ma Mẫu. Hai bên quyết chiến ở phía bắc chân núi Thái Hàng...

Cam Đường động tâm buột miệng hỏi:

- Thái Hàng Sơn?

- Vậy thì sao?

- Không có chi cả. Xin đại sư nói nốt đi.

- Cuộc chiến đó thiệt là kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu. Kết quả là trong bọn Cửu Tà thì sáu người chết, ba bị thương, cả Ma Mẫu cũng bị thương. Bốn mẹ con khiếp vía trốn lủi. Từ đó bạo kiếp của võ lâm không còn nữa.

Cam Đường hỏi:

- Sao đã trừ ác không trừ tận gốc?

- Khi đó vị nghĩa sĩ kia một mình đánh nhau với mười mẹ con. Chân lực bản thân bị suy giảm rất nhiều, mặt khác y là người nhân hậu nên ngăn trở những ai muốn đuổi theo để tận diệt.

- Vị nghĩa sĩ đó là ai?

- Võ Thánh Cam Kính Nghiêu!

Cam Đường giật nẩy mình lên, la thầm:

- Phụ thân!

Chàng đã có một bậc phụ thân được đời kính ngưỡng như vậy để tự hào. Nhưng trái lại, vụ huyết án thảm tuyệt nhân hoàn tại Thánh Thành đã làm cho chàng đau khổ.

Bây giờ chàng mới biết phụ thân mình được võ lâm tặng cho hai chữ Võ Thánh không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Một bầu nhiệt huyết hào hùng trộn lẫn với khí tức muốn phục thù tựa hồ đóng chặt lấy ngực chàng.

Cam Đường đã ý thức đến trong túi vải của Thần Cơ Tử nói gì rồi.

Bỗng Quảng Tuệ đại sư đầy vẻ bi thương lại nói:

- Theo lời phán đoán của Thần Cơ thí chủ thì vụ huyết án tại Thánh Thành rất có thể do Ma Mẫu và Tam Tà thoát chết gây nên...

Cam Đường nghe tới đây, những luồng tư tưởng nổi dậy như sóng cồn, bất giác kêu lên:

- Ủa!

Đương nhiên lời nói của Quảng Tuệ là hợp tình lý nhưng phụ thân chàng lúc chết rồi còn cầm tấm Ưng Long Ma Bài là tín vật của Ma Vương. Chàng tự hỏi:

- Ai là hung thủ? Cả hai nhân vật này đều là những tay cự ma và đều có thể là hung thủ.

Đồng thời chàng liên tưởng tới tam đại và tứ đại chưởng môn phái Thiên Tuyệt ba mươi năm trước bị chặt tay ở chân núi Thái Hàng ngày trước, phụ thân mình đại chiến với Cửu Tà Ma Mẫu cũng ở địa điểm này thì bên trong hai vụ đó chắc có mối liên quan với nhau.

Quảng Tuệ đại sư lại nói:

- Lời suy đoán của Thần Cơ thí chủ rất có thể căn cứ được.

- Xin đại sư nói nốt đi.

- Mười năm trước đây vụ huyết án tại Thánh Thành thì những di thể còn để lại ba mươi bảy vết thương. Những người được mục kích vụ thảm án đó nói là những vết thương thành hình tam giác không phải do những đao kiếm tầm thường gây ra. Ngày ấy Thủ Tà trong Cửu Tà Ma Mẫu sử dụng một thanh kiếm quái dị có hình tam giác nên họ phán đoán như vậy.

- Còn ý tứ của Thần Cơ Tử tiền bối...

- Lão tăng chưa nói tới chính đề.

- Ủa!

- Thần Cơ thí chủ năm năm trước đây ở thành Lạc Dương phát hiện ra một tòa nhà lớn chẳng

kém gì phủ đệ bậc vương công. Chủ nhân tòa nhà này chính một mẹ ba con nên hoài nghi đó là chỗ Ma Mẫu cùng Tam Tà ẩn danh. Nhưng việc này quan hệ vô cùng, nếu bất hạnh đoán sai hoặc thiếu thận trọng để rút dây động rừng thì hậu quả nguy hại cũng chẳng kém gì.

Cam Đường cơ hồ không dằn lòng được nữa, chàng giận mình chẳng thể phá tan tấm màn bí mật này, liền cất giọng run run hỏi:

- Theo ý kiến chưởng môn nhân thì...

- Xin thiếu thí chủ chuyển bẩm với quý chưởng môn nhơn tìm cách điều tra lai lịch chủ nhân tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương đó.

Hiển nhiên môn phái Thiên Tuyệt tuy bị hại, nhưng tin đó chưa truyền ra chốn giang hồ nên Quảng Tuệ đại sư cũng không hay.

Cam Đường kính cẩn đáp:

- Vãn bối xin tuân lệnh thi hành ngay lập tức.

- Vụ này cần phải giữ bí mật lắm mới được.

- Vãn bối hiểu rồi.

- Còn việc thiếu thí chủ đã có ơn lớn với tệ tự, lão tăng xin ghi lòng tạc dạ.

Cam Đường khiêm tốn đáp:

- Chưởng môn nhân dạy quá lời! Kiếp nạn lâm đầu há phải việc riêng của môn phái nào? Xin chưởng môn nhân chớ để lòng. Vãn bối xin cáo biệt.

- Trân trọng!

Quảng Tuệ đại sư gõ vào mặt khánh một tiếng.

Giám viện là Vô Tướng đại sư ứng hầu ngay.

Quảng Tuệ đại sư nói:

- Vô Tướng hãy thay bản tòa đi tiễn chân thiếu thí chủ.

- Xin tuân pháp dụ!

Cam Đường thi lễ rồi ra khỏi thiền phòng. Vô Tướng đại sư đưa ra tới cổng ngoài rồi mới thi lễ từ biệt.

Cam Đường ra đi chàng trấn tĩnh tâm thần suy nghĩ xem nên hành động cách nào.

Tình trạng mỗi ngày một thêm phức tạp. Chàng lẩm bẩm:

- Nào nữ quái nhân trên Điệp Thạch Phong! Nào Bạch Bào quái nhân! Nào Ma Vương! Nào Ma Mẫu Tam Tà! Những người đó đều có thể là kẻ tử thù của mình.

Chương 18 - Thiếu Môn Chủ Vô Tình Lộ Diện

Thái phu nhân phái Thiên Tuyệt không muốn len lỏi vào chốn giang hồ nữa.

Cam Đường là vị chưởng môn thừa kế sau này. Trên danh nghĩa đã thành nhất định, chỉ còn chưa mở đại lễ để hoàn thành cuộc đăng tòa mà thôi. Như vậy chàng có đủ quyền để làm bất cứ một hành động nào. Nhưng chàng thấy việc này rất trọng đại, chàng tự hỏi:

- Có nên để cho người bản môn biết vụ này không?

Sau một hồi suy tính chàng quyết định hành động một mình, vì chàng kết luận đã là mối huyết cừu của chính mình, thì có lý nào lại đi mượn tay người khác?

Còn nói là chàng tiếp nhận lời ủy thác của Quảng Tuệ đại sư thì thực ra Quảng Tuệ đại sư đã cung cấp tài liệu cho chàng để truy tầm kẻ thù mới đúng.

Cam Đường nghĩ tới thanh danh hiển hách cùng võ công chói lọi của phụ thân thì hào khí bốc cao muôn trượng. Lửa phục thù lại càng như nung nấu tâm gan.

Cam Đường xuống đến chân núi Tung Sơn thì các nhà đã lên đèn. Chàng liền tìm tới một nơi gần đó để ngủ đêm. Ăn cơm xong, chàng nằm dài trên giường để nghĩ xem sau khi tới Lạc Dương phải hành động thế nào? Chàng tự hỏi:

- Nếu chủ nhân tòa nhà đồ sộ bên thành Lạc Dương đúng như lời suy đoán của Thần Cơ Tử là bốn mẹ con Cửu Tà Ma Mẫu mai danh ẩn tích ở đấy thì mình phải điều tra cách nào? Làm thế nào để xác định họ chính là hung phạm gây nên vụ huyết án ở Thánh Thành?

Chàng nghĩ tới nghĩ lui mà chưa tìm được phương pháp nào hoàn thiện cả.

Cam Đường tháo mặt nạ ra lại gần chậu nước định rửa mặt xong rồi sẽ tắt đèn đi ngủ...

- Úi chà!

Một tiếng la hoảng phát ra bên ngoài cửa sổ. Cam Đường không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng không ngờ ngoài cửa sổ có người đang thám thính mình. Chàng hối hận mình đã sơ ý tháo mặt nạ để lộ hành tung. Giả tỷ mình tắt đèn trước rồi mới rửa mặt thì đâu có sự sơ hở này. Đó cũng là một nhược điểm của con người thiếu lịch duyệt.

Chàng tự hỏi:

- Người này là ai? Sao canh khuya họ còn dòm dỏ mình?

Nhưng chàng chỉ nghĩ thoáng qua rồi giơ tay lên quạt tắt đèn, băng mình ra mở cửa. Chàng đảo mắt nhìn quanh không thấy gì khác lạ, liền tung mình nhảy lên nóc nhà.

Đèn lửa sáng trưng, trăng sao vằng vặc. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía mà tuyệt không thấy một bóng người. Động tác của chàng đã cực kỳ mau lẹ, mà đối phương còn mau lẹ hơn. Chỉ trong nháy mắt đã biệt dạng.

Nhân vật nào đây? Họ truy tung chàng để làm chi? Chàng đã giả trang từ lúc ra ngoài chùa Thiếu Lâm chẳng một ai hay. Tiếng “úi chà” tỏ ra kinh ngạc. Đúng là kẻ dòm thấy chân tướng chàng trong lúc bất ngờ. Đương nhiên đây có thể là một sự hiểu lầm, giữa lúc chàng vừa tháo mặt nạ bị người nào đó trông thấy mà hiểu lầm là ai? Dù sao thì chân tướng chàng bị bại lộ là một sự thực không thể chối cãi được.

Cam Đường trong lòng áy náy từ trên nóc nhà nhảy xuống. Chàng nhìn vào phòng bất giác giật nảy mình lên. Đèn lửa trong phòng chàng trước đã tắt rồi bây giờ lại sáng tỏ. Ai đã thắp đèn lên? Nếu đúng là người vừa do thám thì thân pháp hắn đã đến độ xuất quỷ nhập thần và đủ làm cho người ta phải sợ.

Cam Đường cố ý hắng giọng một tiếng rồi nhảy vào phòng nhanh như chớp.

Trong phòng không có gì khác lạ. Cửa sổ đằng sau mở rồi, như vậy đủ tỏ người kia đã thoát lối cửa hậu.

Cam Đường vốn là người ngạo nghễ trong võ lâm mà bị kẻ khác trêu cợt ngay trước mắt, nên chàng rất bực mình. Chàng đảo mắt nhìn trên bàn thì thấy có mảnh giấy.

Người kia từ lúc la lên hai tiếng “úi chà” rồi nấp vào một chỗ. Hắn thừa cơ chàng nhảy xổ lên nóc nhà rồi trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, hắn thắp đèn để chữ lại, đoạn thong dong trốn đi mà không một tiếng động. Thân pháp hắn kỳ bí khiến người ta phải lè lưỡi.

Cam Đường trống ngực đánh thình thịch chạy đến trước án thì trên mảnh giấy chỉ viết vẻn vẹn có mấy chữ:

“Không ngờ lại gặp các hạ Ở đây!” Người này không để tên lại. Phía dưới mảnh giấy về mé bên trái có vẽ một bông mẫu đơn. Tuy chỉ phác họa mấy nét mà trông rất tinh thần, đủ tỏ hắn là một tay diệu thủ.

Chữ viết cũng rất tốt. Nét bút mềm mại, rõ ràng do tay người đàn bà viết ra.

Cam Đường tự hỏi:

- Hoa mẫu đơn tiêu biểu cho cái gì? Nó ám chỉ danh hiệu hay là một thứ tiêu ký?

Nàng là ai? Tại sao nàng lại theo dõi mình?

Người đề chữ này lại dĩ nhiên không phải người lạ mà đã biết rõ chân tướng mình.

Điều bí mật này thật khiến cho người ta không sao hiểu nổi. Coi chữ viết không thể nào biết được động cơ của đối phương. Nếu nàng nhận lầm người thì hà tất phải để chữ lại làm chi?

Bí mật! Thật là bí mật! Dù Cam Đường có suy nghĩ đến đâu cũng không thể nào tìm ra câu giải đáp.

Suốt đêm Cam Đường không sao ngủ được. Đầu óc chàng vẫn nghĩ quẩn vào mấy chữ thần bí cùng đóa hoa mẫu đơn kia.

Tiếng gà gáy o o đã vang lên lần thứ ba. Ngoài cửa sổ đã lờ mờ ánh sáng ban mai.

Đêm hết đến nơi rồi.

Cam Đường tự nghĩ:

- Nếu đối phương có việc mà đến đây thì bất luận vì lòng tốt hay lòng đen tối cũng quyết chưa chịu buông xuôi. Mình cứ xuất hiện bằng bộ mặt một chàng văn sĩ đứng tuổi thì rồi cũng có cơ hội gặp nàng.

Cam Đường dậy rửa mặt xong lại đeo tấm mặt nạ cũ vào.

Chàng ăn điểm tâm, tính tiền trả nhà hàng xong ra khỏi điếm. Tà áo chàng phất phơ trước gió. Chàng nhắm thẳng đường Lạc Dương mà tiến.

Thành Lạc Dương từ đời Đông Chu qua những đời Bắc Ngụy, Đông Hán cho đến Hậu Đường đều được đặt kinh đô tại đây. Văn vật phồn thịnh. Đúng là một nơi rồng ẩn cọp núp.

Dọc đường Cam Đường không gặp chuyện gì lạ. Vào khoảng cuối ngọ sang mùi chàng đã tới nơi, liền tìm đến một nhà đại tửu lâu. Chàng ngồi vào bàn rót rượu uống một mình.

Bây giờ chàng tạm bỏ chuyện tấm thiếp và đóa mẫu đơn không nghĩ tới nữa, và để hết tâm trí tìm cách dò la lai lịch chủ nhân tòa nhà đồ sộ. Chàng biết rằng những tay đại ma đầu đã tìm chỗ ẩn thì họ giữ hành tung cực kỳ bí mật, người ngoài cuộc khó mà biết được. Hơn nữa Cửu Tà Ma Nữ tuyệt tích đã mấy chục năm thì việc điều tra càng khó khăn hơn. Nếu không thế thì Thần Cơ Tử đã đủ tài khám phá ra manh mối vụ bí mật này rồi. Như vậy không thể hỏi thăm bất cứ một ai. Cái khó là ở chỗ đó.

Cam Đường mãi suy nghĩ, chàng uống đã hết hai bầu rượu mà chàng không hay.

Đầu óc chàng vẫn hoang mang.

Trong bụng thế nào thì ngoài mặt lộ ra thế ấy. Chàng đeo chiếc mặt nạ rất mỏng và tinh xảo vô cùng, nên mặt chàng tuy được che bằng một làn da mà lúc chau mày, lúc thay đổi sắc mặt cũng biểu lộ ra ngoài, không sót mảy may.

Đột nhiên gã tiểu nhị lật đật chạy đến trước mặt chàng cung kính nói:

- Thưa khách quan! Có một vị tướng công sai tiểu nhân đưa cái này cho khách quan.

Gã nói xong cầm một phong thơ đưa cho chàng rồi trở gót đi ngay...

Cam Đường động tâm. Chàng không mở xem, vội trầm giọng gọi:

- Tiểu nhị ca! Hãy khoan!

Gã tiểu nhị quay lại cười hì hì hỏi:

- Khách quan còn có điều chi dạy bảo?

- Gói này ai đưa cho tiểu ca?

- Một vị tướng công ăn mặc ra kiểu văn nho.

- Tiểu ca có quen biết y không?

- Tiểu nhân không biết.

- Y có dặn tiểu ca điều gì không?

- Không! Y chỉ bảo tiểu nhân đưa vào bàn cho khách quan.

- Được rồi! Tiểu ca đi!

Tiểu nhị nhìn Cam Đường bằng con mắt ngờ vực một lần nữa rồi khom lưng thi lễ rút lui.

Cam Đường mở gói coi rồi thộn mặt ra. Đầu tiên chàng lại để mắt tới một cánh thiếp có vẽ bông mẫu đơn. Cánh thiếp cũng chỉ viết lảo thảo mấy chữ.

“Ăn cơm xong xin mời ngài dời gót ngọc đến lăng vua Tấn Tuyên Đế dưới chân núi Thúy Vân để gặp mặt. Tại hạ xin chờ!” Người đàn bà kia thốt nhiên đứng thẳng cái lưng còng lên một chút, ngửa mặt ngó Cam Đường.

Cái nhìn này khiến cho Cam Đường suýt nữa nhảy tung người lên. Chàng buột miệng hỏi:

- Ngươi đấy ư?

Người đàn bà này rõ ràng là hương chủ Bàn Cửu Nương dưới trướng viện Thiên Oai đã một lần đưa tin tức đến Cam Đường.

Bàn Cửu Nương xuất hiện nơi đây thiệt là một sự không bao giờ chàng nghĩ tới.

Bàn Cửu Nương chỉ ngó Cam Đường một cái rồi lại cong lưng xuống nhặt cành khô, nhưng miệng vẫn đáp:

- Chính thị ty tòa!

- Có chuyện gì vậy?

- Thiếu chủ hãy đọc bài văn kia đi!

Cam Đường trong lòng ngờ vực, biết rằng có chuyện gì quan hệ rồi đây. Chàng giả vờ như không có điều gì quan trọng, ngẩng đầu lên nhìn trời rồi quay lại trước bia để xem bài văn.

Bên tai chàng bỗng có thanh âm Bàn Cửu Nương lọt vào:

- Ty tòa vâng lệnh Nam Cung trưởng lão ngấm ngầm theo dõi thiếu chủ để nghe lệnh sai khiến. Câu chuyện đêm qua ty tòa đã phát giác ra rồi.

Cam Đường khẽ la một tiếng:

- Ủa!

Bàn Cửu Nương lại nói:

- Có phải thiếu chủ sau khi nhận được truyền thiếp mà điếm tiểu nhị đưa cho rồi lật đật tới đây để phó hội?

- Đúng thế! Đối phương là ai vậy?

- Hiện giờ chưa biết lai lịch y.

- Y hẹn bản tòa đến đây tương hội mà sao chẳng thấy bóng ai đâu?

- Y đến đây rồi, hiện ở mé tả sau thạch đình.

- Y là trai hay là gái?

- Ty tòa chưa quan sát kỹ, bề ngoài ăn mặc ra kiểu thư sinh.

- Ồ!

- Thiếu chủ đến tương hội với y đi! Ty tòa xin chờ đây để nghe mệnh lệnh. Khi nào cần đến xin thiếu chủ tung hạt châu này lên không.

Một hạt châu sắc đen lớn bằng mắt rồng từ bên tấm bia đá lăn tới. Bàn Cửu Nương cúi đầu đi xa ra.

Cam Đường giả vờ cúi xuống nhặt hạt cỏ may giắt vào áo rồi lượm lấy hạt châu cầm tay. Chàng lại đảo mắt nhìn bốn phía một hồi.

Tòa thạch đình ở về mé tả đằng trước lăng tẩm. Nhưng Cam Đường giả vờ cứ đi ra cửa chính.

Chàng đi được mấy trượng thì bên tai có tiếng người lọt vào:

- Huynh đài thiệt là người thủ tín!

Cam Đường ngấm ngầm kinh hãi vì động tác của đối phương cực kỳ mau lẹ. Y tiến lại gần mà không phát ra một tiếng động.

Chàng quay lại đối diện nhìn người mới đến. Trước mắt chàng là một gã thư sinh tuổi trẻ tướng mạo xinh đẹp, dáng điệu phong lưu, khác nào Phan An tái thế.

Thư sinh tủm tỉm cười chắp tay xá dài nói:

- Tại hạ kính cẩn chờ đại giá đã lâu!

Cam Đường thấy tướng người thoát tục, chàng tự so mình với đối phương không khỏi thẹn thùng, vì phong độ mình còn kém gã xa. Nhất là cái mỉm cười của gã thiệt mê người. Chàng lẩm bẩm:

- Sao trong thiên hạ lại có chàng trai đẹp đến thế này?

Cam Đường đáp lễ rồi hỏi ngay:

- Phải chăng các hạ có lòng yêu mà vời tại hạ đến đây?

- Không dám! Tại hạ chịu lời ủy thác của người ta mà thôi.

Cam Đường hơi sửng sốt hỏi:

- Thế ra người truyền thiếp không phải là các hạ?

- Không phải đâu!

- Tại hạ xin hỏi...

Mỹ mạo thiếu niên ngắt lời:

- Người truyền thiếp có chỗ rất đau lòng, mong rằng huynh đài lượng thứ cho.

Cam Đường ngẩn người ra một chút rồi hỏi:

- Tại hạ phải xưng hô các hạ thế nào đây?

- Tiểu đệ là Lâm Vân, tuổi đúng hai mươi. Huynh đài cứ gọi thẳng ngay tiện danh là được.

- Không dám!

- Phải chăng huynh đài là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt?

- Chính thị!

- Tại hạ có lòng ngưỡng mộ đã lâu!

- Không dám! Lâm huynh chịu lời ủy thác của ai và có điều chi dạy bảo?

- Chúng ta vào trong thạch đình kia ngồi nói chuyện được chăng?

- Được lắm!

Hai người vào thạch đình ngồi xuống. Chàng thư sinh áo xanh tự xưng là Lâm Vân lại nở một nụ cười say đắm hỏi:

- Có phải huynh đài vừa ở chùa Thiếu Lâm tới đây?

- Phải rồi!

- Phái Thiếu Lâm đứng đầu các môn phái mà mắc phải vạ lớn khiến cho ai nấy cũng đau lòng.

- Tại hạ cũng đồng quan điểm.

Tuy miệng chàng nói vậy, nhưng trong lòng rất đỗi hoang mang tự hỏi:

- Tại sao đối phương nhìn rõ hết hành động của mình? Gã đã thay mặt cho người đến phó ước, vậy người giật dây là ai? Đàn ông hay đàn bà?

Lâm Vân có một tư chất siêu phàm khiến ai đã gặp mặt đều đem lòng yêu mến.

Theo lời y nói thì còn hơn Cam Đường một tuổi. Chủ nhân tấm thiếp tiêu biểu bằng đóa hoa mẫu đơn đã biết rõ chân tướng Cam Đường thì dĩ nhiên gã thư sinh họ Lâm này cũng biết rồi. Bây giờ chàng xuất hiện với bộ mặt văn sĩ đứng tuổi, nên không khỏi bẽn lẽn giấu đầu hở đuôi của mình.

Lâm Vân nghiêm nét mặt nói:

- Chuyến này tệ hữu mạo muội đưa thiếp mời huynh đài là có việc sở cầu.

Thế là Lâm Vân đã nói vào chính đề, Cam Đường lạnh lùng hỏi:

- Xin Lâm huynh cho biết rõ việc gì?

- Thuật “Kỳ Hoàng” của quý môn hiệu nghiệm thiên hạ vô song…

- Cái đó…

Cam Đường suýt nữa buột miệng đáp là mình không hiểu thuật đó, nhưng chàng nghĩ lại rồi thôi không nói tiếp nữa.

Lâm Vân hơi nhíu cặp lông mày nói:

- Tệ hữu có bậc tôn thân mắc bệnh mười mấy năm nay. Những danh y đều chịu bó tay, nên đành liều mạo muội xin huynh đài ra tay xoay chuyển số trời!

Cam Đường rất lấy làm khó nghĩ, vì thời gian gấp rút, chàng mới nghiên cứu xong một thiên “Võ Công” của bản môn, còn những thiên khác chàng chưa ngó tới, nhưng không tiện thú thật chuyện này với người ngoài. Chàng trầm ngâm chưa biết nói sao.

Lâm Vân thấy nét mặt Cam Đường ra chiều khó nghĩ, gã liền tỏ vẻ khẩn trương nói tiếp:

- Tệ hữu đã chuẩn bị một chút lễ bạc kính biếu huynh đài.

Cam Đường xua tay nói:

- Xin Lâm huynh miễn đi. Tại hạ…

Bỗng thanh âm Bàn Cửu Nương dùng bí thuật của Thiên Tuyệt Môn lọt vào tai chàng:

- Thiếu chủ cứ nhận lời gã và bảo gã nói rõ đầu đuôi!

Cam Đường ấp úng một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ không dám nhận…

- Lễ vật này không phải tầm thường. Nó không phải là đồ Kỳ Trận Cổ Ngoạn của thế tục mà cũng không là ngọc báu võ lâm.

- Lâm huynh nói làm cho tại hạ hứng thú. Vật chi vậy?

- Đối với huynh đài nó rất có giá trị nhưng đối với kẻ khác lại thành ra vô vị.

- Lâm huynh nói vậy thì tại hạ không sao hiểu được ý nghĩa cao thâm.

- Vậy huynh đài hãy coi đây!

Lâm Vân nói xong thò tay vào dưới bàn đá lấy ra một cái bao lụa, mở bao ra thì đó là một cái hộp gỗ. Hiển nhiên trong hộp này có vật gì rồi.

Cam Đường càng nổi tính hiếu kỳ, nghĩ bụng:

- Nhận hay không nhận là chuyện khác, mình cứ xem vật gì mà hy hữu thế?

Lâm Vân nheo mắt nhìn Cam Đường rồi lại đảo nhìn bốn phía nói:

- Huynh đài hãy coi đây!

Nắp hộp từ từ mở ra.

Cam Đường kinh hãi rú lên một tiếng:

- Úi chà!

Mắt chàng chiếu ra những tia sáng kỳ dị nhìn thẳng vào mặt Lâm Vân.

Trong hộp gỗ đựng một đầu lâu trọc tếu!

Chương 19 - Châu Gia Trang Hào Kiệt Nghi Ngờ

Lâm Vân thản nhiên như không, hỏi:

- Huynh đài có biết thủ cấp này là của ai không?

Cam Đường lại nhìn vào hộp gỗ run lên hỏi:

- Phải chăng là thủ cấp chưởng môn phái Thiếu Lâm?

Lâm Vân mỉm cười rồi đóng hộp gỗ lại cẩn thận xong rồi hỏi:

- Đúng đó! Chắc huynh đài vừa ý về lễ vật này rồi chứ?

Cam Đường trong lòng khích động không biết chừng nào! Thủ cấp này chính là cái đầu của một tên đệ tử phái Thiếu Lâm mà Nam Cung Do đã hóa trang để thay thế Quảng Tuệ đại sư chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Chàng tự hỏi:

- Tại sao thủ cấp này lại lọt vào tay đối phương? Kẻ hạ thủ là tên cự ma Tử Thần từng làm chấn động võ lâm. Chẳng lẽ trong vụ này còn có điều chi ngoắt ngoéo? Tại sao đối phương lại dùng thủ cấp làm lễ vật cho mình? Hay là đối phương cùng Tử Thần là một phe đảng?...

Cam Đường nghĩ tới đây run bắn người lên. Nhiệt huyết trong người chàng sôi sùng sục. Chàng hỏi bằng một giọng lạnh như băng:

- Cái thủ cấp này lấy ở đâu?

- Huynh đài đừng hỏi vấn đề này có được không?

- Không được! Tại hạ nhất định phải biết rõ.

Lâm Vân ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Huynh đài đã trượng nghĩa viện trợ cho phái Thiếu Lâm. Vậy huynh đài nên đem về trả lại phái Thiếu Lâm. Há chăng...

Cam Đường ngắt lời:

- Tại hạ muốn biết các hạ lấy được ở đâu?

- Xin huynh đài đừng cười, tiểu đệ đã dùng diệu thủ mà lấy được.

- Lấy cắp phải không?

- Đúng thế!

- Không có lẽ.

- Tại sao vậy?

- Chắc Lâm huynh đã biết nhân vật nào lấy được thủ cấp này?

- Chủ nhân Huyết Thiếp là Tử Thần!

- Chẳng lẽ các hạ lại lấy cắp ở trong tay Tử Thần ư?

- Kể ra thì đó là một việc không ai làm được, nhưng thiên hạ sự thiếu gì chuyện bất thường ra ngoài ý nghĩ của con người.

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

- Đó là một chuyện ngẫu nhiên.

- Ngẫu nhiên ư?

- Phải rồi!

- Chẳng lẽ lấy thủ cấp làm lễ vật mà cũng là một ngẫu nhiên?

- Không phải thế! Tệ hữu biết rõ thân thế huynh đài, muốn cầu huynh đài chữa thuốc cho, sau khi gặp may lấy được đầu người rồi y nảy ra ý nghĩ đưa đến làm lễ vật để huynh đài trả về chùa Thiếu Lâm.

Lời giải thích của Lâm Vân tuy hợp tình hợp lý nhưng không thể làm tiêu tan những mối nghi ngờ trong lòng Cam Đường. Chàng vẫn giữ nguyên giọng nói, trầm trọng hỏi lại:

- Tại hạ muốn biết các hạ đã lấy được thủ cấp này trong trường hợp nào?

Lâm Vân nghiêm nghị đáp:

- Nếu người toan hạ thủ mà biết trong hộp này đựng đầu người hay biết chủ nhân nó là ai thì e rằng muốn trốn thoát còn chưa kịp, đừng nói chi đến chuyện hạ thủ nữa.

- Sự thật thế nào các hạ nói rõ cho nghe!

- Huynh đài đã nghe ai nói đến Kỳ Môn phái bao giờ chưa?

Cam Đường phiêu bạt giang hồ từ thuở nhỏ, môn phái nào chàng nghe cũng quen tai, liền gật đầu đáp:

- Tại hạ có được nghe rồi.

- Vụ này mới xảy ra đêm hôm qua.

- Ồ! Sao nữa?

- Vào lúc chập tối hôm qua, trong Kinh Hoa khách sạn tại thành Khai Phong có một ông lão nhà quê trông người lù khù vào ngủ trọ. Ông lão nhà quê vào ngụ trong khách sạn sang trọng này đã là một sự khác thường, lại chẳng có hành lý gì đáng giá.

Trong tay lão chỉ cầm một cái túi lụa. Một vị hương chủ trong Không Đà thuộc phái Kỳ Môn liền để ý theo dõi. Thế rồi y nhân lúc ông lão nhà quê ra sau đi tiểu, liền vào phòng lục soát. Y phát giác ra trong túi lụa này bọc một cái đầu người liền lập tức xách về trình chưởng đà xử lý.

Cam Đường vẫn chưa hết nghi ngờ, chàng hỏi:

- Sự thực là như vậy hay sao?

- Đúng thế!

- Chủ nhân vật này quả là một ông lão nhà quê ư?

- Đúng thế! Quy củ Kỳ Môn phái rất là nghiêm ngặt. Đã là đệ tử phái này không ai dám nói lăng nhăng.

Cam Đường nhăn tít cặp lông mày ngẫm nghĩ. Nam Cung trưởng lão đã trông rõ một bóng trắng đến hoành hành phái Thiếu Lâm. Mình nghi cho Bạch Bào quái nhân.

Bây giờ hung thủ lại biến thành ông lão nhà quê thì còn biết đâu là thật, đâu là giả?

Như vậy chỉ có thể đoán một là Tử Thần hóa trang, hai là lão nhà quê kia là thủ hạ hắn.

Nhưng còn anh chàng thư sinh trước mắt này liệu mình có tin được cả trăm phần trăm chăng?

Lâm Vân dường như trông suốt ý nghĩ của Cam Đường, liền trịnh trọng nói:

- Huynh đài! Tiểu đệ biết là chúng ta bèo nước gặp nhau thật khó mà tin nhau được. Rồi đây sự thực sẽ chứng minh cho lời tiểu đệ. Điều yêu cầu của tiểu đệ huynh đài nghĩ thế nào?

Cam Đường tuy chưa hết nghi ngờ nhưng mười phần đã tin đến tám, liền hỏi:

- Vị tôn thân của lệnh hữu bệnh trạng thế nào?

- Người bị chứng bán thân bất toại.

- Ủa!

Cam Đường giật mình vì chẳng hiểu chút nào về bệnh này.

Bên tai chàng bỗng nghe tiếng Bàn Cửu Nương:

- Thiếu chủ hỏi xem bệnh nhân có bị thương không? Ngoài ra thất mạch có gì khác lạ chăng?

Cam Đường phấn khởi tinh thần hỏi:

- Bệnh nhân bị chứng này đã bao lâu rồi?

- Đã mười lăm năm nay.

- Bệnh nhân có bị thương bao giờ chăng?

- Cái đó... huynh đài liệu có thể đến nơi coi cho biết...

- Không! Tại hạ cần phải biết trước tình trạng mới có thể quyết định là chữa được hay không?

Câu chuyện đối đáp giữa hai người, dĩ nhiên là Cam Đường trông vào Bàn Cửu Nương xử lý cho. Thuật "Tiềm Thính" của phái Thiên Tuyệt rất cao siêu, có thể nghe xa ngoài năm mươi trượng, dù là giọng nói thì thầm. Vì thế mà Bàn Cửu Nương ở trong bóng tối nghe hai người đối

thoại rõ như ngay ở trước mặt.

Lâm Vân không sao được đành đáp:

- Bệnh nhân chưa bị thương bao giờ.

- Tự nhiên mắc bệnh này hay sao?

- Sau một lần hành công.

- Ngoài ra thất mạch có trạng thái gì khác lạ không?

- Đầu tiên chỉ có đới mạch bị nghẹt còn ngoài ra bảy mạch vẫn lưu thông. Rồi chẳng bao lâu nữa trên người không nhúc nhích được, cả những huyệt mạch nửa dưới người cũng bị ảnh hưởng.

- Ồ! Cái đó...

Cam Đường làm ra vẻ suy nghĩ nhưng lỗ tai vẫn để ý nghe Bàn Cửu Nương.

Quả nhiên có tiếng Bàn Cửu Nương truyền lại:

- Đó là tại trong tâm bị uất hết. Lúc công hành tâm thần xao xuyến mà ra. Như vậy có thể chỉ cần uống ba viên "Vạn Ứng Đan" của bản môn rồi dùng thủ pháp "Nghịch Huyết Phản Kinh" để đả thông đới mạch.

Cam Đường ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Được rồi! Để tại hạ thử coi.

Lâm Vân xá dài tận đất, mừng rỡ hỏi:

- Huynh đài nhận lời rồi chứ?

- Đây là tại hạ thử coi, chứ chưa dám quyết đoán là chữa được hay không?

- Huynh đài thật quá khiêm. Thuật "Kỳ Hoàng" của quý môn thiên hạ đều biết tiếng.

- Dù sao trên thế gian vẫn có chứng bịnh không chữa được.

- Dĩ nhiên là thế! Vậy bây giờ món lễ vật này...

Cam Đường cướp lời:

- Người quân tử không ăn cướp công của kẻ khác. Vậy Lâm huynh cho người khác đưa trả lại chùa Thiếu Lâm.

- Dạ, tiểu đệ xin tuân mệnh.

Từ giọng nói cho đến thái độ Lâm Vân giống như một thiếu nữ nghiêm trang chẳng chút tà tâm. Cam Đường bất giác ngẩn người ra.

Xa xa Bàn Cửu Nương vẫn lụ khụ bước đi. Hình dung mụ không để cho người ta sinh lòng ngờ vực.

Lâm Vân lại lấy một miếng vải thâm khác gói hộp gỗ lại cầm tay rồi nói:

- Mời huynh đài đi!

Cam Đường không tỏ vẻ ngần ngại. Hai người sánh vai ra khỏi Hoàng Lăng.

Một cỗ xe lịch sự thắng đôi ngựa đã chờ sẵn ở ngoài đường. Gã dong xe là một tên tiểu đồng chừng mười lăm, mười sáu tuổi, cũng răng trắng môi hồng, dung mạo rất xinh tươi. Một thầy một tớ đều xinh đẹp như hoa mẫu đơn đi với nhau rất xứng đáng.

Tên tiểu đồng cười hì hì lại đón. Gã nhìn Cam Đường thi lễ trước rồi nói với Lâm Vân:

- Công tử! Vào thành hay là...

- Về thẳng nhà.

- Xin tuân mệnh.

Gã tiểu đồng mở rèm xe. Lâm Vân né người đi mời Cam Đường lên trước rồi cũng ngồi xuống bên chàng.

Véo, một tiếng roi ngựa vang lên. Đôi ngựa tung vó chạy như bay.

Cam Đường đến Lạc Dương bản ý là để do thám lai lịch chủ nhân tòa nhà đồ sộ.

Chàng không ngờ lại gặp việc khác, thế là toi mất một ngày. Song chàng nghĩ tới được gặp gỡ Lâm Vân thì cũng không đến nỗi uổng công.

Xe chạy trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì bỏ đường quan đạo để rẽ vào một lối đi nhỏ hẹp, um tùm. Lối đi này dẫn đến một tòa nhà lớn tường hồng ngói biếc, ánh mặt trời chiếu vào lấp loáng.

Cam Đường bất giác giật mình tự hỏi:

- Phải chăng tòa lâu đài đồ sộ này là chỗ mình đang định điều tra? Nếu vậy thì trời cũng chiều người.

Đi mỗi lúc một gần lại đến cửa một tòa lầu chạm vẽ cực kỳ lộng lẫy coi chẳng khác một phủ đệ vương công.

- Đúng rồi! Ngoài thành Lạc Dương không còn có tòa lâu đài thứ hai nào đồ sộ như tòa nhà này.

Cam Đường vừa lẩm nhẩm trong miệng. Trái tim tựa hồ như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Chàng không nhịn được, cất tiếng hỏi:

- Bậc tôn thân của lệnh hữu họ gì?

- Họ Châu!

Vỏn vẹn hai tiếng “họ Châu” mà Cam Đường nghe tưởng như sét đánh lưng trời.

Tai chàng ù hẳn đi, vì Tứ Tuyệt Nữ Châu Lôi là danh hiệu của Ma Mẫu mấy chục năm trước đây. Mụ Ma Mẫu này sinh được chín con nhưng mụ chẳng chính thức lấy ai, toàn đi lang chạ với

người rồi sinh ra. Dĩ nhiên họ Châu là họ của mụ. Cam Đường vì khích động quá mà người chàng run lên bần bật.

Lâm Vân tựa hồ phát giác ra liền quay lại hỏi:

- Huynh đài làm sao vậy?

Cam Đường cố làm ra vẻ bình tĩnh đáp:

- Không có chuyện chi cả. Tại hạ thường nghe người ta nói...

- Huynh đài thường nghe người ta nói gì?

- Ngoài thành Lạc Dương có một nhà hào phú bậc nhất thiên hạ. Chủ nhân tòa nhà này một mẹ ba con. Không hiểu...

- Ồ! Miệng người thật đáng sợ! Lệnh thân của tệ hữu quả một mẹ ba con, nhưng gia tư chỉ vào hạng trung bình. Thế mà họ bảo giàu có nhất thiên hạ thì thật là quá đáng!....

Mấy tiếng về sau Cam Đường nghe không rõ. Nhưng chủ nhân họ Châu lại một mẹ ba con là đủ chứng minh rồi. Chàng không ngờ mình đến đây một cách ngẫu nhiên mà lại gặp đúng chỗ cần điều tra. Bao nhiêu nghi vấn lại nổi lên trong đầu óc chàng.

Chàng tự hỏi:

- Gã thư sinh Lâm Vân này lai lịch thế nào? Cửu Tà Ma Mẫu có liên quan gì đến Tử Thần không? Lời giải thích của Lâm Vân về cái đầu lâu kia liệu có tin được chăng?

Căn cứ vào lối tự thuật của Quảng Tuệ đại sư và sự suy đoán của Thần Cơ Tử thì phụ thân mình chết rồi còn thương tích hiển nhiên bị một thanh quái kiếm ba lưỡi gây nên.

Người dùng quái kiếm này chỉ có một mình Thủ Tà, vậy thuyết có đúng không?

Cừu hận lại bắt đầu sôi lên trong huyết quản Cam Đường. Thần xui quỉ khiến lại đưa chàng vào trị bệnh cho Ma Mẫu thì thật là cơ hội ngàn năm một thuở.

- Báo thù!

Trong đầu óc chàng chỉ còn lại một ý niệm là báo thù.

Cổng trang rộng mở. Bốn tên đại hán thõng tay thị lập. Cỗ xe ngựa đi thẳng vào trong.

Qua một đoạn đường lát bằng những phiến đá xanh lớn, cây cối um tùm, trước mắt hiện ra một tòa nhà nguy nga đồ sộ.

Một tiếng hoan hô vang! Chiếc xe ngựa dừng lại trước thềm. Rèm xe cuốn lên.

Lâm Vân nhảy xuống trước rồi nghiêng mình đi nói:

- Mời huynh đài xuống xe.

Bốn ả tiểu tỳ áo trắng ra đón Lâm Vân chúc tụng một câu rồi nói:

- Biểu thiếu gia đã về!

Lâm Vân ồ một tiếng rồi quay lại bảo Cam Đường:

- Tệ hữu là chủ nhân tòa nhà này nên trong nhà đều xưng hô như vậy. Huynh đài đừng lấy làm lạ!

Cam Đường còn lòng nào nghĩ đến những câu giải thích vô vị này nữa, nhưng ngoài mặt chàng vẫn phải ra vẻ thản nhiên, lạnh lùng đáp:

- Không dám!

Lâm Vân vẫy tay bảo bốn ả thị tỳ:

- Bọn ngươi vào đặt tiệc đi và bẩm với phu nhân đã mời được y sinh về.

Bốn ả thị tỳ dạ một tiếng rồi lui vào.

Cam Đường vội nói:

- Lâm huynh! Tại hạ còn có việc gấp, thịnh yến không dám bái lãnh.

- Sao huynh đài lại nói thế! Mời huynh đài vào!

Lâm Vân nói xong nghiêng mình đi trước dẫn đường, xuyên qua ba tòa viện thì vào đến hoa hiên sạch bóng như chùi.

Hai người chủ khách vừa ngồi xuống ghế tiểu tỳ đã bưng trà vào.

Lâm Vân đứng lên nói:

- Huynh đài ngồi chơi một chút, tiểu đệ ra ngoài một lát rồi lại vào ngay!

- Xin Lâm huynh tự tiện.

Cam Đường trống ngực đánh thình thịch, trong lòng hồi hộp không yên. Vấn đề trước mắt chàng là hạ thủ cách nào để báo thù?

Cừu gia này không phải hạng tầm thường. Mình chỉ sơ hở một chút là hậu quả sẽ không biết đâu mà lường.

Rồi chàng tự thức tỉnh mình là phải bình tĩnh, nếu không nín nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Mình phải tùy cơ ứng biến chớ nên nóng nảy.

Chỉ trong khoảnh khắc, yến tiệc đã bày ra.

Lâm Vân hớn hở tươi cười bước vào trong hiên xá dài nói:

- Tiểu đệ thiệt là thất lễ!

- Lâm huynh dạy quá lời!

- Mời huynh đài ngồi lên trên!

- Tại hạ xin chẩn bệnh rồi phải cáo từ ngay, không dám lãnh yến tiệc đâu!

- Chẳng lẽ huynh đài không muốn kết bạn với tiểu đệ? Hay là...

Lâm Vân nói nửa câu rồi dừng lại để chờ phản ứng của Cam Đường.

Cam Đường lúc ban đầu đối với Lâm Vân có nhiều hảo cảm, nhưng bây giờ hai chữ "cừu hận" đã xóa nhòa những mối tiên cảm kia. Chàng hững hờ đáp:

- Tại hạ không có đủ thì giờ để nún nán ở lại đây được đâu.

- Một chén rượu nhạt mà huynh đài cũng cự tuyệt ư?

- Lâm huynh hà tất lúc nào cũng phải nói đến chuyện ăn uống?

- Gọi là tỏ chút lòng thành chứ không có ý gì cả.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Nếu mình cố từ chối tất khiến cho người ta nghi ngờ.

Chàng liền nói:

- Thế thì phiền nhiễu Lâm huynh quá!

- Huynh đài dạy quá lời!

Cam Đường ngồi lên trên, Lâm Vân ngồi ngang ngay phía dưới để bồi tiếp.

Ba chén rượu uống vào, má Lâm Vân ửng hồng lại càng lộ vẻ siêu phàm thoát tục.

Một chàng trai mặt đẹp đến nỗi khiến người ta phải ngây ngất.

Cam Đường tuy ruột rối như mớ bòng bong mà đầu óc không khỏi mơ màng. Giả tỉ không có mối thâm thù ngăn trở thì chàng kết bạn ngay với con người bất phàm này.

Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Lệnh hữu đâu?

- Ồ! Y có việc phải ra ngoài. Vì thế mà tiểu đệ xin thay mặt để bồi tiếp quý khách. Sau này tiểu đệ còn muốn lên tận chốn gia môn huynh đài để bái yết.

Đây tuy chỉ là một câu khách sáo, nhưng căn cứ của Thiên Tuyệt Môn không một ai hay, thì Lâm Vân có muốn tới nơi cũng chẳng biết đường.

Cam Đường lại hỏi:

- Còn hai vị nữa đâu?

- Hai vị ư?... Ồ! Hiện giờ hai vị đó cũng không ở nhà.

Cam Đường trái tim như chìm hẳn xuống. Tam Tà đã vắng nhà, mình có nên hạ thủ Ma Mẫu không? Không hiểu họ vắng nhà thiệt hay là Lâm Vân nói dối?

Cam Đường chợt nhớ tới tấm "Ưng Long Ma Bài" ở trong bọc, đó là tín vật của Ma Vương.

Trong vụ này không biết ai là thủ phạm? Ai là tòng phạm? Búi chỉ rối này làm thế nào gỡ cho ra manh mối? Thật là một việc nan giải.

Giữa lúc ấy một ả tiểu tỳ đứng ngoài hoa viên lên tiếng:

- Ba vị trang chủ đã về!

Cam Đường chột dạ nghĩ thầm:

- Tam Tà đã về. Mình thử coi ba gã trong Cửu Tà xem tướng mạo thế nào? Cục diện bữa nay nếu không quyết ý báo thù thì chắc mình cũng đến bỏ xác trong nhà này.

Tiếng giày lộp cộp mỗi lúc một gần. Ba người mặc áo gấm vào hạng trung niên, tuổi sàn sàn nhau, xuất hiện trước cửa hiên.

Đi đầu là gã lớn tuổi nhất, khoanh tay nói:

- Thiếu môn chủ dời gót ngọc tới đây khiến cho tệ trang thêm phần rực rỡ! Gia mẫu bị bệnh mong được diệu thủ hồi xuân.

Xem lời nói và cử chỉ thì người này chẳng những không tà tâm mà còn chính khí lẫm liệt. Nhưng lúc này Cam Đường lửa thù che lấp tâm thần. Sát khí đằng đằng, chàng nghiến răng đứng dậy đáp lễ nói:

- Không dám! Các hạ dạy quá lời!

Lâm Vân đứng lên nói:

- Tam vị biểu ca! Để tiểu đệ giới thiệu.

Cách xưng hô biểu ca khiến cho Cam Đường lại càng nghi hoặc về thân thế Lâm Vân.

Ba gã áo gấm nối đuôi đi vào.

Lâm Vân trỏ vào Cam Đường nói:

- Chắc ba vị đã biết thân thế quý khách đây?

Ba người áo gấm cùng khoanh tay gật đầu.

Lâm Vân lại theo thứ tự trỏ vào ba người giới thiệu:

- Thi huynh! Đây là đại trang chúa, nhị trang chúa, tam trang chúa.

Lâm Vân chỉ giới thiệu có vậy thôi, chứ không nói đến tên họ. Điều này khiến cho người ta phải nghi ngờ. Nhưng Cam Đường đã biết thân thế họ rồi, cũng không lấy thế làm lạ. Chàng nói:

- Tại hạ được nghe tiếng các vị đã lâu.

Mắt chàng bất giác nhìn vào đại trang chúa, nghĩ bụng:

- Gã này đương nhiên là Thủ Tà đã xử dụng thanh kiếm quái dị có ba lưỡi.

Lâm Vân vẫn hớn hở tươi cười nói:

- Tam vị biểu huynh! Bây giờ xin ba vị làm chủ nhân cho.

Cam Đường đặt chén xuống nói:

- Tại hạ tửu lượng rất kém. Xin liệt vị cho nghỉ thôi.

Ba vị trang chúa đồng thanh nói:

- Sao lại thế được!

Lâm Vân nhìn khóe mắt Cam Đường đã biết ý chàng cương quyết, liền nói cho xuôi chuyện:

- Đã vậy thì xin đợi Thi huynh coi bệnh cho di mẫu trước rồi sẽ uống.

Đại trang chúa ra chiều áy náy nói:

- Ngu đệ chưa được cung nghinh đại giá thiệt không phải đạo địa chủ. Mong rằng Thi huynh tha thứ cho!

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Đại trang chúa bất tất phải quá khiêm nhượng! Tại hạ thường được nghe người ta đồn kiếm thuật của đại trang chúa thiệt là thiên hạ vô song. Tại hạ muốn chiêm ngưỡng được chăng?

Cam Đường hỏi câu này là có ý dò la xem lưỡi kiếm quái dị của gã thế nào.

Mấy người kinh hãi nhìn nhau lộ vẻ nghi ngờ.

Đại trang chúa hỏi:

- Thiếu môn chủ nghe ai nói là tại hạ tinh thông kiếm thuật?

- Lời đồn của võ lâm như vậy, chắc hẳn là không lầm.

- Kiếm là chủ tể các môn binh khí nên người nào luyện võ ít ra cũng biết vài đường. Tiểu đệ cũng vào hạng ấy mà thôi.

Cam Đường ngoài mặt vẫn thản nhiên nhưng trong lòng đã định chủ ý.

Lâm Vân hỏi xen vào:

- Huynh đài! Bây giờ phiền huynh đài chẩn mạch được chăng?

- Xin tuân mệnh!

Chương 20 - Đổi Người Ngọc Nên Nghĩa Chi Lan

Nhị trang chúa cười nói:

- Vậy nhờ biểu đệ bồi tiếp thiếu môn chủ, bọn ta chờ giai ẩm ở đây.

Cam Đường tự hỏi:

- Cái kiểu xưng hô bằng biểu huynh biểu đệ này có phải đúng như lời Lâm Vân không?

Lâm Vân đứng lên nói:

- Mời huynh đài! Tiểu đệ xin dẫn lộ.

Hai người đi qua hoa hiên thì tới một tiểu viện rất u nhã. Phía trước tiểu viện là ba gian nhà rất sạch sẽ. Gian sảnh đường ở giữa. Trước cửa đã có hai ả tỳ nữ trạc hai mươi tuổi đứng chờ.

Lâm Vân hỏi:

- Di mẫu đã dậy chưa?

Một ả đáp:

- Hiện đang chờ ở trong nhà.

Lâm Vân quay lại bảo Cam Đường:

- Mời huynh đài!

Cam Đường miễn cưỡng dẹp mối xúc động theo Lâm Vân vào nhà.

Trong nhà một bà già mái tóc bạc như sương ngồi trên ghế, vẻ mặt rất hòa ái.

Cam Đường không khỏi kinh ngạc, chàng tự hỏi:

- Có phải mụ này là con người dâm độc tuyệt thế mà võ lâm kêu là Ma Mẫu, Tứ Tuyệt Nữ Châu Lôi chăng? Nếu đúng thì quả là không thể nhìn gương mặt mà biết lòng dạ, nước biển không thể lấy đấu bà đong.

Thấy mặt kẻ cừu thù mắt chàng đỏ sọng. Dù là chàng đã cố nén rất nhiều mà mắt chàng không khỏi lộ hung quang.

Lâm Vân liền giới thiệu:

- Huynh đài! Đây là Thái phu nhân!

Thái phu nhân nở nụ cười hiền hòa nói:

- Xin thứ cho lão thân không thể thi lễ hoàn toàn được.

Cam Đường trong bụng mắng thầm:

- Mụ Ma Mẫu này khéo giả vờ lắm!

Ngoài miệng chàng vẫn thi lễ đáp:

- Vãn bối xin bái kiến Thái phu nhân.

- Qúy khách bất tất đa lễ. Mời quý khách ngồi.

Một tên tỳ nữ vội bê cẩm đôn đến bên Thái phu nhân. Lâm Vân nghiêm trang nói:

- Xin huynh đài chẩn mạch cho.

Cam Đường ngồi xuống nói:

- Vãn bối xin coi mạch cổ tay trước.

Thái phu nhân chìa tay phải ra đặt lên trên ghế.

Cam Đường cũng đưa ba ngón tay ra vờ chẩn mạch.

Kẻ thù ở ngay trước mắt, mạch môn ở trong tay Cam Đường. Giả tỷ lúc này mà chàng động thủ đột ngột thì dù đối phương có công lực thông huyền cũng không thể thoát chết. Thật là một cơ hội rất tốt tựa hồ như sự an bài của đấng vô hình.

Cam Đường mắt lộ sát khí. Chàng tự hỏi:

- Báo thù có cần lựa chọn thủ đoạn hay nhân lúc người ta lâm nguy mà ra tay không? Đối phương bị chứng bán thân bất toại, mất sức chống chọi mà mình ra tay có phải là vi phản võ đạo không?

Sát khí chàng hiện lên rồi lại dẹp xuống. Bộ mặt già nua của Thái phu nhân cũng hơi biến sắc.

Cam Đường cặp mắt nửa nhắm nửa mở. Hai luồng tư tưởng xung đột nhau trong đầu óc chàng. Một là bỏ mất cơ hội thì sau này dễ gì báo thù được? Hai là hạ thủ vào lúc người tay nguy ngập lại trái với lề luật võ lâm. Việc báo thù cần phải quang minh chính đại. Chàng nghĩ tới phụ thân mình được đời xưng là Võ Thánh, khi nào chàng còn dám làm ô nhục danh hiệu của tiên phụ?

Lại còn một điểm rất trọng yếu là đối phương có phải kẻ thù hay không vẫn chưa được chứng thực. Ngày ấy máu đổ chan hòa trong Thánh Thành, chưa có gì chứng minh rõ ai là hung thủ. Mặt khác phụ thân chàng võ công quán thế lại thêm vào bao nhiêu thuộc hạ mà bị tàn sát tuyệt diệt thì quyết không phải một vài người làm xong được. Chàng đã biết ngoài chàng may mà thoát nạn, còn có kế mẫu Lục Tú Trinh nữa.

Cam Đường nhớ tới kế mẫu bất giác nghiến răng căm hận, mụ đã cùng Tây Môn Tung thông gian làm điếm nhục gia phong lại công nhiên toan hạ sát mình…

Chàng còn bi thảm nhất là bới trong ký ức không ra được hình bóng mẫu thân.

Theo lời phụ thân chàng nói thì sau khi mẫu thân sinh chàng chưa được bao lâu đã về chầu Phật. Ngoài ra còn bao nhiêu ý nghĩ khiến chàng ruột rối như mớ bòng bong.

Hiện giờ nếu chàng muốn hạ độc thủ thật dễ như trở bàn tay, song chỉ còn vấn đề thời cơ có

đúng lúc hay không cũng là đường lối để phân biệt chính tà. Hành động không lựa chọn thủ đoạn là tà đạo. Còn chính đạo thì cần phải theo đúng quy củ võ lâm.

Sau một lúc suy nghĩ, Cam Đường quyết định theo lời hứa hãy chữa cho đối phương khỏi rồi hãy tính đến chuyện báo thù.

Quyết định này tuy là theo tinh thần võ đạo phát huy đến mực tối cao, song gần như là kẻ điên cuồng. Trị thương cho kẻ có mối thù chẳng đội trời chung là một việc kể như hoang đường trong võ lâm.

Chàng giương to mắt phóng ra những tia sáng kỳ dị khó mà hình dung được.

Sắc mặt Thái phu nhân đã trở lại như cũ, nhưng trong mắt bà ta cũng lộ vẻ nghi ngờ khó hiểu. Hiển nhiên Cam Đường vừa lộ sát khí đã làm cho bà ta kinh hãi.

Lâm Vân không chú ý gì đến cục diện cực kỳ nghiêm trọng này, mà chỉ quan tâm đến bệnh tình Thái phu nhân.

Gã hỏi:

- Huynh đài! Liệu còn có thể chữa được chăng?

Cam Đường vẫn tỏ vẻ dè dặt đáp:

- Tại hạ ráng thử xem.

Chàng nói xong móc trong bình ngọc ra ba viên “Vạn Ứng Đan” nói:

- Lâm huynh! Lâm huynh hãy cho Thái phu nhân uống thuốc này đi đã!

Lâm Vân đón lấy thuốc rồi hòa với nước cho Thái phu nhân uống.

Lát sau Cam Đường lại nói:

- Xin Thái phu nhân nghiêng mình đi để vãn bối đả thông kinh mạch bị ngừng trệ.

Lâm Vân nâng Thái phu nhân để nghiêng người bà đi.

Lúc này bao nhiêu tử huyệt trên lưng Thái phu nhân đều lộ ra hết. Cam Đường chỉ cần khẽ điểm một chút chẳng khó khăn gì mà Ma Mẫu hết đời ngay.

Cam Đường lại nổi sát khí, ngưng vận nội lực vào ngón tay giữa nhắm chính giữa huyệt “Mệnh Môn” của Thái phu nhân.

Ngón tay chàng tự nhiên run lên. Chàng chỉ đẩy mạnh một chút bằng ngón tay này mà có thể làm cho người sống lại hay giết chết người một cách mau lẹ.

Chàng tự hỏi:

- Bây giờ mình cứ giết kẻ thù đi hay theo võ đạo?

Hai đường chàng chỉ có thể chọn được một. Bầu không khí trông chừng bề ngoài ra chiều bình tĩnh hòa hoãn mà bề trong đầy sát khí cực kỳ khủng khiếp.

Đột nhiên Thái phu nhân quay lại nói:

- Thiếu môn chủ! Thiếu môn chủ cứ yên trí mà thi hành thủ thuật. Lão thân bị bịnh liệt giường đã hơn chục năm nay, sống hay chết cũng coi thường thôi. Thiếu môn chủ bất tất phải do dự.

Câu này người ngoài nghe thì không hiểu và cho là thường, nhưng Cam Đường bất giác run lên. Chàng nghĩ bụng:

- Hiển nhiên đối phương đã phát giác ra tâm ý của mình rồi!

Cam Đường nghiến răng đành nhượng bộ, không dám để thanh danh bị tiêu tan.

Ngón tay chàng điểm rất lẹ vào bảy tử huyệt.

Đây là thuật "Nghịch Huyết Phản Kinh", một tuyệt kỷ bí truyền của phái Thiên Tuyệt. Cam Đường chỉ biết làm theo lời hương chủ Bàn Cửu Nương dưới trướng viện Thiên Oai đã mách bảo chàng ở ngoài Hoàng Lăng. Trong tâm chàng vẫn không nắm chắc phần nào.

Điểm huyệt xong Cam Đường đặt một tay lên huyệt "Mạch Môn", một tay lên huyệt "Thiên Đột" để thúc chân khí vào nội thể Thái phu nhân.

Đây là cơ hội thứ ba Cam Đường có thể hạ sát đối phương một cách dễ dàng.

Nhưng ý nghĩ này thoáng qua trong đầu óc chàng rồi vụt đi ngay. Chàng không hạ độc thủ, hô lên:

- Dẫn nguyên quy kinh!

Thái phu nhân nhắm hai mắt lại vận động chân khí để dẫn đạo theo lời chàng.

Chỉ một điểm này cũng đủ rõ bản lãnh Thái phu nhân thực là ghê gớm. Mới trong khoảnh khắc, đới huyệt đã khai thông. Khí huyết giao nhau rần rần chạy trong người.

Cam Đường rút hai bàn tay về rồi quay lại chỗ ngồi.

Thái phu nhân từ từ dời ghế ngồi đứng dậy.

Lâm Vân sung sướng reo lên:

- Di má! Di má khỏi rồi à!

Ba bóng người rảo bước tiến vào sảnh đường. Chính là ba vị trang chúa. Bọn họ đồng thanh nói:

- Mẫu thân! Bọn hài nhi xin cung hỷ mẫu thân lành mạnh.

Thái phu nhân nói:

- Các ngươi thay ta mà tạ Ơn thiếu môn chủ đi!

Ba vị trang chúa vâng lời Thái phu nhân quay lại trước Cam Đường hành lễ.

Cam Đường xua tay nói:

- Tại hạ không dám!

Một luồng kình phong vô hình ngăn đối phương lại không cho quỳ xuống mà cũng không khom lưng được.

Ba vị trang chúa đột nhiên biến sắc, rồi chỉ vái một cái.

Lâm Vân nhìn thấy tình trạng này rất rõ.

Gã nói:

- Huynh đài! Tiểu đệ rất kính phục!

Cam Đường hững hờ đáp:

- Lâm huynh dạy quá lời.

Thái phu nhân lại ngồi xuống rồi sai bọn tiểu tỳ cất ghế nằm đi. Bà nghiêm trang nói:

- Thiếu môn chủ! Lão thân vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ Ơn đức của thiếu môn chủ.

Cam Đường dở cười dở khóc. Chàng dụng ý nói một câu rất thâm thúy:

- Thái phu nhân đừng nên nói thế! Trên chốn giang hồ gió mây biến ảo khôn lường! Chữ ân và chữ oán có lúc khó lòng phân biệt cho rõ được. Hai bàn tay vãn bối đây lúc này chữa bệnh cho người nhưng có thể chỉ trong nháy mắt lại giết người.

Câu nói lạ lùng này khiến Lâm Vân cùng ba vị trang chúa kinh ngạc biến sắc.

Thái phu nhân vẫn thản nhiên như không, cười nói:

- Sự thực là như vậy. Có điều giữa ân và oán không thể trong một ngày cùng phát sinh được.

Miệng lưỡi bà ta thật là lợi hại! Cam Đường không khỏi ớn lạnh trong lòng.

Chàng nghĩ bụng:

- Giả tỷ hồ ly mà thành tinh được thì con hồ ly trước mắt này cũng là hạng đạo hạnh rất cao thâm. Còn ai có thể nhìn ra mụ là Ma Mẫu dâm độc tuyệt vời khiến cho võ lâm phải kinh hãi được nữa?

Thái phu nhân lại xua tay nói:

- Các người hãy lui ra, ta muốn nói chuyện riêng với thiếu môn chủ một lúc.

Lâm Vân làm nũng hỏi:

- Di má! Di má đuổi cả điệt nữ nữa chăng?

- Hừ...! Ngươi thì có thể ở lại đây được.

Ba vị trang chúa cùng thị tỳ kính cẩn lui ra.

Cam Đường trong lòng hồi hộp, chàng cho là sự thực sắp bắt đầu hiển hiện.

Thái phu nhân mắt sáng như sao nhìn thẳng vào mặt Cam Đường chậm rãi nói:

- Thiếu môn chủ! Nếu lão thân không lóa mắt thì lúc thiếu môn chủ thi hành thủ thuật lại có hai ý nghĩa đã xung đột nhau trong đầu óc thiếu môn chủ?

Lâm Vân vì không phát hiện ra điều gì ngoắt ngoéo nên gã không hiểu câu nói sâu xa của Thái phu nhân.

Cam Đường mạnh dạn đáp:

- Quả có thế!

Thái phu nhân gật đầu nói:

- Sở dĩ thiếu môn chủ có lúc biểu lộ sát khí tựa hồ có điều oán hận thâm trọng, nếu lão thân đoán không sai thì chắc là vì thiếu môn chủ có chỗ hiểu lầm về cái đầu lâu chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Cam Đường thấy bà ta giải thích không đúng với ý nghĩ của mình, liền nói theo:

- Về điểm này vãn bối thực không sao hiểu được.

- Lão thân tưởng Vân nhi đã giải thích với thiếu môn chủ rồi?

- Vãn bối vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn.

- Vậy lão thân xin nói rõ hơn về lai lịch thủ cấp đó. Nguyên Vân nhi cùng phái Kỳ Môn có mối liên lạc rất sâu xa. Vì thế mà một tên thủ hạ Không Đà phái Kỳ Môn lấy được cái đầu người đó liền nghĩ tới thiếu môn chủ đã giúp sức cho phái Thiếu Lâm, liền đem đầu người đưa cho thiếu môn chủ há chẳng là một việc có ý nghĩa lắm ư?

Cam Đường đảo mắt nhìn Lâm Vân lạnh lùng nói:

- Vãn bối cũng nhận đó là sự thực, nhưng đã trả lại cái thủ cấp về phái Kỳ Môn để họ tự xử trí cho phải lẽ hơn, vãn bối không muốn cướp công người khác.

Lâm Vân nói xen vào:

- Hiện đã phái người đưa thủ cấp lên chùa Thiếu Lâm rồi.

Cam Đường ngẫm nghĩ một chút rồi quyết tâm thám thính đối phương. Nếu quả đúng như việc đã đoán trước bữa nay thì rồi mình cũng ra đi, việc báo mối huyết cừu đành để lại sau.

Chàng liền trầm giọng hỏi:

- Lâm huynh! Phái Kỳ Môn có đệ tử khắp thiên hạ, tai mắt nhiều chẳng kém gì Cái Bang. Tại hạ có một vấn đề chứa chất trong tâm đã lâu muốn thỉnh giáo được chăng?

Lâm Vân nhíu cặp lông mày đáp:

- Thỉnh giáo thì không dám. Huynh đài có điều chi xin cứ nói. Nếu tiểu đệ biết xin trình bày hết.

- Vậy thì tại hạ xin có lời cám ơn trước.

- Huynh đài hay câu nệ nhiều quá. Nào xin nói cho nghe!

- Việc tại hạ hỏi đây có liên quan đến lời đồn về “Cửu Tà Ma Mẫu”.

Chàng vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Thái phu nhân để coi phản ứng.

Thái phu nhân cùng Lâm Vân đồng thời buột miệng hỏi:

- Sao? Cửu Tà Ma Mẫu ư?

- Phải rồi!

Lâm Vân nghi hoặc đáp:

- Xin lỗi huynh đài! Tiểu đệ tuy có nghe người ta nói đến danh hiệu này, nhưng cũng không hiểu gì ráo.

Cam Đường rủa thầm:

- Té ra ngươi cũng muốn chối phăng.

Thái phu nhân hơi lộ vẻ khích động nói:

- Lão thân nhiều tuổi hơn một chút, nên đối với vụ Cửu Tà Ma Mẫu có hiểu đôi chút.

Cam Đường hồi hộp hỏi:

- Vậy vãn bối xin thỉnh giáo Thái phu nhân.

- Thiếu môn chủ bất tất phải khách sáo. Ta cứ coi như câu truyện trong nhà, tùy tiện nói ra hay hơn. Nhưng lão thân chỉ biết được chút ít mà thôi.

Bà nói một cách rất bình tĩnh ra ngoài ý nghĩ của Cam Đường.

Chàng hỏi:

- Theo lời đồn thì trước kia Cửu Tà Ma Mẫu một mẹ chín con là mười có gây ra một trường huyết chiến với Võ Thánh Cam Kính Nghiêu và chết mất sáu con. Chỉ còn lại một mẹ ba con trốn thoát...

Chàng vừa nói vừa nhìn chòng chọc vào mặt Thái phu nhân.

Thái phu nhân mấy lần da mặt co rúm lại.

Mắt bà lộ vẻ oán hận. Bà trầm giọng nói:

- Có vụ đó thực.

Cam Đường mắng thầm:

- Con hồ ly dù xảo quyệt đến đâu cũng có lúc phải lòi đuôi.

Chàng liền hỏi tiếp:

- Vãn bối muốn kiếm mẹ con bà này hiện giờ lạc lõng nơi đâu?

- Để làm chi?

- Vãn bối có người bạn thân muốn tìm Ma Mẫu để đòi nợ máu!

Vẻ mặt Thái phu nhân lúc này lại ra ngoài sự tiên liệu của Cam Đường. Bà thừ người ra đáp:

- Ma Mẫu Tam Tà từ khi xảy ra vụ đó rồi không thấy xuất hiện trên chốn giang hồ nữa. Bây giờ muốn kiếm bọn này thiệt là khó khăn!

Cam Đường càng buộc chặt hơn hỏi:

- Vãn bối nghe nói Ma Mẫu cùng họ với Thái phu nhân có đúng thế không?

- Phải rồi! Lúc y vừa mới đặt chân vào chốn giang hồ, người đời tặng cho y cái tên Tứ Tuyệt Nữ Châu Lôi.

- Hay là mụ ẩn tích mai danh, tìm nơi hẻo lánh để hưởng phúc?

- Về điểm này lão thân không dám phỏng đoán.

Lâm Vân khẳng khái nói:

- Huynh đài! Tiểu đệ thề hết sức vì huynh đài trong công việc này. Chỉ cần sao bọn Ma Mẫu Tà Tử gì đó còn sống trên thế gian, dù họ có trốn chui tận chân trời góc biển, tiểu đệ cũng quyết móc mụ lôi ra.

Cam Đường cảm thấy trong lòng bâng khuâng, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ mình đoán sai? Thái phu nhân đây không phải là người mình đang tìm kiếm ư? Không thế thì sao Lâm Vân lại nói quyết đoán như vậy? Nhưng bà này cũng họ Châu, một mẹ ba con. Chẳng lẽ trong thiên hạ lại có việc trùng ngẫu giống nhau đến thế?

Hiển nhiên Cam Đường đã thất bại nước cờ rồi. Bất luận đối phương thực tình như vậy hay có ý giả trá cũng không sao. Chàng không biết làm cách nào, đành đáp:

- Lâm huynh có lòng nhiệt thành khiến cho tại hạ xiết bao cảm kích!

Lâm Vân liền bồi thêm một câu nữa:

- Huynh đài có thể hạ cố cùng tiểu đệ kết giao tình bằng hữu được chăng?

Cam Đường trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đó chính là điều sở nguyện của tại hạ, nhưng chưa dám nói ra mà thôi!

Lâm Vân mừng rỡ khôn xiết hỏi:

- Nếu huynh đài không từ chối thì giữa đôi ta từ bây giờ kêu nhau bằng huynh đệ được chăng?

Thái phu nhân cũng ra chiều sung sướng hỏi:

- Vân nhi! Ngươi coi thiếu môn chủ lớn hơn mấy tuổi?

Lâm Vân nhoẻn miệng cười đáp:

- Điệt nữ vẫn chưa thỉnh giáo.

Cam Đường bất giác ngẩn người ra, không biết đối đáp thế nào. Chàng tự nghĩ hiện giờ mình đeo mặt nạ người đứng tuổi mà chân tướng đã bị kẻ lưu cánh thiếp có hoa mẫu đơn khám phá ra rồi. Đối phương đã biết rõ thì mình nói dối làm sao được.

Nghĩ vậy chàng liền lột tấm mặt nạ ra đáp:

- Lâm huynh thử coi xem tiểu đệ bao nhiêu tuổi?

Cam Đường trút bỏ tấm mặt nạ để lộ bộ mặt đẹp như ngọc. Lâm Vân trố mắt ra mà nhìn.

Thái phu nhân vừa nhìn chân tướng Cam Đường sắc mặt đã biến hẳn đi. Hồi lâu bà mới chuyển động cặp mắt.

Lâm Vân sướng quá hỏi ngay:

- Huynh đài bao nhiêu tuổi?

- Mười chín!....

Lâm Vân reo lên:

- Ha ha! Tiểu đệ hai mươi. Nhưng bây giờ huynh đài phải kêu ta bằng anh hay quá! Mình có một chú em thiệt là tuyệt.

Cam Đường nóng cả mặt lên. Thái phu nhân nguýt gã nói:

- Ngươi thật càn rỡ quá.

Lâm Vân toét miệng ra nói:

- Hiền đệ! Hiền đệ nói thật không?

Cam Đường bẽn lẽn đáp:

- Dĩ nhiên là thật. Tiểu đệ đã kêu bằng Lâm huynh rồi mà.

Miệng chàng nói thế nhưng trong bụng nghĩ rằng một ngày kia ta biết rõ chân tướng các ngươi rồi bấy giờ sẽ tính.

Nhưng còn một vấn đề khác lại thoáng qua trong đầu óc chàng. Kẻ đã dòm rõ mình trong lữ điếm rồi đến cuộc ước hội ở Hoàng Lăng, tờ giấy viết chữ có vẽ hoa mẫu đơn để làm tiêu ký là ai?

Người đó phải chăng chính là Lâm Vân? Vụ này thật khó mà hiểu được! Đối phương là trai hay là gái?

Lâm Vân đột nhiên cười hì hì nói:

- Di mẫu! Vị hiền đệ này vừa nói tới một pho bí lục.

Thái phu nhân vẻ mặt rất từ ái cười hỏi:

- Bí lục gì?

- Y nghe người ta nói đại biểu ca là tay cao thủ về kiếm thuật và muốn được coi tuyệt kỷ của y.

- Ồ! Lão thân theo Vân nhi đây mà kêu thiếu bảo chúa bằng hiền khế. Hiền khế nghe ai nói?

Câu nói này khiến cho Cam Đường tinh thần phấn khởi. Chàng muốn nhân dịp này để coi bản lãnh của đại trang chúa, đồng thời nhìn tới binh khí của y là biết sự thực. Trong thiên hạ tưởng không có người thứ hai nào dùng thanh kiếm quái gở đó.

Chàng liền hỏi:

- Vãn bối ngẫu nhiên nghe người ta nói chẳng hiểu có thực không?

- Y sử kiếm thì đúng thiệt, còn cao thâm thì chưa chắc...

- Vãn bối muốn coi được chăng?

- Sao lại không được? Vân nhi! Ngươi kêu đại biểu ca vào đây.

Lâm Vân dạ một tiếng rồi chạy ra sảnh đường. Lát sau y cùng đại trang chúa sánh vai đi vào.

Chương 21 - Ma Mẫu Thấy Ma Bài Trở Mặt

Đại trang chúa cầm ngược vỏ kiếm. Vỏ kiếm này khác thường ở chỗ rất dày.

Cam Đường máu chảy rần rần trong huyết quản. Chàng chỉ cần nhìn rõ lưỡi kiếm, nếu nó chia làm ba mũi thì tự nhiên màn bí mật sẽ vén lên. Sau đó chàng không muốn nghĩ thêm nữa vì đã quyết định lấy máu rửa ngôi nhà đồ sộ này cũng như mười năm trước Thánh Thành máu đổ chan hòa. Chàng nghiến răng ken két.

Đại trang chúa nhìn Cam Đường chắp tay hỏi Thái phu nhân:

- Mẫu thân có điều chi dạy bảo?

Thái phu nhân nói:

- Thi hiền khế muốn coi kiếm thuật của ngươi. Vậy ngươi hãy biểu diễn vài đường.

- Mẫu thân! Cái đó...

Thái phu nhân gạt đi:

- Thôi đừng nhiều lời nữa!

- Xin vâng!

Đại trang chúa lui ra giữa sân. Ánh hào quang lấp loáng, thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Cam Đường nhìn thấy rất là thất vọng vì thanh kiếm này chỉ dài hơn những kiếm thường thôi chứ không có gì khác lạ.

Chàng không khỏi cười thầm mình đã quá đa sự. Giả tỉ đối phương còn muốn lánh đời thì khi nào họ lại đem thứ khí giới đặc biệt của họ ra để mình nhìn thấy.

Một luồng kiếm khí vọt lên không đến mấy trượng, khiến người đứng xa cũng còn cảm thấy hơi lạnh quạt vào mặt. Chỉ một cử động này cũng đủ biết nội lực đối phương thật là ghê gớm! Nhưng chỉ có một chiêu thức vung lên như vậy. Sau đại trang chúa múa vòng vèo mấy đường tựa hồ trẻ nít chơi đao chẳng vào chưởng pháp nào, mà cũng không có khí lực chi đáng kể.

Đại trang chúa múa kiếm xong đứng lại nói:

- Tại hạ đã múa rìu qua mắt thợ.

Cam Đường buột miệng khen:

- Hảo kiếm pháp!

Đó là những tinh hoa về kiếm thuật, phải con mắt người sành mới nhìn rõ uy lực mãnh liệt bền bỉ mà môn hộ nghiêm cẩn trên đời có một.

Lâm Vân cười khà khà nói:

- Hiền đệ là tay cao thủ mới nhận ra. Còn người thường e rằng không nhìn thấy chỗ tuyệt diệu của nó.

Câu nói của Lâm Vân vừa tán tụng Cam Đường lại có ý khoa trương mình nữa.

Cam Đường thủng thẳng đáp:

- Lâm huynh quá khen! Tiểu đệ chẳng qua chỉ hiểu được đôi chút mà thôi.

Chàng vừa nói vừa bước xuống thềm hỏi đại trang chúa:

- Tại hạ nghe đồn đại trang chúa sử dụng một thanh kiếm kỳ dị của Kỳ Môn hiếm thấy ở đời, chẳng hiểu lời đồn đó có đúng không?

Đại trang chúa biến sắc. Mặt hắn mấy lần co rúm lại, mắt lộ hung quang tưởng chừng muốn phát tác. Nhưng hắn cố nhẫn nại.

Cam Đường nhìn vẻ mặt đối phương dĩ nhiên chàng chẳng chịu buông xuôi câu chuyện, liền hỏi dồn:

- Nếu đại trang chúa lại sử dụng thanh kiếm độc đáo của mình phối hợp với kiếm thuật tuyệt thế vô song thì dĩ nhiên sẽ phát huy được tuyệt kỷ đến tột độ.

Chòm râu cằm của đại trang chúa không có gió mà rung động. Hắn run lên hỏi lại:

- Thiếu môn chủ căn vặn như thế là có ý gì?

Lâm Vân cũng thay đổi sắc mặt. Gã lạng người đến bên Cam Đường nói:

- Đại biểu ca trước kia quả đã quen dùng một thanh kiếm độc đáo của Kỳ Môn trong võ lâm chẳng ai có. Nhưng thanh kiếm đó cất đi đã lâu rồi.

Cam Đường liền nói ngay:

- Tiểu đệ rất muốn được coi thanh kiếm đó để mở rộng kiến thức.

Đại trang chúa lạnh lùng đáp:

- Vì các hạ đã trị thương cho gia mẫu nên tại hạ không muốn thất lễ mà thôi!

Cam Đường đã có chỗ dụng ý đặc biệt liền cười khẩy nói:

- Đại trang chúa bất tất phải thủ lễ!

Đại trang chúa vẻ mặt xám xanh nói:

- Các hạ khinh người quá lắm!

Bầu không khí trong trường trở nên khẩn trương.

Lâm Vân tỏ vẻ hồi hộp. Gã cảm thấy có chuyện khác thường.

Thái phu nhân vẻ mặt nghiêm trọng bước ra ngoài cửa sảnh đường lớn tiếng gọi:

- Thừa Võ! Ngươi hãy lui ra!

Đại trang chúa dạ một tiếng, lừ mắt nhìn Cam Đường rồi mới trở gót rút lui.

Cam Đường chưa quyết định được chủ ý có nên ngăn trở đối phương lại hay là để điều tra cho rõ sự thực rồi hãy tính.

Chàng chưa quyết định xong chủ ý thì đại trang chúa tên gọi Thừa Võ đã lui ra rồi.

Thái phu nhân trầm giọng nói:

- Mẹ con lão thân đã lâu ngày không hỏi đến chuyện giang hồ thị phi. Mặt khác người giang hồ cũng ít kẻ biết đến mẹ con lão thân. Chẳng lẽ Thi hiền khế có điều chi khó chịu mà ra chiều gay gắt?

Tia mắt soi mói của Thái phu nhân dường như nhìn rõ tâm can Cam Đường. Diễn biến này đã chứng thực bà ta chính là Cửu Tà Ma Mẫu.

Ý niệm báo thù của Cam Đường lại rào rạt trong lòng. Bây giờ Lâm Vân cũng tỏ vẻ rất băn khoăn nói:

- Hiền đệ! Hiền đệ cùng tiểu huynh là bèo nước gặp nhau. Tuy mới gặp lần đầu mà chẳng khác chi tình cố cựu. Tiểu huynh mong rằng hiền đệ chẳng nên thế.

Giọng nói của gã tỏ ra cực kỳ tha thiết, đúng là tình ý của người bạn thâm giao.

Cam Đường nghe gã nói cũng hòa hoãn lại đôi chút. Chàng tự biết mình cần phải bình tĩnh.

Từ thuở nhỏ, chàng là người phiêu bạt giang hồ, đã chịu đựng đủ thứ lạnh nhạt khinh khi ở đời, nó rèn luyện cho chàng thành tính nhẫn nại hơn người. Hơn nữa chàng đã qua hai lần bị tử kiếp tại Ngọc Điệp Bảo và Khổ Trúc Am. Bây giờ chàng ý thức được nếu không mưu tính cẩn thận mà đã vọng động thì sự nguy hiểm không biết đến đâu mà lường. Tính sai một chút có thể đưa đến suốt đời phải hối hận.

Trước tình thế hiện tại, Cam Đường biết rằng không nên trông vào miệng lưỡi đối phương để dọ thám cho ra thực tình vụ huyết án ngày xưa. Chàng còn đoán rằng ngoài Cửu Tà Ma Mẫu còn có kẻ chủ hung hoặc người trợ lực. Nếu quả chỉ một lực lượng bốn mẹ con mụ mà gây nên cuộc lưu huyết tại Thánh Thành, đến nỗi toàn gia mình bị hạ sát, trừ một hai người may mà lọt lưới, thì lực lượng của đối phương ghê gớm lắm, mình không tài nào địch nổi.

Mặt khác Cam Đường nhớ lại phụ thân mình cùng Cửu Tà Ma Mẫu tranh đấu ở chân núi Thái Hàng, rồi hai đời chưởng môn bản phái cũng bị chặt tay ở địa điểm này.

Mình đã có lời thề báo thù cho nghĩa phụ và nghĩa huynh, thì chuyện này lại càng cần phải gạn đục khơi trong. Nghĩ tới đây chàng bình tĩnh lại nhiều và sát khí cũng tạm thời hạ xuống.

Thái phu nhân thấy Cam Đường trầm ngâm hồi lâu chẳng nói gì, nét mặt chàng lại mấy lần biến đổi, bà nói tiếp:

- Thi hiền khế! Nếu có chuyện gì bí ẩn khó nói thì hãy để đó vội gì? Bây giờ hiền khế là tân khách của tệ trang. Cái ơn chữa thương lão thân đã ghi vào lòng. Ngoài ra còn có việc gì nữa thì hãy chờ cơ hội khác sẽ bàn được chăng?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Xin tuân lệnh.

Thái phu nhân nhìn Lâm Vân nói:

- Vân nhi! Ngươi hãy đưa Thi hiền khế ra thư phòng nghỉ ngơi!

Cam Đường khom lưng thi lễ nói:

- Vãn bối xin cáo từ!

- Hiền khế hãy ở lại đây vài ngày để lão thân tỏ chút tình địa chủ.

- Vãn bối còn có việc gấp bên mình. Thịnh tình của Thái phu nhân, vãn bối xin tâm lĩnh là đủ.

Giữa lúc Cam Đường khom lưng thi lễ xong đứng thẳng người lên thì bất thình lình đánh "choang" một tiếng, vì tấm thiết bài đen sì lớn bằng nửa bàn tay rớt xuống đất.

Tấm thiết bài này chính là vật mà vong phụ chàng là Võ Thánh Cam Kính Nghiêu khi chết rồi còn nắm chặt trong tay. Theo lời giải thích của Thần Cơ Tử, một bậc kiến văn quảng bác, thì tấm thiết bài này mệnh danh là "Ưng Long Ma Bài", và nó là tín vật của Ma Vương. Cứ mỗi lần nó xuất hiện là trên võ lâm lại xảy một vụ huyết kiếp rùng rợn.

Theo nhận định của Cam Đường thì phụ thân chàng trước khi lâm nạn đã lấy được tấm "Ưng Long Ma Bài" ở trong tay kẻ thù và ngoài cách cầm tay, người không còn biện pháp nào để lưu lại được. Chàng cất giấu tấm "Ưng Long Ma Bài" đã mười một năm nay và chàng thủy chung vẫn căn cứ vào đó mà nhận định là kẻ thù không phải chỉ có một người. Vật đó mà để lọt vào mắt người ngoài thì hậu quả thật là đáng sợ!

Cam Đường thấy "Ưng Long Ma Bài" rớt xuống đất thì giật mình kinh hãi, vội cúi người toan lượm. Nhưng trong lúc chớp nhoáng này, Ma Mẫu đã dùng thủ pháp cực kỳ thần tốc cướp được cầm trong tay rồi.

Cam Đường chụp vào khoảng không. Chàng tan nát ruột gan, ngẩng đầu lên nhìn chằm chặp vào Ma Mẫu. Thái độ của đối phương khiến cho chàng bất giác lùi lại một bước dài.

Nét mặt Ma Mẫu từ nãy tới giờ thủy chung vẫn tỏ vẻ hòa ái mà phút chốc hoàn toàn biến đổi hẳn thành ra một người khác. Mái tóc bạc dựng ngược lên, mắt lộ hung quang, mặt co rúm lại, toàn thân mụ run bần bật.

Lâm Vân đứng bên thấy vậy kinh hãi thộn mặt ra. Cam Đường sực nhận ra giữa Ma Mẫu và Ma Vương tất có một mối quan hệ sâu xa vì bao nhiêu việc đã chứng minh điều đó. Chính vụ huyết kiếp tại Thánh Thành ngày trước nếu chẳng phải Ma Mẫu thì là Ma Vương gây ra. Nếu không thế thì tại sao Ma Mẫu vừa thấy tấm "Ưng Long Ma Bài" lại khích động như vậy?

Bức màn bí mật đã từ từ vén lên. Nhưng trong bí mật này còn có bí mật khác chưa khám phá được.

Ma Mẫu sau khi trải qua một cơn xúc động bất ngờ, mụ dần dần bình tĩnh lại, nhưng vẻ từ ái hòa nhã đã hoàn toàn biến mất, không còn trên nét mặt mụ nữa. Mặt lạnh như tiền, mụ hỏi:

- Thi Thiên Đường! Cái này ngươi lấy được ở đâu?

Dĩ nhiên bây giờ chàng không thể tiết lộ thân thế. Nếu không giữ bí mật thì chẳng những không báo được thù mà chính mình dễ bị mất mạng hay phải hối hận suốt đời.

Nghĩ vậy chàng liền hỏi lại:

- Thái phu nhân cũng biết cái này ư?

Ma Mẫu cương quyết đáp:

- Dĩ nhiên ta biết!

Bầu nhiệt huyết trong lòng Cam Đường lại nổi lên. Lửa căm thù đốt cháy tâm can, chàng hận mình chẳng thể động thủ để xé xác đối phương cho hả giận. Nhưng phải cố dằn lòng. Đó là chỗ khác thường của chàng.

Lâm Vân vẻ mặt đăm chiêu hỏi:

- Di mẫu! Đó là vật gì vậy?

Ma Mẫu quát lên:

- Ngươi không được chõ miệng vào đây!

Lâm Vân chưng hửng, vành mắt đỏ hoe. Chàng công tử này trước nay chưa bị bà ta hất hủi như thế bao giờ.

Ma Mẫu mắt đầy sát khí vẫn nhìn chằm chặp Cam Đường, lại lớn tiếng giục:

- Nói đi! Ngươi lấy được tấm bài này trong trường hợp nào?

Cam Đường tuy đã rèn được tính nhẫn nhục để kềm chế mình, nhưng nết cao ngạo của chàng cũng không phải tầm thường. Như vậy thì tính cách nhịn nhục của chàng chỉ là sự thích ứng bề ngoài, và chỉ tạm thời dằn lòng được một lúc. Bây giờ tính cao ngạo lại bùng lên. Chàng xẵng giọng hỏi lại:

- Vãn bối không trình bày không được hay sao?

- Đúng thế! Ngươi không nói không xong!

- Nếu vãn bối không nói thì sao?

- Ngươi không có đường lối nào khác.

Đứng trước kẻ cừu thù, Cam Đường đã nhẫn nại đến chỗ không thể còn nhịn được nữa. Lòng khích động hết chỗ tiềm tàng phải nổi lên. Chàng đáp bằng một giọng lạnh như băng:

- Vãn bối bất tất phải trình bày, trừ phi...

- Trừ phi thế nào?

- Thái phu nhân nói cho biết vì lý do gì đã bắt tại hạ phải nói ra?

- Thi Thiên Đường! Ta muốn ngươi nói ra! Lý do là thế đó!

- Nhưng tôn giá không làm được như vậy đâu.

- Thái phu nhân muốn làm gì thì làm.

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương. Ma Mẫu dằn từng tiếng:

- Được rồi! Ngươi nói hay không cũng thế thôi! Nếu lão thân không tuyệt diệt được Thiên Tuyệt Môn thì thề chẳng làm người nữa!

Giọng nói của mụ nghe lạnh ghê người!

Cam Đường nghiến răng đáp:

- Câu này đáng lý phải do bản thiếu chủ nói với tôn giá mới phải.

Tình thế biến diễn khiến cho Cam Đường đã đổi cách xưng hô. Lâm Vân mấy lần muốn mở miệng, nhưng toan nói lại thôi. Hiển nhiên gã chưa hiểu rõ tình thế.

Ma Mẫu trở gót vào sảnh đường giựt dây chuông ở trên vách đánh “keng” một tiếng.

Tiếng chuông chưa dứt, ba vị trang chúa chạy vội đến. Tình trạng này khiến cho ba người phải ngạc nhiên.

Ma Mẫu lại bước ra ngoài sảnh đường, người run lẩy bẩy đứng trên thềm trầm giọng nói:

- Bắt lấy hắn!

Đại trang chúa vừa bị Cam Đường tra hỏi, trong lòng đã sẵn mối bất bình. Hắn vừa nghe mẹ nói đã đi đầu tiến lại ngay.

Cam Đường cố đè sát khí xuống nghĩ thầm:

- Mình hãy nên tránh đi là hơn.

Nghĩ vậy, chàng vận đến mười thành công lực vào song chưởng ngưng thần để chờ đợi.

Lúc đại trang chúa tiến gần lại, bầu không khí lại càng căng thẳng.

Cam Đường nhìn cục diện bằng con mặt lạnh lùng. Lâm Vân tựa như người ngoài cuộc. Cứ nhìn con mắt gã nóng nảy và ngờ vực cũng đủ rõ.

Đại trang chúa vừa quát to vừa vung chưởng đánh vào ngực Cam Đường. Phát chưởng này đã nhanh như điện chớp, lại ảo diệu phi thường. Còn tay kia khoằm lại như móc câu chụp xuống huyệt “Thất Khảm” đối phương.

Chiêu trảo phát ra sau mà tới trước, nhanh đến nỗi người ta không kịp nhìn rõ.

Cam Đường cũng ra tay vung chưởng nhanh như chớp.

Võ học phái Thiên Tuyệt chỉ công mà không có thủ. Đó là chỗ sở đoản hiếm có.

Nhưng chính chỗ sở đoản này lại phát sinh ra chỗ sở trường hơn người, vì từ cách hành động

cho đến cách vận khí của phái Thiên Tuyệt đều trái ngược hẳn đường lối thông thường của võ lâm. Nó không úy kỵ những thân pháp về điểm huyệt cùng chặn mạch theo lối thông thường. Đồng thời phái này còn có y thuật thần diệu nên cứ phóng tâm khởi thế công mà không cần để ý đến thủ. Phép đánh liều lĩnh này nếu gặp đối phương nội lực không chênh lệch quá nhiều thì chỉ một chiêu cũng đủ quyết sinh tử.

Oẹ! Một tiếng rú thê thảm đập vào màng tai mọi người.

Đại trang chúa miệng vọt máu tươi lùi lại luôn mấy bước ngồi phệt xuống đất, không đứng lên được nữa.

Cam Đường chịu đựng một chưởng một trảo mà người chàng chỉ rung lên hai cái.

Công lực này nếu không chính mắt mình trông thấy thì khó mà tin được.

Ma Mẫu vẻ mặt khẩn trương kinh hoảng la lên:

- Úi chao!

Nhị trang chúa quát lên một tiếng song song nhảy xổ vào, đồng thời phóng ra bốn chưởng. Kình phong rít lên rùng rợn. Hai người ra tay cực kỳ dũng mãnh, tưởng chừng như chỉ một chiêu là đánh chết đối phương.

Tuy võ học Thiên Tuyệt chỉ chuyên về tấn công, nhưng gặp tay công lực ngang nhau hoặc hơn một chút là nắm được phần thắng chứ không chịu bại. Còn công lực đối phương thấp kém thì chẳng thể đương nổi một đòn.

Oẹ, oẹ! Nhị, tam trang chúa lại vọt máu tươi ra như mưa và bị hất tung hai bên.

Cam Đường vẻ mặt xám xanh bao phủ một làn sát khí dày đặc. Mắt chàng nhìn chòng chọc vào Ma Mẫu.

Ma Mẫu làn tóc bạc đứng dựng lên. Mặt mụ vì khích động quá chừng mà biến hình trông gớm khiếp. Mụ chuyển động thân hình bước vào trong trường.

Bịch, bịch! Tiếng bước chân của mụ cũng tiềm tàng sát khí nghe rất rùng rợn!

Cam Đường bây giờ đã bình tĩnh lại. Chàng cần phải đem toàn lực để đối phó với hạng nữ ma kinh thế hãi tục này. Nếu chàng ra chiêu thuận lợi phóng một chưởng đánh chết được thì sẽ đi đến chỗ tru lục toàn trang. Trước khi chưa nắm chắc được phần nào, chàng nhứt định không tiết lộ thân thế. Miệng chàng âm thầm cầu khấn:

- Xin phụ thân có linh thiêng thì ngấm ngầm hộ trợ cho hài nhi.

Hai bên chỉ còn cách nhau chừng tám thước...

Ma Mẫu cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Thi Thiên Đường! Ngươi bức bách lão thân phải giết ngươi bây giờ hay sao?

Cam Đường lạnh lùng buông thõng:

- Liệu có làm được không?

- Ngươi cứ thử đi coi!

Chưa dứt lời, mụ đã vung hai chưởng đánh ra. Chiêu thức này coi bề ngoài chậm chạp và bình thường. Nhưng là cái bình thường để che giấu những biến hóa cực kỳ cao diệu. Nó khiến cho người ta không biết đón đỡ thế nào và cũng có chỗ nào sơ hở để thừa cơ đột kích.

Cam Đường run lên, nhưng thời gian không cho phép chàng suy nghĩ lâu. Chàng đành theo phương pháp hữu công vô thủ của phái Thiên Tuyệt vung chưởng ra phản kích.

Sầm! Chưởng hai bên đụng nhau phát ra tiếng nổ rùng rợn! Rồi cả hai người đều lùi lại một bước dài.

Cam Đường không khỏi giật mình kinh hãi. Đây là lần thứ nhất “Thiên Tuyệt Chưởng” bị kềm chế. Tại Khổ Trúc Am tuy chàng suýt mất mạng về tay Bạch Bào quái nhân, nhưng chiêu thức phát ra không bị ngăn chặn hoàn toàn đến nỗi không một tia kình lực nhỏ xíu nào thấu vào đối phương được như hôm nay. Xem thế đủ biết công lực của Ma Mẫu còn thâm hậu hơn Bạch Bào quái nhân một bực. Cuộc chiến này tựa hồ đã ấn định vận mệnh của Cam Đường.

Ma Mẫu mắt lộ sát khí lại càng rùng rợn hơn. Mụ nói bằng một giọng lạnh như băng:

- Võ học của phái Thiên Tuyệt quả đã khác thường. Tuy nhiên, Thi Thiên Đường, điều đó cũng không khỏi thay đổi được vận mạng của ngươi. Hãy tiếp chiêu!

Dứt lời, mụ phóng chiêu ra. Lần này trái hẳn với lần trước, chiêu thức mau lẹ tuyệt luân đến nỗi người ta không kịp nhìn rõ.

Cam Đường nghiến chặt hai hàm răng. Chàng vận công lực đến tột độ vào song chưởng để đánh ra.

Sầm! Tiếp theo một tiếng rên hừ hự. Cam Đường lùi lại liền mấy bước, khóe miệng ứa máu tươi.

Mối cừu hận như lửa cháy bốc lên đến tột độ, khiến chàng nảy ra một ý niệm là liều mạng cho hai bên cùng chết hết.

Chàng không nghĩ đến chuyện trốn thoát nữa và cho là trốn tránh kẻ thù là một hành động rất nhục nhã, chàng không thèm làm. Nếu không thế thì chàng chỉ cần thi triển thân pháp “Truy Phong Hóa Ảnh” cực kỳ thần diệu là trốn thoát một cách dễ dàng. Nhưng chàng không nhẫn nhục được.

Thế rồi chàng ra một chiêu cực kỳ thảm khốc tưởng chừng vỡ ngọc chìm châu.

Ma Mẫu cũng chuẩn bị thi triển một tuyệt chiêu.

Cả hai bên cùng cất bước nghiêm trọng tiến gần lại nhau.

Bầu không khí khẩn trương cơ hồ nghẹt thở. Trong ba vị trang chúa thì đại trang chúa đã đứng dậy được. Còn nhị, tam trang chúa vẫn phải ngồi điều dưỡng.

Lâm Vân sắc mặt biến đổi. Không hiểu gã không muốn lên tiếng hay là không thể mở miệng được, cứ đứng ngây người ra như tượng gỗ.

Những tiếng bước chân bịch bịch mỗi lúc một gần lại...

Tiếp theo là hai tiếng rên khủng khiếp, bóng người từ từ xa ra.

Ma Mẫu miệng cũng ứa máu tươi ướt cả vạt áo đằng trước.

Cam Đường vẻ mặt xám ngắt, máu tươi phun ra luôn mấy lần. Người chàng lảo đảo muốn té. Cánh tay phải chàng mềm rũ buông thõng xuống. Xương tay đã bị gãy rồi.

Ma Mẫu lau máu trên miệng rồi lại cất bước tiến vào.

Lúc này Cam Đường giơ tay lên rất khó khăn. Dĩ nhiên chàng không thể phản kích được nữa. Chàng nhìn thấy đối phương mỗi bước một gần lại và nhận thấy sinh mạng mình kết thúc đến nơi.

Trên mặt chàng thoáng hiện một nụ cười. Nhưng là nụ cười đầy đau khổ và mỉa mai.

Đối phương là một nữ ma đầu mắc chứng bán thân bất toại. Vừa mới đây, trước khi chữa thương cho mụ, chàng muốn giết mụ thiệt dễ như trở bàn tay. Nhưng chàng lại chữa cho mụ khỏi bệnh và bây giờ chính chàng sắp mất mạng về tay mụ.

Chương 22 - Nghĩa Chi Lan Coi Nặng Bằng Non

Bây giờ Cam Đường mới hối hận thì đã chậm mất rồi! Chàng có tự trách thì cũng đã quá muộn!

Tóm lại nhất thiết đều không kịp nữa. Báo thù chẳng được lại bị chết về tay cừu nhân. Đối với cái chết này chàng không nhắm mắt được. Chết xuống suối vàng chàng không còn mặt mũi nào mà ngó phụ thân cùng người nhà đã bị huyết kiếp ở Thánh Thành. Chàng đã hy sinh dưới hai chữ "võ đạo". Chàng đã hủy mình vì tính kiêu ngạo.

Thù sâu tựa bể, hận chất như non. Tất cả đều theo cái chết mà lu mờ!

Chàng cảm thấy trái tim mình đang bị tan nát trước một hiện trạng cực kỳ tàn khốc.

Đi sai một nước cờ là thua cả bàn. Thua đến tan tành không còn sót lại mảy may.

Thật là một cái thua vô cùng thảm đạm!

Bây giờ chỉ còn cách nhận lấy số mạng. Than ôi! Đến nỗi này còn biết nói sao?

Ma Mẫu còn cách Cam Đường chừng vài thước thì đứng dừng lại. Mụ lạnh lùng hỏi:

- Thi Thiên Đường! Nếu ngươi chịu nói ra tấm "Ưng Long Ma Bài" đã lọt vào tay Thiên Tuyệt Môn trong trường hợp nào thì ta tha mạng cho. Ngươi có chịu không?

Cam Đường trợn mắt muốn rách cả mí ra đáp:

- Không được đâu!

- Đó là một cơ hội cuối cùng để ngươi thoát chết. Ngươi tính sao?

- Ta giận mình không lấy máu mà rửa được trang này...

- Câm họng ngay! Lão thân đã tuyên thệ tuyệt diệt phái Thiên Tuyệt. Ngươi là kẻ nạp mạng đầu tiên.

- Ngươi đừng mơ mộng nữa.

- Ha ha! Thủ hạ đâu! Thừa Võ!

Đại trang chúa đáp ngay:

- Mẫu thân có điều chi dạy bảo?

- Lấy đạo người để trị người. Cầm kiếm ra đây!

- Xin tuân mạng.

Lúc này Cam Đường bị máu chạy ngược công kích trái tim, mắt chàng hoa lên.

Tay phải chàng đau thấu vào phế phủ. Óc chàng hỗn loạn chỉ còn một ý niệm thù hận.

Ý niệm này đã chống cho chàng không ngã lăn ra.

Chỉ trong nháy mắt đại trang chúa đã chống kiếm bước tới. Ma Mẫu trầm giọng nói:

- Ngươi hãy dùng thủ pháp “Lạc Anh Tân Phân” thưởng cho hắn ba vòng sáu chục kiếm.

Đại trang chúa vung kiếm lên.

Cam Đường trợn mắt lên, mí mắt rách hết, những tia máu phun ra đỏ lòm. Mặt chàng trông dữ như quỷ.

Đại trang chúa bất giác rùng mình.

Lâm Vân la lên một tiếng thê thảm nói:

- Di má! Y đã chữa bệnh cho di má mà di má đang tâm giết y ư?

Ma Mẫu nghe câu này bất giác toàn thân run lên. Mụ thét:

- Thừa Võ! Hãy lui ra!

Đại trang chúa không nói gì thu kiếm lùi lại. Ma Mẫu đăm đăm nhìn Cam Đường một lúc rồi nói:

- Thi Thiên Đường! Cái ơn trị thương, lão thân chưa báo đáp. Vậy bữa nay ta hãy tha mạng cho ngươi. Thôi ngươi đi đi!

Cam Đường nghiến răng nói:

- Bản nhân không cần ngươi tha mạng đâu.

- Ngươi cứ đi đi. Thế là bữa nay hai bên không còn nợ gì nhau nữa.

- Rồi bản nhân sẽ trở lại.

- Lão thân cũng vậy, một ngày kia sẽ giết ngươi.

Cam Đường nhìn Lâm Vân nói:

- Lâm huynh! Thế là tiểu đệ thiếu Lâm huynh một khoản. Sau này sẽ có ngày đền bồi!

Lâm Vân cực kỳ xúc động nói:

- Hiền đệ Ơi! Tiểu huynh xin hiền đệ để cho tiểu huynh được xưng hô như vậy.

Trong lòng tiểu huynh vẫn ghi nhớ đoạn tình nghĩa bèo mây này. Tiểu huynh đưa chân hiền đệ một đoạn đường.

Gã nói đến nửa câu sau cùng thanh âm lạc hẳn đi ra chiều nghẹn ngào. Tình trạng này thiệt là vi diệu phi thường.

Cam Đường nghiến chặt hai hàm răng đáp:

- Tiểu đệ không muốn nhọc lòng Lâm huynh.

Dứt lời Cam Đường quay mình cất bước, nhưng người chàng lảo đảo suýt té.

Lâm Vân vội chạy lại nâng đỡ.

Ma Mẫu giơ tay lên xẵng giọng nói:

- Vân nhi! Ta không cho ngươi làm thế.

Cam Đường cố sức trấn định tâm thần lảo đảo chạy đi. Chàng gắng gượng ra khỏi tòa lầu đồ sộ. Chàng chạy đi chừng được mười trượng thì không chống nổi nữa. Mắt hoa lên, chàng ngã lăn ra.

Nhưng một luồng khí ngạo nghễ đã giúp cho chàng cố đứng lên được. Chàng nuốt ba viên "Vạn Ứng Đan" rồi lại gắng gượng cất bước...

Chàng lê gót trầm trọng nặng tựa ngàn cân.

- Hiền đệ!

Lâm Vân như một cơn gió lốc vọt đến. Mặt gã vô cùng sầu thảm!

Cam Đường đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn gã nói:

- Tiểu đệ không hiểu được tâm địa Lâm huynh.

- Tại sao vậy?

- Tiểu đệ là kẻ thù không đội trời chung với lệnh thân...

Lâm Vân ngắt lời:

- Cái đó là một chuyện khác! Hiền đệ! Hiền đệ có bằng lòng trả lời ta một câu không?

- Xin Lâm huynh cứ nói ra.

- Tấm thiết bài kia sao lại lọt vào tay hiền đệ?

Cam Đường nghiến răng:

- Tiểu đệ không thể trình bày được!

Lâm Vân cúi đầu ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Hiền đệ! Nếu hiền đệ không nói thực tình thì hậu quả nguy lắm đó!

Cam Đường trợn mắt lên hỏi:

- Lâm huynh uy hiếp tiểu đệ chăng?

- Hiện giờ chúng ta vẫn còn là tình bằng hữu.

- Sau này sẽ ra sao?

- Cái đó khó nói lắm!

- Được rồi! Vậy xin Lâm huynh tùy tiện.

- Tiểu huynh... đưa hiền đệ vào thành để kiếm một nơi tỉnh dưỡng...

- Không cần đâu...

Giữa lúc ấy ba bóng người chạy như bay tới nơi. Hiển nhiên là ba vị trang chúa.

Người nào cũng mắt lộ Oán hờn, mặt đầy sát khí.

Cam Đường ruột gan tan nát, ọc lên một tiếng hộc máu tươi ra!

Lâm Vân quay lại đứng chắn trước người Cam Đường hỏi:

- Biểu ca! Các vị muốn làm gì?

Đại trang chúa lớn tiếng đáp:

- Ngươi hãy tránh ra!

Lâm Vân lạnh lùng nói:

- Y có ơn chữa thương cho di má và di má đã tha y rồi. Các vị làm thế này...

Ba vị trang chúa lớn tiếng chặn lời:

- Tiểu Vân! Ngươi mê mẩn tâm thần rồi chăng?

- Ba vị biểu ca sao lại nói thế? Tâm sự của tiểu đệ không muốn ai can thiệp vào.

- Hành động của ngươi sẽ đi tới kết quả nào ngươi đã nghĩ đến chưa?

- Tiểu đệ nghĩ tới rồi. Bây giờ bất luận là ai cũng không được đụng đến y.

- À giỏi! Ngươi muốn động thủ với anh em ta chăng?

Lâm Vân giậm chân đáp:

- Nếu các vị biểu ca bức bách thì tiểu đệ đành phải thế!

Vạn Ứng Đan huyền diệu vô cùng. Tuy thuốc vào trong bụng chưa lâu, nhưng nó đã ngăn trở không cho máu chảy ngược đường công kích trái tim nữa. Nội lực Cam Đường đã hồi phục lại nhiều. Lần này chàng cũng đau đớn chẳng kém gì hai lần bị tử kiếp mà chàng đã phải uống “Hồi Sinh Đan” để đả thông hai chỗ thiên huyệt. Nếu không thế thì chàng không thể sống được nữa.

Nhị trang chúa nhăn tít cặp lông mày rậm lại nói:

- Tiểu Vân! Sao ngươi lại tự rước lấy cái khổ vào mình như vậy?

- Dù thế nào mặc lòng, không ai có thể biến đổi được chủ ý của đệ.

- Tiểu Vân! Sau này tất ngươi sẽ phải hối hận!

- Trước nay tiểu đệ không bao giờ hối hận cả.

- Hạng người này dù giết đi đến trăm lần cũng không đáng tiếc. Sao còn để gã sống ở thế gian làm chi? Chẳng lẽ ngươi không đoái tưởng...

Lâm Vân vội cướp lời:

- Di mẫu đã có lời hứa không ai có thể hủy bỏ được, cũng không nên nhân lúc người ta gặp bước gian nguy mà hành động trái với quy củ võ lâm.

Đại trang chúa không thể nhẫn nại được nữa, hắn lớn tiếng quát:

- Tránh ra ngay!

Lâm Vân lạnh lùng đáp:

- Không được!

Cam Đường tuy trong lòng rất cảm kích mối nhiệt thành của Lâm Vân, nhưng khi nào chàng chịu sự hộ vệ của gã. Chàng cất giọng run run nói:

- Lâm huynh! Thịnh tình của Lâm huynh tiểu đệ muôn phần cảm kích! Xin Lâm huynh cứ tránh ra!

Lâm Vân quay lại đăm đăm nhìn Cam Đường nói:

- Hiền đệ! Tiểu huynh xem hiền đệ không phải là hạng tà ác. Trái lại khí độ hiên ngang của hiền đệ khiến cho tiểu huynh rất tâm phục. Dù có mối cừu hận về đời trước, chẳng có lý do nào lại đổ lên đầu người sau. Hiền đệ đừng lo gì cả! Không ai dám đụng đến hiền đệ đâu!

Câu nói của Lâm Vân khiến cho Cam Đường hoang mang tự hỏi:

- Y nói cái gì mà cừu hận đời trước chẳng có lý do nào đổ lên đầu người đời sau?...

Mối thù của cha mẹ là mối thù chẳng đội trời chung, lẽ nào không trả được? Chỉ có chết mới đành chịu mà thôi...

Đại trang chúa lại gầm lên:

- Tiểu Vân! Ngươi điên rồi sao!

- Tiểu đệ không điên đâu.

- Nợ máu thì phải trả bằng máu, ngươi chỉ biết vì mình mà không nghĩ đến cừu hận hay sao?

- Đại biểu ca! Cái đó tiểu đệ đã hiểu rồi. Lời tiểu đệ đến đây là hết.

Dứt lời, gã quay lại nói với Cam Đường:

- Hiền đệ, chúng ta đi thôi!

Tam trang chúa tức giận quát hỏi:

- Ngươi dám chống lại bọn ta thiệt ư?

Lâm Vân lờ đi như không nghe tiếng, đẩy Cam Đường chạy về phía trước.

Ba vị trang chúa cặp mắt đều đỏ ngầu, băng mình nhảy xổ tới.

Lâm Vân quay lại phóng chưởng ra để ngăn cản nhị và tam trang chúa.

Đại trang chúa nhảy xổ tới bên Cam Đường tung chưởng đánh ra thật mạnh.

Cánh tay phải Cam Đường bị gãy xương không cử động được. Chàng gắng gượng ngưng tụ chút tàn lực vào tay trái phóng ra. Tuy chàng bị trọng thương rồi, nhưng chàng đánh một đòn vong mạng cũng không phải tầm thường.

Hai tiếng rên đồng thời phát ra. Đại trang chúa phải lùi lại đến ba bốn bước, hắn miễn cưỡng cố nhịn cho khỏi hộc máu ra.

Cam Đường trước đã bị thương rồi, bây giờ lại bị thương nữa. Miệng chàng phun máu tươi ra. Người chàng lảo đảo muốn té.

Lâm Vân công lực còn cao hơn hai vị trang chúa. Gã phóng ra ba chiêu liên hoàn, bức bách hai vị trang chúa phải lùi lại.

Đoạn gã quay lại ngăn chặn đại trang chúa, nhưng đã chậm mất một chút.

Hai bên vừa trao đổi một chiêu, Lâm Vân trông thấy tình trạng Cam Đường thì cả kinh thất sắc. Dĩ nhiên gã chỉ có thể hộ vệ cho Cam Đường mà không thể đang tay hạ sát ba vị biểu huynh được.

Giữa lúc Lâm Vân còn đang ngơ ngác thì nhị trang chúa và tam trang chúa lạng người đi theo hình cánh cung nhảy xổ vào hai bên Cam Đường.

Lâm Vân hét lên một tiếng vung song chưởng phóng ra, thế chưởng nghiêng non dốc biển đánh vào nhị trang chúa. Đồng thời gã nhảy xổ về phía tam trang chúa.

Nhị trang chúa mới ra chiêu nửa vời đã bị ngăn trở. Còn tam trang chúa toan phóng chưởng ra lại sợ trúng phải nhị trang chúa nên không dám.

Cùng lúc ấy, tiếng rú thê thảm đinh tai nhức óc vang lên.

Cam Đường bị phát chưởng của đại trang chúa hất bay ra xa hơn trượng rồi ngã lăn xuống đất.

Lâm Vân gầm lên:

- Giỏi thiệt các vị biểu ca...

Gã chưa dứt lời thì nhị và tam trang chúa đồng thời giơ tay lên nhằm liệng vào mặt Cam Đường hai lưỡi đao trủy thủ sáng loáng. Gặp lúc Lâm Vân vừa nhảy tới trước chàng, nhị và tam trang chúa kinh hãi rú lên một tiếng.

Đại trang chúa thấy tình thế nguy hiểm, vội phóng ra một luồng chưởng phong để đẩy một lưỡi trủy thủ lệch sang bên trái.

- Úi chao!

Lâm Vân thét lên một tiếng! Lưỡi trủy thủ bên tay mặt đã cắm vào vai gã.

Giả tỷ không có Lâm Vân đỡ đòn thì Cam Đường tất nhiên bị hai lưỡi trủy thủ phóng trúng trái tim rồi.

Tại sao Lâm Vân đỡ lưỡi đao trủy thủ trúng vào mình mà không né tránh?

Vì gã hoang mang về nỗi sinh tử của Cam Đường, nên tai mắt gã không tỉnh táo nữa để kịp đề phòng. Đồng thời gã cũng không ngờ hai vị biểu huynh mình lại giở thủ đoạn này.

Máu me chảy ra ướt đẫm nửa vạt áo đằng sau của Lâm Vân rồi nhỏ giọt xuống đất.

Ba vị trang chúa trong lúc thảng thốt, chân tay luống cuống đều đứng ngay thộn mặt ra đương trường. Da mặt co rúm lại rất khó coi.

Lâm Vân nghiến răng bật lên tràng cười lạt không ngớt.

Cam Đường tuy bị thương nặng không nhúc nhích được nhưng chàng cũng trông thấy cảnh tượng này rất rõ ràng, liền la lên:

- Lâm huynh! Sao Lâm huynh lại tha thiết với tiểu đệ đến thế?

Lâm Vân không lý gì đến mối cừu hận giữa hai bên, gã liều mạng hộ vệ cho Cam Đường. Tình nghĩa bạn bè này khiến Cam Đường phải ghi lòng tạc dạ.

Giữa lúc ấy một bóng xám từ khu rừng cạnh đấy nhảy xổ ra như bóng sao sa rồi lại mất hút ngay.

Cam Đường đang nằm dưới đất cũng mất theo.

Đại trang chúa và tam trang chúa ngẩn người ra một lúc rồi tung mình rượt theo.

Nhị trang chúa đầy vẻ bẽ bàng chạy đến bên Lâm Vân nói:

- Tiểu huynh thật áy náy!

- Bước đi!

Lâm Vân tức giận la lên một tiếng rồi đưa tay lên rút lưỡi đao trủy thủ ở trên vai ra, một tia máu vọt ra như tên bắn khiến cho gã đau đớn vô cùng, sắc mặt lợt lạt. Những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu từ từ nhỏ xuống. Gã nghiến răng tự điểm huyệt để cầm máu, rồi thoăn thoắt chạy về nhà.

Nhị trang chúa hốt hoảng chạy theo Lâm Vân.

Nhắc lại Cam Đường bị bóng người xẹt tới cắp đem đi. Bóng người này chạy rất nhanh mà chàng mê man chẳng biết gì.

Không hiểu người đó chạy đi đã bao lâu? Lúc đến một tòa miếu dột nát, liền đặt Cam Đường xuống đống cỏ êm ấm.

Bỗng có tiếng hỏi:

- Thiếu chủ! Xin tha thứ cho ty tòa! Vì một lúc sơ ý mà đến tiếp ứng chậm một chút. Sao thiếu chủ không phóng tín hiệu đó lên?

Cam Đường nghe tiếng gọi mở mắt ra nhìn thì rõ ràng là hương chúa Bàn Cửu Nương dưới trướng viện Thiên Oai. Chàng thở rốc lên một hồi. Huyết lại chạy ngược chiều đường xông vào

trái tim làm cho chàng lại mê đi.

Cam Đường tỉnh lại thì trời đã tối rồi. Bóng trăng lạnh lẽo thê lương xuyên qua mái dột nát chiếu vào trong miếu. Không biết Bàn Cửu Nương đã đi đâu lấy được một bình trà, một tấm bánh, và nửa con gà đem về kính cẩn nói:

- Mời thiếu chủ tùy tiện ăn cho đỡ đói.

Cam Đường ngồi dậy mới phát giác ra cánh tay phải mình có ba thanh tre buộc chặt và đã hơi cử động được, nội thương dường như đã giảm đi rất nhiều.

Dĩ nhiên đó là Bàn Cửu Nương đã chạy chữa cho chàng.

Cam Đường ăn bánh và thịt gà xong lại uống mấy ngụm nước trà. Chàng móc trong bọc lấy ba viên "Hồi Sinh Đan" cuối cùng nuốt rồi hỏi:

- Bàn hương chúa! Bản tòa muốn hành công nơi đây…

Bàn Cửu Nương ngắt lời:

- Tuyệt đối an toàn!

- Vậy thì hay lắm!

Cam Đường ngồi xếp bằng nhắm mắt vận công. Chỗ "Thiên Huyệt" cuối cùng đả thông xong là công lực chàng đã vào tới đoạn thứ tám thiên "Võ Công" trong Thiên Tuyệt Kỳ Thư nghĩa là ngang với vị tổ sư sáng lập ra Thiên Tuyệt Môn. Môn công lực tái sinh như vậy kể là tạm xong. Từ đây chàng đầy đủ nội lực để ứng chiến lâu dài mà không bị suy giảm.

Vô luận chàng bị nội thương nghiêm trọng đến đâu cũng chỉ trong một thời gian ngắn là phục hồi lại ngay mà không cần nhờ dược lực nữa.

Bàn Cửu Nương ra nằm cù queo ngoài hiên miếu. Dù ai ngó tới cũng chỉ cho y là một gã ăn mày.

Tiếng trống canh trong thành Lạc Dương văng vẳng vọng ra.

Đêm đã sang canh ba được ba khắc.

Bàn Cửu Nương tuy nằm đó mà vẫn mở mắt coi chừng. Cam Đường đang hành công, dĩ nhiên y phải hộ vệ cho chàng khi nào dám sơ hở.

Cam Đường là vị chưởng môn tương lai và địa vị chàng gần ngang Thái phu nhân, nên bất luận ai trong phái Thiên Tuyệt đối với chàng cũng phải kính cẩn hết lòng.

Bất thình lình một bóng trắng xuất hiện trước cửa miếu như bóng ma. Bóng trắng này đến nơi không một tiếng động. Dưới nách bóng trắng cặp một người áo đen, còn một tay cầm chiếc bao vải.

Bàn Cửu Nương vẫn coi chừng không hề trễ nãi, mà lúc đối phương xuất hiện y mới phát giác ra.

Y tự than là thân pháp mình hãy còn thua bóng trắng rất xa. Khi y nhìn rõ đối phương thì không

khỏi hết vía.

Người mới đến mình mặc áo trắng, chân đi giày trắng, đầu phủ vải trắng, chỉ để hở hai con mắt ra ngoài.

Bạch Bào quái nhân này chính là người mà Bàn Cửu Nương đã vâng lệnh Trình viện chúa đưa tin cho thiếu chủ cần tìm cách phanh phui để biết rõ chân tướng.

Hắn đến đây làm chi?

Thiếu chủ đang vận công vào lúc tối hậu. Nếu chàng bị quấy rầy thì hậu quả không biết tới đâu mà lường. Nhưng Bàn Cửu Nương tự biết mình không nắm chắc được phần nào đẩy lui đối phương để ngăn trở không cho hắn vào trong.

Tòa miếu thổ địa này nhỏ bé quá. Nếu quái nhân vào được là phát giác ra ngay.

Bàn Cửu Nương kinh hãi đến nỗi mồ hôi nhỏ giọt. Y vẫn nằm còng queo không nhúc nhích, lòng nóng như lửa đốt.

Bạch Bào quái nhân đảo mắt nhìn một lượt rồi cất bước vào miếu. Chân hắn vừa bước qua ngưỡng cửa, thốt nhiên hắn lùi trở lại.

Cặp mắt hắn chiếu ra những tia hàn quang, quái nhân nhìn chòng chọc vào người Bàn Cửu Nương.

Bàn Cửu Nương giả bộ ngủ say, mắt vẫn hé mở để coi động tịnh. Đến lúc này mà y vẫn chưa nghĩ ra kế gì để đối phó.

Bạch Bào quái nhân nhìn kỹ Bàn Cửu Nương một lúc rồi cất tiếng ồm ồm nói:

- Lão khất bà! Tuy mụ không phải là người võ lâm, nhưng ta cũng không thể tha mụ được. Mụ chết đi để siêu sinh cho sớm, tìm vào nhà tử tế mà đầu thai đặng khỏi chịu nỗi lầm than trong cuộc đời này.

Bàn Cửu Nương trân người đi một cái, bị chân đá trúng lưng. Bàn Cửu Nương mới kêu được nửa tiếng thì người y đã bật tung lên cao hơn một trượng rồi rớt xuống. Tai mắt mũi đều ứa máu tươi. Mụ dãy đành đạch mấy cái rồi tắt thở mà chết.

Bạch Bào quái nhân không nghi ngờ y là người võ lâm, vì chỉ đá một cước bình thường mà mụ đã mất mạng.

Bàn Cửu Nương lúc bị đá tung lên, đồng thời bị đá văng cả một viên đạn nhỏ vào trong miếu.

Bạch Bào quái nhân không để ý tới. Hắn nhìn tình trạng Bàn Cửu Nương, chắc chắn là mụ không sống được nữa rồi.

Hắn lại khoa chân bước vào miếu.

Đột nhiên một mùi hôi thúi như xác chết xông lên khiến cho hắn phải buồn nôn.

Bạch Bào quái nhân hừ một tiếng lùi ra ngoài hiên, hất người áo đen xuống đất đánh "huỵch" một tiếng. Hắn đặt chiếc bao vải xuống đất. Đoạn hắn giơ ngón tay ra điểm vào huyệt đạo

người áo đen.

Người áo đen hồi tỉnh, rên lên một tiếng.

Hắn liền cất giọng âm trầm đầy vẻ hung ác hỏi:

- Ngươi là thuộc hạ môn phái nào và đã vâng mệnh ai làm việc này?

Người áo đen run lên bần bật, ngửa mặt lên nhìn Bạch Bào quái nhân nhưng không nói gì.

Bạch Bào quái nhân cười lạt một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Tiểu tử! Ngươi muốn nếm mùi bong gân trật xương chăng?

Người áo đen lớn tiếng đáp:

- Ngươi giết quách ta đi!

- Không giản dị thế đâu, mặc dầu giết ngươi chẳng qua như giết con ruồi mà thôi.

- Ngươi... Đừng hòng... hỏi ta lấy được nửa câu...

- Trừ phi thân ngươi không phải bằng da thịt!

Người áo đen giơ chưởng lên tự đập vào đầu mình để toan tự tử.

Bạch Bào quái nhân chỉ khẽ giơ tay lên một cái là bàn tay của người áo đen đã phải bỏ thõng xuống ngay.

Bạch Bào quái nhân lại giục:

- Nói đi!

- Không được đâu!

Chương 23 - Miếu Thổ Địa Quái Nhân Mất Mạng

Bạch Bào quái nhân thò ngón tay ra điểm vào người áo đen liền ba cái.

Người áo đen co quắp mình lại, miệng phát ra những tiếng rên thê thảm khiến người nghe phải ghê hồn. Tiếng rên la mỗi lúc một thêm kịch liệt. Người y tựa hồ bị thương trầm trọng trông chẳng khác gì một giống động vật nhỏ lăn lộn dãy chết. Hai tay y cào cấu thân mình, áo quần rách tươm, toạc da chảy máu ướt đẫm. Mặt đất cũng biến thành đống bùn đỏ lòm. Thảm cảnh này thật ít thấy ở nhân gian.

Tiếng rên la thê thảm sau nhỏ dần lại rồi cuối cùng thành tiếng kêu gào nhát gừng đứt đoạn.

Bạch Bào quái nhân cất giọng thâm độc hỏi:

- Ngươi có nói hay không?

Người áo đen không phản ứng chi hết.

Bạch Bào quái nhân cúi xuống kéo tay người áo đen rồi quát hỏi:

- Ngươi ở môn phái nào? Chịu mệnh lệnh ai sai khiến? Nói mau!

Người áo đen cố gắng rít lên một tiếng:

- Không!

Bạch Bào quái nhân “hứ” lên một cái. Hai tay hắn nắm lấy bàn tay đối phương bẻ mạnh một cái.

Cắc!

Người áo đen lại run lên nhưng không la được nữa. Một bàn tay y đã bị bẻ gãy.

Thủ đoạn tàn khốc này nếu là người còn chút nhân tính quyết không ai làm được.

Bạch Bào quái nhân bật ngón tay một cái vào người áo đen cho tỉnh lại.

Người áo đen thở hồng hộc. Tiếng thở này nghe tựa hồ không phải tiếng người mà dường như là tiếng dã thú sắp bị chọc tiết. Nó rít lên từng hồi rồi lại lặng đi. Thật là thê thảm.

Bạch Bào quái nhân lại gầm lên:

- Nếu ngươi không nói thì ta sẽ xé xác ngươi ra thành từng mảnh.

Người áo đen trợn cặp mắt thất thần lên nhìn Bạch Bào quái nhân, vẻ mặt căm hận này khiến ai đã nhìn thấy là không bao giờ quên được.

Bạch Bào quái nhân thấy đối phương vẫn không chịu mở miệng, hắn lại bật lên tiếng cười hung ác rồi túm lấy đối phương.

Ngay lúc ấy, bất thình lình một thanh âm lạnh thấu xương nổi lên:

- Thủ đoạn của các hạ thiệt là tàn nhẫn!

Bạch Bào quái nhân giật mình kinh hãi rụt tay về, bất giác lùi lại một bước. Hắn không ngờ có người ẩn núp ở bên mình.

Phía trong cửa miếu một chàng thiếu niên mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao đứng sững ngay đó khiến người trông thấy phải hãi hùng. Chàng chính là Cam Đường ở trong miếu để vận nội công.

Bạch Bào quái nhân sau khi đã nhìn rõ lại càng kinh hãi hơn, la hoảng:

- Ngươi... còn chưa chết ư?

Cam Đường cũng rung lên tự hỏi:

- Hắn hỏi mình câu này là nghĩa làm sao?

Chàng nhớ lại lần đầu đã gặp đối phương tại Điệp Thạch Phong nhưng hắn chưa từng động thủ. Đến lần thứ hai gặp nhau trong Khổ Trúc Am thì chàng đã đeo mặt nạ biến thành một gã thiếu niên vàng ủng ốm o. Bây giờ chàng lộ chân tướng. Thế là ba lần chàng chạm mặt quái nhân dưới ba lộ khác nhau, mà tại sao đối phương lại hỏi chàng câu đó?

Cam Đường vẫn giữ một giọng lạnh lùng như băng hỏi lại:

- Ta làm sao mà chết?

- Bây giờ ngươi chết cũng thế!

- Bây giờ kẻ mất mạng chính là ngươi mới phải.

Thù cũ hận mới tràn ngập trong đầu óc Cam Đường. Đầu núi Điệp Thạch Phong suýt nữa Thần Cơ Tử bị mất mạng, trong Khổ Trúc Am, Khí Trần nữ ni bị cụt một tay, chính chàng cũng suýt phải bỏ mạng. Bây giờ Bàn Cửu Nương lại chết lăn ra đó.

Cam Đường cất bước ra ngoài cửa miếu. Mắt chàng đầy sát khí trông gớm khiếp.

Bạch Bào quái nhân lẩm bẩm một mình:

- Không có lẽ!

Cam Đường cũng bụng bảo dạ:

- Tiếng tiêu bí ẩn trên núi Điệp Thạch, vụ bí mật trong Khổ Trúc Am, bóng trắng bí mật mà Nam Cung trưởng lão đã nhìn thấy trong chùa Thiếu Lâm. Bao nhiêu điều bí mật phen này mình phải hỏi cho ra...

Chàng trầm giọng hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ không dám để người ta nhìn thấy mặt mà cứ phải bịt kín?

Bạch Bào quái nhân cười gằn đáp:

- Tiểu tử! Ngươi nhất định phải chết!

Cam Đường cười lạt hỏi:

- Bất luận ai sống ai chết, tưởng các hạ phải có cái tên để mà gọi chứ?

- Ngươi không đáng hỏi ta.

- Xem chừng tại hạ phải động thủ để kéo mặt nạ các hạ ra.

- Tiểu tử! Liệu ngươi có làm được không?

- Các hạ hãy thử coi đây!

Chàng vừa dứt lời mình đã băng đi nhảy xổ tới Bạch Bào quái nhân, thuận thế đánh ra một chiêu cực kỳ mãnh liệt!

Sau khi trải qua ba lần tử kiếp, Cam Đường đã luyện xong đoạn thứ tám thiên “Võ Công” của phái Thiên Tuyệt. Bây giờ công lực chàng đã ngang với vị tổ sư sáng lập ra môn phái.

Sầm một tiếng rùng rợn! Bóng người giáp vào nhau rồi lại xa ra.

Bạch Bào quái nhân loạng choạng người đi.

Lòng tự tin của Cam Đường tăng lên rất nhiều. Chàng lùi ra rồi lại tiến vào.

Sầm sầm! Cam Đường đón lấy phát chưởng của đối phương vào trước ngực, chàng phải lùi lại đến ba bước liền.

Bạch Bào quái nhân cũng bị trúng chưởng rên lên một tiếng.

Hai bên trao đổi hai chiêu, so với cuộc đấu trong Khổ Trúc Am thì nay tình thế chủ khách đã đảo ngược lại.

Võ học phái Thiên Tuyệt hữu công vô thủ. Được thua chỉ trong nháy mắt là rõ rệt.

Cam Đường bây giờ đã đo được nội lực cao thấp của đối phương, trong bụng chàng sẵn có thành kiến. Chàng lớn tiếng quát:

- Nạp mạng đi thôi!

Chàng vận công lực đến tột độ vào song chưởng phóng mạnh ra như trời long đất lở.

Hự! Bạch Bào quái nhân rên lên một tiếng, lảo đảo người đi lùi lại đến thềm đá bên cửa miếu.

Cam Đường điều hòa chân khí rồi tiến lại... Bạch Bào quái nhân đột nhiên băng đi thì bất thình lình một luồng phản lực mạnh tựa lay non thốt nhiên đánh tới đẩy người Bạch Bào quái nhân phải lui trở lại trong không trường, giáp mặt vào Cam Đường. Nếu chàng không tránh mau lẹ thì hai người đã đụng mạnh vào Bạch Bào quái nhân.

Bạch Bào quái nhân sợ mất mật, đảo mắt nhìn quanh rồi bật lên tiếng la hoảng.

Người phóng chưởng ra tập kích vừa rồi rõ ràng là mụ ăn mày ngũ quan đã ứa máu nằm chết giấc lúc nãy.

Cam Đường ngấm ngầm giật mình kinh hãi. Chàng cho là Bàn Cửu Nương bị hại rồi. Ngờ đâu mụ vẫn còn sống. Cái tuyệt diệu của Thiên Tuyệt võ học là ở chỗ đó.

Bạch Bào quái nhân tự biết rằng nếu mình còn chần chờ thì khó lòng thoát chết.

Hắn nhằm Cam Đường đánh ra tám chưởng liền, uy thế cực kỳ mãnh liệt, khiến người nhìn thấy phải lắc đầu le lưỡi.

Cam Đường bất giác lùi lại.

Bạch Bào quái nhân phóng liền tám chưởng ra rồi băng mình chạy trốn mau lẹ đến nỗi không ai kịp nhìn rõ. Nhưng đáng tiếc là hắn đã gặp phải một tay đối thủ phi thường.

- Quay trở lại!

Hai bóng người đối diện nhau ở trên không. Tiếng rú thê thảm vang lên. Bạch Bào quái nhân rớt xuống đất. Nhưng hắn đứng dậy được ngay. Tấm khăn bịt mặt đỏ lòm vì máu ở trong miệng ứa ra.

Bàn Cửu Nương la to lên một tiếng. Một trận mưa nước đen đổ xuống người Cam Đường.

Cam Đường thi triển phép “Truy Phong Hóa Ảnh” lạng người ra xa ngoài một trượng. Cơn mưa đen đổ xuống mặt đất bốc lên một thứ hỏa quang xanh lè.

- Nằm ra!

Tiếng Cam Đường quát vừa dứt tiếng, Bạch Bào quái nhân chưa kịp kêu lên thì người hắn đã ngã huỵch xuống đất. Hắn cố gượng lồm cồm bò dậy mà không được.

Hiển nhiên phát chưởng của Cam Đường mãnh liệt quá chừng!

Bên kia Bàn Cửu Nương đang chữa thương cho người áo đen sắp chết.

Cam Đường quay lại hỏi:

- Bàn hương chủ! Vụ này thế nào?

- Hắn không chết được đâu!

- Hay lắm!

Chàng quay đầu lại tiện tay nắm lấy cái bao vải mở ra xem thì không khỏi kinh hãi. Trong bao vải gói thủ cấp của người đệ tử phái Thiếu Lâm giả làm chưởng môn phương trượng mà Lâm Vân đã cho chàng coi lúc trước. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ Bạch Bào quái nhân đúng là Tử Thần, một ma đầu khét tiếng võ lâm?

Giết được Tử Thần là một chuyện làm chấn động giang hồ, và những vụ huyết kiếp kinh khủng sẽ không còn nữa chăng? Trong lòng Cam Đường khích động vô cùng.

Chàng lớn tiếng quát:

- Báo danh đi!

Bạch Bào quái nhân gắng gượng ngồi dậy, rên lên đáp:

- Tiểu tử! Mi cứ hống hách đi. Nhưng mi cũng chả còn sống được lâu đâu!

Cam Đường giơ tay lên kéo tấm vải phủ đầu lão xuống. Chàng định thần nhìn kỹ không khỏi sững sờ! Tấm vải kéo xuống rồi lộ ra một bộ mặt non nớt chừng hai mươi tuổi hung dữ kinh người, miệng ứa máu đỏ lòm. Gã dĩ nhiên không phải là Tử Thần, vì Tử Thần nổi tiếng đã sáu chục năm thì bây giờ ít ra cũng gần trăm tuổi mới phải. Vậy gã là ai?

Bàn Cửu Nương tiến lại nhìn mặt Bạch Bào quái nhân nghi ngờ hỏi:

- Hắn là ai vậy?

Cam Đường nghĩ thật mau, chàng được gặp quái nhân lần đầu trên Điệp Thạch Phong. Hắn chịu mệnh lệnh của người thổi tiêu, rồi chàng tự hỏi:

- Hay quái nhân thổi tiêu mới đúng là Tử Thần? Nhưng lúc đó mình thi triển thuật "Tiềm Thính" nghe rõ ràng là thanh âm đàn bà. Chẳng lẽ Tử Thần là đàn bà ư? Gã này nếu là tay sai của Tử Thần thì hắn lấy đầu người làm gì? Trong Khổ Trúc Am nữ ni Khí Trần miệng đã nói ra là chặt một tay để đền ơn. Vậy giữa Bạch Bào quái nhân và Khí Trần có mối liên quan gì? Bí mật! Thật là một xâu bí mật khó lòng phanh phui ra được.

Cam Đường nghĩ vậy liền đổi giọng hỏi:

- Các hạ thiệt tình là ai?

- Ngươi không đáng hỏi...

- Các hạ không chịu nói nhưng tại hạ e rằng không được đâu.

- Tiểu tử! Rồi phái Thiên Tuyệt sẽ gặp phải cuộc báo thù còn ghê gớm gấp trăm lần.

- Đó là một chuyện khác. Tại hạ hỏi các hạ một điều:

Người đàn bà trên ngọn Điệp Thạch Phong là ai?

- Điệp Thạch Phong ư? Người đàn bà nào? Thằng lỏi con, ngươi nói gì mà thúi thế?

Cam Đường lại hỏi:

- Còn người nữ ni trong Khổ Trúc Am là ai?

Bạch Bào quái nhân run lên hỏi lại:

- Thằng lỏi con giỏi thiệt! Té ra mi là thằng quỉ da vàng mặt ủng. Mi còn chưa chết ư?

Cam Đường cười đáp:

- Bản thiếu chủ khi nào chết dễ thế được?

Bạch Bào quái nhân run lên bần bật hỏi:

- Tiểu tử! Mi định làm gì ta?

- Ta muốn rằng các hạ nói rõ chân tướng đi.

- Không được đâu.

- Chưởng môn phái Thếu Lâm cùng mười vị trưởng lão đều bị sát hại về tay các hạ phải không?

Bạch Bào quái nhân vẻ mặt hung dữ đáp:

- Tiểu tử mi đừng rườm lời nữa. Lão gia không nói gì đâu!

Cam Đường lại càng nghi hoặc, chàng nghĩ thầm:

- Xem chừng Bạch Bào quái nhân mà mình đã gặp trên ngọn Điệp Thạch với quái nhân gặp trong Khổ Trúc Am không phải chỉ là một, mà họ hóa trang giống nhau, khiến mình càng thêm khó hiểu.

Chàng lại hỏi:

- Hiển nhiên các hạ đã vâng mệnh ai?

- Ta không nói đâu mà!

- Các hạ muốn chết ư?

- Mi hạ thủ đi! Món nợ này rồi ngươi sẽ phải trả.

Giọng nói sặc mùi máu tanh khiến người nghe không rét mà run.

Cam Đường lại hỏi:

- Các hạ nhất định không nói ư?

- Không!

- Vậy các hạ sẽ được nếm mùi thủ đoạn mà chính các hạ đã thi hành.

- Mi dám làm như vậy ư?

- Có gì mà không dám! Chỉ một món nợ máu ở Khổ Trúc Am, các hạ dù có chết xuống đến mười lần cũng là đáng kiếp.

Lúc này trong đầu óc Cam Đường lại nổi lên một bộ mặt dưới hai hình ảnh. Một là bóng mỹ nhân đẹp như thiên tiên ngồi trên hương xa, một là vị nữ ni trẻ tuổi cụt tay.

Cả hai hình ảnh này đã in vào tâm khảm chàng vì nàng là người con gái đầu tiên đã lọt vào mắt chàng, nên thủy chung chàng không quên được.

Cam Đường lại liên tưởng đến một tên đệ tử Thanh Long Bảo thay thế cho thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng đến phóng hỏa đốt Khổ Trúc Am, và nữ lang áo trắng bị chàng đánh một đòn rồi chạy trốn. Chàng tự hỏi:

- Hai Bạch Bào quái nhân này có liên quan gì với nhau không?

Bỗng Bàn Cửu Nương la hoảng:

- Thiếu chủ! Hắn...

Cam Đường giật mình hỏi:

- Chi vậy?

Chàng định thần nhìn lại thì Bạch Bào quái nhân đã đâm một ngón tay thật sâu vào huyệt “Thái Dương” hắn và nằm quay ra đó. Hắn thừa lúc Cam Đường đang trầm tư để tự tử.

Bạch Bào quái nhân tự tử thiệt là một sự bất ngờ! Cái chết của hắn đem theo cả bao nhiêu bí mật.

Cam Đường tự trách mình sơ ý một chút, để đến nỗi không ngăn trở kịp hành động của đối phương. Chàng thừ người ra nhìn Bàn Cửu Nương hỏi:

- Bàn hương chúa! Liệu còn cứu được nữa chăng?

Bàn Cửu Nương lắc đầu đáp:

- Ngón tay đã đâm đúng vào tử huyệt thì dù là thần tiên cũng đành chịu bó tay.

Cam Đường phàn nàn:

- Hắn chưa nói câu nào. Cả đến lai lịch hắn mình cũng không biết...

Bàn Cửu Nương ngắt lời:

- Muốn biết lai lịch hắn cũng không khó gì.

- Sao lại không khó?

- Số là Trình viện chúa vốn nhất tâm định mở mặt Bạch Bào quái nhân để coi chân tướng thì người đã có chủ ý rồi. Bây giờ chỉ cần cho Trình viện chúa trông thấy là khám phá được sự bí mật này.

- Nhưng Trình viện chúa không có đây thì biết làm thế nào?

- Để ty tòa lột tấm da mặt y đưa về Trình viện chúa giám định.

- Như vậy... có vẻ tàn nhẫn quá!

- Thiếu chủ! Đến thủ cấp chưởng môn phái Thiếu Lâm hắn giết người rồi còn chặt lấy cầm trong tay, chẳng lẽ không tàn nhẫn ư?

- Thôi hương chủ làm đi! Để bản tòa hỏi chuyện ông bạn kia.

Dứt lời, chàng lại bên chỗ người áo đen nằm. Lúc này người áo đen đã cử động được. Tuy khắp người y vết máu loang lổ, nhưng vẻ mặt không ra chiều đau đớn. Thuật “Kỳ Hoàng” của phái Thiên Tuyệt quả là thần diệu.

Cam Đường ôn tồn hỏi:

- Ông bạn có thể nói rõ đầu đuôi cho tại hạ nghe chăng?

Người áo đen chuyển mình phục lạy xuống nói:

- Đa tạ Ơn cứu mạng!

- Ông bạn bất tất phải đa lễ.

- Tiểu nhân là Uất Trì Phong, vâng mệnh đưa cái hộp lên chùa Thiếu Lâm.

Cam Đường gật đầu nói:

- Vậy ngươi là đệ tử dưới trướng phái Kỳ Môn hay là...

Người áo đen lạy xong ngồi dậy nghe Cam Đường hỏi vậy, chưng hửng đáp:

- Phải rồi! Tiểu nhân là đệ tử chủ đàn phái Kỳ Môn.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Dĩ nhiên gã này được Lâm Vân phái đi trả đầu người. Nhưng không hiểu mẹ con Ma Mẫu có mối liên quan gì với phái Kỳ Môn không? Nếu có thì chỉ ở chỗ Lâm Vân là cháu Ma Mẫu. Lâm Vân không là thiếu chủ phái Kỳ Môn thì cũng là một người có địa vị khá cao trong phái đó. Nếu không thế thì tình trạng này cũng lại là một vấn đề phức tạp.

Lâm Vân đã trở mặt động thủ với bọn Tà Tử, liều mạng để hộ vệ Cam Đường.

Mối ân tình đó chàng đã ghi sâu vào tâm khảm, vì không có Lâm Vân chịu thay cho chàng một mũi phi đao thì chàng đã chết rồi.

Uất Trì Phong đã là thuộc hạ phái Kỳ Môn mà chàng cứu gã là một việc rất đích đáng.

Cam Đường lại ôn tồn nói:

- Ông bạn! Tại hạ có mấy điều muốn hỏi nếu bạn không tiện nói thì bất tất phải trả lời.

- Tiểu nhân có thể hỏi trước một lời được chăng?

Cam Đường nói ngay:

- Tại hạ là Thi Thiên Đường, thiếu chủ phái Thiên Tuyệt.

Uất Trì Phong ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là Thi thiếu chủ! Tiểu nhân thật đã thất kính.

- Ông bạn đừng nói vậy.

- Thiếu môn chủ muốn hỏi tiểu nhân điều gì xin cứ nói.

- Ông bạn có quen biết Lâm Vân không?

- Lâm Vân nào?

- Y là một chàng thư sinh áo xanh.

- Ủa! Đó là thiếu chủ tệ phái.

- Cách đây không xa có một tòa nhà đồ sộ. Tưởng đó là...

- Đấy là một người thân tính của tệ thiếu chủ.

Cam Đường lại nhớ tới người chủ tấm thiếp vẽ hoa mẫu đơn, liền hỏi:

- Ông bạn của Lâm Vân huynh là ai?

- Cái đó... xin tha thứ cho tiểu nhân không tiện trình bày.

- Đã vậy thì tại hạ cũng không hỏi nữa.

- Tiểu nhân thật lấy làm áy náy.

- Không sao đâu.

Cam Đường tuy miệng nói thế nhưng trong lòng vẫn băn khoăn vì người để cánh thiếp vẽ hoa mẫu đơn lại sao giữ bí mật đến thế? Cứ theo những dấu vết mà phỏng đoán thì đối phương rất có thể là một người đàn bà. Chàng ngờ Lâm Vân là bạn tri kỷ má hồng.

Chỉ trong khoảnh khắc, Bàn Cửu Nương đã bóc xong lớp da mặt Bạch Bào quái nhân và đem thi thể hắn mai táng đâu đó rồi.

Trời vừa sáng. Ánh thần quang quét sạch làn hắc khí âm u bao phủ ban đêm.

Cam Đường nhìn Uất Trì Phong hỏi:

- Ông bạn liệu có tự mình cử động được chăng?

- Cám ơn thiếu chủ có dạ quan hoài. Chỉ cần sao tiểu nhân không chết là sẽ có người đồng môn đến tiếp ứng!

- Được rồi! Nhờ ông bạn chuyển lời hỏi thăm của tại hạ lên thiếu chủ! Ông bạn giữ lấy cái hộp gỗ đó rồi đem đi!

- Xin tuân mệnh!

Cam Đường quay lại bảo Bàn Cửu Nương:

- Bàn hương chủ! Bản tòa cũng đi thôi!

- Thiếu chủ! Ty tòa còn có việc phụng bẩm.

- Việc gì?

Bàn Cửu Nương tiến lại gần nói khẽ:

- Lần trước thiếu chủ có sai ty tòa báo tin về Trình viện chúa tìm cách cứu chữa cho Thần Cơ Tử ở trong thạch động đầu núi Điệp Thạch.

- Thế thì sao?

- Thần Cơ Tử bị hại rồi!

Cam Đường giật mình kinh hãi, chàng run lên hỏi:

- Thần Cơ Tử bị hại rồi ư?

- Đúng thế! Theo lời viện chúa thì lão chết về một thứ công lực thuộc tà phái.

Toàn thân không để lại một thương tích gì cả.

Cam Đường nghe nói lại nhớ tới cái chết của mấy chục đệ tử cùng mười vị trưởng lão phái Thiếu Lâm cũng bị hạ sát mà tuyệt vô thương tích. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng người hạ sát Thần Cơ Tử với hung thủ gây kiếp nạn chùa Thiếu Lâm chỉ là một? Đó phải chăng là thủ pháp giết người của Tử Thần? Tại sao Tử Thần lại hạ sát Thần Cơ Tử? Chỗ Thần Cơ Tử rất là bí ẩn sao Tử Thần cũng đến đó để hạ thủ?

Chẳng lẽ Bạch Bào quái nhân mà mình gặp lần đầu tiên chính là Tử Thần?

Thần Cơ Tử là một bậc kỳ nhân trên đời, coi việc thiên hạ như việc mình, không ngờ bị kết quả như ngày nay.

Cam Đường nghĩ tới nghĩ lui thì mấu chốt là quái nhân thổi tiêu trên núi Điệp Thạch. Nếu khám phá ra được chân tướng quái tiêu chủ nhân là phá tan được những sự bí mật khác.

Chàng liền hỏi:

- Trình viện chúa có dặn gì nữa không?

- Không!

- Bản tòa đi đây!

- Thiếu chủ cho biết hành tung được chăng?

- Bản tòa phải đi nhiều nơi, hành tung vô định.

- Ty tòa xin đưa chân thiếu chủ.

- Miễn đi thôi!

Cam Đường vừa dứt lời thì người chàng đã băng ra xa ngoài năm trượng.

Chương 24 - Xót Vị Hôn Thê, Anh Hùng Sa Lệ

Cam Đường ngẩng nhìn bốn phía không thấy có người. Chàng lại đeo mặt nạ vào thành một lão quái nhân một mắt, mũi lệch sang một bên.

Chàng chạy được một đoạn đường rồi tìm vào một nhà nông mua bộ áo vải xanh mặc ra ngoài. Như vậy tướng mạo cân xứng với y phục.

Cam Đường vừa đi vừa tính toán bước đường hành động.

Cửu Tà Ma Mẫu lần trước gặp mặt chàng đã biết chàng là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt. Nhưng mụ không lộ vẻ gì khác lạ. Như thế đủ chứng minh vụ nghĩa phụ, nghĩa huynh chàng bị chặt tay ở chân núi Thái Hàng không dính líu gì với mụ và chàng đã đoán sai.

Sau khi thấy tấm Ưng Long Ma Bài xuất hiện, mụ mới biến sắc. Chẳng những mụ cố tra hỏi lai lịch mà còn thốt ra lời muốn tiêu diệt phái Thiên Tuyệt. Thế thì ngoài chuyện mụ là chân chính hung phạm vụ huyết kiếp tại Thánh Thành, còn có vụ gì khác nữa chưa hay.

Cam Đường nghĩ tới mối huyết cừu thì đau đớn chẳng khác chi sôi gan vỡ mật, có lý đâu lại để cho kẻ thù chẳng đội trời chung được sống tiêu dao trở lại mãi.

Cam Đường liền quyết định trả thù. Trước hết là hãy giết Cửu Tà Ma Mẫu rồi sẽ tìm sào huyệt Ma Vương. Sau khi trừ diệt xong hai tên đại ma đầu sẽ tính đến chuyện trở lại Ngọc Điệp Bảo, cùng là điều tra vụ bí mật về nghĩa phụ và nghĩa huynh bị hạ sát.

Cuối cùng lên thám thính Điệp Thạch Phong tiêu diệt Tử Thần để giải trừ mọi vụ huyết kiếp cho võ lâm.

Từ lúc Cam Đường luyện xong đoạn thứ tám trong thiên võ công sách Thiên Tuyệt Kỳ Thư, chàng tự tin có thể chiến đấu được với Ma Mẫu. Bây giờ chàng đã thay đổi tướng diện, rất có thể tùy cơ hành sự.

Quyết định chủ ý rồi, Cam Đường nhìn nhận phương hướng tiến về phía tòa nhà đồ sộ là chỗ ở của Ma Mẫu.

Bất thình lình Cam Đường nghe thấy tiếng quát tháo xen lẫn với tiếng đàn bà con gái mắng chửi om sòm từ xa vọng lại.

Cam Đường động tâm dừng bước lắng tai nghe rõ thanh âm từ trong một khu rừng rậm mé tả gần đó vọng ra.

Tiếng chửi mắng của người đàn bà sau biến thành tiếng kêu khóc bi thảm chói tai.

Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi quyết định lại xem vụ gì. Chàng liền xoay mình đi về hướng khu rừng rậm mé tả.

Ngoài ven rừng đã có hơn chục con ngựa to béo mạnh, bụi bám đầy mình buộc tại đó. Cứ nhìn đàn ngựa này đầy mình bụi cát cũng đủ biết chúng đã trải qua một cuộc hành trình xa xôi.

Cam Đường tiến vào sâu trong rừng chừng hơn mười trượng thì thấy bóng người lố nhố vây lại thành một vòng giữa khu đất trống.

Cam Đường len lén đi tới ngoài vòng vây không một tiếng động.

Mười bốn gã đại hán võ phục áo xanh đứng tản mác vây quanh bốn mặt. Vạt áo đằng trước đều có thêu một con rồng nhỏ nhe nanh múa vuốt.

Giữa đám người này, một lão già đầu hươu mắt chuột đứng đối diện với một thiếu phụ vẻ mặt cực kỳ thê thảm.

Thiếu phụ áo quần xốc xếch, thoa nghiêng tóc rối, nước mắt ràn rụa. Nhưng những cái đó cũng không che giấu được vẻ diễm lệ thiên nhiên của nàng.

Lão già nở một nụ cười hung ác, cất giọng ồm ồm hỏi:

- Thiếu phu nhân! Phu nhân có biết tính ngang bướng này sẽ đưa đến hậu quả nào không?

Thiếu phụ quát to:

- Con chó già Tống Nhị Lang kia! Người không báo ứng được mi, thì nhất định sẽ có trời quả báo.

Lão già kêu bằng Tống Nhị Lang nổi lên một trận cười sằng sặc đầy vẻ thâm độc nói:

- Thiếu phu nhân! Phu nhân có biết bảo chúa đòi hỏi ở lão phu thế nào không?

- Lão già vô liêm sỉ kia nói cái gì?

- Nếu không đuổi bắt được người thì phải đem thi thể về phục mạng.

- Ha! Ha! Ha! Ta đã không muốn sống nữa, vậy thì con chó săn đem thi thể ta về mà phục mạng!

- Thiếu phu nhân nên nhớ rằng lão phu nói thế nào là làm được như vậy.

- Ngươi làm đi! Cả Thanh Long Bảo từ trên xuống dưới đều đáng giết hết.

Cam Đường nấp trong chỗ kín cảm thấy máu chạy rần rần trong người. Trống ngực đánh thình thịch, chàng lẩm bẩm:

- Té ra bọn này là thuộc hạ Thanh Long Bảo mà thiếu phụ kia được kêu là thiếu phu nhân phải chăng là vị hôn thê đã hứa gả cho mình tên gọi là Tây Môn Tố Vân?

Rồi chàng tự trả lời:

- Chắc là phải rồi! Trừ nàng ra thì còn ai nữa? Mình thường nghe lời đồn Thanh Long bảo chúa Vệ Phi chỉ có một trai là Vệ Võ Hùng thì dĩ nhiên nàng là Tây Môn Tố Vân không còn sai nữa. Nhưng tại sao nàng lại bị bọn này truy kích? Nghe lời nàng nói thì dường như nàng căm hận sâu cay bọn Thanh Long Bảo, mà không hiểu vì lẽ gì.

Cam Đường nghĩ tới mình bị phụ thân nàng là Tây Môn Tung đã mấy phen phái người theo đuổi để hạ sát mình. Hắn lại cùng kế mẫu mình là Lục Tú Trinh thông gian.

Còn Tây Môn Tố Vân thì trước khi mình chưa thoái hôn đã đem gả cho Vệ Võ Hùng.

Ngày mình đến Ngọc Điệp Bảo giải trừ hôn ước lại chính là ngày nàng về nhà chồng.

Nếu không phải nàng căm hận về việc đó thì còn về việc gì nữa? Than ôi! Là bậc đại trượng phu mà chưa trả được mối huyết cừu, không rửa được vết ô nhục gia phong, không giữ được vợ con. Thật là đáng xấu hổ!

Cam Đường nghĩ tới đây, trong lòng cảm thấy đau khổ tưởng chừng như đứt từng khúc ruột.

Trong trường, lão đầu hươu mặt chuột Tống Nhị Lang lại nổi lên một tràng cười the thé nói:

- Thiếu phu nhân! Phu nhân đã nghĩ kỹ chưa?

Thiếu phu nhân đáp bằng một giọng cực kỳ oán độc:

- Ta đã quyết định chủ ý rồi. Bọn ngươi hành động đi!

- Lão phu dành cho thiếu phu nhân một cơ hội cuối cùng nữa để nghĩ lại.

- Đừng rườm lời nữa! Mi là độc tâm Tống Nhị Lang cùng cha con Vệ Phi đều là phường chó chết!

- Hay quá! Phu nhân thóa mạ hay quá! Phu nhân muốn chết nhưng e rằng không dễ đâu.

- Mi định làm gì ta?

- Lão phu muốn bắt sống thiếu phu nhân đưa về.

Thiếu phụ nghiến răng ken két nói:

- Nô gia từ thuở nhỏ đã có nơi hứa hôn rồi, không ngờ bị cưỡng bách lấy Vệ Võ Hùng mà lão già khốn Vệ Phi... lại không bằng giống cầm thú...

Cam Đường đã không muốn can thiệp vào vụ này, nhưng chàng nghe đến đây thì toàn thân run bắn lên. Miệng lẩm bẩm:

- Té ra nàng bị cưỡng bách cải giá mà trong lòng nàng chưa quên ta là người vị hôn phu mà nàng chưa thấy mặt lần nào. Hiển nhiên nàng không muốn chịu ép một bề nên chạy đi. Bây giờ đã gặp mình đây, chẳng lẽ lại không can thiệp?

Nhưng chàng nghĩ tới phụ thân nàng là Tây Môn Tung thì lại nổi lên một mối căm hận vô biên.

Độc tâm Tống Nhị Lang chuyển động thân hình...

Thiếu phụ quát lên:

- Đứng lại!

- Sao! Thiếu phu nhân nghĩ lại rồi chăng?

- Mi đừng hao tâm phí sức nữa!

- Thiếu phu nhân nói vậy là nghĩa làm sao?

- Ta tự giải quyết lấy mình.

- Giải quyết cách nào?

- Để cho mi được như nguyện đem xác ta về phúc bẩm.

- Sao? Thiếu phu nhân...

- Sống đã không thể rửa hận thì chết rồi sẽ biến thành quỷ sứ để trả thù.

Thanh âm nàng cực kỳ oán độc thê lương khiến ai nghe thấy cũng phải động tâm.

Thiếu phu giơ tay lên vuốt miệng một cái.

Cam Đường vẫn lưu tâm theo dõi, cử động của thiếu phụ chàng nhìn rất rõ, nàng đã uống thuốc độc để giải thoát.

Chàng tự hỏi:

- Liệu mình có nên cứu nàng chăng?

Chàng còn đang ngần ngừ thì độc tâm Tống Nhị Lang đã gầm lên như hổ rống, nhảy xổ lại vươn tay ra chụp.

Coi thủ pháp lão cũng đủ biết công lực lão vào tay cao thủ hạng nhất.

Thiếu phu nhân không tránh thoát bị lão nắm lấy cổ tay.

Độc tâm Tống Nhị Lang lại quát hỏi:

- Thiếu phu nhân uống thuốc độc rồi ư?

- Phải rồi!

- Nhưng thiếu phu nhân không chết được đâu! Lão phu có thuốc giải...

Thiếu phụ nổi lên một tràng cười ha hả.

Độc tâm Tống Nhị Lang hỏi:

- Có chi mà cười?

- Liệu dược vật của mi có giải được thứ thuốc kịch độc này không?

Độc tâm Tống Nhị Lang sắc mặt biến đổi, run lên hỏi:

- Thuốc gì mà kịch độc?

Tống Nhị Lang chưa dứt lời thì mặt thiếu phụ trở thành đỏ tươi. Tấm thân nàng mềm nhũn ra.

Độc tâm Tống Nhị Lang vừa buông tay ra thì thiếu phụ ngã huỵch xuống đất. Tai, mắt, miệng, mũi nàng đều chảy máu tươi.

Cam Đường tan nát gan, vội vàng nhảy vào trường thét lớn:

- Tên nào muốn chết?

Cam Đường chưa dứt tiếng quát thì bốn gã áo xanh đã nhảy xổ tới.

Cam Đường vung tay một cái...

Bốn bóng người vừa kêu rú lên đã bay tung đi. Những gã đại hán còn đứng ngoài thấy vậy bất giác hồn vía lên mây.

Độc tâm Tống Nhị Lang vừa xoay mình lại thì đối diện ngay với Cam Đường. Lão quát hỏi:

- Ngươi muốn chết chăng?

Cam Đường không nói gì phóng chưởng quét ngang.

Bình!

Độc tâm Tống Nhị Lang rú lên một tiếng, lùi lại bốn năm bước. Miệng vọt máu tươi ra như tên bắn.

- Úi chao!

Độc tâm Tống Nhị Lang lại rú lên một tiếng kinh hoàng như người thấy ma quỷ hiện hình. Mặt lão co rúm lại. Mắt lộ vẻ cực kỳ khủng khiếp! Miệng ấp úng hỏi:

- Té ra là...

Mặt lão co rúm lại không thốt ra lời khiến cho Cam Đường phải ngạc nhiên.

Độc tâm Tống Nhị Lang nhảy vọt đi rồi chạy trốn nhanh như biến.

Bọn hán tử áo xanh cũng la hoảng một tiếng rồi cúp đuôi chạy hết.

Cam Đường không muốn đuổi theo nữa.

Chàng cúi xuống nhìn thì thấy toàn thân thiếu phụ đen lại và đã đắm ngọc chìm hương rồi. Chàng cảm thấy trong dạ nôn nao, chân tay tê dại. Huyết dịch trong người tựa hồ ngừng lại, người run bần bật. Chàng móc trong bình ngọc ra một viên "Tích Độc Đan" cầm tay, toan dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ nhét vào miệng thiếu phụ...

Đột nhiên có thanh âm khàn khàn lên tiếng:

- Ông bạn! Không mó vào được đâu! Chất kịch độc này không còn cách nào giải cứu được nữa. Hễ đụng vào là chết!

Cam Đường cả kinh rút tay về, quay đầu nhìn lại hỏi:

- Ông bạn ở đâu đến?

- Lão phu là chưởng môn phái Thái Cực tên gọi Lý Vô Khí.

Vừa dứt lời một lão già áo tía từ sau bụi cây đi ra. Lão chính là Thái Cực chưởng môn Lý Vô Khí

mà Cam Đường đã gặp một lần trong đại hội quần hùng ở Ngọc Điệp Bảo.

Thái Cực chưởng môn Lý Vô Khí vừa ngó thấy mặt Cam Đường lập tức biến sắc, lùi lại luôn mấy bước, môi miệng mấp máy nhưng không nói gì, lùi lại chừng một trượng rồi đột nhiên băng mình chạy đi như bay!

Cam Đường trong lòng rung động, thốt nhiên chàng nhớ ra mình đeo mặt nạ quái gở. Chắc vì thế mà lão kinh hãi phải trốn chạy. Có thể là tấm mặt nạ này rất giống một người nào trên thế gian.

Cam Đường không thể nghĩ lâu được, chàng lại cúi xuống nhìn người thiếu phụ.

Mới trong chốc lát mà nét mặt cùng bàn tay, tức là những bộ phận lộ ra ngoài đã bắt đầu hư nát.

Cam Đường lẩm bẩm:

- Thực là một thứ thuốc kịch độc! Tại sao thiếu phụ lại đem theo bên mình thứ thuốc độc này? Xem chừng không còn tiên đan diệu dược nào có thể cứu được nữa.

Cam Đường vẻ mặt buồn rầu lùi lại mấy bước rồi ngồi phệt xuống đất. Tiện tay có viên “Tích Độc Đan”, chàng bỏ vào miệng ngậm.

Chàng tự trách mình chậm mất nửa bước, không thì nàng chẳng đến nỗi chết.

Nàng vì muốn thủ tiết với vị hôn phu dù nàng chưa biết mặt, nên chống lại việc tân hôn này mà bỏ đi. Thế là nàng đã hết bổn phận người tiết phụ. Phụ thân nàng có lỗi giết đi là đáng. Nhưng nàng là người vô tội.

Cam Đường trong lòng đau khổ tự hỏi:

- Như vậy phải chăng là ta đã giết nàng?

Người chết rồi không còn cách gì để vãn hồi được. Dù tự trách hay hối hận cũng chẳng ích gì. Song thâm tâm chàng đã bị một vết thương lòng. Vì chàng nhảy vào ra tay chậm một chút khiến cho người vị hôn thê trên danh nghĩa phải thác oan.

Cam Đường đứng trơ ra như tượng gỗ nhìn thi thể thiếu phụ hư nát dần dần mà trong lòng đau quặn từng cơn. Hai giọt nước mắt lăn xuống má chàng. Đây là những giọt nước mắt bẽ bàng mà cũng là giọt nước mắt tiễn đưa người quá cố.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần tra, thi thể thiếu phụ tiêu hết chỉ còn lại một bộ xương đen sì. Máu nàng chảy đến đâu cỏ cũng khô lại, đá cũng vỡ tan, khiến người trông thấy phải kinh hồn táng đởm.

Cam Đường đứng lên vung chưởng khoét một cái huyệt đặt thi hài thiếu phụ xuống rồi lấp đi thành một cái mộ. Chàng lại khắc đá làm tấm bia đề tám chữ:

“Liệt nữ Tây Môn Tố Vân chi mộ” Trên bia không đề tên người dựng, vì chàng đã đến tận Ngọc Điệp Bảo và ngỏ lời thoái hôn với Tây Môn Tung rồi. Chàng hái một bó hoa đặt lên mộ lâm râm khấn hứa:

- Tố Vân muội! Chúng ta chưa từng thấy mặt nhau mà nay kẻ khuất người còn, danh phận vợ

chồng cũng mất rồi. Nhưng trong lòng tiểu huynh vừa hối hận vừa hổ thẹn vì có thể cứu được Vân muội mà lại không cứu. Nghe đây! Tiểu huynh sẽ báo thù cho Vân muội, lấy máu kẻ đã bức bách Vân muội phải thác oan để an ủi hương hồn Vân muội dưới suối vàng. Vân muội đã nói:

“Sống không thể trả oán thì chết đi sẽ hiện thành quỷ sứ để báo thù”. Cam Đường này thề thay Vân muội làm cho đến nơi.

Cam Đường làm như vậy tức là đã coi Tố Vân trên cương vị một người đàn bà chưa từng quen biết.

Sau chàng lại nghĩ Tây Môn Tố Vân đã cải giá lấy Vệ Võ Hùng trên nửa năm nay mà sao bây giờ nàng mới bỏ đi! Nếu đúng nàng theo cổ huấn liệt nữ không lấy hai chồng thì nàng trốn đi lâu rồi mới phải. Đồng thời nét mặt nàng lộ vẻ oán độc đến cực điểm, dường như nội tình còn có điều chi nữa.

Rồi chàng tự hỏi:

- Tại sao Tây Môn Tung lại bức bách con gái mình đi lấy Vệ Võ Hùng mà nàng không thuận tình? Kẻ thay thế Vệ Võ Hùng vào đốt Khổ Trúc Am dường như cùng nữ ni Khí Trần cũng có mối liên quan gì? Nội vụ đó hẳn có điều chi ngoắt ngoéo?

Tất cả vụ này bề ngoài xem ra chẳng có chi đáng kể mà nghĩ kỹ cũng thấy bao nhiêu mối nghi ngờ.

Cam Đường làm lễ điếu cuối cùng phần mộ rồi dời khỏi nơi đây với mối tâm tình đau khổ buồn phiền.

Chàng đi chẳng mấy chốc đã thấy tòa nhà đồ sộ Ở phía xa xa.

Trong lòng Cam Đường lại nổi lên bao mối hận độc. Mặt chàng sát khí đằng đằng!

Cam Đường nghiến răng đến cổng tòa nhà mà chàng mới bỏ ra đi một đêm.

Chàng đến cổng vẫn không thấy một bóng người. Thiệt là một hiện tượng quái dị.

Cam Đường ngần ngừ một chút rồi mạnh dạn bước tới trước cổng. Bất giác chàng buột miệng la hoảng:

- Huyết Thiếp!

Chương 25 - Ngọc Điệp Bảo Anh Hùng Bị Tế Sống

Cam Đường nhìn thấy trên bạo cổng có một tấm thiếp in sâu vào gỗ đến ba phân. Chính giữa lồi ra bốn chữ triện "Tử Vong Sắc Lệnh".

Tử Thần đã chiếu cố đến tòa lâu đài này. Phải chăng vì việc thủ cấp người thay thế chưởng môn phái Thiếu Lâm bị lấy cắp? Nếu quả mẹ con Ma Mẫu đều mắc tay độc thủ của Tử Thần rồi thì món huyết cừu của mình thành ra không trả được. Biến cố này thừa ra ngoài sự tiên liệu của con người.

Cam Đường vừa nghĩ vừa cất bước tiến vào trang.

Phía trong cổng năm xác chết nằm lăn ra đó và đã cứng đờ. Y phục những xác chết này đều ra kiểu tráng đinh. Toàn thân họ không để lại một thương tích gì và chỉ như người ngủ say. Đúng là thủ pháp thần bí sát nhân của Tử Thần.

Trái tim Cam Đường tựa hồ như muốn nhảy ra ngoài miệng.

Cam Đường lại đi vào trong thì ngay ở dưới thềm trong nội viện lại có xác chết một nam hai nữ.

Tử Thần đã ra tay, xem chừng mẹ con Ma Mẫu khó lòng thoát khỏi. Chàng chỉ lo mối huyết cừu sâu tựa bể mình không trả vào đâu được nữa.

Cam Đường vừa căm hận Tử Thần tàn ác vừa tức mình không trả được thù.

Chàng xuyên qua dãy hành lang đi thẳng vào hậu viện thì thấy rõ ràng thi thể tam trang chúa và mé bên là hai ả tiểu tỳ áo xanh. Cạnh cột hiên lại có một xác chết của thiếu phụ nạ dòng xem chừng vào hàng bộc phụ.

Thế là tổng cộng chàng đã phát hiện ra mười hai xác chết.

Tòa nhà đồ sộ hào hoa đã yên lặng như tờ lại có nhiều xác chết thành ra một nơi đầy quỷ khí âm u.

Cam Đường vào thiên viện là chỗ hoa hiên mà chàng đã ngồi hôm qua thấy còn một vũng máu khô tím bầm, nhưng không thấy tử thi đâu nữa.

Cam Đường xem xét hết một lượt không thấy gì nữa. Số người bị chết đại khái là mười hai mạng.

Chàng thở phào một cái vì chưa thấy Ma Mẫu, đại trang chúa và nhị trang chúa ở trong đám người bị hại thì chuyện trả thù hãy còn hy vọng. Có điều xảy ra vụ này rồi thì chàng phải tốn công dò tìm tông tích kẻ thù. Chàng tự hỏi:

- Liệu Ma Mẫu và hai con có thoát được tay Tử Thần thực không?

Mười vị trưởng lão chùa Thiếu Lâm bản lãnh không phải tầm thường mà còn chưa kịp nhìn thấy

hình bóng Tử Thần đã bị chết rồi. Nếu không có Nam Cung trưởng lão bố trí từ trước thì cả chưởng môn phương trượng đều không thoát nạn được. Ma Mẫu mà thoát khỏi tay Tử Thần thì bản lãnh mụ thật đáng ghê hồn. Nhưng đó còn là phỏng đoán, sự thực hãy còn là bí mật.

Cam Đường không khỏi nghĩ đến con người nghĩa nặng tày non là Lâm Vân.

Chẳng hiểu gã đã dời khỏi nơi này chưa? Một người lạ chưa từng quen biết dù có chịu lời ủy thác của kẻ khác đến kiếm mình, những gã đã vì mối tình tri ngộ mà xả thân cứu mình thì ơn ấy cũng đáng ghi vào phế phủ.

Cam Đường ngấm ngầm cầu chúc cho người bạn nặng nghĩa chi lan được bình yên vô sự.

Chàng đứng ngẩn người ra hồi lâu rồi nhận thấy chẳng có điều chi mà chần chờ ở lại đây nữa. Giả tỷ ba mẹ con Ma Mẫu chưa mất mạng về tay Tử Thần thì rồi cũng có ngày tìm ra bọn họ.

Cam Đường nghĩ vậy buồn bã cất bước đi ra.

Nhưng chàng vừa cất bước, bất thình lình có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Các hạ hãy dừng bước!

Cam Đường giật mình kinh hãi đảo mắt nhìn ra rồi toàn thân run bần bật.

Trên thềm ngoài hiên, một phụ nhân bịt mặt bằng tấm sa đen đứng đó như ma quỷ hiện hình.

Phụ nhân này đến từ lúc nào Cam Đường cũng không hay.

Mụ là ai?

Trông bề ngoài thì quyết không phải là Ma Mẫu. Chẳng lẽ mụ lại là Tử Thần, một nhân vật đã làm cho võ lâm Trung Nguyên phải sởn gai rùng mình?

Cam Đường nghĩ tới đây, không tự chủ được nữa cũng run lên.

Người đàn bà bịt mặt lại lên tiếng bằng một thứ thanh âm lạnh lẽo ghê hồn:

- Ta không ngờ các hạ vẫn còn sống trên thế gian... Ha ha...

Tiếng cười của mụ đầy sát khí, khiến người nghe phải sởn gáy.

Cam Đường cơ hồ nghẹt thở. Nhưng rồi chàng bình tĩnh lại, lạnh lùng đáp:

- Chết ư? Ha! Ha! Bản nhân đâu có lìa đời một cách dễ dàng thế được?

- Cái đó là trời cho ta mà thôi!

- Trời cho là nghĩa làm sao?

- Nghĩa là các hạ phải chết về tay bản tòa.

- Bản tòa? Vậy tôn giá là ai?

- Lúc các hạ lâm tử, tự nhiên bản tòa sẽ nói cho hay.

Cam Đường lửa giận bốc lên ùn ùn, lớn tiếng hỏi:

- Tôn giá là ai?

- Đến lúc ấy bản tòa sẽ bảo các hạ.

- Tôn giá có biết tại hạ là ai không?

Người đàn bà bịt mặt lại nổi lên một tràng cười the thé nói:

- Xú Diện Nhân Ma! Dù ngươi có hóa thành tro than, bản tòa cũng nhận ra được.

Cam Đường kinh hãi lùi lại một bước dài. Bốn chữ “Xú Diện Nhân Ma” đã khiến cho chàng cực kỳ kinh hãi! Bây giờ chàng mới nhận ra rằng vì mình đeo tấm mặt nạ quái nhân mà xảy ra vụ này. Chàng lẩm bẩm:

- Té ra họ đã lột da mặt Xú Diện Nhân Ma để làm tấm mặt nạ này. Bốn chữ “Xú Diện Nhân Ma” mình đã nghe có người nói đến rồi. Mười hai năm trước đây một nhân vật khủng khiếp vào bậc nhất đã mang tên này. Công lực y cao thâm không biết đến đâu mà nói. Y đã giết rất nhiều người. Theo lời đồn thì y chưa tha một ai. Không ngờ mình lại là hiện thân của y.

Tấm mặt nạ này của một người đàn bà cực kỳ xấu xa tự xưng là Bán Diện Nhân hiện làm Hình Đường đường chúa dưới trướng Ngọc Điệp Bảo đã tặng cho Cam Đường.

Chàng tự hỏi:

- Tấm da mặt này Bán Diện Nhân lấy ở đâu ra? Chắc Xú Diện Nhân Ma bị chết về tay mụ và như vậy thì mụ cũng là một nhân vật phi thường.

- Tại sao Bán Diện Nhân lại cứu mình và tặng mình năm tấm mặt nạ?

- Xem chừng người đàn bà che mặt này có thù hằn gì với Xú Diện Nhân Ma. Mụ là nhân vật thế nào mà lại tự xưng là bản tòa? Sao mụ lại đến đây một cách đột ngột?

Rồi chàng tự trả lời:

- Phải rồi! Bọn Tống Nhị Lang ở Thanh Long Bảo cùng Thái Cực chưởng môn Lý Vô Khí lúc thấy mặt mình cắm đầu chạy trốn. Té ra họ đều cho mình là tay đại ma đầu Xú Diện Nhân Ma. Bây giờ mình có nên lộ chân tướng ra không? Không được! Bán Diện Nhân đối với mình đã có ơn cứu mạng. Sau khi mình bị con dâm phụ Lục Tú Trinh đánh chết tại Ngọc Điệp Bảo, Bán Diện Nhân cứu mình rồi làm ngôi mả hờ để che mắt mọi người trong bảo. Hơn nữa bà ta nhắc đi nhắc lại câu:

“Cam Đường không còn ở trên nhân thế nữa…” Nếu mình lộ chân tướng thì sẽ đem lại hậu quả rất nghiêm trọng cho bà ta, đồng thời làm khó cho công cuộc điều tra hung thủ và báo cừu của mình. Nhưng không lộ diện thì biết làm thế nào cho xuôi câu chuyện trước mắt?

Cam Đường còn đang suy tính thì người đàn bà bịt mặt lại nói:

- Không ngờ Xú Diện Nhân Ma lại xuất hiện trên chốn giang hồ, đồng thời mạo danh Tử Thần để giết bao nhiêu người vô tội. Bữa nay trong nhà này cũng mất mười hai nhân mạng đều do một tay ngươi hết.

Cam Đường rùng mình. Chàng không ngờ sự hiểu lầm lại quan trọng đến thế, mình bị đối phương gán cho tội mạo xưng Tử Thần. Xem câu mụ nói thì ra mụ cũng vừa mới đến đây.

Cam Đường còn nghĩ thầm:

- Nghe lời nói cùng xem thái độ của mụ này thì dường như mụ có mối liên quan với Ma Mẫu.

Nghĩ vậy chàng càng thêm phần cương quyết bỏ ý định tiết lộ chân tướng, và chuẩn bị cách điều tra ở mụ này cho biết Ma Mẫu lạc lõng nơi đâu. Mụ cũng nhận mười hai mạng người bị chết thì dĩ nhiên ba mẹ con Ma Mẫu và một số người nữa đã thoát khỏi tay Tử Thần. Điều tra ra được Ma Mẫu thì việc tìm tung tích Ma Vương tưởng cũng dễ thôi. Có điều mình bị mụ nhận lầm là Tử Thần cũng là một điểm đáng sợ mà mình cần phải gạn đục khơi trong. Nếu không thì lập tức mình sẽ biến thành kẻ thù chung của võ lâm.

Cam Đường suy nghĩ rồi lạnh lùng hỏi:

- Ai mạo xưng là Tử Thần?

- Chẳng lẽ không phải ngươi ư?

- Bản nhân trịnh trọng phủ nhận điều đó.

- Vậy mười hai mạng người đây ngươi giải thích thế nào?

Cam Đường vặn lại ngay:

- Chẳng lẽ chính mắt tôn giá nhìn thấy bản nhân hạ thủ?

Người đàn bà che mặt ngập ngừng hỏi:

- Thiệt tình… không phải ngươi ư?

- Nếu quả là bản nhân thì tôn giá khó lòng thoát chết! Người quân tử không cướp đoạt cái hay cái giỏi của kẻ khác…

Người đàn bà che mặt ngắt lời:

- Chà! Ngươi cũng đòi làm người quân tử hay sao?

- Phải hay không bản nhân tưởng chẳng cần phải tranh luận.

Người đàn bà che mặt ngẩn người ra một chút rồi nói:

- Bản tòa tin là ngươi chẳng phải người quân tử. Bây giờ bản tòa đòi món nợ cũ.

- Nợ cũ ư? Bản nhân nợ gì tôn giá?

- Xú Diện Nhân Ma! Cái đó ngươi tự biết rồi, hà tất còn hỏi lại ta? Bữa nay mà giết được ngươi tức là ngươi lộ chân tướng rồi. Nếu không thì đành chờ cơ hội khác.

- Nếu tôn giá bị chết về tay bản nhân thì sao?

- Không thể có chuyện đó được.

- Tôn giá đã nắm chắc là không chết về tay bản nhân ư?

- Có thể nói như vậy.

Mụ vừa nói lạng người tiến vào trong viện. Thân pháp mụ linh diệu vô cùng!

Bóng người thấp thoáng không một tiếng động. Thân pháp này so với phép "Truy Phong Hóa Ảnh" của Thiên Tuyệt Môn chẳng kém gì mà còn có phần hơn.

Cam Đường mới coi bề ngoài đã đủ biết bản lãnh mụ thế nào rồi nên trong lòng chàng không khỏi phập phồng lo ngại.

Giả tỉ chàng không có mục đích điều tra tung tích Ma Mẫu thì chàng đã bỏ đi cho rồi, không muốn ở lại nơi hắc ám này nữa.

Kể ra thì Cam Đường bỏ đi, song thay đổi bộ mặt là bao nhiêu vấn đề sẽ thành không hết. Nhưng chàng tiếc rẻ người đàn bà che mặt này có mối liên quan với Ma Mẫu, một trong những kẻ tử thù của chàng. Và chàng tin rằng cứ để nguyên bộ mặt này rất có thể dẫn dụ cừu gia ra mặt được.

Nghĩ vậy chàng trầm giọng hỏi:

- Chủ nhân tòa nhà này với tôn giá có mối liên quan gì?

- Hà tất ngươi phải hỏi câu đó.

- Bản nhân đến đây để tìm mẹ con chủ nhân.

- Thế thì hay lắm! Ngươi mỗi lúc một tỏ ra đáng chết!

Nghe câu này càng tỏ rõ người đàn bà che mặt có mối quan hệ sâu xa với Ma Mẫu. Mụ lớn tiếng quát:

- Nạp mạng đi thôi!

Người đàn bà che mặt vừa quát vừa ra tay. Chiêu chưởng của mụ huyền diệu và lợi hại tuyệt thế vô song.

Cam Đường hơi run sợ, phóng chiêu ra phản công. Võ học của phái Thiên Tuyệt là nếu không né tránh thì phải công kích chứ không chịu thủ bao giờ.

Sầm! Sầm!

Bóng người sát gần vào nhau rồi lại lảng ra. Thủ pháp hai bên đều kỳ bí tuyệt luân và cùng đánh trúng đối phương một chưởng.

Cam Đường cực kỳ kinh hãi. Chàng biết mình sau khi hoàn thành đoạn thứ tám thiên Võ Công của bản môn, nội lực đã cao thâm hơn trước một bực. Người nào đã bị trúng chưởng không chết cũng bị thương nặng. Thế mà người đàn bà bịt mặt này không tổn thương gì thì đủ tỏ bản lĩnh mụ không phải tầm thương.

Người đàn bà bịt mặt thấy mình chống lại được một chiêu thức của đối phương thì lòng tự tin càng tăng lên gấp bội. Mụ đằng hắng một tiếng rồi lại ra tay.

Một cuộc đấu kinh tâm động phách trong võ lâm bắt đầu khai diễn.

Mới trong chớp mắt mà hai bên đã trao đổi mấy chiêu.

Cam Đường trong lòng lại càng kinh hãi hơn! Chàng không ngờ võ công của đối phương có những đường kỳ bí thông huyền chẳng kém gì võ học của phái Thiên Tuyệt.

Nhìn vào võ lâm hiện nay tính ra rất ít người có thể chịu đựng được một đòn của người đàn bà che mặt. Quyết nhiên mụ không phải là hạng tầm thường. Vậy mụ là ai? Phải chăng mụ cùng Ma Mẫu là người đồng hội đồng thuyền?

Người đàn bà bịt mặt vẫn tiếp tục phóng ra những chiêu trí mạng. Coi cử động cực kỳ oán độc cũng đủ biết mụ có mối căm hận sâu xa với Xú Diện Nhân Ma.

Qua lại năm chiêu nữa, Cam Đường nghĩ thầm:

- Nếu mình chưa hoàn thành xong võ công đoạn thứ tám của bản phái thì chắc chắn là không địch nổi đối phương. Thế mới biết trong võ lâm không ai dám tự xưng mình là đệ nhất. Dù là người suốt đời học võ và gặp những kỳ tích phi thường thì những điều sở học cũng chỉ có giới hạn mà thôi.

Bất thình lình bốn vị lão già mặc áo gấm từ bốn mặt xuất hiện không một tiếng động. Mỗi người đứng một phương vị.

Cam Đường vừa liếc mắt nhìn thấy đã biết ngay là đối phương hiển nhiên có chuẩn bị sẵn sàng rồi mới đến đây. Nếu không hạ độc thủ ngay tức khắc thì e rằng bữa nay khó lòng được như nguyện.

Chàng nghĩ vậy liền đề tụ toàn bộ chân lực quát lên một tiếng đánh ra chiêu lợi hại nhất, mãnh liệt nhất trong Thiên Tuyệt võ công là chiêu “Thiên Phiên Địa Phúc”.

Người đàn bà che mặt rên lên một tiếng, loạng choạng lùi lại bảy tám bước liền.

Người mụ vẫn lảo đảo không ngớt.

Cam Đường lảo đảo mấy cái, phủ tạng nôn nao nhưng cũng làm cho chàng hao tổn sức lực. Nếu Cam Đường chưa luyện xong môn “công lực tái sinh” trong đoạn thứ tám thì chàng cũng không dám thi triển chiêu thức đó một cách khinh suất. Vì nếu chiêu này không thắng địch mà chân lực mình hao tổn tất bị đối phương nhân cơ hội này phản kích một chiêu trí mạng. Chàng thấy đối phương bị bại về chiêu này nên không còn lo gì nữa.

Chiêu “Thiên Phiên Địa Phúc” tuy làm cho người đàn bà che mặt phải lùi lại nhưng mụ vẫn chưa bị thương.

Cam Đường thấy thế lại càng kinh hãi vì nếu cả bốn lão già áo gấm cùng gia nhập chiến cuộc thì tình trạng không thể lạc quan được nữa.

Người đàn bà bịt mặt nói bằng một giọng hung dữ:

- Xú Diện Nhân Ma! Nếu bữa nay mà ngươi còn thoát khỏi tay bản tòa thì bản tòa tự vẫn ngay lập tức!

Không hiểu mụ cầm chắc thế nào mà dám nói câu này?

Mụ từ từ tiến lại.

Cam Đường ngấm ngầm theo khẩu quyết vận thần công. Chớp mắt nguyên khí đã phục hồi như cũ. Bốn lão già áo gấm đứng bốn mặt vẫn trơ như phỗng, chẳng nói năng mà cũng không nhúc nhích. Nhưng trong khóe mắt cũng đủ biết họ đang hết sức đề phòng.

Bầu không khí trong trường khẩn trương cơ hồ như nghẹt thở và đầy vẻ chết chóc rùng rợn. Cam Đường suy nghĩ rất mau:

- Nếu mình phóng tuyệt chiêu "Bính Châu Toái Ngọc" liều chết với địch thì mình khó lòng tránh khỏi bị thương. Nhưng trông cậy vào môn "Sinh Cơ Bất Diệt" và "Công Lực Tái Sinh" thì quyết không thể xảy ra hậu quả nghiêm trọng. Còn đối phương dù có thoát chết tất cũng bị trọng thương. Mình chỉ cần kiềm chế được mụ đàn bà che mặt kia là có thể tra ra tông tích kẻ thù. Nhưng sự thực có diễn ra như lời tiên liệu của mình không thì chưa thể biết được. Dù sao mình không phải là Xú Diện Nhân Ma thực, thiệt không thể giết người vô tội.

Người đàn bà bịt mặt chỉ còn cách Cam Đường tám thước. Chàng quát lên:

- Đứng lại!

Người đàn bà che mặt run lên hỏi:

- Ngươi còn di ngôn gì nữa không?

- Nghe khẩu khí tôn giá thì tựa hồ đã nắm chắc là giết được bản nhân.

- Ngươi không tin thì rồi sẽ biết.

- Tôn giá nói rõ thân thế đi.

- Bản tòa nói khi nào ngươi sắp tắt thở sẽ cho hay, quyết không để cho ngươi thành cái oan hồn!

- Nếu tôn giá không nói rõ thân thế thì e rằng rồi đây có hối hận cũng không kịp.

- Quân ma quỷ này! Đừng mơ mộng nữa! Sự tình không xảy ra như ngươi nghĩ đâu.

- Bản nhân hỏi tôn giá một câu cuối cùng:

Tôn giá cùng mẹ con chủ nhân tòa nhà này có quan hệ gì?

- Bản tòa nói ra cũng chẳng hề chi. Bản tòa với y là tình ruột thịt.

Cam Đường sát khí đằng đằng run lên nói:

- Nếu vậy ta giết ngươi cũng chẳng ân hận gì.

Người đàn bà che mặt hững hờ nói:

- Chậm mất rồi!

Giữa lúc ấy mũi Cam Đường ngửi thấy một mùi hương xạ kỳ dị và cảm thấy đầu óc mê đi. Bất giác chàng tức vỡ mật, quát hỏi:

- Ngươi dùng độc ư?

Người đàn bà bịt mặt lùi ra xa hơn một trượng nhanh như chớp. Mụ đáp:

- Đúng thế! Đối với hạng người như ngươi có dùng độc cũng không phải là quá đáng.

- Nạp mạng đi!

Cam Đường vừa quát vừa nhảy xổ lại phóng chiêu “Bính Châu Toái Ngọc” với một công lực lên đến tột độ.

Người đàn bà bịt mặt đã tiên liệu là trước khi đối phương chưa bị chất độc kiềm chế tất ra đòn khủng khiếp. Mụ vừa thấy Cam Đường phát động chiêu thức liền né người tránh sang một bên.

Động tác của hai bên đều nhanh như điện chớp.

Võ học phái Thiên Tuyệt há phải tầm thường. Người đàn bà che mặt phản ứng mau lẹ là thế song vẫn bị luồng sóng kình lực đánh trúng làm cho mụ phải phát rên.

Mụ loạng choạng người đi muốn té và trước ngực có vết máu đỏ lòm.

Cam Đường cảm thấy trời đất quay cuồng. Người chàng lảo đảo muốn té. Chàng vội thò tay vào bọc lấy Tích Độc Đan...

Bỗng một luồng kình phong mạnh như sóng cồn chụp xuống người chàng.

Cam Đường không tránh khỏi té huỵch xuống đất. Nhưng chàng vẫn không quên thò tay vào bọc toan lấy Tích Độc Đan...

Sầm một tiếng rùng rợn!

Lại một luồng kình phong xô tới. Chàng chỉ kịp rú lên một tiếng, người đã bị hất lên cao hơn trượng rồi rớt xuống. Mắt chàng hoa lên. Người chàng mê đi không biết gì nữa.

Lúc Cam Đường hồi tỉnh thì thấy toàn thân mất hết công lực và đầu óc mơ màng.

Chàng cố trấn định tinh thần tự hỏi:

- Chẳng lẽ ta còn chưa chết ư?

Chàng muốn co chân duỗi tay nhưng không nhúc nhích được. Nhất là đầu óc chàng tưởng chừng như đeo một khối nặng ngàn cân.

Cam Đường cố mở tầm mắt trông ra nhưng thấy trước mặt quáng lòa trông chẳng rõ vật gì. Cam Đường nhắm mắt rồi lại mở ra. Lần này chàng trông rõ hơn một chút thì lại càng kinh hồn táng đởm. Trước mắt chàng hiện ra một tòa nhà đại sảnh. Mấy chục người sắp hàng đứng ngay như tượng gỗ. Chính giữa đặt một cái hương án, ánh nến lập lòa, khói hương nghi ngút. Chỗ lớn nhất trên án đặt một bài vị. Còn mình thì bị cột vào một cái ghế gỗ đàn hương quay mặt vào bài vị. Chàng lẩm bẩm:

- Té ra họ sắp tế sống mình.

Cam Đường kinh hãi tỉnh táo lại.

Bên chàng một thiếu phụ đứng tuổi đầy vẻ phong lưu. Cứ trông thân hình cũng biết ngay chính là mụ đàn bà bịt mặt. Bây giờ mụ bỏ tấm khăn bịt mặt ra, trông người còn trẻ, vẻ mặt vừa thê thảm vừa hung dữ. Trong tay mụ cầm một lưỡi đao nhọn sáng loáng. Không cần nói cũng hiểu mụ tưởng Cam Đường là Xú Diện Nhân Ma nên bắt chàng tế sống để báo thù.

Một lão già áo gấm đứng bên hương án lớn tiếng xướng:

- Thượng hương.

Thiếu phụ trung niên đặt lưỡi đao nhọn lên án, thắp ba nén hương.

Lão già lại xướng:

- Chúc cáo!

Thiếu phụ trung niên quỳ xuống. Tiếp theo bao nhiêu người đều quỳ cả xuống cái rụp.

Thiếu phụ miệng lẩm nhẩm khấn.

Cam Đường không nghe rõ. Mồ hôi thoát ra đầm đìa, nghĩ đến cái chết kiểu này không thể nhắm mắt được, chàng lẩm bẩm:

- Mình nói rõ chân tướng chăng? Nhưng đối phương là tình ruột thịt với Ma Mẫu thì dĩ nhiên mình cũng không thể sống được. Trái lại còn đưa tới một hậu quả rất nghiêm trọng cho phái Thiên Tuyệt. Mình để mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm, thiệt cũng chẳng cam tâm.

Tiếng lão già áo gấm lại vang lên:

- Hiến tế!

Tiếng lão kéo dài tựa hồ như tiếng Tử Thần la gọi khiến người chàng phải ớn da gà.

Cam Đường tự hỏi:

- Chẳng lẽ Cam Đường này mất mạng một cách mờ ám ư?

Chàng toan đề tụ công lực mà chẳng thấy gì.

Võ công phái Thiên Tuyệt không có phép điểm huyệt thông thường nào kiềm chế được. Đây chắc là hiệu lực của chất độc.

Thiếu phụ đứng lên, tay cầm đao nhọn quay lại nhìn Cam Đường. Mặt đầy sát khí rùng rợn.

Chương 26 - Hãm Trong Trận Cam Đường Tìm Kế Thoát Thân

Cam Đường ruột nóng như lửa đốt, than thầm:

- Trên đời sao lại có việc thảm khốc đến thế này?

- Chết ư? Chết rồi còn bị kẻ thù moi gan móc ruột!

- Nào con Võ Thánh, nào thiếu chủ phái Thiên Tuyệt! Kết quả cũng chỉ là một cái chết!

Cam Đường không bao giờ tưởng mình lại đi đến kết quả như ngày nay.

Một gã hán tử áo đen tay bưng một cái chậu lớn bằng gỗ sơn đỏ đến trước hương án. Gã quỳ một chân xuống giơ chậu cao lên đỉnh đầu.

Đến bây giờ Cam Đường vẫn chưa hiểu thân thế đối phương và có thù hằn gì với Xú Diện Nhân Ma.

Bậc đại trượng phu có sợ gì cái chết. Nhưng chết cách này và ở nơi đây thì không thể nào nhắm mắt được. Bao nhiêu ân, oán, tình, cừu đều thành tro bụi.

Thiếu phụ đứng tuổi mắt lộ sát khí nhìn thẳng vào mặt Cam Đường căm phẫn lên tiếng:

- Xú Diện Nhân Ma! Ngươi thiệt không hổ là một nhân vật khét tiếng. Chết đến cổ mà vẫn không thay đổi sắc mặt.

Cam Đường biết nói gì đây? Chàng chỉ giương cặp mắt căm hờn lên nhìn đối phương.

Thiếu phụ lại nói tiếp:

- Bây giờ ngươi đã biết bản tòa là ai chưa?

Cam Đường vẫn mặt trơ trơ lạnh như tiền.

Thiếu phụ nghiến răng lớn tiếng quát:

- Bây giờ bản tòa báo thù cho những người bản môn bị sát hại, tức là mổ bụng moi tim ngươi...

Mụ vừa nói vừa từ từ giơ mũi đao nhọn lên.

Cam Đường trợn mắt rách cả mi ra, máu chảy đầm đìa. Chàng tưởng chừng như đứt từng khúc ruột, nhưng miệng vẫn không lên tiếng. Chàng cho là nếu mình tiết lộ thân thế thì biết đâu đối phương chẳng dùng mình làm con tin để uy hiếp bản môn và hậu quả không biết đến đâu mà lường.

Cam Đường trước nay vẫn không tin là có số mệnh. Nhưng lúc này sắp chết đến nơi, chàng đành cúi đầu tuân theo số mệnh.

Cam Đường đã trải qua mấy lần tử kiếp, chàng vẫn thản nhiên không sợ hãi gì.

Thế mà lúc này chàng phải run lên vì sợ chết. Thực ra là chàng sợ cái chết không đúng chỗ.

Lưỡi đao nhọn lấp loáng lạnh lẽo ghê người đưa gần đến trước ngực.

Giữa lúc ấy một thanh âm rất quen tai vang lên:

- Mẫu thân! Hãy khoan!

Thiếu phụ trung niên kinh hãi rụt tay về.

Cam Đường ngẫu nhiên ngoảnh đầu trông ra.

- Úi chà!

Chàng la thầm trong miệng vì người lên tiếng vừa rồi rõ ràng là Lâm Vân mà chàng mới quen biết.

Lâm Vân quỳ trong hàng đối diện ngay với chàng, mà chàng chưa phát giác ra.

Đêm khuya tối mò, ánh đèn lấp loáng. Cam Đường không sợ chết. Nhưng một hy vọng về ý niệm sống còn thì bản năng cầu sinh lại nổi lên. Chàng không muốn chết vì còn có nhiều tâm nguyện.

Nhưng ý nghĩ cầu sinh chỉ thoáng qua rồi lại vụt tắt, vì xem tình hình này thì Lâm Vân là con thiếu phụ trung niên mà thiếu phụ trung niên lại là chị em ruột thịt với Ma Mẫu. Lâm Vân kêu Ma Mẫu bằng di má, gọi bọn tà tử bằng biểu huynh thì sự đã hiển nhiên rồi. Còn gã có phải là người để tấm thiếp vẽ bông mẫu đơn lại, hay kẻ để thiếp là con gái Ma Mẫu thì chưa rõ. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ mình lại xin cừu nhân tha mạng để rồi chịu ơn kẻ thù chăng?

Chàng tự trả lời:

- Không! Quyết không thể thế được!

Chàng lại cúi đầu xuống để cho những mối tuyệt vọng, cùng những nỗi đau khổ hành hạ sỉ vả mình.

Thiếu phụ trung niên ra chiều nghi hoặc hỏi:

- Vân nhi! Chuyện chi vậy?

Lâm Vân ngập ngừng đáp:

- Xem chừng có điều không ổn thỏa.

- Điều chi không ổn?

- Dường như y không phải là Xú Diện Nhân Ma.

Câu này khiến cho cả nhà đều kinh ngạc. Chính Cam Đường cũng phải ngẩng đầu lên.

Thiếu phụ trung niên kinh hãi hỏi:

- Ngươi bảo sao?

Lâm Vân nhắc lại:

- Có lẽ y không phải là lão ma đầu kia.

- Ngươi căn cứ vào điều chi mà nói vậy?

- Hài nhi thấy y đeo mặt nạ.

Thiếu phụ trung niên sửng sốt hỏi:

- Mặt nạ ư? Trong thiên hạ sao lại có người chế mặt nạ khéo đến thế, che được cả mắt ta?

- Mẫu thân hãy coi nước da chân tay và cổ y khác hẳn nước da mặt. Vả lại...

- Vả lại thế nào?

- Cặp mắt y dường như hài nhi đã gặp qua rồi.

Cam Đường toàn thân run bắn lên. Chàng đành nhắm mắt tùy theo số mạng.

Chàng không ngờ Lâm Vân lại có cặp mắt sắc bén đến thế!

Lâm Vân là thiếu chủ phái Kỳ Môn mà người đàn bà lại tự xưng là bản tòa thì chắc mụ là chưởng môn phái đó, không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng không ngờ chủ nhân phái Kỳ Môn lại là một người đàn bà và cũng là một bang phái thần bí trong võ lâm như phái Thiên Tuyệt.

Thiếu phụ trung niên mắt chiếu ra những tia sáng rùng rợn nhìn thẳng vào mặt Cam Đường hỏi:

- Thực tình ngươi là ai?

Cam Đường chỉ nghiến răng chứ không trả lời.

Thiếu phụ trung niên quay lại nhìn Lâm Vân nói:

- Hài tử! Ngươi lầm rồi!

- Không thế thì sao lúc chết đến gáy rồi mà hắn vẫn không chịu nói?

- Hài nhi không tin như vậy.

- Ngươi không tin ư? Được rồi!

Thiếu phụ trung niên thò tay ra móc vào mặt Cam Đường. Mặt nạ theo tay rơi xuống.

Mọi người đồng thanh la lên:

- Úi chà!

Ẩn sau tấm mặt nạ rõ ràng là một chàng thiếu niên bộ mặt xinh đẹp tuyệt luân.

Thật là một việc không ai có thể ngờ tới và đều tự hỏi:

- Chàng thiếu niên này là ai? Vì lẽ gì chàng cam tâm thay thế Xú Diện Nhân Ma để chịu chết?

Chỉ có mình Lâm Vân là biết chàng mà thôi. Nhưng gã lại đi vào một tình trạng kinh ngạc khác với mọi người.

Thiếu phụ trung niên bất giác lùi lại hai bước cất giọng run run hỏi:

- Sự thực... ngươi là ai?

Ngoài cửa sảnh đường có người lên tiếng:

- Bẩm lệnh chúa!

- Ai đó?

- Thuộc hạ là đệ tử chủ đàn tên gọi Uất Trì Phong.

- Có việc chi?

- Y là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt đã cứu mạng cho đệ tử.

- Ủa!

Thiếu phụ trung niên đưa mắt nhìn Lâm Vân lại chăm chú nhìn Cam Đường. Mụ vẫy tay bảo mọi người:

- Xin các vị hãy lui ra!

- Tuân lệnh dụ!

Mọi người thi lễ rồi lục tục rút lui chỉ còn mình Lâm Vân ở lại.

Cam Đường mặt xám xanh có lẽ vì tức giận. Chàng không nói nửa lời nhưng trong lòng cực kỳ bối rối. Đây lại là một điều mà chàng không ngờ tới. Chàng tự hỏi:

- Lâm Vân lại cứu mạng mình lần thứ hai. Món nợ này biết trả cách nào được?

Sau Lâm Vân đành lên tiếng:

- Hiền đệ! Ta không ngờ lại chính là hiền đệ!

Cam Đường nở một nụ cười cay đắng. Chàng muốn trả lời mà không biết nói sao.

Lâm Vân tiến ra cởi trói cho Cam Đường rồi dùng hai ngón tay cặp vào huyệt "Thân Du" của Cam Đường rút ra một mũi ngân châm dài ba tấc.

Bây giờ Cam Đường mới hiểu vì lẽ gì mà mình không đề tụ được chân khí. Võ học phái Thiên Tuyệt vốn không chịu sự kiềm chế của những thủ pháp điểm huyệt thông thường. Đây là lần đầu chàng thấy một thủ pháp đặc biệt điểm huyệt bằng ngân châm. Rút ngân châm ra rồi, chân khí trong người lại bắt đầu lưu thông theo phép "Công Lực Tái Sinh" lại phát sinh diệu dụng. Chỉ trong nháy mắt, công lực chàng khôi phục lại hoàn toàn, nhưng chàng vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích. Chàng lạnh lùng nói:

- Lâm huynh! Tiểu đệ lại thêm một lần nữa mắc nợ Lâm huynh.

- Hiền đệ! Hiền đệ đừng nói vậy!

Thiếu phụ trung niên mấy lần biến sắc rồi trầm giọng nói:

- Thi Thiên Đường! Ngươi đã là bạn với Vân nhi, ta hy vọng ngươi đem tình thực mà trả lời mấy câu hỏi của bản tòa.

Cam Đường dĩ nhiên đã tưởng tượng ra đối phương sắp hỏi gì rồi. Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ e rằng sẽ làm cho tôn giá phải thất vọng.

Thiếu phụ trung niên sa sầm nét mặt nói:

- Bản tòa là chưởng môn lệnh chúa đời thứ hai mươi bốn của phái Kỳ Môn. Chắc ngươi đã biết rồi!

- Hừ!

- Ngươi nói cho bản tòa hay mặt nạ của Xú Diện Nhân Ma này ngươi lấy ở đâu?

- Một bậc dị nhân trong võ lâm đã tặng cho.

- Của dị nhân tặng cho ư?

- Đúng thế!

- Dị nhân đó là ai vậy?

- Về điểm này tại hạ không thể trình bày được.

Kỳ Môn lệnh chúa đổi giọng nói:

- Thi thiếu chủ! Thiếu chủ hẳn đã biết bản tòa khổ tâm truy tầm Xú Diện Nhân Ma.

- Tại hạ biết rồi.

- Vậy bản tòa hy vọng thiếu chủ nói thực cho bản tòa hay.

- Tại hạ chỉ có thể trình bày được bấy nhiêu thôi.

Kỳ Môn lệnh chúa lại biến sắc nói:

- Đó là chí nguyện bình sinh của bản tòa. Bất luận thế nào cũng phải biết sự thật về vụ này.

Cam Đường dĩ nhiên không thể nói rõ danh hiệu Bán Diện Nhân được. Vì nói ra tức là đem thù trả ơn. Chính chàng cũng khao khát phanh phui chuyện bí mật về tấm mặt nạ này.

Chành lạnh lùng đáp:

- Về điểm này tại hạ rất làm áy náy!

Lâm Vân hỏi xen vào:

- Hiền đệ! Hiền đệ đã biết chỗ khổ tâm của gia mẫu. Nếu không có điều gì khó khăn thì xin nể

mặt tiểu huynh nói cho gia mẫu hay được chăng?

Cam Đường đưa mắt nhìn Lâm Vân, chàng không biết làm thế nào, đành đáp:

- Lâm huynh! Về lai lịch tấm mặt nạ này tiểu đệ thực tình không biết. Nhưng người tặng tiểu đệ tấm mặt nạ này lại có ơn cứu mạng tiểu đệ. Tiểu đệ không thể đem bán rẻ y được.

- Tiểu huynh rất tin lời hiền đệ. Vụ này...

- Lâm huynh! Nếu tiểu đệ mà không chết thì sẽ hết sức vì Lâm huynh dò hỏi ra nguồn gốc tấm mặt nạ này. Lâm huynh nghĩ thế nào?

Lâm Vân đưa mắt nhìn mẫu thân để hỏi ý bà.

Kỳ Môn lệnh chúa gật đầu đáp:

- Được rồi! Bản tòa vì chút tình thiếu chủ kết bạn với Vân nhi mà tạm thời gác việc này lại, nhưng còn một vấn đề nữa là thiếu chủ có giữ tấm Ưng Long Ma Bài. Vậy tấm bài ấy ở đâu ra?

Câu hỏi này nhắc nhở mối cựu thù của Cam Đường. Cả nhà chàng bị thảm tử đã nung nấu trong lòng chàng những mối độc sâu cay. Bây giờ luồng máu nóng trong người chàng lại sôi lên. Nhất là đối phương cùng hàng chị em với Ma Mẫu và còn có thể là môn hạ Ma Vương. Không chừng mụ còn là một trong những hung thủ gây nên vụ đổ máu tại Thánh Thành.

Cam Đường nghĩ tới đây, mắt chàng lộ ra những tia sát khí rùng rợn. Nếu chàng không nể mặt Lâm Vân thì muốn ra tay ngay tức khắc.

Ngẫm nghĩ một lúc rồi chàng cương quyết đáp:

- Lệnh chúa muốn tại hạ nói rõ lai lịch tấm bài đó cũng được, nhưng phải có điều kiện.

- Điều kiện?

- Phải rồi!

- Thiếu chủ thử nói nghe!

- Chủ nhân tòa nhà đồ sộ tại ngoài thành Lạc Dương với lệnh chúa là thế nào?

- Y là xá muội.

- Vậy xin lệnh chúa cho hay tông tích mẹ con lệnh muội cùng Ma Vương hiện giờ lạc lõng nơi đâu?

Kỳ Môn lệnh chúa sắc mặt biến đổi, lảo đảo lùi lại hai bước, mắt lộ ra những tia sáng rùng rợn run lên hỏi:

- Ngươi... lớn mật đến thế ư?

Cam Đường hằn học đáp:

- Điều kiện của tại hạ là thế đó.

- Không được đâu!

- Nếu vậy thì tại hạ cũng không thể trình bày.

- Nhưng ngươi không tự chủ được đâu!

- Hừ!....

Lâm Vân cũng biến sắc. Nàng vừa tỏ ra nóng nảy vừa hằn học, oán giận. Vẻ mặt thật là phức tạp.

Kỳ Môn lệnh chúa thét lớn:

- Thi Thiên Đường! Nếu ngươi không nói lai lịch tấm Ưng Long Ma Bài thì đừng hòng sống mà dời khỏi nơi đây.

Cam Đường ngạo nghễ đáp:

- Bản nhân cũng không có tham vọng ra khỏi chốn này.

- Dù ngươi có muốn chết cũng không được nữa, trừ phi ngươi trả lời ta về vấn đề đó.

- Tôn giá đừng mơ tưởng hão huyền nữa!

Kỳ Môn lệnh chúa cười the thé hỏi:

- Thi Thiên Đường! Chẳng lẽ phái Thiên Tuyệt để ngươi chết mà không đến cứu?

Câu này khiến cho Cam Đường rùng mình. Chàng run lên hỏi:

- Sao?

Kỳ Môn lệnh chúa mặt lộ sát khí cất giọng thâm độc đáp:

- Ta cầm tù ngươi vào một nơi nào đó, rồi phóng tin đồn đại ra ngoài để bọn đệ tử phái Thiên Tuyệt chạy đến cứu gỡ cho ngươi. Ngươi không nói thì đã có người khác nói.

Dù cả đám môn hạ không ai biết rõ thì ít ra cũng điều tra được sào huyệt khai môn lập phái của phe Thiên Tuyệt. Ngươi thử tưởng tượng xem hậu quả đó sẽ ra sao?

Cam Đường đứng phắt dậy. Cặp mắt bừng bừng sát khí, chàng nghiến răng hỏi:

- Tôn giá dám làm như vậy ư?

- Sao lại không dám? Bản tòa nói cho ngươi hay, nếu bản tòa còn lưu lại cho phái Thiên Tuyệt một con gà, một con chó thì không phải là người nữa.

Giọng lưỡi mụ này chẳng kém gì giọng lưỡi Ma Mẫu.

Cam Đường đầy vẻ oán độc nói:

- Bản nhân mà không chết thì thề rằng chu diệt cho kỳ hết cả lò cả lũ ma quỷ các ngươi.

- Nhưng đáng tiếc rằng ngươi nhất định phải chết.

- Cái đó chưa chắc.

Lâm Vân cất tiếng thê thảm gọi:

- Mẫu thân!

Kỳ Môn lệnh chúa xua tay nói:

- Ngươi không được mở miệng.

- Xin mẫu thân cho hài nhi nói chuyện với y một chút.

- Không được đâu! Ngươi phải nhớ rằng vĩnh viễn không được!

Lâm Vân vẻ mặt thất vọng cúi đầu xuống…

Cam Đường quát lên một tiếng:

- Hãy coi chưởng của ta đây!

Hai tay chàng đã vận toàn thân công lực phóng ra nhanh như điện chớp.

Kỳ Môn lệnh chúa đã lãnh giáo võ học của phái Thiên Tuyệt, biết là kỳ bí tuyệt luân. Dù có tránh cũng không thoát ngoài vòng uy lực của đối phương được. Mụ không ngần ngừ gì nữa, nhảy tung người lên khỏi mặt đất rồi chuồn người đi thấp là là như con cá lội.

Thật là một thân pháp kỳ tuyệt, diệu tuyệt, không ai nghĩ tới, tưởng trong võ lâm khó lòng tìm ra được người thứ hai biết thi triển thân pháp này.

Cam Đường vừa phóng song chưởng ra đột nhiên thấy mất bóng đối phương, vội thu chưởng về. Chàng liền thi triển phép "Truy Phong Hóa Ảnh" như loài quỷ mỵ vọt ra ngoài sảnh đường mất hút.

Chàng đã tính toán một nước cờ cao. Nếu để lọt vào tay đối phương tất sẽ bị họ dùng làm con tin. Việc báo cừu đành để về sau cũng chưa muộn. Chàng nghĩ rằng muốn đối phó với kẻ thù ghê gớm như vậy mà chỉ trông vào công lực để quyết đấu thì thật là hạ sách.

Kỳ Môn lệnh chúa cũng không đuổi theo ra ngoài sảnh đường.

Cam Đường vừa ra cửa nhà đại sảnh đã nhảy lên nóc nhà nhanh như chớp. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống chàng tính ra đã dời xa hiểm địa đến dư trăm trượng mới dừng bước lại. Chàng liếc mắt ngó phương hướng rồi bất giác la thầm:

- Nguy rồi!

Chàng phóng tầm mắt nhìn ra xa thấy nóc nhà như bát úp. Ngó xa hơn nữa thì dường như bị một làn sương mù dày đặc vây phủ, thị tuyến không thể nhìn qua được.

Lúc chàng nhìn kỹ lại thì ra tòa sảnh đường mình vừa ra khỏi vẫn còn ở dưới chân. Mẹ con Kỳ Môn lệnh chúa đang đứng ngoài hiên ung dung nhìn chàng. Chàng tưởng chừng như mình vẫn đứng trên nóc nhà chứ chưa dời đi được bước nào.

Cam Đường lập tức nhận ra vụ này ngay. Những phòng ốc kia là một thế trận mà chàng chẳng hiểu chút gì và hiện đang lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, chân tay luống cuống. Chàng

biết rằng nếu cứ nhắm mắt chạy quanh thì chỉ làm trò cười cho người ta mà thôi. Chàng tự hỏi:

- Hay là mình trở xuống chăng? Nhưng hậu quả sẽ ra sao? Kéo dài tình trạng này cũng không được. Thôi ta đành liều mạng xuống nắm lấy một người bắt họ đưa ra là xong.

Đó là đường lối duy nhất để thoát thân. Nhưng nghĩ tới đối phương chàng lại nổi lên lòng căm phẫn và không khỏi ngần ngừ.

Chàng lại nghĩ mình đã vào nơi đầm rồng hang cọp. Chỉ một mình chưởng môn lệnh chúa mà mình đã phải đem toàn lực ra đối phó rồi. Thế mà đối phương còn bao nhiêu cao thủ, vậy mình mong được như nguyện thật là một điều tuyệt khó, hy vọng cực kỳ mong manh.

Chàng suy đi tính lại mà không ra được kế hoạch gì. Bỗng Kỳ Môn lệnh chúa ngửa mặt lên nói:

- Thi Thiên Đường! Ngươi suy tính làm chi cho mệt xác? Dù ngươi có mọc cánh cũng đừng hòng rời khỏi nơi đây.

Cam Đường đảo mắt nhìn Lâm Vân đang đứng ngây người ra. Chàng bỗng động tâm tự nhủ:

- Mình hãy ngậm “Tích Độc Đan” trong miệng trước rồi chờ cơ hội kềm chế Lâm Vân thì có thể giải quyết được vấn đề.

Nhưng chàng lại tự hỏi:

- Bậc trượng phu hành động như vậy được chăng? Lâm Vân đối với mình một lòng thành thực, lại hai phen cứu mạng mà mình lại dùng thủ đoạn đê hèn đối phó với gã để đạt mục đích ư? Song không làm như vậy thì không còn cách nào khác. Huống chi Kỳ Môn lệnh chúa đã nói ra miệng là mụ dùng mình làm cái mồi để nhử đệ tử phái Thiên Tuyệt vào cạm bẫy để do thám cho ra sào huyệt phái Thiên Tuyệt... Thế thì hậu quả không biết tới đâu mà lường.

Chàng nghĩ tới chữ duyên kỳ lạ được gặp Thái phu nhân thu làm nghĩa tử để thừa kế phái Thiên Tuyệt, nào truyền võ công, nào trao bí lục, khiến cho mình có địa vị ngày nay. Thế mà mình đối với phái Thiên Tuyệt chưa cống hiến được chút gì lại còn vì mối thù riêng mà gây nên một trường huyết kiếp rùng rợn nữa hay sao?

Liều mình ư? Mình chết đi cũng không sao, nhưng mối thâm thù ai sẽ trả cho?

Chết như thế thì chẳng những không nhắm mắt mà còn thành thiên cổ tội nhân.

Trong đầu óc Cam Đường lúc này thiệt là bối rối. Ở giữa cái sống và chết, chàng không còn đường lối nào khác.

Chàng đành tặc lưỡi:

- Thôi đành mang tiếng bất nghĩa rồi sau sẽ tìm cách đền bồi. Chỉ còn có cách đó mà thôi.

Cam Đường cực kỳ đau khổ khi quyết định uy hiếp Lâm Vân để thoát thân.

Chàng băng mình từ trên nóc nhà nhảy xuống lạng người vào trong viện. Mắt chàng ngẫu nhiên ngó tới Lâm Vân. Gã vẫn lộ vẻ lo lắng bồn chồn khiến cho quyết tâm của chàng lại bị lay động. Dù là gặp lúc cấp bách đành phải tòng quyền, nhưng người nghĩa hiệp thà là chết còn hơn làm điều bất nghĩa.

Kỳ Môn lệnh chúa bỗng lạnh lùng lên tiếng:

- Bây giờ ngươi chịu nói thật hay để bản tòa phải hạ thủ.

Chương 27 - Thanh Long Bảo Phát Sinh Đại Biến

Cam Đường một lần nữa muốn thi hành quyết định. Chàng nhìn Lâm Vân bằng con mắt hối hận. Rồi lên tiếng bằng một câu nói sâu sắc:

- Lâm huynh! Vì tiểu đệ Ở vào tình trạng cấp bách. Nếu có việc vì mạo muội, sau này sẽ xin chuộc tội...

Chàng chưa dứt lời thì mũi lại ngửi thấy một hương vị mê người giống như mùi hương mà chàng đã ngửi thấy tại tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương.

Đối phương phóng chất độc một cách đột ngột, chàng không kịp lấy “Tích Độc Đan” ra uống, liền phong tỏa những đường hô hấp rồi nhảy xổ về phía Kỳ Môn lệnh chúa nhanh như chớp.

Giữa lúc hai bên gần đụng nhau, Cam Đường đột nhiên biến thế lạng người về phía Lâm Vân.

Hành động này thiệt đã ra ngoài sự tiên liệu của đối phương.

Kỳ Môn lệnh chúa vừa bật lên tiếng la hoảng thì cổ tay Lâm Vân đã bị Cam Đường nắm chặt.

Huỵch! Tiếp theo là tiếng rên ư ử.

Cam Đường loạng choạng lùi lại bảy tám bước. Chàng biến đổi sắc mặt, vẫn giữ chặt cổ tay Lâm Vân không chịu buông ra.

Lại một việc bất ngờ đã xảy ra. Chàng không nghĩ tới Lâm Vân tuy bị nắm chặt cổ tay nhưng vẫn còn công kích được. Võ học của phái Kỳ Môn cũng có chỗ kỳ bí chẳng kém gì phái Thiên Tuyệt.

Lâm Vân ra đòn để tự vệ nên gã hạ thủ khá mạnh. Giả tỷ là người khác thì chẳng chết cũng bị thương rồi.

Kỳ Môn lệnh chúa đang chuẩn bị động thủ, chợt thấy tình trạng như vậy liền thu tay về.

Lâm Vân vành mắt đỏ hoe, ngập ngừng nói:

- Hiền đệ Ơi! Ta thiệt không có ý đánh bị thương hiền đệ.

Trước tình trạng này mà Lâm Vân vẫn còn nói câu nghĩa khí đó khiến Cam Đường như bị sét đánh buông tay ra, kêu to một tiếng:

- Hỏng rồi!

Bất giác chàng lùi lại một bước.

Mê hương đã phát động khiến cho chàng đứng không vững, suýt nữa ngã quay.

Kỳ Môn lệnh chúa khẽ giơ tay lên phóng ra một sợi ngân tuyến.

Cam Đường thấy sau lưng mình đột nhiên tê nhức, mất hết nội lực. Chàng ngã lăn ra.

Một lực lượng vô hình chống chọi cho thần trí chàng còn tỉnh táo để kịp nói lên nửa câu:

- Lâm huynh! Tiểu đệ không cầu gì nữa chỉ cầu một cái chết... Nhưng vụ này không liên quan gì đến phái Thiên Tuyệt, xin đừng...

Chàng chưa dứt lời đã mê đi không còn biết gì nữa.

* * * Sương đêm ướt áo, những giọt sương thấm vào người lạnh thấu xương. Một trận gió thổi qua khiến cho Cam Đường hồi tỉnh, chàng nhìn ra bất giác kinh hãi vô cùng!

Chàng nghi ngờ hiện trạng trước mắt không hiểu là thực trạng hay là ảo mộng, và thấy người mình đặt trên gò đất giữa nơi hoang dã. Chàng tự hỏi:

- Rõ ràng mình trúng độc và bị bắt ở tổng đàn phái Kỳ Môn mà sao lại ở nơi đây?

Chàng ngấm ngầm vận chân khí thì công lực hãy còn nguyện. Tình trạng này còn khiến cho chàng thêm lòng ngờ vực.

Cam Đường trấn tĩnh tâm thần, phát giác ra trong tay mình đang cầm vật gì.

Chàng liền giơ lên xem thì ra một mảnh giấy có viết chữ đã bị thấm sương ướt đẫm.

Chàng mở mảnh giấy ra đầu tiên nhìn ngay thấy đóa hoa mẫu đơn vẽ thủy mạc. Trái tim chàng bất giác khua nhộn, chàng buột miệng la lên:

- Lại là nàng!

Ngoài ra còn ba hàng chữ lạo thảo những nét bút rất xinh tươi.

"Lẽ ra ta phải giết ngươi nhưng không nhịn được mà phải cứu ngươi là tại sao?" Cam Đường ngẩng mặt ra tự hỏi:

- Nàng là ai? Ba chữ "là tại sao" của nàng thiệt đúng. Tại sao nàng lại cứu mình?

Y là ai?

Bất thình lình một tiếng thở dài văng vẳng lọt vào tai dường như tự đằng xa đưa lại. Nó chỉ lơ mơ như có như không. Giả tỷ là người thính giác tầm thường thì không tài nào phát giác ra được.

Cam Đường động tâm đảo mắt nhìn về phía phát ra tiếng thở dài. Chàng không khỏi rùng mình. Ngoài mười trượng dưới cành lá thấp thoáng có bóng lưng một thiếu nữ yểu điệu. Tóc đẹp như mây bỏ xõa xuống. Mình nàng mặc một bộ áo cung trang màu nước biển. Tuy chàng mới nhìn thấy sau lưng nhưng biết nữ lang không phải hạng phàm tục. Cam Đường lẩm bẩm một câu rồi băng mình chạy tới.

Bóng người yểu điệu thấp thoáng một cái như quỷ mỵ rồi mất hút.

Cam Đường trong lòng nóng nảy. Chàng vọt tới rất mau, nháy mắt đã đến chỗ nữ lang vừa đứng. Nhưng bóng hồng mờ mịt biết là tìm đâu. Cây rừng lác đác, bốn mặt quạnh hiu.

Cam Đường ngẩng nhìn lên cành cây thì thấy một tấm thiếp nhỏ còn treo lủng lẳng. Trên tấm thiếp cái đập vào mắt chàng vẫn là bông mẫu đơn vẽ bằng thủy mạc.

Ngoài ra còn mấy hàng chữ lạo thạo:

Chàng như hạt bụi bên đường, Thiếp như một mớ bông vương mái ngoài.

Gặp nhau lòng những bồi hồi, Xa nhau nào biết bóng người nơi đâu?

Gió xuân má ửng khoe màu.

Mưa thu là lệ ai sầu cho ai?

Biệt ly xiết nỗi quan hoài, Tương tư luống những canh dài mẩn mơ.

Đây là bài từ của Diêu Khoan đời Tống.

Cam Đường không khỏi ngạc nhiên lẩm bẩm:

- Đoạn trên nàng nói đến hạt bụi mờ bỗng ngẫu nhiên gặp nhau rồi lại ngẫu nhiên mà xa cách. Coi bóng sau lưng nàng thì hoàn toàn là người lạ. Đoạn sau nàng nói đến nào châu lệ nào ly biệt nào tương tư thiệt khó mà hiểu được.

Cuối cùng lại còn mấy câu ai oán:

Cỏ hoa chỉ trách xuân già.

Hoa không đến sớm để mà tìm xuân?

Gió lay hoa rụng đầy sân...

Khoảng giữa bỏ trống hai câu rồi viết tiếp.

Hận này đeo đẳng nghìn thu!

Cam Đường tay cầm cánh thiếp ngẩn người ra tự nghĩ:

- Đoạn trên có ý nói gặp nhau đã muộn rồi mà cuối cùng lại có câu “Hận này ôm ấp suốt đời” khiến cho người ta mịt mờ không hiểu. Làm chi mà có cừu hận?

Chàng suy nghĩ rất nhanh rồi không khỏi run lên tự hỏi:

- Hay nàng là con gái Ma Mẫu, biểu muội của Lâm Vân?

Nghĩ tới đây chàng không khỏi buồn cười là ma nữ có tình với mình. Tại lữ quán bị nàng nhìn rõ chân tướng rồi nàng để thiếp lại. Tại tửu lầu nàng đưa thiếp ước hội đến chữa bệnh cho mẫu thân nàng lại nhờ Lâm Vân thay mặt. Bao nhiêu việc ăn khớp với nhau thực rõ quá rồi! Té ra đối phương hữu ý mà mình vô tâm. Bây giờ nàng lại cứu mình ra khỏi phái Kỳ Môn, viết thiếp để lại mấy câu:

Lẽ ra ta phải giết ngươi nhưng không nhịn được mà phải cứu ngươi là tại sao?

Chàng lẩm bẩm:

- Vì ta đã chữa cố tật cho mẫu thân nàng nhưng trong thiếp lại không nói ra.

Chẳng lẽ không phải vì thế thì là vì tình chăng?

Nhưng mối chung tình lại vì cừu thù mà xuất hiện thì kết quả phải đi đến chữ “hận”. Ôm hận nghìn thu là thế đó!

Cam Đường nghĩ vậy mà lòng không khỏi bâng khuâng.

Lâm Vân phong tư tuyệt thế thật xứng đôi vừa lứa, nàng lại chẳng yêu mà đi yêu mình là kẻ cừu thù đáng sợ thì còn biết nói làm sao? Đương nhiên nàng chưa biết mối cừu hận của hai nhà đến trình độ nào. Nếu không thì quyết nhiên nàng chẳng dám nghĩ tới tình mà nhường bước cho mối thù bất cộng đới thiên. Chữ cừu xóa bỏ hết thảy.

Cam Đường cầm tấm thiếp xé nát ra rồi tiện tay liệng đi.

Bóng lưng con người yểu điệu kia chẳng để lại cho chàng một ấn tượng sâu sắc nào. Chàng lập tức quay về hiện tại.

Tuy Cam Đường đã bị khốn ở Kỳ Môn phái mà rút cục chàng chẳng biết môn phái thần bí này ở chỗ nào. Chàng có muốn quay lại để đòi nợ nhưng cũng không biết đường. Có điều chàng đã điều tra gần rõ rệt manh mối kẻ thù. Chỉ còn khiếm khuyết về sự chứng thực ngày trước bọn người này đã hạ thủ trong trường hợp nào? Ma Vương còn sống hay chết? Mẹ con Ma Mẫu hiện giờ ẩn mình nơi đâu? Những chi tiết này chàng phải đem toàn lực ra để theo đuổi cho đến nơi.

Thế rồi chàng lại lấy tấm khăn mặt nạ đeo vào và đây là tấm thứ tư. Tấm thứ nhất hình dung một thiếu niên mặt bủng dang vàng đã mất về tay Bạch Bào quái nhân ở trong Khổ Trúc Am. Tuy chàng chết đi sống lại nhưng cũng kể là chết rồi. Tấm thứ hai là chàng văn sĩ đứng tuổi thì lúc ở trong lữ quán chàng bị kẻ rình mò khám phá ra chân tướng. Tấm thứ ba ngẫu nhiên lại là tấm lòi bộ mặt Xú Diện Nhân Ma và bị Kỳ Môn lệnh chúa, mẫu thân Lâm Vân lộ ra. Đến bây giờ là tấm thứ tư, không hiểu tướng mạo ra sao?

Cam Đường đeo mặt nạ vào rồi ngoảnh đầu nhìn ra thấy cách đó vài trượng có một khe suối nhỏ. Chàng liền chạy tới nơi cúi đầu nhìn xuống nước thì thấy bóng một chàng thiếu niên tuấn mỹ tuyệt vời. Chàng liền cởi chiếc áo xanh bên ngoài ra để lộ tấm áo nho sinh của mình.

Thích đẹp là thiên tính của con người. Cam Đường cũng không ra ngoài luật lệ đó.

Chàng lấy làm hứng thú về bộ mặt thiếu niên anh tuấn này. Bất giác chàng liên tưởng đến Bán Diện Nhân đã cứu sống lại tặng mặt nạ để mình thay đổi hình dung. Không hiểu mụ là nhân vật thế nào? Tại sao lại khuất thân nhận chức Hình Đường đường chúa của Ngọc Điệp Bảo?

Chàng lẩm bẩm:

- Năm tấm mặt nạ này khỏi nói mình cũng biết là năm mạng người đã chết rồi.

Trong đó thì Xú Diện Nhân Ma dĩ nhiên đã bị lột da mặt để chế thành mặt nạ. Màn kịch này khó mà tưởng tượng được, nhưng chắc nội vụ là một chuyện khiến người nghe phải kinh hồn. Nếu không có tấm mặt nạ đó thì có lẽ không bao giờ phanh phui ra được Kỳ Môn lệnh chúa là ai để mình biết thêm một kẻ thù. Như vậy kể rất đáng cám ơn Bán Diện Nhân.

Luồng tư tưởng của Cam Đường bất giác quay lại tới Lâm Vân. Chàng tạm gác mối thâm cừu giữa hai nhà mà nghĩ đến tình bằng hữu đáng ghi nhớ, chàng tự hỏi:

- Trong vụ này ân lẫn với thù, mình biết báo đền cách nào đây?

Rồi chàng lại nghĩ tới con gái Ma Mẫu. Bậc đại trượng phu ân oán phải cho phân minh, không thể phế bỏ hoàn toàn được...

Chàng đã ưng thuận với Lâm Vân điều tra cho biết nguyên nhân cái chết của Xú Diện Nhân Ma. Về điểm này bất luận là hai bên có mối thù hận sâu cay đến đâu, chàng cũng không thể quên được.

Đột nhiên chàng lại nghĩ tới mình được con gái Ma Mẫu cứu mạng rồi đem tới đây. Chàng đoán rằng tổng đàn phái Kỳ Môn chắc cũng chỉ gần đâu đây và rất có thể là mẹ con Ma Mẫu ẩn thân trong tổng đàn để trốn lánh Tử Thần.

Thế rồi chàng quyết tâm đi dọ thám xem tổng đàn phái Kỳ Môn ở đâu đặng tùy cơ báo thù.

Quyết định chủ ý rồi, Cam Đường lập tức thi triển khinh công chạy ra khỏi rừng.

Chàng chuẩn bị lục tìm trong vòng mười dặm bất luận là chỗ khả nghi nào cũng có vết chân chàng.

Cam Đường tiến về phía trước chừng năm dặm rồi lại rẽ sang mé hữu đi chừng năm dặm nữa. Đi hết năm dặm chàng lại quay sang mé tả. Chàng đi như vậy quanh hết một vòng rồi rút nhỏ dần phạm vi lại.

Cam Đường lục lạo trong vòng hai giờ mà chẳng phát giác ra được chỗ nào khả nghi hết.

Cam Đường lại tìm rộng phạm vi ra hai chục dặm. Chàng đang đi thì phát hiện ra trong góc một khu thung lũng có ẩn hiện một đoạn tường. Chàng động tâm liền nhắm đi vào phía đó. Tuy trông rất gần mà cách đến năm dặm. Thế là cách cái gò đất lúc mình mới hồi tỉnh đã ba mươi dặm.

Cam Đường dần dần đi gần lại thì thấy một tòa trang viện nguy nga. Bất giác lòng chàng xao xuyến nghĩ thầm:

- Có lẽ đây là mình đã tìm đến địa đầu.

Lúc đến cổng, một sự bất ngờ đã hiện ra. Trên cổng đề ba chữ triện lớn:

"THANH LONG BẢO".

Trong đầu óc chàng bỗng lại hiện ra hình ảnh Tây Môn Tố Vân, vị hôn thê mà chàng đã giải trừ hôn ước và nàng đã bị bức bách phải uống thuốc kịch độc tự tử. Màn kịch nàng bị thảm tử, thi thể chỉ còn nắm xương lại xuất hiện. Chàng nhớ lại lời thề quyết báo thù cho nàng.

Tuy nhiên chàng vẫn không quên được mối thù đối với Tây Môn Tung, thân phụ nàng. Lão đã thông gian cùng kế mẫu Lục Tú Trinh, lại mấy lần toan dùng độc thủ giết chàng và chàng đã phát thệ lấy máu rửa Ngọc Điệp Bảo.

Nhưng đó là hai việc riêng biệt. Nếu chỉ nói về một điểm Tây Môn Tố Vân bị ép gả cho thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng tại Thanh Long Bảo thì là thay nàng để báo thù, vì lỗi không ở nàng. Trong thâm tâm nàng vẫn còn nhớ tới hôn ước từ thuở nhỏ.

Cổng bảo mở mà không thấy một bóng người. Đây cũng là một hiện tượng dị thường. Một tòa

đại bảo lừng danh võ lâm, chưa nói đến chuyện kín cổng cao tường, ít ra còn phải có mấy tên tráng đinh gác cổng.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng nơi đây cũng phát sinh biến cố tương tự như tòa lâu đài của Ma Mẫu?

Nghĩ tới đây bất giác chàng rùng mình. Sau một lúc ngần ngừ chàng khoa chân bước vào trong cổng. Bỗng chàng la lên một tiếng:

- Úi chao!

Vừa vào trong cổng mắt chàng nhìn thấy ngay một cảnh tượng hãi hùng, lông tóc đứng dựng cả lên, trống ngực đánh thình thình.

Phía trong cổng trên lối đi vào bốn xác chết đen thui nằm trên vũng máu đen.

Mùi hôi thối xông lên khiến người phải buồn nôn.

Cứ tình trạng này mà coi thì những người bị nạn đã chết về chất kịch độc. Nhưng ai đã hạ độc thủ?

Cam Đường chắc rằng Thanh Long Bảo đã xảy ra một trường huyết kiếp.

Tây Môn Tố Vân đã dùng thuốc kịch độc để tự sát. Bây giờ Thanh Long Bảo lại được người đem thuốc kịch độc đến “chiếu cố”! Vậy trong những vụ này hẳn có mối liên quan đáng sợ.

Cam Đường chợt nghĩ đến thứ mê hương của Kỳ Môn lệnh chúa chắc là cũng có chất độc thì lòng chàng không khỏi hồi hộp, chàng vội lấy hai viên Tích Độc Đan bỏ vào miệng ngậm rồi mới tiến bước.

Thê thảm! Thiệt là thê thảm! Khiến người coi thấy phải kinh tâm động phách.

Cam Đường tiến thẳng vào, xuyên qua những dãy hành lang cùng tòa viện thì khắp nơi đều có máu đọng xương khô mà toàn là người bị trúng chất kích độc. Chàng chắc rằng toàn bảo không một ai thoát chết. Kẻ hạ thủ thật là tàn ác vô cùng!

Một môn phái lừng tiếng võ lâm mà toàn bộ bị chết về kịch độc chẳng những xưa nay chưa từng có mà người nghe thấy cũng phải kinh hồn bạt vía.

Đi từ ngoài vào trong chẳng những không thấy một người sống nào mà cũng không thấy một xác chết nào còn toàn vẹn.

Viện sau thấy quần áo phục sức tàn tạ thì biết rằng nội quyến cũng không ai thoát chết. Kẻ hạ thủ này với bọn Thanh Long Bảo, nếu không có mối thâm cừu thì không ai hạ độc thủ đến nỗi tuyệt diệt cả nhân tính.

Cam Đường đến đây để báo thù cho Tây Môn Tố Vân đã bị thác oan, nhưng tình trạng đã xảy ra thế này thì còn nói gì nữa?

Chàng buông tiếng thở dài toan cất bước trở ra thì bất thình lình một tràng cười the thé của đàn bà nổi lên. Tiếng cười này còn ra chiều quyến rũ, dâm dật.

Cam Đường lẳng lặng nghe ngóng thì thanh âm từ trong thiên viện mé tả phát ra.

Trong lúc này và ở nơi đây mà còn có tiếng cười của phụ nữ thiệt là một chuyện quái gở ra ngoài sự tưởng tượng của con người.

Cam Đường phập phồng lo sợ, xoay mình đi về phía thiên viện.

Ngoài cửa đã hiện ra một cách bố trí cực kỳ u nhã. Gặp buổi đông ken mà kỳ hoa dị thảo vẫn tỏa mùi hương ngào ngạt. Từ ngọn non bộ cho tới tòa viện đường như vẫn bao phủ một làn không khí ấm cúng.

Tiếng cười lúc đứt lúc nối từ trong một tòa tịnh xá sau núi non bộ phát ra.

Cam Đường thận trọng đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi lại cất bước về phía tịnh xá.

- Ông bạn ở phương nào tới đây?

Thanh âm lạnh lẽo khiến người nghe phải run sợ.

Cam Đường kinh hãi dừng bước lại.

Sau tòa giả sơn một gã thanh niên chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi mình mặc áo tía bước ra. Vẻ người gã rất phong lưu tuấn mỹ. Nhưng mí mắt có ẩn hiện tà khí thâm độc. Mới trông thấy gã ai cũng cảm thấy là một hạng người khả ố.

Cam Đường tự hỏi:

- Chẳng lẽ gã áo tía này là hung thủ đã phóng chất độc?

Chàng rất đỗi hoang mang, trầm giọng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Gã áo tía đảo cặp mắt soi mói nhìn Cam Đường một lượt rồi lạnh lùng đáp:

- Cao nhân thì không dám. Tại hạ chỉ là Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ.

Cam Đường chưa từng nghe thấy danh hiệu này bao giờ liền buột miệng hỏi lại:

- Bách Độc Công Tử?

- Phải rồi! Còn ông bạn?

- Tại hạ là “khách qua đường”.

Nghĩ tới vết bánh xe trước, Cam Đường không dám lộ ra mình là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt. Chàng e rằng lại để xảy tai họa cho bản môn vì chàng đã biết Ma Mẫu cùng Kỳ Môn lệnh chúa đang truy tầm sào huyệt Thiên Tuyệt Môn.

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ nét mặt dường như bao phủ một luồng âm khí dày đặc hơn. Gã cười nửa miệng hỏi:

- “Khách qua đường” ư? Danh hiệu này nghe không được.

- Chẳng lẽ có chỗ nào không ổn hay sao?

- Ông bạn! Ông bạn đã tỏ ra coi thường bản công tử quá!

- Sao?

- Dù là khách qua đường, nhưng không báo danh hiệu thì tức là chưa trả lời. Ông bạn dù có trả lời hay không cũng vậy thôi.

- Công tử nói sao?

- Nhất định là ông bạn phải chết.

- Công tử nói thế chẳng là khoác lác lắm ư?

- Ai đã gặp phải tay bản công tử thì đừng hòng trốn thoát.

- Công tử nói khoác thế mà không biết xấu hổ.

- Sự thực sẽ trả lời ông bạn ngay tức khắc.

- Dùng thuốc độc để rửa trang bảo này chắc là kiệt tác của công tử?

- Ông bạn nói đúng đó!

- Công tử làm thế không sợ tàn khốc quá ư?

- Thế nào là tàn khốc?

Cam Đường lửa giận bốc lên ngùn ngụt, mắt lộ sát khí. Chàng lẩm bẩm:

- Con người tàn ác thế này còn để gã sống trên thế gian làm chi?

Nhưng chàng nghĩ lại chưa biết rõ chân tướng hắn mình chưa nên hạ thủ, hãy hỏi xem có ra thêm được chi tiết gì không?

Chàng liền cười lạt hỏi:

- Công tử dùng thuốc độc rửa Thanh Long Bảo hẳn có lý do?

- Ông bạn là khách qua đường mà hỏi như vậy kể ra cũng hơi thừa.

- Nhưng tại hạ cần phải hỏi.

- Hừ! Nếu bản công tử không nói thì sao?

- Tại hạ e rằng không nói không được.

- Ông bạn nghe đại danh của bản công tử mà không thay đổi sắc mặt thì cũng là hạng khá đấy... Bản công tử không muốn để ông bạn chết thành con quỷ lu mờ. Vậy nói cho ông bạn hay là bản công tử đến đây để báo thù.

- Báo thù?

- Đúng thế.

- Báo thù gì?

- Vì cưỡng đoạt con gái một người bạn.

- Vì một người con gái mà công tử hành động thảm khốc đến thế ư?

- Phải rồi!

Từ trong nhà tịnh xá sau hòn non bộ lại có tiếng người đàn bà lãng mạn bật lên tràng cười chói tai.

Cam Đường động tâm hỏi:

- Đó phải chăng là con gái ông bạn của công tử?

- Không phải.

- Vậy thì là ai?

- Đó là tiểu thư con gái lão bảo chúa Vệ Phi khốn kiếp.

- Ủa! Công tử định làm gì cô ta?

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ cười một cách khả ố đáp:

- Ông khách qua đường! Cái đó ông bất tất hỏi làm chi.

Cam Đường lại càng ngờ vực, hỏi luôn:

- Y cũng là con gái ông bạn công tử phải không?

- Chẳng những không phải mà còn trái lại.

- Vậy thì công tử...

- Ông khách qua đường! Nếu không nói rõ cho ông bạn hay thì ông chết không nhắm mắt được. Vậy ông hãy nghe bản công tử nói đây.

Gã ngừng lại một chút rồi hằn học nói tiếp:

- Con gái ông bạn công tử bị cưỡng bách gả cho con Vệ Phi là Vệ Võ Hùng.

Nhưng nghe đâu nàng đã tự tử rồi...

Cam Đường nghe gã nói tưởng chừng như sét đánh ngang tai. Chàng loạng choạng lùi lại mấy bước, cực kỳ kinh động hỏi:

- Nàng là con gái ông bạn công tử ư?

- Phải rồi! Vậy thì sao?

- Mới đây tại hạ có mai táng một thiếu phụ và nghe nói nàng là thiếu phu nhân Thanh Long Bảo.

Phùng Kỳ hỏi giật giọng:

- Sao? Táng ở chỗ nào?

- Táng ở khu rừng ngoài thành Lạc Dương.

- Ủa!

Cam Đường trong lòng vừa đau thương vừa phẫn hận. Nguyên chàng tưởng Tây Môn Tố Vân bỏ trốn đi rồi tự vẫn là vì nàng nghĩ đến hôn ước do cha mẹ đã hứa gả cho mình từ hồi còn nhỏ. Chàng có ngờ đâu nàng lại có tình nhân nữa. Té ra nàng chết vì gã Bách Độc Công Tử này mà mình cứ hùng hục đi báo thù cho nàng thì thật là mai mỉa. Rút cục cả hai cha con họ thật là phường chó chết.

Thế rồi chàng nổi lên một tràng cười vô vị trở gót đi luôn.

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ lạng người ra cản đường nói:

- Khoan đã!

Cam Đường đang tức sẵn liền xẵng giọng hỏi:

- Công tử định làm gì?

- Ông bạn đã có ơn mai táng cho nàng. Vậy bản công tử không giết ông bạn nữa.

- Hừ!

- Nhưng dường như ông bạn nói không đúng sự thực?

- Không thực là thế nào?

- Ông bạn đến đây hẳn có việc gì?

- Việc gì thì tại hạ tưởng cũng không cần nói.

- Ông bạn đừng bức bách bản công tử phải thay đổi chú ý.

- Bức bách thì đã sao?

- Ông bạn muốn chết chăng?

- Công tử thử coi!

- Giết ông bạn bất quá chỉ giơ tay một cái là xong.

- Chưa biết ai giết ai?

- À, thằng lỏi con này hỗn thiệt. Bản công tử hỏi mi con gái ông bạn ta chết trong trường hợp nào?

- Bản nhân bất tất phải nói cho các hạ hay.

Phùng Kỳ quát lên một tiếng rồi vung chưởng đánh vào ngực Cam Đường.

Chương 28 - Một Cách Trả Thù Ghê Gớm

Phát chưởng của Phùng Kỳ đánh ra cực kỳ mãnh liệt và kỳ bí vô cùng!

Cam Đường tức quá, hắng giọng một tiếng rồi vận toàn lực phóng chưởng phản kích.

Sầm! Tiếp theo là tiếng rên ư ử.

Bách Độc Công Tử lùi lại mấy bước, miệng ứa máu tươi. Vẻ mặt gã âm trầm biến thành tàn ác. Gã run lên nói:

- Thằng lỏi con giỏi thiệt! Nhưng mi quyết nhiên không sống được đâu!

Dứt lời gã giơ tay lên.

Cam Đường biết đối phương ra hư chiêu mà cốt chỉ để phóng độc. Nhưng chàng đã ngậm viên Tích Độc Đan ở trong miệng, nên không sợ hãi gì nữa. Chất kịch độc của đối phương không hương vị mà cũng không màu sắc. Hắn chỉ giơ tay lên một cái, Cam Đường đã thấy đầu óc nặng trịch. Nhưng chỉ thoáng một cái rồi chàng phục hồi lại ngay. Chàng biết rằng Tích Độc Đan đã phát sinh công hiệu. Chàng rất yên tâm như không có việc gì, rồi lên tiếng:

- Công tử có bao nhiêu chất độc cứ đem hết ra đi!

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ cả kinh thất sắc, ấp úng hỏi:

- Ngươi... ngươi không sợ chất kịch độc ư?

- Chất độc tầm thường đó đối với bản nhân không ăn thua gì.

- Ngươi... là ai?

- Khách qua đường!

Bách Độc Công Tử thuỗn mặt ra thở dài.

Cam Đường xua tay nói:

- Thôi bước đi!

Bách Độc Công Tử trợn mắt nhìn Cam Đường nói:

- “Khách qua đường” kia! Rồi chúng ta lại gặp nhau.

Dứt lời gã băng mình đi luôn.

- Quay lại đã!

Bách Độc Công Tử dừng bước hỏi:

- Còn gì nữa?

- Cả cha con Vệ Phi đều bị chết về chất độc rồi ư?

- Còn tên thủ phạm Vệ Võ Hùng lọt lưới.

Cam Đường không khỏi sửng sốt. Chàng nhớ lại tại Khổ Trúc Am, Vệ Võ Hùng cũng đã mượn người thay thế để đốt am mong sát hại Khí Trần nữ ni chứ không lộ diện.

Bây giờ hắn lại thoát nạn này. Không hiểu hắn là nhân vật thế nào?

Chàng trỏ tay về phía tịnh xá hỏi:

- Người con gái trong kia có chuyện gì vậy?

- Y là bào muội Vệ Võ Hùng tên gọi Vệ Viên Viên. Đại khái trong vòng một giờ ả cũng chưa chết được.

- Bản nhân nói cho ngươi hay người con gái ông bạn ngươi cũng chết về chất kịch độc.

- Sao? Chết về chất kịch độc ư?

- Phải rồi!

- Hỡi ơi! Ta không ngờ đưa vật đó cho nàng phòng thân lại hóa ra đạo bùa để giải thoát.

- Ngươi lấy thuốc kịch độc đưa cho nàng phòng thân ư?

- Đúng thế!

Bách Độc Công Tử vẻ mặt cực kỳ thê thảm cơ hồ bật lên tiếng khóc. Hiển nhiên gã có một mối tình cảm rất sâu xa với Tây Môn Tố Vân.

Chuyện này khiến cho Cam Đường rất khó chịu vì Tây Môn Tố Vân dù sao trên danh nghĩa cũng là vị hôn thê của chàng.

Cam Đường tự hỏi:

- Tây Môn Tố Vân mang theo thuốc kịch độc bên mình sao lại không tung ra hạ sát đối phương mà cam tâm dùng thuốc đó để tự hủy mình? Phải chăng nàng cũng có lòng dạ thiện lương, không muốn dùng thủ đoạn tàn khốc để hại người? Hay là nàng nghĩ tới mối quan hệ sâu xa giữa Ngọc Điệp Bảo và Thanh Long Bảo? Hành động quyết liệt sẽ có ảnh hưởng đến sự giao hảo giữa hai nhà. Nhưng những cái đó chưa chắc đã là lý do chính đáng...

Chàng lại hỏi:

- Công tử quen biết với Tây Môn Tố Vân trong trường hợp nào?

- Tây Môn Tố Vân ư?

- Con gái ông bạn của công tử.

- Nàng nói với ông "khách qua đường" tên là Tây Môn Tố Vân ư?

- Chẳng lẽ còn không phải hay sao?

- Nàng là Trần Ngọc Chi, tiểu thư của bang chúa Trần Đại Hy ở bang Thiên Long.

Cam Đường kinh hãi run lên hỏi:

- Nàng không phải là Tây Môn Tố Vân ư?

- Không phải đâu!

Bách Độc Công Tử nói xong chạy vọt đi.

Cam Đường đứng thộn mặt ra đường trường. Chàng không biết nói sao và không bao giờ ngờ đến sự việc lại té ra thế này. Mình đã mai táng không phải là Tây Môn Tố Vân mà là Trần Ngọc Chi, con gái Thiên Long bang chúa.

Cam Đường lại tự hỏi:

- Thanh Long Bảo Chúa Vệ Phi chỉ có người con trai độc nhất là Vệ Võ Hùng.

Ngày Tây Môn Tố Vân làm lễ vu quy về nhà Vệ Võ Hùng chính là ngày mình đến Ngọc Điệp Bảo để thoái hôn. Chính mắt mình đã trông thấy, khi nào còn trật được? Sao bây giờ lại hóa ra Trần Ngọc Chi? Thế này thì kỳ quá, còn trời nào hiểu được?

Tiếng cười trong nhà tịnh xá bây giờ biến thành tiếng rên rất kỳ dị.

Cam Đường động tâm, lẩm bẩm:

- Theo lời Bách Độc Công Tử thì người con gái trong tịnh xá kia là Vệ Viên Viên, bào muội Vệ Võ Hùng. Bây giờ mình muốn vén tấm màn bí mật này thì chỉ hỏi nàng là ra hết. Có điều mình chưa hiểu Bách Độc Công Tử đã thi triển thủ pháp gì vào người nàng?

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa cất bước đi quanh ngọn non bộ tiến về phía tịnh xá.

Tuy cửa phòng đóng, nhưng những tiếng rên nho nhỏ vẫn lọt ra ngoài.

Cam Đường lại gần cửa sổ ghé mắt nhòm vào, bất giác chàng giật mình kinh hãi.

Trong phòng chăn loan nệm gấm, trên giường nằm một nữ lang áo trắng mắt ngọc môi hồng, tóc mây buông rũ. Thật là một chốn khuê phòng của vị tiểu thư đài các.

Thiếu nữ nằm trên giường không ngớt cử động giãy giụa, miệng phát ra những tiếng rên cực kỳ quái dị. Thiếu nữ này đối với chàng không phải người lạ, dường như chàng đã gặp ở đâu rồi.

Cam Đường chau mày ngẫm nghĩ. Chàng nhẩm tính những thiếu nữ mà chàng đã gặp.

Đột nhiên chàng nhớ tới lúc ra khỏi Khổ Trúc Am có gặp một nữ lang áo trắng đang uy hiếp Khí Trần nữ ni. Đến lúc động thủ, nàng đã dùng kiếm đâm thủng vạt áo chàng chín lỗ. Chàng mới trao đổi một chiêu mà nàng phải thổ huyết chạy trốn.

Cam Đường khẽ la lên:

- Đúng nàng không sai rồi! Không ngờ nàng là bào muội Vệ Võ Hùng, nàng đã đánh chết người thay thế Vệ Võ Hùng. Vậy giữa Thanh Long Bảo, Khí Trần nữ ni và nữ lang ba người này có mối liên hệ rất phức tạp.

Cam Đường không bao giờ quên được con người tuyệt sắc giai nhân Khí Trần nữ ni, vì nàng là người thiếu nữ đầu tiên đã in vào óc chàng. Nhưng thân thế cùng lai lịch nàng vẫn ở trong vòng bí mật. Bữa nay chàng hy vọng phanh phui được điều bí mật này.

Cam Đường khẽ cất tiếng gọi:

- Vệ cô nương!

Nữ lang áo trắng dường như không nghe thấy. Cam Đường gọi luôn mấy tiếng nàng vẫn không lên tiếng tựa như người đã mất trí giác.

Cam Đường đành chịu bó tay. Chàng không muốn sấn vào khuê phòng đàn bà con gái mà cũng không có cách nào kêu nàng ra được.

Ngẫm nghĩ một lúc, Cam Đường lại mở cửa phòng, đứng ngay giữa cửa gọi:

- Vệ cô nương!....

Vẻ mặt đối phương khiến cho chàng không biết nói gì nữa.

Nữ lang áo trắng Vệ Viên Viên chợt nhìn thấy Cam Đường đứng trước cửa phòng, nàng ngồi nhỏm dậy. Mắt nàng đỏ như lửa, má cũng ửng hồng. Miệng nàng tựa như cười mà không phải cười. Nàng ho sù sụ rồi hỏi:

- Đã đến đây ư?

Thanh âm nàng có vẻ rất quyến rũ khiến người nghe phải bâng khuâng có ý nghĩ bất chính...

Cam Đường hít mạnh một hơi thở rồi nghĩ thầm:

- Không hiểu Bách Độc Công Tử cho nàng uống thứ thuốc gì mà thành loạn tính.

Ta hãy cho nàng uống viên Tích Độc Đan để giải độc rồi sẽ liệu.

Nghĩ vậy rồi chàng cất bước vào phòng rồi tiến gần lại phía giường nằm.

Vệ Viên Viên phát ra một tràng cười đầy vẻ dâm đãng, giơ bàn tay ngọc ra nhảy xổ về phía Cam Đường.

Cam Đường giật mình kinh hãi né người tránh khỏi.

Vệ Viên Viên nhảy xổ vào quãng không, loạng choạng người đi rồi va vào cửa phòng. Nàng xoay mình lại, thở hồng hộc hỏi:

- Oan gia! Người nhẫn tâm... hành hạ ta đến thế ư? Ồ! Lại đây! Đừng đi nữa...

Binh một tiếng. Nàng cài then cửa lại.

Cam Đường chân tay luống cuống, mặt thẹn đỏ bừng. Trái tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Vệ Viên Viên mắt hạnh đưa đẩy, người nàng run lên. Thốt nhiên nàng cởi giải lụa, áo quần trễ cả ra.

Cam Đường quát hỏi:

- Cô làm gì vậy?

Vệ Viên Viên cởi hết quần áo ra rồi. Da thịt nàng mịn màng trắng như ngọc.

Mạch máu Cam Đường căng thẳng, mồ hôi toát ra đầm đìa. Chàng muốn nhảy ra khỏi phòng, nhưng đối phương đứng chặn lấy cửa rồi mà cửa lại cài then, chàng không còn cách nào ra được.

Trong lúc cấp bách, Cam Đường phóng chưởng đánh vào cửa sổ, muốn cho cánh cửa bật tung để chuồn ra ngoài. Nhưng chưởng kình dù mạnh đến đâu cũng không làm cho cửa sổ nhúc nhích được, vì những cửa ở căn tịnh xá này đều bằng thép đúc.

Cam Đường bồn chồn trong dạ.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này Vệ Viên Viên đã cởi hết sạch quần áo, mình trần như nhộng. Tất cả cái gì kín đáo đều bộc lộ ra ngoài.

Cam Đường thấy thế, chàng hốt hoảng cơ hồ ngất đi. Mồ hôi trán nhỏ xuống tong tong...

Vệ Viên Viên rên lên một tiếng rồi nhảy xổ lại.

Cam Đường hốt hoảng phải thi triển phép "Truy Phong Hóa Ảnh" vọt về phía sau nàng.

Vệ Viên Viên thở hổn hển xoay người lại rồi bật lên tiếng cười khanh khách.

Nàng nói:

- Oan gia ơi! Ta... không thể chờ ngươi được nữa. Ngươi thiệt là tàn nhẫn.

Mắt nàng lửa dục bốc lên đỏ ngầu. Miệng anh đào hé mở, thở hồng hộc dường như con dã thú nổi cơn đói khát thèm thuồng.

Cam Đường liều mình tiến lại đưa ngón tay ra điểm. Nhưng ngón tay chàng sắp chạm vào da nàng bỗng nhiên rút lại, run bần bật cơ hồ không nhận rõ được huyệt đạo...

Giữa lúc chàng còn đang ngơ ngẩn thì chỉ trong chớp nhoáng tấm thân trắng như tuyết đã quấn lấy người chàng.

Vệ Viên Viên bị hất tung mình vào tường vách rồi bật lại ngã lăn xuống đất.

Cam Đường cảm thấy toàn thân tê dại. Chàng nhắm chặt hai mắt lại không dám nhìn nữa. Chàng đánh đòn vừa rồi là do phản ứng tự nhiên.

Tiếng rên la vẫn vang lên không ngớt, hiển nhiên nàng đã bị thương nặng.

Cam Đường nghiến răng ken két. Chàng căm hận Bách Độc Công Tử đến cực điểm. Vì chàng biết thủ đoạn tàn độc này là chỗ dụng tâm của gã. Gã thấy con ông bạn bị ép gả liền dùng thuốc độc sát hại cả toàn gia Thanh Long Bảo rồi gian dâm con gái đối phương để rửa hận. Hành động dã man này phản bội đạo nghĩa võ lâm, đến quỷ thần cũng căm phẫn. Chàng nghĩ tới Vệ Viên Viên trúng phải chất độc dâm mỵ mà mất hết nhân tính thật là đáng thương, nên chàng

cảm thấy đồng tình với nàng.

Cam Đường hối hận mình đã ra tay quá phũ phàng đối với một cô gái thần trí mê man, mất hết nội lực.

Chàng lại mở mắt ra thấy Vệ Viên Viên miệng còn ứa máu, nhưng người nàng đã đứng lên được. Mắt nàng vẫn đỏ ngầu, mũi nàng khụt khịt. Hai tay dường như mất hết sức lực, vẫn giơ lên ôm vào quãng không. Người nàng lảo đảo muốn té.

Cam Đường tuy đứng trước hoàn cảnh này nhưng lòng chàng không bợn chút tà niệm. Đường lối nghĩa hiệp của võ đạo là thế. Hơn nữa chàng đem lòng thương xót cho một cô gái bị Ô nhục khiến chàng rất bình tĩnh.

Chàng tiếng lên hai bước điểm cách không đánh “véo” một tiếng.

Vệ Viên Viên ngã ra liền...

Cam Đường thở phào một cái. Chàng vội lượm áo quần quấn bừa vào người nàng.

Rồi chàng lấy thuốc Tích Độc Đan trong bình ngọc ra nhét vào miệng nàng một viên.

Đoạn chàng giải khai huyệt đạo cho nàng, đánh liều nắm lấy người nàng.

Vệ Viên Viên giương mắt, há miệng toan la lên. Viên Tích Độc Đan liền trôi ngay vào cổ họng.

Cam Đường vội đưa bàn tay ra ấn vào huyệt “mạch căn” nữ lang thúc đẩy chân khí vào để trợ lực cho chất thuốc mau ngấm vào cơ thể.

Vệ Viên Viên cố sức dãy dụa, miệng không ngớt la:

- Oan gia! Tâm can ta... ngươi thật là tàn nhẫn! Ngươi trả lại cho ta... Ta chết đến nơi rồi!

Cam Đường mồ hôi toát ra như tắm, toàn thân chàng run lên bần bật. Trước hoàn cảnh này tưởng chừng sắt đá cũng không cầm lòng được.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Vệ Viên Viên vẫn giữ nguyên tình trạng cũ, chưa thấy chút gì thay đổi.

Cam Đường cảm thấy tâm thần lạc lõng hoang mang. Chàng cho nàng trúng độc nặng quá, dược lực không đủ sức làm cho nàng tỉnh lại.

Chàng liền nhét thêm ba viên “Tích Độc Đan” nữa vào miệng nàng, rồi thúc đẩy chân khí mạnh hơn.

Sau một khắc, Vệ Viên Viên cựa mạnh một cái. Cam Đường bất ngờ không kịp đề phòng ngã người xuống đất.

Vệ Viên Viên như con hổ đói vồ mồi, ôm chặt lấy Cam Đường, hai người dần co lăn trên mặt đất.

Cam Đường vừa kinh hãi vừa nóng nảy vô cùng!

Miệng Vệ Viên Viên hãy còn vết máu chưa khô. Nàng áp môi vào cổ Cam Đường.

Mùi u hương của nữ lang đưa vào mũi chàng. Cánh tay ngọc đặt ra sau vai chàng.

Cặp đùi trắng muốt quấn lấy chân chàng. Hai trái đào căng thẳng không ngớt cọ sát vào trước ngực chàng.

Cam Đường cặp mắt đỏ ngầu, chàng phải khó khăn lắm mới đưa được tay ra điểm lẹ vào huyệt đạo đối phương.

Nhưng lạ thay! Huyệt đạo không bị chàng kiềm chế mà sức gò ép của đối phương lại càng khủng khiếp. Công lực Cam Đường ghê gớm mà cũng không hất ra được.

Cam Đường ngoảnh mặt đi mà mùi hương ngào ngạt vẫn còn phảng phất. Ngọn lưỡi của đối phương vẫn không ngớt liếm vào môi chàng.

Một luồng nhiệt khí từ huyệt đan điền bỗng nổi lên. Cam Đường ngấm ngầm la lên:

- Không xong rồi!

Lòng cương quyết đề phòng của chàng cơ hồ tan vỡ và hậu quả thật là đáng sợ!

Hiện giờ chỉ còn một cách là thi triển Thiên Tuyệt chưởng hay Thiên Tuyệt chỉ.

Nhưng nó có đem lại những hậu quả tương đương khủng khiếp. Bất luận là chưởng hay chỉ đã phóng ra là nàng phải đắm ngọc chìm hương.

Cam Đường khi nào dám đang tay hạ thủ sát hại tánh mạng một thiếu nữ khỏa thân? Chàng càng nghĩ càng căm hận Bách Độc Công Tử.

Vệ Viên Viên ôm ghì lấy chàng mỗi lúc một chặt hơn khiến chàng cơ hồ nghẹt thở.

Thuốc "Tích Độc Đan" đã mất hiệu lực. Đó là một điều không bao giờ chàng ngờ tới.

Chàng tự hỏi:

- Hay là Bách Độc Công Tử đã dùng thủ pháp tà môn nào chứ không phải dùng độc?

Đáng tiếc là mình chưa nghiên cứu thiên Kỳ Hoàng để đối phó với những tà công trên chốn giang hồ. Bây giờ ngoại trừ cách hạ sát đối phương, chàng đành vô kế khả thi.

Chương 29 - Thanh Long Bảo Cam Đường Trúng Độc

Cam Đường cảm thấy toàn thân nóng như lửa, đầu óc mơ màng, rồi một thứ cảm giác vô hình rung động làm cho chàng choáng váng, tưởng chừng như trời đất quay cuồng, mắt nảy đom đóm.

Tấm thân mềm mại nóng bỏng lúc này đã phát hiện một ma lực ghê gớm. Bầu máu nóng chàng sủi lên sùng sục, huyết mạch căng thẳng cơ hồ làm chàng phát điên.

Trí sáng suốt sắp bị lửa dục đốt cháy làm cho tiêu ma.

Giữa lúc nguy cơ tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc thì Vệ Viên Viên tựa hồ quả bóng xì hơi. Nàng buông hai tay ra, người nàng mền nhũn nằm lăn dưới đất.

Thế là hành động điên cuồng của Vệ Viên Viên chấm dứt một cách đột ngột, bất ngờ.

Cam Đường tựa hồ như kẻ sắp chết đuối đột nhiên vào được đến bờ. Chàng đứng phắt dậy lau mồ hôi, đưa mắt nhìn vào người Vệ Viên Viên.

Vừa nhìn thấy chàng đã kinh hồn bạt vía, mình nổi gai ốc. Tai mắt mũi miệng nàng ứa máu tươi. Da mặt tím lại, toàn thân run bần bật. Trông nàng hiện giờ còn ghê gớm hơn là nhìn thấy quỷ sứ.

Cam Đường, một tay võ công quán thế, đành chịu bó tay không biết làm thế nào.

Chàng sực nhớ tới Bách Độc Công Tử lúc bỏ đi còn nói một câu "trong vòng một giờ y chưa chết được đâu..." Chàng tự hỏi:

- Hay là nàng sắp chết đến nơi rồi?

Nghĩ tới đây chàng lại run sợ.

Vệ Viên Viên dãy đành đạch một lúc rồi nằm yên không nhúc nhích nữa.

Cam Đường lông tóc đứng dựng cả lên, vội đưa tay ra sờ huyệt mạch rồi vẻ mặt buồn rầu. Chàng thở dài nói:

- Đau đớn cho con người bạc mệnh! Nàng kết liễu cuộc đời rồi.

Vệ Viên Viên đã tắt thở. Cái chết của nàng thật là thảm tuyệt nhân hoàn.

Cam Đường nghiến răng giậm chân hằn học nói một mình:

- Ta không giết được Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ thì thề chẳng làm người nữa.

Nào bí mật về Tây Môn Tố Vân! Nào bí mật về Bạch Bào quái nhân! Nào bí mật về Khí Trần nữ ni! Nào bí mật về Vệ Võ Hùng thay hình đổi dạng để xuất hiện trên chốn giang hồ!.... Bao nhiêu điều bí mật Cam Đường chưa có cách nào phanh phui ra được.

Thanh Long Bảo vì một ả Trần Ngọc Chi mà bị Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ hạ độc thủ. Toàn bảo bị mất mạng, trừ một mình thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng hành tung bí mật, còn không một ai thoát chết.

Cam Đường nghĩ tới không khỏi thương tâm. Thực ra Thanh Long Bảo đối với chàng không có thù hận gì.

Chàng tưởng lầm Trần Ngọc Chi là Tây Môn Tố Vân nên tìm đến đây để báo thù cho nàng. Không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Chàng lẩm bẩm:

- Tây Môn Tố Vân gả cho Vệ Võ Hùng là một sự hiển nhiên mà sao lại biến thành Trần Ngọc Chi? Tây Môn Tố Vân đi đâu? Điều bí mật này nếu không tìm được đích thân Vệ Võ Hùng thì e rằng không còn cách nào khám phá ra được.

Giữa lúc ấy bên ngoài tịnh xá có tiếng động rất nhỏ. Cam Đường kinh hãi hỏi vọng ra:

- Ai?

Bên ngoài có tiếng đáp lại:

- Lão phu là Thạch Thiên Ngang.

Cam Đường rút then mở cửa, lạng người ra ngoài.

Dưới cửa sổ một lão già áo vải đầy vẻ bi thảm hoảng hồn đứng đó. Chàng cất tiếng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

- Lão phu là Thạch Thiên Ngang, không phải là người võ lâm.

- Ủa! Lão trượng ở đâu đến đây?

- Lão phu ở dãy nhà mé tây trong bảo.

- Sao lão trượng lại không mắc phải tay độc thủ?

- Hỡi ơi! Sống chết đã có số mạng. Chắc là lão phu chưa tới ngày tận số.

- Sao lão trượng lại thoát chết?

- Vì lão phu không biết võ nghệ. Lúc xảy ra tai họa vội chui vào ẩn ở trong hòn non bộ. Không ngờ thế mà thoát nạn.

- Sự việc xảy ra thế nào chắc lão trượng nhìn rõ hết?

- Đúng rồi! Họa phúc vốn không phải tự nhiên mà đến, đều do người ta đón. Vì thế mà có câu "Trời gieo tai vạ còn có thể tránh thoát, chứ người làm nên tội thì còn sống làm sao được"?

Cam Đường động tâm hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo lão trượng mấy câu được chăng?

- Điều gì mà lão trượng biết xin nói thực hết.

- Bảo chúa đây có mấy vị công tử?

- Chỉ một mình Vệ Võ Hùng mà thôi.

- Tại hạ nghe người ta nói Thanh Long Bảo và Ngọc Điệp Bảo đã cùng nhau kết duyên tần tấn?

- Quả có việc ấy.

- Theo chỗ tại hạ biết thì thiếu phu nhân quý bảo lại là tiểu thư Trần Ngọc Chi, con gái Thiên Long bang chúa.

Thạch Thiên Ngang kinh ngạc nhìn Cam Đường một lúc rồi hỏi lại:

- Phải chăng tiểu ca vì ôm mối bất bình mà đến đây?

Cam Đường gượng cười đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên đến đây.

- Lão phu biết xưng hô tiểu ca cách nào đây?

- Bạn hữu giang hồ... kêu tại hạ bằng “khách qua đường”.

- Cái đó không phải là đúng danh hiệu.

- Lão trượng đã không phải người trong võ lâm thì hà tất hỏi kỹ làm chi.

- Phải rồi! Phải rồi! Lão phu chỉ có tính hiếu kỳ mà thôi. Coi tiểu ca tướng mạo bất phàm, hẳn cũng xuất thân từ một danh môn?

- Chả có gì đáng kể đâu.

Thạch Thiên Ngang miệng cười tý toét vẫn tiếp tục hỏi:

- Lão phu thấy tiểu ca chẳng coi độc công của Bách Độc tiểu tử vào đâu, chắc là phải có pháp thuật?

- Pháp thuật ư? Ha ha! Trên thế gian làm gì có pháp thuật? Đó là người giang hồ bịp đời mà thôi.

- Thế thì làm sao tiểu ca lại không sợ?

- Tại hạ trông cậy vào đơn dược mà thôi.

- Ủa! Trong thiên hạ sao có thứ diệu dược đến thế? Bây giờ lão phu mới nghe thấy là lần đầu. Giả tỉ tiểu ca lại sớm một chút thì có thể vãn hồi được kiếp nạn cho tệ bảo.

Hỡi ơi! Thế mới hay thiên số nan đào.

Cam Đường không muốn nói chuyện dài dòng vô vị, liền hỏi ngay:

- Tại hạ muốn biết việc thiếu phu nhân.

Thạch Thiên Ngang chớp mắt vài cái rồi nói:

- Câu chuyện khá dài. Thiếu bảo chúa nghinh hôn Tây Môn Tố Vân, tiểu thư Ngọc Điệp bảo chúa Tây Môn Tung về rồi ngay đêm động phòng hoa chúc, nàng bỏ trốn đi...

Cam Đường giật mình hỏi:

- Bỏ trốn ư?

- Đúng thế! Nàng trốn ngay lúc chưa thành lễ phu thê.

- Tại sao vậy?

- Nghe nói Tây Môn Tố Vân thuở nhỏ đã có nơi đính hôn. Nàng kiên chí “liệt nữ không lấy hai chồng”. Nhưng vì muốn tỏ lòng hiếu thuận với phụ thân, nàng phải bước chân về nhà chồng rồi mới trốn đi.

- Thế rồi sao nữa?

- Hai bên đã là chỗ thông gia, họ cần giữ thể diện cho nhau, nên giữ vụ này tuyệt đối bí mật, không tiết lộ ra ngoài.

- Vậy Tây Môn Tố Vân hiện giờ lạc lõng nơi đâu?

- Cái đó lão phu cũng không rõ.

- Vậy thiếu phu nhân sau này là ai?

- Tây Môn Tố Vân bỏ đi sau một tháng thì thiếu bảo chúa lại cưới tiểu thư Trần Ngọc Chi, con gái Thiên Long bang chúa.

- Tại sao Trần Ngọc Chi cũng bỏ đi?

Thạch Thiên Ngang lắc đầu thở dài nói:

- Oan nghiệt!

- Lão trượng nói thế là nghĩa làm sao?

- Vệ Võ Hùng thiếu bộ sinh dục, không làm gì được, nên lão quỷ Vệ Phi thay thế cho con...

- Sao? Vệ Phi loạn dâm con dâu ư?

- Chính là thế đó!

- Thế thì đời nào Thiên Long Bảo chịu để yên?

- Nhưng trót lỡ rồi đành để cho lỡ luôn.

Cam Đường bây giờ mới tỉnh ngộ vì sao Trần Ngọc Chi bị bách uống thuốc độc để tự tận. Trước khi lâm tử, nàng lớn tiếng thóa mạ con chó già là loài cầm thú, thì ra trong vụ này có chỗ ngoắt ngoéo đó. Lão Vệ Phi chết là đáng kiếp. Còn bọn gia nhân hết thảy đều bị kiếp nạn cũng là tự rước lấy vạ vào mình.

Chàng lại hỏi:

- Hiện giờ gã Vệ Võ Hùng ở đâu?

Thạch Thiên Ngang ngập ngừng:

- Cái đó...

Đột nhiên lão ngửa mặt lên trời, cặp lông mày nhăn tít lại ra chiều đau khổ vô cùng. Miệng lão la luôn mấy tiếng:

- Úi chao! Úi chao!

Cam Đường kinh hãi hỏi:

- Lão trượng làm sao thế?

- Lão phu... đau như bị cắt ruột.

Lão vừa nói vừa lăn lộn dưới đất.

Cam Đường thất kinh, buột miệng hỏi:

- Phải chăng lão trượng cũng bị trúng độc?

Thạch Thiên Ngang ấp úng đáp:

- Cái đó... không hiểu... gã Bách Độc Công Tử kia đã...

Cam Đường ngắt lời:

- Chắc chốn này hãy còn chất độc?

Thạch Thiên Ngang lại la lên:

- Trời ơi! Đau chết lão phu rồi.

Cam Đường nói:

- Lão trượng bất tất phải hoang mang! Trong mình tại hạ có thuốc đây. Lão trượng thử uống xem.

Chàng vừa nói vừa móc trong bọc ra một cái bình ngọc nhỏ.

Thạch Thiên Ngang gượng hỏi lại:

- Đây là thuốc gì vậy?

Cam Đường đáp:

- Tích Độc Đan, một thứ linh đan độc đáo của phái Thiên Tuyệt.

Chàng trót lỡ lời, biết là không ổn, nhưng đã không thu lại được nữa. Chàng hận mình một lúc sơ ý để tiết lộ hành tung.

Thạch Thiên Ngang trợn hai mắt lên hỏi:

- Phải chăng tiểu ca là thiếu giáo chủ Thi Thiên Đường mà gần đây trên chốn giang hồ đồn đại rất nhiều?

Cam Đường trong lòng chấn động, run lên hỏi:

- Lão trượng đã bảo không phải người võ lâm mà sao lại biết việc võ lâm?

Thạch Thiên Ngang không ngớt rên rỉ, đáp bằng một giọng run run:

- Úi chao!.... Lão phu... cũng thuộc dòng dõi võ lâm... nên cũng biết...

Cam Đường mở nắp bình ra móc lấy một viên thuốc cầm trong tay.

Thạch Thiên Ngang lại nói:

- Thiếu chủ!.... Thuốc này uống vào rồi vĩnh viễn không sợ chất độc nữa phải chăng?...

- Thuốc này chỉ có thể giải độc mà thôi!

- Thế thì thiếu chủ...

Cam Đường không nhẫn nại được nữa, ngắt lời:

- Nếu ngậm thuốc trong miệng thì có thể đề phòng được chất độc.

- Ủa!....

- Lão trượng thử uống một viên coi!

Thạch Thiên Ngang giơ bàn tay run run ra đón viên thuốc.

Đột nhiên lão xoay tay quét ngang một cái.

Cam Đường bị vố bất ngờ! Cả bình Tích Độc Đan lẫn viên thuốc cầm trong tay đều bị rớt xuống rồi lăn vào trong ao nước bên hòn non bộ.

Thạch Thiên Ngang lăn mình nhảy ra xa ngoài hai trượng nhanh như chớp.

Cam Đường căm tức, cặp mắt đỏ ngầu quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Thạch Thiên Ngang vuốt mặt một cái để lộ chân tướng, lạnh lùng đáp:

- Ngươi thử coi lại xem.

Cam Đường la lên một tiếng:

- Úi cha!

Chàng ruột gan tan nát vì đối phương chính là Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ đã giả dạng. Mắt lộ sát khí đằng đằng, chàng nhảy xổ lại nhanh như chớp.

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ đã nếm công lực của Cam Đường, gã không dám chống đối, nhảy lùi ra xa ba trượng.

Cam Đường trợn mắt lên cơ hồ rách cả mí ra, lớn tiếng quát:

- Gã họ Phùng kia! Ta không giết được mi thề chẳng làm người!

Chàng lại băng mình nhảy xổ về phía Bách Độc Công Tử. Nhưng đột nhiên chàng cảm thấy kình lực mất tiêu. Người chàng đang lơ lửng trên không rớt ngay xuống đất. Chàng lẩm bẩm:

- Hỏng bét! Mình trúng độc mất rồi!

Bách Độc Công Tử nổi lên một tràng cười quái gở nói:

- Thằng lỏi kia! Cái danh Bách Độc Công Tử của ta há phải tự nhiên mà được?

Ngươi đã trúng phải chất độc vô hình của bản công tử thì chỉ còn sống được trong khoảnh khắc mà thôi.

Cam Đường thấy đầu nhức mắt hoa, kình lực tiêu tan dần. Một cảm giác tê dại chạy vào trái tim, chàng biết ngay là chất kịch độc sắp công tâm đến nơi. Chàng vội thi triển môn tuyệt học của bản phái phong tỏa tâm mạch để ngăn ngừa chất độc chạy vào trái tim.

Bách Độc Công Tử cất giọng the thé nói:

- Thi Thiên Đường! Ta không muốn giết ngươi, song ngươi lại tự đi tìm cái chết...

Cam Đường lại gầm lên:

- Câm miệng đi!....

Đầu óc choáng váng, người chàng lảo đảo.

Bách Độc Công Tử hỏi móc:

- Thiếu chủ! Thiếu chủ có di ngôn gì nữa không?

Cam Đường chấn động tâm thần hỏi lại:

- Phùng Kỳ, những chuyện ngươi vừa nói có thiệt không?

Phùng Kỳ đáp:

- Không sai đâu! Cái đó chính Tây Tịch Tiên Sinh Thạch Thiên Ngang đã dò thám ra. Nếu thiếu chủ không tin thì cứ kiếm lão mà hỏi. Hiện lão còn nằm dưới hầm non bộ kia. Nhưng... ha ha!.... Âm dương cách trở, thiếu chủ chờ khi chết đi rồi sẽ đối chất với lão.

Cam Đường quắc mắt lên nói:

- Ta hận mình không thể giết mi được!

Phùng Kỳ nổi lên tràng cười rộ nói:

- Ha ha! Thi Thiên Đường! Có ai dám ngông cuồng mở miệng nói là giết được Bách Độc Công

Tử bao giờ đâu.

- Hừ!....

- Ủa! Bản công tử suýt nữa quên một điều. Võ học phái Thiên Tuyệt biến ảo phi thường! Người chết rồi còn sống lại được trừ phi bị chặt chân tay mới chết. Có đúng thế không?

Cam Đường trong lòng hồi hộp. Chàng nghe gã nói đến chuyện chặt chân tay lại nhớ tới nghĩa phụ là Thi Lỗi và nghĩa huynh là Thi Thiên Tán bị thảm tử dưới chân núi Thái Hàng. Chàng tự hỏi:

- Môn "Sinh Cơ Bất Diệt" của phái Thiên Tuyệt là một điều cực kỳ bí mật mà sao gã này lại biết? Phải chăng hai cha con chưởng môn đời trước phái Thiên Tuyệt cùng gã Bách Độc Công Tử này có mối liên quan? Hỡi ơi! Bây giờ tính mạng mình còn chưa giữ được thì nói chi đến chuyện truy tầm hung thủ?

Bách Độc Công Tử lại nói:

- Lẽ ra thì lúc này ngươi đã bị thuốc độc phát tác làm cho ngã lăn ra rồi, thế mà ngươi còn đứng vững được. Quả nhiên võ học của phái Thiên Tuyệt danh bất hư truyền.

Bản công tử phải động thủ mới được.

Cam Đường chợt nhớ tới hương chủ Bàn Cửu Nương, thuộc hạ phái Thiên Tuyệt, lúc còn ở nhà Ma Mẫu đã đưa cho mình một viên đạn đen. Mụ còn dặn gặp lúc nguy cấp thì tung hòn đạn lên không. Mình chưa dùng tới, mà bây giờ gặp lúc cấp bách hãy dùng thử xem.

Cam Đường nghĩ vậy liền thò tay vào bọc lấy viên đạn đem ra cặp trong hai ngón tay búng lên không.

Binh! Một luồng hồng quang vọt lên.

Bách Độc Công Tử biến sắc nói:

- Tiểu tử! Bây giờ ngươi mới phóng tin cầu viện thì đã chậm mất rồi!

Cam Đường nghe gã nói lại càng khiếp sợ. Chính chàng cũng nghĩ rằng tín hiệu này mình có phóng ra cũng bằng vô dụng. Một là quanh đây chưa chắc đã có một tên đệ tử bản môn nào. Hai là thời gian cũng không kịp nữa. Dù có người đến cũng chỉ thu được xác mình về mà thôi. Ba là người bản môn có đên đây chưa chắc đã địch nổi Bách Độc Công Tử.

Bách Độc Công Tử tiến gần lại...

Cam Đường nghiến răng cố giữ cho người khỏi ngã lăn ra. Chàng đề tựu tàn lực vào hai bàn tay. Dù sao chàng cũng không thể bó tay chờ chết.

Đầu váng mắt hoa, chàng nhìn đối phương đã biến ảo thành hai người.

Phùng Kỳ đã tới gần chỉ còn cách một với tay.

Cam Đường nghiến răng đánh ra một chưởng.

Thân thủ của chàng tuy đã bị thuốc độc làm cho sắp chết đến nơi nhưng đòn đánh liều mạng

vẫn còn mãnh liệt vô cùng, khiến cho người ta phải kinh hãi. Nhất là Bách Độc Công Tử lại không ngờ chàng còn có sức để phản kích.

Sầm! Tiếp theo là một tiếng rên.

Bách Độc Công Tử bị hất mạnh phải lùi lại liền mấy bước.

Dù sao thì đó cũng chỉ là cây cung cứng giương đến độ chót. Cam Đường tuy đánh trúng đối phương một chiêu nhưng vẫn không thể làm cho gã chết được. Thương thế cũng không lấy gì làm nặng lắm.

Cam Đường loạng choạng ngồi phệt xuống đất. Nhưng chàng tự cường, lẩm bẩm:

- Ta không thể ngã ra được.

Ý niệm này đã phát sinh một lực lượng vô hình làm chàng lại đứng ngay lên được.

Bách Độc Công Tử bật lên tiếng cười hung ác nói:

- Thi Thiên Đường! Bản công tử phái xé xác ngươi ra rồi sẽ làm cho biến thành nước.

Thanh âm gã khiến người nghe phải lạnh xương sống.

Cam Đường nhờ có chí khí cường ngạo nhưng cũng chỉ chống chọi được một chút.

Người chàng lại lảo đảo muốn té. Chàng biết là cơ sự hỏng rồi, chỉ còn nhắm mắt chờ chết vì không còn chút lực lượng nào để phản kháng được nữa. Bóng tử thần ám ảnh tựa hồ đã chụp lên người chàng.

Hình ảnh Bách Độc Công Tử chàng chỉ còn trống thấy lờ mờ đang từ từ bước lại gần!

Bất thình lình một tiếng quát ghê rợn vọng lại:

- Dừng tay!

Một bóng người như ma quỷ xuất hiện.

Bách Độc Công Tử từ từ xoay đầu nhìn lại thì thấy một chàng thư sinh áo xanh tuấn mỹ tuyệt luân, đứng cách xa gã chừng một trượng. Mắt chàng sáng như sao, nhưng hàn khí khiến cho người ta phải ghê sợ.

Cam Đường thần trí hồi tỉnh, chàng nhìn lại thì người mới đến chính là Lâm Vân, người bạn coi nghĩa nặng tày non. Nhưng tinh thần chàng chỉ hồi tỉnh lại một chút rồi lại tiêu tan, chàng ngã lăn ra.

Bách Độc Công Tử nhìn Lâm Vân bằng con mắt hiểm độc nói:

- Ngươi hãy báo danh đi!

Lâm Vân lạnh lùng đáp:

- Mi không đáng hỏi tên ta.

Phùng Kỳ cười gằn nói:

- Giỏi lắm! Lại một tên nữa không sợ chết. Phải chăng ngươi cũng là môn hạ phái Thiên Tuyệt?

Lâm Vân vẫn một giọng hững hờ hỏi:

- Mi hỏi làm chi?

- Vậy ta phải trừ khử ngươi.

Bách Độc Công Tử vừa nói vừa giơ tay lên. Một luồng màu đen tỏa ra bao phủ cả người Lâm Vân.

Tấm áo nho sinh của Lâm Vân bay phất phới. Y lạng người tránh sang một bên rồi cũng vung tay phóng ra một luồng bạch vụ.

Hai luồng mây mù đụng vào nhau rồi đồng thời tiêu tan đi không còn hình ảnh gì nữa.

Chương 30 - Cứu Bạn Vàng Lâm Vân Xuất Hiện

Bách Độc Công Tử sắc mặt biến đổi, run lên hỏi:

- Đây là “Vụ Hương Tiêu Diểu”! Ông bạn là người phái Kỳ Môn ư?

Lâm Vân đáp bằng một giọng nhã nhặn hơn:

- Phải rồi! Phải chăng các hạ là thiếu môn chủ Bách Độc Môn tên gọi Phùng Kỳ?

Phùng Kỳ gật đầu đáp:

- Chính thị! Xin cho biết tôn danh.

- Tại hạ là Lâm Vân.

- Qúy môn cùng tệ môn trước nay như nước sông và nước giếng không bao giờ xâm phạm nhau...

Lâm Vân ngắt lời:

- Vậy xin các hạ tùy tiện...

Phùng Kỳ hỏi:

- Tôn giá đừng nhúng tay vào vụ này được không?

- Về điểm này tại hạ khó có thể tuân mệnh được.

Bách Độc Công Tử cười nửa miệng nói:

- Tại hạ không muốn làm thương tổn hòa khí giữa hai môn phái.

- Tại hạ lại không để ý về điểm này.

Cam Đường đã đến lúc chất độc phát tác mãnh liệt. Chàng lăn lộn rên la. Giả tỉ trước khi vào bảo chàng không ngậm hai viên Tích Độc Đan, chất thuốc không còn ở trong người giải độc được một phần và không có kỳ công của bản môn để bảo vệ tâm mạch thì e rằng chàng đã mất mạng rồi.

Lân Vân thấy tình trạng nguy kịch này, vội băng mình rất mau lại bên Cam Đường. Y lấy ra ba viên thuốc trắng nhét vào miệng chàng.

Bách Độc Công Tử cười sằng sặc nói:

- Tại hạ nói cho tôn giá hay là gã trúng phải chất độc vô hình rồi. Thuốc giải của quý môn tuy linh nghiệm nhưng e rằng không giải được đâu.

Lâm Vân quay phắt lại, mặt đầy sát khí khủng khiếp, quắc mắt lên nhìn Bách Độc Công Tử hỏi:

- Chất độc vô hình ư?

- Đúng thế!

- Lấy thuốc giải ra đây!

- Đâu có thể dễ dàng thế được?

Lâm Vân hằn học nói:

- Nếu thế thì ngươi đừng hòng sống sót dời khỏi nơi đây.

Phùng Kỳ cười gằn hỏi:

- Ông bạn cũng muốn nếm thử chất độc vô hình chăng?

- Còn trò gì ngươi cứ giở ra đi!

- Tại hạ vẫn không muốn cho hai môn phái có chuyện xích mích. Xin cáo từ đây!

Gã băng mình nhanh như điện chớp, vượt qua nóc nhà mà đi.

Lâm Vân quát lên một tiếng, tung mình rượt theo. Nhưng y chậm mất một chút, Bách Độc Công Tử đã chạy xa rồi. Khinh công hai người ngang nhau, Lâm Vân biết rằng khó đuổi kịp gã đành quay trở lại...

Trong thời gian chớp nhoáng đó, Cam Đường đã ngồi dậy được và nỗi đau khổ dường như giảm đi rất nhiều.

Lâm Vân ra chiều tha thiết hỏi:

- Hiền đệ! Hiền đệ thấy thế nào?

Cam Đường đáp:

- Khá nhiều rồi! Sao Lâm huynh biết mà đến cứu tiểu đệ?

- Tiểu huynh ngẫu nhiên qua đây, thấy tín hiệu ánh hồng quang. Vì hiếu kỳ mà chạy vào coi. Không ngờ...

Cam Đường ngắt lời:

- Thế là tiểu đệ lại thiếu Lâm huynh một món nợ.

- Sao hiền đệ lại nói vậy? Anh em ta há phải người dưng.

Cam Đường đau khổ trong tâm mà không nói ra được. Cả nhà Ma Mẫu là kẻ thù của chàng. Bây giờ chàng lại chịu ơn Lâm Vân một lần nữa. Món nợ ân tình này biết thanh toán cách nào?

Cam Đường nhớ đến mối thù tàn sát cả nhà thì đau đớn tâm can. Biết ngày nào mới ân trả oán đền để an ủi vong hồn toàn gia bị chết oan? Chàng lại nghĩ tới mẫu thân không hiểu sống hay chết? Hiện ở phương nào?

Cam Đường bới tìm trong ký ức mà không ra được hình ảnh mẫu thân chàng.

Ngày còn nhỏ, thỉnh thoảng chàng lại hỏi phụ thân về chuyện mẫu thân thì người chỉ trả lời hàm hồ. Nếu mẫu thân chết rồi, dĩ nhiên phải có phần mồ. Nhưng sao những ngày tiết thanh minh, Hàn Thực, vẫn không thấy phụ thân đi thăm mả tế mộ? Nếu người chưa chết thì sao lại có kế mẫu?

Kế mẫu Lục Tú trinh sao lại thoát chết về ở cùng gian phu Ngọc Điệp Bảo?

Cam Đường nghĩ một điều rồi liên tưởng ra đến trăm ngàn điều, ruột rối như mớ bòng bong.

Lâm Vân nhăn tít cặp lông mày, máy môi dường như muốn nói lại thôi, y không ngớt vặn vẹo hai bàn tay.

Cam Đường kinh ngạc hỏi:

- Lâm huynh có điều chi băn khoăn?

Lâm Vân nét mặt buồn rười rượi đáp:

- Hiền đệ Ơi! Hiền đệ trúng phải chất độc vô hình. Vừa rồi tiểu huynh cho uống viên thuốc đó chỉ ngăn cản được một lúc, nhiều lắm là một giờ. Còn phải tìm cách khác mới được.

Cam Đường quyết ý không muốn tiếp thụ ân huệ của Lâm Vân nữa, chàng cười lạt đáp:

- Đa tạ Lâm huynh có dạ quan hoài. Tiểu đệ tự có cách xử.

Lâm Vân ngập ngừng hỏi:

- Thuật “Kỳ Hoàng” của quý môn bao trùm thiên hạ. Phải chăng?...

Cam Đường ngắt lời:

- Tiểu đệ có mang theo “Tích Độc Đan” nhưng bị Bách Độc Công Tử hất xuống ao cả rồi.

- Cái đó... hiền đệ có thể tìm đệ tử quý môn nghĩ cách lấy giùm được chăng?

- Tiểu đệ chắc là được.

- Hiền đệ! Mạng người là trọng không phải chuyện chơi. Sau một giờ...

Cam Đường ngắt lời:

- Tiểu đệ tự tìm được phương pháp!

- Thế thì chúng ta hãy dời khỏi nơi đây rồi sẽ tính.

Cam Đường gạt đi:

- Lâm huynh có việc xin cứ tùy tiện cho.

Lâm Vân ngạc nhiên hỏi:

- Hiền đệ nói vậy là nghĩa làm sao?

Cam Đường gượng cười đáp:

- Tiểu đệ không dám phiền Lâm huynh nhiều quá!

Lâm Vân thoáng lộ vẻ oán trách, gã trầm giọng nói:

- Hiền đệ Ơi! Bữa nay chúng ta là bạn, bất tất phải nghĩ ngày mai sẽ thành thù nghịch. Tiểu huynh không thể bỏ hiền đệ thế này mà không trông nom rồi.

Câu nói đó chẳng khác chi một mũi nhọn đâm vào trái tim Cam Đường. Nhưng chàng không muốn tăng gia những điều khó khăn cho việc báo thù. Đồng thời bản tính cao ngạo đã khiến chàng không vì thế mà thay đổi ý định. Chàng liền kiên quyết đáp:

- Lâm huynh! Mối tình tri ngộ giữa đôi ta, kiếp này tiểu đệ không biết có ngày báo đáp. Nhưng những việc đã qua chắc Lâm huynh đã biết rõ rồi. Sự giao thiệp giữa chúng ta xin chấm dứt từ đây...

Lâm Vân sắc mặt lợt lạt, lùi lại mấy bước run lên hỏi:

- Hiền đệ muốn tuyệt giao ư?

Cam Đường đau khổ đáp:

- Xin Lâm huynh lượng thứ cho, tiểu đệ thiệt ở vào tình trạng bất đắc dĩ.

Sắc mặt Lâm Vân biến đổi mấy lần. Cặp mắt y càng tỏ ra đau khổ vô cùng! Hồi lâu y cố nén cơn đau lòng, run giọng hỏi:

- Mối thù oán về đời trước thì để cho đời trước tự giải quyết với nhau mới phải chứ?

Cam Đường đáp:

- Xin thứ cho tiểu đệ không thể nghĩ thế được.

Lâm Vân nói:

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì mọi việc đều chưa rõ rệt, mà không dính líu gì đến sự tình trước mắt của chúng ta.

- Tiểu đệ xin nói thẳng, sự thực không thể nào lật ngược được nữa.

- Có đúng thế không?

- Đúng là như vậy.

Lâm Vân thẫn thờ hỏi:

- Thế thì chúng ta phải tuyệt giao hay sao?

- Bắt buộc là phải như vậy. Tiểu đệ xin thề rằng sẽ đền đáp mối giao tình này cho xứng đáng.

Lâm Vân sa sầm nét mặt hỏi:

- Nếu bây giờ ta giết hiền đệ đi thì sao?

Cam Đường run lên rồi buồn rầu đáp:

- Tiểu đệ quyết không nửa lời oán hận.

- Đã có ngày nay thì còn xảy ra việc kết bạn làm chi?

Không hiểu Lâm Vân nói câu này là để tự trách hay để oán hận Cam Đường?

Cam Đường lặng lẽ không nói gì. Chàng biết nói sao bây giờ? Mối tình tha thiết của Lâm Vân không khỏi làm cho chàng cảm động, nhưng mối đại thù dĩ nhiên là phải trả.

Hai người bị hãm vào tình trạng đau lòng và cả hai đều im lặng...

Hồi lâu, Lâm Vân đột nhiên đứng dậy cắm đầu đi thẳng. Lúc y quay mặt đi, Cam Đường trông rõ ngấn lệ trên má. Thân hình Lâm Vân xa dần rồi mất hút.

Trong thâm tâm Cam Đường cũng đau buồn khôn tả. Chàng chẳng phải là kẻ bạc tình nhưng sự thực phũ phàng đã bắt buộc chàng phải làm như vậy. Hỡi ôi! Thực là tàn khốc!

Cam Đường uể oải đứng lên. Chân tay rời rạc, chàng cảm thấy tựa hồ như mình đang ở giữa đám mây mù. Sau một hồi bâng khuâng, tâm thần chàng quay về thực trạng. Việc trước mắt là phải làm thế nào kiếm được một tên đệ tử bản môn để đi kiếm Tích Độc Đan giải độc cho mình. Mãi sau một giờ mà chưa giải độc thì hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Còn đối với việc chôn táng cho những người bị chết ở Thanh Long Bảo này thì chàng chỉ có tâm nhưng không còn có sức để mà làm nổi.

Cái chết thê thảm của Vệ Viên Viên đã in sâu vào óc chàng, nên chàng căm hận Bách Độc Công Tử thấu xương.

Cam Đường thất thểu cất bước đi ra ngoài.

Chàng vừa bước vào đại viện bên ngoài thì đã nghe có tiếng chân bước lạo xạo và tiếng người nói xôn xao. Chàng ngoảnh đầu trông ra thì thấy hơn mười bóng người đang tiến lại. Đi đầu là một lão già mặc áo cẩm bào. Lão chính là Tây Môn Tung, bảo chúa Ngọc Điệp Bảo.

Kẻ thù chạm trán. Mắt đỏ sọng lên. Mối thù mấy lần lão toan hạ sát chàng cùng cái hận gian dâm kế mẫu làm cho máu chàng sôi lên sùng sục.

Mối phẫn hận kích thích chất độc trong mình. Chàng cảm thấy đầu nhức tai ù, mắt nảy đom đóm. Người chàng lảo đảo cơ hồ ngã lăn ra. Chàng phải gắng gượng mới đứng vững.

Ngọc Điệp bảo chúa xuất hiện lúc này và ở nơi đây thiệt là ngoài ý nghĩ của Cam Đường.

Chàng tự hỏi:

- Trước tình trạng này, ta có thể lộ chân tướng để báo thù được chăng? Không thể được.

Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung tiến gần đến Cam Đường lớn tiếng hỏi:

- Ngươi là ai?

Cam Đường vẫn chưa kéo khăn bịt mặt ra, dĩ nhiên Tây Môn Tung không nhận ra chàng.

Mười mấy tên cao thủ tùy tùng lão lập tức chia phương vị vòng thành thế bao vây Cam Đường.

Cam Đường đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn đối phương cố gắng nói:

- Khách qua đường…

Tây Môn Tung mắt đầy sát khí, lại quát hỏi:

- Khách qua đường là cái gì?

Cam Đường cũng xẵng giọng:

- Khách qua đường là khách qua đường.

- À thằng nhãi này hỗn thiệt! Trước mặt bản bảo chúa không ai không xưng tên mà được.

Cam Đường nhắc lại:

- Ta là khách qua đường.

- Hừ! Mi có phải là môn hạ Bách Độc Môn không?

- Không phải!

- Mi ở đây làm chi?

Cam Đường lại buông thõng:

- Đi qua đây.

Tây Môn Tung trừng mắt quát hỏi:

- Mi không chịu nói thực ư?

- Nói thực là thế đó.

Cam Đường đứng đối diện với kẻ thù. Lòng chàng oán hận vô cùng, nhưng không làm gì được.

Tây Môn Tung cũng cực kỳ tức giận. Toàn thân lão run lên bần bật không ngớt.

Lão hỏi:

- Thanh Long Bảo cùng Bách Độc Môn thù oán gì nhau mà đến nỗi dùng độc sát hại toàn bảo?

Cam Đường đầu váng mắt hoa, mỗi lúc một tệ hại hơn, người lảo đảo mấy cái, chàng gắng gượng dịu giọng đáp:

- Các hạ đi kiếm Bách Độc Môn mà hỏi. Tại hạ không thể trình bày được.

- Ngươi không nói ư?

- Tại hạ nói gì bây giờ?

- Lão phu hãy giết mi trước rồi hãy tìm Bách Độc Môn thanh toán.

Binh! Lão phóng chưởng đánh ra.

Cam Đường không còn một chút hơi sức nào để phản kháng. Tuy chàng đã luyện được môn kỳ

công "Công Lực Tái Sinh" nhưng bị chất độc phong tỏa, nên công lực không phát huy được.

Sầm! Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm. Cam Đường bị hất đi ra ngoài ba trượng, nằm phục dưới đất không dậy được.

Tây Môn Tung lại lạng đến bên người chàng quát hỏi:

- Ngươi có nói không?

Cam Đường đã lâm vào trạng thái lu mờ làm gì còn khí lực trả lời.

Tây Môn Tung nghiến răng thét bọn tùy tùng:

- Các ngươi đâm chết gã đi!

Một tiếng dạ ran, mười mấy người rút trường kiếm ra khỏi vỏ, vung lên những tiếng lách cách.

Đột nhiên trong bọn môn nhân một lão già râu ngắn cản lại:

- Thưa bảo chúa! Hãy khoan!

Tây Môn Tung hỏi:

- Tại sao vậy?

Lão râu ngắn đáp:

- Trong vụ này dường như có điều khuất khúc cần để y sống đặng điều tra. Vả Bách Độc Môn, Kỳ Môn, và Thiên Tuyệt Môn ba phái bí mật trên chốn giang hồ. Nếu giết gã thì tìm đâu cho ra tổng đàn của Bách Độc Môn.

- Phải đấy! Ngươi coi lấy gã để bản tòa ra phía sau điều tra.

Lão nói xong rảo bước tiến vào nội viện. Bọn môn hạ cũng đi theo chỉ để một mình lão râu ngắn ở lại coi Cam Đường.

Lão râu ngắn chờ cho bọn Tây Môn Tung đi hết rồi mới cúi xuống khẽ hỏi Cam Đường:

- Thiếu chủ! Vụ này là thế nào đây?

Cam Đường nghe tiếng giật mình. Thần trí chàng hồi tỉnh và kinh hãi vô cùng. Vì chàng đã thay đổi dung mạo mà còn bị người này nhận ra. Chàng ngơ ngác chưa kịp trả lời thì lão râu ngắn lại nói:

- Thiếu chủ! Đệ tử là Huỳnh Vạn Thông dưới trướng viện Thiên Oai, ẩn mình trong Ngọc Điệp Bảo.

- Ủa! Ngươi...

Huỳnh Vạn Thông lại giục:

- Xin thiếu chủ cho biết ngay tình trạng vụ này.

- Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ vì người bạn gái mà phóng độc sát hại toàn bảo.

- Thiếu chủ dường như bị thương phải không?

- Ta trúng phải chất độc vô hình.

Huỳnh Vạn Thông ngập ngừng:

- Chất độc vô hình ư?... Đệ tử lại không mang theo thuốc giải...

- Bên mình ta có mang Tích Độc Đan, nhưng mất hết cả rồi. Bây giờ...

Huỳnh Vạn Thông ngắt lời:

- Đệ tử cõng thiếu chủ dời khỏi nơi đây đến chỗ Giải Dược điện chúa là xong.

Cam Đường kinh hãi hỏi:

- Ngươi bị tiết lộ thân thế thì sao?

- Bây giờ không thể nghĩ nhiều được nữa.

Giữa lúc ấy một bóng người vọt tới.

Huỳnh Vạn Thông giật mình quay lại quát hỏi:

- Ai?

Người mới đến không trả lời, vung chưởng đánh vào Huỳnh Vạn Thông nhanh như chớp, chưởng lực mãnh liệt phi thường.

Huỳnh Vạn Thông chưa kịp trả đòn đã bị hất lùi lại.

Người mới đến cắp Cam Đường lên chạy đi nhanh như tên bắn.

Huỳnh Vạn Thông lớn tiếng quát:

- Ngươi chạy đi đâu?

Tây Môn Tung cùng bọn tùy tùng nghe tiếng chạy ra thì cả người mới đến lẫn Cam Đường đều đã mất biến.

Huỳnh Vạn Thông thở hồng hộc nói:

- Thuộc hạ thiệt là tội đáng muôn thác. Bị địch thủ cướp mất người rồi.

Tây Môn Tung nhảy lên nóc nhà đuổi theo một lúc nhưng không thấy gì lại quay về quát hỏi Huỳnh Vạn Thông:

- Hình dạng người mới đến đây thế nào?

- Hắn là một thư sinh áo xanh hãy còn nhỏ tuổi mà công lực cao thâm vô cùng!

- Ngươi có nhận ra lai lịch đối phương không?

Huỳnh Vạn Thông ngập ngừng đáp:

- Cái đó... xin bảo chúa tha thứ cho thuộc hạ, nhãn lực thuộc hạ còn kém cỏi nên không nhận ra được lai lịch hắn.

Tây Môn Tung lớn tiếng:

- Trương đầu mục đâu!

Một gã hán tử đầu hươu mắt chuột khom lưng đáp:

- Có thuộc hạ đây!

- Ngươi lập tức truyền tin bằng Phi Vũ lệnh là phải theo dõi hành tung một gã thư sinh áo xanh và một tên bị thương.

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Nhắc lại Cam Đường bị người cắp đem đi chạy nhanh như chớp rồi chàng ngất đi lúc nào không biết.

Lúc Cam Đường tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên giường. Ngọn đèn như hạt đậu chiếu ra những ánh sáng cô tịch. Chàng thư sinh áo xanh này chính là người dứt áo ra đi tên gọi Lâm Vân. Không ngờ y còn trở lại cứu mạng cho Cam Đường.

Cam Đường lắp bắp:

- Lâm huynh! Lâm huynh!....

- Hiền đệ tỉnh rồi ư?

- Sao Lâm huynh lại hết lòng với tiểu đệ đến thế?...

- Tiểu huynh không thể nào dằn lòng được.

Cam Đường hỏi sang chuyện khác:

- Đây là đâu?

- Trong một lữ điếm thành Lạc Dương.

- Ủa!

- Tiểu huynh đã tìm cho hiền đệ một viên linh đan để duy trì mạng sống thêm được tám ngày.

- Hỡi ơi!

- Can chi mà hiền đệ phải than thở?

Cam Đường ngập ngừng:

- Tiểu đệ... hỡi ôi!....

Lâm Vân ngắt lời:

- Bậc đại trượng phu làm là làm, không làm là không. Hiện giờ tiểu huynh vì hiền đệ mà hết sức,

đó là tình bạn. Ngày mai hiền đệ giết tiểu huynh, đấy là thù. Tình là tình, mà thù là thù. Sao hiền đệ lại bắt chước thói nữ nhi?

Lời nói của Lâm Vân rất hợp lý mà thực ra khó thi hành. Vì đã là con người tất có linh tính, có lý trí. Nhất là người võ lâm lại coi hai chữ ân cừu rất trọng. Đâu có phải chỉ nói thế là giải quyết được ngay?

Chương 31 - Cứu Bạn Vàng Hào Kiệt Lên Đường

Nếu không có Lâm Vân đến giúp một tay thì Huỳnh Vạn Thông cũng nhất quyết nghĩ cách tìm thuốc giải để cứu Cam Đường. Nhưng chưa biết là y có làm nên việc hay không? Chàng nghe Lâm Vân nói chưa biết trả lời ra sao thì gã lại tiếp:

- Hiền đệ! Hiền đệ Ở lại đây tĩnh dưỡng. Nhất thiết đã có người trông nom cho đầy đủ. Trong vòng tám ngày tiểu huynh sẽ trở lại.

Cam Đường vội hỏi:

- Lâm huynh đi đâu bây giờ?

- Đi tìm thuốc giải cho hiền đệ.

- Tìm ở đâu được?

- Tiểu huynh đến Bách Độc Môn.

Cam Đường hoảng hốt can ngăn:

- Chớ!... Lâm huynh chớ nên mạo hiểm tới đó. Bách Độc Môn quyết không phải đất lành. Hơn nữa Lâm huynh đã làm mất mặt Bách Độc Công Tử. Tiểu đệ e rằng không cầu được thuốc mà còn...

- Chẳng lẽ hiền đệ muốn chết?

- Chết sống đã có số mạng.

- Hiền đệ đọc sách thánh hiền đã học những gì? Trong thiên hạ làm gì có thuyết số mạng.

Cam Đường ngập ngừng:

- Tiểu đệ quyết không dám thọ lãnh ân tình của Lâm huynh nữa.

- Cái đó không phải do hiền đệ định đoạt được. Tiểu huynh đã nói sao là làm được như vậy.

Cam Đường ngẩn mặt ra một lúc rồi hỏi:

- Bách Độc Môn ở phương nào?

- Nghe nói ở động Trường Âm ở núi Thái Hàng.

- Như vậy thì ra Lâm huynh chưa biết chắc chắn.

- Đúng thế! Nhưng nếu chuyến này tiểu huynh thất bại thì cũng phụ họa với hiền đệ mà đổ cho số mệnh.

- Giả tỷ Lâm huynh thay mặt tiểu đệ mà kiếm cho một người thì có thể giải được chất độc vô hình.

- Ai thế?

- Người rất có tiếng tăm trên chốn giang hồ...

- Hiền đệ muốn nói ai vậy?

- Vô Danh lão nhân.

- Ủa! Lão quái nhân đó ư?...

- Lâm huynh cũng biết lão ư?

- Tiểu huynh từng nghe nói và ngẫu nhiên đã chạm trán lão một đôi lần. Nhưng chưa nghe ai nói là lão biết dùng độc.

- Dùng độc ư?

- Dĩ nhiên là thế. Đã biết giải độc tất biết dùng độc. Nếu không hiểu độc tính thì giải độc thế nào được?

Cam Đường không thể tiết lộ Vô Danh lão nhân là thủ tòa trưởng lão bản môn, chàng liền hàm hồ nói:

- Tiểu đệ nghe nói lão học rộng lắm. Có lẽ lão biết dùng thật.

- Hiền đệ với lão là chỗ quen biết ư?

- Cũng có chút giao tình.

- Được rồi! Tiểu huynh nghĩ cách phái người đi kiếm. Mình cần tìm cả hai nơi.

Thời gian gấp rút lắm rồi. Tiểu huynh đi đây.

Lâm Vân nói xong lại bên giường cầm lấy cổ tay Cam Đường nói:

- Hiền đệ nghe theo lời tiểu huynh chờ đợi ở đây đừng có vọng động. Cả Ngọc Điệp Bảo lẫn Bách Độc Môn đều không buông tha hiền đệ đâu. Nhưng tiểu huynh cần thanh minh trước là tiểu huynh tuyệt không có ý nghĩ tới ân huệ, mà hoàn toàn vì lẽ đối với hiền đệ dù mới gặp một lần cũng như tình cố cựu. Còn việc sau này tình là một đằng, thù là một nẻo. Tình với thù không dính dáng gì với nhau. Tiểu huynh... đi đây.

Y nói xong băng mình ra khỏi phòng. Cam Đường sờ vào chỗ cổ tay vừa bị Lâm Vân nắm lấy. Chàng cảm thấy đầu óc bâng khuâng hỗn loạn. Ân, oán, tình, cừu mỗi ngày một sâu đậm.

Một ngày qua, hai ngày qua, ba ngày cũng trôi qua...

Đến ngày thứ bảy Cam Đường vẫn chưa thấy tin tức Lâm Vân. Hàng ngày có người đưa cơm nước rất đúng giờ mà cơm canh rất tinh khiết ngon lành.

Cam Đường coi một ngày dài bằng ba thu. Chàng muốn ra đi nhưng lại cảm thấy bỏ đi là thất hứa với người bạn nghĩa trọng tày non. Ở lại mà Lâm Vân không tìm được thuốc giải hay y đã gặp việc gì bất trắc thì...

Chàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Mặt trời đã xế về tây rồi, chẳng bao lâu bóng huỳnh hôn buông xuống.

Đột nhiên ngoài cửa phòng có tiếng quát khe khẽ. Tiếp theo là một tiếng huỵch như người ngã xuống.

Một bóng người lặng lẽ đi vào bên giường. Hiển nhiên là một thiếu nữ xinh đẹp.

Cam Đường giật mình kinh hãi. Chàng chú ý nhìn kỹ, bất giác lộ vẻ hân hoan hỏi:

- Ngươi đấy ư?

Người mới đến rõ ràng là một trong bốn ả thị tỳ của Thái phu nhân phái Thiên Tuyệt tên gọi Lục Đế.

Lục Đế chúc lời vạn phúc rồi nói:

- Nô tỳ xin tham kiến thiếu chủ!

- Miễn lễ. Thái phu nhân mạnh giỏi chứ?

- Người vẫn cường kiện như thường.

- Sao ngươi biết mà tìm được tới đây?

- Hai vị thư thư Bạch Vi và Tiểu Quyên lần trước mắc tay độc thủ của Tử Thần được cứu đưa về cung. Hai vị đó mừng như đã tái sinh. Thái phu nhân sai tỳ nữ cùng chị Hồng Tường ra ngoài để cho từng trải giang hồ, đồng thời để hầu hạ thiếu chủ.

Cam Đường lại nói:

- Ồ! Lần trước Nam Cung trưởng lão cứu được Ngũ Nhược Lan cô nương đưa về...

- Hiện cô nương được Thái phu nhân giáo huấn để chuẩn bị ngày sau báo thù cho phụ thân cô. Tỳ tử được Huỳnh Vạn Thông viện Thiên Oai báo tin. Tin này Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ đã truyền đến bọn đệ tử khắp giang hồ và họ phải chia nhau đi tìm kiếm xem thiếu chủ hiện lạc lõng nơi đâu. Tỳ tử vô tình vào lữ điếm này nghe nói có người bịnh liền tiến vào coi. Không ngờ lại là thiếu chủ.

Cam Đường nói:

- Người coi giữ ngoài cửa phòng cũng là bạn chứ không phải thù...

- Tỳ tử chỉ điểm huyệt đối phương chứ không sát hại.

- Hay lắm! Thái phu nhân có lệnh dụ gì nữa không?

- Người chỉ sai tỳ tử chuyển bẩm cùng thiếu chủ là phàm làm việc gì cũng phải cẩn thận, tính toán kỹ rồi sẽ hành động. Nếu thiếu chủ đã trải qua ba lần tử kiếp rồi thì trở về cung để tiếp tục tu luyện võ công bản môn cho thành tài.

Cam Đường cảm động cơ hồ sa lệ. Chàng nói:

- Ta còn mấy việc đang bận. Chờ xong rồi sẽ tuân mệnh trở về cung lập tức.

Lục Đế hỏi:

- Thiếu chủ bị thương ư?

- Không phải! Ta trúng phải chất độc vô hình của Bách Độc Môn.

- Chất độc vô hình?

- Đúng thế!

- Tích Độc Đan của bản môn có thể giải được đó.

Cam Đường liền đem chuyện đã xảy ra ở Thanh Long Bảo thuật lại sơ lược cho Lục Đế nghe.

Lục Đế nói:

- May mà tỳ tử có đem theo ba viên để phòng thân. Vậy xin thiếu chủ uống đi.

Y vừa nói vừa lấy thuốc trong túi ra, hai tay đưa cho Cam Đường nói:

- Chất độc vô hình cực kỳ bá đạo. Xin thiếu chủ uống cả ba viên này đi!

Cam Đường đón lấy bỏ cả vào miệng rồi nói:

- Ngươi đi đi và thông tin cho đệ tử bản môn hay để họ khỏi mất công tìm ta nữa.

- Tỳ tử cùng chị Hồng Tường đã vâng mệnh đi theo hầu hạ thiếu chủ...

- Bất tất phải thế. Ta còn có việc phải làm, một mình đi lại dễ hơn.

- Nhưng đó là lệnh của Thái phu nhân.

- Nếu Thái phu nhân có trách phạt thì ngươi cứ nói là chủ ý của ta. Nếu bọn ngươi không yên lòng thì chỉ âm thầm theo dõi ta cũng được.

- Vậy tỳ tử xin rút lui.

Lục Đế ra cửa phòng rồi đi luôn.

Lát sau hai gã hán tử hoảng hốt vào nhà. Một gã hỏi:

- Thiếu chủ không sao chứ?

- Không sao cả. Hai vị hãy lui ra để cho ta hành công.

- Dạ!

Đây là hai tên đệ tử của Lâm Vân để lại hầu hạ Cam Đường. Chúng thi lễ rồi lui ra, tiện tay đóng cửa lại.

Cam Đường lập tức ngồi trên giường hành công để cho chất thuốc trục chất độc trong người ra. Hai giờ sau, chất độc bị tiêu tan hết.

Lúc này đã sang canh ba. Cam Đường đầu tiên nghĩ đến Lâm Vân đã xông vào nơi nguy hiểm là Bách Độc Môn ở động Trường Âm núi Thái Hàng để lấy thuốc giải cho mình. Bách Độc Môn cũng như Kỳ Môn phái và Thiên Tuyệt Môn là ba bang phái rất thần bí trong võ lâm. Lâm Vân một mình ra đi hung kiết thế nào khó mà biết được.

Chàng lại nghĩ đến Bách Độc Công Tử hãy còn món nợ phải đòi.

Nghĩa phụ cùng nghĩa huynh chàng bị thảm tử dưới chân núi Thái Hàng. Tại Thanh Long Bảo, Bách Độc Công Tử lại biết cả người phái Thiên Tuyệt đã chết rồi còn sống lại được, trừ phi bị chặt chân tay. Vậy thì cái chết của nghĩa phụ cùng nghĩa huynh chàng chắc có mối liên quan với Bách Độc Môn. Cam Đường nghĩ như vậy và cho việc đi núi Thái Hàng dĩ nhiên là cần.

Nhưng hiện giờ vấn đề nan giải nhất là lấy gì để đối phó với chất độc của đối phương. Nếu không thế thì nhất định là giao tính mạng cho sự may rủi. Chàng lại hối tiếc là đã giao cho Lục Đế đi ngay mà không bảo y lấy Tích Độc Đan để đề phòng.

Nghĩ đến đây chàng nóng nảy vô cùng.

Lâm Vân đã một mình dấn thân vào nơi nguy hiểm, chàng chẳng thể không đi tiếp ứng được. Bữa nay là ngày cuối cùng trong kỳ hạn tám ngày mà Lâm Vân vẫn chẳng thấy tin tức gì. Không chừng y đã gặp chuyện bất trắc rồi. Thái phu nhân đã huấn thị cho chàng là phải mưu tính rồi hãy hành động, nhưng có khi không kịp trù mưu tính kế nữa.

Suốt đêm hôm ấy, Cam Đường trằn trọc không nhắm mắt được, mà cũng không nghĩ ra được kế gì.

Lúc ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chàng mới trở mình ngồi dậy, xuống giường mặc áo chuẩn bị lên đường.

Giữa lúc ấy, một tên đệ tử phái Kỳ Môn được lưu lại để thị phụng chàng đẩy cửa bước vào nói:

- Tệ lệnh chúa đã đến.

Cam Đường giật mình kinh hãi. Chàng không ngờ Kỳ Môn lệnh chúa lại đến một cách đột ngột, chắc là vì việc Lâm Vân.

Một cỗ kiệu nhỏ che kín đã vào đến trong sân ngoài cửa phòng. Rèm kiệu vén lên.

Một người đàn bà bịt mặt bằng tấm khăn đen bước ra. Quả nhiên là Kỳ Môn lệnh chúa, mẫu thân của Lâm Vân.

Cam Đường chân tay luống cuống không biết làm thế nào cho phải. Chàng nhớ tới lệnh chúa có mối thâm thù với mình nhưng lại nghĩ tình Lâm Vân đã vì mình mà dấn thân vào nơi nguy hiểm, thì lúc này chưa phải là lúc trả thù được.

Hai tên hán tử khiêng kiệu đặt cỗ sang bên thềm rồi thõng tay đứng yên. Bốn tên thị nữ tùy tùng đứng ngay hai bên cửa phòng. Gã hán tử vừa vào phòng liền cúi đầu giật lùi đi ra.

Kỳ Môn lệnh chúa từ từ tiến vào phòng. Một tên thị nữ khép cửa phòng lại.

Cam Đường gắng gượng nén giận, trỏ vào chiếc ghế bên án lạnh lùng nói:

- Mời lệnh chúa ngồi.

Kỳ Môn lệnh chúa vẫn đứng nguyên, giọng nói run run hỏi:

- Thi Thiên Đường! Món nợ cũ của hai bên tạm thời chưa nói đến. Nhưng lần này Vân nhi một phen mạo hiểm, ngươi có trách nhiệm không?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Về điểm này tại hạ xin thừa nhận.

- Vậy ngươi định xử trí ra sao?

- Tại hạ đang chuẩn bị lên núi Thái Hàng đây.

- Ngươi có nắm chắc là sẽ chống nổi thuốc độc của Bách Độc Môn không?

- Tại hạ không nắm chắc, nhưng nghĩ rằng người đã gieo đào thì ta phải trả mận.

- Vân nhi tính nết ương ngạnh. Chuyến này y đi e rằng dữ nhiều lành ít.

Cam Đường cương nghị nói:

- Nếu Lâm huynh gặp việc bất trắc thì tại hạ thề không còn sống mà trở về nữa.

- Được lắm! Bản tòa tin là ngươi rất thành tâm. Chính ra bản tòa có thể dẫn bọn thuộc hạ đi trước, nhưng không khỏi xảy ra một trường sát phạt, khó mà biết trước được hậu quả. Đồng thời đối phương lại lấy Vân nhi làm con tin để uy hiếp, tất còn sinh lắm chuyện vậy...

- Sao?

- Bản lãnh của ngươi mà lại có mưu kế thì may ra có thể cứu được Vân nhi một cách bình yên.

- Đây là một việc mà tại hạ có nghĩa vụ phải làm. Nhưng Bách Độc Môn có đúng ở động Trường Âm không?

- Về điểm này nhất định là đúng rồi, vì tin tức của bản môn không bao giờ sai.

- Vậy tại hạ xin lên đường.

- Khoan đã!

- Tôn giá còn muốn nói gì nữa?

- Nếu ngươi cứ đi thế này thì không cứu được Vân nhi đâu.

- Tại sao vậy?

- Võ công không thể chống được chất độc mà cần phải có mưu kế nữa mới xong.

- Xin tôn giá chỉ giáo.

- Ngươi có biết Xú Diện Nhân Ma có mối liên quan gì với Bách Độc Môn không?

- Cái đó... tại hạ không được biết.

- Chưởng môn Bách Độc Môn đời trước là Quỷ Kiến Sầu Phùng Nhất Âu đã giao kết nghĩa chi lan với Xú Diện Nhân Ma. Quỷ Kiến Sầu hơn tuổi là anh, vậy ngươi lợi dụng cái mặt nạ đó để giả làm Xú Diện Nhân Ma thì mới có cơ cứu được Vân nhi.

Cam Đường ngấm ngầm kính phục, vì đó quả là nước cờ tuyệt diệu. Nhưng chỉ có một cái mặt nạ thì mạo xưng thế nào được? Về võ công, về cử chỉ, về lời nói của lão chàng không biết một mảy may nào. Chàng e dè hỏi:

- Kế này tuy diệu nhưng e rằng không lừa được đối phương thì sao?

- Bản tòa đã nghĩ tới điều đó. Quỷ Kiến Sầu Phùng Nhất Âu hiện chết lâu rồi.

Chưởng môn hiện nay là Phùng Thiếu Đan không biết gì đâu. Chỉ cần ngươi ứng đối lưu loát thì khó mà tiết lộ được.

- Dạ!

- Còn điều này nữa, Xú Diện Nhân Ma lòng dạ tàn ác, thủ đoạn ghê hồn, công lực rất cao. Lão đã ra tay là chẳng một ai thoát chết. Tính lão hỷ nộ thất thường, giết người bao giờ cũng hạ thủ vào mặt đối phương. Đó là một điểm mà ngươi cần nhớ kỹ.

Cam Đường lại hỏi:

- Xú Diện Nhân Ma tên họ là gì?

- Lôi Thanh Sơn.

Lệnh chúa quay ra cửa phòng gọi:

- Tiểu Xuân! Đem cái đó vào đây!

- Dạ!

Một ả nữ tì cầm một cái bọc nhỏ đem vào để trên bàn rồi lại lui ra.

Kỳ Môn lệnh chúa trỏ vào cái bọc nói:

- Mặt nạ cùng áo quần đều ở trong này. Ngươi phải nhớ cho kỹ những điều ta dặn và tùy cơ hành sự. Giả tỷ như Vân nhi vô sự mà ngươi đi lạc đường thì ta sẽ thông tin cho.

Lệnh chúa nói xong bước ra khỏi phòng.

Cam Đường cũng cầm lấy bọc theo sau ra khỏi lữ điếm.

Khi đến ngoài thành Lạc Dương, chàng tìm một nơi kín đáo để thay hình đổi dạng.

Chiếc áo bào sắc đen, vạt trước có hình bàn tay bằng vải đỏ chắc là được chế theo kiểu Xú Diện Nhân Ma ngày trước.

Núi Thái Hàng ở đất Dự Bắc giáp giới tỉnh Sơn Tây.

Ngày thứ ba Cam Đường đến chân núi Thái Hàng. Nhưng động Trường Âm ở đâu?

Đó còn là một vấn đề nan giải.

Cam Đường đến chân núi rồi cứ nhắm mắt mà chạy. Chàng nghĩ rằng nếu Bách Độc Môn quả ở trong vùng núi này tất sẽ tìm ra vết tích.

Chàng chọn những ngọn núi hiểm trở, những hang sâu thăm thẳm mà đi. Đi đến nửa ngày vượt qua mấy chục ngọn núi. Trước mắt chàng bỗng hiện ra một trái núi cao ngất trời. Chàng trèo lên đỉnh núi này để nhìn ra bốn mặt cho rõ. Thế rồi chàng thi triển khinh công như một làn khói tỏa bay lướt lên đỉnh núi.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Cam Đường chạy lên tới đỉnh núi. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy bao nhiêu núi thẳm hang sâu đều ở phía dưới chân mình. Chàng cảm thấy khoan khoái trong lòng.

Đột nhiên chàng phát giác ra dưới hang sâu núi thẳm dường như có bóng người lay động. Từ lúc đi vào dãy núi này, đây là lần đầu Cam Đường trông thấy bóng người.

Chàng liền băng mình xuống như sao sa.

Chớp mắt Cam Đường trông rõ bóng người đang theo đường mòn trong hang núi mà đi, chàng liền chạy theo. Được chừng mấy trăm trượng thì lạ thay, bóng người kia tự nhiên mất hút, không biết y chuồn vào phương nào?

Cam Đường vẫn không nản chí, chàng tiếp tục đi vào. Hang núi này sâu thăm thẳm, Cam Đường đi chừng năm dặm thì đến một ngã ba. Chàng ngần ngừ không biết đi ngã nào cho đúng. Nếu cứ nhắm mắt chạy hoài thì vĩnh viễn không bao giờ tìm được.

Cam Đường bây giờ đã cảm thấy chán nản, đồng thời chàng lo lắng nỗi an nguy của Lâm Vân. Trong dạ rất đỗi bồn chồn, chàng tự nhủ:

- Nếu Lâm Vân mà gặp chuyện bất trắc thì mình có chết cũng không nhắm mắt được, vì y không nghĩ gì đến oan thù mà chỉ nghĩ tình bằng hữu.

Giữa lúc chàng đang ngần ngừ thì phía sau đột nhiên có thanh âm hỏi vọng tới:

- Ngươi là ai?

Cam Đường giật mình kinh hãi vì có người đến sau lưng mà mình không phát giác ra. Thế thì người này thân thủ ghê gớm đến chừng nào.

Cam Đường vừa nghĩ vừa quay đầu nhìn lại. Chàng không khỏi sững sờ vì người đứng trước mặt chàng cách chừng tám thước là một bà già tóc bạc phơ, song nét mặt lại rất hồng hào trẻ trung, còn đầy vẻ phong lưu như một bà nạ dòng. Thật là một chuyện quái gở mà chàng chưa thấy bao giờ. Chàng tự hỏi:

- Chẳng hiểu mụ này có phải người Bách Độc không?

Cặp mắt nữ quái Bạch Phát Hồng Nhan này loang loáng và sắc như dao nhìn vào mặt Cam Đường mấy lần rồi hỏi lại:

- Ngươi là ai?

Cam Đường dùng nội lực để biến đổi thanh âm cho thành giọng khàn khàn của một người già. Chàng đáp:

- Mụ thử đoán xem lão phu là ai?

Nữ quái hỏi lại:

- Chẳng lẽ ngươi lại là Xú Diện Nhân Ma Lôi Thanh Sơn?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Chính thị!

Nữ quái nhân bật tràng cười ha hả.

Cam Đường hỏi:

- Cái đó có đáng chi mà cười?

- Đáng buồn cười lắm chứ!

Cam Đường bị tiếng cười làm cho sởn gáy. Chàng cố hắng giọng rồi trịnh trọng nói:

- Lề lối của lão phu hễ ra tay thì không còn ai sống sót. Chẳng lẽ mụ muốn chết ư?

Nữ quái nhân Hồng Nhan Bạch Phát thu tiếng cười lại hỏi:

- Lão đến đây làm chi?

- Sao mụ không báo danh trước đi?

Nữ quái lạnh lùng đáp:

- Lão thân chả có danh hiệu chi hết.

- Mụ có phải là người trong Bách Độc Môn không?

- Bách Độc Môn ư? Phải thì làm sao?

- Mụ nên biết rằng lão phu cùng chưởng môn Bách Độc Môn đời trước có mối liên quan với nhau.

- Ý lão muốn gì?

- Mụ dẫn đường cho ta.

- Dẫn đi đâu?

- Đến động Trường Âm là tổng đàn của bọn ngươi.

Nữ quái lại cười ha hả nói:

- Té ra lão lên núi Thái Hàng để kiếm động Trường Âm phải không?

- Chính thế!

- Các hạ đã có mối quan hệ với chưởng môn Bách Độc Môn đời trước, chẳng lẽ lại không biết tổng đàn môn phái này ở đâu ư?

Cam Đường ấp úng không biết nói thế nào. Chàng không ngờ lại gặp câu hỏi hóc búa này, rất có thể chàng bị bại lộ hành tung. Hiện giờ vấn đề cần biết là đối phương có phải người Bách Độc Môn không? Nếu không phải chẳng nói làm chi. Nếu đúng thì thật là nguy to, vì chàng chưa đến nơi mà bị đối phương khám phá sự giả dối của mình.

Chàng tự trách mình đã sơ tâm thái quá.

Nữ quái lại cười hỏi:

- Xem chừng các hạ đến Bách Độc Môn để tầm cừu phải không?

Cam Đường run lên. Lâm Vân chưa biết sống chết thế nào, nếu mình đối đáp không khéo thì hậu quả chưa biết đến đâu mà lường.

Chàng liền cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Tầm cừu ư? Lão phu mà đến Bách Độc Môn để tầm cừu thì là một chuyện buồn cười đến đứt ruột.

Nữ quái kiên quyết nói:

- Lão thân dám lấy cái đầu bạc này để đánh cuộc.

- Thế thì nhất định mụ phải thua.

- Các hạ báo danh lại một lần nữa đi.

- Lão phu đâu có hoài hơi mà nói lại.

- Các hạ muốn biết động Trường Âm ở đâu ư?

- Lão phu ra lệnh cho ngươi phải dẫn đường.

Nữ quái cười ha hả hỏi:

- Ngươi mà ra lệnh được cho lão thân ư?

- Lão phu ra lệnh thì đã sao?

- Lão thân đột nhiên cảm thấy hứng thú. Ngươi hãy nói rõ lai lịch và chường bộ mặt thật ra thì mới có thể thương lượng được.

Cam Đường nghe đối phương nói quyết là mình giả mạo, chàng nghĩ bụng khó mà che đậy được, liền dõng dạc hỏi lại:

- Tôn giá căn cứ vào đâu mà bảo là lão phu giả mạo?

- Chẳng những về tướng mạo mà cả về danh hiệu nữa. Dĩ nhiên nếu không phải lão thân thì người khác quyết không phân biệt được.

Chương 32 - Nữ Quái Hồng Nhan Bạch Phát Là Ai?

Cam Đường cũng đổi giọng hỏi:

- Chính lão phu đột nhiên cũng cảm thấy có hứng thú nói chuyện với tôn giá. Lão phu xin hỏi lại vì lẽ gì mà tôn giá bảo lão phu giả mạo?

Nữ quái đáp:

- Có hai điều để phủ nhận ngươi không phải là Xú Diện Nhân Ma.

- Những điều gì?

- Thứ nhất động Trường Âm ở cách đây đến mấy chục dặm...

Cam Đường chưng hửng. Nhưng tình trạng cấp bách đã bắt buộc chàng cãi ẩu:

- Cái đó không được, vì lâu ngày không đến đây mà lão phu quên đường.

- Còn vấn đề thứ hai nữa.

- Vấn đề thứ hai là gì?

- Xú Diện Nhân Ma chết rồi còn đâu?

Cam Đường khác nào bị sét đánh ngang tai. Chàng giật mình lùi lại hai bước.

Nữ quái lại hỏi:

- Vấn đề này ngươi bảo sao!

Cam Đường vẫn cãi:

- Lão phu chưa chết.

- Ha ha! Nhưng chính lão thân đã trông thấy cái chết của Xú Diện Nhân Ma thì sao?

Việc đã đến thế này Cam Đường biết có cãi mấy cũng vô ích. Muốn hoàn thành công việc của mình, chàng tin rằng cần phải giết mụ này đi để bịt miệng. Mắt chàng bỗng lộ sát khí.

Nữ quái dường như có cặp mắt rất thông tuệ nhìn rõ tâm can Cam Đường. Mụ lạnh lùng nói:

- Đừng có ý nghĩ ma quỷ đó nữa. Ngươi không phải là đối thủ của ta đâu.

Cam Đường lại càng kinh hãi. Chàng cảm thấy mình đã chạm trán một con hồ ly thành tinh. Quả vậy, ngay một thân pháp mụ đến gần chỉ còn cách tám thước mà vẫn chưa phát giác ra, cũng đủ biết công lực mụ ghê gớm đến chừng nào. Nhưng chàng lại nghĩ rằng mình đi chuyến này là phải gắng làm sao cho được thành công, không thể để thất bại được. Chàng lẩm bẩm:

- Ta nhất quyết đi tới mục đích bất cứ bằng một giá nào.

Chàng liền trầm giọng hỏi:

- Chính mắt mụ đã trông thấy Xú Diện Nhân Ma chết rồi ư?

- Phải rồi!

- Chết ở chỗ nào?

- Ta có bảo ngươi cũng chẳng hề chi, vì ngươi không thể sống sót mà ra khỏi nơi đây. Xú Diện Nhân Ma đã chết ngay ở trong hang này.

Cam Đường lùi lại một bước nữa hỏi:

- Chính mụ đã hạ thủ ư?

- Không phải đâu.

- Vậy thì ai?

- Thiên Tuyệt Môn!

- Ủa!

Cam Đường trong lòng kinh hãi không bút mực nào tả xiết. Xú Diện Nhân Ma đã chết về tay bản môn mà sao tấm da mặt này lại lọt vào tay Hình Đường đường chúa Bán Diện Nhân ở Ngọc Điệp Bảo? Tại sao Bán Diện Nhân lại cứu mạng mình và tặng cho mình năm tấm mặt nạ?...

Nữ quái lại hỏi:

- Như vậy ngươi đã tin được chưa?

- Hãy tạm để đó. Nhưng tôn giá là ai?

- Ta nói là vô danh hiệu mà.

- Có thật thế không?

- Đối với ngươi là như vậy.

- Nhưng tại hạ nhất định muốn biết thì sao?

- Nếu ngươi thắng được ta.

- Hay lắm! Động thủ đi!

- Ngươi không đủ tư cách cầu ta động thủ trước.

Cam Đường tức quá run lên hỏi:

- Dường như tôn giá bức bách tại hạ phải giết người chăng?

Nữ quái phì cười một tiếng chế giễu, mụ nói:

- Ngay cái giọng lưỡi của ngươi cũng không thể giả mạo làm Xú Diện Nhân Ma được. Ngươi có biết Xú Diện Nhân Ma khi đối địch chẳng bao giờ nói tới ba câu.

Cam Đường nộ khí xung thiên quát to:

- Ngươi hãy tiếp chưởng của ta đây!

Chàng vung hai chưởng lên không. Thiên Tuyệt chưởng có thể cách không mà đánh tới đối phương một cách lợi hại phi thường. Phát chưởng cách không này trong võ lâm ít có người chịu nổi.

Nữ quái cũng giơ chưởng lên không đối địch.

Sầm! Luồng kình khí mãnh liệt đá chạy cát bay. Nữ quái lảo đảo người luôn mấy cái, còn Cam Đường phải lùi lại một bước dài. Coi tình hình này thì nội lực Cam Đường còn kém đối phương một bậc. Nếu chàng đã vận đến mười thành công lực mà đối phương chưa vận toàn lực, thì công lực chàng còn kém mụ xa hơn nữa.

Nữ quái hơi biến sắc mặt nói:

- Công lực ngươi gớm lắm! Thế mà lão thân đã coi thường.

Cam Đường muốn bức bách đối phương phải nói rõ lai lịch, dĩ nhiên chàng chưa chịu thôi. Chàng ngừng một chút rồi lại ra tay công kích. Chiêu thức lần này thế mạnh như sấm sét.

Võ công phái Thiên Tuyệt hữu công vô thủ nên chiêu thức lại càng ghê gớm.

Nữ quái cũng đồng thời phát chiêu kỳ bí ra ngoài sự tiên liệu của Cam Đường.

Bình, bình mấy tiếng vang lên! Nữ quái bị đánh trúng năm chưởng. Người mụ loạng choạng.

Cam Đường cũng bị tám chưởng phải lùi lại đến tám chín bước mới đứng vững.

Nữ quái lớn tiếng quát hỏi:

- Phải chăng ngươi là đệ tử phái Thiên Tuyệt?

Coi chiêu thức mà nhận ra lai lịch Cam Đường mới có nữ quái là người thứ nhất.

Còn lai lịch của mụ thì Cam Đường vẫn không nhận ra được. Mới nói đến đường lịch duyệt, chàng đã kém mụ xa lắm.

Nữ quái ngừng một lát rồi hỏi:

- Ngươi không phải là địch thủ của lão thân. Còn đánh nữa hay thôi?

Bản lãnh cao ngạo của Cam Đường lại bị kích thích. Chàng lớn tiếng đáp:

- Dĩ nhiên là ta còn đánh nữa.

- Được rồi! Vậy ngươi phát chiêu nữa đi!

Cam Đường băng mình phóng chưởng đánh ra.

Thế là hai người lại khai diễn một trường ác đấu kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu!

Võ công phái Thiên Tuyệt thường chỉ mấy chiêu là phân thắng bại. Nhưng võ công của nữ quái này rất kỳ dị. Cam Đường từ ngày len lỏi vào chốn giang hồ chưa gặp người nào như mụ. Hai bên vẫn chiến đấu dằng dai.

Mười chiêu! Hai mươi chiêu!

Chiếu thức của Cam Đường tựa hồ bị trói buộc không phát huy ra được.

Chàng không ngờ ở chốn thâm sơn cùng cốc này mà lại gặp một tay đối thủ lợi hại đến thế!

Nếu chàng chưa luyện được đoạn thứ tám “Công Lực Tái Sinh” trong thiên của phái Thiên Tuyệt võ công để nội lực tan đi mất không phục hồi lại, thì e rằng khó lòng chống nổi mười chiêu của đối phương.

Cam Đường mới trao đổi hai mươi chiêu mà người chàng đã bị trúng tới trăm chưởng.

Hai mươi lăm chiêu! Ba mươi chiêu!

Nữ quái bỗng quát lên một tiếng:

- Nằm xuống!

Mụ biến chiêu đột ngột. Kình lực nặng như núi đè xuống.

Cam Đường rú lên một tiếng, miệng phun máu tươi, người ngã lăn ra.

Nữ quái cũng thở hồng hộc, cảm khái nói:

- Ta không ngờ trong võ lâm hiện nay còn có kẻ chịu đựng được đến ba mươi chiêu của ta.

Cam Đường nghiến răng đứng dậy, run lên nói:

- Mụ thắng rồi!

- Ngươi đã chịu phục chưa?

- Hiện giờ tại hạ chịu phục rồi.

- Còn tương lai thì sao?

- Tại hạ sẽ tìm tôn giá để đấu nữa.

- Ta khen ngươi là người có chí khí. Bây giờ ngươi đã mở mặt ra được chưa? Lão thân muốn biết chân tướng, vì sau ba mươi năm quy ẩn bây giờ ta lại gặp tay đối thủ.

Cam Đường sửng sốt hỏi:

- Tôn giá quy ẩn ba mươi năm rồi ư?

- Đúng thế! Mà có thể còn hơn nữa.

- Tôn giá không phải là người Bách Độc Môn ư?

- Lão thân có bảo là phải đâu?

Cam Đường muốn gạn hỏi lai lịch mụ nhưng đã bị bại tức là không còn tư cách đó, nên chàng không hỏi nữa.

Nữ quái lại nhắc:

- Sao? Ngươi có lộ bản tướng cho ta coi một chút không? Nhưng ta không bắt buộc đâu, cái đó là tùy ở ngươi.

Cam Đường mạnh dạn nói:

- Sao lại không được? Tôn giá nhớ lấy chân tướng tại hạ để ngày sau mà nhận.

Chàng vừa nói vừa tháo mặt nạ ra.

Nữ quái biến sắc la lên một tiếng "ủa" rồi lùi lại một bước nói:

- Ta không ngờ ngươi còn nhỏ tuổi thế. Nếu vậy thì ta tuy thắng mà cũng là bại.

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Tôn giá có vẻ khinh người lắm.

Nữ quái gật đầu đáp:

- Có thể nói như vậy.

Cam Đường chợt nhớ tới mục đích của mình, chàng liền khoanh tay cáo từ:

- Sau này sẽ có ngày tái hội.

Nữ quái giơ tay ra ngăn lại nói:

- Khoan đã!

Cam Đường sửng sốt hỏi:

- Tôn giá còn muốn điều chi nữa?

- Ngươi đến Bách Độc Môn hẳn là có mục đích?

- Đúng thế!

- Ngươi có muốn lão thân trỏ đường cho không?

- Hảo ý của tôn giá xin tâm lĩnh là đủ.

- Con người tuổi trẻ thường có tánh cao ngạo. Ngươi tưởng tổng đàn Bách Độc Môn là nơi tùy tiện ngươi muốn đến lúc nào thì đến phải chăng?

- Sự việc thành bại là tùy ở con người.

- Lão thân biết ngươi tâm cao khí ngạo không chịu ơn huệ của người. Bây giờ lão thân muốn có điều kiện trao đổi được không?

- Như thế thì may ra thương lượng được.

Nữ quái đăm đăm nhìn Cam Đường rồi nói:

- Lão thân trỏ đường cho ngươi đến động Trường Âm, đồng thời cho ngươi mượn một bảo vật để khắc chế chất độc...

- Bảo vật khắc chế được chất độc?

- Đúng thế! Vật đó để ở trong mình thì các chất độc không xâm nhập vào được.

- Bảo vật gì vậy?

- Tích Độc Châu!

- Ủa! Còn điều kiện của tôn giá thì sao?

- Đợi ngươi trở lại đây rồi ta sẽ bàn tới được không?

Cam Đường trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Nếu điều kiện của tôn giá vượt trên năng lực của tại hạ thì sao?

- Không đâu! Lão thân nhất định là ngươi làm được.

- Được lắm! Tại hạ xin ưng thuận.

- Ngươi vẫn đeo tấm mặt nạ của Xú Diện Nhân Ma Lôi Thanh Sơn không hề gì cả, vì lão mất mạng về tay quý môn, trên chốn giang hồ không một ai hay. Nhưng lão thân cần biết ngươi đến đó để mưu đồ chuyện gì?

- Cứu người.

- Chỉ có thế thôi ư?

- Và muốn điều tra một vụ công án lâu ngày.

- Vụ công án nào?

- Về điểm này xin tôn giá thứ cho, tại hạ không thể trình bày được.

- Ngươi giữ địa vị gì trong quý môn?

- Thiên Tuyệt Môn thiếu chủ.

- Được rồi! Cuộc trao đổi thế là đã ấn định. Xong việc rồi ngươi đến đây lập tức.

Nhưng lão thân nói trước, bất luận là ai ngươi không được đưa tới đây, vì lão thân không muốn để ai trông thấy.

- Được rồi!

- Thuật "Kỳ Hoàng" phái Thiên Tuyệt bao trùm thiên hạ. Vậy thương thế của ngươi chắc không thành vấn đề.

- Điểm này tôn giá bất tất phải lo nghĩ.

Nữ quái lấy trong bọc ra một cái hộp rất xinh xắn đưa cho Cam Đường nói:

- Hộp này đựng “Tích Độc Đan”. Ngươi cứ mang trong mình là không còn sợ chất độc nào nữa.

Cam Đường không khỏi kinh dị trong lòng. Chàng không ngờ sự việc lại biến diễn ra thế này. Bây giờ chàng có hạt châu mang trong người để ra vào Bách Độc Môn không còn sợ gì nữa.

Chàng đón lấy hộp rồi nói:

- Tại hạ dùng xong sẽ kính hoàn. Bây giờ tại hạ xin cáo từ.

Nữ quái nói:

- Ngươi theo hang núi này trở ra. Tới cửa hang thì đi thẳng về phía Nam chừng ba mươi dặm thì sẽ đến một suối nước. Ngươi cứ ngược dòng suối nước này mà tiến. Khi nào ngươi phát hiện hai hòn núi giáp nhau, dòng suối phát nguyên từ đó. Đấy chính là cửa vào động Trường Âm.

- Đa tạ tôn giá có lời chỉ giáo.

- Bất tất ngươi phải tạ Ơn ta. Đây chỉ là một cuộc trao đổi, không ai phải tạ Ơn ai hết.

- Tại hạ xin đi đây.

Cam Đường nói xong đeo mặt nạ vào, trở gót đi ra.

Dọc đường chàng nghĩ tới nữ quái mà không biết lai lịch mụ ra sao. Không hiểu mụ đòi điều kiện gì của mình? Giả tỉ là một điều thương luân bại lý hoặc ra ngoài năng lực của mình thì làm thế nào? Mình đã chịu ơn người trước, thì không thể nuốt lời được nữa.

Cam Đường tuy đã nghĩ vậy, nhưng vì muốn tranh thủ thời gian để đến xem Lâm Vân còn sống hay chết, lạc lõng nơi đâu, nên chàng không thể cự tuyệt vì điều kiện của mụ rất lợi cho chàng.

Cam Đường đi chừng nửa giờ thì quả nhiên đến một suối nước. Theo lời chỉ dẫn của nữ quái, chàng men theo bờ suối đi ngược dòng. Chẳng bao lâu, trước mắt đã hiện ra hai đỉnh núi giáp nhau trông có vẻ âm u thảm đạm. Suối nước phát nguyên từ chỗ đó chảy ra.

Cam Đường lên tới địa đầu thì quả nhiên đây là một nơi tuyệt địa thiên nhiên.

Cách cửa động một đoạn thì còn nhìn rõ sự vật. Nhưng trong vòng mười trượng thì chỉ thấy tối đen như không bao giờ có ánh mặt trời. Động Trường Âm quả đã xứng với cái tên của nó.

Trong đường vào động thấy lởm chởm những tảng đá quái dị. Những tảng đá này lại mọc rất dày, khó có chỗ len chân.

Cam Đường trong mình có Tích Độc Châu, chàng không còn lo lắng gì về chuyện trúng độc nữa. Sau một lát trầm ngâm, chàng tiến vào cửa động.

Những quái thạch sắc nhọn ghê hồn trông như răng chó sói. Lạch nước chảy ra chỗ loạn thạch này xoáy lại ầm ầm, khiến người nghe phải kinh hãi.

Cam Đường để khí cho người nhẹ như mớ bông, điểm chân vào mũi đá mà tiến.

Đi vào được chừng mười trượng thì thấy khí lạnh ghê người. Trong các hốc đá rải rác có những khúc xương đen sì và đầu lâu. Chắc là của những người đã bị trúng độc mà chết.

Sau khi vào sâu chừng hai mươi trượng thì đến một quãng đường hầm khá bằng phẳng. Cam Đường nhờ có nội lực thâm hậu, tuy thị tuyến không trông được xa nhưng vẫn nhìn rõ sự vật ở gần.

Bất thình lình một tiếng quát như xé màng tai vọng ra:

- Ai đó? Đứng lại!

Cam Đường mừng thầm trong bụng, vì đã có người xuất hiện thì tiện việc cho mình. Chàng theo ý kiến của nữ quái, cố ý hắng giọng quát một tiếng dữ dội.

Sau tiếng quát, bốn người áo đen xuất hiện. Đi đầu là một hán tử người gầy mà cao. Theo sau gã là ba tên tráng hán.

Hán tử gầy cao đảo con mắt hồ nghi nhìn Cam Đường cất giọng the thé hỏi:

- Các hạ đã vào sâu trong khu vực tử vong này mấy chục trượng, tất không phải hạng tầm thường. Xin cho biết lai lịch.

Cam Đường hầm hầm hỏi lại:

- Mi không nhận ra lão phu ư?

Hán tử đáp:

- Xin lỗi các hạ! Tại hạ chưa gặp các hạ bao giờ.

Cam Đường hầm hè nói:

- Vậy mi gọi chưởng môn nhân ra đây mà nhìn nhận.

- Các hạ nói vậy chẳng là khoác lác lắm ư?

- Đừng rườm lời!

Hán tử gầy cao sa sầm nét mặt nói:

- Các hạ báo danh đi, nếu không thì...

- Thì sao?

- E rằng tại hạ phải vô lễ.

- Ha ha! Mi hãy đưa hai tay cho lão phu coi.

Gã hán tử gầy cao đứng thộn mặt ra. Thái độ của Cam Đường đã khiến cho gã nghi ngờ chẳng hiểu ra sao.

Ba tên tráng hán đứng đằng sau gã dường như địa vị thấp kém, không dám mở miệng, mà vẻ

mặt cũng không thay đổi.

Cam Đường cất giọng lạnh như băng nói:

- Mi hãy dẫn đường cho lão phu!

Vẻ mặt hán tử gầy cao đâm ra ngơ ngác. Gã nhìn Cam Đường một lúc rồi hỏi:

- Các hạ đến đây làm chi?

- Ngươi không đáng hỏi ta điều đó.

- Tại hạ không biết không được.

- Nếu lão phu không nể mặt Phùng Nhất Âu thì ngươi chết rồi đó!

Cả bốn gã sắc mặt biến đổi. Gã cao gầy run lên hỏi:

- Các hạ có quen biết tệ tổ sư ư?

- Há chỉ quen biết mà thôi...

- Xin các hạ cho biết danh hiệu để tiểu nhân...

- Lão phu cùng Phùng Nhất Âu là chỗ cựu giao.

Gã cao gầy đột nhiên quỳ mọp ngay xuống, run lên nói:

- Tiểu nhân thực đáng chết. Lão gia là...

Gã muốn nói là Xú Diện Nhân Ma, nhưng nghĩ lại không tiện nên không nói nữa.

Cam Đường dõng dạc nói:

- Đứng lên dẫn đường cho ta!

- Dạ!....

Gã cao gầy quay lại nhìn ba tên kia ra lệnh:

- Trương Tứ! Ngươi chạy vào bẩm chưởng môn nhân có Lôi lão tiền bối giá lâm.

Còn hai ngươi trở về nguyên vị.

- Xin tuân lệnh.

Ba gã hán tử chuồn ngay vào trong bóng tối.

Cam Đường lạnh lùng hỏi:

- Tên họ mi là gì?

- Tiểu nhân là Hồng Hổ làm đầu mục Tổ Giáp dưới trướng Ngoại Đường.

- Ngươi nhận biết lão phu ư?

- Tiểu nhân ra đời quá muộn nên không có duyên phận được bái kiến lão tiền bối.

- Hừ! Ngươi đi trước dẫn đường cho ta.

Tên đầu mục Hồng Hổ băng mình một cái, nhảy xuống suối nước.

Chương 33 - Động Trường Âm Thiếu Chủ Gặp Người Quen

Cam Đường giật mình kinh hãi, toan cất tiếng hỏi thì hán tử lại nói:

- Mời lão tiền bối xuống đây.

Bây giờ Cam Đường mới nhìn rõ Hồng Hổ đứng trên một vật rất kỳ quái chế ra để làm thuyền. Bên trên khe suối này có một sợi dây lớn treo lủng lẳng. Con thuyền quái lạ đó buộc vào đầu dây.

Cam Đường liền nhảy xuống theo.

Chiếc thuyền này nguyên là một cái mảng chế bằng da dã thú đủ chỗ ngồi cho ba bốn người ngồi.

Trên mặt nước còn có một sợi dây khác nhỏ hơn thả nổi lềnh bềnh.

Hồng Hổ đưa hai tay ra nắm lấy sợi dây nhỏ kéo mạnh cho chiếc mảng da lướt ngược dòng nước rất mau lẹ.

Cam Đường rất bội phục phương thức kỳ diệu này.

Chiếc mảng đi được độ chừng trăm trượng thì nước không chảy xiết nữa, thuyền đi càng lẹ hơn.

Đột nhiên một tia sáng ngoài trời từ trên đầu lọt vào khiến cho mây mù âm u dày đặc nhạt bớt đi.

Đường vào động bằng phẳng, không còn đá lởm chởm nữa.

Hồng Hổ buộc chiếc mảng da vào mõm đá rồi nhảy lên bờ nói:

- Mời lão tiền bối lên đi!

Cam Đường vừa nhảy lên thì đã thấy mấy chục bóng người đang chạy như bay tới nơi.

Đi đầu là một lão già ra chiều quắc thước, mình mặc áo bào đen.

Bên lão này có một gã mặc áo tía. Hiển nhiên là Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ.

Vậy lão mặc áo bào đen quắc thước kia đúng là chưởng môn Phùng Thiếu Đan.

Cam Đường vừa thấy Bách Độc Công Tử đã giận sủi máu muốn xé xác gã ra ngay.

Nhưng lúc này chàng không thể làm thế được.

Đoàn người còn cách Cam Đường chừng một trượng thì dừng đứng lại. Chỉ có cha con Phùng Thiếu Đan là tiến thêm mấy bước.

Phùng Thiếu Đan khom lưng xá dài nói:

- Tiểu điệt xin bái kiến minh thúc.

Cam Đường cười ha hả nói:

- Hiền điệt miễn lễ.

Phùng Thiếu Đan quay lại bảo Bách Độc Công Tử:

- Hài nhi ra lạy thúc công đi!

Bách Độc Công Tử miệng hô "thúc công", kính cẩn lạy phục xuống.

Cam Đường cười thầm trong bụng. Chàng bệ vệ nhận đại lễ của đối phương rồi nói:

- Đứng dậy đi! Lão nhân gia không ưa khách sáo.

Chàng nhìn Bách Độc chưởng môn Phùng Thiếu Đan hỏi:

- Đã bao nhiêu năm ta không tới đây nhỉ?

Phùng Thiếu Đan kính cẩn đáp:

- Đã mười mấy năm rồi. Minh thúc vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

- Ta vẫn như thường. Có điều từ ngày minh huynh tạ thế thì không còn hứng thú nữa, nên cũng chẳng muốn len lỏi vào chốn giang hồ tranh giành làm chi.

Phùng Thiếu Đan nói:

- Mời minh thúc vào nhà.

- Ừ thì đi.

Mấy chục tay cao thủ Bách Độc Môn đứng nghiêm chỉnh trang, hai bên để giữa nhường lối đi. Chúng đều kính cẩn thi lễ nói:

- Cung nghinh lão gia tử!

Cam Đường khoát tay nói:

- Xin các vị miễn lễ.

Chỉ trong nháy mắt đoàn người đến cửa nhà thạch khách.

Bách Độc Môn Chủ Phùng Thiếu Đan trông vào tòa nhà thạch thất đồ sộ, đứng né sang bên giơ tay nói:

- Mời minh thúc vào nhà.

Cam Đường gật đầu trịnh trọng đi vào.

Trong sảnh đường, ánh hạt châu sáng trưng như thể ban ngày.

Trên bức tường chính giữa treo một bức họa rất lớn, vẽ toàn rắn rết kỳ hình quái trạng, khiến

người trông thấy phải ớn da gà. Phía trên bức họa đề ba chữ “Bách Độc Đồ”.

Cam Đường an tọa rồi Phùng Thiếu Đan nói:

- Sao minh thúc không di giá tới đây để tiểu điệt sớm hôm thị phụng.

Cam Đường cười đáp:

- Ồ! Không được, không được! Số ta cô quả chiếu mệnh, không ưa những cảnh nhiệt náo.

Phùng Thiếu Đan nói:

- Mười mấy năm không gặp minh thúc mà tinh thần vẫn như xưa…

Cam Đường ngắt lời:

- Ta già đi nhiều! Có lẽ sắp về dưới đất rồi.

Phùng Thiếu Đan hỏi:

- Bữa nay minh thúc giá lâm có chuyện chi chăng?

Cam Đường thấy có cơ hội liền thản nhiên hỏi lại:

- Ta chịu người ủy thác. Hiền điệt có thể làm đẹp mặt cho ta một chút không?

- Minh thúc dạy quá lời! Có điều gì xin minh thúc cứ truyền dạy.

- Ta chịu lời ủy thác của môn chủ phái Kỳ Môn đến đây để tìm đứa con bảo bối của y.

Bách Độc Công Tử đứng lên, hơi biến sắc mặt.

Phùng Thiếu Đan nhăn tít cặp lông mày rậm hỏi:

- Tiểu điệt liệu có thể vì minh thúc mà ra sức được chăng?

Cam Đường ngạc nhiên hỏi lại:

- Gã không đến động Trường Âm này ư?

- Không có.

- Thế thì kỳ thiệt.

Phùng Thiếu Đan lại hỏi:

- Minh thúc nghe ai nói là Kỳ Môn thiếu chủ đến bản động?

Cam Đường đáp:

- Chính mẫu thân gã bảo vậy. Bà ta nói là gã cùng Kỳ nhi đây có chuyện xích mích.

Chàng quay lại nhìn Bách Độc Công Tử hỏi:

- Có chuyện ấy không?

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ nghiêng mình đáp:

- Vụ này có thiệt. Nhưng tiểu tôn vì muốn giữ cho môn phái được hòa hảo mà chịu nhường nhịn.

Cam Đường kinh ngạc hỏi lại:

- Ủa! Vậy gã không đến đây ư?

Bách Độc Môn Chủ Phùng Thiếu Đan đáp:

- Khi nào tiểu điệt dám nói dối minh thúc.

Cam Đường xem chừng không phải đối phương nói gạt. Chàng nghĩ thầm:

- Rõ ràng Lâm Vân bảo mình đến đây tìm thuốc, vậy thì y đi địa phương nào?

Phái Kỳ Môn có đệ tử khắp nơi, không chừng y đi tìm thuốc chỗ khác.

Rồi chàng lại hỏi:

- Hay là môn hạ của hiền điệt đánh chết gã rồi?

- Không có đâu! Những việc này khi nào chúng dám giấu giếm.

Cam Đường nóng lòng như lửa đốt. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ Lâm Vân chưa tới nơi đã quay trở về? Cũng có thể là Bách Độc Công Tử đã ngấm ngầm hạ độc thủ rồi giấu nhẹm để tránh cho hai phái khỏi gây cuộc huyết chiến?

Cam Đường nghĩ vậy rồi quay ra hỏi Bách Độc Công Tử:

- Phụ thân Kỳ nhi tất không dối ta. Riêng Kỳ nhi có biết gì không?

Bách Độc Công Tử hấp tấp đáp:

- Thưa thúc công! Kỳ nhi dù lớn mật đến đâu cũng không dám dối trá. Vụ này quả không có thật.

Cam Đường tiến gần lại một bước nói:

- Bình sinh thúc công không thất tín với ai bao giờ. Cha con ngươi đã nói thế thì ta đành quay về phúc đáp lệnh chúa phái Kỳ Môn. Nếu sau này hiền điệt cùng Kỳ nhi có tin gì…

Chàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Bách Độc Công Tử rồi lại nhìn Phùng Thiếu Đan.

Phùng Thiếu Đan thản nhiên ngắt lời:

- Tiểu điệt xin lấy thủ cấp ra mà bảo đảm quyết không có việc này.

Cam Đường giả vờ tức giận hỏi:

- Ta với phụ thân ngươi là bạn thâm giao, tình thâm như tay chân. Ngươi nói cái gì mà bảo đảm với không bảo đảm?

Phùng Thiếu Đan thẹn đỏ mặt lên nói:

- Dạ dạ! Tiểu điệt trót lỡ lời.

Cam Đường đi không về rồi cực kỳ chán nản lạnh lùng nói:

- Ta phải đi thôi!

Phùng Thiếu Đan đứng dậy hỏi:

- Mười mấy năm trời không được gặp minh thúc, sao minh thúc vừa đến lại bỏ đi ngay?

- Ta còn có việc khác.

- Minh thúc vội vã gì thì cũng uống mấy chén rượu đã.

- Bất tất phải thế, rồi ta quay trở lại.

- Minh thúc không thể để cho tiểu điệt tỏ lòng dạ một chút ư?

- Miễn đi thôi! Có phải người ngoài đâu mà khách sáo?

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ đột nhiên cười hì hì hỏi:

- Thúc công! Thúc công còn nhớ ngày trước có lời hứa gì không?

Cam Đường sửng sốt hỏi:

- Ta hứa điều chi nhỉ?

Bách Độc Công Tử đáp:

- Có lần thúc công xoa đầu tiểu tôn nói là khi lớn lên có đủ căn cơ về nội lực sẽ truyền môn “Bí Ma Trảo” cho. Chốc là mười mấy năm trời, tiểu tôn không thấy thúc công xuất hiện. Bữa nay không thấy thúc công nhắc lại vụ đó.

Cam Đường ngẩn người ra. Ba chữ “Bí Ma Trảo” chàng chưa từng nghe ai nói tới, thì còn biết là cái gì? Chàng cười ha hả đáp:

- Phải rồi! Ta có nói thế thiệt! Kỳ nhi còn nhớ thì giỏi đấy! Nhưng bữa nay thì không được đâu, vì ta có việc gấp đang chờ đợi.

- Thúc công vừa bảo không bôn tẩu giang hồ nữa kia mà?

- Thế nhưng vẫn có việc không làm không được.

- Bí Ma Trảo chỉ là một chiêu thức, thúc công hãy nán lại một chút giải thích cho tiểu tôn nghe rồi hãy đi được không?

Cam Đường bối rối vô cùng. Chàng nghĩ lại:

- Nếu mình còn từ chối thì mất mặt. Nhưng biết làm thế nào để lấp liếm câu chuyện này? Xú Diện Nhân Ma cùng tổ phụ Phùng Kỳ đã có mối quan hệ sâu xa thì mình khó mà gạt được...

Phùng Thiếu Đan cũng xen vào:

- Xin minh thúc thành toàn cho Kỳ nhi!

Cam Đường gặp lúc cấp bách liền nghĩ ra một kế, trầm giọng đáp:

- Muốn truyền chiêu này cần có người để thử đòn.

Phùng Thiếu Đan đáp:

- Cái đó dễ lắm! Kỳ nhi! Ngươi sai người đem tên gian tế vào nhà mật thất để luyện công.

Bách Độc Công Tử dạ một tiếng rồi xoay mình ra khỏi nhà đại sảnh.

Phùng Thiếu Đan kính cẩn nói:

- Xin minh thúc hãy ngồi đây một chút.

Cam Đường không sao được đành ngồi yên. Chàng nóng nảy đến toát mồ hôi. Coi chừng khó mà giữ cho khỏi bại lộ hành tung.

Chàng nghĩ tới nghĩ lui, nhớ ra chiêu "Nghiệt Long Thám Trảo" của bản môn, chỉ cần biến cải đi một chút và nói là mười mấy năm ở trong nhà bí thất nghĩ ra chiêu "Bí Ma Trảo" rất lợi hại này.

Chàng lại nhớ lời Kỳ Môn lệnh chúa nói là Xú Diện Nhân Ma lúc giết người tất hạ thủ đánh vào giữa mặt đối phương. Vậy mình sẽ đánh thử vào giữa mặt người đó một chiêu "Nghiệt Long Thám Trảo" là bịp được họ.

Quyết định chủ ý rồi, lòng chàng trấn tĩnh lại.

Cam Đường chờ chừng nửa khắc thì Bách Độc Công Tử trở ra nói:

- Xin mời thúc công vào.

Cam Đường cùng cha con Bách Độc Công Tử vào nhà mật thất.

Trong nhà này, một gã hán tử áo đen đứng ngay như tượng gỗ tựa lưng vào tường.

Cam Đường vừa nhìn thấy mặt gã áo đen thì giật mình kinh hãi. Gã chính là đệ tử Ngô Hữu Trí dưới trướng viện Thiên Oai của bản môn. Không hiểu sao gã lại lạc vào tay Bách Độc Môn?

Cam Đường cố ý lên tiếng hỏi:

- Gã hán tử này là ai?

Bách Độc Công Tử đáp:

- Gã là người phái Thiên Tuyệt.

- Phái Thiên Tuyệt ư?

- Dạ phải!

- Sao ngươi biết là người phái Thiên Tuyệt?

- Vì phép điểm huyệt thông thường không kiềm chế được gã.

- Tại sao gã lại bị bắt?

- Gã tự tiện lén vào cấm địa của bản môn.

- Nếu đánh chết gã há chẳng gây nên thù oán với phái Thiên Tuyệt?

- Dù sao thì cũng không thể tha gã được. Bây giờ giết gã đi thần không hay quỷ không biết, còn lo gì nữa.

Cam Đường nghĩ thật mau để cứu hán tử. Chàng tìm ra được một kế liền lạnh lùng hỏi:

- Kỳ nhi! Ngươi bảo gã này không sợ điểm huyệt ư?

- Đúng thế!

- Vậy thì hay lắm! Ta đã nghĩ ra được một chỉ pháp chuyên để điểm huyệt những kẻ có võ công của tà môn. Bữa nay ta thử coi. Bây giờ ngươi hãy khôi phục lại công lực cho gã đi.

Bách Độc Công Tử liền lấy một viên thuốc nhét vào miệng Ngô Hữu Trí rồi đập một chưởng vào gã.

Ngô Hữu Trí tỉnh lại rồi phục hồi cả công lực. Gã hoang mang đưa mắt nhìn khắp nhà mật thất. Đột nhiên gã lộ vẻ cực kỳ căm hận, quắc mắt lên nhìn ba người, quát hỏi:

- Các ngươi muốn làm gì đại gia?

Cam Đường co ngón tay lại búng một cái. Ngô Hữu Trí ngã lăn ra tức khắc.

Bách Độc Công Tử mừng quá reo lên:

- Hay tuyệt! Hay tuyệt! Thúc công truyền cho tiểu tôn chỉ pháp này! Tiểu tôn không cần học Bí Ma Trảo nữa.

Cam Đường trong lòng ngấm ngầm đắc ý. Chàng đã là người thừa kế chưởng môn phái Thiên Tuyệt và đã hoàn thành đoạn thứ tám trong thiên võ công, trở nên tay cao thủ bậc nhất của bản môn. Chàng lấy thủ pháp của bản môn để kiềm chế người bản môn dĩ nhiên là không cần phải tốn một chút hơi sức. Nhưng chàng cố ý hỏi:

- Tại sao thế?

Bách Độc Công Tử không ngần ngừ gì đáp ngay:

- Tiểu tôn học chỉ pháp này để đối phó với phái Thiên Tuyệt hóa chẳng tuyệt diệu ư?

- Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?

- Kỳ nhi đã kết oán với thiếu chủ phái Thiên Tuyệt. Hài nhi e rằng còn phen chạm trán gã.

Cam Đường cười thầm trong bụng, hững hờ hỏi:

- Ta nghe nói công lực gã đó rất cao thâm phải không?...

Bách Độc Công Tử vênh mặt lên đáp:

- Kỳ nhi học được chỉ pháp này lại biết dùng độc nữa thì còn sợ gì gã?

Cam Đường lại hỏi:

- Bây giờ là lúc nào đây?

- Cuối Thân sang Dậu.

- Mặt trời chưa lặn chứ?

- Phải rồi!

- Được rồi! Ta mượn gã này để thử cho cha con ngươi biết một thứ kỳ công.

- Kỳ công gì?

- “Song Dương Thần Công”.

Phùng Thiếu Đan nghi ngờ hỏi:

- Sao lại gọi là “Song Dương Thần Công”?

Cam Đường giương cặp lông mày lên đáp:

- Khí dương trong người mình với khí dương ngoài trời nên gọi là Song Dương.

Công lực này phát ra có thể làm cho xương thịt đối phương nát ra như cám.

- Úi chà!

Hai cha con cùng la lên một tiếng kinh hoảng.

Phùng Thiếu Đan rất khâm phục nói:

- Điệt nhi không bao giờ nghĩ tới mười mấy năm nay mà minh thúc lại tiến mau đến thế!

Cam Đường khiêm tốn nói:

- Cái đó tầm thường thôi, có gì đáng kể đâu? Kỳ nhi! Ngươi đem gã này đi! Chúng ta ra ngoài động để thử môn này và không cho một ai được nhìn thấy.

- Dạ!

Bách Độc Công Tử vui mừng cắp Ngô Hữu Trí lên.

Ba người ra khỏi nhà mật thất. Phùng Thiếu Đan gọi người nhà lại dặn dò mấy câu rồi ra khỏi động Trường Âm.

Cam Đường hít một hơi chân khí để hưởng khoái cảm lại được thấy mặt trời.

Lúc này bóng tịch dương đã ngậm non đoài tỏa ra một kim quang rực rỡ.

Cam Đường tìm một khu đất bằng phẳng, bảo đặt Ngô Hữu Trí xuống.

Cha con Phùng Thiếu Đan lùi ra xa ba trượng, Cam Đường dùng phép truyền âm đặc biệt phái Thiên Tuyệt bảo Ngô Hữu Trí:

- Ta là thiếu chủ! Lát nữa ngươi dời khỏi nơi đây và phải chạy thật lẹ. Bây giờ thì ngươi đừng có nhúc nhích.

Chàng dặn xong len lén bật ngón tay để giải khai huyệt cho Ngô Hữu Trí.

Cha con Phùng Thiếu Đan ngồi lặng lẽ, giương cặp mắt loang loáng nhìn Xú Diện Nhân Ma giả hiệu thi triển môn "Song Dương Thần Công".

Cam Đường trong lòng sát khí nổi lên bừng bừng. Chàng quyết tâm không buông tha Bách Độc Công Tử, nhưng chưa biết hạ thủ cách nào?

Giữa lúc ấy, một bóng người nhảy vọt tới trước mặt Phùng Thiếu Đan quỳ gối xuống nói:

- Ngoại Đường đệ tử là Lý Dũng có việc bẩm báo.

Phùng Thiếu Đan lạnh lùng hỏi:

- Việc gì?

- Bọn đệ tử đi theo Hà hương chủ tuần tra phía sau núi đã phát giác ra một tên gian tế...

- Gian tế ư?

- Dạ phải! Gã là một thanh niên chừng hai mươi tuổi.

Cam Đường động tâm quay lại.

Phùng Thiếu Đan nóng nảy hỏi:

- Lai lịch gã thế nào?

- Đệ tử không biết.

Phùng Thiếu Đan ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Tình hình lúc phát hiện ra gã thế nào?

- Bọn đệ tử đi vòng ra phía sau núi, đến một chỗ thạch động thì phát giác ra tên này. Xem chừng gã đến để dọ thám bản môn. Gã trúng phải chất kịch độc truy hồn đoạt mệnh rắc ra khắp khu tử vong địa. Vì chất độc phát tác nên gã phải nấp vào trong thạch động. Bọn đệ tử vây bắt được nhưng bên mình cũng thiệt mất ba vị đồng môn...

Phùng Thiếu Đan trợn mắt lên ngắt lời:

- Sao? Gã đã trúng độc mà còn cự địch giết người được ư?

- Chính thế! Theo lời phán đoán của Hà hương chủ thì lai lịch đối phương không phải tầm thường vì chất độc đã phát tác mà gã không chết.

- Hiện giờ gã ở đâu?

- Đã có người sắp áp giải về đây.

- Được rồi! Ngươi hãy lui ra!

Chỉ trong nháy mắt một lão râu quăn chạy nhanh như chớp đi đến. Dưới nách lão cắp một người máu me đầm đìa.

Lão râu quăn gần đến trước mặt Phùng Thiếu Đan liệng người kia xuống, khom lưng nói:

- Ngoại Đường hương chủ là Hà Tử Phòng xin tham kiến môn chủ.

- Miễn lễ!

Cam Đường đảo mắt nhìn vào người máu me nằm dưới đất bất giác trống ngực đánh thình thình. Chàng buột miệng la lên:

- Chính y rồi!

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ cũng kích thích, buột miệng nói:

- Thiếu chủ phái Kỳ Môn!

Người bị bắt hiển nhiên chính là Lâm Vân. Tính ngày ra thì từ hôm y trúng độc thoát thân đi ẩn nấp đến nay đã được ba ngày hay hơn nữa.

Chương 34 - Tuyệt Vọng Vì Tình Thục Nữ Ra Đi

Cam Đường nhìn Lâm Vân đầy mình máu me, trong lòng khích động vô cùng, vì việc này tự mình mà ra. Chàng nghĩ tới ơn nghĩa của y không biết sau này báo đền thế nào được?

Bách Độc chưởng môn Phùng Thiếu Đan biến đổi sắc mặt, chau mày ấp úng hỏi Cam Đường:

- Minh thúc!...

Ý hắn muốn hỏi bây giờ nên xử trí thế nào?

Cam Đường nói ngay:

- Hãy giải độc cho y đã!

Phùng Thiếu Đan ngần ngừ đáp:

- Tiểu điệt tưởng hãy hỏi y đến đây có việc chi?

Cam Đường khoát tay nói:

- Bất tất phải hỏi làm chi. Y là một gã thiếu niên nóng nảy và thóc mách, chứ chẳng có ý gì khác đâu. Cứ giải độc cho y đã!

Phùng Thiếu Đan ra chiều rất miễn cưỡng. Bách Độc Công Tử liếc mắt nhìn Cam Đường rồi lấy trong bọc ra một cái bình nhỏ. Gã đổ chút phấn sắc trắng vào bàn tay xoa lên đầu mũi Lâm Vân.

Lâm Vân hắt hơi một cái rồi giương cặp mắt thất thần lơ đãng nhìn xung quanh.

Sau y nhìn vào mặt Cam Đường.

Cam Đường nhìn Phùng Thiếu Đan nói:

- Để y cho ta đem đi!

Phùng Thiếu Đan gượng cười đáp:

- Xin tuân mệnh.

Cam Đường lại nói:

- Những người không có việc gì hãy lui ra.

Bách Độc Công Tử nhìn hương chủ họ Hà khoát tay nói:

- Hà hương chủ! Xin hương chủ hãy trở về nguyên vị.

Hà Tử Phòng thi lễ rồi trở gót đi luôn.

Cam Đường day lại phía Ngô Hữu Trí vuốt lẹ tấm mặt nạ xuống rồi đeo bộ mặt chàng thiếu niên

mỹ mạo vào như khi đã đến Thanh Long Bảo.

Động tác của chàng cách xa cha con Phùng Thiếu Đan chừng ba trượng. Tuy hai người trông thấy nhưng không nghi ngờ gì hết. Chúng cho là Xú Diện Nhân Ma chuẩn bị để thi triển môn “Song Dương Thần Công”.

Cam Đường chuẩn bị xong rồi xoay lưng lại hỏi:

- Phùng Kỳ! Ngươi từng dùng thuốc độc sát hạt toàn gia Thanh Long Bảo. Sao còn dùng thủ đoạn đê hèn đối phó với vị tiểu thư con bảo chúa là Vệ Viên Viên?

Hai cha con Phùng Kỳ nghe giọng lưỡi Cam Đường thì giật mình kinh hãi.

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ run lên đáp:

- Bẩm thúc công! Kỳ nhi trả mối thù họ đã cướp tình yêu.

Cam Đường hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi làm thế chẳng là quá lắm ư?

Phùng Kỳ ấp úng:

- Cái đó…

- Ngươi có biết giết người thì phải đền mạng không?

Phùng Thiếu Đan cũng run lên, giật mình hỏi:

- Minh thúc! Minh thúc định…

Cam Đường từ từ quay mặt lại.

Cha con Phùng Thiếu Đan la lên một tiếng kinh hoảng, lùi lại một bước dài.

Bách Độc Môn Chủ Phùng Thiếu Đan căm tức run lên bần bật, quát hỏi:

- Thằng nhãi kia! Mi là ai mà dám đến vuốt râu hùm?

Bách Độc Công Tử nghiến răng đáp:

- Hắn là thiếu chủ Thiên Tuyệt Môn tên gọi Thi Thiên Đường.

Cam Đường cất giọng lạnh như băng nói:

- Phùng Kỳ! Bữa nay ta phải giết ngươi!

Lâm Vân đang nằm dưới đất, đột nhiên tựa như có khí lực mới trút vào mình. Y lảo đảo đứng lên.

Bách Độc Công Tử băng mình nhảy xổ lại.

Cam Đường dùng phép truyền âm bảo Ngô Hữu Trí chạy đi. Chàng giơ song chưởng lên nhảy xổ lại quét Bách Độc Công Tử.

Sầm! Bóng người gần vào nhau rồi lại lui ra. Bách Độc Công Tử loạng choạng người đi.

Ngô Hữu Trí xoay mình đứng phắt dậy nhảy băng đi như một làn khói tỏa.

Bách Độc Môn Chủ Phùng Thiếu Đan quắc cặp mắt đỏ ngầu lên, mặt đầy sát khí, trừng trừng nhìn Cam Đường.

Bách Độc Công Tử nhảy vọt tới lần thứ hai.

Binh!

Cam Đường không đánh trả, lùi lại một chút.

Bách Độc Công Tử giơ tay lên phóng một luồng khói đen ra bao phủ Cam Đường.

Lâm Vân kinh hãi la lên:

- Chất độc! Chất độc!

Cam Đường đã mang Tích Độc Châu trong người nên vẫn thản nhiên như không.

Bách Độc Công Tử thấy vậy bất giác kinh hồn táng đởm vì đối phương không sợ khói độc. Gã liền vung cả hai tay lên liệng mấy thứ chất độc vô hình ra.

Cam Đường quát to:

- Ngươi nhất định phải chết!

Chàng vận đến mười thành công lực phóng chưởng đánh ra nhanh như chớp.

Bách Độc Công Tử oẹ lên một tiếng, ngũ quan ứa máu, gã ngã lăn ra.

Bách Độc Môn Chủ quát lên một tiếng nhảy vọt lại, liều chết vung chưởng đánh ra.

Cam Đường vừa chống đỡ và nói:

- Phùng Thiếu Đan! Món nợ máu Thanh Long Bảo sẽ có người khác đến đòi.

Dứt lời, chàng phóng chiêu "Thiên Phiên Địa Phúc" đánh tới. Chiêu thức này lợi hại vô cùng, đến Kỳ Môn lệnh chúa còn bị hất lùi lại, không phản kích được.

Bách Độc Môn Chủ phải lùi lại đến năm thước.

Cam Đường cắp Lâm Vân băng mình chạy nhanh như chớp.

Bách Độc Môn Chủ hậm hực giậm chân nói:

- Bản tòa quyết ăn thua phái Thiên Tuyệt.

Hắn cúi xuống thăm thương thế của đứa con yêu quý. May mà gã không đến nỗi chết. Hắn ôm con dậy chạy về.

Cam Đường thấy thương thế Lâm Vân cực kỳ trầm trọng, đồng thời chàng lo mình đang ở nơi hiểm địa. Nếu đối phương còn thi triển độc công, mình thì chẳng lo chi, nhưng Lâm Vân khó bề

toàn mạng. Chàng đành tạm thời bỏ việc tra xét vụ thảm án của nghĩa huynh và nghĩa phụ dưới chân núi Thái Hàng ba mươi năm trước đây lật đật đi luôn.

Cam Đường chạy một mạch vượt qua mười mấy ngọn núi.

Bức màn đêm buông xuống, Cam Đường đang ở trên đỉnh núi cao. Chàng tìm một tảng đá nhẵn nhụi đặt Lâm Vân nằm xuống.

- Lâm huynh! Lâm huynh nghe trong mình thế nào?

Không thấy phản ứng gì hết. Cam Đường nhìn kỹ lại thì sắc mặt Lâm Vân xám như tro tàn. Hơi thở chỉ còn thoi thóp, khắp mình đầm đìa máu tươi, xem chừng nội, ngoại thương đều cực kỳ trầm trọng. Chàng vội lấy ra ba viên Vạn Ứng Đan nhét vào miệng Lâm Vân rồi định cởi áo y ra.

Lâm Vân hai tay xua loạn lên phều phào hỏi:

- Hiền đệ... làm chi vậy?

Cam Đường nhỏ nhẹ đáp:

- Lâm huynh! Tiểu đệ tìm vết thương để thoa thuốc cho Lâm huynh.

Lâm Vân lắc đầu nói:

- Không cần!

- Nhưng Lâm huynh bị ngoại thương nặng lắm mà!

- Chớ đụng vào ta!

Cam Đường ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Có lẽ trong mình y còn chất độc nên thần trí chưa tỉnh lại hẳn.

Chàng liền nắm lấy hai tay Lâm Vân nói:

- Lâm huynh! Tiểu đệ đã có lời hứa với lệnh đường. Nếu Lâm huynh gặp chuyện bất hạnh thì tiểu đệ quyết không sống mà trở về nữa. Diệu dược của bản môn trong uống ngoài thoa có thể làm cho Lâm huynh bình phục rất mau chóng.

Lâm Vân trán toát mồ hồi, hai tay cố sức chống cự thét lên:

- Không! Không được đụng vào ta.

- Tại sao vậy?

- Không được mà!

- Lâm huynh! Lâm huynh bình tĩnh lại!

Cam Đường điểm lẹ vào huyệt đạo Lâm Vân. Lập tức y mê man ngủ thiếp đi.

Cam Đường thở phào một cái, lắc đầu nở một nụ cười chua chát. Chàng cởi áo Lâm Vân ra.

Nhưng áo đầy máu dính chặt vào vết thương trước ngực đỏ lòm.

Cam Đường cởi đến lần áo thứ hai thì trong cùng còn một lần áo trắng cũng đã bị nhuộm máu đến quá nửa.

Cam Đường rất lấy làm lạ, tự hỏi:

- Sao Lâm Vân còn mặc lần áo lót bằng lụa trắng này?

Muốn tranh thủ thời gian và đề phòng thương thế biến chứng, chàng liền tìm chỗ giải buộc cởi nốt ra.

- Úi chao!

Cam Đường kinh hãi la lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống đất. Chàng tưởng chừng máu trong huyết quản mình ngừng cả lại. Chân tay chàng phát run. Hai trái đào nhô cao lên, khi chàng cởi hết lần áo thứ ba đã lộ ra ngoài. Chàng không ngờ Lâm Vân lại là một thiếu nữ! Bây giờ chàng mới hiểu vì sao nàng cố chống cự không cho mình cởi áo.

Mắt Cam Đường tối sầm lại, chàng không dám nhìn tới nữa, chàng lẩm bẩm:

- Lâm Vân là thân phận liễu bồ. Nàng chẳng quản sống chết để hộ vệ cho mình là nghĩa làm sao?

Dù chàng ngu ngốc đến đâu cũng hiểu là nàng đã vì hai chữ ái tình.

Tình và thù là hai cái thái cực không thể nào gần nhau được. Mồ hôi Cam Đường toát ra đầm đìa.

Ái tình! Trước đây một khắc, chàng chưa thấy gì. Nhưng hiện giờ sự thực đã bày ra đó. Cái dụng tâm của Lâm Vân đã tỏ ra nàng yêu chàng rất tha thiết, mặc dù nàng đã trông thấy cái kết quả đáng sợ.

Cam Đường không dám nghĩ thêm nữa. Đây là một tấm bi kịch vì tình với cừu không thể tồn tại cả hai.

Ngọn gió đêm mát lạnh thổi tới khiến cho Cam Đường tỉnh táo lại. Công việc trước mắt phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ vì tịch hiềm mà bỏ mặc cho Lâm Vân sống hay chết?

Chàng đánh liều đưa mắt nhìn lại. Cặp trái đào vô cùng quyến rũ khiến lòng chàng dao động. Mắt chàng mờ đi, trái tim chàng đập mạch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cam Đường nhắm mắt rồi lại mở ra. Chàng nhìn thấy ba vết thương vì mũi kiếm đâm vào. Ba vết thương ở ngay nhũ bộ. Chàng đành lấy một viên Vạn Ứng Đan bóp nát ra. Ngón tay chàng run bần bật thoa vào vết thương.

Cam Đường cực kỳ cẩn thận, chàng nín hơi thở. Nhưng ngón tay chàng run lẩy bẩy không vâng lệnh chàng. Lúc ngón tay vừa chạm vào đầu nhũ bộ thì một cảm giác kỳ dị như điện giật chạy khắp trong người chàng.

Cam Đường thoa thuốc xong, hai lần áo chàng mồ hôi ra ướt đẫm tưởng chừng như chàng vừa trải qua một trận ác đấu đến nỗi kiệt lực mệt nhoài.

Hồi lâu chàng mới điều hòa được hơi thở, những áo lót của Lâm Vân được mặc lại cẩn thận. Chàng cài dải áo trong rồi che phủ áo ngoài lên.

Cam Đường không dám giải khai huyệt đạo cho Lâm Vân. Chàng sợ nàng tỉnh dậy thì không biết ra sao. Chàng đành vận nguyên khí của mình để trợ lực cho thuốc thấm vào người nàng mau hơn.

Mọi việc xong xuôi, chàng ngồi xuống bên nàng thộn mặt ra.

Thời gian lặng lẽ trôi, trời sáng rõ lúc nào mà chàng cũng không biết.

Ánh triều dương chiếu vào, nét mặt Lâm Vân trở nên hồng hào. Nàng đẹp lồ lộ như tiên nga.

Tình trạng này không thể để như vậy được. Cam Đường giơ tay lên rồi lại hạ xuống không biết mấy lần. Sau chàng quyết tâm giải khai huyệt đạo cho Lâm Vân.

Chàng tự hỏi:

- Lâm Vân hồi tỉnh rồi sẽ ra sao? Ta phải ly biệt nàng.

Ý nghĩ này như ngọn đèn lóe lên rồi tắt ngấm.

Lâm Vân ú ớ một tiếng, trở mình ngồi nhỏm dậy giữa lúc ấy. Cam Đường thành thế đối diện với nàng. Trống ngực chàng càng khua loạn lên.

Lâm Vân trừng trừng nhìn Cam Đường. Vẻ mặt nàng lúc đầu hãy còn bâng khuâng rồi biến đổi dần dần.

Cam Đường toàn thân nóng ran, chàng bàng hoàng tưởng chừng như mình ngồi trên đống gai. Chàng muốn nói mà không nói được nên lời.

Bốp! Một cái tát mãnh liệt đập vào má bên trái Cam Đường. Cái tát này rất mạnh khiến cho mắt chàng nảy đom đóm.

Hai giọt nước mắt từ từ chảy xuống má Lâm Vân.

Cam Đường nhăn nhó cười, giương mắt lên hỏi:

- Lâm huynh! Thế này... là nghĩa làm sao?

- Ngươi tự biết rồi.

- Tiểu đệ chỉ nghĩ đến việc chữa thương cho Lâm huynh, tuyệt không có ý gì khinh bạc cả. Vả lại quả tình tiểu đệ... không biết...

Lâm Vân nói ngay:

- Không biết ta là nữ nhi phải chăng?

- Chính thế!

- Bây giờ ngươi tính thế nào đây?

Cam Đường run lên lắp bắp:

- Tiểu đệ...

Lâm Vân vẻ mặt xám xanh quát lên:

- Bổn phận đàn bà là phải giữ mình như ngọc. Khi nào ngọc để cho có vết được?

Bây giờ ngươi tính sao đây?

Cam Đường ấp úng không biết trả lời thế nào. Chàng biết là lâm vào tình thế nghiêm trọng. Kể ra thì nàng với chàng rất đẹp đôi. Nhưng mối thù chẳng đội trời chung về đời trước khiến cho chàng chẳng còn biết nghĩ thế nào nữa.

Chàng liền dạn dầy lên tiếng gọi:

- Lâm huynh!....

Lâm Vân gạt đi:

- Ngươi đừng kêu ta bằng Lâm huynh nữa!

- Vậy tiểu đệ kêu bằng gì bây giờ?

- Ngươi nhớ rằng ta lớn tuổi hơn ngươi.

Cam Đường dở khóc dở cười, miệng lắp bắp:

- Vậy... tiểu đệ... kêu bằng Vân thư!

Lâm Vân bẽn lẽn hỏi:

- Ngươi nói đi, ngươi tính thế nào đây?

Cam Đường nghiến răng hỏi lại:

- Vân thư muốn tiểu đệ phải làm sao?

- Ngươi có yêu ta không?

Câu hỏi này khiến cho Cam Đường toàn thân run lên. Nếu chàng đáp là không yêu thì ra mình tự dối mình. Nếu bảo là yêu nàng thì lại không yêu được. Tình với thù chẳng thể đi đôi. Chàng liền đáp bằng một giọng đau buồn:

- Vân thư! Chắc Vân thư cũng biết là không thể được.

Lâm Vân không chịu buông tha, hỏi dồn:

- Sao lại không được?

- Vân thư đã biết rồi.

- Vì thù phải không?

- Chính thế!

- Nếu ta muốn rằng ngươi đặt mình ra ngoài mọi việc thì sao?

- Cái đó... tiểu đệ không làm được.

Lâm Vân sa sầm nét mặt hỏi:

- Thi Thiên Đường! Ngươi nói thế ư?

- Tiểu đệ... không có cách nào khác.

Lâm Vân nét mặt rầu rầu nói:

- Vậy thì phải giải quyết cho xong vụ này.

Cam Đường ngơ ngác hỏi lại:

- Giải quyết cách nào đây?

Lâm Vân không ngần ngại gì đáp ngay:

- Ngươi giết ta đi! Không thì ta phải giết ngươi.

Cam Đường nở một nụ cười chua chát nói:

- Đành phải thế vậy. Đó là con đường duy nhất để giải quyết. Tiểu đệ chịu ơn của Vân thư cực kỳ thâm trọng, mà không báo đáp được thiệt lấy làm xấu hổ...

Lâm Vân nghiến răng nói:

- Bây giờ ngươi đã cứu mạng ta thế là hai bên không còn nợ gì nhau nữa.

- Không được! Vân thư vì tiểu đệ mà gặp nạn thì sao lại bảo là tiểu đệ cứu mạng cho được.

Lâm Vân thở dài nói:

- Thôi ngươi giết ta đi!

- Tiểu đệ khi nào dám làm việc bất nhơn bất nghĩa đó?

Lâm Vân đứng phắt dậy hỏi:

- Thế thì ta sẽ giết ngươi hay sao?

Cam Đường cũng đứng lên run run đáp:

- Sinh mệnh của tiểu đệ giao lại cho Vân thư, nhưng sau khi ân trả oán đền, tiểu đệ sẽ xin nộp mình.

Lâm Vân nét mặt thảm sầu nói:

- Mối thù oán giữa hai nhà chúng ta có thể do sự hiểu lầm gây nên...

Hai nhà nàng nói đây là phái Thiên Tuyệt và phái Kỳ Môn, nhưng Cam Đường lại tưởng là vụ huyết án tại Thánh Thành, mà hiện giờ chàng cũng không nói ra được. Căn cứ vào tấm Ưng

Long Ma Bài thì hung thủ là di mẫu Lâm Vân, tức mẹ con Ma Mẫu.

Chàng cho rằng Kỳ Môn lệnh chúa rất có thể là một người trong đám này. Còn nàng nói do sự hiểu lầm thì Cam Đường lại cho là chẳng có gì mà hiểu lầm nữa.

Bỗng Lâm Vân lại nói tiếp:

- Ngươi cứ nói rõ Ma Bài ở đâu mà ra thì tình trạng sẽ phanh phui được hết.

Nhưng ta nói trước nếu sự thực chứng minh quý môn có lỗi không bề chối cãi thì ta phải... giết ngươi ngay.

Cam Đường kiên quyết đáp:

- Lai lịch Ma Bài hiện giờ chưa phải là lúc nói ra được.

- Ngươi có biết hậu quả sẽ ra sao không?

- Hậu quả gì?

- Gia mẫu cùng di mẫu thề rằng phải tuyệt diệt phái Thiên Tuyệt mà không cần lựa chọn thủ đoạn.

Cam Đường nghiến răng nói:

- Nhưng lệnh di mẫu không còn có cơ hội nào nữa.

- Tại sao vậy?

- Y đã giết người thì người giết y.

- Chúng ta nói đến đây là hết. Thi Thiên Đường! Lần sau lấy đao kiếm để mà gặp nhau.

Nàng nói xong lấy tay áo che mặt lướt nhanh xuống núi. Chớp mắt đã chẳng thấy đâu nữa.

Cam Đường đứng trơ ra như tượng gỗ một lúc rồi lẩm bẩm:

- Thôi thế cũng hay!

Chàng xuống núi nhìn về phía hang núi đã hẹn với nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát thẳng tiến. Chàng đi trả viên Tích Độc Châu cho nữ quái, đồng thời phải làm một việc cho vẹn lời hứa với đối phương. Chẳng bao lâu, Cam Đường đã lại tới cửa hang, chân bước thong thả tiến thẳng vào.

Về thân thủ, nữ quái đáng là một nhân vật tuyệt thế võ lâm mà Cam Đường chưa từng nghe ai nói tới vì chàng hãy còn kém bề lịch duyệt. Nữ quái nói là đã lánh đời ba chục năm, chàng sinh sau đẻ muộn dĩ nhiên không hiểu hết những nhân vật tiền bối.

Cam Đường đi vào đến giữa hang thì nữ quái đã ngồi chờ ở đó. Chàng vừa kéo tấm mặt nạ xuống để lộ chân tướng thì nữ quái đã cất tiếng hỏi:

- Ngươi làm xong việc rồi chưa?

- Hoàn toàn cả rồi.

- Vậy bây giờ bàn đến điều kiện của lão thân.

- Xin tôn giá cho hay.

Nữ quái chăm chú nhìn Cam Đường một lúc rồi hỏi:

- Việc này có quan hệ rất lớn, ngươi có ưng chịu không tiết lộ cho một ai hay không?

Cam Đường đáp ngay:

- Tại hạ ưng chịu.

- Ngươi thay lão thân mà điều tra giúp một việc.

- Việc gì?

- Tìm ra hung phạm vụ huyết án tại Thánh Thành.

Cam Đường kinh hãi lùi lại đến ba bốn bước. Chàng không tin ở tai mình, vì cái việc mà đối phương nhờ chàng lại đúng là công việc mà chàng đang nóng điều tra.

Nếu hung phạm vụ huyết án của chàng cũng là của mụ thì thật là một chuyện quái dị.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ mụ là mẫu thân mình? Không có thể, vì mụ ẩn cư đã trên ba mươi năm nay. Hay đối với nhà mình mụ có một mối quan hệ sâu xa? Về điểm này tương đối hợp lý hơn.

Cam Đường nghĩ thật mau rồi lại tự hỏi:

- Mình có nên tự giới thiệu lai lịch mình chăng? Hung phạm vụ huyết án tại Thánh Thành là bọn Ma Vương và Cửu Tà Ma Mẫu. Vụ này dường như đã rõ rệt, tưởng bất tất phải điều tra nữa. Nhưng vấn đề là ở chỗ có nên nói rõ cho mụ biết hay không?

Chương 35 - Động Trường Âm Tử Thần Xuất Hiện

Cam Đường ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định là phải dò hỏi cho biết gốc gác nữ quái rồi sẽ liệu vì vấn đề này rất quan hệ.

Nữ quái nhìn vẻ mặt Cam Đường kinh ngạc hỏi:

- Ngươi làm sao thế?

- Vụ này khiến cho tại hạ phải khiếp sợ.

- Tại sao vậy?

- Vụ huyết án trọng đại này trong võ lâm cả trăm năm khó thấy một lần thì làm sao tại hạ lại không khủng khiếp được?

Nữ quái ngắt lời:

- Hừ! Ngươi có chịu gắng sức làm việc này không?

Cam Đường ra vẻ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tại hạ dám làm, nhưng có mấy vấn đề cần phải thỉnh giáo.

- Ngươi thử nói nghe!

- Tôn giá chưa cho biết lai lịch.

- Về điểm này lão thân đã nói trước là không trả lời được.

Cam Đường sững sờ đổi giọng:

- Tôn giá cùng Võ Thánh Cam Kính Nghiêu có mối liên quan gì?

Nữ quái biến sắc đáp:

- Nói là có mối liên quan cũng được mà là thân thích cũng phải. Nhưng lão thân chỉ cần biết hung phạm vụ này mà thôi.

- Phải chăng để báo thù cho Võ Thánh?

- Không phải!

Cam Đường lại càng nghi hoặc hỏi:

- Thế thì vì lẽ gì?

- Đó là tâm nguyện của lão thân.

- Tâm nguyện đó thế nào?

- Chờ ngươi dò la được kết quả rồi lão thân sẽ cho hay.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Bản lãnh nữ quái đã cao cường đến thế thì trong võ lâm khó mà kiếm được tay đối thủ. Tuy mình không biết ngày trước công lực phụ thân đến trình độ nào, nhưng chắc rằng mụ này cũng chẳng kém gì mấy. Vậy mà sao mụ không tự mình đi điều tra lấy mà lại đi mượn tay một gã thanh niên xa lạ thì thật là khó hiểu.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Vụ huyết án này phát sinh từ mười năm trước đây mà sao tôn giá lại không thân hành đi dọ thám?

- Lão thân xem ra ngươi hỏi nhiều quá.

- Tại hạ muốn làm nên việc cho tôn giá, tưởng cần phải biết rõ nguyên nhân.

- Ngươi biết hay không cũng chẳng quan hệ gì đến công cuộc điều tra hung phạm.

- Trong võ lâm đã chẳng thiếu gì người dò la vụ huyết án này mà tuyệt không thấy dấu vết gì. Huống chi tại hạ là kẻ hậu tiến, e rằng làm không nổi.

- Cứ coi công lực và địa vị của ngươi, lão thân chắc là ngươi làm được.

Cam Đường ngập ngừng:

- Cái đó khó mà biết được...

Nữ quái dịu giọng nói:

- Lão thân chỉ cần ngươi tận tâm tận lực mà làm. Nếu quả...

- Sao?

- Nếu quả ngươi hoàn thành được điều kiện đó thì lão thân sẽ đền công bằng một loại bí tân rất cần thiết cho ngươi.

- Bí tân ư?

- Phải rồi!

Cam Đường cố ý hững hờ nói:

- Tại hạ có cần thiết bí tân gì đâu?

Nữ quái lại hỏi:

- Ngươi có đúng là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt không?

- Đúng đó!

- Hai đời chưởng môn đời trước phái này đã bị kẻ khác chặt chân tay, có đúng thế không?

Đầu óc Cam Đường bị kích thích rất mạnh tưởng chừng như mũi dùi đâm vào.

Chàng lẩm bẩm:

- Nữ quái này quả không phải hạng tầm thường. Những vụ bí mật trong võ lâm chẳng một ai hay mà mụ cũng biết. Phải rồi! Đó quả là một bí tân rất cần cho mình.

Cam Đường đến đây chuyến này tuy có mục đích là để cứu Lâm Vân, nhưng ngoài ra chàng còn quyết tâm dò la hung thủ đã chặt chân tay nghĩa phụ cùng nghĩa huynh chàng.

Chàng ngập ngừng hỏi:

- Tôn giá... có biết rõ vụ công án này ư?

Nữ quái nở một nụ cười thần bí đáp:

- Há chỉ biết rõ mà thôi? Lão thân còn được mục kích nữa.

Cam Đường cực kỳ xúc động, chàng hỏi ngay:

- Vậy hung thủ là ai?

- Lão thân đã nói là chờ cho ngươi hoàn thành điều kiện của lão thân rồi mới đem bí tân này đền đáp cho ngươi kia mà!

Cam Đường lùi lại một bước, ráng trấn tĩnh tâm thần để phân tích những điều lợi hại trước khi nói tên hung phạm đã gây nên vụ huyết án tại Thánh Thành. Chỉ một câu nói là biết lai lịch đối phương, đồng thời biết rõ hung thủ đã chặt chân tay nghĩa phụ nghĩa huynh mình thì sự quan hệ thật vô cùng trọng đại. Nếu chỉ sơ hở một chút là hậu quả sẽ không biết đến đâu mà lường.

Còn một lẽ nữa khiến cho chàng lo nghĩ là một khi mình nói rõ tên tuổi hung phạm vụ huyết án Thánh Thành, mà đối phương lại có lòng dạ nào phản nghịch ý mình, thì cuộc báo thù khó mà thành tựu. Không chừng phải ôm hận suốt đời, vì mình há phải là tay đối thủ của nữ quái?

Cam Đường đang ngần ngừ, bất thình lình một tiếng rú ghê rợn vọng lại. Nghe thanh âm mà đoán thì ít ra là ở ngoài xa đến mấy dặm.

Cam Đường nghe thanh âm không khỏi chấn động tâm thần. Chàng nghĩ ngay không chừng Lâm Vân chưa thoát được vòng nguy hiểm, hoặc Bách Độc Môn đã phái người rượt theo chặn đường Ngô Hữu Trí, đệ tử bản môn. Lâm Vân là một cô gái, nếu nàng lọt vào tay đối phương và bị khám phá thì hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Cam Đường liên tưởng ngay đến thủ đoạn khủng khiếp của Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ đã đối phó với Vệ Viên Viên tại Thanh Long Bảo. Chàng không khỏi sợ run.

Một là chàng sợ lại gặp Lâm Vân, hai là nàng đối với mình ân trọng tình thâm thì trước khi chính thức trả nợ máu, chàng chẳng thể tụ thủ bàng quan.

Cam Đường liền hốt hoảng nói:

- Tại hạ xin cáo từ.

Nữ quái hỏi lại:

- Điều kiện giữa chúng ta định đoạn xong rồi chứ?

- Đúng thế! Tại hạ chắc rằng chẳng bao lâu sẽ có lời phúc đáp.

- Ta xem chừng giọng nói của ngươi lúc này dường như đã nắm chắc sự thành công.

Cam Đường thản nhiên đáp:

- Tại hạ nghĩ ra một điều có thể là đường lối rất tiện lợi cho công cuộc điều tra.

- Hay lắm! Vậy ngươi đi đi!

- Ồ! Suýt nữa tại hạ quên hoàn lại tôn giá viên Tích Độc Châu.

- Không cần trả ngay cũng được. Ngươi hãy tạm giữ lấy vì nó cần dùng cho ngươi.

- Thế thì...

- Ngươi đi đi!

- Xin chào tôn giá!

Cam Đường băng mình chạy đi về phía cửa hang.

Chàng ra khỏi hang núi thì tiếng kêu gào lại xa đi một chút.

Cam Đường đeo tấm mặt nạ chàng thiếu niên tuấn mỹ vào. Đồng thời cởi tấm trường bào mà Kỳ Môn lệnh chúa đã đưa cho để hóa trang làm Xú Diện Nhân Ma.

Cam Đường nghiễm nhiên thành một mỹ mạo thiếu niên bon bon chạy về phía phát ra thanh âm.

Chàng chạy được chừng ba dặm chợt thấy trên bãi cỏ nằm lăn sáu bảy xác chết.

Chàng đi gần lại xem thì toàn thân họ không một chút vết tích gì, tựa như những người ngủ say mà thôi. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng họ bị trúng độc? Những người bị nạn này có phải là cao thủ của Kỳ Môn phái tiếp ứng cho mình cùng Lâm Vân không? Chắc đây là thủ đoạn của Bách Độc Môn.

Cam Đường quyết tâm dọ thám cho ra cứu cánh, chàng lại băng mình chạy về phía trước. Chàng vừa đi vừa nghĩ, vụt nhớ ra điều gì, chàng lẩm bẩm:

- Những xác chết kiểu này thỉnh thoảng lại xuất hiện mà tình trạng giống hệt nhau tức là bề ngoài không lộ chút thương tích gì thì có lẽ là thủ đoạn của Tử Thần cũng nên.

Cam Đường nghĩ tới đây, bất giác bầu máu nóng sủi lên sùng sục, người chàng lướt đi càng mau.

Chốc lát động Trường Âm lại hiện ra trước mắt.

Cam Đường bụng bảo dạ:

- Được lắm! Ta nhân cơ hội này điều tra luôn cả hung thủ về vụ công án gia hại nghĩa phụ nghĩa

huynh ta, và khỏi mất công chạy đi chạy về. Bách Độc Công Tử đã tiết lộ bí mật là người phái Thiên Tuyệt phải chặt chân tay, không thì chết rồi vẫn có thể sống lại được. Ta cần phải thanh toán gã để trừ hậu hoạn vì gã là người rất khả nghi. Nữ quái có đưa bí tân ra chắc cũng không ngoài bọn Bách Độc Môn.

Cam Đường vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã đến ngoài cửa động. Bỗng chàng la hoảng:

- Trời ơi! Thảm tuyệt nhân hoàn!

Ngoài cửa động nằm la liệt đến năm chục xác chết, trạng thái hoàn toàn giống nhau. Trong đám này chàng nhận ra gã hán tử cao gầy mà chàng vừa gặp hôm trước.

Hắn là tên đầu mục Hồng Hổ ở Ngoại Đường Bách Độc Môn. Chàng lẩm bẩm:

- Sự đã hiển nhiên không còn nghi ngờ gì nữa. Tử Thần viếng thăm Bách Độc Môn rồi!

Cam Đường nhờ có Tích Độc Châu trong người, nên yên tâm tiến vào con đường hầm u ám. Ngựa quen đường cũ, chàng đi thẳng vào tổng đàn trước tòa nhà thạch thất mà không gặp một sự ngăn trở nào.

Mới trong thời gian ngắn ngủi một ngày một đêm mà đã xảy ra một cuộc biến thiên trọng đại.

- Huyết Thiếp!

Cam Đường buột miệng la hoảng, vì chàng ngó vào sảnh đường thấy phía trên bức Bách Độc Đồ đã in hình Tử Vong Sắc Lệnh.

Cam Đường tự hỏi:

- Tử Thần đâu rồi? Chẳng lẽ hắn đã rời khỏi nơi đây? Chỉ một bước trước bước sau mà hắn đã tiêu diệt xong Bách Độc Môn, lại bỏ đi không còn thấy gì nữa. Như vậy thật đáng là ghê sợ!

Cam Đường ớn lạnh xương sống. Chàng đi vòng quanh khu nhà thạch thất một lượt mà chẳng thấy thi thể cha con Bách Độc môn chủ đâu hết. Chàng lẩm bẩm:

- Lạ thiệt! Chẳng lẽ cha con y thoát nạn rồi sao?

Trong tổng đàn Bách Độc Môn rộng lớn mà tuyệt nhiên không còn một ai sống sót.

Cam Đường đứng ngẩn người trở ra một lúc rồi trở gót ra khỏi động. Cái hy vọng đến điều tra hung thủ sát hại nghĩa phụ nghĩa huynh lại bị tắt ngấm.

Cam Đường ra tới ngoài động. Chàng đưa mắt nhìn dãy núi bát ngát để ngẫm nghĩ tính toán hành động của mình.

Chàng chợt nhớ lại nghĩa mẫu đã dặn bảo chàng quay về bản môn để tiếp tục nghiên cứu nốt hai đoạn cuối cùng thiên võ công.

Sự thực bản lãnh của chàng hiện nay tuy đã cao cường nhưng dường như chưa đủ để hoàn thành những cuộc trả ân, báo oán.

Tử Thần càn rỡ bạo tàn, võ lâm nguy ngập như trứng để đầu gậy. Cam Đường nghĩ ngay tới không chừng một ngay kia bản môn sẽ bị Tử Thần viếng thăm và gia hại.

Chàng nhớ câu “Dưới cái ổ lật nhào thì khó còn được quả trứng nào toàn vẹn”. Võ lâm tới ngày mạt vận thì phái Thiên Tuyệt cũng không thể an toàn...

Cam Đường còn đang ngơ ngẩn xuất thần thì phía sau có thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Tiểu tử! Trả lời câu hỏi của bản tòa đây.

Thanh âm tuy nói khẽ mà cũng làm cho Cam Đường phải kinh hãi. Chàng giật mình quay đầu nhìn lại, bất giác toàn thân sởn gai ốc.

Trước mặt chàng đứng sừng sững một quái nhân toàn thân sắc trắng. Trông bề ngoài chẳng khác gì Bạch Bào quái nhân đã tự vẫn bên ngoài tòa phá miếu. Cam Đường đoán chắc đối phương là Tử Thần không sai. Hắn là hung thủ hủy diệt Bách Độc Môn nhưng sao vẫn chưa rời khỏi chốn này? Tử Thần! Một nhân vật khủng khiếp đệ nhất từ sáu chục năm trước lại xuất hiện.

Cam Đường cố trấn tĩnh tâm thần hỏi bằng một giọng run run:

- Phải chăng các hạ là chủ nhân Tử Vong Sắc Lệnh?

Bạch Bào quái nhân không trả lời, liên tiếng hỏi:

- Cha con Bách Độc Môn Chủ hiện giờ ở đâu?

Cam Đường động tâm nghĩ thầm:

- Té ra cha con Phùng Thiếu Đan không ở trong tổng đàn, vì thế mà thoát nạn.

Thuốc độc đã rải khắp Bách Độc Môn mà Tử Thần tiến vào như chỗ không người thì bản lãnh hắn thiệt là khủng khiếp!

Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không biết.

- Ngươi mà không biết ư?

- Sao các hạ lại nhất định là tại hạ phải biết?

- Tiểu tử! Chỉ có mình ngươi dám nói bướng với bản tòa. Tên tuổi ngươi là chi?

Cam Đường ngạo nghễ đáp:

- Cái đó tại hạ bất tất phải trả lời các hạ.

Bạch Bào quái nhân lại nổi lên một tràng cười rộ, rồi cất giọng the thé hỏi:

- Ngươi không nói thiệt ư?

- Tại hạ không thể trình bày được.

- Giỏi! Ta e rằng ngươi có bay lên trời được cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Nhưng thấy ngươi là người có đởm lược, nên ta để cho ngươi tự xử lấy mình.

Cam Đường bất giác lùi lại một bước, xẵng giọng hỏi:

- Các hạ nói thế chẳng là điên rồ ư?

- Tử Thần này đã tới đâu thì nơi đó chẳng còn vật gì không bị hủy diệt.

- Chưa chắc!

- Ngươi bắt bản tòa phải ra tay chăng?

- Các hạ cứ thử đi coi!

Tử Thần hắng giọng một tiếng rồi vung chưởng ra quét nhẹ Cam Đường.

Cam Đường không dám coi thường, chàng vận công lực đến tột độ để phát chiêu phản kích.

Một tiếng ầm vang lên! Chiêu thức của Cam Đường mới phát ra được một nửa đã bị một luồng kình lực nặng như núi xô tới, khiến cho chàng phải loạng choạng lùi lại.

Khí huyết chạy ngược đường, xuýt nữa miệng phun ra máu.

Một chiêu thức này đã khiến cho Cam Đường phải bỏ vía. Chàng đã vận toàn lực ra chiêu mà không chống nổi một cái quét tay nhẹ nhàng của đối phương thì công lực của hắn quả là thần sầu quỷ khốc.

Tử Thần lại bật lên tiếng cười quái gở nói:

- Ngươi là người thứ nhất chịu một đòn của bản tòa mà không chết. Tiểu tử! Nói cho ta hay lai lịch của ngươi!

Cam Đường tuy biết là dữ nhiều lành ít, nhưng chàng vẫn trấn tĩnh, lạnh lùng đáp:

- Không thể nói được.

Mắt Tử Thần chiếu ra những tia kỳ quang chạm vào tia mắt của Cam Đường. Tâm thần chàng lập tức bị dao động như người mất hồn. Mắt chàng tối sầm lại.

Cam Đường nghĩ thật mau:

- Nếu mình mất mạng về tay Tử Thần thì thật ngu dại! Thái phu nhân đã có lời dạy là phải mưu tính kỹ càng rồi mới hành động, không được nổi cái dũng của kẻ thất phu, quả là kim ngọc lương ngôn.

Nghĩ vậy, chàng thi triển thuật Truy Phong Hóa Ảnh xẹt người đi như điện chớp.

Có tiếng quát:

- Đứng lại!

Một luồng kình phong cực kỳ mãnh liệt đã xô đẩy bức bách, thân hình chàng đang vọt đi phải hạ xuống.

Tử Thần chẳng khác gì một tên ác quỷ nắm sinh mệnh của con người. Hắn vẫn đứng sững cách Cam Đường không đầy tám thước.

Cam Đường hồn vía lên mây. Đầu óc chàng dường như bị bao phủ hình bóng âm u của Tử Thần.

Mắt chàng bỗng hoa lên. Chàng biết ngay là Tử Thần hạ độc thủ, chàng không kịp suy nghĩ gì nữa thì một luồng gió sắc nhọn như mũi dùi đã đâm thẳng tâm mạch chàng.

Cam Đường té huỵch xuống đất.

Lúc Cam Đường tỉnh lại thì mặt trời đã xế về tây. Võ học của phái Thiên Tuyệt kỳ lạ Ở chỗ là con người chết đi còn sống lại được. Nếu là người khác thì nhất định uổng mạng rồi.

Cam Đường nhớ lại sự việc vừa xảy ra không khỏi hổ thẹn. Chàng vội lấy ba viên Vạn Ứng Đan uống rồi theo yếu quyết về môn công lực tái sinh, vận động chân nguyên ba lần.

Chỉ trong khoảnh khắc công lực chàng lại phục hồi hoàn toàn. Chàng lại gặp Tử Thần rồi! Công lực hắn cao thâm không biết đến đâu mà kể. Phóng tầm mắt nhìn ra khắp thiên hạ, thiệt không còn một ai địch nổi hắn. Chàng tự hỏi:

- Tại sao Tử Thần cứ nhè các môn phái võ lâm mà hạ thủ? Hắn giết người với mục đích gì?

Cam Đường chán nản đứng lên. Chàng tự nhủ:

- Bạch Bào quái nhân này đúng là Tử Thần rồi. Bạch Bào quái nhân mà mình gặp trên núi Điệp Thạch phải chăng cũng là hắn? Nếu phải thì sao hắn lại bị một người đàn bà thần bí chỉ nghe thấy tiếng mà không biết mặt kia kiềm chế? Hắn giết người phải chăng là thi hành điều kiện của người đàn bà bí mật đó?

- Bạch Bào quái nhân đã khẩn cầu người đàn bà thần bí truyền võ công cho đủ chứng minh người đàn bà đó càng đáng sợ hơn. Một lão ma đầu nổi danh đệ nhất thiên hạ đã gần trăm tuổi mà là tay sai cho người đàn bà kia ư?

Bao nhiêu vấn đề bí mật khả nghi dồn dập trong đầu óc Cam Đường.

Đột nhiên chàng sực nhớ ra khi ở trên đầu núi Điệp Thạch chàng đã dùng thuật tiềm thính nghe rõ người đàn bà thần bí ước định cùng Bạch Bào quái nhân là sau ba tháng cũng vào nửa đêm hễ hắn nghe tiếng tiêu thì phải đến phục mệnh.

Chàng nghĩ bụng:

- Nếu mình tới đó trước mà ẩn nấp thì có thể phanh phui điều bí mật về Tử Thần.

Tuy mình không phải là đối thủ của Bạch Bào quái nhân, nhưng người đàn bà bí mật kia đã có lệnh không cho giết người bên ngoài thạch trận, thì dĩ nhiên Bạch Bào quái nhân không dám động thủ. Đó là cơ hội ngàn năm một thuở.

Cam Đường tính toán thời gian thì hiện nay tới đó là vừa. Chàng nghĩ rằng phen này lại đi gặp Tử Thần, cần phải thay đổi bộ mặt khác.

Cam Đường lấy tấm mặt nạ cuối cùng chụp mau vào mặt rồi ra bờ suối để soi xem. Chàng đã biến thành một tên man mọi da đen.

Cam Đường ra khỏi khu vực núi Thái Hàng theo con đường về thành Khai Phong mà đi.

Dọc đường, trong những trà lầu tửu quán, chàng gặp nhiều người thuộc các phái Võ Đương, Nga My, Thái Cực, Hoa Sơn... bàn tán về những tin tức sốt dẻo cực kỳ kinh hãi là có Tử Thần chiếu cố và chưởng môn bị mất đầu.

Toàn thể võ lâm tựa hồ bị bao phủ trong làn không khí khủng khiếp của ngày mạt vận.

Cam Đường đã thay đổi thành tướng mạo xấu xa, chẳng một ai buồn để ý tới chàng, nên hành trình của chàng không bị ngăn trở gì cả.

Một hôm chàng đi khỏi thành Khai Phong, Ngọc Điệp Bảo đã hiện ra trước mắt.

Thù hận nổi lên, máu trong huyết quản chàng chạy rần rần.

Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung là người chí thân với phụ thân chàng lúc sinh tiền. Không ngờ hắn lại quyến rũ kế mẫu chàng là Lục Tú Trinh để gian dâm. Hỡi ôi! Thánh Thành xảy vụ huyết kiếp cực kỳ thê thảm mà đôi gian phu dâm phụ kia lại cùng nhau bày mưu thiết kế để cố chí theo dõi hạ sát đứa con mồ côi của người bạn cũ.

Hành động đó thiệt không bằng giống cầm thú. Dù hắn có bị chết đến trăm lần cũng chưa đủ đền bù tội lỗi.

- Giết!

Ý niệm giết người nổi lên như sóng cồn trong đầu óc Cam Đường.

Giữa lúc ấy, một mụ đàn bà cùng khổ, quần áo lam lũ, tay xách cái giỏ tre lướt qua trước mặt Cam Đường. Đồng thời mụ lên tiếng khẽ nói vừa đủ chàng nghe:

- Thiếu chủ! Xin thiếu chủ ra khu mồ mả ở sau trang bảo này.

Mụ nói xong lại cắm đầu đi ngay, không ngoảnh cổ lại.

Chương 36 - Đấu Bán Diện Nhân Cam Đường Trá Bại

Mụ đàn bà này chính là hương chủ Bàn Cửu Nương ở viện Thiên Oai.

Cam Đường tạm dằn sát khí, đi quanh về phía sau bảo để đến khu mồ hoang.

Trong khu này mồ mả lô nhô, cỏ dại um tùm, đầy vẻ thê lương.

Cam Đường cùng Bàn Cửu Nương ngồi đối diện trong một xó nghĩa địa này. Cam Đường cất tiếng hỏi:

- Bàn hương chủ! Bạch Bào quái nhân lần trước tự tử ở ngoài tòa miếu hoang. Cái mặt nạ của hắn đã giám định xong chưa?

Bàn Cửu Nương đáp:

- Đã do viện chúa coi rồi.

- Ai vậy?

- Tây Môn Khánh Vân, con trai độc nhất của Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung.

- Sao? Con Tây Môn Tung ư?

- Phải rồi!

Cam Đường không ngờ Bạch Bào quái nhân đã tự vẫn mà chết đó lại là con trai Tây Môn Tung. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ cha con y lại có mối liên quan với Tử Thần? Nếu không thế thì sao Tây Môn Khánh Vân lại cải trang làm Tử Thần?

Cam Đường khích động vô cùng liền hỏi:

- Tại sao y lại cải trang làm Bạch Bào quái nhân? Đây là một điều bí mật cần phải điều tra cho rõ. Y cùng Tử Thần có mối liên quan gì?

Bàn Cửu Nương giương cặp mắt tròn xoe kinh hãi hỏi:

- Sao, Tử Thần ư?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Chính phải! Ngoài ra còn có người khác cũng giả dạng hệt như Bạch Bào quái nhân. Hắn đã tự nhận là Tử Thần và ta bị hạ về tay hắn.

- Còn có một Bạch Bào quái nhân nữa ư?

- Chính thế!

- Là Tử Thần phải không?

- Phải rồi! Mấy hôm trước hắn đã gây ra vụ huyết kiếp tại Bách Độc Môn.

- Ủa!

- Bữa nay ta đến đây là để dọ thám nhân vật khủng khiếp đó.

- Dọ thám cách nào?

- Đến sau núi Điệp Thạch, vì đêm nay có lẽ Bạch Bào quái nhân sẽ xuất hiện ở đó.

- Công lực hắn thế nào?

- Ta không chịu nổi một đòn của hắn.

Bàn Cửu Nương biến sắc run lên nói:

- Thế thật là đáng khiếp! Đến thiếu chủ mà còn phải thua thì e rằng khắp thiên hạ không còn một ai kiềm chế được hắn. Ty tòa nghe đồn sáu mươi năm trước hắn đã cùng chết với ngàn tay cao thủ sau một cuộc ác đấu. Không ngờ hắn vẫn còn sống trên thế gian. Xem chừng võ lâm đã đến ngày mạt vận mất rồi...

- Chưa hẳn thế đâu.

- Thiếu chủ đoán chắc là đêm nay Tử Thần sẽ xuất hiện tại Điệp Thạch Phong ư?

- Mười phần ta chắc đến chín.

Bàn Cửu Nương băn khoăn hỏi:

- Thiếu chủ một mình dấn thân vào hiểm địa ư?

- Ta đã có kế hoạch.

- Cái đó...

Cam Đường ngắt lời:

- Nhưng không thể để cho ai biết được.

- Có điều...

Cam Đường gạt đi:

- Hương chủ bất tất phải nói nhiều nữa. Ta chỉ cần hỏi hương chủ về một quái nhân, hương chủ có thể đoán được là ai không?

- Hình dạng quái nhân đó thế nào?

- Quái nhân này là một người đàn bà tóc bạc phơ mà nét mặt hãy còn hồng hào tươi thắm như một thiếu phụ. Mụ ẩn cư trong một hang núi tại dãy Thái Hàng Sơn.

Bàn Cửu Nương ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu đáp:

- Ty tòa không thể nào trả lời thiếu chủ được về vấn đề này.

Cam Đường thở phào một cái rồi hỏi sang chuyện khác:

- Sao Bàn hương chủ lại biết là ta đi theo đường này?

- Hành tung của thiếu chủ thường có đệ tử của bản môn theo dõi để hộ vệ.

- Bàn hương chủ còn điều gì muốn nói nữa không?

- Nam Cung trưởng lão sai ty tòa trình bày cùng thiếu chủ một việc.

- Việc chi vậy?

- Về việc sinh tử của lệnh đường và hiện nay người lạc lõng nơi đâu.

Cam Đường trống ngực đánh thình thình vì chính đó là một điều đã khiến cho chàng ngày đêm khắc khoải trong lòng. Từ ngày chàng hiểu biết đến giờ, chẳng ngày nào là không nghĩ đến mẫu thân còn sống hay chết? Lạc lõng nơi đâu? Phụ thân chàng hồi sinh tiền tuyệt không đề cập tới mẫu thân. Ông đi lấy Lục Tú Trinh và kêu bằng kế thất. Nếu mẫu thân chàng chưa chết thì không thể vì lý do gì mà gọi là kế thất được.

Nếu mẫu thân chàng đã chết rồi, tất phải có phần mộ. Đó là một điều bí mật âm ỷ trong lòng chàng lúc nào cũng muốn phanh phui.

Cam Đường nghe Bàn Cửu Nương nói đến mẫu thân thì người chàng bị kích thích quá mạnh, không khỏi run lên. Chàng hỏi:

- Trưởng lão nói thế nào?

- Nếu thiếu chủ gặp được một kỳ nhân mệnh danh là Tam Mục lão nhân thì có thể hỏi cho biết lệnh đường còn sống hay chết, hoặc lạc lõng nơi đâu.

- Tam Mục lão nhân ư?

- Phải rồi! Trưởng lão đã truyền lệnh cho các đệ tử dưới trướng viện Thiên Oai để ý dò xét.

- Ủa!

Cam Đường nhẩm đi nhẩm lại bốn chữ Tam Mục lão nhân mấy chục lần cho nhớ.

Bên trời mờ mịt, nhất là loại dị nhân này thường ẩn cư tại những nơi rừng sâu núi thẳm để mai danh ẩn tích thì việc dò tìm khác chi đáy bể mò kim. Dù chàng có bôn tẩu khắp bên trời góc biển cũng khó lòng tìm ra Tam Mục lão nhân.

Cam Đường bị cảnh nhà tan người chết thì tấm lòng khát vọng một thân nhân lại càng tha thiết, huống chi người đó lại là mẫu thân chàng. Cam Đường nghe mà cảm động đến đầm đìa nước mắt. Lòng chàng vừa phấn khởi lại vừa bi thương. Chàng tự nghĩ:

- Vạn nhất mà kiếm được Tam Mục lão nhân và lượm được đôi chút tin tức về đáp án này thì sẽ ra sao?

Chàng không dám nghĩ tiếp nữa, vì lúc đó chàng không biết mình sẽ bị kích thích đến mực nào.

Cam Đường giận mình chẳng kiếm được Tam Mục quái nhân ngay lập tức, bất luận bằng một giá nào chàng cũng không quản ngại.

Hồi lâu cơn kích thích dần dần lắng xuống, chàng chợt nhớ đến đã nhận lời điều tra nguyên nhân cái chết của Xú Diện Nhân Ma.

Theo lời nữ quái Bạch Phát Hồng Nhan ở trong một hang núi tại dãy Thái Hàng tiết lộ thì Xú Diện Nhân Ma chết về tay Thiên Tuyệt Môn. Nếu quả đó là một sự thực thì Bàn Cửu Nương có thể biết rõ tình hình.

Nghĩ vậy, Cam Đường cất tiếng gọi:

- Bàn hương chủ!

- Có ty tòa đây!

- Hương chủ có biết Xú Diện Nhân Ma không?

- Ty tòa có biết.

- Người đó hiện còn sống hay chết?

- Y chết đã lâu rồi.

- Y chết trong trường hợp nào?

- Thiếu chủ muốn biết điều đó chăng?

- Phải rồi!

- Chừng hai mươi năm về trước, gần trăm đệ tử bản môn dưới sự thống lãnh của Thái phu nhân đi sục tìm trên núi Thái Hàng. Mục đích là để điều tra nguyên nhân cái chết của cha con chưởng môn đời trước. Đoàn người đang đi vào hang núi thì gặp Xú Diện Nhân Ma. Y chẳng hỏi đầu đuôi đã hạ độc thủ giết đệ tử bản môn. Mười ba tên bị chết ngay đương trường. Vụ này trong võ lâm chẳng một ai hay.

- Ủa!

Cam Đường nghĩ thầm:

- Vậy là đúng rồi! Lời nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát quả đã không ngoa.

Bàn Cửu Nương lại hỏi:

- Tại sao thiếu chủ đột nhiên hỏi đến tên ma đầu này?

- Vì có tấm mặt nạ mà ta giả dạng làm y được.

- Té ra là thế!

- Còn nữa?

- Còn điều gì nữa?

- Tấm da mặt của Xú Diện Nhân Ma tại sao lại lọt vào tay Hình Đường đường chúa Bán Diện Nhân tại Ngọc Điệp Bảo?

Bàn Cửu Nương toan trả lời thì giữa lúc ấy có mười mấy bóng người đang từ từ tiến về phía hai người.

Người đi đầu là một lão già áo gấm.

Bàn Cửu Nương khẽ nói:

- Thiếu chủ! Ngọc Điệp bảo chúa đã đến đó. Chúng ta nên dời khỏi nơi này thôi.

Cam Đường lập tức nổi cơn căm giận sủi máu. Mặt đầy sát khí, chàng lạnh lùng bảo Bàn Cửu Nương:

- Bàn hương chủ! Hương chủ lánh đi!

- Còn thiếu chủ?

- Ta phải đòi nợ Tây Môn Tung đã.

- Ty tòa...

Cam Đường gạt đi:

- Ta truyền lệnh cho hương chủ phải lánh đi lập tức!

Bàn Cửu Nương ra chiều khó nghĩ, nhưng rồi mụ cũng vâng dạ len lén rút lui.

Bóng người mỗi lúc một gần. Nhưng còn cách năm trượng thì đột nhiên quay sang phía ngôi mả mới mé hữu. Trong tay mọi người đều cầm hương, nến, giấy tiền làm lễ.

Cam Đường lạng người đi như chớp nhoáng đến chặn đầu bọn này.

Động tác đột ngột của chàng khiến cho Tây Môn Tung cùng bọn tùy tùng giật mình kinh hãi. Lập tức có bốn tên tráng hán băng người ra trước và một người trầm giọng hỏi:

- Ông bạn định giở trò gì?

Cam Đường không thèm để mắt nhìn mấy gã mà chỉ ngó trừng trừng Ngọc Điệp bảo chúa nói:

- Tây Môn Tung! Ra đây nói chuyện!

Bốn tên tráng hán đột nhiên biến sắc. Một tên vừa cất tiếng hỏi Cam Đường thấy chàng là một gã thiếu niên mà đã tỏ ý kiêu ngạo khinh thường mình, lại dám gọi thẳng tên bảo chúa thì lửa giận bộc lên ngùn ngụt. Gã quát to:

- Tiểu tử! Hãy trả lời câu hỏi của đại gia đã!

Cam Đường đảo mắt nhìn đại hán. Gã bất giác lùi lại một bước nhưng vẫn lớn tiếng quát hỏi:

- Thằng nhãi kia! Mi có nghe ta nói không?

Cam Đường xua tay đáp:

- Bước ngay! Ngươi không đáng hỏi ta.

- À! Thằng này muốn chết!

Gã vừa quát vừa vung chưởng đánh Cam Đường.

Oẹ! Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm. Đại hán bị hất tung lên không, máu tuôn xuống như mưa.

Ba gã đại hán kia vừa reo hò vừa rút binh khí ra xông vào.

Lại ba tiếng rú khủng khiếp chói tai! Trên mặt đất lại thêm ba xác chết nữa.

Thủ pháp của chàng khiến cho mọi người phải hoảng hồn kêu la rầm rĩ.

Tây Môn Tung mắt lộ sát khí, tiến ra quát hỏi:

- Ông bạn! Thế là nghĩa làm sao?

- Bọn chúng tự tìm lấy cái chết, chứ ta có muốn giết chúng đâu?

- Ngươi thật là một tên cuồng dại! Muốn đến đây tìm bản tòa ư?

- Đúng thế!

- Báo danh đi!

- Chờ lúc ngươi hấp hối ta sẽ nói cho nghe.

- Ngươi muốn chết chăng?

- Tây Môn Tung! Ta đến đây để lấy máu rửa Ngọc Điệp Bảo. Ngươi chịu chết trước đi là hơn.

- Thằng lỏi này! Mi điên rồi chăng?

- Chỉ có thằng già không bằng giống cầm thú mới là kẻ điên khùng.

Một bóng người vọt ra nói:

- Bảo chúa! Để ty tòa đối phó với hắn cho.

Cam Đường vừa ngó thấy người này đã nhận ra ngay là Bán Diện Nhân, người cứu tính mạng mình lại tặng mình năm tấm mặt nạ.

Bán Diện Nhân xuất hiện khiến Cam Đường rất lấy làm khó nghĩ.

Bán Diện Nhân cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Ông bạn! Dù ông bạn muốn tầm cừu rửa hận thì cũng nên nói rõ trước đến đây với mục đích gì. Có lý đâu vừa ra tay đã giết người?

Cam Đường nghiến răng hỏi:

- Tôn giá đã biết điều thì đừng nhúng tay vào có hơn không?

- Ông bạn nói giỡn đấy chứ?

Cam Đường không dằn nổi sát khí mà cũng không tiện ra tay đánh người đã cứu mình, lại không thể nói rõ tâm sự ra được. Chàng nóng nảy đến toát mồ hôi, khích động đáp:

- Bản tâm tại hạ không muốn giết người vô tội.

- Ông bạn nói khoác quá nhỉ!

- Tránh ra!

- Không được đâu!

- Tôn giá không sợ tại hạ đập chết hay sao?

- Xem chừng bản tòa phải thành toàn cho ông bạn mất rồi!

Dứt lời mụ đánh ra một chiêu cực kỳ lợi hại, khiến ai trông thấy cũng phải lè lưỡi.

Cam Đường không muốn phản kích. Chàng lạng người đi né tránh như quỷ mỵ.

Thân thủ Bán Diện Nhân thiệt là kinh thế hãi tục. Mụ rượt theo chàng như bóng theo hình. Thân pháp mụ đã kỳ diệu lại mau lẹ ít thấy trong võ lâm.

Cam Đường run lên thét lớn:

- Mụ đừng bức bách ta thái quá!

Bán Diện Nhân chớp mắt mấy cái rồi quát lên:

- Quân cường đồ này! Nộp mạng đi thôi!

Mụ lại ra chiêu nhanh như điện chớp chụp xuống Cam Đường, đồng thời mụ khẽ nói:

- Trả đòn để mà rút lui!

Thanh âm mụ chỉ vừa đủ để Cam Đường nghe rõ. Chàng tỉnh ngộ, biết là đối phương có dụng ý gì, nên đành theo lời mụ, chỉ vận năm thành công lực để trả đòn.

Hai người giao đấu bất phân thắng bại.

Bán Diện Nhân dùng toàn lực phóng chiêu, thanh thế cực kỳ khủng khiếp.

Cam Đường thủy chung vẫn nghinh chiến bằng năm thành công lực mà thôi.

Đồng thời chàng giảm phần ác liệt trong mọi chiêu thức. Tuy nhiên mọi người trong trường theo dõi cuộc đấu mà phải kinh tâm động phách.

Bàn Cửu Nương lại khẽ giục:

- Thiếu chủ! Lùi xa đi!

Cam Đường theo lời vừa đánh vừa chạy, chớp mắt đã lùi xa mười trượng.

Tây Môn Tung chỉ huy bọn thủ hạ bao vây Cam Đường. Chính lão cũng từ từ theo sau.

Bán Diện Nhân lại nói rất khẽ:

- Thiếu chủ! Bây giờ không phải là lúc nên báo thù. Chớ làm hỏng việc lớn.

Cam Đường kinh hãi hỏi:

- Tôn giá lai lịch thế nào?

- Sau này sẽ trình bày. Bây giờ thiếu chủ ra tay mạnh hơn để mà thoát thân.

Bản tâm Cam Đường không muốn buông tha Tây Môn Tung, nhưng chàng thấy hành động của Bán Diện Nhân rõ ràng có những điều ngoắt ngoéo.

Sau một tiếng quát, Bán Diện Nhân rên lên một tiếng loạng choạng người đi.

Trong miệng phun ra một búng máu tươi.

Cam Đường trong lòng cực kỳ kinh hãi, nghi ngờ. Tuy chàng ra tay mạnh hơn nhưng cũng chưa có thể làm cho đối phương bị thương, mà sao Bán Diện Nhân lại thổ huyết?

Bán Diện Nhân lại thúc giục:

- Chạy mau đi!

Tây Môn Tung vừa hô tiến vừa băng mình nhảy xổ tới. Còn bọn thủ hạ thì từ bốn mặt đánh tới.

Cam Đường nghiến răng đón thế của Tây Môn Tung. Chàng vung chưởng đánh ra, nhưng theo cử chỉ kỳ dị của Bán Diện Nhân, chàng tạm thời chưa muốn sát hại y, song phát chưởng này cũng ghê gớm lắm.

Binh! Tiếp theo là một tiếng rên. Tây Môn Tung lùi lại luôn mấy bước miệng ứa máu tươi.

Ánh kiếm lấp loáng, bảy tám thanh trường kiếm vung tít lên.

- Bọn mi muốn chết chăng?

Tiếng Cam Đường vừa quát thì bóng người như trái banh tung ra bốn mặt.

Bán Diện Nhân xả hơi một chút rồi lại tấn công.

Cam Đường đánh ra một hư chiêu, đoạn thi triển thân pháp Truy Phong Hóa Ảnh biến đi như ma quỷ.

Tây Môn Tung hằn học nói:

- Khâu đường chúa! Thằng lỏi đó lai lịch thế nào?

Bán Diện Nhân khom lưng đáp:

- Ty tòa cũng không sao phán đoán được.

- Bản lĩnh gã như vậy tất nhiên lai lịch không phải tầm thường. Không biết gã có mối cừu hận gì

với ta?

Bán Diện Nhân ngập ngừng:

- Cái đó... Chắc gã chưa chịu thôi đâu!

- Gã chưa thua mà sao đột nhiên trốn chạy?

- Vì ty tòa đã thưởng cho gã ba mũi tuyệt mệnh châm.

- Ủa! Hay lắm, Khâu đường chúa! Nếu gã trúng tuyệt mệnh châm thì khó lòng thoát chết. Dù công lực gã cao đến đâu cũng chưa thể trốn ra ngoài mười dặm được.

Vậy đường chúa dẫn người rượt theo, còn bản tòa sẽ truyền tin đi cho bọn đệ tử truy tầm trong vòng mười dặm.

- Xin tuân mệnh.

- Nếu đường chúa đuổi kịp mà gã chưa chết thì giải độc cho gã, vì bản tòa cần gã còn sống để khai thác.

Bán Diện Nhân giơ tay lên. Năm gã đại hán chưa chết băng mình rượt theo.

Chương 37 - Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa

Nhắc lại Cam Đường dùng thân pháp tuyệt thế để che mắt mọi người.

Chàng tung người vọt đi rồi lại quay về khu mô mả, ẩn mình giữa cụm rừng rậm gần đó. Lòng chàng xiết bao nghi ngờ! Chàng nghĩ mãi mà không hiểu được dụng ý của Bán Diện Nhân.

Sau một lúc lâu, chàng lại băng mình tiến về phía Điệp Thạch Phong. Lòng vừa khích động vừa khẩn trương, chàng tự nghĩ:

- Nếu quả người đã hạ ta ở ngoài động Trường Âm là Tử thần, mà Bạch Bào quái nhân ta sẽ gặp đây đúng là hắn thì chuyến đi này cực kỳ nguy hiểm!

Cam Đường vượt qua ba tòa đỉnh núi thì nhìn thấy Điệp Thạch Phong. Chàng đi quanh theo mé bên để tìm đến chỗ mà trước đây Thần Cơ Tử đã ẩn mình. Chàng vào ngồi trong huyệt động, không còn thấy thi thể Thần Cơ Tử còn ở đó nữa, chắc là Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ đã mai táng cho lão rồi.

Chủ nhân tiếng tiêu đã ra lệnh cấm giết người ở ngoài thạch trận mà sao Thần Cơ Tử cũng không khỏi chết? Người hạ thủ giết lão là ai? Bạch Bào quái nhân hay người thổi tiêu?

Thần Cơ Tử vì muốn dọ thám những tay cao thủ võ lâm bị mất tích mà đến nỗi bỏ mình. Thế thì cái chết của lão cũng được coi như vì võ lâm mà ra sức. Hành động của lão được hết thảy người võ đạo tôn sùng, kính ngưỡng.

Thời gian lặng lẽ trôi. Lòng Cam Đường cũng tùy theo thời gian mà trầm lặng hơn lên.

Đã sang canh ba. Liệu chàng có thể vén được tấm màn bí mật về huyết thiếp từng làm chấn động võ lâm không?

Bạch Bào quái nhân liệu có y hẹn đến đây không? Người mà Cam Đường đã gặp có đúng là Tử Thần không?

Bức màn đêm bao phủ đầu non khiến cho phong cảnh càng âm u khủng khiếp.

Cam Đường chờ ở nơi đây trong lòng cực kỳ hồi hộp, một khắc dài bằng một năm.

Cam Đường cố trấn tĩnh tâm thần, ngồi yên trong thạch động điều tức vận công.

Canh ba đã lâu, Cam Đường vẫn chưa thấy tiếng tiêu nổi lên. Chàng nóng ruột rời khỏi thạch động ẩn mình ở ngoài thạch trận để dòm ngó về phía chính diện đường lên núi.

Cam Đường chờ đợi...

Canh ba qua!

Canh tư cũng trôi qua!

Chàng chẳng nghe thấy tiếng tiêu mà cũng chưa thấy Bạch Bào quái nhân xuất hiện! Thiệt là

quái lạ!

Cam Đường tính lại thời gian thì kỳ hạn ba tháng đúng là đêm nay không sai, mà sao chẳng thấy động tĩnh gì? Người chịu lời ước, thất ước đã đành, nhưng người ra điều ước phải có tín hiệu mới phải chứ?

Tâm tình Cam Đường từ hoang mang đến nóng nảy rồi đâm ra chán nản, thất vọng.

Canh năm lại qua.

Trời sáng rồi! Ánh sáng ban mai xua đuổi bức màn đen tối lúc đêm khuya. Trên đầu non đã nhìn rõ mọi vật.

Cái hy vọng của Cam Đường mong phanh phui ra sự bí mật của Tử Thần đã tan như bọt nước.

Ánh triều dương soi vào rừng đá đen sì, đồng thời soi cả vào những khúc xương trắng hếu cùng những đầu lâu trong kẽ đá. Đó toàn là di vật của những tay cao thủ võ lâm. Họ chỉ vì tính hiếu kỳ mà sương phơi núi thẳm.

Cam Đường đứng vươn vai. Lòng chàng xúc động khiến chàng khao khát vào dọ thám thạch trận.

Những sự khủng khiếp vô hình không chống lại với tính hiếu kỳ mãnh liệt. Huống chi khu thạch trận này quan hệ đến sự hưng vong của võ lâm. Cuộc mạo hiểm đã thắng thế.

Cam Đường bất giác lần mò tiến vào thạch trận. Dù đây là bước đường đi đến chỗ chết, nhưng chàng nghĩ rằng đã dấn thân vào chốn võ lâm thì cách cái chết cũng chẳng bao xa.

Cam Đường để hết tinh thần đề phòng, dò dẫm từng bước một đi vào. Những mảnh xương ở dưới chân chàng gãy rau ráu nghe đinh tai.

Mới trong khoảnh khắc chàng đã vào sâu đến bảy tám trượng mà vẫn chưa phát hiện ra trạng thái gì khác lạ.

Cam Đường mạnh dạn vào sâu hơn, chàng chợt thấy một đống đá ngổn ngang loạn xạ chẳng có hàng lối chi hết. Chàng cực kỳ kinh hãi và lấy làm lạ là sao không gặp sự gì ngăn trở. Bây giờ chàng mới nhận ra thạch trận đã bị phá rồi. Nhưng chàng không hiểu tự bàn tay nào? Phải chăng là người đàn bà thần bí chỉ nghe thấy tiếng tiêu mà không thấy bóng người?

Chỗ đầu núi này rộng chừng một mẫu, nhỡn tuyến của chàng trông suốt hết không bị một thứ gì che khuất. Đây là một điều ra ngoài ý nghĩ của chàng.

Cam Đường đứng ngẩn người ra giữa đống loạn thạch không biết làm gì.

Bất thình lình có tiếng la rất khẽ, nhát gừng đập vào tai chàng:

- Ta... muốn chết... cho lẹ! Ta... muốn chết... cho lẹ...!

Hết câu này lại tiếp tục đến câu khác và thanh âm vẫn thê thảm vẫn đều đều.

Cam Đường nhìn ra bốn phía thì chẳng thấy một bóng người nào. Vậy thanh âm kia ở đâu mà ra?

Cam Đường lông tóc đứng dựng cả lên, trống ngực đánh thình thình! Chàng cố sục tìm, nghe ngóng mà vẫn không phát hiện ra được chút gì.

Thanh âm im đi một lúc rồi lại văng vẳng vọng tới. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đây là ma quỷ? Nhưng giữa ban ngày ban mặt, đời nào ma quỷ dám xuất hiện!

Tiếng rên la tưởng như lúc ở bên đông lúc qua bên tây mà tựa hồ ở dưới lòng đất phát ra khiến người nghe có một cảm giác hồ đồ khó chịu.

Cam Đường thi triển thuật tiềm thính của bản môn thì nghe thanh âm lớn hơn nhiều. Chàng trấn tĩnh tâm thần để quan sát thì dường như thanh âm từ trong một đống loạn thạch phát ra.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng lúc kỳ trận bị phá, có người bị chôn sống dưới đống đá?

Cam Đường trong lòng phấn khởi. Chàng tự nhủ:

- Nếu mình cứu sống được người bị chôn vùi kia thì ít ra cũng hỏi được điều bí mật về kỳ trận lúc bị phá hủy.

Chàng liền nhắm đúng phương vị lại gần rồi khuân những tảng đá lớn nhỏ ra.

Chàng không dám dùng chưởng lực để hất đi vì sợ đánh chết người nằm trong đó.

Khi Cam Đường đã xếp đá thành một đống nhỏ thì thanh âm dần dần suy yếu đi.

Có điều sự phán đoán của chàng quả đã không sai, thanh âm đúng là từ dưới đống đá phát ra.

Cam Đường hì hục moi móc hồi lâu thì nhận ra chỗ đống đá lấp lên là một cái thạch động chênh chếch đi xuống.

Chàng thi triển thần lực tiếp tục móc đá ra sâu xuống chừng năm trượng. Bất giác chàng trợn mắt lên, vì một tảng đá lớn vừa bằng đường kính cửa động đã bít chặt đường vào hầm. Chàng ước lượng tảng đá này có trên vạn cân, nhân lực không tài nào lay động được.

Phiến đá lớn tuy có nhiều lỗ hổng nhưng không đủ để người chui lọt.

Tiếng la gào thê thảm tuy yếu hơn trước nhưng nghe vẫn còn rõ tựa hồ gần kế bên tai.

Cam Đường dán tai vào lỗ hổng để nghe một lúc rồi lại chõ mồm vào đó hỏi vọng xuống:

- Trong động có ai đó?

Không thấy tiếng người đáp lại, nhưng tiếng rên la thê thảm vẫn vang lên. Xem chừng người bị chôn vùi sắp chết đến nơi, và tiếng rên la đó là do bản năng sinh tồn của con người thúc đẩy.

Cam Đường không biết dùng cách nào để mở phiến đá này ra. Nếu dùng chưởng lực để đập vỡ thì chẳng có chi là khó, nhưng người bị chôn vùi quyết không thể sống được. Còn xê dịch phiến đá đi thì bất cứ ai cũng không thể nào làm nổi.

Cam Đường ngẫm nghĩ hồi lâu thì chỉ có một biện pháp là khoét lỗ hổng rộng ra để chui xuống.

Chàng liền tìm lỗ hổng lớn nhất dùng chưởng khẽ đập trên mặt cho đá vỡ vụn ra.

Lỗ hổng dần dần rộng thêm. Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Cam Đường đã khoét được một lỗ hổng rộng vừa người chui lọt.

Chàng thở phào một cái rồi chui vào trong thạch động.

Phía trong thạch động là một căn thạch thất rộng chừng năm trượng. Giữa gian thạch thất rõ ràng có một quái nhân xõa tóc nằm lăn ra đó.

Lúc này tiếng rên la đã im bặt.

Cam Đường cẩn thận dò từng bước tiến lại bên mình quái nhân. Nhờ có ánh sáng xuyên qua lỗ hổng ở phiến đá chiếu vào nên chàng nhìn rất rõ. Quái nhân là một bà già tóc bạc da mồi, hơi thở chỉ còn thoi thóp, cặp mắt mụ tròn xoe. Nhưng Cam Đường nhìn kỹ lại thì thấy mắt mụ đã bị đui rồi.

Dưới đất bên người mụ có một ống tiêu đen nhánh vất lăn ra đó. Ống tiêu và nữ nhân đã khiến cho Cam Đường run lên vì không cần hỏi chàng cũng biết mụ già này là chủ nhân thạch trận và là người đã sai khiến được cả Bạch Bào quái nhân.

Nếu Bạch Bào quái nhân mà Cam Đường đã gặp ngoài động Trường Âm đúng là Tử Thần, hắn còn phải yêu cầu mụ truyền võ công cho thì đủ biết bản lãnh mụ trên thế gian không còn ai bì kịp nữa. Vậy thì ai đã phá hủy thạch trận để chôn sống mụ? Thật là một câu chuyện cực kỳ bí mật, khiến người nghe khó lòng tin được. Chẳng lẽ trên đời còn có người ghê gớm hơn mụ?

Cam Đường xoay người mụ lại để tay lên sờ mũi thì thấy hãy còn thoi thóp thở và mạch huyệt cũng chưa ngừng hẳn. Chàng vội lấy một viên Vạn Ứng Đan nhét vào miệng mụ, rồi đặt tay mình lên huyệt Thiên Đột, đẩy chân khí vào trong người mụ.

Sau một khắc nữ quái có cơ hồi tỉnh. Cam Đường khẩn trương và hồi hộp vô cùng vì chàng sắp vén được màn bí mật trong vụ công án đã làm chấn động võ lâm bấy lâu nay.

Chẳng bao lâu mụ già cử động chân tay, rồi lên tiếng hỏi:

- Ai đó?

Cam Đường rút tay ra lùi lại mấy bước, khích động đáp:

- Một kẻ võ lâm hậu bối.

- Lão thân... còn sống ư?

- Đúng thế!

- Ngươi đã cứu lão thân phải không?

- Có thể nói như vậy.

- Sao ngươi biết đường mà vào đây?

- Do sự ngẫu nhiên.

Mụ già chống tay xuống đất ngồi dậy. Mụ đưa đi đưa lại cặp mắt đui rồi hỏi:

- Ngươi bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi.

- Ủa! Ngươi không gặp hắn ư?

- Hắn là ai?

Mụ già nghiến răng đáp:

- Một tên đồng bạn đê hèn và thâm độc.

- Nhưng hắn là ai?

- Hắn là người quay lại "cắn" lão thân.

Cam Đường xoay chuyển ý nghĩ hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối nói Bạch Bào quái nhân?

- Bạch Bào quái nhân ư? Lão thân không biết hắn.

Cam Đường ngạc nhiên hỏi:

- Vậy con người mà tiền bối nói đó hình dạng thế nào?

- Lão thân cặp mắt đã đui mù nên chẳng biết hình dáng hắn ra sao.

- Danh hiệu hắn là chi?

- Lão thân cũng không biết nữa.

- Vãn bối không hiểu lão tiền bối muốn nói ai.

- Đối phương là người đã có lời ước với lão thân.

Cam Đường chợt nhớ đến lần trước lên núi Điệp Thạch đã dùng thuật tiềm thính để nghe hai bên nói chuyện. Một bên hứa truyền võ công, còn một bên phải thực hành điều kiện. Đúng rồi! Mụ già tóc bạc này có thể không biết người ước hẹn với mụ là ai.

Nhưng nếu người ước hẹn là Bạch Bào quái nhân tức Tử Thần thì thật là một điều đáng kinh hãi.

Tử Thần tàn độc với võ lâm chẳng lẽ lại chịu thi hành điều kiện của mụ này? Tử Thần đó phải chăng là Tử Thần mà người ta thường đồn đại sáu mươi năm trước đây đã cùng chết với hơn ngàn tay cao thủ? Nhưng mụ già này là nhân vật thế nào?

Cam Đường vì tâm thần hoang mang quá thành ra rối loạn. Chàng cố gắng trấn tĩnh lại một lúc rồi hỏi:

- Tại hạ phải xưng hô lão tiền bối thế nào?

- Ngươi bất tất phải biết điều đó.

Cam Đường không khỏi tức mình, vì chàng vừa cứu mạng cho mụ mà mụ còn đối đãi với mình bằng một thái độ hách dịch.

Mụ già dừng lại một chút rồi hỏi:

- Thằng nhỏ kia! Phải chăng ngươi vừa nói đến Bạch Bào quái nhân?

- Phải rồi! Vậy thì sao?

- Vì lẽ gì ngươi lại đề cập đến hắn?

Cam Đường nghĩ ngay đến chuyện dò la cho ra manh mối về người đàn bà thần bí này liền trầm giọng hỏi:

- Phải chăng ba tháng trước lão tiền bối đã ước định cùng quái nhân kia hễ nghe tiếng tiêu thì phải đến tương hội?

Mụ già đứng phắt dậy lớn tiếng hỏi:

- Sao ngươi biết chuyện đó?

Cam Đường không ngần ngừ gì đáp ngay:

- Đêm hôm ấy vãn bối ngẫu nhiên đến ngoài thạch trận.

- Ngươi... nói Bạch Bào quái nhân chính là thằng cha ấy phải không?

Cam Đường hỏi lại:

- Hắn đúng là người đã ước hẹn với lão tiền bối hay sao?

- Phải rồi!

- Lão tiền bối không biết hắn là ai ư?

- Lão thân không biết.

- Hắn là Tử Thần, chủ nhân huyết thiếp.

Da mặt mụ già bỗng co rúm lại. Người mụ run bần bật, hai tay khô đét như que củi cào lên trên không. Ấy thế mà bụi đá đã rào rào đổ xuống.

Cam Đường không khỏi kinh tâm động phách. Chàng nghĩ thầm:

- Mụ già này đến cõi chết rồi, thế mà sau một lúc đã khôi phục lại công lực được ngay. Tay mụ cào lên không mà bụi đá cũng rớt xuống được thì đủ biết công lực mụ ghê gớm đến thế nào. Có điều mình không hiểu tại sao mụ vừa nghe đến hai chữ Tử Thần mà khích động như vậy?

Mụ già ngập ngừng hỏi:

- Ngươi... chạm mặt hắn rồi ư?

Thanh âm mụ khiến người nghe không rét mà run.

Cam Đường đáp:

- Phải rồi!

- Thế mà sao ngươi chết?

- Vãn bối làm sao mà chết?

- Công lực hắn đã thành vô địch trong võ lâm. Chẳng ai đã chạm mặt Tử Thần mà còn sống sót.

- Hắn... đúng là Tử Thần hay sao?

- Vì lão thân nghi ngờ mới hỏi sao ngươi lại không chết.

Cam Đường nhớ lại vụ mình bị Tử Thần tập kích ở ngoài tổng đàn Bách Độc Môn mà không khỏi hổ thẹn. Giả tỷ chàng không luyện được phép “Sinh Cơ Bất Diệt” trong Thiên Tuyệt võ công thì dù bản lãnh có cao cường đến đâu cũng không tài nào thoát chết.

Chàng lạnh lùng đáp:

- Thực ra vãn bối đã chết hụt.

- Thế thì bản lãnh ngươi cũng vào hàng số nhất, số nhị rồi đấy!

- Cái đó chưa chắc.

Mụ già bỗng tỏ vẻ hồ nghi nói:

- Lạ thật! Hay là không phải hắn?

Cam Đường ngạc nhiên hỏi lại:

- Chẳng lẽ hắn không phải... là Tử Thần hay sao?

- Dĩ nhiên là không phải Tử Thần. Nhưng...

Cam Đường ngắt lời:

- Tiền bối nhất định hắn là người khác ư?

- Đúng thế!

- Vậy thì sao?

- Hắn chỉ là hóa thân của Tử Thần mà thôi.

Nhiệt huyết của Cam Đường lại sủi lên. Chàng bất giác lùi lại hai bước. Trong lòng cực kỳ xúc động, chàng hỏi:

- Theo lời tiền bối thì còn có Tử Thần khác nữa ư?

Mụ già gật đầu đáp:

- Hẳn rồi!

- Hắn tàn sát bao nhiêu người phải chăng cũng là thực hành điều kiện của tiền bối?

Mụ già cười sằng sặc đáp:

- Phải đó! Ngươi biết nhiều quá nhỉ?

Cam Đường nghiến răng hỏi:

- Tại sao lão tiền bối lại bắt hắn giết người?

- Để báo thù!

- Báo thù ư?

- Đúng thế. Lão thân muốn giết cho kỳ hết những nhân vật tự mệnh danh là danh môn chính phái và chặt đầu hết những tay chưởng môn.

Cam Đường nghe mụ nói toàn thân nổi gai ốc, lông tóc đứng dựng cả lên. Chàng run run hỏi:

- Lão tiền bối có thù hằn gì với họ?

Mụ già đổi giọng, thanh âm càng chói tai, mụ nói:

- Thằng nhỏ kia! Ngươi có biết lão thân là ai không?

- Vãn bối đã thỉnh giáo tiền bối điều đó.

- Ngươi nghe thấy danh hiệu Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa bao giờ chưa?

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói đến.

- Hừ! Kiến văn ngươi còn kém lắm. Lão thân là vị vong nhân của Tử Thần sáu chục năm trước đây.

Cam Đường toàn thân run bắn lên. Tai chàng ù đi, chân cơ hồ đứng không vững.

Mụ là vợ Tử Thần sáu mươi năm trước. Vậy người mình mới gặp đây là Tử Thần thứ hai.

Mụ sai hắn đi giết hết người võ lâm để báo thù, thế lời đồn Tử Thần đã bị hàng ngàn cao thủ bao vây công kích rồi cùng chết hết quả đã không sai.

Âm Ty Công Chúa lại hỏi:

- Thằng nhỏ kia! Mi không nghĩ ra ư?

- Thực thế! Vãn bối không nghĩ ra được.

- Ngày ấy lão thân bị trọng thương may mà trốn thoát. Nhưng sau khi khỏi thương tích thì cặp mắt đã đui mù, nên đành phải mượn tay kẻ khác để báo thù.

Cam Đường hỏi:

- Trả thù cho tôn phu phải không?

- Đúng thế!

- Sao tiền bối không nghĩ đến hành động của tôn phu ngày trước? Có hàng ngàn hàng vạn người chết về tay y thì còn báo thù ai nữa?

- Thằng nhỏ kia! Mi nói thúi lắm.

Mụ vừa nói vừa khoa chân bước ra hai bước.

Cam Đường kinh hãi cũng lùi lại hai bước, nhưng lòng chàng vẫn tức giận. Chàng xẵng giọng:

- Hành động của tiền bối khiến cho quỷ thần cũng phải căm hờn.

- Câm miệng đi!

Âm Ty Công Chúa quát to một tiếng rồi đột nhiên nổi lên một tràng cười điên dại.

Tiếng cười nghe thê thảm vô cùng, nhất là ở trong huyệt động càng làm cho Cam Đường phải kinh tâm động phách, khí huyết trồi ngược lên.

Tiếng cười về sau càng dữ dội. Bụi đá trên nóc động rớt xuống như mưa.

Cam Đường không chịu được phải ngồi xuống dùng tâm pháp của bản môn để bảo vệ tâm thần.

Âm Ty Công Chúa cười một lúc lâu rồi dừng lại. Mụ hỏi như người điên:

- Thằng nhỏ kia! Mi còn sống được nữa chăng?

Cam Đường trợn mắt đứng dậy, nghiến răng đáp:

- Hừ! Vãn bối không chết đâu.

- Ngươi có bị thương không?

- Không sao cả.

- Giỏi lắm, giỏi lắm! Ngươi chống chọi được với trận "Ma Tiêu" của lão thân thì đã bằng người có trăm năm công lực trở lên. Vậy công lực đó ở đâu đem lại cho ngươi?

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Cái đó tưởng vãn bối không cần trình bày với tiền bối.

- Thôi cũng được! Lão thân chẳng cần biết làm chi. Nhưng ha ha! Không ngờ tạo vật lại khéo an bày đem ngươi đến cho ta.

Cam Đường kinh ngạc hỏi:

- Lão tiền bối nói thế là nghĩa làm sao?

- Ngươi đúng với tư cách lựa chọn của ta.

- Sự lựa chọn người của tiền bối thế nào?

- Để thay thế cho gã đã được lựa chọn trước kia.

Cam Đường trợn mắt lên. Người chàng run bần bật, trán nổi gân xanh. Chàng lớn tiếng nói:

- Tôn tiền bối! Tiền bối lầm rồi đó!

Âm Ty Công Chúa cười the thé nói:

- Thằng lỏi kia! Cái đó không tùy ở mi được. Mi không muốn cũng không xong.

Một khi mi vào đây là số mạng mi đã định sẵn rồi.

- Ý tiền bối muốn vãn bối làm tên Tử Thần thứ ba chăng?

- Đúng thế! Với công lực của mi hiện có thêm vào toàn bộ chân nguyên của lão thân, mi sẽ thành thiên hạ đệ nhất nhân.

- Rồi vãn bối đi tàn sát đồng đạo võ lâm ư?

- Cái đó chẳng qua là để cho thiên hạ biết rằng thủy chung Tử Thần vẫn nắm trong tay quyền sinh sát võ lâm...

Chương 38 - Trừ Họa Căn Chôn Sống Nữ Ma

Cam Đường lửa giận bừng bừng, nếu chàng không nghĩ tới công lực đối phương quá cao thì đã ra tay hủy diệt mụ ma quỷ điên khùng này để trừ hại cho võ lâm. Chàng tức quá run lên hỏi:

- Tiền bối có biết vãn bối nghĩ gì không?

- Mi nghĩ gì?

- Vãn bối rời khỏi nơi đây rồi thì việc đầu tiên là tìm giết Bạch Bào quái nhân mà tiền bối đã gây dựng cho tên Tử Thần thứ hai.

- Hừ! Dù ngươi không tính như vậy thì lão thân cũng phải sai người trừ diệt hắn đi.

Hắn đã luyện được gần hết toàn bộ võ học của lão thân mà không hoàn thành được điều kiện đã hứa với lão thân thì chớ, lại còn dám phản nghịch đặt thuốc nổ phá tan thạch trận lấp cả thạch động định chôn sống lão thân nữa. Con người lòng lang dạ thú đó còn để làm chi? Lão thân vì một chút sơ ý mà bị hắn ám toán…

Cam Đường nghe mụ nói vậy lại lấy làm thích thú. Chàng mai mỉa:

- Hắn dám "cắn" lại lão tiền bối ư?

Âm Ty Công Chúa nói bằng một giọng oán độc:

- Thằng nhỏ kia! Lão thân nói rõ đầu đuôi cho mi nghe. Mười năm trước, lão thân bị đui mù rồi nên không thể tự mình ra tay báo thù cho trượng phu được, mới nghĩ ra kế này. Lão thân tìm một người có căn bản về võ công để hắn hóa thân làm trượng phu.

Mụ ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Quyết định chủ ý xong, lão thân vận hết chân nguyên vào ống thiết tiêu rồi thổi lên. Tiếng tiêu này phải là tay cao thủ công lực khá lắm mới nghe thấy. Người đã nghe được tiếng tiêu mà tìm đến thì điều kiện của lão thân không còn gì khó nữa.

- Chủ ý tuyệt diệu!

Mụ kể tiếp:

- Chẳng bao lâu quả nhiên có người nghe được tiếng tiêu tìm đến. Người đó chính là hắn.

Âm Ty Công Chúa ngồi xuống chiếc ghế đá rồi nói tiếp:

- Lão thân truyền võ công cho hắn với điều kiện là thực hành ý muốn của lão thân. Cả hai bên cùng chẳng cần hỏi gì đến lai lịch của nhau nữa.

- Thật là một cuộc giao dịch điên rồ!

- Để ta nói, đừng chõ miệng vào. Lần đầu lão thân truyền cho hắn bảy thành võ học. Ngờ đâu

hắn ít thông minh, phải nghiên cứu ba năm mới tạm hiểu thấu...

- Đó là hắn còn có dụng tâm khác nữa.

- Đúng thế! Mi biết vậy thì kiến thức không phải hạng tầm thường. Đến bây giờ lão thân mới phát giác ra là hắn cố ý làm như vậy để kéo dài việc thực hành điều kiện của lão thân.

- Rồi sao nữa?

- Mỗi tháng cứ nửa đêm ngày rằm lão thân lại thổi tiêu làm hiệu để kêu gã lên đỉnh núi chỉ điểm một lần...

- Vì thế mà nhiều tay cao thủ muốn thỏa mãn tính hiếu kỳ nên tìm đến và bỏ mạng phải không?

Âm Ty Công Chúa không trả lời câu hỏi của Cam Đường, mụ kể tiếp:

- Ngày ấy hàng ngàn tay cao thủ vây đánh tiên phu, hết thảy các môn phái đều có người tham gia. Cho nên lão thân muốn báo thù hết các môn phái.

- Hừ!

- Trước đây nửa năm hắn tự nhận là thiên hạ vô địch, lão thân mới cho lấy thân phận Tử Thần để xuất hiện trên chốn giang hồ...

Cam Đường ngắt lời:

- Để gây nên những cuộc tàn sát khủng khiếp?

- Đó là cách trả thù của lão thân.

- Hừ!

- Thằng nhỏ kia! Đừng hầm hừ gì hết! Sau hắn đòi lão thân truyền cho chín thành võ học và đồng thời hắn phát giác ra chỗ ẩn mình của lão thân. Chính là chỗ đỉnh núi mà bên ngoài không có vết tích gì. Kể ra hắn cũng khôn ngoan lắm. Hắn không dám ra mặt thù địch với lão thân. Mới mười hôm trước hắn dùng chất nổ để phá trận thế và chôn sống lão thân.

- Mười ngày rồi ư?

- Lão thân bị chôn sống mười ngày, nhờ phép "Quy Tức" nên mới không chết.

Nhưng con người là tấm thân bằng da bằng thịt thì công lực tất phải có hạn. Ha ha!...

Cam Đường cực kỳ kinh hãi. Một người bị chôn vùi trong lòng núi, chẳng có không khí thay đổi mà sống được mười ngày, lại còn dùng công lực thông huyền cho thanh âm vọng ra ngoài được thì thật là một chuyện khiến người nghe phải kinh hãi.

Tiếng cười của Âm Ty Công Chúa làm cho Cam Đường cực kỳ khó chịu. Chàng lạnh lùng hỏi:

- Có chi vui mà tiền bối cười dữ vậy?

- Người tính không bằng trời định. Quỷ thần xui khiến thế nào lại đưa mi vào đây, nên lão thân không chết mà còn được tiếp tục chí nguyện chưa làm xong của mình.

Cam Đường hối hận thì đã không kịp nữa. Chàng đến đây với mục đích trừ ma, không ngờ lại khiến cho nữ ma sống lại. Chàng chỉ được chỗ an ủi là đã khám phá ra chuyện bí mật của Tử Thần. Chàng cho là Thần Cơ Tử đúng bị chết về tay Bạch Bào quái nhân. Nhưng chàng không hiểu tại sao Bạch Bào quái nhân định trừ diệt nữ ma và không muốn thực hành điều kiện của mụ? Hắn đã sát hại mười mấy môn phái cùng bang hội trên chốn giang rồi kia mà.

Nghĩ vậy chàng liền trở lại vấn đề cũ:

- Vãn bối vừa nói là đầu tiên phải giết Bạch Bào quái nhân để trừ hại cho võ lâm...

Âm Ty Công Chúa ngắt lời:

- Bất luận mục đích của ngươi thế nào lão thân cũng không thèm lý đến, chỉ cần giết hắn là đủ. Hắn chết rồi ngươi sẽ thay thế.

- Nhưng vãn bối không ưng chịu thì sao?

- Ngươi không còn đất để mà lựa chọn...

- Sao?

- Vì ngươi không chịu thì chẳng còn sống được ở trên thế gian nữa. Ha ha!

Tiếng cười của mụ lại làm cho Cam Đường phải ớn da gà. Chàng biết rằng mình không phải là địch thủ của đối phương và chắc chắn không chịu nổi một chiêu của mụ.

Bây giờ chỉ còn cách là nghĩ kế để ra khỏi thạch động.

Cam Đường quyết định chủ ý rồi, bất giác toan chuồn ra khỏi động bằng lỗ hổng mà chàng vừa chui vào...

Mắt chàng bỗng hoa lên! Âm Ty Công Chúa đã đứng chắn ngay trước lỗ hổng.

Thân pháp mụ mau đến nỗi chàng không thể nào tưởng tượng được.

Cam Đường kinh hãi quá. Giả tỉ chàng cứ nhận bừa điều kiện của đối phương rồi tìm cơ hội thoát thân thì dễ như trở bàn tay. Một khi ra khỏi thạch động rồi mà đối phương hai mắt đui mù, chàng muốn trừ diệt cũng chẳng khó gì. Nhưng hành động này không hợp với chính nghĩa võ lâm. Chàng đành bó tay chịu chết chăng? Nếu vậy thì Bạch Bào quái nhân kia vẫn tồn tại và võ lâm phải đến ngày mạt kiếp.

Âm Ty Công Chúa lại cười sằng sặc nói:

- Thằng nhỏ kia! Lão thân đã bảo mi không còn có đường lối nào khác nữa mà.

Cam Đường lên tiếng chống cự:

- Trừ phi tiền bối giết vãn bối đi không kể, nếu vãn bối mà không chết sẽ có ngày giết tiền bối đó.

- Muốn giết mi thì chẳng khó gì nhưng lão thân không giết đâu.

- Tiền bối đừng hy vọng là vãn bối sẽ ưng chịu.

- Ha ha! Dù mi có ưng chịu hay không thì vết xe cũ còn đó, lão thân quyết không để lầm lẫn đến lần thứ hai.

- Biết thế này thì vãn bối không cứu tiền bối nữa.

- Đó là ý trời! Dù ngươi có hối hận cũng chậm mất rồi.

- Tiền bối không còn một chút nhân tính nào nữa.

- Mi thóa mạ hay đấy! Âm Ty Công Chúa cần gì có nhân tính hay không. Ha ha!...

Cam Đường tức lộn ruột, cặp mắt chàng đỏ sọng lên. Chàng hết nghĩ tới mối thù nhà, mối an nguy của võ lâm, lại nghĩ tới ý chí tìm cho ra mẫu thân. Ý nghĩ sau cùng này có một sức mạnh vô hình. Lập tức chàng quan niệm ngay mình cần phải sống, vì mẫu thân mà phải sống. Trên cõi đời chàng chỉ còn một người thân đó mà thôi, người còn sống hay chết? Lạc lõng nơi đâu? Chàng cần phải tìm thấy Tam Mục lão nhân để hỏi cho rõ.

Cam Đường lại nhớ tới lời huấn thị của Thái phu nhân là phải mưu tính trước khi hành động.

Theo nguyên tắc là phải dùng mưu kế không hại đến chính nghĩa. Rồi chàng kết luận, đối với nữ ma mất hết nhân tính mà còn bàn đến đạo nghĩa võ lâm là thừa.

Âm Ty Công Chúa lại lạnh lùng nói:

- Mi ra khỏi đây rồi việc đầu tiên là hủy diệt Bạch Bào quái nhân, thu huyết thiếp lại...

Cam Đường cố ý đáp:

- Nhưng vãn bối không ưng chịu thì sao?

- Không chịu thì cũng phải chịu.

- Tiền bối tưởng thế ư?

- Đúng thế!

Âm Ty Công Chúa lại bật lên một tràng cười lạnh lẽo:

- Nhỏ kia! Lão thân đã bảo là không đi lầm vào vết xe cũ, nghe chưa? Lão thân dùng thủ pháp độc đáo điểm vào ba âm huyệt của mi rồi mới truyền toàn bộ võ công cho. Mi đi làm việc cho lão thân trong thời hạn một năm phải hoàn tất rồi trở về. Bấy giờ lão thân mới giải khai những huyệt đạo đã bị kềm chế. Nếu ngươi không trở về, qua kỳ hạn đó tất ngươi bị thảm tử...

Cam Đường nghe mụ nói mà phát run.

Âm Ty Công Chúa lại nói tiếp:

- Mi đừng mơ tưởng hão huyền là tìm người khác giải cứu cho, vì độc môn thủ pháp này trừ lão thân ra không còn người thứ hai nào giải được. Đồng thời những hành động của mi trên chốn giang hồ cùng việc thi hành điều kiện lão thân sẽ biết hết. Mỗi lần tiếng tiêu nổi lên là tại có người nghe tiếng tìm đến. Lão thân dò hỏi hành động của mi ở miệng những người này. Cặp mắt lão thân tuy đui mù, nhưng mi đừng hòng lừa dối được lão thân.

Cam Đường nghiến răng đáp:

- Kế hoạch của tiền bối thật chu đáo mà thật ác độc! Nhưng...

- Sao?

- Không ăn thua gì đâu.

- Mi nhất định chết ư?

- Chết thì chết chứ sao?

- Nhưng lão thân đã nói là không để cho mi chết. Khắp trên thế gian này kiếm được người như mi không phải là chuyện dễ, vì thế mà lão thân quyết không thay đổi chủ ý.

- Vãn bối không chịu thì sao?

- Nếu vậy thì mi bức bách lão thân phải đi tới nước cờ tối hậu.

Cam Đường lại run lên, chàng không hiểu nước cờ tối hậu của mụ thế nào, liền hằn học nói:

- Tiền bối còn thủ đoạn gì cứ giở hết ra.

Âm Ty Công Chúa bật lên tiếng cười đanh ác nói:

- Bên mình lão thân còn một viên “Biến Tính Hoàn”...

Cam Đường kinh hãi rú lên:

- “Biến Tính Hoàn” ư?

- Phải rồi! Mi uống Biến Tính Hoàn rồi thì nhất nhất sẽ nghe theo mệnh lệnh của lão thân. Dù lão thân sai mi đi đâm cha giết mẹ, mi cũng không thể kháng cự được...

Cam Đường cặp mắt đỏ ngầu cơ hồ vọt máu, chàng gầm lên:

- Con quỷ cái này! Ngươi sống thì ta chết. Hãy tiếp chưởng của ta đây!

Chàng vừa quát vừa phóng Thiên Tuyệt chưởng với công lực vận lên đến tột độ.

Phát chưởng này là đòn trí mạng, uy lực mãnh liệt đến kinh thế hãi tục.

Âm Ty Công Chúa hắng giọng nói:

- Mi không biết tự lượng.

Mụ vận tám thành công lực phóng chưởng nghinh địch.

Âm Ty Công Chúa tính sai rồi, mụ quá coi thường công lực của Cam Đường.

Một tiếng nổ rầm trời làm rung chuyển cả thạch động.

Âm Ty Công Chúa bị chấn động loạng choạng đến bảy tám bước chưa đứng vững.

Cam Đường liền nhân cơ hội này nhảy vọt ra cửa động, và chưởng thứ hai lại phóng vào.

- Thằng lỏi này giỏi thiệt!

Âm Ty Công Chúa vừa quát vừa dùng toàn lực phóng chưởng.

Cuồng phong ào ào. Đá vụn bay tứ tung, tưởng chừng thạch động đã đến ngày mạt vận.

Cam Đường cơ hồ nghẹt thở. Khí huyết nhộn nhạo không sao đứng vững được nữa, chàng ngã lăn ra. Nhưng may sao đầu chàng đã chui trúng vào lỗ hổng phiến đá.

Chàng không nghĩ ngợi gì nữa, đạp chân xuống đất, hết sức nhảy bắn ra ngoài.

Âm Ty Công Chúa sau khi phóng chưởng lại nhảy xổ tới, hai tay mụ phóng ra rất lẹ, chụp tới nhanh như điện, chỉ cách một ly là trúng Cam Đường, vừa lúc chàng thoát được ra ngoài.

Âm Ty Công Chúa chụp vào quãng không. Mụ gầm lên một tiếng thật to rồi phóng chỉ phong ra ngoài lỗ hổng.

Cam Đường vừa băng mình đi thì luồng chỉ phong lợi hại bắn ra. Chàng chưa kịp né tránh trúng phải ba tia. Chàng rên lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất.

Âm Ty Công Chúa đầu bạc phơ phơ đã chui ra ngoài lỗ hổng.

Cam Đường đứng phắt dậy xoay tay phóng chưởng đánh mụ đồng thời nhảy vọt đi.

Véo véo! Những luồng chỉ phong xuyên qua chưởng phong bắn tới.

Những luồng chỉ phong này không phải chỉ phong thường. Nó có thể xuyên qua được huyệt mạch trong thân thể.

Cam Đường lại trúng chỉ phong, toàn thân chàng chấn động. Chân khí ngừng cả lại rồi kình lực tiêu hết. Chàng ngã lăn ra.

Những luồng chỉ phong rào rạt làm cho những đống đá bên cửa động bay lên tứ tung như mưa rào. Biến diễn xảy ra mau lẹ như ánh chớp.

Cam Đường trấn tĩnh tâm thầm, chàng quay đầu nhìn lại thì thấy lỗ hổng trên phiến đá đã bị loạn thạch lấp đi. Nếu Âm Ty Công Chúa không bị đá đè chết thì cũng phải lui vào huyệt động rồi.

Biến diễn bất ngờ đã khiến cho chàng thoát chết.

Cam Đường thử vận khí thì không tài nào đề tụ chân nguyên được nữa và kể như thành phế nhân rồi. Chàng tan nát ruột gan tưởng chừng chết đi còn dễ chịu hơn. Công lực của chàng được Thái phu nhân cùng mười tay cao thủ truyền cho mà phút chốc bị tiêu tan thì còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa?

Sầm, sầm!

Dưới đống loạn thạch dường như có một luồng kình lực thúc đẩy. Bao nhiêu đá lớn đá nhỏ ầm ầm đổ xuống. Cam Đường kinh hãi nghĩ thầm:

- Giả tỉ Âm Ty Công Chúa phá cửa thạch động mà chui ra thì hậu quả không biết thế nào mà nói.

Cam Đường nghiến chặt hai hàm răng. Chàng phải cố gắng mới trở lại được đến chỗ huyệt động vừa rồi. Chàng nhìn xuống phiến đá lấp cửa động thì thấy nó đang bị rung chuyển mạnh. Hiển nhiên Âm Ty Công Chúa chưa chết. Mụ đang dùng công lực để cố thoát ra ngoài.

Cam Đường nghĩ ngay tới vì võ lâm và vì chính thân mình, cần phải tìm cách trừ mối họa này.

Chàng nghĩ thật mau rồi cúi xuống, dùng hết sức đẩy đống đá mà chàng đã gạt ra một bên lúc trước để lấp cửa động.

Sầm, sầm! Những khối đá lớn rớt xuống bít chặt cửa hầm.

Khi Cam Đường kiệt lực thì huyệt động đã hoàn toàn bị phong tỏa giống như lúc chàng mới đến. Chàng mới ngồi xuống vừa thở hồng hộc, vừa nghĩ thầm:

- Dù Âm Ty Công Chúa có công lực thông huyền đến đâu cũng chẳng tài nào ra khỏi thạch động được nữa.

Mặt trời đúng ngọ.

Hiện giờ Cam Đường chẳng khác gì một người thường không hiểu võ công. Chàng phải dùng cả chân lẫn tay khó nhọc mới bò xuống núi được. Chỉ trong vòng hai giờ mà một tay cao thủ tuyệt đỉnh đã biến thành con người không đủ sức trói gà. Thực là một biến diễn kinh hồn.

Quần áo bị móc vào mõm đá rách tươm, máu cùng mồ hôi hòa lẫn với nhau. Cái đau khổ của Cam Đường phải là người trong cuộc mới hiểu được.

Mặt trời đã lặn non tây Cam Đường mới xuống được đến chân núi gần khu mồ mả.

Ngọc Điệp Bảo tựa như một con ma khổng lồ đang nhìn chàng chế giễu.

Lúc này Cam Đường không dám nghĩ gì đến chuyện trả thù nữa. Chân bước loạng choạng, chàng nhìn phía ngoài mà đi ra.

Bất thình lình Cam Đường để mắt trông ra xa ngoài mấy trượng thì thấy một bóng người cô đơn đang quay nhìn ngôi mả mới. Người này mặc áo trường bào tay rộng thùng thình bay phất phơ trước ngọn gió chiều. Hiển nhiên nàng là một nữ ni đứng quay lưng về phía Cam Đường. Chàng tự hỏi:

- Một người xuất gia đã lánh thân ngoài chốn bụi trần còn đến đây để viếng ai?

Thật là một chuyện ít thấy trên đời.

Cam Đường bất giác dừng bước. Nhưng chàng nghĩ lại mình đã mất hết công lực chẳng khác gì người thường thì còn mua lấy phiền não làm chi?

Nghĩ vậy chàng lại cất bước...

Nhưng tính hiếu kỳ không nén xuống được, mắt chàng đảo qua đảo lại. Chân đi một bước một dừng. Chàng nhìn bóng sau lưng nữ ni thì dường như là người quen biết.

Một cơn gió thổi tạt lại hất cao tay áo nữ ni lên. Cam Đường trông rõ nữ ni chỉ có một cánh tay. Chàng buột miệng la thầm:

- Úi chao! Đúng nàng rồi.

Cam Đường cực kỳ khích động. Việc đã qua lại hiển hiện ra trong đầu óc chàng.

Nửa năm trước chàng đến Ngọc Điệp Bảo để thoái hôn, ngẫu nhiên gặp người đẹp như thiên tiên là Hương Xa mỹ nhân.

Khi ấy tuy chàng đang cơn khủng khiếp như chim phải tên mà mới nhìn một lượt, hình ảnh nàng đã in sâu vào trong óc.

Sau đó chẳng bao lâu Hương Xa mỹ nhân sắc đẹp tuyệt vời ngày trước đã biến thành Khí Trần nữ ni tại am Khổ Trúc. Kế đó Bạch Bào quái nhân gây nên vụ huyết kiếp tại am này. Khí Trần nữ ni vì muốn báo ơn sâu tự chặt một tay mới cứu chàng thoát khỏi độc thủ của Bạch Bào quái nhân.

Bạch Bào quái nhân tự vẫn và do Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ của bản môn giám định phát giác hắn là Tây Môn Khánh Vân, con trai Tây Môn Tung. Vậy giữa hắn và Khí Trần có mối liên quan gì?

Cam Đường vừa suy nghĩ vừa đi tới. Bước chân chàng bất giác chuyển hướng về phía nữ ni.

Đột nhiên mắt chàng trợn ngược lên, nữ ni đang quay mặt vào tấm bia có khắc chữ “Tây Môn Khánh Vân”.

Cam Đường ngơ ngác tự hỏi:

- Nàng viếng mộ Tây Môn Khánh Vân ư? Thế này thì kỳ thiệt!

Khí Trần không quay đầu lại, nàng cất tiếng hững hờ hỏi:

- Ai?

Cam Đường giật mình đánh thót một cái, buột miệng đáp:

- Tại hạ đây.

Khí Trần chợt xoay mình lại nhìn Cam Đường, ngạc nhiên hỏi:

- Thí chủ là ai?

Bây giờ Cam Đường mới nhớ rằng mình đeo mặt nạ nên nàng không nhận ra. Đã vậy chàng liền giả vờ không quen biết cất tiếng hỏi:

- Thiếu sư thái đến viếng cố nhân đấy ư?

Khí Trần hơi biến đổi sắc mặt, để ý nhìn khắp mình Cam Đường một lượt rồi không trả lời chàng mà hỏi lại:

- Tại sao thí chủ đến nỗi thế này?

Cam Đường đáp:

- Tại hạ vào rừng gặp hổ phải chạy trối chết, nên bị thương xoàng.

- Ủa! Vậy xin thí chủ tùy tiện.

- Tại hạ rất lấy làm kỳ vì thiếu sư thái đã là người xuất gia, sao còn...

- Thí chủ bất tất phải hỏi chuyện đó làm chi. Mời thí chủ đi đi thôi!

- Nhưng tại hạ nhận biết người trong mộ này.

Khí Trần nữ ni ngơ ngác hỏi:

- Sao? Thí chủ quen biết huynh trưởng bần ni ư?

Cam Đường toàn thân run bắn lên, ngập ngừng hỏi:

- Sao?... Y là huynh trưởng thiếu sư thái ư?

- A di đà Phật! Y là huynh trưởng bần ni và là người phàm tục.

Cam Đường khác nào bị sét đánh bên tai. Người chàng lảo đảo suýt nữa ngã lăn ra. Chàng lẩm bẩm:

- Nàng là Tây Môn Tố Vân, vị hôn thê của ta. Ngày ta đến Ngọc Điệp Bảo thoái hôn chính là ngày nàng xuất giá về nhà thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng tại Thanh Long Bảo. Không ngờ nàng bỏ đi giữa đêm động phòng vào chùa xuất gia làm ni cô.

Thế là vụ Tây Môn Khánh Vân đến tàn sát Khổ Trúc Am, Tây Môn Tố Vân tự chặt một tay, lại vụ người thay thế Vệ Võ Hùng nhảy vào đống lửa tự tử, cùng vụ Vệ Viên Viên xuất hiện bức bách nàng phải lên đường, Cam Đường không cần hỏi cũng hiểu rõ đầu đuôi.

Chương 39 - Buồn Thân Thế Tố Vân Tự sát

Khí Trần nữ ni nhíu cặp lông mày xinh đẹp hỏi:

- Dường như thí chủ xúc động lắm thì phải?

Cam Đường ấp úng:

- Cái đó...

- Tại sao vậy?

- Phải chăng tên tục thiếu sư thái là Tây Môn Tố Vân?

- Phải rồi! Còn thí chủ danh hiệu là chi?

Cam Đường buồn thảm đáp:

- Việc đã qua nên để nó tan đi như mây khói là hơn. Thiếu sư thái bất tất hỏi đến làm chi.

Khí Trần biến sắc mặt hỏi:

- Dường như câu chuyện của thí chủ có điều chi khuất khúc?

Trong lòng Cam Đường ngổn ngang trăm mối. Chàng không còn biết cảm giác của mình ra sao nữa. Chàng nghĩ đến mối huyết cừu chưa trả được mà công lực lại mất hết. Đối phương đã thành người xuất gia, chính mình cũng đã xin thoái hôn mà lại kết mối thâm thù với thân phụ nàng.

Chàng nhủ thầm:

- Việc đã qua rồi thì nên chôn chặt xuống tận đáy lòng, còn tìm phiền não làm chi nữa?

Cam Đường nghĩ vậy liền nhìn nàng bằng cặp mắt đăm chiêu một lần nữa, đoạn cắm đầu bước đi.

Khí Trần vội gọi:

- Xin thí chủ khoan đã!

Cam Đường bất giác dừng bước, chàng lạnh lùng hỏi:

- Thiếu sư thái còn có điều chi dạy bảo?

- Sao thí chủ không nói rõ ra rồi hãy đi?

- Ồ! Tại hạ không có điều gì đáng nói nữa.

- Không! Bần ni biết rõ thí chủ có điều muốn nói.

Cam Đường đánh bạo đáp:

- Nói ra chỉ làm rối loạn lòng người. Thiếu sư thái đã trở nên người "tứ đại giai không" bất tất phải vặn hỏi làm chi.

Dứt lời Cam Đường lại cất bước...

Giữa lúc ấy, một bóng người vọt tới đứng trước mặt Khí Trầm khom lưng nói:

- Thuộc hạ vâng mệnh bảo chúa mời tiểu thư về ngay.

Khí Trần chắp tay nói:

- Bần ni pháp hiệu là Khí Trần.

Người mới đến nghe nàng nói vậy thì vô cùng bẽn lẽn, hồi lâu không thốt nên lời.

Cam Đường đưa mắt nhìn người mới đến thì là một lão mặt rỗ. Chàng nhận ra lão là Kim Hạo, ngoại vụ quản sự tại Ngọc Điệp Bảo.

Khí Trần lại nói:

- Phiền quản sự về phúc bẩm với gia phụ là bần ni đã là người xuất gia nên không dám chen vào chốn bụi trần nữa.

Kim Hạo khom lưng nói:

- Hiện bảo chúa đang đứng chờ. Người truyền cho tiểu nhân nhất định phải mời tiểu thư về cho bằng được.

Khí Trần trỏ vào một ngôi mộ nguy nga ở bên cạnh nói:

- Bần ni đến đây là để bái mộ gia mẫu lần cuối cùng cho hết nhân duyên ngoài trần tục. Từ đây vĩnh viễn không liên quan gì đến chốn hồng trần nữa. Quản sự đi về thôi!

- Bây giờ tiểu nhân... biết về phục mệnh thế nào được?

- Quản sự cứ trình thẳng như vậy.

Kim Hạo lại đảo mắt nhìn vào mặt Cam Đường lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn là...

Cam Đường thản nhiên ngắt lời:

- Tại hạ là khách qua đường.

Kim Hạo hết nhìn Tây Môn Tố Vân lại nhìn Cam Đường, hắn lạnh lùng giục:

- Ông bạn nói thật đi!

Cam Đường vẫn buông thõng:

- Khách qua đường.

- Ông bạn nói thật đi là hơn.

Ngọn lửa vô minh trong lòng Cam Đường bốc cao ngùn ngụt. Nhưng chàng nghĩ tới mình không còn chút công lực nào thì tranh hơi để rước lấy cái nhục làm chi?

Chàng đành nín nhịn, chỉ hắng giọng một tiếng rồi quay mình bỏ đi...

Kim Hạo lạng người ra chắn đường nói:

- Ông bạn trả lời ta rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Khí Trần chậm rãi nói:

- Kim quản sự! Quản sự đừng khó dễ y làm chi. Để cho y đi.

Cam Đường trong lòng đau khổ muôn phần. Nếu chàng không bị Âm Ty Công Chúa dùng chỉ phong quái dị để bế tắc công lực mình thì cái ngữ lão Kim Hạo này chàng không thèm để mắt trông.

Bất thình lình một gã hán tử áo đen chạy tới. Gã vừa nhìn thấy Cam Đường đã cả kinh thất sắc run lên nói:

- Bẩm quản sự! Gã chính là người đã giao thủ cùng bảo chúa hôm qua.

- Ủa!

Kim Hạo xám mặt lùi lại ba bước. Hắn huýt lên ba tiếng còi lanh lảnh, một tiếng dài hai tiếng ngắn.

Khí Trần đột nhiên đứng vào giữa hai người nói:

- Thí chủ đi ngay đi!

Cam Đường trong lòng rất hoang mang, chàng nghĩ thầm:

- Lão quản sự này chưa biết là công lực mình đã hết, không thì cần chi hắn phải huýt còi cầu viện? Hắn muốn bắt mình thật dễ như trở bàn tay. Nếu người trong bảo nghe tin chạy đến thì cơ cuộc này không biết ra sao? Tây Môn Tung tất chẳng chịu tha mình.

Chàng quay lại bảo Khí Trần:

- Thiếu sư thái! Tại hạ mong rằng có ngày được gặp lại. Khi đó tại hạ sẽ nói rõ mọi chuyện.

Dứt lời chàng rảo bước đi ngay.

Kim Hạo cùng gã đại hán hôm qua đã thấy Cam Đường hạ thủ giết người một cách ghê gớm nên không dám ngăn trở.

Cam Đường tuy ruột nóng như lửa đốt, nhưng chỉ ung dung cất bước, vì nếu chàng bỏ chạy tất nhiên lộ ra là mình khiếp sợ.

Chàng mới đi chưa được mươi trượng thì phía sau đã có tiếng người quát tháo:

- Đứng lại!

Cam Đường ngấm ngầm la hoảng. Chàng biết rằng không còn cách nào chạy thoát được liền dừng bước quay lại. Chàng thấy một lão già áo gấm đang nhìn mình bằng cặp mắt oán độc. Lão chính là Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung.

Tây Môn Tung đảo mắt nhìn Cam Đường một lượt rồi trầm giọng nói:

- Thằng lỏi kia! Báo danh đi!

Cam Đường hằn học đáp:

- Tại hạ là khách qua đường, chả có danh hiệu chi hết.

Tây Môn Tung cười ha hả nói:

- Tiểu tử! Mi nói thế mà được ư?

Lão vừa tiến lại vừa vung tay ra chụp tới.

Bóng xám thấp thoáng, Khí Trần đứng xen vào giữa cất giọng buồn rầu nói:

- Gia gia! Tha cho y đi.

- Tại sao vậy?

- Gia gia tác nghiệt làm chi?

Tây Môn Tung trợn mắt lên hỏi lại:

- Tác nghiệt ư? Mi muốn dạy ta chăng? Hôm qua gã đánh vừa chết vừa bị thương gần chục người và mồm năm miệng mười đòi giết ta thì sao? Mi tránh ra!

Khí Trần vẫn la:

- Gia gia!….

Tây Môn Tung rít lên:

- Con nha đầu ngỗ ngược này! Mi phải nghe lời ta về nhà để tóc hoàn tục.

Khí Trần mặt xám ngắt lùi lại mấy bước run run lên tiếng:

- Ai di đã Phật! Tội nghiệt!

Tây Môn Tung quát lên:

- Thúi lắm! Tội nghiệt cái gì? Không vâng lời cha là con bất hiếu, bỏ chồng mà đi là vợ thất tiết. Thế thì mi tu hành cái gì? Niệm Phật làm chi?

- Hài nhi đã tự chặt một tay là để đền ơn dưỡng dục đó.

- Nói láo! Từ thân thể cho đến sợi tóc đều là của cha mẹ, thế mà mi dám làm cho thân thể tồi tàn là đại bất hiếu. Đừng nói nhiều nữa.

- Vậy hài nhi xin phụ thân một cái chết.

- Không được!

Khí Trần hai hàng nước mắt tuôn rơi, lên giọng bi thảm nói:

- Nữ nhi là đứa con bất hiếu, nhưng xin khuyên gia gia một câu. Đạo nhân quả tuần hoàn thiệt là đáng sợ. Xin gia gia...

- Câm miệng ngay!

Khí Trần ngửa mặt lên trời nói bằng một giọng thê lương:

- Xin Phật tổ độ trì cho đệ tử!

Nàng giơ cánh tay độc nhất lên đập xuống đầu mình.

Cam Đường giật mình la hoảng:

- Úi cha!

Tây Môn Tung hắng giọng một tiếng rồi giơ tay lên. Cánh tay Khí Trần đang đập vào đầu liền nhũn ra rũ xuống.

Tây Môn Tung ra tay mau lẹ khiến người phải lè lưỡi. Lão ngăn cản Khí Trần không cho tự vẫn, bàn tay giơ lên chưa rụt về đã chụp tới Cam Đường nhanh như chớp.

Cam Đường không còn chút nội lực nào để phản kháng. Chàng bị Tây Môn Tung nắm được, lão la lên:

- À! Thằng lỏi này! Mi không kháng cự ư?

Cam Đường nghiến răng căm hận, chỉ trọn mắt lên nhìn lão chứ không nói gì.

Tây Môn Tung sờ tay thám sát Cam Đường rồi kinh hãi nói:

- Té ra mi đã mất hết công lực rồi!

Lão day lại bảo Kim Hạo:

- Kim quản sự! Đem gã về bảo!

Lão rung tay một cái. Cam Đường bắn ra ngoài ba trượng.

Ngoại vụ quản sự Kim Hạo băng mình tới nơi vươn tay ra nắm lấy Cam Đường chạy về trang bảo.

Tây Môn Tung cũng cắp Tây Môn Tố Vân chạy theo nhanh như chớp.

Trong nhà mật thất Hình Đường tại Ngọc Điệp Bảo ánh đèn lờ mờ càng thêm lộ vẻ âm u khủng khiếp.

Cam Đường bị trói giật cánh kỹ vào một cây cột lớn.

Tây Môn Tung cùng Lục Tú Trinh ngồi sau một chiếc án dài.

Hình Đường đường chúa Bán Diện Nhân kính cẩn đứng một bên.

Tây Môn Tung cất giọng the thé hỏi:

- Thằng nhãi kia! Lai lịch ngươi thế nào?

Cam Đường trợn mắt lên lớn tiếng quát:

- Tây Môn Tung! Ta căm hận chưa uống được máu mi, lột da mi!

Tây Môn Tung cười khành khạch hỏi:

- Ngươi còn quật cường quá nhỉ! Muốn chịu thống khổ về thể xác ư?

- Gian phu dâm phụ kia! Ngày mạt vận của bọn mi sắp đến nơi rồi.

Tây Môn Tung đứng dậy run lên quát:

- Bản tòa phải đập chết ngươi.

Lục Tú Trinh vẻ mặt cực kỳ khó coi, mụ khoát tay nói:

- Sư huynh, hãy khoan.

- Sư muội có ý kiến gì?

- Sư huynh có nghe gã nói không? Trong lời nói của gã dường như có điều chi ngoắt ngoéo.

- Ồ! Gã...

Lục Tú Trinh cặp mắt sáng như điện nhìn vào mặt Cam Đường không chớp, đột nhiên mụ bật lên tràng cười quái dị nói:

- Chính gã rồi! Suýt nữa mình bị gã lừa gạt.

Tây Môn Tung sửng sốt hỏi:

- Sư muội phát giác ra điều chi?

Lục Tú Trinh không trả lời, mụ dời chỗ ngồi đến trước Cam Đường, giơ ngón tay nhỏ nhắn ra cào vào mặt chàng.

Trái tim Cam Đường như ngừng đập. Tấm mặt nạ theo tay mụ rớt xuống.

Tây Môn Tung kinh hãi hỏi:

- Sao lại là gã được?

Lục Tú Trinh nhìn Bán Diện Nhân hỏi:

- Khâu đường chúa! Lần trước đường chúa đã phụ trách việc chôn gã rồi kia mà?

Bán Diện Nhân cúi đầu đáp:

- Dạ!

- Người chết sao còn sống lại? Vụ này là thế nào đây?

- Ty đường không sao hiểu được sự bí mật này.

Cam Đường ruột gan tan nát, chàng xem chừng Bán Diện Nhân tất bị liên lụy.

Chàng phải chết cái đó chẳng cần chi, song để liên lụy đến ân nhân đã cứu mạng cho mình thì dù chết cũng không nhắm mắt được.

Tây Môn Tung vỗ bàn đánh binh một tiếng quát lên:

- Phải rồi!

Lục Tú Trinh hỏi:

- Cái chi mà phải rồi?

- Gã đúng là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt.

- Ủa!

- Nhưng sao lạ thế được...

Lục Tú Trinh ngơ ngác hỏi:

- Có chi là lạ?

Tây Môn Tung nói:

- Vì lẽ gì y lại biến thành thiếu chủ phái Thiên Tuyệt?

- Cái đó có chi là khó? Cứ hỏi gã sẽ biết.

Cam Đường trợn mắt nhìn Lục Tú Trinh đầy vẻ căm hờn, chàng quát lên:

- Con tiện nhân kia! Rồi sẽ có ngày ngươi hứng lấy hậu quả.

Lục Tú Trinh mắt hạnh tròn xoe rít lên.

- Cam Đường! Nếu lần này còn để mi trốn thoát thì ta đây không phải họ Lục.

- Thanh danh của nhà họ Cam bị con tiện nhân làm cho bại hoại. Ngươi còn tìm trăm phương ngàn kế để hại ta là tại sao?

- Mi chết xuống âm phủ rồi phụ thân mi sẽ nói cho mi rõ.

Tây Môn Tung lên giọng thâm độc nói:

- Đấu khẩu với gã làm chi. Phải làm việc cốt yếu đã.

Cam Đường đảo mắt nhìn Tây Môn Tung nghiến răng nói:

- Lão thất phu! Tiên phụ ta coi ngươi là người tri kỷ thế mà ngươi gian dâm vợ bạn, lại bức bách kẻ cô nhi...

Tây Môn Tung lộ vẻ đanh ác quát lên:

- Câm miệng đi!

Giữa lúc ấy, một người đẩy cửa bước vào. Đó chính là Khí Trần nữ ni Tây Môn Tố Vân.

Lục Tú Trinh xám mặt lại.

Tây Môn Tung tức giận quát hỏi:

- Mi vào đây làm chi?

Tây Môn Tố Vân nhìn Cam Đường. Mặt nàng co rúm lại. Nàng nói bằng một giọng đau buồn:

- Cam Đường ơi! Vạn sự đều do số mạng, con người không làm gì được.

Rồi nàng day lại nói với Tây Môn Tung:

- Gia gia! Nữ nhi cầu khẩn gia gia một điều cuối cùng.

- Điều gì?

- Gia gia buông tha chàng ra.

- Không được!

- Tại sao gia gia cứ phải giết chàng mới chịu?

- Cút ngay! Ta cấm mi không được hỏi đến vụ này.

Cam Đường ruột nóng như dầu sôi. Chàng căm hận cơ hồ phát điên.

Tây Môn Tố Vân sa đôi giòng lệ năn nỉ bằng một giọng cực kỳ thê thảm:

- Gia gia ơi! Nữ nhi ưng chịu bất cứ là việc gì và chỉ xin gia gia buông tha cho chàng.

Tây Môn Tung nói bằng một giọng cương quyết:

- Ta đã bảo không được là không được.

- Nữ nhi không nỡ nhìn thấy cảnh toàn gia Ngọc Điệp phải tan tành như tro bụi.

- Con nha đầu này! Mi không cút đi thì ta đập chết!

- Đó là điều mà nữ nhi vẫn sở cầu.

- Mi đã muốn chết thì ta lại không cho mi chết.

- Gia gia! Nữ nhi nói đến đây là hết lời và xin bái biệt gia gia!

Nàng vừa nói vừa lạy phục xuống.

Tây Môn Tung quát lên:

- Đứng dậy!

Tây Môn Tố Vân vẫn quỳ phục xuống đất không nhúc nhích. Tây Môn Tung lại quát lên:

- Đứng dậy mau!

Lục Tú Trinh đột nhiên la hoảng:

- Máu!

Một làn máu đỏ tươi từ trong người Tây Môn Tố Vân chảy ra.

Tây Môn Tung nhảy qua án ra ôm lấy con gái thì thấy ngoài áo trước ngực nàng chuôi đao thò ra. Máu vẫn chảy! Nàng đã tắt hơi rồi!

Biến diễn khủng khiếp này ra ngoài ý nghĩ của mọi người.

Cam Đường thở dài một tiếng rồi nhắm mắt lại, chàng than thầm:

- Một nàng thiếu nữ thiện lương cương liệt như thế sao lại là con một người đáng ghê tởm như Tây Môn Tung? Tạo hóa đành hanh đến thế ư?

Tây Môn Tung chưa mất hết thiên tính. Hai hàng nước mắt lão trào ra. Lão không nói gì nữa, ôm lấy thi thể Tây Môn Tố Vân chạy ra ngoài nhà mật thất, lão bước loạng choạng như muốn ngã.

Lục Tú Trinh lên tiếng:

- Hình Đường đường chúa! Hãy trông coi gã này!

- Xin tuân lệnh!

Lục Tú Trinh dặn Bán Diện Nhân rồi cũng ra khỏi nhà mật thất.

Hiện giờ chỉ còn lại Cam Đường cùng Bán Diện Nhân ngồi đối diện nhau.

Bán Diện Nhân nheo mắt nhìn Cam Đường. Mụ chạy ra khỏi nhà mật thất một lát rồi lại trở vào, cởi trói rất mau cho Cam Đường. Mụ hấp tấp nói:

- Chúng ta chạy đi thôi!

Cam Đường ngạc nhiên hỏi lại:

- Chạy ư?

- Phải rồi! Lẹ lên kẻo không kịp!

- Nhưng tiền bối vì vãn bối mà cam đành phản nghịch môn hộ hay sao?

Bán Diện Nhân gạt đi:

- Thiếu chủ! Thong thả rồi hãy giải thích. Vì tranh thủ thời gian mà ty tòa phải khuất tất thiếu chủ!

Mụ nói xong cặp Cam Đường chạy nhanh như chớp ra khỏi nhà mật thất. Mụ chuyển qua hai khúc quanh, rồi mở cơ quan tiến vào đường hầm.

Bán Diện Nhân đi dưới đường hầm trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì ra đến đầu kia.

Mụ mở cửa ra khỏi đường hầm. Đây là chân núi phía sau Ngọc Điệp Bảo.

Bán Diện Nhân không dám dừng lại chút nào. Mụ vẫn đi nhanh như điện chớp tiến vào một trái núi. Mụ vượt mấy tòa núi thì đến một khe hang cây cối um tùm, ánh mặt trời không lọt vào được.

Bán Diện Nhân đặt Cam Đường xuống thở hồng hộc nói:

- Có thể thoát thân rồi đây.

Cam Đường đứng lên cảm động nói:

- Tiền bối!....

Bán Diện Nhân xua tay ngắt lời:

- Thiếu chủ! Ty tòa là viện trưởng viện Thiên Oai, tên gọi Trình Kỳ.

Cam Đường cơ hồ không tin ở tai mình, chàng kinh hãi hỏi:

- Sao? Trình viện chúa đấy ư?

- Chính phải! Ty tòa ẩn thân trong Ngọc Điệp Bảo đã hơn mười năm. Bữa nay coi như là kết thúc rồi. Nhưng có điều đáng tiếc...

- Đáng tiếc điều chi?

- Còn có công tác chưa làm xong.

- Vậy thì ta rất áy náy.

- Không cần! Tại sao thiếu chủ mất hết công lực?

Cam Đường đem câu chuyện tao ngộ trên Điệp Thạch Phong thuật lại một lượt.

Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ lè lưỡi nói:

- Không ai có thể ngờ được vợ Tử Thần là Âm Ty Công chúa hãy còn sống ở thế gian. Như vậy có thể nói là đã chặt đứt được gốc họa rồi.

Cam Đường hỏi:

- Không hiểu mụ dùng chỉ pháp gì?

- "Đoạn Nguyên Thần Chỉ".

- Thế là ta thành tàn phế...

- Không phải tàn phế mà chỉ phong tỏa.

- Phong tỏa thì cũng chẳng khác chi tàn phế.

- Không đâu! Về môn Đoạn Nguyên Thần Chỉ có thể là người võ lâm không giải được, nhưng đối với bản môn thì chẳng khó gì.

Cam Đường tinh thần phấn khởi, buột miệng hỏi:

- Trình viện chúa có giải được chăng?

- Ty tòa hãy thử coi. Xin thiếu chủ ngồi xuống im lặng vận Tâm Quyết Thần Công, chờ bao giờ chân nguyên khai thông được sẽ phát huy nội lực.

Cam Đường y lời ngồi xuống, niệm tâm quyết.

Chương 40 - Cam Đường Cải Dạng Kiếm Vô Ưu

Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ trước hết điểm vào mười tám đại huyệt Cam Đường. Đoạn mụ đặt hai tay vào huyệt Thiên Đột và Mạch Môn của chàng để thúc đẩy chân khí vào.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Cam Đường mới thấy chân khí trong người chuyển động. Hai luồng nguyên khí bên ngoài dần dần tăng thêm sức mạnh, tựa hồ hai dòng nước suối dạt dào, xung đột, khiến cho chàng mồ hôi nhỏ giọt.

Đột nhiên Cam Đường cảm thấy run lên. Chân khí đã phá tung được những chỗ bế tắc, và công lực phục hồi như cũ.

Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ nhấc tay ra ngồi điều dưỡng.

Cam Đường vận công lực luôn ba lần rồi từ từ mở mắt ra. Chàng thấy Trình viện chúa mệt rũ đi thì trong lòng áy náy. Giả tỷ không gặp được mụ thì lần này chàng bị bắt nhất định là phải chết.

Những điều bí mật về Bán Diện Nhân bây giờ đã phanh phui ra hết. Theo lời ả thị tỳ Bạch Vi của Thái phu nhân, Cam Đường còn biết mình sở dĩ được gia nhập phái Thiên Tuyệt cũng là do Trình viện chúa tiến dẫn. Nhờ mụ mà chàng có ngày nay, nên chàng rất biết ơn mụ.

Chẳng mấy chốc, Trình Kỳ điều dưỡng xong mở mắt ra.

Cam Đường sốt sắng nói:

- Trình viện chúa! Tại hạ cảm kích viện chúa vô cùng.

- Thiếu chủ dạy quá lời! Ty tòa không dám thọ lãnh.

- Tại hạ còn mấy vấn đề muốn thỉnh giáo viện chúa.

- Xin thiếu chủ chỉ thị cho biết.

Cam Đường hỏi:

- Con trai Tây Môn Tung là Tây Môn Khánh Vân vì lẽ gì lại cải trang làm Bạch Bào quái nhân và giống hệt Tử Thần?

- Vấn đề này hiện giờ vẫn chưa rõ rệt…

- Ủa! Tại hạ còn nhớ tới một việc. Trước ngày Tây Môn Khánh Vân tự vẫn, chính hắn đã cướp lại cái đầu lâu của một tên thuộc hạ phái Kỳ Môn khi tên này đem trả về chùa Thiếu Lâm. Đồng thời hắn đã dùng thủ pháp rất tàn khốc để tra hỏi. Người thay mặt chưởng môn phái Thiếu Lâm mất đầu cũng là do Tử Thần hạ thủ. Thế thì giữa Tây Môn Khánh Vân và Tử Thần nhất định có mối liên quan phải không?

Trình Kỳ đáp:

- Tây Môn Khánh Vân thường không ở nhà. Ty tòa nghe nói gã ra ngoài theo thầy tập nghệ…

- Đúng rồi, chắc là gã đã thờ Bạch Bào quái nhân, hóa thân của Tử Thần làm thầy. Nhưng Bạch Bào quái nhân đó là ai? Theo lời Âm Ty Công Chúa thì do tay mụ đã thành toàn cho hắn.

- Có lần ngẫu nhiên ty tòa nhìn thấy một Bạch Bào quái nhân ở phía sau Ngọc Điệp Bảo. Vì thế mà ty tòa đã nhờ Bàn hương chúa chuyển bẩm lên thiếu chủ rình cơ hội để mở mặt gã ra, ngờ đâu chính gã lại là thiếu bảo chúa Tây Môn Khánh Vân của Ngọc Điệp Bảo.

Cam Đường nói:

- Còn nữa! Nửa năm trước Tây Môn Tung mời các môn phái đến cử hành đại hội tuần canh đã có một tấm Huyết Thiếp bỏ lại trong bảo. Tấm Huyết Thiếp đó phải chăng Tử Thần đã lấy đi?

- Không phải! Đến nay Huyết Thiếp vẫn còn ở trong nhà đại sảnh.

- Tây Môn Khánh Vân đã cùng Tử Thần có mối liên quan, theo tình lý thì hắn không gia hại đến Ngọc Điệp Bảo, nên tấm Huyết Thiếp đó cũng không cần lấy về nữa.

Trong vòng mười lăm ngày, Huyết Thiếp xuất hiện đến trên mười lần. Chẳng lẽ có nhiều Huyết Thiếp hay sao?

- Rất có thể như vậy, vì tấm Huyết Thiếp trong bảo ngày nay còn y nguyên không ai đụng đến.

Cam Đường lại hỏi:

- Có lẽ Tây Môn Tung biết rõ bí mật về Tử Thần?

- Có thể. Nhưng tiếc rằng ty tòa không quay về Ngọc Điệp Bảo được nữa.

- Tại hạ rất lấy làm áy náy!

- Thiếu chủ chẳng nên tự trách mình.

- Tại hạ muốn...

- Thiếu chủ muốn điều chi?

- Trở lại Ngọc Điệp Bảo để thanh toán đôi gian phu dâm phụ đó đi.

- Không nên!

- Tại sao vậy?

- Ngọc Điệp Bảo đã dựng lên một thượng cổ kỳ trận, người ngoài khó mà biết đường. Muốn vào thì dễ nhưng khó mà ra được. Tuy nhiên điểm này cũng không quan hệ mấy, vì mười mấy năm trời ty tòa để ý dò xét đã vẽ thành bức sơ đồ...

- Ủa!

- Còn điều thứ hai là hiện giờ thiếu chủ chưa địch lại Tây Môn Tung.

Cam Đường nghi hoặc hỏi:

- Sao! Tại hạ không địch nổi Tây Môn Tung ư?

- Đúng thế!

- Cuộc chiến đấu trong khu mồ hoang nếu không có viện chúa ngăn trở thì tại hạ đã đánh chết hắn rồi. Sao lại bảo là không địch nổi?

- Người đó không phải là hắn đâu.

Cam Đường đầu óc hoang mang, hỏi:

- Không phải hắn ư?

- Đó là người thay thế hắn. Còn chính hắn thì nghe nói hiện ở trong nhà mật thất dưới hầm và đang tu luyện một môn thần công nào đó, hàng tháng khó thấy mặt một lần. Mọi việc lớn nhỏ đều giao cho người thay mặt đó trông nom.

Cam Đường lại hỏi:

- Còn người đã ra tay bắt tại hạ...

Trình Kỳ ngắt lời:

- Đó mới chính là Tây Môn Tung. Còn lần trước người ngồi với phó môn chúa Lục Tú Trinh lại là người thay thế.

- Trong thiên hạ sao lại có người giống nhau như thế được?

- Họ dùng thuốc dịch dung để cải trang. Người thay mặt cho hắn chính là một tên đệ tử mà hắn yêu quý nhất tên gọi Vệ Võ Hùng...

Cam Đường run lên hỏi:

- Vệ Võ Hùng có phải là thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo không? Hắn thay thế cho Tây Môn Tung đấy ư?

- Đúng thế! Vì vậy mà trong khu mồ hoang ty tòa đã ngăn cản thiếu chủ không để hạ thủ giết hắn.

- Ồ! Thế thì kỳ thiệt!

Cam Đường nhớ tới vụ Bách Độc Công Tử đánh thuốc độc tiêu diệt Thanh Long Bảo. Té ra Vệ Võ Hùng thoát chết là vì gã không ở nhà. Chàng lại nhớ tới vụ một người thay thế Vệ Võ Hùng ở trước am Khổ Trúc mà trước kia chàng chưa hiểu được sự thực.

Thế là những vụ kỳ bí trong chốn giang hồ chàng đã phanh phui ra được vài phần.

Cam Đường sực nhớ ra điều gì, chàng nói:

- Theo lời Âm Ty Công Chúa thì trượng phu mụ là Tử Thần quả nhiên đã chết cùng một lúc với hàng ngàn tay cao thủ. Còn Tử Thần hiện nay thì là người mà mụ đã tạo nên để báo lại mối thù bị hàng ngàn tay cao thủ vây đánh. Tử Thần giả này đã phá hủy thạch trận tại Điệp Thạch Phong là mưu đồ hạ sát Âm Ty Công chúa, chắc là hắn không muốn để mụ cầm đầu nữa. Thế thì những vụ huyết kiếp hắn đã gây nên là do bị áp bức mà ra, chứ không phải tự bản tâm hắn muốn. Nếu vậy thì cũng có thể tha thứ cho hắn được phần nào.

- Ty tòa e rằng sự thực không phải như vậy.

- Sao viện chúa biết!

- Theo sự tiết lộ của Âm Ty Công Chúa thì mụ bị kẻ đã được mụ thành toàn đem lòng phản bội. Trước đây mười hôm Tử Thần đã hủy diệt Bách Độc Môn, nếu hắn có lòng hối cải thì sao lại còn đi đưa Huyết Thiếp?

- Có thể! Nhưng không hiểu mục đích đối phương ra sao?

Cam Đường trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Đành là phải chờ sự thực chứng minh. Ồ! Còn một việc nữa...

- Việc gì?

- Trình viện chúa có nghe ai nói đến một nữ quái tóc bạc phơ mà nét mặt còn hồng hào tươi thắm như một thiếu phụ không?

- Nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát ư?

- Phải rồi! Mụ Ở ẩn đã ba mươi năm trong dãy núi Thái Hàng. Công lực mụ cao thâm không thể tưởng tượng được.

Trình Kỳ chau mày cố nghĩ một lúc rồi lắc đầu đáp:

- Ty tòa không nghĩ ra nhân vật đó là ai. Trong võ lâm những bậc kỳ tài dị sĩ nhiều không biết đến đâu mà kể. Nếu họ không chen lấn vào chốn giang hồ thị phi thì khó mà biết được. Huống chi thời gian ba mươi năm dài đăng đẳng con người đã biến tướng đổi hình. Sao thiếu chủ lại hỏi đến nhân vật đó?

- Khi tại hạ đến Bách Độc Môn thì gặp mụ Ở dọc đường.

Cam Đường miệng nói thế, lòng lại nghĩ tới người nữ quái kia đã trỏ đường cho mình đến Bách Độc Môn và cho mượn viên Tích Độc Châu làm điều kiện trao đổi để mình do thám cho ra hung thủ vụ huyết án Thánh Thành. Mụ còn bảo sau khi hoàn thành điều kiện đó, mụ sẽ cho hay vụ bí mật về nghĩa phụ, nghĩa huynh mình bị hạ sát ngày trước. Chàng tự hỏi:

- Về điểm này mình có nên nói cho Thiên Oai viện chúa biết không? Cái dụng tâm của nữ quái thực cao thâm khôn lường. Trước khi chưa biết rõ sự việc, e rằng nói ra có hại hơn là có lợi.

Cam Đường lại nghĩ tới hung thủ vụ huyết án tại Thánh Thành chắc là bọn Ma Vương cùng Ma Mẫu không sai. Từ khi Tử Thần giết người ở ngôi nhà đồ sộ gần thành Lạc Dương, mẹ con Ma Mẫu không biết lạc lõng nơi đâu. Chàng lẩm bẩm:

- Bất luận nữ quái kia có dụng tâm gì thì mối huyết cừu này cũng phải chính tay mình rửa hận mới được. Song nữ quái công lực lại rất cao cường, nếu để mụ lanh chân bước trước thì mình sẽ bị chưng hửng. Hoặc mụ còn có lòng dạ nào khác thì hậu quả cũng nghiêm trọng không kém. Vậy mình cần phải nghiên cứu toàn bộ Thiên Tuyệt võ công rồi hãy hành động thì chắc chắn hơn.

Cam Đường nghĩ vậy rồi quyết định tạm thời không đề cập đến điều bí mật đó nữa.

Bỗng Thiên Oai viện chúa trầm giọng nói:

- Thiếu chủ! Bất luận Tử Thần lai lịch ra sao thì kiếp nạn võ lâm cũng đến nơi rồi.

Vậy thiếu chủ hãy theo lời huấn dụ của Thái phu nhân, quay về địa cung tham khảo võ học cho cao thâm hơn để ứng phó với những bước gian nguy sau này. Không hiểu ý kiến thiếu chủ ra sao?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ thế.

- Vậy thiếu chủ nên hành động đi thôi!

- Còn viện chúa thì sao?

- Ty tòa làm tai mắt cho bản môn, cần phải tiếp tục phận sự trên chốn giang hồ.

- Nhưng Ngọc Điệp Bảo không chịu buông tha viện chúa đâu.

- Thiếu chủ bất tất phải băn khoăn về điểm này, xin hãy coi đây!

Trình Kỳ nói xong lấy trong bọc ra một cái ống có đựng viên thuốc. Mụ cầm viên thuốc bỏ vào miệng nhấm một lúc rồi lấy ra bôi vào những vết sẹo ở bên mặt, đoạn giơ tay lên vuốt hết đi.

Cam Đường la lên một tiếng kinh ngạc:

- Úi chà!

Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ rõ ràng là một thiếu phụ nhan sắc mê hồn. Thuật cải trang này thiệt là tuyệt diệu. Chàng nức nở khen:

- Trình viện chúa! Viện chúa ẩn thân trong Ngọc Điệp Bảo mười mấy năm mà không bị tiết lộ chân tướng là phải.

Trình Kỳ tủm tỉm cười nói:

- Trong thiên Kế Mưu của bản môn có thuật cải trang đáng là bậc nhất trong thiên hạ, sau này nếu thiếu chủ có cơ hội cũng nên luyện tập. Ty tòa mười phần bất quá chỉ biết được hai ba. Theo lời Thái phu nhân thì nếu tinh thông được toàn bộ chẳng những thay đổi màu sắc những phần trông thấy bên ngoài mà thôi, lại còn có thể cải biến được cả thân hình nữa.

- Ủa! Võ học của bản môn ngoài sự uyên bác còn có sự huyền ảo nữa.

- Lần trước ty tòa đưa cho thiếu chủ năm tấm mặt nạ. Thiếu chủ đều xử dụng qua cả rồi chứ?

- Dùng hết rồi nhưng tấm sau cùng...

- Ty tòa đã lấy lại rồi, còn bốn tấm kia xin thiếu chủ giao lại cho.

Cam Đường liền lấy bốn tấm mặt nạ đưa cho Trình Kỳ.

Trình Kỳ lấy ra ba viên thuốc màu sắc khác nhau, và ba viên nữa bỏ vào trong hộp sáp, hai tay đưa cho Cam Đường nói:

- Thiếu chủ để trong mình phòng lúc cần đến mà dùng. Đây là ba viên Dịch Dung Hoàn để thay đổi sắc mặt, còn ba viên Phục Dung Hoàn là để phục hồi bản tướng.

Cam Đường cất thuốc đi rồi hỏi:

- Trình viện chúa! Viện chúa đã biết thân thế tại hạ rồi chứ?

- Thưa phải! Ty tòa vâng lệnh Thái phu nhân dọ thám kẻ thù ngày trước của thiếu chủ.

- Những hành tung của Lục Tú Trinh, phó bảo chúa Ngọc Điệp Bảo, viện chúa có biết không?

- Ty tòa nhớ là mười năm trước đây, một hôm vào lúc canh khuya, mụ chạy đến quy đầu Tây Môn Tung. Rồi hai người chia nhau cầm quyền Ngọc Điệp Môn. Ty tòa chỉ biết được bấy nhiêu mà thôi.

Cam Đường gật đầu không nói gì. Đối với việc mụ kế mẫu Lục Tú Trinh ngày ấy sao lại thoát chết chàng cũng không hiểu. Chàng chỉ nhớ mụ là một người đàn bà yếu ớt không hiểu võ công, mà hiện nay sự thực lại chứng minh bản lãnh mụ không phải tầm thường. Chẳng lẽ mới trong mười năm mà mụ đã tiến đến mức đó? Vì lẽ gì mụ kêu Tây Môn Tung bằng sư huynh? Hay mụ với hắn là người đồng phái, nhưng mới nhập môn về sau? Chàng còn nhớ trước kia mụ Ôn nhu văn nhã, đức tính hiền thục, mà sao hiện nay mụ đã biến hẳn thành con người khác? Vì lẽ gì mụ đối với mình cũng như Tây Môn Tung chỉ muốn gia hại mà không cần lựa chọn thủ đoạn.

Cam Đường lại liên tưởng đến mẫu thân chàng. Bà ta hình dạng thế nào? Vì lẽ gì mà phải lìa nhà, bỏ chồng xa con? Tại sao không thấy ai nói đến? Thủ tòa trưởng lão là Nam Cung Do lại bảo chàng đi kiếm Tam Mục lão nhân để hỏi cho biết mẫu thân chàng còn sống hay chết hoặc lạc lõng nơi đâu. Tam Mục lão nhân này là ai? Mình biết tìm đâu cho thấy? Thiên Oai viện chúa làm tai mắt cho bản môn trên chốn giang hồ, y biết nhiều hiểu rộng, mình thử hỏi y xem có biết gì về lão không?

Nghĩ vậy chàng liền hỏi:

- Trình viện chúa! Viện chúa có nghe nói đến Tam Mục lão nhân bao giờ chưa?

- Tam Mục lão nhân ư?

- Phải rồi!

- Ty tòa có nghe nói rồi. Lão là một dị nhân vào hàng tiền bối, bản lãnh cao thâm khôn lường. Nhưng lão tuyệt không lý đến chuyện giang hồ thị phi.

- Còn hành tung của lão thế nào?

- Khó mà biết được, vì lão không lộ diện trên chốn giang hồ đã từ lâu rồi.

- Ngày trước thì sao?

- Nghe nói mười lăm năm trước lão ở núi Đồng Bách đã cứu mạng cho Vô Ưu Thần Cái Hồng

Lạc Thiên, chưởng môn Cái Bang. Có lẽ Hồng bang chúa biết hành tung của lão.

Cốt nhục tình thâm khiến Cam Đường hận mình chẳng thể tìm ngay được Tam Mục lão nhân để hỏi cho biết rõ ngọn ngành. Nếu mẫu thân còn sống ở thế gian thì chàng sẽ đối xử cho hết đạo làm con. Nếu mẫu thân tạ thế rồi thì cũng cần biết nguyên do. Trong lòng khích động, chàng hỏi:

- Tổng đà Cái Bang đặt tại đâu?

Trình Kỳ ngạc nhiên hỏi lại:

- Thiếu chủ muốn đến Cái Bang ư?

- Phải rồi!

- Theo ngu kiến của ty tòa thì thiếu chủ nên về Địa Cung trước để nghiên cứu võ học...

- Nếu tại hạ không làm được vụ này thì e rằng không còn lòng nào mà học tập.

- Thiếu chủ muốn làm việc gì?

- Tại hạ đi tìm Tam Mục lão nhân để hỏi tin tức gia mẫu.

- Ồ! Đó là một việc lớn, nhưng thong thả cũng được. Vả lại chưa chắc Hồng bang chúa đã biết rõ hành tung Tam Mục lão nhân.

- Nhưng tại hạ nóng ruột như lửa đốt, ăn ngủ không yên.

- Thiếu chủ để ty tòa làm thay việc đó.

- Không được! Tại hạ cần phải tự mình hết lòng về vụ này.

- Vậy thì... Tổng đà Cái Bang đặt tại miếu Vũ Hầu cách thành Nam Dương năm dặm.

- Hay lắm! Tại hạ đi ngay bây giờ.

- Sao thiếu chủ không biến đổi dung mạo?

Cam Đường cảm thấy hiện giờ người đáng sợ nhất là Tử Thần. Nếu để lộ chân tướng mà hắn đã biết rồi thì quả là nguy cho mình thật. Chàng liền gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Cam Đường nói xong lấy một viên thuốc dịch dung hòa với nước suối gần đó nghiền nát trong lòng bàn tay rồi xoa lên mặt.

Trình Kỳ nói:

- Thuốc dịch dung này bôi vào rồi thì như da thịt thiên nhiên, trừ khi dùng Phục Dung Hoàn rửa sạch đi thì dù mồ hôi ra, hoặc gội rửa cũng không phai lạt.

Cam Đường lè lưỡi nghĩ thầm:

- Nếu vậy thì phép thay đổi sắc mặt này có trời cũng không khám phá ra được, so với chuyện

đeo mặt nạ nó còn cao thâm hơn nhiều.

Ngoài thành Nam Dương, bóng tịch dương đã ngậm non đoài, một chàng thiếu niên mặt tím bầm đang thơ thẩn ngoài miếu Vũ Hầu. Chàng chính là Cam Đường đã cải dạng.

Cam Đường đứng sững trước cửa miếu ra vẻ thẫn thờ.

Lời nói của Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ dĩ nhiên là đúng sự thực. Nhưng Cái Bang là một bang phái lớn thứ nhất thứ nhì trên chốn giang hồ, mà sao ở ngay nơi tổng đà cũng chẳng thấy chút chi phòng bị, lại không một bóng người? Cam Đường tự hỏi:

- Chẳng lẽ tổng đà dời đi nơi khác rồi hay là...

Tuy Cam Đường nóng nảy nhưng vì muốn giữ lễ độ nên chàng không dám mạo muội tiến vào. Chàng đứng bần thần hồi lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, đành cất tiếng gọi:

- Qúy đà có ai đó không? Bỉ nhân xin vào ra mắt bang chúa.

Cam Đường gọi ba câu mà trong ngoài vẫn im phăng phắc.

Dù sao thì chàng cũng phải tìm ra cứu cánh, không thể đứng mãi thế này được.

Chàng khoa chân bước qua cổng, đi sâu mãi vào trong mà vẫn không thấy vết chân người.

Tình trạng này khiến Cam Đường buồn rầu chán nản. Chàng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ bọn người Cái Bang đều chết sạch rồi ư?

Chàng đi tới cửa giữa đại điện đưa mắt nhìn vào, suýt nữa bật lên tiếng la hoảng.

Trên mặt đất trong viện, hai hàng khất cái khoảng bốn chục người già có trẻ có đang ngồi nghiêm chỉnh. Người nào ngón tay giữa bên phải cũng thọc vào huyệt Thái Dương và đã tắt hơi rồi. Cặp mắt ai nấy lồi ra như đôi nhạc đồng. Phải chăng họ tập thể tự vẫn?

Chương 41 - Giải Kiếp Nạn Cam Đường Dùng Diệu Kế

Cam Đường sợ quá lông tóc đứng dựng cả lên, ớn lạnh xương sống.

Chàng lẩm bẩm:

- Mấy chục tên đệ tử Cái Bang này tại sao mà tập thể tự sát? Thật là một việc kỳ lạ xưa nay chưa từng thấy. Những người chết đều nghiến răng trợn mắt, tuy người đã tắt thở mà vẫn tỏ vẻ uất hận.

Cam Đường ngẩng đầu nhìn lên thì trên hành lang nhà chính điện có đặt bảy cỗ quan tài thành hàng chữ nhất. Trước những quan tài này bảy lão khất cái đang ngồi nhắm mắt tựa như những vị lão tăng đang nhập định.

Cam Đường lại càng hồi hộp, chàng tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Chẳng lẽ trong tổng đà Cái Bang mọi người đều chết cả rồi ư?

Chàng đứng ngẩn người ra rồi đánh bạo đi qua những xác chết tiến về phía bảy cỗ quan tài. Trống ngực đánh thình thịch. Chàng nghĩ thầm:

- Bảy lão này không hiểu còn sống hay chết rồi. Chắc trong đám này có cả bang chúa là Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên.

Chàng đã đi đến trước thềm mà bảy lão già vẫn không động đậy chi hết.

Trái tim Cam Đường tưởng chừng như chìm hẳn xuống. Chàng lẩm bẩm:

- Có lẽ họ chết cả rồi.

Ngẫu nhiên chàng ngửng mặt trông lên, bất giác giật mình đánh thót một cái, vì chàng nhìn rõ vết tích Huyết Thiếp còn in vào chiếc xà ngang trên cửa điện. Chàng la thầm:

- Đây lại là kiệt tác của Tử Thần. Nhưng Bạch Bào quái nhân hóa thân của Tử Thần là ai?

Vợ Tử Thần là Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa vì muốn trả thù mà tạo nên tên Tử Thần thứ hai, rồi chính mụ lại bị hắn phản bội chôn sống trong thạch động. Có điều tên Bạch Bào quái nhân này phản bội Âm Ty Công Chúa không phải vì hắn giác ngộ tội lỗi. Cái dụng ý của hắn là trừ khử con người đã kiềm chế hắn, và hắn không còn sợ ai nữa.

Cam Đường lại tự nhủ:

- Giả tỷ mình rụt rè không dám xông bừa vào thạch trận để phát giác ra vụ Âm Ty Công Chúa bị chôn sống thì e rằng điều bí mật này vĩnh viễn không bao giờ phanh phui ra được. Còn ai dám ngờ tên Tử Thần hiện nay chỉ là hóa thân của lão Tử Thần sáu mươi năm trước?

Bạch Bào quái nhân đã hấp thụ được hết tà công của Tử Thần ngày trước, nếu không trừ khử

con người tàn ác này thì nhất định võ lâm sẽ đi tới con đường mạt lộ.

Bất thình lình bảy lão khất cái trợn mắt lên, đứng phắt dậy. Mười bốn con mắt oán độc nhìn Cam Đường chằm chặp. Trước tình trạng này Cam Đường không khỏi run lên bần bật. Bất giác chàng lùi lại một bước.

Lão khất cái đứng giữa lớn tiếng la:

- Bản tòa kính cẩn chờ đợi đã lâu rồi. Các hạ động thủ đi thôi!

Cam Đường sửng sốt, chàng kinh hãi hỏi:

- Sao?

Lão khất cái dường như biết là không phải chủ nhân Huyết Thiếp, liền đổi giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

Cam Đường nghe lão tự xưng là bản tòa thì biết ngay đó là bang chúa Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên, chàng khoanh tay thi lễ nói:

- Vãn bối mạo muội đến ra mắt Hồng bang chúa. Xin bang chúa thứ cho tội đường đột.

Sắc mặt bảy lão khất cái dịu xuống đôi chút, nhưng lại bao phủ một vẻ nghi ngờ.

Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên nhíu cặp lông mày đốm bạc hỏi:

- Tiểu hữu tới đây có việc chi?

- Để bái yết bang chúa.

- Cách xưng hô tiểu hữu thế nào đây?

Cam Đường nghĩ bụng:

- Mình đã bôi thuốc dịch dung thì bất luận tên thật tên giả cũng chẳng nên nói ra là hơn. Dù Cam Đường hay Thi Thiên Đường đều có đem lại hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng cũng không tiện nói ra một cái tên khác để lừa gạt đối phương, vì mình có việc yêu cầu người ta.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng cung kính đáp:

- Vãn bối xin lỗi bang chúa. Bang chúa có thứ cho vãn bối khỏi báo danh được chăng?

- Cái đó cũng không sao. Tiểu hữu đã nhìn thấy Tử Vong Sắc Lệnh chưa?

- Vãn bối nhìn thấy rồi.

- Trời giáng họa cho tệ bang, xảy sinh biến cố bất ngờ. Xin tiểu hữu mau mau rời khỏi nơi đây.

Cam Đường nói ngay:

- Vãn bối chỉ xin Hồng bang chúa chỉ giáo cho một câu.

- Tiểu hữu thử nói nghe.

- Xin bang chúa cho biết hành tung của Tam Mục lão nhân.

Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên đột nhiên biến sắc đáp:

- Cái đó bản tòa không thể trình bày được.

Cam Đường ngập ngừng hỏi:

- Bang chúa không muốn cho biết hay là...

- Tiểu hữu bảo là không muốn cũng không sao.

- Vãn bối xin bang chúa nói rõ hơn.

- Tiểu hữu muốn biết để làm chi?

- Cái đó...

Giữa lúc ấy, mấy tiếng rú thảm khốc từ đằng xa như xé bầu không khí vọng lại.

Bảy lão khất cái sắc mặt xám ngắt, đều cầm lấy đả cẩu bổng.

Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên run lên nói:

- Nếu quả tiểu hữu không phải là người cùng phe với Tử Thần thì dời khỏi nơi đây lập tức để khỏi bị chết uổng.

Cam Đường chợt tỉnh ngộ tự nghĩ:

- Bảy vị tôn trưởng Cái Bang này tự biết mình không tránh khỏi tử kiếp nên đã chuẩn bị quan tài để chờ chết. Còn bọn đệ tử trong viện này chắc là những người có huyết tính, không chịu nhìn thấy thảm họa của bản bang, nhưng họ không làm gì được đành tập thể tự sát. Nhưng Tử Thần có mục đích gì mà tàn ngược Cái Bang? Hắn giết người cho sướng tay, hay là...

Nghĩ vậy chàng liền buột miệng hỏi:

- Hồng bang chúa! Tại sao bốn mươi vị đệ tử quý bang lại tự sát?

Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên ra chiều bi phẫn đáp:

- Bản môn há lại không có những đệ tử nghĩa khí trung liệt ư?

- Té ra họ tử tiết với bang phái?

- Đúng thế!

- Mục đích của Tử Thần là thế nào?

- Y đòi bảy cái thủ cấp của bọn bản tòa.

Cam Đường máu nóng sủi lên sùng sục. Chàng tự biết mình không phải là địch thủ của Bạch Bào quái nhân, nhưng cũng không nỡ ngồi nhìn Cái Bang mắc vào vòng kiếp nạn.

Đột nhiên chàng nhìn thấy bảy lão Cái Bang này có một vị lưng dắt chiếc ống tiêu bằng trúc liền nghĩ ra một kế. Chàng biết trừ phi mình mạo hiểm thì không còn cách nào giải cứu cho họ được.

Chàng liền dùng thủ pháp chớp nhoáng như sét đánh không kịp bưng tai. Mười đầu ngón tay điểm lên không hướng vào bảy lão.

Một tiếng quát vang! Cả bảy lão cùng ngã lăn xuống trước quan tài.

Cam Đường vọt lại nhanh như chớp rút lấy ống tiêu của lão kia rồi biến mau vào phía sau điện.

Cam Đường vừa ẩn mình xong thì một bóng trắng vọt vào sân không một tiếng động. Bóng này chính là Bạch Bào quái nhân, hóa thân của Tử Thần.

Cam Đường trống ngực đánh thình thình!

Bạch Bào quái nhân đảo mắt nhìn thi thể bốn mươi tên đệ tử Cái Bang. Hắn hắng giọng một tiếng rồi chuyển đến trước bảy cỗ quan tài. Hắn khẽ la lên:

- Ô hay!

Hiển nhiên tình trạng này đã khiến cho Bạch Bào quái nhân phải kinh ngạc. Bốn mươi tên đệ tử Cái Bang tự vẫn khiến cho Bạch Bào quái nhân yên trí là cả bảy lão cái này cũng chết rồi.

Nếu Bạch Bào quái nhân phát giác ra bảy lão chỉ bị điểm huyệt chứ chưa chết thì tất hắn đã hạ độc thủ.

Bạch Bào quái nhân còn đứng cách chỗ bảy lão nằm chừng hai trượng.

Cam Đường toát mồ hôi trán. Chàng nghiến răng đưa trúc tiêu lên thổi. Tiếng tiêu rất nhỏ bé mà chói tai.

Cam Đường đã mô phỏng tiếng tiêu của Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa trên núi Điệp Thạch. Hồi sinh tiền mụ đã dùng tiếng tiêu này để gọi Bạch Bào quái nhân.

Tiếng tiêu vừa vọng lên, Bạch Bào quái nhân giật mình đánh thót một cái. Hắn lùi lại mấy bước liền, đảo mắt nhìn quanh.

Cam Đường thổi mấy tiếng rồi dừng lại. Chàng biết mưu kế của mình đã có hiệu lực. Chàng co người lại rồi len lén theo phía sau điện ra khỏi miếu. Chàng ẩn mình trên một cành cây rậm rạp bên ngoài miếu rồi lại lấy ống trúc tiêu ra thổi nữa. Tiếng tiêu tuy rất nhỏ, nhưng chàng thúc đẩy nội lực để thanh âm vọng thật xa.

Tiếng tiêu này trừ Bạch Bào quái nhân, ngay đến những tay cao thủ bậc nhất cũng chưa mấy người nghe rõ.

Cam Đường chỉ có mục đích làm nghi binh. Chàng thổi mấy tiếng và đoán là Bạch Bào quái nhân đã nghe thấy liền lập tức đình chỉ.

Tình trạng này đã đúng như Cam Đường tiên liệu. Tiếng tiêu vừa dứt, một bóng người tựa làn khói trắng từ trong miếu vọt ra quanh quẩn một lúc rồi hốt hoảng biến đi.

Cam Đường thở phào một cái, tung mình từ trên cây nhảy xuống.

Chàng dời khỏi gốc cây chưa xa mấy bỗng gặp ba xác chết. Chàng liền đến bên lật lên xem thì toàn thân những xác chết này không có thương tích chi hết. Hiển nhiên họ đã bị độc thủ của Bạch Bào quái nhân. Vừa rồi chàng ở trong miếu đã nghe mấy tiếng rú thê thảm, chắc là do những người này thốt ra.

Cam Đường dừng lại một lúc, chàng độ chừng Bạch Bào quái nhân không trở lại nữa bèn đi thẳng vào miếu. Bảy lão cái nằm thẳng cẳng trước quan tài không nhúc nhích, tỏ ra Bạch Bào quái nhân chưa hạ độc thủ. Bây giờ chàng yên tâm vì sự mạo hiểm của chàng đã cứu vãn được kiếp nạn cho Cái Bang. Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định giải khai huyệt đạo cho Vô Ưu Thần Cái trước để nói chuyện riêng với lão.

Chàng vừa giơ tay lên điểm thì Vô Ưu Thần Cái đã xoay mình ngồi nhỏm dậy.

Đột nhiên lão cầm cây bổng quét tới Cam Đường, uy thế cục kỳ mãnh liệt.

Cam Đường vừa né tránh vừa lạnh lùng nói:

- Bang chúa hãy khoan động thủ!

Vô Ưu Thần Cái đảo mắt nhìn sáu lão kia. Mắt lão cơ hồ rách cả mí ra, lại vung trượng lên đánh Cam Đường.

Đả cẩu bổng pháp của Cái Bang có một lối đặc biệt mà công lực bang chúa há phải tầm thường. Nhất là lúc liều mình, lão ra chiêu đến nỗi phong vân cũng phải mờ mịt.

Thân thủ Cam Đường đã đến mực kinh thế hãi tục. Chàng uốn mình xoay tay nắm lấy đầu trượng đối phương.

Vô Ưu Thần Cái vận toàn lực giựt mạnh mà không sao thoát ra được. Lão run lên hỏi:

- Ngươi định làm nhục bản tòa ư?

Cam Đường thủng thẳng đáp:

- Bang chúa! Sáu vị kia không chết đâu.

Vô Ưu Thần Cái sửng sốt hỏi:

- Sao? Không chết ư?

- Đúng thế! Các vị chỉ bị kềm chế huyệt đạo mà thôi.

- Ngươi... muốn làm gì?

- Vãn bối chỉ có vấn đề vừa hỏi bang chúa đó.

- Ngươi là ai?

- Bang chúa nhất định muốn biết ư?

- Đúng thế!

- Vãn bối là Cam Đường.

- Xuất thân ở môn phái nào?

- Tiên phụ là Võ Thánh Cam Kính Nghiêu.

- Sao?... Ngươi là dòng dõi Võ Thánh ư?

- Chính phải!

Rồi chàng buông đầu gậy ra.

Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên lùi lại ba bước. Sắc mặt đầy vẻ kinh hãi.

Cam Đường nghiêm trang hỏi:

- Bang chúa không tin hay sao?

Vô Ưu Thần vừa kinh hãi vừa nghi ngờ hỏi lại:

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Cam Đường thản nhiên đáp:

- Vãn bối thi hành kế non lừa gạt Tử Thần phải bỏ chạy.

- Ủa! Chẳng lẽ...

Cam Đường thuật lại chuyện vừa qua rồi trầm giọng nói:

- Bang chúa cùng sáu vị trưởng lão quý môn tuy tạm thời thoát khỏi kiếp nạn, nhưng nên giữ bí mật một thời gian. Nếu Tử Thần phát giác ra sự thật thì hậu quả khó mà biết trước.

Vô Ưu Thần Cái khoanh tay nói:

- Bản tòa không biết suy xét nên đắc tội với thiếu hiệp. Bây giờ xin cảm tạ Ơn đức thiếu hiệp đã trợ giúp cho.

- Vãn bối không dám.

- Thiếu hiệp đúng là con Võ Thánh ư?

- Về điểm này xin bang chúa giữ bí mật cho.

- Bản tòa xin tuân lệnh.

Vô Ưu Thần Cái càng tỏ vẻ khích động, lão nói tiếp:

- Đạo đức của lệnh tiên tôn khắp võ lâm thiên hạ đều kính phục. Không ngờ người lại gặp một trường đại họa. Chẳng hiểu hung thủ là ai?

- Vãn bối đã tìm ra chút manh mối.

- Liệu tệ bang có thể đem chút sức mọn mà giúp thiếu hiệp được điều gì chăng?

- Cái đó...

- Tử Thần tàn ác. Lão hóa tử tự bảo vệ cho mình không xong mà nói vậy thiệt là viễn vông...

- Không phải thế! Xin bang chúa chớ hiểu lầm. Sau này khi cần đến, vãn bối sẽ có lời thỉnh cầu bang chúa.

Vô Ưu Thần Cái cười ha hả nói:

- Sao thiếu hiệp lại dạy thế? Bữa nay thiếu hiệp đã vãn hồi kiếp nạn cho tệ bang, ơn đức đó không biết lấy gì báo đáp. Khi nào thiếu hiệp có tin đến, lão hóa tử sẽ thay mặt tệ bang tuân mệnh ngay, dù muôn thác cũng không từ chối.

Cam Đường rất cảm động, giọng run run chàng nói:

- Bang chúa dạy quá lời. Liệu vãn bối có thể được nghe đầu đuôi vụ này không?

Vô Ưu Thần Cái sa sầm nét mặt tỏ vẻ bi phẫn đáp:

- Ba hôm trước đây, Tử Thần đột nhiên truyền Tử Vong Sắc Lệnh đến nói rõ giờ ngọ bữa nay sẽ lấy đầu lão hóa tử cùng chưởng lệnh cái, tổng hương chủ, và bốn vị trưởng lão. Bốn mươi tên đệ tử bản phái căm phẫn tự sát. Còn lão hóa tử thì chuẩn bị quan tài để chờ đợi. Lòng trời dun dủi, thiếu hiệp đột ngột tới đây giải cứu kiếp nạn.

Lão hóa tử bất tài rất lấy làm xấu hổ với vong linh của tổ sư cùng mấy chục đệ tử phải thác oan.

Lão nói tới đây, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Cam Đường cảm khái buông một tiếng thở dài nói:

- Đó là số kiếp xui nên. Những người bị độc thủ của Tử Thần há phải một mình quý bang.

- Dĩ nhiên là thế, nhưng lão hóa tử thẹn mình đức bạc còn biết nói sao bây giờ?

Cam Đường quay về vấn đề cũ, chàng hỏi:

- Về chuyện Tam Mục lão nhân tiền bối...

- Thiếu hiệp muốn tìm Tam Mục tiền bối làm chi?

- Để dò la tin tức một người.

- Ủa!

- Bang chúa có thể cho hay được chăng?

- Hỡi ôi!... Lão hóa tử biết nói thế nào đây?

- Bang chúa có điều khó nói hay sao?

- Phải rồi! Mười lăm năm trước, Tam Mục tiền bối đã cứu mạng cho lão hóa tử ở chân núi Đồng Bách. Khi ấy người đã dặn không được tiết lộ hành tung, nhưng...

- Bang chúa đã không thể nói được thì thôi. Vãn bối...

Vô Ưu Thần Cái nhíu cặp lông mày một lúc rồi cương quyết nói:

- Thiếu hiệp là người thừa kế của Võ Thánh thì dĩ nhiên nhân vật mà thiếu hiệp muốn tìm kiếm không phải tầm thường. Lão hóa tử tạm giữ chức chưởng môn Cái Bang, may ra có thể xin Tam Mục tiền bối do thám giúp cho.

Cam Đường buồn rầu đáp:

- Vãn bối muốn nghe ngóng gia mẫu còn sống hay chết hoặc lạc lõng nơi đâu.

Vô Ưu Thần Cái chau mày hỏi lại:

- Lệnh đường là ai?

Cam Đường nhăn nhó đáp:

- Vãn bối cũng không biết. Vụ này không gặp Tam Mục lão tiền bối không xong.

- Cái đó...

Vô Ưu Thần Cái lộ vẻ buồn rầu. Dù tai mắt Cái Bang ở khắp thiên hạ, nhưng muốn tìm một người vô danh vô hiệu thì cũng đành chịu bó tay.

Cam Đường trong lòng nóng nảy muốn biết hành tung Tam Mục lão nhân, nhưng người võ lâm trọng nhất là tín nghĩa. Chàng không thể cưỡng bách người khác vào chỗ khó khăn. Chàng biết Vô Ưu Thần Cái ở vào tình trạng nan giải. Một mặt muốn thủ tín cùng người, một mặt lại chịu ơn mình, khó bề cự tuyệt. Chàng liền thản nhiên nói:

- Bang chúa bất tất phải lấy làm khó nghĩ. Vãn bối sẽ tìm cách khác để dò la cũng được.

Vô Ưu Thần Cái ra chiều áy náy nói:

- Lão hóa tử rất băn khoăn...

- Bất tất phải thế.

- Vì thủ tín lão hóa tử không thể tỏ bày chỗ ở của Tam Mục tiền bối, nhưng có thể nhờ cậy một người giúp thiếu hiệp được chăng?

- Ai thế?

- Chưởng môn phái Đồng Bách là Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang.

- Đa tạ bang chúa có lời chỉ giáo. Vãn bối xin cáo từ.

- Khoan đã!

- Bang chúa có điều chi truyền dạy?

- Lão hóa tử vì phải tạm lánh mặt Tử Thần, nay có vật này kính tặng thiếu hiệp.

Bất luận đến nơi nào mà có vết chân bản bang, thiếu hiếp cứ dùng nó để sai bảo.

- Cái đó...

- Nếu thiếu hiệp không nhận thì càng làm cho lão hóa tử thêm thẹn lòng.

- Vãn bối...

Vô Ưu Thần Cái ngắt lời:

- Ống trúc tiêu mà thiếu hiệp đang cầm trong tay đó là một tín vật của thủ tòa trưởng lão Ngọc Nhỡn Khất Lương Thượng Thông. Hết thảy đệ tử trong bang chẳng ai là không biết. Chúng thấy ống tiêu cũng như thấy đích thân trưởng lão vậy. Xin để tặng thiếu hiệp.

Cam Đường bất giác để ý coi cây trúc tiêu cầm trong tay thì thấy nó không giống ống tiêu thường. Trên mình ống tiêu có những lằn vân nổi lên tựa như vẽ hình rồng phượng.

Vô Ưu Thần Cái nói tiếp:

- Ống tiêu này tên gọi là Long Phụng Tiêu, là một vật cũ trong cung nhà Tần thời Chiến Quốc.

Cam Đường nghiêm sắc mặt đáp:

- Vãn bối không dám tiếp nhận. Bang chúa hậu đãi quá.

- Thiếu hiệp bất tất phải khiêm nhượng. Cứ như chuyện vừa rồi thì ống tiêu này ở tay thiếu hiệp có khi còn được đại dụng trong công cuộc tiểu trừ ma quỷ bảo vệ đạo pháp, nó ở trong tay lão hóa tử thì chỉ là một món đồ chơi.

- Đã vậy... vãn bối xin bái lãnh.

- Lão hóa tử không biết văn vẻ, xin hỏi thực thiếu hiệp còn muốn ở lại chơi không?

- Vãn bối xin cáo từ thôi.

- Vậy thiếu hiệp tùy tiện.

Cam Đường giải khai huyệt đạo cho sáu lão cái kia và không chờ họ tỉnh lại đã khom lưng thi lễ rồi băng mình đi ngay nhanh như gió.

Núi Đồng Bách ở vào chỗ giáp giới giữa hai huyệt Dự, Ngạc. Cam Đường băng băng đi về phía Nam.

Chương 42 - Trong Rừng Tùng Chạm Trán Kẻ Thù

Cam Đường vì hiếu tâm, chỉ mong sao tìm được tin tức mẫu thân, nên quên hết mọi sự. Chàng cắm đầu chạy về phía Nam, đeo sao đội nguyệt đi suốt ngày đêm.

Một hôm, Cam Đường đi đến chân núi Đồng Bách vào lúc gần trưa. Chàng nghỉ chân trong một quán nhỏ bên đường. Chàng vừa uống nước vừa hỏi dò địa điểm của phái Đồng Bách.

Cam Đường vẫn giữ bộ mặt tím lịm chẳng đẹp đẽ gì nên chẳng ai buồn để ý. Hỏi dò đường lối rồi, chàng ra khỏi quán đi thẳng lên núi.

Nhà quán đã chỉ điểm cho chàng là phái Đồng Bách ở Ngọa Vân Sơn Trang, nên chàng tìm tới nơi chẳng khó khăn gì.

Xung quanh trang rừng xanh vây kín, bách mọc đầy đường. Trang này là một tòa nhà đồ sộ ngất trời nhưng không thấy bóng người.

Cam Đường đứng ngoài cổng trang tần ngần hồi hộp, chàng tự hỏi:

- Đây là một danh môn đại phái mà sao lạnh ngắt như tờ? Mình đi đường xa ngàn dặm ngờ đâu chẳng được việc gì.

Giữa lúc ấy, bác nhà quê đứng tuổi ăn mặc ra kiểu nông phu gánh đồ vật dụng đi qua. Hai người ngẫu nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Cam Đường bất giác giật mình vì chàng trông mặt người này quen quen mà không nhớ là đã gặp ở đâu. Có điều nhìn mắt gã chàng đoán chắc là một tay cao thủ võ lâm.

Hán tử trung niên nhìn Cam Đường một cái rồi cúi đầu lật đật đi vào rừng.

Cam Đường nhìn theo sau lưng hán tử, rồi cố bới tìm trong trí nhớ. Đột nhiên mắt chàng lộ sát khí, giậm mạnh chân xuống đất, buột miệng la thầm:

- Gã chính là Thủ Tà rồi!

Cam Đường chợt nhớ ra đối phương là đại trang chúa tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương. Trong bọn Cửu Tà còn sống sót hai tên thì gã là một. Tòa nhà đồ sộ đó đã bị Tử Thần chiếu cố. Tam trang chúa chết nhăn răng, không ngờ Tà Tử đại trang chúa lại xuất hiện trong núi Đồng Bách này. Tà Tử đã xuất hiện thì Ma Mẫu chắc cũng ẩn thân gần đây.

Luồng máu cừu hận lại sủi lên trong huyết quản, Cam Đường tự nghĩ:

- Đây là một cơ hội rất tốt để mình tìm đến đòi nợ máu. Không chừng Ma Vương cũng ở cả vùng này.

Cam Đường nghĩ vậy liền băng mình đuổi theo.

Thật là kỳ quái! Mới trong nháy mắt mà gã Tà Tử hóa trang làm nông phu đã biến mất.

Cụm rừng tùng vây bọc Ngọa Vân Sơn Trang không lấy gì làm lớn lắm, có thể nhìn suốt qua được nhưng Cam Đường chẳng thấy bóng gã đâu. Chàng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ gã bay lên trời hay chui xuống đất? Với công lực của mình quyết không thể trong chớp mắt gã đã trốn ra ngoài thị tuyến của mình được.

Cam Đường đang lúc kinh nghi thốt nhiên để mắt đến sau một cây tùng lớn thì thấy lộ ra nửa cái giỏ tre. Chàng buông tiếng cười lạt rồi băng mình chạy tới.

Gã Tà Tử ngồi tựa gốc cây, miệng ngậm cái tẩu dài hơn một thước đang quẹt lửa lên hút thuốc tựa như người nhà quê chất phác.

Cam Đường đi tới trước mặt gã, cất giọng lạnh lùng như băng nói:

- Đại trang chúa! Đã lâu nay tại hạ không được gặp.

Thủ Tà quăng thuốc đi kinh hãi đứng phắt dậy. Sắc mặt biến đổi mấy lần. Sau gã cố sức bình tĩnh hỏi:

- Ông bạn nói gì?

Cam Đường quắt mắt lên nhìn đối phương, đáp bằng một giọng lạnh lẽo hơn:

- Trước mặt đức Phật thật thì đừng đốt hương giả. Đại trang chúa là một tay hào hoa, chủ nhân tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương há phải tầm thường.

Thủ Tà sắc mặc xám ngắt, bất giác lùi lại một bước dài run lên hỏi:

- Ông bạn là ai?

- Lát nữa sẽ rõ. Thưa đại trang chúa, chắc Thái phu nhân cùng nhị trang chúa cũng ở gần đây?

- Ông bạn hỏi làm chi?

- Ngẫu nhiên qua đây tại hạ muốn vào thăm.

- Ông bạn... Ở đâu tới đây?

Cam Đường hững hờ đáp:

- Tại hạ đã nói là lát nữa sẽ biết mà!

Thủ Tà lạnh lùng nói:

- Ông bạn nên nói trước đi là hơn.

- Tại sao vậy?

- Tại hạ e rằng sẽ xảy điều bất tiện.

- Điều chi bất tiện?

- Tại hạ sẽ đắc tội với ông bạn.

Cam Đường cười khanh khách nói:

- Tại hạ không để ý về điểm này đâu, chỉ yêu cầu đại trang chúa dẫn vào yết kiến Thái phu nhân mà thôi.

Thủ Tà lùi lại hai bước. Mặt đằng đằng sát khí, gã lớn tiếng quát:

- Ông bạn không báo danh ư?

Cam Đường hững hờ hỏi lại:

- Không báo thì sao?

- Thế là ông bạn tự gây lỗi lầm, đừng trách tại hạ...

Chưa dứt lời gã đã phóng chưởng đánh vào trước ngực Cam Đường.

Sầm!

Cam Đường không né tránh cũng không phản kích, đưa ngực ra lãnh phát chưởng.

Người chàng hơi rung lên một chút, nhưng Thủ Tà lại bị cương kình hất ngược lại phải lùi lại hai bước. Mặt gã xám như tro tàn, gã tự biết công lực mình hãy còn kém đối phương xa lắm.

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Đại trang chúa! Tại hạ phiền trang chúa dẫn đường cho tại hạ đến yết kiến Thái phu nhân được không?

Thủ Tà trán toát mồ hôi, da mặt co rúm lại, không nói nên lời nữa.

Cam Đường tiến gần thêm một bước hỏi:

- Phải chăng đại trang chúa bắt buộc tại hạ phải động thủ?

Giữa lúc ấy một thanh âm lanh lảnh nhưng không mất vẻ quyền quý vang lên:

- Các hạ làm thế chẳng hóa ra khinh người thái quá ư?

Cam Đường nghe tiếng giật mình, chàng đảo mắt nhìn ra thì thấy ngoài năm trượng có một thiếu nữ hình dung yểu điệu mà bóng dáng rất quen đứng xoay lưng lại.

Chàng để ý nhìn kỹ bất giác toàn thân run bắn lên, miệng lẩm bẩm:

- Đúng thị rồi!

Thiếu nữ đó chàng đoán là con gái Ma Mẫu, người để lại bức thư vẽ hoa mẫu đơn...

Những việc đã qua lại hiển hiện ra trong đầu óc Cam Đường. Lúc ở tổng đàn phái Kỳ Môn, chàng bị thuốc mê phát tác. Đáng lẽ nàng giết chàng thế mà lại cứu chàng là tại sao?

Cam Đường nghĩ đi nghĩ lại bất giác mồ hôi toát ra đầm đìa.

Con người bóng dáng yểu điệu kia lại lên tiếng hỏi:

- Ý các hạ muốn gì?

Nguyên Cam Đường đã được viện trưởng viện Thiên Oai Trình Kỳ cho thuốc dịch dung bôi mặt, nên chàng biết đối phương mà đối phương lại không nhận ra chàng.

Kẻ thù chạm trán, Cam Đường định thần lại rồi đáp:

- Tại hạ muốn gặp lệnh đường.

- Sao? Các hạ muốn gặp gia mẫu ư?

- Đúng thế!

- Các hạ có biết gia mẫu là ai không?

- Thái phu nhân.

- Tiếng xưng hô "Thái phu nhân" thật là hàm hồ!

- Cô nương muốn tại hạ nói rõ đại danh lệnh đường hay sao?

- Các hạ thử nói cho nghe.

- Ma Mẫu!

Thiếu nữ đột nhiên xoay mình lại lớn tiếng hỏi:

- Ai là Ma Mẫu?

Cam Đường nhìn rõ chân dung thiếu nữ khác nào bị sét đánh, chàng lùi lại mấy bước buột miệng la hoảng:

- Cô nương đấy ư?

Lúc trước nàng xoay lưng lại, Cam Đường yên chí nàng là con gái Ma Mẫu, ngờ đâu lại là Lâm Vân mà chàng đã mang nặng ơn dày, tình lẫn với thù.

Nào trong nhà lữ điếm để thiếp mẫu đơn! Nào cuộc ước hội trong ngôi cổ mộ kết nghĩa đệ huynh... Mấy phen biến hình đổi dạng đều là Lâm Vân. Bao nhiêu sự bí mật chỉ trong phút chốc chàng đã hiểu hết.

Hiện trạng ra ngoài sự phỏng đoán của Cam Đường, khiến chàng sinh nghi không biết là mộng hay thực?

Cam Đường liên tưởng đến vụ Lâm Vân vì mình mà đi tìm thuốc rồi chính nàng lại bị thuốc độc. Chàng cắp đưa lên đỉnh núi chữa thương mới phát giác ra nàng là con gái. Những ý nghĩ này làm cho tai chàng nóng lên, trống ngực đánh thình thình.

Tấm thiếp mẫu đơn để lại những lời bi thương ai oán đã nói rõ chỗ dụng tâm của nàng. Mối tình thắm thiết bên mối thù truyền kiếp khiến cho chàng không có cách nào giải quyết được. Chàng đứng ngây người ra như tượng gỗ, mồ hôi đầm đìa.

Lâm Vân không khỏi kinh dị trước thái độ của Cam Đường, nàng đưa mắt chăm chú nhìn chàng. Nhưng thuốc dịch dung của phái Thiên Tuyệt thiệt là trên đời có một, nó làm cho da mặt chẳng khác sắc diện thiên nhiên dù Lâm Vân tinh mắt đến đâu cũng khó bề khám phá ra chân tướng Cam Đường được. Nàng nghi hoặc hỏi:

- Các hạ có biết bản cô nương là ai không?

Cam Đường biết mình lẹ miệng lỡ lời, chàng liền đánh bạo cố ý hỏi lại:

- Cô nương là thiếu chủ phái Kỳ Môn phải không?

Lâm Vân nhíu cặp lông mày xinh đẹp hỏi:

- Sao các hạ biết?

Cam Đường dĩ nhiên không thể tiết lộ thân thế. Chàng đáp ngay:

- Cái đó không phải là một điều bí mật trong võ lâm. Tại hạ tin rằng thân thế cô nương còn nhiều người biết chứ chẳng phải riêng gì tại hạ.

- Vậy các hạ là ai?

- Cái đó... để sau này tại hạ sẽ trình bày.

- Sao các hạ lại gọi gia mẫu là Ma Mẫu?

Dường như Lâm Vân không hiểu Cam Đường nói Ma Mẫu đây là Cửu Tà Ma Mẫu mà lại tưởng chàng dùng danh từ Ma Mẫu đó để vũ nhục mẫu thân mình.

Cam Đường hững hờ đáp:

- Xin lỗi cô nương! Ma Mẫu mà tại hạ nói đó là lệnh di mẫu.

Lâm Vân giật mình run lên hỏi:

- Di mẫu ta ư?

- Đúng thế!

- Các hạ muốn gặp di mẫu ta ư?

- Phải rồi!

- Để làm gì?

- Bây giờ chưa tiện trình bày.

Lâm Vân trầm tư một lúc rồi lại hỏi:

- Các hạ là bạn hay là thù?

- Cả hai...

- Nếu các hạ không nói rõ ý tứ...

- Thì sao?

- Chẳng những không được gặp người mà chính các hạ cũng không thể yên lành ra về.

- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao?

- Chẳng sao cả, rồi các hạ sẽ biết.

- Tại hạ nhất định phải được gặp lệnh di mẫu.

- Không được đâu.

- Không được thì cũng phải được.

- Các hạ đừng để có điều lầm lỡ mà phải uổng mạng.

Cam Đường đối với tình nghĩa của Lâm Vân rất là cảm động, nhưng cũng không thể không báo thù được. Chàng day lại nhìn Thủ Tà toan động thủ...

Mùi hương thoang thoảng, Lâm Vân nhanh nhẹn lạng người đứng trước mặt Thủ Tà, nàng nói:

- Đại biểu huynh! Biểu huynh tránh ra đi!

Đại trang chúa biết mình không địch lại đối phương, vội lùi rất nhanh ra mười trượng.

Cam Đường rất lấy làm khó nghĩ. Chàng không muốn động thủ cùng Lâm Vân.

Nhưng nếu không động thủ thì chẳng còn cách nào để bức bách Ma Mẫu dời chỗ ẩn thân. Hay ở chỗ Lâm Vân chưa nhận ra chân tướng chàng, nếu không thì thật khó bề đối phó.

Lâm Vân trầm giọng hỏi:

- Các hạ đã chẳng báo danh, lại không nói rõ ý định tới đây làm gì là nghĩa làm sao?

Cam Đường mạnh dạn đáp:

- Tại hạ đến đòi nợ Thái phu nhân.

- Đòi nợ ư?

- Đúng thế!

- Nợ gì?

- Lúc gặp người sẽ rõ.

Lâm Vân nghiêm nghị đáp:

- Bất luận là nợ gì ta cũng có thể thay mặt cho di mẫu ta.

- Vụ này cô nương không thể thay mặt được.

Lâm Vân gạn hỏi:

- Về nhân mạng hay sao?

- Có thể nói như vậy.

- Các hạ cứ động thủ với ta cũng thế.

- Tại hạ đã nói cô nương không thay thế được.

- Sao vậy?

- Oan có đầu, nợ có chủ.

Lâm Vân sững sờ một lúc rồi trầm giọng nói:

- Vậy các hạ phải báo danh tánh, nói rõ ý muốn thì ta sẽ đưa vào yết kiến di mẫu.

Không thì...

- Không thì sao?

- Các hạ đừng hòng sống sót mà rời khỏi nơi đây.

- Cô nương nói khoác quá nhỉ?

- Các hạ cứ thử coi sẽ biết.

Cam Đường xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh. Chàng thi triển phép Truy Phong Hóa Ảnh mau lẹ phi thường, nhảy xổ về phía Thủ Tà đang đứng ngoài mấy trượng.

Lâm Vân chưa kịp mở miệng quát thì Thủ Tà đã bị nắm giữ. Hai mắt nàng đỏ ngầu, mặt đầy sát khí, lớn tiếng quát:

- Buông tay ra!

Cam Đường đã quyết tâm, liền lạnh lùng đáp:

- Xin cô nương tha thứ cho, tại hạ không thể tuân mệnh được.

Lâm Vân nghiến hai hàm răng mà không dám động thủ vì ném chuột sợ vỡ đồ.

Nàng thét lên:

- Ngươi muốn chết chăng?

Cam Đường nắm lấy Thủ Tà, chàng quát lớn:

- Dẫn đường cho ta đi!

Thủ Tà cổ tay bị kiềm chế, không phát huy được kình lực, gã tức giận gầm lên:

- Không được đâu!

Cam Đường lạnh lùng quát lên:

- Vậy ngươi đừng trách ta tàn nhẫn!

- Ngươi dám...

Lâm Vân quát chưa dứt tiếng, nàng không e dè gì nữa, vung tay phải ra đánh Cam Đường một chiêu cực kỳ lợi hại.

Cam Đường thuận đà đưa mình Thủ Tà về phía Lâm Vân.

Lâm Vân không biến thế được, nhưng nàng phóng tay trái ra một cách rất kỳ dị, không ai tưởng tượng được. Tay phải nàng giả vờ giơ lên, nhưng kình lực dồn cả vào tay trái để đánh tới.

Binh! Cam Đường trúng chưởng, người rúng động phải bước tạt ngang ra hai bước.

Lâm Vân ra tay cực kỳ mau lẹ, ngón tay nàng lại điểm tới.

Không hiểu Cam Đường hữu ý hay vô tình để nàng điểm trúng vào huyệt Địa Khuyết, một tử huyệt dưới bụng.

Kể ra với bản lãnh Lâm Vân thì người bị điểm trúng tất là phải chết. Nhưng Cam Đường chỉ rung người lên một chút. Đó là đường lối kỳ dị của võ công phái Thiên Tuyệt.

Lâm Vân biến sắc. Nàng kinh hãi lùi lại một bước.

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Cô nương! Cô nương hãy dẫn đường cho tại hạ.

- Không được đâu.

- Nếu cô nương không chịu thì biểu huynh cô sẽ chết ngay tức khắc.

- Ngươi dám...

- Sao lại không dám?

Cam Đường vừa nói vừa giơ tay lên toan đập xuống đầu Thủ Tà...

Giữa lúc ấy, một thanh âm khàn khàn ở phía sau chàng vang lên:

- Hạ tay xuống!

Cam Đường giật mình kinh hãi vì có người đến sau lưng mà chàng vẫn chưa phát giác. Thân thủ người này thật là ghê gớm, vì với công lực phi thường, chàng có thể nghe được cả tiếng hoa bay lá rụng nữa.

Lâm Vân hớn hở vui mừng cất tiếng gọi:

- Ngoại công!

Cam Đường lại một quen kinh hãi vì Lâm Vân đã kêu lão mới đến bằng ngoại công thì lão đúng là phụ thân Ma Mẫu. Nhưng lão là ai? Chàng vừa nghĩ vừa thu chưởng về.

Ngoài hai trượng, một lão già đầu tóc bạc phơ, mình mặc trường bào bằng vải màu lam, đang đứng sững tại đó. Cặp mắt lão sáng loáng. Nhưng cái đập vào mắt người ta nhất là vết sẹo trên trán to bằng ngón tay cái thành một chỗ lõm sâu xuống đen sì.

Cam Đường tự hỏi:

- Lão già mặt sẹo này là ai? Lâm Vân kêu lão bằng ngoại công, chẳng lẽ lão là Ma Vương ư?

Nghĩ tới đây, Cam Đường bất giác lùi lại một bước. Có lẽ đúng là lão vì tấm Ưng Long Ma Bài là tín vật của Ma Vương mà phụ thân chàng lúc bị hại còn cầm trong tay.

Tấm Ma Bài này lại bị Ma Mẫu cướp mất. Trước kia chàng đoán Ma Mẫu là đồ đệ Ma Vương, nhưng chưa có gì chứng thực, và đối phương rất có thể là hai cha con.

Một luồng máu nóng từ trái tim Cam Đường sôi lên. Tấm thảm kịch cả nhà nhuộm máu đào lại hiển hiện ra trước mắt chàng. Những cảnh máu đổ thây phơi, gạch ngói tan nát lại nổi lên trong đầu óc chàng.

Cam Đường loạng choạng người đi một cái. Tay chàng run lên. Cổ tay trái của Thủ Tà bị Cam Đường bóp gãy nát. Người gã cũng bị hất ra ngoài ba trượng.

Lâm Vân quát lên:

- Ta phải đập chết ngươi.

Binh!

Cam Đường loạng choạng người đi, nhưng mắt chàng vẫn không rời khỏi lão già mặt sẹo.

Lâm Vân phóng chiêu rồi đứng thộn mặt ra vì công lực của đối phương cao thâm không biết đâu mà lường. Nàng tự hỏi:

- Hắn không né tránh cũng không phản kích là tại làm sao?

Lão già mặt sẹo nhíu cặp mày trắng, giơ tay lên ngăn cản động tác của Lâm Vân, trầm giọng hỏi Cam Đường:

- Thằng nhỏ kia! Dường như ngươi căm hận lắm phải không?

Cam Đường tuy ngoài mặt lạnh lùng nhưng chàng biết mình đang đứng trước một tay kình địch ghê gớm. Chàng nghiến răng hỏi lại:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

- Sao? Ngươi kêu lão phu bằng các hạ ư?

- Tại hạ tưởng như vậy cũng chẳng có chi là không ổn.

- Hừ! Tên họ ngươi là chi?

- Tại hạ muốn thỉnh giáo các hạ trước đã.

Lão mặt sẹo lộ hung quang nói:

- Nhỏ kia! Lão phu e rằng có sự nhận lầm nên mới nhẫn nại hỏi ngươi...

Cam Đường chưa hiểu rõ lão là ai mà cũng chưa nắm chắc có báo thù được chăng, dĩ nhiên chàng không muốn tiết lộ thân thế.

Chàng ngạo nghễ chặn lời lão già, hỏi dằn từng tiếng:

- Phải chăng các hạ là chủ nhân tấm Ưng Long Ma Bài?

Chương 43 - Lâm Vân Năn Nỉ Cứu Cam Đường

Lão mặt sẹo biến sắc lớn tiếng hỏi:

- Ma Bài ư?

- Phải rồi! Tại hạ muốn chứng thực điều này.

Lâm Vân mắt hạnh tròn xoe nhìn Cam Đường không chớp, đột nhiên nàng la lên một tiếng quái gở rồi nói:

- Ủa! Té ra là ngươi!

Cam Đường toàn thân run lên, dằn giọng hỏi:

- Cô nương bảo tại hạ là ai?

Lâm Vân xúc động run lên đáp:

- Ngươi đã thay đổi bộ mặt, hay dù ngươi có cháy thành than ta cũng nhận ra.

Nếu không phải ngươi thì còn ai đến tầm cừu với di mẫu ta. Không phải ngươi thì còn ai biết được Ma Bài và hiểu rõ lai lịch đại biểu huynh ta?

Cam Đường máu chạy rần rần, trái tim đập loạn lên, chàng run run hỏi:

- Cô nương bảo tại hạ là ai?

Lâm Vân nghiến răng đáp:

- Thi Thiên Đường! Bữa nay đã đến lúc chúng ta quyết sinh tử rồi đây.

Cam Đường buồn rầu nói:

- Tại hạ cũng biết là sẽ có ngày nay, nhưng không ngờ nó lại đến sớm quá.

Lâm Vân vẻ mặt thảm đạm, thần sắc biến đổi luôn mấy lần.

Khi Lâm Vân đổi thoa đội mũ, nàng đã cùng Cam Đường tình thân như thủ túc, kêu nhau bằng huynh đệ. Do đó gây nên một mối thâm tình. Mầm tình chớm nở vào giữa đất cừu hận nên bị chết ngạt lập tức.

Cam Đường càng thảm hại hơn, chàng chịu ơn nàng quá nhiều mà chưa báo đáp được.

Lão già mặt sẹo cười hô hố nói:

- Lão phu không ngờ lại là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt. Thế thì cũng chẳng có chi đáng trách.

Đại trang chúa ôm cổ tay chuồn đi mất.

Bao nhiêu mối suy nghĩ nổi lên trong đầu óc Cam Đường như sóng cồn. Hiện giờ chàng cần

tránh sự xung đột với Lâm Vân. Kể về công lực thì chàng hạ sát nàng cũng chẳng khó gì. Nhưng đã là bậc đại trượng phu, ân oán cho phân minh, chàng không làm thế được. Huống chi chàng lại biết rõ mối tình này không khi nào nối lại được, nhưng cũng không thể chặt đứt ngay. Còn một lẽ nữa là bản lãnh lão già kia dĩ nhiên ghê gớm vô cùng, chàng không nắm được phần nào hy vọng thành công.

Cam Đường đâm ra nghĩ ngợi liên miên, nào tin tức về mẹ ruột chàng chẳng hiểu ra sao? Nào báo thù không thành hậu quả! Nào nghĩa mẫu đang mong đợi.

Chàng tự nhủ:

- Hay là mình trở về Thiên Tuyệt địa cung tham khảo Thiên Tuyệt Kỳ Thư rồi hãy mưu chuyện báo thù?

Đây là một đường lối duy nhất để làm ngay lúc này. Lời huấn của nghĩa mẫu đã khiến cho chàng thay đổi ý nghĩa hợp thời hơn giữa những mối khích động khôn lường.

Chàng bình tĩnh lại được đôi chút.

Lâm Vân lại cất giọng kích thích hơn nói:

- Thi Thiên Đường! Ta chẳng cần nói ngươi cũng rõ rồi. Giữa chúng ta chỉ còn có một đường để giải quyết tức là tử lộ.

Cam Đường bất giác cũng toàn thân run bắn lên. Chết ư? Cái chết này có ý vị gì?

Nàng không nói ngươi chết thì ta sống, hay ngươi sống thì ta chết. Tiếng "tử lộ" của nàng quàng cả vào đầu hai người. Chẳng lẽ tình và cừu gặp nhau rồi đi đến kết quả này?

Chàng lại lẩm bẩm:

- Phải rồi! Vì mối huyết cừu nàng cùng ta chẳng đội trời chung. Nhưng lại vì ơn nghĩa tày non thì trừ cái chết biết lấy chi giải thoát? Vấn đề này chỉ còn là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì lão mặt sẹo đột nhiên lên tiếng:

- Nhỏ kia! Hay hơn hết là ngươi nói rõ lai lịch tấm Ma Bài này ở đâu đến tay ngươi thì may ra sự tình có thể chuyển biến.

Cam Đường run lên đáp:

- Nói hay không cũng vậy mà thôi. Giữa chúng ta không còn có chuyển biến nào khác ngoài chuyện sống hay chết.

- Thế ra ngươi vẫn u mê không tỉnh.

- Tại hạ cho rằng bây giờ nói gì cũng bằng thừa.

- Không phải là lão phu không thể giết ngươi được, mà...

- Mà sao?

- Mà vì y.

Cam Đường lại giật mình, bất giác đưa mắt nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân mặt xanh như băng. Vẻ mặt nàng vừa bi thương, vừa phẫn hận, lại vừa u oán. Cảm giác của tâm hồn nàng không hời hợt như Cam Đường. Nói chuyện sống chết cũng chẳng phải là tâm nguyện của nàng. Nhưng đó là sự an bài của tạo hóa, con người không thể biến đổi được. Người đời như khách qua đường mà có khi con đường đó ý nguyện không muốn đi vào, song không đi không được.

Cam Đường nghĩ ngợi một lúc rồi quay ra hỏi Lâm Vân:

- Bây giờ tiểu đệ nên kêu bằng Lâm huynh hay Lâm thư?

Lâm Vân xúc động lộ ra ngoài mặt đáp:

- Cái đó là tùy ngươi.

- Vậy tiểu đệ kêu bằng Vân thư.

- Ngươi nhận thấy cách xưng hô này cần phải giữ lại ư?

- Dĩ nhiên! Sự thực thì giữa chúng ta chẳng có điều chi đáng mạt sát nhau.

- Vậy hiền đệ có thể nghe ta một lời cuối cùng được chăng?

- Vân thư muốn nói điều chi?

- Hiền đệ cho hay tình trạng lúc lấy được tấm Ưng Long Ma Bài đó.

Điểm này dính líu đến vụ huyết án Thánh Thành và thân thế chàng, nếu nói toạc ra thì hậu quả khó mà lường được. Chàng đã trải qua ba lần tử kiếp thì cái sống đối với chàng rất là trọng yếu. Tuy chàng không tham sống sợ chết, nhưng hiện giờ thì chưa đúng lúc. Cả nhà hơn trăm người chết oan. Vong hồn ở cõi u minh đang đòi chàng phải báo thù. Chàng không thể phế bỏ mối hận ngàn thu này được.

Cam Đường liền đáp giọng đau khổ:

- Vân thư! Về điểm này xin Vân thư tha thứ cho tiểu đệ chưa thể trả lời bây giờ được.

- Nhưng đó là lời thỉnh cầu tối hậu của ta.

- Tiểu đệ không thể nào tuân mệnh Vân thư được.

Lâm Vân mặt co rúm lại, nàng giậm chân nói:

- Thế thì thôi vậy! Lời ta nói đến đây là hết. Hiền đệ giết ta đi, không thì ta cũng giết hiền đệ.

Cam Đường bất giác lùi lại một bước run lên hỏi:

- Vân thư! Có thể hoãn lại ngày khác được chăng?

Lâm Vân vành mắt đỏ hoe kiên quyết đáp:

- Không được!

Cam Đường nhắm mắt lại để cố nén sự xúc động. Rồi chàng lại mở mắt ra giục:

- Vân thư động thủ đi!

Lâm Vân nghiến răng thốt ra một tiếng:

- Coi chưởng đây!

Một chưởng phát ra đánh “binh” một tiếng vào trước ngực Cam Đường.

Cam Đường lùi lại một bước.

Binh!

Phát chưởng thứ hai phóng tới. Bộ mặt tím lịm của Cam Đường co rúm lại. Chàng lùi lại thêm bước nữa.

Sầm! Phát chưởng thứ ba khiến Cam Đường phải lùi lại ba bước. Chàng há miệng phun máu tươi ra.

Lâm Vân lại giơ bàn tay nhỏ nhắn lên nhưng không đánh ra. Hai giọt lệ long lanh như hai hạt châu từ từ nhỏ xuống. Nàng cất giọng thê thảm hỏi:

- Sao hiền đệ... không đánh trả ta?

Cam Đường vuốt máu trên miệng, chàng nở một nụ cười chua chát đáp:

- Tiểu đệ nợ Vân thư nhiều quá rồi!

Lâm Vân đột nhiên xoay lưng lại. Hai vai nàng rung động. Lão mặt sẹo tiến gần lại trầm giọng hỏi Cam Đường:

- Lão phu thấy tâm địa ngươi không phải hạng người bạc bẽo mà sao ngươi vẫn chấp nê không tỉnh ngộ?

Cam Đường tâm thần chấn động run lên hỏi:

- Phải chăng các hạ là chủ nhân Ma Bài?

- Ngươi nhất định muốn biết ư?

- Phải rồi!

- Vì mục đích gì?

- Tại hạ chỉ cần các hạ nói là có phải hay không mà thôi.

- Ngươi có biết chủ nhân Ưng Long Ma Bài là ai không?

Cam Đường nghiến răng đáp:

- Ma Vương!

Lão mặt sẹo sa sầm nét mặt hỏi:

- Mục đích của ngươi là kiếm Ma Vương ư?

- Nhất định là thế.

- Ngươi vâng lệnh ai?

- Đó là tự ý tại hạ, chứ không vâng lệnh ai hết.

Lão mặt sẹo bật lên tràng cười hô hố.

Cam Đường hỏi:

- Các hạ cười chi vậy?

- Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

- Cái đó có liên quan gì đến nhiều hay ít tuổi?

- Quan hệ lắm chứ.

- Quan hệ gì?

- Tỷ dụ về tuổi tác, ngươi không thể có điều chi dính líu đến Ma Vương. Vả lại chủ nhân Ma Bài đã thành người thiên cổ hai mươi năm trước.

Cam Đường toàn thân run bắn lên hỏi lại:

- Ma Vương đã chết hai mươi năm trước rồi ư? Vậy... các hạ không phải là chủ nhân Ma Bài hay sao?

- Dĩ nhiên không phải.

Cam Đường khích động như muốn điên lên. Tình trạng này đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng, nếu Ma Vương chết hai mươi năm rồi mà vụ huyết án Thánh Thành mới xảy ra mười năm trước đây thì đương nhiên kẻ chết rồi không thể nào sống lại mà làm việc ác. Vậy thì tại sao trong tay phụ thân chàng lúc chết còn cầm tấm Ma Bài?

Giả tỷ hung thủ là truyền nhân của Ma Vương tức Cửu Tà Ma Mẫu lại càng khó tin lắm, vì bản lãnh Võ Thánh, phụ thân chàng, đâu phải tầm thường? Còn công lực mẹ con Ma Mẫu chàng đã biết qua thì không thể gây nên vụ huyết án Thánh Thành được.

Vậy ai đã gây ra vụ huyết án này? Một người hay nhiều người?

Cam Đường lại tự nhủ:

- Lời nói của lão mặt sẹo kia liệu tin được chăng? Phải rồi! Đó là yếu tố duy nhất để mà quyết định.

Chàng nghĩ vậy bất giác la lên:

- Không thể được!

Lão mặt sẹo tiến gần thêm một bước. Hai bên chỉ còn cách nhau không đầy một trượng. Lão trầm giọng hỏi:

- Cái gì mà không thể được?

Cam Đường lạnh lùng hỏi lại:

- Lời nói của các hạ có đúng không?

- Tin hay không là tùy ở ngươi.

- Tại hạ không tin.

- Không tin thì ngươi định làm gì?

- Tại hạ muốn gặp mặt mụ nữ ma họ Châu để chất vấn.

Lão mặt sẹo tức giận quát lên:

- Thằng nhãi này! Mi dám ăn nói như vậy ư?

Cam Đường thấy việc đã xảy ra thế này, chàng nghĩ lại mình phải tạm thời ẩn nhẫn để thoát thân. Chàng liền thản nhiên hỏi lại:

- Có chi mà không dám?

- Mi muốn chết chăng?

Tiếng quát của lão mặt sẹo chưa dứt, lão đã vung song chưởng lên nhanh như điện chớp chụp tới. Chiêu thức này độc địa vô cùng, nhằm vào những bộ vị yếu huyệt để kiềm chế đối phương khiến người ta khó mà đề phòng hay né tránh được.

Cam Đường run lên, song chưởng đánh mạnh ra. Võ học phái Thiên Tuyệt há phải tầm thường.

Lão mặt sẹo bắt buộc phải thu chưởng về, lùi lại, miệng lẩm bẩm:

- Đúng là chân truyền của phái Thiên Tuyệt, chỉ có công mà không có thủ.

Lão vừa nói vừa biến chỉ thành chưởng chênh chếch phóng ra. Chiêu thức này coi bề ngoài chậm chạp chẳng có chi mãnh liệt, nhưng thực ra nó kỳ dị vô cùng. Diệu ở chỗ khiến cho đối phương không hiểu nó nhằm đánh bộ vị nào.

Cam Đường không cần chống đỡ. Chàng lại vung song chưởng đánh ra một cách cực kỳ lợi hại.

"Bình, bình" mấy tiếng vang lên!

Chưởng lực hai bên đã qua lại đến tám chiêu, và toàn là những đòn trí mạng khủng khiếp.

Hai bên đều thi triển chiêu thức kỳ bí, giao đấu thành một cuộc ác chiến thần sầu quỷ khốc, ít thấy trên chốn giang hồ.

Cam Đường đã luyện được môn Công Lực Tái Sinh nên công lực kiệt quệ rồi lại tiếp tục phát huy không bao giờ hết. Kình khí ồ ạt như sóng cồn làm cho lá rụng cát bay, trong vòng năm trượng trời tối sầm lại.

Năm chục chiêu... một trăm chiêu... rồi hai trăm chiêu...

Lão già râu phờ tóc rối đầu bù quát lên như sấm. Cam Đường cũng mồ hôi nhễ nhãi, thở lên hồng hộc.

Cuộc kịch đấu kéo dài gần ba trăm chiêu. Cam Đường tuy có kỳ công Công Lực Tái Sinh nhưng đối phương lại là một tay kình địch ghê gớm. Hơn nữa trước cuộc giao đấu với lão mặt sẹo, chàng đã hứng chịu ba chưởng của Lâm Vân và bị nội thương khá nặng. Dần dần Cam Đường lâm vào tình thế không chống nổi.

Lão mặt sẹo đột nhiên thu chiêu về lùi lại phía sau.

Cam Đường cũng thừa cơ nghỉ tay hít mạnh mấy hơi chân khí để điều dưỡng.

Lão già thở ồ ồ nói:

- Nhỏ kia! Lão không ngờ phái Thiên Tuyệt lại sản xuất ra được những tay cao thủ như ngươi. Ngươi đã chống chọi được ba trăm chiêu của lão phu, lão phu cũng mến tài mà cho ngươi hay trước là phải đề phòng lão phu sắp hạ sát thủ đó.

Cam Đường nghiến răng nhưng không nói gì. Chàng để tâm chờ đợi xem lão hạ sát thủ thế nào?

Lão mặt sẹo đột nhiên mặt đỏ nhừ. Song chưởng lão giơ lên nửa vời, hướng lòng bàn tay ra ngoài.

Lâm Vân đứng ngoài muốn nói lại thôi. Sắc mặt nàng biến đổi mấy lần.

Cam Đường từ nãy đến giờ vẫn dè dặt, đột nhiên thay đổi ý định quyết liệt.

Chàng đề tụ công lực đến tột độ, chuẩn bị phóng một chiêu trời long đất lở. Nếu thành công thì bữa nay giải quyết xong cả mọi mối ân cừu.

Nguyên lúc trước chàng phỏng đoán bản lãnh lão già quá mức, nhưng sau khi giao đấu qua ba trăm chiêu thì lòng tự tin tăng lên rất nhiều. Chàng cho là đối phương bản lãnh cao thâm cũng chỉ sàn sàn như mình mà thôi. Nếu gặp nguy cấp thì chàng rút lui cũng chẳng khó gì. Cam Đường còn đang suy nghĩ, bỗng nghe lão già quát lên:

- Nằm xuống!

Lâm Vân thét lên lanh lảnh:

- Ngoại công!...

Nghe tiếng thét, lão già hai tay run lên, nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì.

Cam Đường động tâm vội phóng ra một luồng ám kình bao phủ quanh mình.

Nhưng lập tức chàng cảm thấy tâm thần chấn động, chân khí tiêu tan, mắt chàng hoa lên. Bóng chưởng đã tới nơi mà chàng hoàn toàn không còn sức lực để phản kháng.

Sầm! Tiếp theo là một tiếng rên ư ử. Cam Đường đã bắn ra ngoài hai trượng, miệng hộc máu

tươi.

Lão già cười lạt một tiếng, vọt lại như bóng theo hình.

Cam Đường hồn vía lên mây. Chàng không hiểu võ công của đối phương là thứ gì mà khiến chân lực trong người chàng bị tiêu tan trong chớp mắt. Mất hết bản năng tự vệ, chàng băng người chênh chếch đi.

Lạ thay! Chân lực chàng bỗng tự nhiên khôi phục lại. Có điều thương thế nặng quá nên kình lực giảm đi quá nửa.

Cam Đường băng mình một cái người đã ra xa ngoài ba trượng.

Lão mặt sẹo cũng đứng ngẩn ra, vì lão chắc rằng Cam Đường không tài nào đứng dậy được nữa.

Cam Đường nghĩ ngay đến tình trạng hiện tại chỉ còn kế chạy trốn là hơn hết.

Nếu chần chờ tất phải mất mạng. Công lực của đối phương làm rúng động tâm thần, tiêu tan chân khí, đúng là tà môn.

Cam Đường trúng chưởng băng mình đi, tìm quyết định, bấy nhiêu biến chuyển chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Người chàng lại vọt đi một cái ra xa tám trượng.

- Đứng lại!

Lão già vừa quát vừa băng mình đến trước mặt Cam Đường. Thân pháp lão thiệt là tuyệt thế vô song. Mắt lão hãy còn đỏ sọng. Tia mắt lão khiến người ta phải khiếp sợ.

Cam Đường ớn lạnh xương sống...

Lão già lại phóng chưởng ra, một luồng ám kình chụp lấy người Cam Đường.

Chàng chưa kịp vận thân thể thì chân khí lại đột nhiên mất hết! Chàng trợn mắt lên nhìn lão già hạ thủ chụp xuống vai mình mà không phản kháng được Tay lão vừa chạm đến mình Cam Đường thì chàng lại phát huy được! Bây giờ Cam Đường càng chắc là đối phương thi triển công lực tà môn, có thể thoáng cái đã làm cho mình mất hết sức chống cự. Và như vậy thì lão có thừa cơ hội để hạ sát mình.

Bỗng lão già cất giọng âm trầm nói:

- Có đi có lại mới là hợp lễ. Ngươi đã bẻ gãy cổ tay đại tôn của lão phu thì lão phu phải chặt ngươi một cánh tay.

Cam Đường sợ quá, hết sức cựa quậy, nhưng chàng bị nội thương quá nặng, nên không làm gì được.

Lâm Vân bỗng la lên:

- Ngoại công! Đừng sát hại gã!

Nàng vừa nói nhảy vọt bên Cam Đường. Lão già thở dài một cái nói:

- Vân nhi! Ngươi nên hồi tỉnh lại.

Lâm Vân trợn mắt nhìn Cam Đường, nhưng vẫn cương quyết nói:

- Ngoại công buông tha cho gã đi!

- Sao lại tha gã?

- Ngoại công! Vân nhi chỉ năn nỉ ngoại công một lần nữa mà thôi!

- Ngươi có biết di mẫu ngươi phải nhịn đau khổ mà sống trộm là vì lẽ gì không?

- Ngoại công! Vân nhi... Ở vào tình trạng phải xin tha cho gã một lần nữa.

Nàng vừa nói vừa sa lệ.

Lúc trước Lâm Vân nằng nặc đòi giết Cam Đường, nhưng bây giờ nàng lại năn nỉ xin tha. Cam Đường cảm thấy một nỗi đau khổ vô bến. Chàng xúc động nói:

- Vân thư! Tiểu đệ không muốn thọ lãnh ân tình của Vân thư nữa. Kiếp này tiểu đệ không còn cách nào đền đáp được.

Lâm Vân đảo mắt nhìn Cam Đường nói bằng một giọng thê thảm:

- Thi Thiên Đường! Đây là lần cuối cùng... Lần sau chính tay ta phải giết ngươi!

- Vân thư! Xin Vân thư chờ cho mọi việc của tiểu đệ xong xuôi. Nếu tiểu đệ còn sống thì xin thề rằng sẽ tự dẫn thân đến nạp mạng và xin Vân thư hạ thủ.

Lâm Vân nét mặt thảm sầu, hai hàng lệ tuôn xuống như mưa. Nàng yêu Cam Đường đã đến mực không thể nào dứt ra được nữa.

Lão mặt sẹo thở dài rồi buông tay ra, trở gót đi luôn.

Cam Đường đứng thộn mặt ngay đương trường. Mắt chàng đăm đăm nhìn người thiếu nữ cừu địch mà có một mối tình sâu tựa biển, chàng không biết nói thế nào.

Lâm Vân cũng ngẩn ngơ nhìn Cam Đường một lúc. Đột nhiên nàng giậm chân nói:

- Thôi ngươi đi đi!

Cam Đường trong lòng có nhiều điều muốn nói mà miệng không thốt ra lời.

Chàng buồn bã gật đầu rồi trở gót bước đi...

Chương 44 - Đoạt Ma Bài Lại Gặp Người Điên

Cam Đường không dám quay đầu lại, chàng sợ nhìn thấy cặp mắt u buồn của người đẹp. Chàng không thể thụ lãnh mối tình của nàng nhưng cũng không cự tuyệt được. Đó là nỗi thống khổ khôn tả trong lòng chàng.

Qua cuộc giao thủ vừa rồi, Cam Đường xét ra sự thực công của mình còn kém đối phương nhiều. Chàng chạy một mạch liền mấy dặm mới lấy Vạn Ứng Đan ra uống.

Nhờ có môn Công Lực Tái Sinh chàng không cần vận công trị thương mà chỉ nhờ sức thuốc cũng đủ khôi phục lại như cũ.

Lão mặt sẹo chẳng hiểu có phải là Ma Vương hay không? Lời nói của lão vị tất đã là sự thực. Vụ này đối với Cam Đường vẫn còn bí mật.

Cam Đường đi chuyến này định tìm đến chưởng môn phái Đồng Bách. Ngờ đâu lại là một chuyến đi vô ích. Chàng đã kiếm không ra được Tam Mục lão nhân thì cuộc điều tra về mẫu thân lại hoàn toàn mờ mịt. Nỗi đau khổ trong lòng chàng càng tăng lên gấp bội.

Bây giờ chàng chỉ còn một quyết định duy nhất là trở về Thiên Tuyệt địa cung để luyện thêm võ công.

Cam Đường chạy gấp một hồi thì đã thấy tòa núi ngay trước mặt.

Đột nhiên, luồng gió hiu hiu thổi lật tà áo một người đàn bà chừng năm chục tuổi đứng ngay giữa đường.

Cam Đường định thần đưa mắt nhìn mụ thì bầu máu nóng lại sủi lên sùng sục.

Người đứng cản đường đó chính là Ma Mẫu, chủ nhân tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương và là di mẫu Lâm Vân.

Cam Đường tự nhủ:

- Thật lòng trời xui khiến lại gặp kẻ thù ở đây.

Chàng dừng bước lại, quắc mắt lên nhìn mụ.

Nét mặt Ma Mẫu cũng đầy vẻ oán độc. Mụ cất tiếng lạnh như băng nói:

- Thi Thiên Đường! Ngươi hãy trả lời ta một câu.

- Mụ muốn hỏi gì?

- Ngươi có yêu Lâm Vân không?

Cam Đường thộn mặt ra, nhưng không thể dối lòng. Chàng thản nhiên đáp:

- Yêu!

Vẻ mặt Ma Mẫu hòa hoãn lại, mụ nói:

- Nếu không có Vân nhi thì e rằng ngươi không còn sống ở nhân gian nữa. Về điểm này...

Cam Đường ngắt lời:

- Tại hạ thừa nhận sự thực đúng như vậy. Sau này tại hạ tất có ngày báo đáp.

- Báo đáp cách nào?

- Đó là việc riêng của tại hạ.

- Ngươi nên biết rằng đó là một sự thực hiển nhiên. Vân nhi yêu ngươi bằng một mối thâm tình khôn tả. Ngươi chết thì Vân nhi cũng không sống được. Nếu ngươi thật tình yêu Vân nhi thì sao lại không thực hiện cho Vân nhi một việc?

Cam Đường động tâm hỏi lại:

- Việc gì?

- Nói cho y hay ngươi lấy được tấm Ma Bài ở đâu? Mối cừu hận về đời trước thì để người đời trước giải quyết.

Cam Đường nghiến răng đáp:

- Tại hạ có thể chết vì nàng, nhưng việc này tạm thời không thể làm được. Trừ phi...

- Trừ phi thế nào?

- Trừ phi kẻ thù bị giết hết.

- Lúc nào ngươi cũng nói đến báo thù mà sao ngươi không nói rõ mẹ con lão thân cùng ngươi có mối thù gì?

- Cứ một tấm Ma Bài đó là Thái phu nhân phải tự biết rồi.

- Lão thân không biết thật.

- Thế thì làm sao Thái phu nhân cứ vặn hỏi mãi về lai lịch tấm Ma Bài này?

- Vì nó là vật truyền gia của lão thân.

Cam Đường mắt lộ sát khí, chàng xẵng giọng hỏi:

- Nó là vật truyền gia của Thái phu nhân ư?

- Đúng thế!

- Vậy tại hạ xin hỏi, lão ma hiện giờ ở đâu?

Cặp mắt Ma Mẫu cũng chiếu ra những tia sát khí, mụ run lên hỏi:

- Lão ma là ai?

- Ma Vương.

- Mi dám nhục mạ đến tiên sư ta ư?

Cam Đường giật nảy mình lên. Mụ đã kêu bằng tiên sư thì Ma Vương quả đã chết rồi và lời lão mặt sẹo là đúng sự thực. Đối phương đã thừa nhận Ma Bài là vật truyền gia, lại là đồ đệ Ma Vương thì có khác gì tự nhận mình là hung thủ vụ huyết án Thánh Thành?

Nhưng chàng lại tự hỏi:

- Bản lãnh mẹ con mụ này liệu có đủ sức gây huyết án đó không? Hay là còn hung thủ nào hỗ trợ, phái Kỳ Môn có tham dự vào không? Lão mặt sẹo mà Lâm Vân kêu bằng ngoại công thì đúng là phụ thân Ma Mẫu rồi. Chắc lão cũng dự phần huyết án này. Nhưng bây giờ mình có hỏi vặn, biết đâu mụ chẳng phủ nhận? Nếu mụ thừa nhận là kẻ thù chung của cả thiên hạ. Còn mình đây mà tiết lộ thân thế thì cuộc báo thù lỡ ra không thành tựu, tất phải mang hận nghìn thu. Bây giờ đành dùng biện pháp kiềm chế mụ rồi bức bách mụ phải cung xưng...

Cam Đường nghĩ vậy liền cố ý hắng giọng nói:

- Nhục mạ ư? Bản nhân còn muốn đập vào xác lão ma nữa.

Ma Mẫu sát khí đằng đằng, thủ thế toan ra tay. Nhưng mụ lại cố nén hỏi:

- Thi Thiên Đường! Ta xem chừng ngươi thù hận ghê gớm lắm phải không?

- Đúng thế! Thiệt là mối thù cao như núi, sâu tựa bể.

- Phái Thiên Tuyệt vì oán hận tiên sư lão thân mà hạ độc thủ đến thế ư?

Cam Đường không vặn hỏi là độc thủ gì, mà cũng không buồn suy nghĩ nữa.

Chàng buột miệng đáp:

- Vụ này Thiên Tuyệt Môn không dính líu gì đến.

- Sao? Không dính líu gì ư?

- Hừ!

- Vụ này là việc cá nhân của ngươi ư?

- Có thể nói như vậy.

Ma Mẫu suy nghĩ một lát rồi trầm giọng hỏi:

- Ngươi tuân theo mệnh lệnh ai?

- Không có ai hết, và không một ai sai khiến được bản nhân.

- Ngươi không nói ư?

- Khi nào xong việc bản nhân sẽ nói cho hay.

- Lão thân mong rằng ngươi nói ngay bây giờ.

- Không được đâu.

- Nhưng ngươi không tự chủ được.

Cam Đường hắng giọng nói:

- Nữ ma! Chính ta đang muốn kiếm ngươi để trả oán.

Chưa dứt lời hai bàn tay chàng đã khoằm khoằm như móc câu chụp tới nhanh như chớp.

Ma Mẫu cũng đồng thời ra tay tấn công cực kỳ lợi hại.

Bóng người giáp vào gần nhau rồi lại xa ra.

Ma Mẫu hoảng hốt vọt ra ngoài ba trượng. Một tay áo mụ đứt một nửa, suýt nữa cổ tay mụ bị Cam Đường kiềm chế.

Cam Đường quyết không chịu buông tha, chàng băng mình rượt theo rồi lại ra tay.

Ma Mẫu thân pháp kỳ bí vô cùng. Mụ lạng người đi tránh khỏi đòn khủng khiếp của đối phương, rồi thò tay vào bọc lấy một con bài đen lấy giơ ra.

Cam Đường la lên:

- Ưng Long Ma Bài!

Chàng toan vươn tay chụp lấy thì đột nhiên có ánh mặt trời chiếu vào Ma Bài phóng ra hào quang lóe mắt. Thị tuyến chàng vừa chạm phải đã nghẹt thở, khí huyết ngừng lại, chàng la thầm:

- Nguy rồi!

Một luồng kình khí tựa hồ nghiêng non dốc biển chụp xuống người chàng.

Cam Đường cảm thấy tình trạng giống như lúc đấu với lão mặt thẹo vừa rồi. Sức đề kháng hoàn toàn bị tiêu tan.

Sầm! Người chàng bắn vọt ra xa đập vào vách núi đá cách đó hai trượng rồi bật ra rớt xuống đất. Máu trồi ngược lên hộc ra ngoài miệng. Xương cốt toàn thân chàng tưởng chừng như bị gãy nát. Chàng đau quá mắt nảy đom đóm.

Ma Bài có diệu dụng như vậy mà Cam Đường tuyệt không biết chút nào.

Ma Mẫu cười lạt một tiếng rồi tiến lại.

Cam Đường cố trấn tĩnh tâm thần, thử vận công lực, thấy hãy còn nguyên chưa bị bế tắc. Đó là chỗ kỳ diệu của phái Thiên Tuyệt, không giống như võ học thông thường, nên tuy chàng bị đòn ác nghiệt này mà không đến nỗi nguy hiểm đến tánh mạng.

Ma Mẫu còn cách Cam Đường chừng năm thước. Chàng đột nhiên xoay mình vung tay phóng chưởng ra.

Phép phóng chưởng cách không của phái Thiên Tuyệt uy lực không phải tầm thường. Cam

Đường lại phản kích đột ngột giữa lúc Ma Mẫu không ngờ. Mụ trúng chưởng bắn đi rên lên khe khẽ rồi ngã vật ra ngoài một trượng. Tấm Ma Bài trong tay bắn văng ra ngoài ba trượng đập vào phiến đá đánh choang một tiếng.

Cam Đường phóng người lại nhanh như chớp cướp lại tấm Ma Bài, nguyên trước nó đã ở trong tay chàng.

Chàng động tính hiếu kỳ, giơ tấm Ma Bài vào ánh dương quang thì lạ thay không thấy nó chiếu ra những tia sáng dữ dội như lúc nãy nữa.

Trong khoảng thời gian chớp mắt này Ma Mẫu đã biến mất.

Cam Đường tức giận xoay người lại tìm kiếm một hồi nhưng không còn thấy bóng mụ nữa. Chàng chán nản trở gót ra khỏi núi Đồng Bách. Việc cần thiết hiện giờ của chàng là luyện thêm võ công. Không thế thì chẳng còn cách nào báo ân trả oán được.

Chỉ trong khoảnh khắc Cam Đường đã ra khỏi núi Đồng Bách về tới chiếc quán nhỏ mà chàng đã nghỉ chân lúc trước. Chàng kêu nhà hàng lấy rượu uống, mượn hơi men để giải cơn phiền muộn.

Nhưng có một điều rất lạ là hình bóng Lâm Vân dường như đã in sâu vào đầu óc chàng, không còn cách nào xua đuổi đi được.

Đoạn tình này Cam Đường đã thấy trước tương lai nó sẽ là một tấm bi kịch, nhưng không còn cách nào vãn hồi được nữa. Ba chung rượu uống vào rồi mối sầu càng dào dạt trong lòng. Chàng cảm thương thân thế, lại than mình gặp lắm vận xui.

Cam Đường liên tưởng đến vụ Tây Môn Tố Vân can gián phụ thân rồi tự vẫn.

Trần Ngọc Chi vô tội chết oan, Vệ Viên Viên thân thể tồi tàn...

Chàng thương người hồng nhan bạc mệnh, lại giận nổi tạo hóa đành hanh cực kỳ tàn khốc!

Cam Đường đang xuất thần nghĩ ngợi mông lung thì ngoài cửa quán đột nhiên có tiếng người huyên náo. Tiếp theo là những tiếng rú thê thảm chói tai.

Cam Đường không khỏi giật mình. Các khách đang ngồi uống rượu trong quán đứng lên tới tấp chạy ra ngoài cửa.

Cam Đường nhíu cặp lông mày, móc ít bạc vụn để trên bàn trả tiền rồi cũng theo mọi người ra ngoài cửa quán.

Đằng xa, người bu lai thành một vòng tròn mà toàn là hán tử võ phục. Cam Đường nổi tính hiếu kỳ, cất bước lại gần đám đông.

Bỗng có tiếng người quát:

- Muốn sống thì đừng lại gần nơi náo nhiệt Mấy người nhát gan nghe tiếng liền quay đầu lại.

Dĩ nhiên Cam Đường chẳng coi vào đâu. Chàng đoán đây là một vụ trả thù trên chốn giang hồ, liền bước lẹ đi tới. Chàng đưa mắt nhìn vào đám đông thì thấy một hán tử trung niên áo quần xốc xếch, đầu tóc rối bù ngồi ở giữa. Bên cạnh gã nằm lăn ra năm xác chết.

Những người chết nằm đó trông cách ăn mặc cũng toàn là người võ lâm.

Một hán tử ngồi giữa những xác chết mắt lờ đờ, miệng lẩm bẩm không biết nói gì, tựa như người điên.

Cam Đường bụng bảo dạ:

- Bấy nhiêu người đuổi bắt một gã điên khùng xem chừng chẳng có chi là thú vị.

Giữa lúc ấy có tiếng người ra lệnh ngấm ngầm bao vây đừng để gã chạy thoát.

Mấy chục hán tử võ phục hấp tấp lấy ám khí cầm sẵn trong tay.

Người điên miệng vẫn lẩm bẩm không ngớt, gã đảo mắt nhìn chung quanh tựa hồ không còn một chút sức lực nào để phản kháng.

Cam Đường nổi tính hiếu kỳ, thi triển thuật Tiềm Thính của phái Thiên Tuyệt để nghe xem anh chàng điên nói gì thì thấy gã lắp đi lắp lại một câu:

- Ta có phải là người không? Tây Môn Tung kia! Ta quyết không tha ngươi! Võ Thánh! Võ Thánh!...

Hai chữ "Võ Thánh" vừa lọt tai Cam Đường đã giật mình kinh hãi. Chàng liền nảy ra ý nghĩ nhất định dò xét vụ này.

Đột nhiên người vừa ra lệnh lúc trước lại lên tiếng:

- Tránh ra! Tổng quản đã đến!

Vòng người rẽ hai bên để hở một lối đi. Cam Đường liếc mắt ngó về phía người vừa ra lệnh bất giác chàng mặt lộ sát khí, vì hắn chính là Kim Hạo, ngoại vụ quản sự tại Ngọc Điệp Bảo. Chàng hiểu ngay bọn hán tử võ phục này đều là đệ tử dưới trướng Tây Môn Tung.

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ chưa biết nên làm thế nào thì một lão già mũi sư tử bệ vệ tiến vào trong trường. Theo sau lão là bốn tên đại hán lưng đeo trường kiếm.

Bốn tên này đều rút kiếm ra khỏi vỏ chiếm đóng bốn phương vị tựa như để đối phó với đại địch.

Lão mũi sư tử này chắc là người mà Kim Hạo vừa kêu bằng tổng quản.

Lão mũi sư tử tiến vào còn cách người điên chừng tám thước thì dừng lại.

Gã điên miệng vẫn lảm nhảm như trước, tựa hồ không phát giác ra có người mới đến gần mình.

Lão mũi sư tử cất tiếng oang oang:

- Số kia! Ngươi có nhận ra lão phu không?

Người điên được kêu là "số " chứ không gọi tên thì dĩ nhiên cách xưng hô này là dấu hiệu đặc biệt.

Gã điên từ từ quay đầu lại, cặp mắt thẫn thờ nhìn thẳng vào mặt lão già một lúc rồi ấp úng hỏi:

- Ngươi... là ai?

- Số! Ngươi không nhận ra lão phu thật ư?

Gã điên khác nào người bị rắn cắn nhảy chồm lên. Động tác này khiến cho lão mũi sư tử bất giác lùi lại một bước.

Bây giờ Cam Đường mới nhìn thấy trong tay gã điên có cầm một thanh trường kiếm ánh sáng chói mắt.

Lão mũi sư tử bật lên tiếng cười khô khan nói:

- Số! Ngươi hãy nhìn lại coi!

Gã điên lớn tiếng quát:

- Vương Sĩ Bang! Ngươi là tổng quản Vương Sĩ Bang.

- Phải rồi! Ngươi còn nhận ra lão phu. Vậy bây giờ hãy theo lão phu về đi.

- Về ư? Về đâu bây giờ?

- Về trang bảo.

Gã điên bỗng lộ vẻ kinh hãi lùi lại, hốt hoảng nói:

- Môn chúa! Không! Sư phụ!... Xin sư phụ... đừng giết đệ tử!...

Tiếp theo gã trợn mắt rú lên bằng một giọng thê thảm:

- Tây Môn Tung! Mi là một đứa thất phu mất hết nhân tính! Ta phải giết mi!

Tiếng gã thét khiến người nghe không rét mà run.

Tổng quản Vương Sĩ Bang đưa mắt nhìn bốn gã kiếm sĩ tùy tùng rồi lớn tiếng bảo gã điên:

- Số kia! Ngươi đã nghe rõ chưa? Đi theo lão phu về trang bảo.

Gã điên ngơ ngác nhìn Vương Sĩ Bang ra chiều mê loạn tâm thần.

Vương Sĩ Bang lại hô lên:

- Số! Hạ kiếm xuống!

- Kiếm ư?

Gã điên vừa nói vừa vung kiếm phóng về phía tổng quản Vương Sĩ Bang. Gã ra tay độc địa tuyệt luân, rõ ràng là một tay kiếm thủ siêu quần.

Tổng quản Vương Sĩ Bang vừa nhảy lùi lại vừa phóng chưởng ra.

Gã điên nhảy xổ tới như bóng theo hình. Thanh kiếm rít lên veo véo, kiếm khí tung hoành phóng tới không ngớt.

Bốn tay kiếm thủ vây lại, thế là hai chưởng và bốn kiếm đem toàn lực ra công kích gã điên.

Một trận ác đấu kinh thế hãi tục bắt đầu khai diễn.

Kiếm thuật của gã điên đã đến mức xuất thần nhập hóa. Một mình địch với năm người vừa công vừa thủ rất là kín đáo. Tinh thần gã đã thất thường mà còn ứng chiến được là hoàn toàn trông cậy vào bản năng.

Dù sao thì gã điên đã mất hết trí khôn cũng không thể sáng suốt như người thường được. Sau ba mươi chiêu thức thế kiếm của gã trở nên rối loạn.

Một tiếng quát vang! Gã điên bị trúng một kiếm, máu tươi tuôn ra như suối.

Cam Đường bất giác tâm thần rúng động.

Gã điên lại trúng luôn mấy kiếm, biến thành con người máu.

Huỵch! Tiếp theo là tiếng rên la. Gã điên bị chưởng lực của tổng quản Vương Sĩ Bang hất tung ra ngoài một trượng ngã lăn xuống đất, không dậy được nữa.

Vương Sĩ Bang vẫy tay bảo thủ hạ:

- Trói gã lại điệu về!

- Khoan đã!

Cam Đường vừa quát vừa lạng người đến trước gã điên như ma quỷ hiện hình.

Bọn đệ tử Ngọc Điệp Bảo đều kinh hãi cơ hồ nghẹt thở.

Tổng quản Vương Sĩ Bang mắt nhìn Cam Đường lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn là ai?

- Khách qua đường.

- Hừ! Ông bạn nói thế là nghĩa làm sao?

- Chẳng làm sao cả. Khách qua đường chuyên đi can thiệp những chuyện bất bình trong võ lâm.

- Nhưng đây là việc nhà của tệ bảo...

- Dù sao tại hạ cũng can thiệp.

Tổng quản Vương Sĩ Bang hắng giọng nói:

- Ông bạn! Lão phu e rằng ông bạn muốn can thiệp cũng không được.

Cam Đường bất giác cười khanh khách nói:

- Tại hạ đã can thiệp là phải được.

Một trong bốn tên kiếm sĩ quát lên:

- Thằng lỏi kia! Mi điên rồi sao?

Gã vừa quát vừa vung kiếm chém tới.

Một tiếng rú thê thảm như xé bầu không khí vang lên, tiếp theo là những tiếng la hoảng. Chẳng một ai nhìn rõ chàng thiếu niên mặt mày tím lịm kia đã ra tay bằng cách nào.

Tổng quản Vương Sĩ Bang thấy tình trạng này không khỏi bở vía, lão run lên hỏi:

- Vì lẽ gì ông bạn vừa ra tay đã giết người?

Cam Đường trầm giọng đáp:

- Những người trong Ngọc Điệp Bảo từ Tây Môn Tung trở xuống đều nên giết đi.

- Ngươi thật là một đứa điên cuồng!

Theo sau tiếng quát ba thanh trường kiếm cùng hai bàn tay đồng thời đánh tới Cam Đường.

Cam Đường mấy phen bị Tây Môn Tung cùng thủ hạ thi hành độc kế hãm hại, mối thù đã đến cùng cực. Hơn nữa kế mẫu Lục Tú Trinh lại cùng Tây Môn Tung gian dâm, chàng đã từng thốt ra lời thề lấy máu rửa Ngọc Điệp Bảo. Dĩ nhiên chàng ra tay không còn nể nang gì nữa.

Oẹ, oẹ! Ba tay kiếm sĩ chết ngay đương trường. Còn tổng quản Vương Sĩ Bang cũng thổ huyết trốn chạy. Cam Đường mới đánh một đòn mà bốn tay cao thủ hạng nhất đã bị chết và bị trọng thương thì bản lãnh này thiệt khiến người nghe phải run sợ.

Mấy chục hán tử bao vây vòng ngoài đều kinh hồn táng đởm, cặp mắt xanh lè.

Ngoại vụ quản sự Kim Hạo vượt mọi người tiến ra, run lên nói:

- Bản lãnh ông bạn quả nhiên phi thường. Xin ông bạn lưu danh lại để tệ bảo chúa xin đến ra mắt.

Cam Đường mặt lộ sát khí đáp:

- Kim Hạo! Bữa nay ta tạm tha mạng cho ngươi. Ngươi về bảo lão thất phu Tây Môn Tung cùng con dâm phụ Lục Tú Trinh chuẩn bị nộp mạng đi!

Ngoại vụ quản sự Kim Hạo mặt cắt không còn hạt máu. Gã thấy đối phương kêu đúng tên mình mà mình chẳng biết đối phương là ai thì đứng thộn mặt ra, không nói gì được nữa.

Cam Đường cúi xuống cắp đại hán điên khùng lên băng băng ra đi.

Chương 45 - Cuộc Giao Đấu Ghê Hồn Giữa Hai Đại Ma Đầu

Tổng quản Vương Sĩ Bang cực kỳ hoang mang quay lại hỏi Kim Hạo:

- Kim quản sự! Gã là ai vậy?

Kim Hạo nét mặt xám ngắt đáp:

- Thuộc hạ không biết.

- Thu xác chết rồi lên đường!

- Còn đối phương thì sao?

- Gã không trốn thoát đâu.

Nhắc lại Cam Đường cắp người điên thẳng đường dong ruổi. Chàng nghĩ thầm:

- Gã này đã mê loạn tâm thần mà bản lãnh còn ghê gớm đến thế quyết không phải hạng tầm thường. Gã kêu Tây Môn Tung bằng sư phụ mà lại đòi giết lão thì nội tình hẳn có chi khuất khúc. Nhất là miệng gã lảm nhảm hai chữ “Võ Thánh” thì chắc vụ này có liên quan đến nhà mình. Thuật Kỳ Hoàng của bản môn tưởng chữa cho gã phục hồi chẳng lấy chi làm khó. Vụ bí mật này mình cần phải phanh phui cho rõ, nhưng còn phải chờ chữa cho gã điên khùng này khỏi bịnh loạn trí rồi sẽ tính.

Cam Đường vừa ngẫm nghĩ vừa chạy dài được chừng mười dặm thì một thị trấn đã xuất hiện trước mắt. Chàng nghĩ bụng:

- Mình cắp gã này vào thị trấn tất khiến người ta để ý. Vả lại không thể cắp gã đi hàng ngạn dặm về Thiên Tuyệt địa cung được.

Chàng liền đi thong thả lại.

Cam Đường đảo mắt nhìn hai bên đường thì thấy cách đó không xa có một tòa cổ miếu. Chàng liền rẽ vào.

Cam Đường vào đến trước miếu, coi phong cảnh thật hoang vu tiêu điều. Tường đổ ngói vỡ toàn một vẻ thê lương hiu quạnh.

Sau một chút do dự chàng khoa chân tiến vào. Nhưng chân trước vừa cất thì chân sau không nhúc nhích được. Chàng tưởng chừng như đang dấn thân vào một hố băng khí lạnh thấu tâm can.

Cam Đường hoang mang vô cùng. Những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu từ trên trán nhỏ xuống.

Một tên Bạch Bào quái nhân đứng ngay trước cửa. Hắn rõ ràng là Tử Thần thứ hai và là chủ nhân Tử Vong Sắc Lệnh.

Cam Đường chạm trán Tử Thần trong trường hợp này là một chuyện bất ngờ không bao giờ chàng nghĩ tới. Tuy nhiên hắn không phải là Tử Thần chân chính sáu chục năm về trước mà là kẻ đã được người vợ góa của Tử Thần tức Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa hóa thân cho làm Tử Thần để trả thù võ lâm. Chàng không có thù hằn gì với hắn. Giả tỷ không xảy ra vụ người điên thì việc chàng rút lui đã không thành vấn đề, nhưng gã điên dường như có mối liên quan với gia đình chàng, nên chàng không thể bỏ đó mà đi được.

Cam Đường ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết làm thế nào cho phải.

Cặp mắt Bạch Bào quái nhân chiếu ra những tia hàn quang lạnh lẽo tựa hồ soi thấu đến cả tâm can người ta.

Cam Đường nghĩ rằng nếu mình bỏ đi thì gã điên quyết không thể thoát thân được. Chàng nhớ lại lúc ở ngoài động Trường Âm đã bị kình lực của Bạch Bào quái nhân làm rung động đến tâm mạch, khiến chàng phải một phen suýt chết thì không khỏi run lên.

Bạch Bào quái nhân cất tiếng the thé nói:

- Báo danh đi!

Cam Đường đánh bạo đáp:

- Khách qua đường.

- Hừ! Ngươi có biết bản lệnh chúa là ai không?

- Chủ nhân giả mạo của Huyết Thiếp.

Bạch Bào quái nhân lộ vẻ kinh hãi vô cùng! Hắn cho là điều bí mật này khắp thiên hạ chẳng một ai hay. Không ngờ bị thằng lỏi chưa có tên tuổi gì nói huỵch toẹt ra.

Hắn tiến lại một bước run lên hỏi:

- Mi nói cái gì?

Cam Đường lùi lại ba bước. Chàng vẫn chưa nghĩ ra được kế thoát thân, liền dõng dạc nhắc lại:

- Tại hạ nói các hạ là chủ nhân giả hiệu của Huyết Thiếp.

Bạch Bào quái nhân mắt lộ sát khí, quát lên:

- Tiểu tử! Xem ra mi cũng không phải là hạng tầm thường.

Cam Đường vẫn ôn tồn nói:

- Các hạ dạy quá lời!

- Mi muốn chết cách nào đây?

- Tại hạ chưa muốn chết.

- Bây giờ mi hãy nói ra căn cứ vào đâu mà dám nhận định lão phu mạo nhận tên người?

- Việc Tử Thần bị giết sáu chục năm trước còn ai không biết?

Bạch Bào quái nhân nhắc lại câu hỏi:

- Mi... là ai?

- Khách qua đường!

Bạch Bào quái nhân ngơ ngác hỏi:

- Chẳng lẽ mụ còn chưa chết ư?

Cam Đường biết là ai rồi, nhưng vẫn giả vờ hỏi lại:

- Mụ là ai?

Bạch Bào quái nhân toàn thân run lên. Hắn lẩm bẩm dường như nói để mình nghe:

- Không thể được! Quyết nhiên mụ chẳng thể còn sống ở thế gian nữa. Nhưng miếu Vũ Hầu...

Cam Đường nhớ tới chuyện mình thổi ống tiêu để giải mối nguy ngập cho Cái Bang. Chàng làm bộ hững hờ nói:

- Người tính không bằng trời định.

Bạch Bào quái nhân đột nhiên gầm lên một tiếng quái gở rồi hỏi:

- Thằng nhãi kia! Nói rõ lai lịch mau!

Bất thình lình một tiếng tiêu rất nhỏ nổi lên lọt vào tai hai người. Tiếng tiêu này giống hệt tiếng tiêu trên núi Điệp Thạch.

Cam Đường kinh hãi vô cùng, chàng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ trong thiên hạ lại có việc kỳ quái đến thế ư? Âm Ty Công Chúa còn thoát chết được hay sao? Mắt mụ đã đui mù thì dù có thoát chết cũng không bới lông tìm vết mà đến đây được. Vậy tiếng tiêu này ở đâu mà ra? Dù ai khôn khéo đến đâu cũng không thể bắt chước đúng đến thế được!

Bạch Bào quái nhân càng kinh hãi hơn. Hắn đăm đăm nhìn ra ngoài xa, người run lẩy bẩy.

Cam Đường chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng tự nhủ:

- Bất luận là chân hay giả, mình không chạy đi thì còn đợi đến bao giờ? Bạch Bào quái nhân đang lúc hoài nghi khủng khiếp. Hắn mà ra tay tất ghê gớm lắm, mình khó lòng chịu nổi một đòn.

Chàng nghĩ như vậy rồi đem hết sức bình sinh thi triển thuật Truy Phong Hóa Ảnh xẹt đi nhanh như chớp.

Bạch Bào quái nhân nhảy xổ lại quát hỏi:

- Mi chạy đi đâu?

Cam Đường đã có thành kiến sợ sệt. Chàng không dám chạy trốn nữa liền quay trở vào trong

miếu. Chàng thấy trước mắt có một cái giếng khô. Không suy nghĩ gì nữa chàng nhảy ngay vào. Hai chân vừa chấm đất chàng lại nhảy lên bám vào thành giếng.

Trong tay Cam Đường đã cắp một người mà chàng còn đề khí để bám vào thành giếng được thì công lực đó phải là hạng ghê gớm lắm mới có.

Bóng trắng lấp loáng trên miệng giếng rồi vụt đi. Chàng biết Bạch Bào quái nhân vọt theo đuổi mình, bất giác nhủ thầm:

- Thật là hú vía! Nếu không có cái giếng khô này, thị tuyến hắn còn trông thấy được thì khó mà thoát khỏi tay hắn.

Hồi lâu Cam Đường không thấy động tĩnh gì nữa, chàng chắc Bạch Bào quái nhân chạy đi theo hút tiếng tiêu, chàng liền hạ mình xuống đáy giếng. Trước tình trạng chưa rõ rệt, chàng không dám mạo hiểm nhảy lên.

Người điên bật lên tiếng ú ớ. Gã đã hồi tỉnh cựa mạnh một cái, rời khỏi tay Cam Đường.

Cam Đường sợ gã hô hoán lên làm kinh động đến tai Bạch Bào quái nhân. Chàng vội điểm huyệt rất nhanh cho gã ngã lăn ra rồi hôn mê ngủ thiếp đi.

Trên miệng giếng ánh sáng đã dần dần lu mờ, bức màn đêm bắt đầu buông xuống.

Cam Đường ngồi dưới đáy giếng, chàng nghĩ đến chuyện tiếng tiêu nổi lên một cách đột ngột thì rất lấy làm thắc mắc. Chàng nghĩ lui nghĩ tới mà không hiểu vụ này ra sao. Giả tỷ Âm Ty Công Chúa đã phá được cửa huyệt động để ra ngoài, hay là mụ đào tạo nên gã Tử Thần thứ ba nữa thì võ lâm thiên hạ tất nhiên lâm vào tình thế đại loạn, không thể nào thu thập lại được.

Bạch Bào quái nhân đã xuất hiện ở đây, hay là hắn có mối liên quan gì đến vụ phái Đồng Bách mất tích?

Cam Đường nghĩ tới chuyến đi này thành uổng công, định tìm gặp chưởng môn phái Đồng Bách là Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang để hỏi dò hành tung Tam Mục lão nhân mà chẳng được việc gì thì không khỏi buồn rầu chán nản. Bất giác chàng buông một tiếng thở dài.

Nhưng chàng lại nghĩ tới việc gặp được cha con Ma Mẫu một cách bất ngờ ở núi Đồng Bách và biết rằng Ma Vương đã chết rồi. Tuy chưa trả xong những mối ân cừu, nhưng cũng đã biết được chỗ ở kẻ thù và như vậy chuyến đi này cũng không phải là vô ích.

Chàng trông lên miệng giếng thì trên trời đã có ánh sao lấp lánh, ngày đã về đêm.

Cam Đường vẫn để gã điên nằm dưới đáy giếng rồi thận trọng nhảy ra ngoài.

Đột nhiên chàng nghe thấy trong ngôi cổ miếu có tiếng nói.

Chàng động tâm liền rón rén đi vào. Chàng nhìn qua khe cửa sổ thấy giữa điện đốt một đống lửa. Dưới ánh hỏa quang, chàng trông rõ mười mấy gã khất cái đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc. Chàng thấy họ đương bao vây một cái gì liền nhìn kỹ lại thì ra đến hai chục xác chết.

Trước tình cảnh này, Cam Đường cực kỳ kinh hãi. Chàng lẩm bẩm:

- Đây là nơi tụ tập của đệ tử Cái Bang. Chắc gần hai chục nạn nhân này đã bị Bạch Bào quái

nhân hạ thủ và bọn đệ tử Cái Bang đang lo liệu chôn cất cho đồng bọn.

Trong đám này có một lão cái mặt đen người gầy còm và cao nghệu, mặt đầy vẻ bi phẫn, ngồi bên đống lửa. Lão lấy trong lưng ra dấu hiệu bốn nút. Cam Đường biết lão ở địa vị hương chúa hay đàn chúa trong một phân đà Cái Bang.

Cam Đường xúc động tâm linh, chàng tưởng đến gã điên nằm dưới đáy giếng.

Chàng băn khoăn trong dạ vì chưa có cách nào xếp đặt cho gã được. Chàng không biết phép chữa bịnh điên cho gã, mà trong lúc đột ngột này chàng lại không thể liên lạc ngay được với người bản phái. Chàng tính rằng nếu mình tạm giao gã được cho người Cái Bang trông nom là hay nhất.

Cam Đường nghĩ vậy đã toan xuất hiện thì đột nhiên phía sau có người hắng giọng…

Chàng giật mình kinh hãi, vội ngưng tụ công lực vào hai bàn tay rồi từ từ xoay mình lại, bất giác bật lên tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Trước mắt chàng cách chừng hai trượng, Bạch Bào quái nhân đã đứng đó không hiểu từ lúc nào. Cặp mắt hắn trong đêm tối sáng lóe như hai vì sao.

Tiếng chàng la hoảng làm kinh động đến quần cái trong miếu. Lão cái bốn nút cất tiếng hỏi:

- Ông bạn ở đâu đến?

Cam Đường nghĩ thầm:

- Nếu quần cái đều xuất hiện thì quyết nhiên không tránh khỏi độc thủ của Bạch Bào quái nhân.

Cam Đường đành tạm thời không nghĩ gì sự yên nguy sống chết riêng của bản thân mình nữa. Chàng cố ý lớn tiếng:

- Tử Thần!

Lập tức trong điện nổi lên những tiếng la hoảng rồi im phăng phắc. Chắc là bang chúng đã nghe tiếng mà trốn hết rồi.

Bạch Bào quái nhân nhìn Cam Đường chòng chọc không chớp mắt. Dường như hắn chưa định hành động gì với quần cái. Nếu hắn chân tâm muốn hạ sát bọn họ thì mọi người Cái Bang dù có chắp cánh cũng khó lòng trốn thoát được. Hắn vừa thấy Cam Đường cắp người trốn chạy, nên rất để ý đến chàng.

Bạch Bào quái nhân xuất hiện khiến cho làn không khí đầy vẻ khủng khiếp.

Cam Đường tưởng Bạch Bào quái nhân bỏ đi rồi, ngờ đâu hắn còn quay trở lại.

Chàng nhìn tên ác ma khủng khiếp mà sợ run lên.

Bằng một giọng lạnh lẽo như người chết, Bạch Bào quái nhân cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Gã kia đâu rồi?

Cam Đường nghe đối phương hỏi vậy thì vừa kinh hãi vừa nghi hoặc. Chàng không hiểu tại sao đối phương lại hỏi đến con người điên đó làm chi chớ. Chàng tưởng chỉ có bọn Ngọc Điệp Bảo là muốn truy nã gã, chứ gã không liên quan gì đến Bạch Bào quái nhân.

Chàng đánh bạo hỏi lại:

- Các hạ hỏi ai?

- Người mà ngươi vừa cắp đi đó!

- Các hạ muốn kiếm hắn hay sao?

- Đừng rườm lời nữa! Hắn đâu!

- Hắn chết rồi!

- Vậy xác hắn đâu?

- Tại hạ liệng đi rồi!

- Mi phải dẫn bản lệnh chúa đi coi.

Cam Đường hững hờ đáp:

- Tại hạ không được rảnh.

- Thằng lỏi này! Mi phải chết.

Bạch Bào quái nhân chưa dứt lời thì một luồng kình phong quái dị đã xô tới trước mặt Cam Đường.

Cam Đường đã biết bản lãnh của đối phương, chàng không dám đương đầu với luồng kình phong ấy, liền thi triển thuật Truy Phong Hóa Ảnh lạng người đi để né tránh.

Thân pháp chàng đã mau lẹ, nhưng Bạch Bào quái nhân còn mau lẹ hơn. Luồng kình phong thứ hai lại xô tới mãnh liệt. Cam Đường không thể né tránh được nữa.

Luồng kình phong vừa chạm vào người, Cam Đường cảm thấy tâm thần chấn động, chân khí tiêu tan. Chàng ngã quay ra, nhưng vẫn chưa mất hết tri giác. Hiển nhiên Bạch Bào quái nhân không muốn cho chàng chết ngay.

Võ công phái Thiên Tuyệt kỳ bí khôn lường. Sinh cơ không bao giờ bị tuyệt diệt hết, nên cái chết không thể uy hiếp được. Trừ phi bị chặt chân tay, không thì chẳng bao giờ mất mạng.

Bạch Bào quái nhân nhe bộ răng khủng khiếp ra cười gằn một tiếng rồi hỏi:

- Vụ tiếng tiêu đó là nghĩa làm sao?

Cam Đường giả vờ ngơ ngác hỏi lại:

- Tiếng tiêu... Tiếng tiêu nào?

- Mi đừng giả vờ ngơ ngẩn nữa.

Cam Đường buông thõng:

- Không biết!

Sự thực thì Cam Đường cũng không hiểu tiếng tiêu nào đã khiến cho Bạch Bào quái nhân hốt hoảng chạy đi. Nhưng giả tỷ không có tiếng tiêu vừa rồi thổi lên đột ngột thì gã điên đã mắc vào độc thủ của Bạch Bào quái nhân rồi.

Bạch Bào quái nhân hỏi lại:

- Mi không biết thực ư?

Cam Đường vẫn đáp:

- Không biết là không biết chứ còn thật với giả gì?

Bạch Bào quái nhân trợn mắt lên nói:

- Giỏi lắm! Mi không biết cũng không sao, nhưng là người thứ nhất dám ăn nói cứng rắn với bản lệnh chúa. Trước mắt ta mà còn trốn thoát được mi cũng là người đầu tiên. Bây giờ mi hãy nói rõ lai lịch đi.

Cam Đường nghiến răng hỏi:

- Các hạ tưởng tại hạ chịu nói ra ư?

- Phải nói chứ!

- Nếu vậy thì các hạ lầm rồi. Miễn thứ cho tại hạ không thể tuân mệnh được.

- Mi... dám...

- Có chi là dám với chẳng dám, các hạ muốn giết thì cứ hạ thủ đi!

- Ồ! Mi muốn chết nhưng không phải dễ đâu. Nếu mi không nói thực thì đừng hòng chết một cách sung sướng.

- Các hạ thất vọng mất rồi.

- Lời bản lệnh chúa đã nói ra thì trên thế gian không ai dám kháng cự.

Cam Đường dõng dạc đáp:

- Kẻ làm điều bất nghĩa tất nhiên phải chết. Các hạ đã làm cho quỷ thần cũng căm phẫn thì cái ngày mạt vận chẳng còn bao xa nữa.

Trong khoảnh khắc lời qua tiếng lại này, công lực Cam Đường đã nhờ tâm pháp của bản môn chuyển vận mà khôi phục lại được. Nhưng chàng không dám vọng động mà còn phải chờ cơ hội.

Bạch Bào quái nhân bật lên tràng cười ha hả nói:

- Tiểu tử! Bản lệnh chúa đã mang ngoại hiệu là Tử Thần thì làm gì có ngày mạt vận?...

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Đó chẳng qua là lời nói để tự dối mình.

Bạch Bào quái nhân gặng hỏi:

- Mi có nói hay không thì bảo?

- Không!

- Bản lệnh chúa muốn phá thể lệ một lần...

- Sao?

- Để mi sống mà xé nát ra từng mảnh.

Cam Đường bất giác hồn vía lên mây, vì nếu chàng bị phân thây thì nhất định phải chết. Mồ hôi trán chàng nhỏ giọt. Chàng tin rằng lão ma đầu này nói sao là làm được thế...

Bạch Bào quái nhân nhìn mặt chàng hỏi:

- Mi sợ rồi phải không?

- Hừ!

Cam Đường chỉ còn hy vọng tiếng tiêu lại nổi lên. Nhưng nó đã là kỳ tích thì chỉ phát hiện một lần, chẳng bao giờ có hai được. Chàng nghĩ thầm:

- Nếu quả đêm nay mình chết về tay Bạch Bào quái nhân thì thật không nhắm mắt được.

Vì ân cừu chưa trả, chàng chẳng cam tâm chịu chết. Nhưng cái hy vọng sống còn của chàng lại mong manh như ngàn cân treo đầu sợi tóc. Chàng đã trải qua mấy lần tử kiếp nhưng lần này thì chàng chắc là mạng sống của mình phải kết thúc.

Bạch Bào quái nhân mắt lộ sát khí. Hắn tiến lại vươn tay ra chụp xuống Cam Đường...

Cam Đường bề ngoài tuy không nói gì mà cũng không nhúc nhích, nhưng song chưởng của chàng đã vận chân nguyên đến tột độ để chuẩn bị phản kích đối phương một cách đột ngột.

Bạch Bào quái nhân vừa sờ đến áo Cam Đường thì bất thình lình một thanh âm lạnh lẽo như từ dưới địa ngục phát ra khiến người nghe phải ớn da gà. Thanh âm đó nói:

- Tử Thần! May lại gặp đây!

Bạch Bào quái nhân giật mình thu tay về, hắn quay đầu lại thì thấy một lão già gầy khẳng gầy kheo, râu tóc bạc phơ, mặt mũi hung dữ đứng cách chừng hai trượng.

Những tia mắt xanh lè lấp loáng của lão khiến người nhìn thấy tưởng chừng như ma quỷ hiện hình.

Cam Đường đưa mắt nhìn ra cũng sợ run tự hỏi:

- Người này là ai mà dám đến kiếm Tử Thần?

Hai bên trọn mắt nhìn nhau hồi lâu, Bạch Bào quái nhân cất tiếng hỏi:

- Ông bạn ở đâu?

Lão già gầy đét vẫn cất giọng lạnh lẽo như tiếng ma đói đáp:

- Bây giờ chưa đến lúc lão phu thông danh báo tính.

- Ông bạn đến đây là có ý gì?

- Đòi nợ!

- Đòi nợ ư? Ha ha! Ông bạn dám đến đòi nợ bản lệnh chúa thì thật là một kỳ nhân trong thiên hạ! Ông bạn đòi nợ gì?

- Nợ máu!

- Thử nói nghe!

- Chưa đến giờ!

Những câu trả lời đanh thép của lão khiến người nghe phải lạnh gáy.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Lão này dám ngang nhiên đến đòi nợ Tử Thần thì quyết không phải hạng tầm thường.

Bạch Bào quái nhân tức giận đến cực điểm, hắn xẵng giọng:

- Ông bạn nên nói rõ đi là hơn.

- Tại sao vậy?

- Bản lệnh chúa e rằng không còn cơ hội nào để mở miệng nữa.

- Chưa chắc!

- Thế thì nộp mạng đi!...

Bạch Bào quái nhân chưa dứt lời, đột nhiên mồm miệng cứng đơ. Hai tay hắn để trước ngực chưa kịp phóng ra hắn đã đứng ngay như pho tượng đá rồi không nhúc nhích được nữa.

Lão già gầy đét hai chân vẫn đứng yên, song chưởng tựa hồ thủ thế sắp nghinh địch. Thái độ của lão rất kỳ dị, trông chẳng có gì là đẹp mắt, nhưng khí thế ra chiều lấn át đối phương.

Cả hai người tựa như bị ma ám, mắt cũng không chớp.

Cam Đường rất lấy làm kỳ, hết nhìn Bạch Bào quái nhân lại nhìn lão già khô đét.

Hồi lâu, lâu lắm, chàng mới nhìn ra chỗ ảo diệu thế đứng của lão già khô đét rất kín đáo không một chút sơ hở. Đó là hiện tượng của một tay bản lãnh cực kỳ cao thâm.

Bạch Bào quái nhân muốn đánh vào chỗ nào cũng không được và bất luận hắn dùng chiêu thức gì để tấn công cũng chẳng ăn thua, mà còn lập tức bị đòn trí mạng của đối phương phản kích.

Từ ngày Bạch Bào quái nhân xuất hiện, đây là lần thứ nhất hắn gặp phải tay cao thủ tuyệt đỉnh. Có lẽ lão già khô đét này là tay kình địch duy nhất của Bạch Bào quái nhân.

Trong thiên hạ mà còn có tay cao thủ đương đầu với Bạch Bào quái nhân thì thiệt là một điều không ai nghĩ tới.

Lão già khô đét đã nói trước là đến để đòi nợ máu, dĩ nhiên phải đi đến chỗ kẻ sống người chết. Sở dĩ lão không báo danh trước mà cũng không nói rõ nguyên nhân chắc là vì lão chưa nắm chắc được phần thắng, nên lão già khô đét này có thể hạ sát được Bạch Bào quái nhân thì từ đây thiên hạ thái bình.

Cam Đường quên hết mọi nguy hiểm, bất giác chàng đứng phắt dậy. Chỗ chàng đứng ở ngang mé sau Bạch Bào quái nhân, gần kề gang tấc. Giả tỷ chàng động thủ một cách đột ngột mà Bạch Bào quái nhân đang mãi để hết tâm trí vào lão già thì tất hắn phải chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa.

Cam Đường xoay chuyển ý nghĩ rất mau, lăm le chỉ muốn động thủ. Chàng tính rằng mình ra chiêu không cần dùng toàn lực mà chỉ vận đến năm thành đánh ra là đủ tiêu trừ đại họa võ lâm. Thật là cơ hội nghìn năm một thuở.

Nhưng, lại một luồng ý nghĩ khác ngăn trở Cam Đường. Chàng nhớ tinh thần võ đạo thì chẳng kể đối phương là tay đại ma đầu, cùng hung cực ác đến đâu cũng không nên nhân lúc người ta không đề phòng mà hạ thủ. Đó là một điều tối kỵ đối với những kẻ sĩ theo đường chính đạo.

Mặc khác chàng xem chừng lão già khô đét cũng không phải hạng thiện lương.

Hành động trừ con sói để đón con hổ cũng là trí. Huống chi Bạch Bào quái nhân lại không phải là Tử Thần thật, bên trong chắc còn có những điều bí mật ghê gớm. Cứ tình hình này mà xét thì mình cũng không thể nào địch được lão già gầy đét. Nhúng tay vào chuyện ân oán của người khác cũng là điều tối kỵ trong võ lâm.

Cam Đường suy tính rồi từ từ lùi ra xa mấy bước.

Chương 46 - Một Chuyến Đi Không Về Rồi

Lão già khô đét cùng Bạch Bào quái nhân vẫn ở vào cái thế giằng co. Cuộc so tài cao thấp của hai tay cao thủ rất ghê gớm. Bên nào hơi sơ ý một chút tất bị đòn trí mạng.

Cam Đường lùi ra xa ngoài ba trượng rồi đứng lại. Kể ra chàng muốn dời khỏi nơi đây lúc này thì thật dễ dàng, nhưng bản tính thông thường của con nhà võ là không thể nào bỏ đi trước một cuộc chiến đấu hy hữu.

Thời gian lặng lẽ trôi. Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương, cơ hồ nghẹt thở. Chỉ trong một cái chớp mắt là có kẻ sống người chết. Nhưng tay bản lãnh cao cường đến cực điểm thì tinh thần cùng ý chí không dám sơ hở chút nào.

Cam Đường quên cả mình đang ở trong tình trạng nào. Chàng để hết tâm thần theo dõi cuộc tỷ đấu. Bất giác mồ hôi trán chàng nhỏ giọt. Bản lãnh chàng đã ghê gớm mà cũng không nhận xét trước được là ai thắng ai bại.

Tử Thần gặp tay đối thủ ngang sức là một việc hiếm thấy trong võ lâm. Vì từ trước tới nay hắn đã gặp ai là người đó phải chết.

Thấm thoát ba giờ trôi qua. Bạch Bào quái nhân cùng lão già khô đét vẫn ở trong tình trạng tương đương không phân hơn kém. Có điều cả hai bên, người đã bắt đầu run lên. Xem chừng cuộc sinh tử thắng bại sắp đến nơi rồi.

Giữa lúc ấy, một bóng đen nhảy xổ vào giữa hai người một cách đột ngột. Đồng thời tiếng quát vang lên! Bạch Bào quái nhân cùng lão già khô đét đều ra tay nhanh như chớp nhoáng. Đến Cam Đường cũng không kịp nhìn rõ họ đã dùng chiêu thức gì.

Quái! Một tiếng kêu khủng khiếp vang lên, lông chim bay tới tấp ra bốn phía.

Một khối đen sì rớt xuống trước mặt Cam Đường. Cuộc đấu cầm chừng của hai bên dừng lại và họ đều buông tay xuống.

Một hiện tượng quỷ khốc thần kinh lại diễn ra. Cam Đường bị biến cố đột ngột làm cho toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng định thần cúi đầu nhìn xuống, bất giác phải phì cười vì dưới chân chàng, vật rớt xuống vừa rồi chỉ là một con đại điêu. Chàng không ngờ con chim khổng lồ này đã giải khai cuộc tỷ đấu gay go giữa hai tay cao thủ tuyệt thế.

Giống điêu này sinh sản rất nhiều ở trong rừng sâu các địa hạt Vân Nam, Qúy Châu. Trên giải núi Đồng Bách cũng có giống chim này. Lẽ ra thì giống điêu không biết bay loạn xạ trong đêm tối. Người phóng con điêu thì mười phần có đến tám là đồng bọn của lão già khô đét, chắc họ muốn giải khai cuộc đấu cầm chừng giữa hai bên.

Không trường bỗng biến thành cuộc đấu trời long đất lở. Những luồng kình khí rào rạt như sóng cồn xô ra bốn mặt. Những chỗ tường đổ vách nát chịu không nổi sập xuống rồi cát bụi bay tứ tung. Hiện trạng không trường lúc này lại càng kinh tâm động phách. Huyết dịch trong người Cam Đường cũng tùy theo tiến triển trường đấu mà chạy rần rần trong huyết quản.

Hai bên đều thi triển những chiêu thức kỳ bí và hiểm độc tuyệt vời. Mỗi chiêu đánh ra đều có thể hạ sát đối phương trong chớp mắt. Cam Đường không tài nào nhìn rõ là hai bên đã trao đổi bao nhiêu chiêu thức. Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, đột nhiên một tiếng quát vang lên, tiếp theo là một tiếng rên vọng ra. Bóng người xa nhau một cách đột ngột.

Lão già gầy đét miệng phun máu tươi lùi lại đến ba trượng. Cặp mắt tán loạn chiếu ra những tia sáng xanh lè.

Bạch Bào quái nhân cười rộ một tiếng rồi hỏi:

- Ông bạn! Ông bạn là một tay kình địch nhất của bản lệnh chúa từ trước đến nay.

Bây giờ ông bạn đã báo danh được chưa?

Lão già gầy đét cất giọng khàn khàn đáp:

- Bây giờ cũng chưa phải lúc.

- Bản lệnh chúa e rằng đến lúc ông bạn muốn nói lại không mở miệng được nữa.

- Ngươi đừng khoác lác vội.

- Vậy lão hãy coi đây.

Bóng trắng lấp loáng. Bạch Bào quái nhân lại nhảy xổ về phía lão già khô đét.

Lão già khô đét đã bị thương dĩ nhiên không địch lại Bạch Bào quái nhân.

Cam Đường động tâm, chàng hối hận không ra tay để chế phục tên cự ma đã gây bao nhiêu huyết kiếp cho võ lâm. Bây giờ chàng cho là đã muộn mất rồi.

Chớp mắt Bạch Bào quái nhân lại băng mình tới trước mặt lão già khô đét chỉ còn cách chừng một trượng. Bầu không khí trong trường khẩn trương vô cùng!

Bộ râu bạc của lão già khô đét đã nhuộm máu đỏ hồng. Lão thấy địch nhân đến gần mà vẫn không tỏ thái độ muốn né tránh hay phản kích, khiến cho Cam Đường rất lấy làm nghi hoặc.

Lúc hai bên còn cách nhau tám thước, Bạch Bào quái nhân đột nhiên loạng choạng lùi lại ba bước, hắn gầm lên hỏi:

- Ngươi dùng độc ư?

Cam Đường nghe nói trong lòng không khỏi kinh hãi.

Lão già khô đét cười sằng sặc đáp:

- Đúng đó! Thuốc độc này là chất độc vô hình ghê gớm nhất thiên hạ.

Cam Đường nghe nói đến chất độc vô hình thì chàng lại run lên. Vì ở Thanh Long Bảo chàng đã trúng phải chất độc vô hình của Bách Độc Công Tử, suýt nữa mất mạng.

Chàng lại liên tưởng đến Lâm Vân liều mạng mạo hiểm tới động Trường Âm tìm thuốc giải. Nhưng ý niệm đó chỉ thoáng qua trong đầu óc vì tình thế trước mắt không để cho chàng rảnh

mà nghĩ nhiều hơn.

Bạch Bào quái nhân sửng sốt một chút rồi hằn học nói:

- Chất độc vô hình thì làm gì được bản lệnh chúa. Nhất định là ngươi phải chết.

Lão già khô đét lộ vẻ kinh hãi nói:

- Tử Thần! Chúng ta sẽ có lần khác gặp nhau.

Chưa dứt lời lão đã vọt đi như u linh quỷ mỵ.

Cam Đường sực nhớ tới tình trạng mình. Lão già kia mà đi rồi thì Bạch Bào quái nhân sẽ quay lại rắc rối với chàng.

Chàng nghĩ thế liền băng mình chạy đi...

Ở phía sau chàng còn nghe tiếng Bạch Bào quái nhân quát lên the thé:

- Lão độc vật! Chạy đi đâu? Bản lệnh chúa đã biết ngươi là ai rồi!

Câu này rõ ràng Bạch Bào quái nhân nói với lão già khô đét, nhưng Cam Đường cũng không dám chần chờ, chàng vừa ra khỏi miếu liền ẩn nấp ngay. Chàng biết là nếu mình cứ cắm đầu chạy thì không thể nào trốn thoát khỏi tay hắn được.

Sự thực không phải thế. Cam Đường ẩn nấp hồi lâu vẫn không thấy động tình gì.

Bạch Bào quái nhân chắc còn theo dõi hành tung lão già khô đét.

Lão già khô đét mà Bạch Bào quái nhân kêu bằng lão độc vật là ai? Phải chăng Phùng Thiếu Đan, chưởng môn phái Bách Độc? Nhưng tuổi y còn non nhiều mà bản lãnh y không thể cao cường đến mức này...

* * * Trời sáng rõ. Cam Đường quay vào trong miếu, chàng xuống giếng khô cắp gã điên lên. Trước hết chàng dùng thủ pháp độc đáo của bản môn để phong tỏa võ công gã rồi mới giải thông huyệt đạo.

Một lúc sau mấy bóng người vào miếu sục tìm.

Cam Đường vừa trông thấy thì mừng rỡ vô cùng. Bọn mới đến toàn là đệ tử Cái Bang. Người đi đầu chính là lão cái bốn nút. Chàng vội băng mình ra đón.

- Úi chao!

Quần cái la lên một tiếng kinh hoảng, sắc mặt mọi người xám ngắt. Lão cái bốn núi hỏi:

- Tôn giá là...

Cam Đường liền rút ống Long Phụng Trúc Tiêu là tín vật của thủ tòa trưởng lão mà bang chúa Cái Bang đã tặng cho, giơ cao lên hỏi:

- Các hạ có nhận được cái này không?

Lão cái bốn nút kinh ngạc la lên:

- Ủa!

Rồi khom lưng chắp tay đáp:

- Đồng Bách phân đà chúa là Lã Hữu Tín bái kiến thiếu hiệp.

Bọn đệ tử Cái Bang cũng thi lễ.

Cam Đường đáp lễ nói:

- Không dám!

Phân đà chúa Lã Hữu Tín ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Đêm qua phải chăng là thiếu hiệp...

- Chính thị!

- Lão hóa tử xin có lời cảm tạ. Thiếu hiệp đến đây...

Cam Đường ngắt lời:

- Tại hạ có việc này muốn ủy thác cho các hạ được chăng?

- Không dám, nói là chuyện ủy thác lão hóa tử đã tiếp được tin của tổng đà, xin kính cẩn chờ lệnh thiếu hiệp.

Cam Đường trong lòng rất cảm động, chàng nghiêm trang nói:

- Xin thứ cho tại hạ không thể báo danh được.

- Thiếu hiệp có việc gì xin cứ sai bảo.

Cam Đường chỉ vào gã điên nói:

- Ông bạn mắc chứng tê liệt, tại hạ đang muốn kiếm thuốc cho y nhưng đem theo bất tiện, nên tại hạ muốn nhờ các hạ trông nom giúp cho.

Lã Hữu Tín ngắt lời:

- Xá chi việc nhỏ mọn này? Lão hóa tử xin tuân mệnh.

- Còn một chuyện nữa.

- Xin cứ chỉ dạy!

- Tòa miếu này phải chăng là trụ sở của quý đà?

- Phải đó!

- Tử Thần đã xuất hiên nơi đây, tại hạ tưởng nên dời đi chỗ khác là hơn.

- Lão hóa tử đã nghĩ đến chuyện đó.

- Vậy thì hay lắm! Ông bạn của tại hạ đây có nhiều chuyện rắc rối, xin các hạ hết sức giữ bí mật

cho, đừng để người ngoài trông thấy...

- Xin thiếu hiệp yên tâm.

Cam Đường chợt nhớ tới mục đích chuyến đi này, Lã Hữu Tín đã là phân đà chúa của phân đà Đồng Bách thì đối với việc kia nhất định lão biết rõ. Chàng liền nói:

- Tại hạ còn có việc muốn thỉnh giáo được chăng?

Lã Hữu Tín nhiệt thành đáp:

- Xin thiếu hiệp cho hay.

- Vì lẽ gì phái Đồng Bách lại mai danh ẩn tích?

- Đó là muốn tạm lánh con mắt hung dữ của Tử Thần.

- Ủa! Tại hạ có việc rất cần muốn gặp chưởng môn phái đó, các hạ có biết Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang hiện ở đâu không?

- Cái đó...

Phân đà chúa Lã Hữu Tín chau mày ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Chỗ ở của Phàn chưởng môn không muốn để cho ai biết. Đồng thời y cự tuyệt không chịu ra mắt bất cứ một ai. Nhưng y cùng thủ tòa trưởng lão tệ bang có mối thâm giao. Đã có cây trúc tiêu này, may ra có thể gặp được. Để lão hóa tử hết sức thử xem.

Cam Đường cảm kích đáp:

- Tại hạ xin phiền các hạ giúp cho.

- Bây giờ đi ngay chứ?

- Được lắm!

- Xin mời thiếu hiệp theo lão hóa tử lên đường.

Lã Hữu Tín nói xong quay lại gọi một gã trung niên:

- Uông chấp sự!

- Có đệ tử đây!

- Uông chấp sự đưa ông bạn này về tân đà và tự mình trông nom cho y, chớ để tiết lộ ra ngoài.

- Đệ tử xin tuân lệnh.

Lã Hữu Tín day lại nói với Cam Đường:

- Xin thiếu hiệp cho lão hóa tử đi trước dẫn đường, còn thiếu hiệp theo sau một quãng xa xa.

- Phải lắm!

Cam Đường theo sau Đồng Bách phân đà chúa Lã Hữu Tín cách một quãng khá xa. Lão chọn

những đường hẻo lánh mà đi. Đi chừng một giờ thì đến một khu thung lũng trúc rậm như rừng. Rải rác có bảy tám nhà ở. Nơi đây tưởng chừng như cõi đào nguyên ngoài thế tục.

Lã Hữu Tín dừng bước lại nói:

- Đến nơi rồi! Xin thiếu hiệp chờ một chút!

- Các hạ cứ tùy tiện cho.

Lã Hữu Tín bước cao bước thấp đi vào chỗ mấy nhà ở.

Chỉ trong khoảnh khắc trong thôn một bóng trắng chạy ra nhanh như chớp thoáng cái đã đến. Bóng trắng này là một chàng thiếu niên áo trắng, môi đỏ răng trắng, tuấn nhã phi phàm. Gã mới vào khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Cam Đường vừa thấy mặt thiếu niên thì không khỏi động tâm. Dường như thiếu niên này chàng đã quen mặt.

Bạch y thiếu niên nhanh nhẩu thi lễ hỏi:

- Phải chăng ông bạn đã theo Lã phân đà chúa đến đây?

Cam Đường đáp lễ nói:

- Chính thị tại hạ.

- Mời ông bạn đi theo tiểu đệ.

Gã nói xong đi trước dẫn đường.

Cam Đường muốn hỏi họ tên gã nhưng lại nhớ ra là mình không thể thông danh được, nên không hỏi nữa lặng lẽ đi theo gã.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người vào trong một nhà nông gia. Bạch y thiếu niên dừng bước trước cửa thảo đường, đứng tránh sang bên nói:

- Mời ông bạn vào đi.

Cam Đường nghiêm trang bước vào. Trong thảo đường một lão già trạc năm mươi tuổi ăn mặc ra kiểu nông phu đứng dậy nghênh tiếp. Mặt lão rất oai nghiêm. Tuy lão ăn mặc lối thôn quê mà không mất vẻ trang trọng. Đứng bên là Cái Bang phân đà chúa Lã Hữu Tín. Lão là ai không cần hỏi chàng cũng biết rồi.

Cam Đường cung kính xá dài nói:

- Tại hạ mạo muội đến đây bái yết, xin chưởng môn tha thứ cho.

Vân Hán Nhất Ngạc niềm nở đáp:

- Lão phu ở nơi thôn dã quê mùa, tiểu hữu miễn trách. Mời tiểu hữu ngồi.

Chủ khách an tọa rồi, Vân Hán Nhất Ngạc lên tiếng hỏi:

- Tiểu hữu có điều chi chiếu cố tới lão phu?

- Vãn bối xin chưởng môn nhân vui lòng cho hay tin tức một vị tiền bối trong võ lâm.

- À quên! Lão phu chưa kịp hỏi tôn danh tiểu hữu.

Cam Đường ra chiều bẽn lẽn. Chàng không dám tiết lộ thân thế, ngập ngừng xưng danh:

- Vãn bối... tên gọi Thi Thiên Đường!

Vân Hán Nhất Ngạc đột nhiên biến sắc run lên hỏi:

- Thiên Tuyệt Môn thiếu chủ ư?

Cam Đường băn khoăn đáp:

- Dạ phải!

Bóng trắng thấp thoáng, thiếu niên áo trắng vừa rồi lại xuất hiện trỏ tay vào mặt Cam Đường hỏi:

- Ngươi là Thi Thiên Đường ư?

Biến diễn này khiến cho Cam Đường rất nghi hoặc. Chàng đứng lên hỏi:

- Tại hạ có điều chi xúc phạm?

Vân Hán Nhất Ngạc trợn mắt nhìn bạch y thiếu niên quát:

- Lui ra!

Bạch y thiếu niên hầm hầm trừng mắt nhìn Cam Đường một lần nữa mới rút lui.

Lã Hữu Tín nhăn tít cặp lông mày ra chiều băn khoăn nói:

- Phàn chưởng môn! Xin chưởng môn vì chút bạc diện của Lương trưởng lão mà tiếp đãi thiếu hiệp.

Vân Hán Nhất Ngạc tựa hồ cố nén cơn xúc động, hồi lâu vẻ mặt mới hòa hoãn lại hỏi:

- Tiểu hữu muốn hỏi dò bản tòa về tin tức ai?

Cam Đường không hiểu tại sao sau khi mình báo danh mà đối phương lai có phản ứng mãnh liệt. Chẳng lẽ phái Đồng Bách cùng phái Thiên Tuyệt đã có điều chi xích mích?

Chàng tự nghĩ từ khi len lỏi vào chốn giang hồ thì trừ Ngọc Điệp Bảo và Bách Độc Môn cùng mấy tên ma đầu, chàng chưa từng kết oán với ai. Huống chi đối với phái này chàng chưa từng quen biết và đây là lần thứ nhất chàng mới gặp mặt Vân Hán Nhất Ngạc.

Chàng muốn giũ áo ra đi, nhưng nhớ tới cái mộng muốn vẹn tròn hiếu đạo, vì cần biết tin tức mẫu thân nên chàng chẳng quản khuất tất cho nên việc. Đồng thời chàng muốn phanh phui vụ bí mật này.

Cam Đường ngẫm nghĩ một chút rồi không trả lời thẳng vào câu hỏi, chàng ngần ngừ hỏi lại:

- Xin chưởng môn chỉ thị cho tại hạ có chỗ nào khuất khúc?

Lúc này Vân Hán Nhất Ngạc đã bình tĩnh lại liền tủm tỉm cười đáp:

- Bên trong chắc có chỗ hiểu lầm. Nhưng hiện nay tiểu hữu đến đây là khách, tạm thời chưa đề cập đến điều đó.

- Rồi cũng có một ngày phải nói đến, chi bằng...

Vân Hán Nhất Ngạc trả lời:

- Đó là việc sau này. Bây giờ chúng ta trở lại chính đề. Tiểu hữu muốn biết tin tức ai?

- Tam Mục lão nhân.

Vân Hán Nhất Ngạc tái mặt đi, tỏ vẻ rất khích động hỏi:

- Tam Mục lão nhân ư?

- Đúng thế!

- Tiểu hữu tìm lão có chuyện chi?

- Để hỏi hành tung một người khác.

- Ai vậy?

- Về điểm này xin tiền bối miễn cho khỏi trình bày.

- Tại sao thái độ của tiểu hữu không được rõ rệt?

- Xin tiền bối rộng dung cho, sau này vãn bối sẽ đến thỉnh tội. Hiện giờ có chỗ khổ tâm chưa nói ra được.

Vân Hán Nhất Ngạc trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Tiểu hữu không còn có ý gì khác nữa ư?

- Không có!

- Thế thì bản tòa ưng chịu hết sức giúp.

- Vãn bối cảm kích vô cùng.

- Nhưng có được như nguyện hay không bản tòa chưa dám nói trước.

Cam Đường ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Vân Hán Nhất Ngạc đáp:

- Lão ta là người hạc nội mây ngàn, hành tung vô định, và đã lâu nay từ tạ võ lâm không lai vãng với một ai nữa.

Cam Đường tưởng chừng như trái tim chìm xuống. Chàng cho là chuyến đi này khác nào mò trăng đáy biển, bắt bóng trong gương. Nhưng cũng đành vậy chứ biết làm sao. Chàng bần thần hỏi:

- Chưởng môn nhân không biết đích xác hành tung lão ư?

- Sự thực là như vậy, nhưng bản tòa đã hứa lời ra sức, dĩ nhiên phải tận tâm. Khi nào biết được hành tung Tam Mục lão tiền bối sẽ thông tin cho Lã phân đà chúa hay, có tiện chăng?

Lã Hữu Tín đỡ lời:

- Thiếu hiệp! Như thế là phải.

Cam Đường không sao được đành gật đầu. Chàng cũng biết Vân Hán Nhất Ngạc nói như vậy không chắc đã là sự thật, nhưng chàng không còn biện pháp nào khác nữa.

Từ lúc chàng xưng danh, cứ biến diễn mà suy luận thì dường như hãy còn có điều chi ám muội. Sự giao thiệp giữa hai bên vẫn có điều khách khí. Chàng kết luận việc này cần phải quay về hỏi thủ tòa trưởng lão bản môn cho biết rõ hơn, thì may ra công cuộc hành động của mình mới có kết quả.

- Vãn bối xin cáo từ, mong rằng chưởng môn nhân tha thứ cho cái tội đã đến quấy nhiễu.

Cái Bang phân đà chúa Lã Hữu Tín cũng đứng lên theo.

Vân Hán Nhất Ngạc không có ý lưu khách cũng đứng dậy chắp tay nói:

- Chúng ta cứ thế mà hành động, xin thứ cho bản tòa không tiễn chân được.

Cam Đường cùng Lã Hữu Tín cáo từ rồi lên đường. Đi một quãng xa, Cam Đường dừng bước lại, hỏi:

- Lã đà chúa! Xin đà chúa chiếu cố cho tệ hữu, xin cáo từ.

- Điều đó bất tất thiếu hiệp phải băn khoăn. Có điều nếu Phàn chưởng môn đưa tin tức về Tam Mục lão nhân...

Cam Đường ngắt lời:

- Tại hạ sẽ có người liên lạc.

- Vậy chúng ta sẽ gặp nhau.

Lã Hữu Tín từ biệt rồi đi.

Cam Đường vẫn hoang mang như người mất của. Chàng quay lại nhìn khu thung lũng một lần nữa, toan cất bước đi thẳng đột nhiên có tiếng người gọi:

- Thi Thiên Đường đừng chạy nữa!

Cam Đường nghe tiếng gọi giật mình nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy bạch y thiếu niên đang đứng ngoài ba trượng, vẻ mặt lầm lì. Gã đã chờ ở đây từ trước rồi.

Chương 47 - Tam Mục Lão Nhân Là Ai?

Cam Đường vừa thấy mặt bạch y thiếu niên, trong đầu óc chàng lại cảm thấy gã là người quen. Chàng chau mày hỏi:

- Tiểu hữu có điều chi dạy bảo?

Bạch y thiếu niên đảo mắt nhìn Cam Đường bằng con mắt hằn học, gã đáp:

- Chả có điều chi hết. Ta chỉ muốn lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của phái Thiên Tuyệt.

Cam Đường sửng sốt hỏi:

- Phải chăng tiểu hữu là thiếu môn chủ phái Đồng Bách?

- Không phải!

Cam Đường lại càng nghi hoặc, không hiểu thân thế đối phương ra sao. Chàng thản nhiên hỏi:

- Cách xưng hô tiểu hữu thế nào đây?

- Cái đó vô ích. Bây giờ là lúc mạnh sống yếu chết.

Cam Đường sửng sốt hỏi:

- Sao? Quyết đấu trí mạng ư?

- Đúng thế!

- Tại sao thế?

- Chẳng tại sao cả, ta thích vậy thôi.

- Nhưng ít ra tiểu hữu cũng cho biết lý do chứ?

- Ta không nói thì sao?

- Tại hạ không động thủ với tiểu hữu.

- Ngươi sợ rồi phải không?

- Tiểu hữu muốn nói sao thì nói, tại hạ chẳng để tâm.

- Ngươi thật là ngông cuồng, ngươi nhất định ta phải nói rõ lý do mới động thủ ư?

- Phải thế chứ!

Bạch y thiếu niên ngẫm nghĩ một chút rồi nghiến răng hỏi:

- Ngươi có biết Lâm Vân là ai không?

Cam Đường lại càng không hiểu, hỏi:

- Quen biết chứ. Vậy thì sao?

- Ngươi hãy nghe cho rõ, ta tên gọi là Lâm Bằng. Lâm Vân là tỷ nương ta. Bây giờ ngươi hiểu rõ lý do động thủ chưa?

Cam Đường tỉnh ngộ, lẩm bẩm:

- Té ra gã là em Lâm Vân! Thảo nào mình trông rất quen mặt. Thì ra mặt gã giống như Lâm Vân. Cứ tình trạng này mà suy thì giữa phái Đồng Bách và phái Kỳ Môn tất có mối hiềm khích sâu xa, chẳng trách mình vừa xưng danh đối phương đã phản ứng mãnh liệt.

Phái Đồng Bách đã có mối liên quan với phái Kỳ Môn thì dĩ nhiên có liên quan đến Ma Mẫu.

Cam Đường nghĩ tới đây sát khí lại nổi lên. Nhưng phái Kỳ Môn có tham dự vào vụ huyết Thánh Thành hay không chàng chưa có gì chứng thực được, vậy chàng không thể hành động một cách mạo muội.

Nghĩ tới đây, làn sát khí trên mặt chàng từ từ dẹp xuống. Rồi chàng nhớ tới Lâm Vân nghĩa nặng tày non, tình sâu như biển, và chàng có hàng trăm lý do để không động thủ với Lâm Bằng.

Lâm Bằng tiến lại gần, khí thế rất hăng hái nói:

- Nào động thủ đi!

Cam Đường lắc đầu đáp:

- Ta không động thủ với ngươi đâu.

- Tại sao vậy?

- Vì ta nghĩ đến thư thư ngươi.

- Bất tất phải thế! Sớm muộn gì thư thư ta cũng giết ngươi mà.

Cam Đường nhăn nhó cười nói:

- Đó lại là chuyện khác, bây giờ chưa nói tới.

- Ta tưởng thư thư ta giết ngươi cũng như ta hạ thủ mà thôi.

- Nhưng ta không muốn động thủ với ngươi.

- Trừ phi ngươi ưng chịu một điều thì ta mới tha cho.

- Điều gì?

- Ngươi phải cho ta biết chỗ tổng đàn Thiên Tuyệt Môn.

Cam Đường suýt nữa bật lên tiếng cười. Thật là nghé con không biết sợ cọp, nên mới nói ra những điều không biết trời cao đất dày là gì. Quả nhiên Cửu Tà Ma Mẫu và Kỳ Môn lệnh chúa đều có mưu đồ như vậy, nhưng ở miệng Lâm Bằng thốt ra thì lại là lời nói khoác đáng buồn cười. Chàng liền hỏi lại:

- Ngươi tưởng bức bách ta như thế được ư?

Lâm Bằng trợn mắt lên quát:

- Thế thì ngươi phải động thủ.

- Ngươi muốn liều mạng hay sao?

- Nếu ta không chết thì quyết chẳng chịu thôi.

Cam Đường lại hỏi:

- Nhưng ta không muốn hạ sát ngươi thì sao?

- Ngươi nói khoác thế mà không biết nhục ư? Đừng rườm lời nữa, để sự thực chứng minh điều đó.

- Nhưng ngươi không phải là địch thủ của ta.

- Gã họ Thi kia! Ngươi tưởng nói mấy câu khoác lác là hăm dọa được bản thiếu môn chủ phải rút lui ư?

Dù sao Cam Đường cũng chưa lớn tuổi, chàng không dẹp được cơn tức giận, hắng giọng hỏi lại:

- Không động thủ không được hay sao?

- Nhất định là thế!

- Vậy ngươi ra tay đi!

Lâm Bằng tức giận, phóng ra một chưởng. Chưởng lực của gã kỳ bí tuyệt luân, mãnh liệt kinh hồn lại nhanh như điện chớp, nhằm điểm vào ba huyệt đạo ở trước ngực và bụng Cam Đường.

Cam Đường giơ hai tay lên, nhưng không hiểu chàng nghĩ sao lại buông xuống, chắc chàng nghĩ mình thiếu nợ Lâm Vân rất nhiều, kiếp này lo trả chưa xong, lại còn sát hại em nàng thì sao đành lòng. Võ học phái Thiên Tuyệt chỉ có công không có thủ.

Khi chàng đã ra tay, trừ phi đối phương bản lãnh hơn mình, không thì chẳng chết tất cũng bị trọng thương.

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì binh một tiếng! Phát chưởng đánh trúng ngực Cam Đường khiến cho chàng phải lùi lại. Chàng cảm thấy khí huyết nhộn nhạo thì ngấm ngầm kinh hãi cho bản lãnh ghê gớm của thiếu niên. Nếu võ học của chàng không đến chỗ kỳ bí, khí huyết vận hành theo lối thông thường thì phát chưởng này có thể làm cho chàng mất mạng rồi.

Lâm Bằng cũng giật mình kinh hãi vì phát chưởng gã đánh tới không làm ngã được đối phương. Gã thộn mặt ra một lúc rồi hỏi:

- Sao ngươi không đánh trả ta?

Cam Đường chậm rãi đáp:

- Vì ta nể mặt thư thư ngươi.

Lâm Bằng tức giận nói:

- Ta không cần ngươi nể nang gì hết.

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Ta có cần ngươi lãnh thụ mối nhân tình đó đâu.

- Ngươi tưởng không đánh trả ta là ta không giết ngươi chăng?

- Ngươi cứ thử xem có được không?

- Coi chưởng đây!

Lâm Bằng vừa quát vừa vung chưởng đánh vào đầu Cam Đường. Nhưng thế chưởng đến giữa đường đột nhiên đổi hướng đi chênh chếch, đồng thời tay trái ra chiêu rất mau lẹ và kỳ bí. Chiêu thức này dù là tay cao thủ võ lâm cũng khó lòng chống cự nổi.

Cam Đường uốn người đi né tránh, chỉ khe chừng hạt thóc, phát chưởng của đối phương lại đánh vào quãng không.

Lâm Bằng đã hai lần ra tay không ăn thua gì. Gã vừa thẹn, vừa tức giận lùi lại một bước quát lên:

- Thi Thiên Đường! Bản thiếu môn chủ dùng độc đây!

Gã nói xong, hai tay giơ cao phất ra một cái.

Cam Đường run lên. Chàng ngửi thấy một mùi thơm như hương xạ. Sát khí bừng bừng, chàng run giọng hỏi:

- Lâm Bằng! Ngươi bức bách ta phải giết ngươi chăng!

Lâm Bằng lại vung tay lên, người gã băng đi lùi lại hai trượng.

Kể ra thì võ sĩ chính phái không nên dùng độc. Nhưng gã la lên trước rồi mới ra tay thì cũng không mất phong thể con nhà võ.

Cam Đường đã bao lần bị khốn khổ vì chất độc cơ hồ mất mạng. Chàng ghét cay ghét đắng kẻ dùng độc. Đang lúc căm giận, chàng hắng giọng một cái, vươn tay ra chụp.

Lâm Bằng kinh hãi kêu lên:

- Ngươi không sợ...

Gã vừa kêu được nửa câu thì bị Cam Đường nắm lấy. Chàng nghiến răng nói:

- Lâm Bằng! Ta không muốn giết ngươi nhưng ngươi bức bách ta.

Lâm Bằng vẫn bướng bỉnh:

- Ta đã bảo trước! Nếu ngươi không chết thì ta phải mất mạng chẳng có chi là lạ.

Nhưng ta hỏi ngươi, chất độc Văn Hương Trụy Mã của bản môn trăm lần dùng đều trúng cả

trăm mà sao ta phóng ra hai lần ngươi vẫn không ngã?

Cam Đường chợt tỉnh ngộ, vì trong mình chàng có viên Tích Độc Châu mà nữ quái ma Hồng Nhan Bạch Phát trong hang núi Thái Hàng đã cho chàng mượn, nên chất độc không làm cho chàng ngã ra được. Chàng cười lạt đáp:

- Có xá gì thứ chất độc nhỏ mọn đó.

- Ta chịu ngươi là giỏi. Ngươi hạ thủ đi thôi.

Khí phách anh hùng của gã thiếu niên này thực khiến cho người ta phải tâm phục.

Hình ảnh Lâm Vân lại lập lờ trước mắt Cam Đường. Đột nhiên chàng buông tay ra rồi nói:

- Ta đã bảo không cần giết ngươi.

Lâm Bằng tức giận gầm lên:

- Gã họ Thi kia! Ta không cần ngươi thi ơn với ta.

- Ngươi lầm rồi. Ta chỉ nghĩ tới thư thư ngươi mà thôi.

- Thư thư ta cũng muốn giết ngươi.

- Đó lại là một chuyện khác, vì ta nợ nàng quá nhiều rồi.

- Ngươi bỏ qua cơ hội này rồi đừng hối hận nhé.

- Hối hận cái gì?

- Ta sẽ giết ngươi bất cứ bằng thủ đoạn gì.

Cam Đường thản nhiên đáp:

- Lần sau gặp ngươi ta sẽ giết ngươi.

- Vậy bây giờ chúng ta đi thôi!

- Khoan đã!

- Ngươi hối hận rồi phải không?

Cam Đường trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ta không đến nỗi thế đâu. Nhưng ta có điều muốn hỏi ngươi.

- Điều gì?

- Ngươi có biết hành tung Tam Mục lão nhân không?

Lâm Bằng cười ha hả nói:

- Thi Thiên Đường! Té ra ngươi không giết ta là vì thế?

Cam Đường xua tay nói:

- Không! Ta không bức bách ngươi phải nói, thôi ngươi đi đi!

Dứt lời chàng cũng trở gót đi luôn.

Bóng trắng thấp thoáng. Lâm Bằng đã đứng trước mặt Cam Đường, gã lên tiếng:

- Khoan đã!

- Sao nữa?

- Ta nói cho ngươi hay.

- Sao bây giờ ngươi lại thay đổi chủ ý?

- Dù ngươi có nói khích ta, ta cũng không cần. Ta hãy gạt bỏ cừu hận ra một bên mà coi ngươi cũng đáng là một tay võ sĩ. Ta nguyện ý cho ngươi hay, nhưng ta cảnh cáo trước, con người mà ngươi muốn kiếm đó chẳng tử tế gì đâu.

Cam Đường trong lòng phấn khởi. Chàng tính rằng nếu gặp được Tam Mục lão nhân là lập tức có thể biết rõ những vụ bí mật về mẫu thân. Nếu Lâm Bằng chịu nói chỗ ở của Tam Mục lão nhân thì đủ chứng minh lão Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang bảo mình là sẽ giúp giùm tìm kiếm hành tung Tam Mục lão nhân chỉ là lời từ chối khéo.

Cam Đường nghĩ vậy liền ôn tồn nói:

- Ta ghi nhớ mối ân tình này của ngươi.

- Ta không cần. Hai ta đã là kẻ thù một sống một chết thì tình trạng này vẫn không thay đổi được. Ta muốn bảo ngươi thì bảo thôi.

- Vậy ngươi hãy nói ra.

- Ngươi đã gặp lão rồi đó.

Cam Đường ngơ ngác không hiểu ra sao, hỏi lại:

- Sao? Ta gặp lão rồi ư?

- Đúng thế!

- Gặp ở đâu?

- Ngươi có biết Tam Mục lão nhân là ai không!

- Ai?

- Chính ngoại công ta đó.

Cam Đường như nghe tiếng sét đánh bên tai, chàng trợn mắt lên lùi lại một bước dài. Trong lòng vô cùng khích động, chàng hỏi:

- Tam Mục lão nhân là ngoại công ngươi ư?

Lâm Bằng cười lạt nói:

- Thế nào? Ta đã bảo ngươi là người đối với ngươi chẳng tử tế gì đâu.

- Ngươi... nói thực đấy chứ?

- Ta gạt ngươi làm chi?

Cam Đường chẳng khác gì người xảy chân ngã vào thùng băng. Toàn thân chàng giá lạnh. Tam Mục lão nhân là ngoại công Lâm Bằng thì dĩ nhiên là phụ thân Ma Mẫu.

Thật là một điều không bao giờ chàng nghĩ tới. Chàng lẩm bẩm:

- Đúng rồi! Mình đã gặp lão trong núi Đồng Bách. Trên trán lão có một vết thẹo, mới trông cũng tựa như người ba mắt.

Cam Đường nghĩ tới Ma Chưởng của Tam Mục lão nhân kiềm chế được tâm thần người ta thì lại càng run lên bần bật. Giả tỷ lão dùng công lực đó để đối phó với địch nhân thì chẳng ai chống nổi.

Chàng nghĩ rằng Tam Mục lão nhân có thể là tay chủ hung trong vụ huyết án Thánh Thành. Với bản lãnh của lão thì Võ Thánh phụ thân chàng khó lòng thoát chết.

Chàng cho như vậy là đúng.

Cam Đường ngấm ngầm nghiến răng tự hỏi:

- Nam Cung trưởng lão truyền tin cho mình bảo kiếm Tam Mục lão nhân để hỏi tin tức mẫu thân, không biết y đã căn cứ vào đâu? Mình đã không phải là tay đối thủ của Tam Mục lão nhân mà thân thế lại bộc lộ thì khác nào cào cào nhảy vào đống lửa để tự thiêu thân. Không hiểu trong vụ này còn có điều chi ngoắt ngoéo hay là Nam Cung trưởng lão đã lầm lộn trong khi báo tin này?

Cam Đường hy vọng tìm tung tích của mẫu thân, ngờ đâu bây giờ lại bị thất vọng chua cay. Chàng muốn nghĩ thế nào cũng không ra được vì lẽ gì Nam Cung trưởng lão lại bảo mình do thám tin tức mẫu thân nơi Tam Mục lão nhân và chàng chỉ kết luận là lão đã lầm lỗi trong việc phán đoán hay là lão không biết lai lịch chân chính của Tam Mục lão nhân.

Lâm Bằng thấy Cam Đường thay đổi sắc mặt mấy lần. Lặng lẽ hồi lâu, gã liền hỏi móc:

- Sao? Ta nói có đúng không?

Cam Đường lơ đãng như không nghe tiếng, màn kịch thảm tuyệt nhân hoàn, máu đổ chan hòa, hơn trăm thây chết lại hiển hiện trong đầu óc chàng. Ngoài con dâm phụ Lục Tú Trinh cùng chàng, không còn ai sống sót.

Vụ Ma Bài đã chứng minh hung thủ là Cửu Tà Ma Mẫu không còn nghi ngờ gì nữa. Tam Mục lão nhân và Kỳ Môn lệnh chúa thì chưa có gì chứng thực rõ ràng. Hoặc giả ngoài những người này ra còn có kẻ khác giúp cho mẹ con mụ cũng nên.

Hình ảnh Lâm Vân lại hiện ra trước mắt Cam Đường, nàng đã mấy phen cứu mạng cho chàng.

Cam Đường nghĩ tới đây bất giác buông một tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Tạo vật an bài thật nhiều nỗi éo le đưa người có mối thù sâu tựa bể vào bẫy ân tình bất diệt. Ơn phải đền, thù phải báo. Dĩ nhiên Lâm Vân chẳng thể ngồi nhìn bậc tôn thân bị hạ sát, nên nàng đành lấy cái chết để giải thoát.

Lâm Bằng lại nói:

- Thi Thiên Đường! Nếu ngươi muốn gặp tổ phụ ta thì lại lên núi Đồng Bách.

Nhưng ta nói thật cho ngươi hay, ngươi có muốn chết thì hãy lên, không thì tránh đi là hơn.

Cam Đường quắc mắt nói:

- Thôi ngươi đi đi! Đừng để ta thay đổi chủ ý nữa.

Lâm Bằng máy môi mấy lần nói nhưng gã lại thôi, băng mình chạy luôn.

Bóng Lâm Bằng vừa mất hút thì lại có hai bóng người nhỏ nhắn nhảy vọt tới nói:

- Xin bái kiến thiếu chủ!

Hai thị tỳ này chính là thị tỳ của Thái phu nhân tên gọi Lục Đế và Hồng Tường.

Nhị tỳ xuất hiện lúc này thiệt là một sự bất ngờ. Cam Đường nói:

- Miễn lễ! Sao ngươi biết mà đến đây kiếm ta?

Lục Đế đáp:

- Bọn nô tỳ theo lời gia nhân Ngọc Điệp Bảo mách mới biết hành tung của thiếu chủ mà đến đây, quả nhiên được gặp.

- Ồ!

- Bẩm thiếu chủ! Thái phu nhân truyền tin mời thiếu chủ lập tức trở về địa cung.

Cam Đường sửng sốt hỏi:

- Lại xảy ra chuyện gì vậy?

- Tiểu tỳ không biết.

- Vậy ta về ngay bây giờ.

Cam Đường nhớ tới gã điên mà chàng còn gửi nơi đà chúa Lã Hữu Tín ở phân đà Đồng Bách Cái Bang. Miệng gã lẩm bẩm hai chữ Thánh Thành khiến cho chàng ngờ vụ này có điều bí mật ghê gớm.

Cam Đường nghĩ tới đây liền hỏi:

- Trong bản môn thì ai là người cao tay nhất về thuật Kỳ Hoàng?

Hồng Tường đáp:

- Thứ nhất là Thái phu nhân.

Cam Đường lại hỏi:

- Ngoài Thái phu nhân còn ai là tay khá nhất?

- Tổng quản Đông Phương Nhất Dương.

- Dưới nữa còn ai không?

- Tôn viện chúa ở viện chấp pháp.

- Ủa! Thế thì...

Lục Đế hỏi xen vào:

- Thiếu chủ muốn hỏi làm chi?

- Dĩ nhiên là ta có việc. Hiện giờ những người ở bên ngoài ai là tay giỏi nhất?

- Nam Cung trưởng lão cũng ngang với Trình viện chúa. Bọn tiểu tỳ đây cũng hiểu sơ qua. Không hiểu thiếu chủ có việc chi truyền dạy?

Cam Đường ngần ngừ đáp:

- Ta muốn chữa cho một người.

- Ai vậy?

- Hiện giờ chưa biết lai lịch hắn.

- Thương thế hắn ra sao?

- Hắn bị bệnh mất trí.

- Hắn phải chứng điên khùng ư?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lục Đế chau mày nói:

- Chứng điên khùng là một bệnh khó chữa nhất trong y học. Ngoài Thái phu nhân và mấy tay cao thủ ra e rằng không ai chữa được.

Cam Đường như sực nhớ tới điều gì, lại hỏi:

- Vậy ta hãy về địa cung trước rồi sẽ liệu. Hai ngươi đi đâu?

- Đương nhiên là theo hầu thiếu chủ.

- Vậy ta lên đường thôi!

Cam Đường vì muốn tránh sự theo dõi của Bạch Bào quái nhân, nên lại thay đổi sắc mặt. Ba người đi mấy ngày thì về đến Thiên Tuyệt địa cung. Cam Đường nhớ lại những cuộc tao ngộ trong vòng hơn năm nay không khỏi đem lòng cảm khái. Chàng dùng thuốc phục dung để khôi

phục lại chân tướng rồi lật đật tìm đến phòng Thái phu nhân.

Cam Đường đang đi trên dãy hành lang thì gặp một người áo vàng chạy đến đón chúc câu vạn phúc rồi nói:

- Thiếu chủ đã trở về, tỳ tử xin bái kiến.

Người áo vàng này chính là Ngũ Nhược Lan đã mưu việc hành thích Tây Môn Tung ở Ngọc Điệp Bảo nhưng chưa thành công thì bị thương. Nàng được thủ tòa trưởng lão Nam Cung Do cứu thoát đưa về.

Cam Đường ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Ngũ cô nương đấy ư?

Ngũ Nhược Lan ngắt lời:

- Xin thiếu chủ kêu tỳ tử bằng Hoàng Mai.

- Hoàng Mai ư?

- Phải rồi! Nhờ ơn Thái phu nhân thu dụng dưới trướng và đổi tên là Hoàng Mai.

- Ủa! Vậy thì hay lắm! Hiện giờ Thái phu nhân...

Cam Đường chưa dứt lời thì thanh âm Thái phu nhân từ trong nhà tiểu sảnh đã vọng ra:

- Đường nhi! Vào đây!

Cam Đường khoa chân bước vào thấy Thái phu nhân đang ngồi tựa trên ghế An Lạc. Chàng vội vàng quỳ xuống nói:

- Hài nhi xin tham kiếm mẫu thân.

- Ta miễn lễ cho! Ngươi hãy ngồi dậy đi.

Cam Đường đứng dậy tạ Ơn, chưa kịp ngồi xuống ghế đã nhìn thấy vẻ mặt Thái phu nhân khác trước. Chàng nhìn kỹ lại bất giác kinh hãi vô cùng. Mới trong vòng mấy tháng ngắn ngủi mà Thái phu nhân già đi rất nhiều. Những nét phong lưu tươi thắm ngày nọ hiện giờ đã biến hết. Cam Đường tưởng chừng như phu nhân biến thành người khác, đầy mặt nhăn nheo. Chàng nghĩ thầm:

- Thái phu nhân đã nghiên cứu rất tinh thông thiên Trụ Nhan. Theo lẽ thì người không thể mau già thế này được. Chẳng lẽ vì lý do này mà người triệu ta về cung ngay lập tức?

Chương 48 - Về Địa Cung Cam Đường Luyện Võ

Thái phu nhân thấy Cam Đường lộ vẻ kinh hãi liền nở một nụ cười từ ái nói:

- Hài tử! Ngươi hãy ngồi xuống đi.

- Dạ!

- Ngươi coi ta ngày nay với hôm ra đi có gì khác không?

- Mẫu thân... già đi nhiều rồi!

- Ta vốn dĩ là người già cả.

- Nhưng mẫu thân đã tinh thâm thuật Trụ Nhan...

Thái phu nhân nở một nụ cười chua chát ngắt lời:

- Hài tử! Bất luận là thứ võ công bí truyền nào cũng không thể vượt qua được mức tối đa của con người. Thuật Trụ Nhan tuy cướp quyền tạo hóa, nhưng không thể phản lại định luật thiên nhiên là sinh, lão, bệnh, tử. Thuật Trụ Nhan là một bí thuật về võ công tuy giữ cho tuổi trẻ lâu ngày khỏi bị bệnh tật, nhưng rồi cũng không khỏi bước tới chỗ cuối cùng của con người là tử vong...

- Nhưng...

- Ngươi hãy nghe ta nói, thuật Trụ Nhan cùng võ công của bản môn phải nương tựa vào nhau để thành công. Về võ công ta chỉ được năm thành mà về Trụ Nhan lại đến mười thành. Thế là có chỗ phản bội nhau, chênh lệch nhau và ta đã liệu trước sẽ có ngày nay.

Bạch Vi và Tử Quyên nghe phu nhân nói vậy không khỏi động tâm cúi đầu xuống.

Cam Đường trong lòng cũng nổi lên một trận bi thương. Chàng đang phiêu bạt giang hồ được Thái phu nhân thu làm nghĩa tử nên mới có ngày nay. Ơn đức ấy so tày trời biển. Bây giờ chàng thấy Thái phu nhân tuổi già thất tán công lực thì trong lòng cực kỳ hồi hộp. Chàng nghẹn ngào nói:

- Mẫu thân! Thuật Kỳ Hoàng của bản môn quán tuyệt võ lâm, chẳng lẽ không có cách nào cứu vãn được ư?

Thái phu nhân buồn rầu đáp:

- Thuốc không chữa được bệnh chết, Phật chỉ độ người có duyên. Y thuật của bản môn dù có cao đến đâu cũng không thể trái đạo trời được. Những công phu làm cho xương trắng có thịt, người chết sống lại chỉ là những lời tán tụng của người đời. Nếu sinh cơ đã hết thì thần tiên cũng khôn bề cứu vãn. Nay ta tuổi ngoài bảy mươi thì còn giữ dung nhan cho trẻ làm chi?

Cam Đường trong lòng có một ý nghĩ nhưng không tiện đường nói ra, mặt chàng lộ vẻ do dự.

Thái phu nhân đã phát giác ra điều này, bà cười nói:

- Đây là mẹ con mình bàn việc nhà. Ngươi có điều chi thắc mắc cứ nói đi.

- Hài nhi nghĩ...

- Nghĩ điều chi?

- Hiện tượng này sẽ đưa đến hậu quả gì?

Thái phu nhân thản nhiên đáp:

- Hài tử! Ta già rồi. Chết cũng chẳng còn non yểu gì nữa.

Cam Đường trống ngực đánh thình thình, chàng run lên hỏi:

- Theo ý mẫu thân thì...

Thái phu nhân thoáng lộ vẻ buồn rầu, nhưng bà lại tươi cười ngay, đáp:

- Hài tử! Ngươi đừng băn khoăn làm chi. Con người ta ai mà không đi vào con đường đó. Thời gian chúng ta ở với nhau còn được nửa năm nữa. Ta cảm tạ tổ sư linh thiêng khiến cho bản môn không đến nỗi vì ta mà tuyệt tục...

Cam Đường kinh hãi ngập ngừng hỏi:

- Nửa năm... thôi ư?

- Phải rồi. Đúng nửa năm tức là một trăm tám mươi ngày nữa.

Bạch Vi cùng Tử Quyên nghẹn ngào nói không ra lời. Hoàng Mai ở ngoài cửa sảnh đường cũng châu rơi tầm tã.

Cam Đường tuy cố nén dạ bi ai nhưng chàng không ngăn nổi nước mắt trào ra.

Tiểu sảnh đường tựa hồ bao phủ một làn mây mù thảm đạm, bầu không khí trầm trọng tưởng chừng nghẹt thở.

Thái phu nhân lạnh lùng nói:

- Ta không thích các ngươi mềm lòng như vậy.

Mọi người liền lau nước mắt, vẻ mặt hòa hoãn lại. Cam Đường như nhớ ra điều gì, ngần ngừ hỏi:

- Mẫu thân! Mẫu thân vừa nói Võ Công cùng Trụ Nhan phải đi đôi với nhau, nếu không thế là trái nguyên tắc võ học bản môn phải không?

- Đúng thế!

- Giả tỷ mẫu thân tăng bề công lực liệu có phục hồi được chăng?

- Hài tử! Ngươi nói thế là có ý gì?

Cam Đường vội đứng lên quỳ ngay xuống nói bằng một giọng bi ai khẩn thiết:

- Mẫu thân! Ngày trước giả tỷ mẫu thân không vì hài nhi mà trút chân nguyên trong người sang cho hài nhi thì đâu đến nỗi ngày nay...

Thái phu nhân lộ vẻ cực kỳ khích động, bà lớn tiếng ngắt lời:

- Ta làm thế là đúng. Ngươi đừng nhắc lại nữa.

Cam Đường dập đầu tận đất, người run bần bật nói:

- Xin mẫu thân chuẩn cho hài nhi được hoàn lại công lực...

Thái phu nhân đập bàn lớn tiếng mắng:

- Nói càn! Ngươi định để bản môn đi đến chỗ tuyệt tục hay sao?

- Nhưng hài nhi không muốn mình phải hối hận suốt đời.

- Hài tử! Ngươi có ý như vậy thì cũng như là ta đã được hưởng thụ rồi. Thôi! Dậy đi!

Bạch Vi cùng Tử Quyên cũng chạy ra trước mặt toan mở miệng thì Thái phu nhân đã nghiêm sắc mặt gạt đi:

- Các ngươi không phải nói nữa! Có phải các ngươi muốn hy sinh chân nguyên của mình cho ta không? Hãy nghe đây! Thuận lẽ trời là căn bản của con người, ta quyết không hành động trái với thiên đạo. Huống chi bây giờ đã quá muộn rồi. Dù có kỳ trân dị bảo cũng chẳng ăn thua gì nữa. Các ngươi đứng dậy đi!

Cam Đường biết là cơ sự không thể làm được, đành nén nỗi bi ai đứng dậy.

Chàng nghĩ mình cùng ở với Thái phu nhân chẳng được bao lâu nữa, lòng chàng sinh ra một mối cảm xúc như tình cốt nhục.

Thái phu nhân lại nói:

- Hài tử! Ta có một điều mong mỏi quá xa...

Bà nói đến đây thì ngừng lại.

Cam Đường hỏi ngay:

- Mẫu thân có điều chi dặn bảo?

- Hài tử! Những ngày ta còn sống, ta hy vọng ở ngươi ba điều.

- Xin mẫu thân nói ra.

Thái phu nhân trầm tư một lúc rồi chậm rãi nói:

- Điều thứ nhất là ta muốn được trông thấy ngươi báo thù cho nghĩa phụ cùng nghĩa huynh...

Trong đầu óc Cam Đường bỗng nổi lên hình ảnh nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát ở hang núi Thái Hàng. Nữ quái bảo chàng tìm ra hung phạm vụ huyết án Thánh Thành thì mụ sẽ cho hay người đã hạ sát nghĩa phụ cùng nghĩa huynh chàng. Hung thủ vụ huyết án Thánh Thành là cả nhà Cửu Tà Ma Mẫu. Chàng chỉ cần nói ra hết là biết hung thủ đã sát hại nghĩa phụ cùng nghĩa

huynh mình. Nhưng chàng lo nữ quái còn mưu đồ chuyện gì ám muội nên chưa nói ra. Bây giờ đã đến lúc cần, chàng tưởng lo giải quyết vụ này cũng không khó lắm.

Cam Đường vừa chăm chú nhìn Thái phu nhân rồi cương quyết đáp:

- Mẫu thân! Hài nhi thề rằng sẽ hoàn thành vụ này trong một thời gian ngắn.

- Sao? Ngươi làm được ư?

- Hài nhi chắc có thể làm được.

- Hài tử! Ngươi đừng tìm lời an ủi ta. Vụ này không thể miễn cưỡng được. Mấy chục năm nay đệ tử bản môn tiếp tục do thám không lúc nào ngớt mà đến nay vẫn chưa được tin tức gì...

- Mẫu thân! Hài nhi nói thế là có căn cứ chứ không phải chuyện vu vơ để an ủi mẫu thân.

Thái phu nhân lộ vẻ phấn khởi nhưng bà vẫn chưa tin chắc, liền hỏi:

- Ngươi tìm ra manh mối thật rồi ư?

- Chính thế!

- Ngươi thử nói cho nghe.

Cam Đường liền đem chuyện gặp gỡ nữ quái trong dãy núi Thái Hàng thuật lại, Thái phu nhân tít cặp lông mày, bà nghi hoặc nói:

- Khắp dãy núi Thái Hàng chẳng chỗ nào không là có vết chân của đệ tử bản môn mà sao tuyệt không ai phát giác ra nữ quái? Vụ huyết án Thánh Thành có quan hệ gì với mụ? Điều kiện của mụ nêu ra thật là kỳ dị.

- Hài nhi cũng nghĩ vậy.

- Ủa! Hay là...

- Mẫu thân nghĩ tới điều chi?

- Mẹ ruột hài tử không biết lạc lõng nơi đâu, hay là...

Cam Đường không khỏi chấn động. Đúng thế! Chính chàng phải nghĩ đến điều này từ trước mới phải. Trừ mẫu thân chàng thì còn ai lại cố gắng điều tra cho ra hung thủ vụ huyết án Thánh Thành?

Cam Đường đứng thộn mặt ra, chàng ôn lại dung mạo nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát rồi muốn lập tức động thân đi ngay. Chàng càng nghĩ càng thấy mình đi gần đến sự thực.

Thái phu nhân lại nói:

- Hài tử! Đó là ta đoán thế, biết đâu bên trong chẳng có điều ngoắt ngoéo. Vậy ngươi phải cẩn thận tìm đủ bằng chứng chớ có hành động hấp tấp. Trước khi chưa tìm được bằng chứng xác thực thì đừng tiết lộ thân thế. Hài nhi nên luôn luôn nhớ rằng mình chỉ sơ sót một chút là có thể gặp hậu quả vô cùng tai hại.

- Hài nhi xin kính cẩn tuân lời từ huấn.

Miệng chàng nói vậy mà trong lòng đã nắm vững quá nửa đó là sự thực.

Thái phu nhân lại nói:

- Điều thứ hai ta hy vọng ngươi giải quyết được mối huyết cừu trong nhà của ngươi.

Cam Đường nghiến răng đáp:

- Mẫu thân! Vụ này chẳng còn xa là mấy.

- Ồ! Ngươi cũng tìm ra manh mối rồi ư?

- Đúng thế!

Chàng đem chuyện Ma Bài mất đi lấy lại thuật hết một lượt rồi nói:

- Hung thủ đúng là Cửu Tà Ma Mẫu rồi. Còn Tam Mục lão nhân và Kỳ Môn lệnh chúa có thể là tòng phạm trong vụ này. Hoặc giả còn người khác giúp sức nữa cũng nên. Vụ này chỉ chờ thêm kết quả tối hậu.

Thái phu nhân xúc động nói:

- Ngày trước lệnh tôn là Võ Thánh Cam Kính Nghiêu một mình đã giao đấu với mười mẹ con Cửu Tà Ma Mẫu, giết được Lục Tà, đâm Ma Mẫu bị thương mà gây nên tai họa. Nhưng bản lãnh Ma Mẫu cùng ba tên Tà Tử sống sót có lẽ không đủ để gây ra vụ huyết án Thánh Thành. Tam Mục lão nhân đã là cha Ma Mẫu thì rất có thể lão chính là hung thủ. Hoặc giả phải có tay bản lãnh cao hơn Tam Mục tham dự vào. Hài tử! Công lực ngươi hiện nay chưa đủ để báo thù đâu.

- Về điểm này hài nhi đã biết rõ.

- Hài nhi có biết ta kêu về cung vì mục đích gì không?

- Hài nhi biết rồi.

- Hay lắm! Nếu ngươi tu luyện xong toàn bộ Thiên Tuyệt Võ Công thì chẳng những báo ơn trả thù được mau lẹ mà còn trở nên một tay cao thủ đặc biệt trong võ lâm.

- Hài nhi ngoài việc báo thù chỉ mong trừ diệt được Tử Thần để tránh huyết kiếp cho võ lâm mà thôi.

- Ta khen hài nhi là người có chí khí. Dưới cái ổ lật nhào thì không còn một quả trứng nào toàn vẹn. Phải thế mới được.

- Hài nhi còn có một việc chưa rõ.

- Việc gì?

- Nam Cung trưởng lão nhắn tin cho hài nhi hỏi dò tin tức gia mẫu ở nơi Tam Mục lão nhân, không hiểu y căn cứ vào đâu?

Thái phu nhân chau mày đáp:

- Thế thì kỳ thiệt! Trong võ lâm chưa từng nghe ai nói đến Tam Mục lão nhân là cha ruột Ma Mẫu, mà Kỳ Môn lệnh chúa lại là chị em với Ma Mẫu cũng là một chuyện kỳ bí khó hiểu. Còn việc Nam Cung trưởng lão bảo ngươi thăm dò tin tức lệnh đường ở nơi Tam Mục lão nhân là vì trước khi xảy ra vụ huyết án Thánh Thành thì lão ta vẫn ra vào tự nhiên trong nhà hài nhi, không bị ngăn cấm chi hết. Còn có người bảo lệnh đường là đồ đệ của lão nữa.

- Ủa!

Cam Đường tuy bây giờ đã rõ nguyên nhân nhưng vẫn chưa hiểu trong vụ này có điều chi khuất khúc. Dường như nội vụ còn lắm điều phức tạp.

Cam Đường lại nhớ tới gã điên mà bọn Ngọc Điệp Bảo kêu bằng số. Miệng gã lảm nhảm:

"Võ Thánh, Võ Thánh..." gì gì đó là nghĩa làm sao? Những lời nói của gã không phải hoàn toàn vô ý thức. Trong ký ức của con người thường vẫn in sâu những ấn tượng không bao giờ tiêu diệt được.

Nghĩ tới đây, Cam Đường buột miệng hỏi:

- Mẫu thân! Chứng bịnh thần trí mê loạn có thể trị được không?

- Có thể chữa được, nhưng khó hơn các bệnh khác. Hài nhi hỏi đến làm chi?

- Có một gã điên mà bản lãnh rất cao cường. Miệng gã lẩm bẩm những câu gì dường như có liên quan đến vụ huyết án tại Thánh Thành. Hài nhi đã gửi tạm gã cho phân đà Đồng Bách thuộc Cái Bang trông nom giùm và có ý muốn chữa cho gã khỏi chứng điên...

Thái phu nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Muốn chữa chứng điên cần phải cho uống thuốc và thi hành thủ thuật. Vụ này hãy tạm thời gác lại, công việc cấp bách trước mắt là hài nhi phải tiếp tục luyện cho xong Thiên Tuyệt Võ Công. Chắc hài nhi cũng biết cái dụng ý của ta về việc này?

- Hài nhi hiểu rồi.

- Hay lắm! Bữa nay hài nhi hãy nghỉ ngơi và ngày mai sẽ bắt đầu đóng cửa luyện tập.

- Hài nhi xin kính cẩn tuân theo mệnh lệnh của mẫu thân.

- Bây giờ ngươi có thể tùy tiện được.

Cam Đường nói:

- Mẫu thân bảo có ba nguyện vọng mà mới thấy chỉ thị có hai.

- Ủa! Còn nguyện vọng thứ ba là... ta mong được trông thấy hài nhi lên giữ chức chưởng môn bản phái.

Cam Đường bất giác sa lệ. Đó là những giọt lệ cảm kích. Chàng hỏi:

- Mẫu thân! Không hiểu hài nhi có đương nổi trọng trách đó không?

- Có thể được lắm.

- Hài nhi ráng hết sức hoàn thành hai điều mong muốn của mẫu thân, để mẫu thân khỏi thất vọng.

- Hay lắm! Hay lắm!

Cam Đường cáo từ Thái phu nhân về phòng riêng của chàng. Tại đây các viện chúa, hộ pháp, chấp sự... lục tục đến vấn án. Chàng là người thừa kế chức chưởng môn sau này, chỉ hàn huyên mỗi người một vài câu mà cũng mất hàng giờ.

Một đêm qua. Sáng sớm hôm sau Hoàng Mai đã vâng lệnh Thái phu nhân đến giục Cam Đường vào nhà mật thất đóng cửa lại để tu luyện.

Cam Đường gạt bỏ hết tạp niệm, không nghĩ gì đến ân oán tình cừu nữa mà bắt đầu để hết tâm trí vào việc tu luyện hai đoạn cuối cùng của thiên Võ Công.

Đoạn thứ chín không có một chiêu thuật hay một thủ pháp gì mà chỉ nói về những chỗ huyền diệu, khó khăn của tâm pháp tối cao. Mục đích của thiên này là để dung hợp những môn đã học ở các thiên trên.

Cam Đường bỏ ăn, quên ngủ, cố công rèn luyện.

Chàng cũng không còn nhớ gì đến ngày giờ nữa. Đầu óc chàng hoàn toàn đắm đuối vào những tâm pháp kỳ diệu cổ kim chưa từng nghe thấy. Dần dần chàng hiểu ra rằng chương thứ chín mới là cốt tủy của thiên Võ Công. Tất cả những chưởng, chỉ, thân pháp hoàn thành trong chín đoạn do chương này mới phát huy được uy lực, tinh khí, tâm thần hợp vào làm một, cũng như họa con rồng tinh thần ở chỗ điểm nhãn.

Cam Đường tiến vào một lãnh vực mới, lãnh vực thượng thừa trong võ đạo.

Võ học phái Thiên Tuyệt có công mà không có thủ. Quan niệm đó bị lật ngược lại trong đoạn này. Chỉ mấy câu khẩu quyết đã đủ cải tiến những môn đã học trước.

Thế là võ học phái Thiên Tuyệt đủ cả công, thủ. Có điều thế thủ nằm ở trong thế công.

Cam Đường thực không ngờ trong thiên hạ lại có môn võ học tinh thâm hoàn bị như vậy. Đồng thời chàng hiểu ra rằng những điều mình đã học được trước, trên thực tế chỉ là những môn công phu cơ bản.

Bây giờ Cam Đường mới hiểu gần đây Bạch Bào quái nhân cùng lão già khô đét tỷ đấu với nhau, cả hai bên đều là những tay cao thủ võ đạo. Công thủ chỉ trông cậy vào ý chí tu luyện của bản thân.

Cam Đường không biết mình đã mất bao nhiêu thời gian rèn luyện, nhưng chàng cũng ý thức được rằng mất khá nhiều ngày giờ rồi, vì chàng thấy lương khô đã mốc lên.

Cam Đường luyện hết đoạn thứ chín rồi bắt đầu luyện đoạn cuối cùng. Đoạn này càng cao thâm hơn. Chàng nhận ra rằng nếu muốn luyện thành môn thần công sắt thép chém không vào thì ít ra là phải mất mười năm trở lên mà chưa chắc thành công.

Chàng suy đi tính lại rồi quyết định hãy tạm gác lại đoạn cuối cùng, vì mình không thể chờ mười năm nữa mới trở lại giang hồ.

Chương 49 - Thiên Tuyệt Cung Tử Thần Xuất Hiện

Cam Đường cảm thấy cực kỳ phấn khởi. Chuyến này góp mặt giang hồ, chàng quyết ý đền ơn trả oán cùng hoàn tất chí nguyện bình sinh. Hào khí nổi lên bừng bừng.

Thoạt tiên chàng nghĩ tới ba nguyện vọng của Thái phu nhân, vì sinh mạng của bà không còn bao lâu, nên chàng cần phải hoàn thành trước để mong báo đền ơn đức trong muôn một.

Đột nhiên có tiếng sát phạt lọt vào tai chàng. Chàng giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Chẳng lẽ lại có người xâm nhập địa cung? Nơi đây ở tận dưới lòng đất. Từ ngày sáng lập môn phái đến nay, chưa một người ngoài nào đặt chân vào được, vậy tiếng sát phạt này ở đâu mà ra?

Cam Đường trong lòng cực kỳ nóng nảy, chàng khoa chân bước mau. Tiếng sát phạt mỗi lúc một rõ hơn.

Đầu đường hầm này là một cánh cửa gỗ, nói cho đúng hơn đây là một tấm bình phong. Tấm bình phong vừa mở ra thì một bóng người đẫm máu nhảy xổ vào.

Cam Đường vội hỏi:

- Ai?

Bóng người té huỵch xuống đất.

Cam Đường nhìn lại thì không khỏi sợ run lên. Người vừa ngã đó là một trong năm ả thị tỳ tên gọi Bạch Vi.

Chàng vội hỏi:

- Bạch Vi! Có chuyện chi vậy?

- Tử... Thần...!

- Sao? Tử Thần ư?

Bạch Vi đã ngất đi rồi.

Bầu máu nóng Cam Đường sủi lên sùng sục, sát khí ngất trời. Bạch Bào quái nhân đã vào tận Thiên Tuyệt địa cung hạ thủ. Chàng không kịp nhìn kỹ xem Bạch Vi còn sống hay chết nữa, vội lấy một Vạn Ứng Đan nhét vào miệng ả rồi chạy nhanh như tên bắn ra ngoài.

Trong nội viện, hai người trong tám vị đại hộ pháp cùng ba tên chấp sự chia nhau ra quyết đấu với hai tay kiếm thủ che mặt mình mặc bào trắng. Thân thủ hai gã này thật là cao cường.

Trong trường đấu diễn ra một trận ác chiến kinh tâm động phách. Kiếm khí tung hoành rít lên veo véo. Năm người chọi hai mà bị dồn vào thế bí không phản công được chút nào. Đây là lần đầu tiên Cam Đường phát hiện ra Bạch Bào quái nhân có thủ hạ tham chiến.

Tiếng quát tháo lẫn tiếng rú thê thảm của hai bên vọng lên làm cho chiến trường tựa hồ nổi cơn gió táp mưa sa và không biết có bao nhiêu địch nhân đã xông vào địa cung.

Tiếng rú thê thảm phát ra là do một trong ba tên chấp sự đã bị Bạch Bào quái nhân chém đứt nửa cánh tay. Gã ngã lăn long lóc ra xa ngoài một trượng.

Hai vị hộ pháp đánh nhau với một kiếm thủ áo trắng xem chừng cũng đã đến lúc không chống đỡ nổi.

Cam Đường tức giận hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng quát:

- Dừng tay!

Tiếng quát của chàng khiến cho người nghe phải vỡ mật, rách màng tai!

Hai bên đang giao đấu đột nhiên thu chiêu về lùi ra ngoài vòng chiến.

Hai vị hộ pháp cùng hai tên chấp sự chưa bị trọng thương kính cẩn hô lên:

- Thiếu chủ!

Hai gã kiếm thủ che mặt mặc áo trắng vẫn đứng yên chỗ. Một trong hai gã cất giọng âm trầm nói:

- Thiếu chủ! Ngươi là thiếu chủ Thiên Tuyệt ư? Thế thì hay lắm!...

Nhưng rồi gã như bị chặn họng không nói thêm được nữa. Gã bị cặp mắt thần của Cam Đường làm cho khủng khiếp. Cặp mắt này như cặp dao sắt, lại như ánh chớp khiến cho tâm hồn gã bị giao động, hoảng hốt.

Cam Đường giương cặp mắt lên nhìn trừng trừng hai gã. Chàng cất bước tiến lại, môi chàng mím lại, sát khí đằng đằng.

Hai kiếm thủ áo trắng đứng trơ ra như hai pho tượng đá. Mũi kiếm trở xuống đất.

Dường như hai gã quên là mình đang động thủ, mà cũng quên cả chạy trốn. Một lực lượng vô hình đã kiềm chế hoàn toàn tâm thần chúng rồi.

Cam Đường giơ bàn tay lên một cách nhẹ nhàng.

Hai tiếng rú kinh hồn vang lên! Hai gã kiếm thủ áo trắng ngã lăn ra chết liền.

Ba tên chấp sự cùng hai vị hộ pháp cũng trợn mắt lên đứng ngây người ra như cây gỗ.

Cam Đường giơ tay lên không ngoắc một cái. Tấm khăn che mặt của hai tay kiếm thủ áo trắng bị rớt ra liền và để lộ hai bộ mặt đứng tuổi rất nhanh nhẹn Chàng hỏi:

- Các ngươi có nhận biết chúng không?

Mọi người như đang mơ mộng choàng tỉnh giấc, một vị hộ pháp khom lưng đáp:

- Bọn ty tòa không nhận ra lai lịch chúng.

Cam Đường trầm giọng nói:

- Vụ này đầu đuôi thế nào?

Vị hộ pháp kia đáp:

- Tử Thần dẫn mấy chục tên áo trắng đột nhập địa cung.

- Tình hình tổn thương ra sao?

- Bên mình tổn thương khá trầm trọng.

Cam Đường nghiến răng vẫy tay nói:

- Hai vị ra ngoài tiếp viện!

- Xin tuân mệnh.

Lại một tay kiếm thủ áo trắng che mặt tiến vào. Vạt áo gã loang lổ đầy huyết tích, thanh kiếm cũng còn dính máu đỏ lòm.

Gã đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi phóng kiếm lại đánh ba tên chấp sự.

Oẹ một tiếng!

Chưa ai nhìn rõ người nào ra tay mà gã đã chết rồi.

Cam Đường lại vẫy tay nói:

- Đi lẹ lên!

Chưa dứt lời, người chàng đã xuyên qua khu sân con chạy vào chỗ Thái phu nhân.

Lòng chàng lúc nào cũng lo ngay ngáy, chỉ sợ Thái phu nhân gặp điều bất hạnh là chàng phải ôm hận ngàn thu.

Những quãng đường chàng vừa đi qua, nào xác chết, nào bóng người chuyển động coi rất thương tâm thảm mục. Nhưng chàng chưa rảnh để cứu viện cho bọn đệ tử đang liều mạng chiến đấu, vội chạy ngay vào phòng Thái phu nhân.

- Trời ơi!

Cam Đường trố mắt ra. Bốn ả Hoàng Mai, Tử Quyên, Lục Đế, Hồng Tường đã chết ở trước viện.

Bạch Bào quái nhân đang đứng đối diện với Thái phu nhân. Hắn cười hô hố mà phu nhân thì tức giận như điên lên.

Hai bên đứng cách nhau chừng bảy tám thước.

Cam Đường băng mình nhảy lại lớn tiếng quát:

- Tử Thần! Ngươi hãy quay đầu lại!

Bạch Bào quái nhân giật mình đánh thót một cái. Hắn không ngờ đã có người tiến sát đến sau lưng mình.

Hắn quay đầu nhìn lại rồi đột nhiên lùi về phía sau một bước, dường như kinh hãi vô cùng! Hắn lên tiếng:

- À! Tiểu tử.

Cam Đường nghiến răng nói:

- Ác ma! Ngươi đến ngày tận số rồi!

Thái phu nhân cũng không ngờ Cam Đường ra khỏi phòng tu luyện vào lúc này.

Phu nhân thấy chàng dường như đã biến thành người khác thì không khỏi xúc động, toàn thân run bần bật.

Cam Đường mừng thầm vì chàng đến vừa kịp. Thái phu nhân chưa việc gì.

Giữa lúc chàng đang phân tâm, bóng trắng thấp thoáng. Bạch Bào quái nhân nhảy xổ lại nhanh như chớp.

Sầm!

Bóng người sát gần vào nhau rồi lại xa ra đến hai trượng.

Trường hợp vừa qua tựa hồ sét nổ lưng trời. Hai bên trừng mắt nhìn nhau một lúc rồi lắc đầu chuyển bước. Bước chân chậm chạp nặng nề. Lâu lâu mới khoa chân đi bước nữa.

Những tấm đá trắng lát viện in hai hàng vết chân sâu vừa bằng nhau.

Hai bên tiến gần mãi lại chỉ còn cách nhau chừng tám thước thì dừng bước. Bốn mắt nhìn nhau chằm chặp không chớp. Làn không khí chỗ này dường như đông đặc lại.

Bên ngoài tiếng quát tháo cùng tiếng rú vẫn vang lên không ngớt. Tình trạng hai nơi khác nhau một trời một vực.

Thái phu nhân gật đầu lẩm bẩm:

- Hài tử! Thật khó mà kiếm được người như gã!

Bà chuyển động thân hình tiến ra, nhét vào miệng bốn ả nữ tỳ mỗi ả một viên thuốc.

Bà lại giơ tay ra điểm vào kinh huyệt cho bốn ả.

Chỉ trong khoảnh khắc bốn ả nữ tỳ sống lại rồi lát sau đứng dậy được.

Thái phu nhân vẫy tay ra hiệu cho họ đừng lên tiếng. Bà lại trỏ tay về phía cửa ngoài viện.

Bốn ả nữ tỳ liền len lén đi tới chỗ cửa ra vào.

Bạch Bào quái nhân không ngờ gặp phải tay địch thủ ghê gớm. Hắn không nhịn được nữa, vung tay một cái nhưng chưa đánh ra vì thấy đối phương không có chỗ nào sơ hở. Cử động của hắn đã đem lại cho Cam Đường một cơ hội tốt để tấn công.

Chưởng lực xô ra một cách đột ngội cơ hồ không nhìn rõ chàng đã hạ thủ lúc nào.

Bạch Bào quái nhân rên lên một tiếng lùi lại hai bước.

Sau chiêu này hai bên lại lặng lẽ gườm gườm nhìn nhau.

Một tiếng quát vang! Hai gã bạch bào che mặt tiến vào cửa viện. Bốn ả thị tỳ chia ra tiếp chiến, hai người chọi một.

Một màn kịch đấu lại diễn ra.

Kiếm thuật của những tên kiếm thủ áo trắng thật là ghê gớm! Bốn ả nữ tỳ phải cố gắng mới ngăn được hai tên không cho tiến vào.

Cam Đường trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Nếu mình cứ dằng co với Bạch Bào quái nhân thế này mãi thì mấy chục tay kiếm thủ này sẽ hạ sát hết đệ tử bản môn mất.

Bạch Bào quái nhân thừa lúc chàng phân tâm phóng chưởng ra nhanh như chớp.

Bóng người sát vào nhau rồi lại lui ra. Hai bên cùng loạng choạng một cái.

Hai người xích gần vào và bắt đầu một cuộc giao đấu khủng khiếp.

Kình phong nổi ầm ầm như gió cuốn. Hai bên chiến đấu bất phân thắng bại.

Cam Đường càng đánh càng hăng. Bao nhiêu chỗ tinh diệu của thiên Võ Công chàng vừa học được nhờ cuộc ác đấu này mà thấu triệt hết. Nội lực chàng tuôn ra như nước suối không bao giờ hết.

Sau hai chục chiêu qua lại, Bạch Bào quái nhân lại bị dồn vào thế hạ phong.

Cam Đường quyết tâm trừ cái vạ lớn cho võ lâm, đồng thời chàng muốn mở mặt Tử Thần để coi rõ chân tướng, nên chàng đánh toàn là những chiêu trí mạng.

Nhưng Bạch Bào quái nhân bản lãnh quá cao cường, tuy hắn bị kém thế, chàng cũng không thể chế phục hắn trong hai ba chiêu được.

Một tiếng rên thê thảm vang lên! Hoàng Mai bị trúng kiếm ngã lăn ra.

Tử Quyên cùng một phe với ả thấy thế sợ hãi, chân tay luống cuống.

Chỉ hai chiêu sau ả cũng bị thương ngã lăn không dậy được nữa.

Gã kiếm thủ áo trắng liền băng mình nhảy xổ vào Thái phu nhân.

Thái phu nhân đang ở trong thời kỳ tu luyện thuật Trụ Nhan nên nội công bị giảm sút rất nhiều.

Nếu trái với nguyên tắc võ học của phái Thiên Tuyệt thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Kiếm thủ áo trắng đánh luôn ba chiêu khiến cho Thái phu nhân lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Cam Đường thấy thế lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Chàng gầm lên một tiếng thực to, vận toàn thân công lực đánh ra một chiêu Thiên Phiên Địa Phúc khủng khiếp đến thần sầu quỷ khốc.

Tuy chàng thi triển chiêu thức này hao tổn rất nhiều chân lực là một điều tối kỵ, nhưng trước tình thế cấp bách chàng không thể tính đến bề lợi hại nữa. Nếu chiêu này không đánh ngã đối phương được, đối phương liền nhân lúc chân lực chàng bị hao tán mà ra chiêu phản kích thì hậu quả sẽ đến thế nào không cần nói ra cũng biết.

Oẹ!

Một tiếng rú thê thảm rùng rợn vang lên.

Bạch Bào quái nhân loạng choạng người đi mấy cái, lùi lại đến bảy tám bước.

Tấm khăn che mặt hắn nhuộm đầy máu đỏ. Trước ngực hắn cũng loang lổ huyết tích.

Tiếp theo, bên kia cũng có tiếng rú vang lên.

Cam Đường đảo mắt nhìn sang tưởng chừng ruột gan tan nát. Thái phu nhân bị một tay kiếm thủ áo trắng đuổi gấp đang chạy quanh một cái cột. Người bà đã bị nhiều vết máu.

Cam Đường quát lên:

- Loài chuột nhắt! Sao dám hỗn xược?

Người chàng vừa nhảy tới thì một tiếng rú vang lên. Máu tươi tung tóe. Tay kiếm thủ áo trắng đầu óc bị vỡ tan, chết nhăn răng.

Chàng hỏi:

- Thái phu nhân! Mẫu thân! Mẫu thân có việc gì không?

- Không sao cả! Ngoài kia...

Bà chưa dứt lời thì hai tiếng rú rùng rợn vọng lại.

Cam Đường hốt hoảng nhìn ra.

Bạch Bào quái nhân đã biến đâu mất rồi.

Ngoài cửa viện, hai ả thị tỳ Hồng Tường cùng Lục Đế nằm lăn ra đó. Cam Đường nhìn kỹ lại thì hai ả này ngực phun máu tươi đã chết rồi. Thân thế hai ả bị phá hủy, thuật Kỳ Hoàng của Thiên Tuyệt Môn dù thần diệu đến đâu cũng không làm gì được nữa. Chàng căm phẫn đến cực điểm muốn chảy máu mắt ra.

Thái phu nhân coi bốn ả nữ tỳ như con ruột mình. Bà run lên hỏi:

- Chúng làm sao vậy?

Cam Đường căm hận đáp:

- Hồng Tường và Lục Đế không thể cứu được nữa rồi.

Chàng vừa nói vừa xuyên qua cửa ra ngoài.

Mới trong khoảnh khắc bao nhiêu thanh âm đều im bặt và chỉ còn lại những cảnh thương tâm thảm mục. Xác chết ngổn ngang, máu tanh đầy đất. Kẻ chưa chết thì ngơ ngẩn như người mất hồn, đứng ngây ra như cây gỗ.

Cam Đường băng mình đuổi ra cửa cung. Nhưng lạ thay, mới trong chớp mắt mà toàn bộ địch nhân đã rút lui hết không còn thấy bóng một người nào nữa.

Bên ngoài địa cung, bức màn đêm đã từ từ rũ xuống. Cam Đường biết là không đuổi kịp. Chàng đành quay về để chỉnh lý địa cung.

Trong cung, công việc chữa thương cứu tử đã bắt đầu.

Cam Đường nhìn quanh một lượt rồi vào phòng Thái phu nhân.

Bên bà có Hoàng Mai, Tử Quyên, Bạch Vi chầu chực. Vành mắt người nào cũng đỏ hoe tỏ ra cực kỳ bi phẫn.

Thái phu nhân buồn rầu nói:

- Hài tử! Không ngờ bản môn mắc phải một trường kiếp nạn. Nếu không được ngươi xuất quan lúc này đả thương Tử Thần thì e rằng bản môn bị hủy diệt rồi!

Cam Đường nghiến răng ken két nói dằn từng tiếng:

- Hài nhi mà không bắt được Bạch Bào quái nhân cùng bọn thủ hạ hắn để phân thây làm muôn đoạn thì thề chẳng làm người nữa.

Thái phu nhân chuyển sang đề mục khác, bà ân cần hỏi:

- Hài tử! Trong ba tháng nay, cuộc luyện tập của ngươi thế nào?

Cam Đường kinh hãi hỏi lại:

- Hài nhi đóng cửa tu luyện đã ba tháng rồi ư?

- Phải rồi!

- Úi chao! Hài nhi có ngờ đâu mới trong chớp mắt mà đã ba tháng rồi ư?

- Hài tử! Ta tưởng rằng lúc ngươi xuất quan thì ta chẳng còn ở trên nhân thế nữa.

Ba tháng trời không đầy trăm ngày phỏng có là bao?

- Hài nhi đã hoàn thành được chín đoạn. Còn đoạn thứ mười tính ra phải mất năm năm. Vì vậy hài nhi đành tạm để lại đó!

- Thế thì hay lắm! Ta xem ngươi đối địch với Bạch Bào quái nhân thì biết công lực ngươi đã đủ dùng rồi.

- Tạ Ơn mẫu thân!

Đột nhiên có tiếng người nói vọng vào:

- Tổng quản là Đông Phương Nhất Dương xin vào ra mắt Thái phu nhân.

- Vào đây!

Một lão già râu đốm bạc lật đật bước vào khom lưng thi lễ cùng Thái phu nhân rồi vái chào Cam Đường.

Thái phu nhân hỏi:

- Đông Phương tổng quản! Kết quả việc điều tra thế nào?

- Trình Thái phu nhân! Đối phương để lại tám xác chết. Bên mình bốn chục bị trọng thương. Số người mắc nạn là ba mươi bảy vị.

- Những người đó không thể cứu được nữa ư?

- Mất hết sinh cơ, hết bề cứu chữa.

- Những ai bị nạn?

- Hai vị thái thượng thị tỳ, năm tên chấp sự, sáu vị hộ pháp, còn lại mười bốn tên đều là đệ tử thuộc các viện.

Thái phu nhân đầm đìa nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Tổng quản dùng trọng lễ hậu táng cho họ.

- Tuân lệnh!

Tổng quản Đông Phương Nhất Dương thi lễ rồi lui ra.

Chương 50 - Cuộc Tỷ Đấu nội Lực Giữa Hai Người Bí Mật

Cam Đường còn tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Lạ nhỉ! Tại sao Bạch Bào quái nhân lại do thám mà biết đường hầm bí mật để vào bản cung?

Thái phu nhân đáp:

- Hắn theo dõi hành tung hai tên đệ tử bản môn mà vào đây.

Cam Đường lẳng lặng không nói gì nữa, nhưng đầu óc chàng dường như bị một khối nặng nghìn cân đè xuống rất là trầm trọng.

Thái phu nhân đưa mắt nhìn Bạch Vi, bà nói:

- Ngươi truyền lệnh ra cho viện Thần Võ đóng kín đường hầm để đề phòng địch nhân quay trở lại. Đồng thời mở đường bí mật thứ hai ra.

Bạch Vi dạ một tiếng rồi đi ngay.

Thái phu nhân chăm chú nhìn Cam Đường một lúc rồi hỏi:

- Hài tử! Công việc chỉnh lý nơi đây đã có người phụ trách. Ngươi có thể đi lo liệu việc chính yếu của ngươi được rồi.

Cam Đường kính cẩn nói:

- Hài nhi xin tuân lời mẫu thân.

- Ngươi đã tính toán hành trình chưa?

- Trước tiên hài nhi đến Thái Hàng Sơn tìm nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát để hỏi dò hung thủ đã tàn hại nghĩa phụ cùng nghĩa huynh.

- Được lắm! Toàn bộ đệ tử viện Thần Võ sẽ theo ngươi đi vào chốn giang hồ để tùy ngươi điều động.

- Hài nhi nghĩ rằng vụ này chỉ sức một người là đủ.

- Hài tử! Một cây không chống một tòa nhà. Ngươi nên để chúng đi đặng có cơ hội lập công. Bọn chúng toàn thể ở trong bóng tối mà chờ mệnh lệnh, không ảnh hưởng gì đến hành động của ngươi đâu. Bọn Thiên Oai viện sẽ làm tai mắt cho ngươi.

Trình viện chúa đã nhiều kinh nghiệm lại nhiều lịch duyệt, y sẽ bố trí hết thảy mọi việc cho ngươi.

- Vậy hài nhi xin đi.

- Còn nữa. Ngươi đừng ỷ vào võ công của mình. Bất luận việc gì cũng phải toan tính kỹ càng rồi mới hành động.

- Hài nhi xin kính cẩn ghi lời mẫu thân.

- Bản môn có dương danh trong võ lâm được nữa không là hoàn toàn ở ngươi đó.

- Hài nhi xin tận tâm tận lực mà hành động...

- Ồ! Ngươi có nhắc ta về gã điên. Vậy công lực của ngươi đủ chữa cho gã rồi đó.

- Hài nhi xin mẫu thân chỉ bảo phương pháp cho.

Thái phu nhân lấy ra một chiếc bình sứ nói:

- Trong bình này đựng một viên thuốc đặc biệt gọi là Phục Thần Hoàn. Người bệnh uống thuốc rồi thì ngươi dùng thuật Chân Tỵ Quán Hung điểm vào bốn huyệt Bách Hội, Ngọc Chẩm, Hoa Cái, Đại Linh. Đoạn ngươi lấy hai ngón tay giữa ấn vào huyệt Thượng Tình và Thần Đình trên trán để thúc đẩy chân khí từ đầu ngón tay vào trong người gã.

Cam Đường im lặng nghe lời dặn bảo. Chàng đón lấy chiếc bình nói:

- Hài nhi đã nhớ hết rồi.

Thái phu nhân lại sai bày tiệc rượu để tiễn chân Cam Đường. Các viện chúa, hương chúa trở lên đều dự tiệc.

Sáng hôm sau, Cam Đường theo con đường bí mật khác ra khỏi địa cung, đi thẳng lên núi Thái Hàng.

Chuyến này chàng trở lại giang hồ không cần che giấu hành tàng, cứ để nguyên chân tướng mà đi. Võ công chàng đã đến bậc thông thần, hào khí bốc cao muôn trượng.

Bấy lâu chàng mong mỏi một ngày đủ sức đền ân trả oán, thì ngày ấy nay đã đến với chàng. Nào Bạch Bào quái nhân, nào Tam Mục lão nhân, nào Cửu Tà Ma Mẫu, nào Kỳ Môn lệnh chúa, nào Ngọc Điệp bảo chúa...

Những nhân vật ghê gớm này lần lượt hiện ra trong đầu của chàng. Sau cùng chàng nghĩ tới con người tình nặng ơn sâu là Lâm Vân. Đối với chàng hiện giờ rửa thù là việc dễ mà đền ơn mới là chuyện khó. Hào khí ngất trời lại biến đi để thay bằng những ảo ảnh bi thương.

Trước kia chàng đã định bụng sau khi báo thù tuyết hận chàng sẽ lấy cái chết để đền ơn tri kỷ. Đó là lối thoát duy nhất. Nếu không thế thì đời sống của chàng chỉ đầy thống khổ ăn năn. Nhưng vì nguyện vọng của Thái phu nhân, và vì sinh mẫu vẫn còn ở trên thế gian, nên chàng còn có bổn phận phải sống để làm toại nguyện Thái phu nhân và để phụng dưỡng mẫu thân mình. Dù chàng có muốn chết cho thoát nợ cũng không thể được.

Chàng nghĩ rằng:

- Chịu ơn sâu của người mà không trả là bất nghĩa, chịu ơn của song thân mà không báo đền là bất hiếu. Giả tỷ Lâm Vân không phải là con kẻ thù chẳng đội trời chung thì không cần đặt vấn đề nữa, nhưng nàng vừa là một người bạn tình lý tưởng vừa là con kẻ thù thì tránh sao cho khỏi

vận mệnh khốc liệt này?

Nỗi thống khổ không lúc nào buông tha chàng. Nó tựa như hình với bóng, đuổi chẳng đi dứt chẳng ra.

Lại còn vị hôn thê của chàng là Tây Môn Tố Vân. Tuy nàng không để lại một ấn tượng gì trong đầu óc chàng, nhưng khốn nỗi chàng đã nhận biết nàng rồi. Nàng đem mình nương tựa cửa Không và mới đây vì can gián phụ thân mà nàng phải tự tử. Hình ảnh con người làm bận lòng chàng nhất là Lâm Vân, người con gái của kẻ thù.

Đến bây giờ Lâm Vân cũng chưa hiểu lai lịch chàng ra sao mà chỉ biết chàng là thiếu chủ Thi Thiên Đường của phái Thiên Tuyệt.

Cam Đường nghĩ tới tâm nguyện của Thái phu nhân, chàng rong ruổi suốt ngày đêm không nghỉ.

Một ngày kia, mới sáng sớm tinh sương Cam Đường đã vào đến khu vực núi Thái Hàng.

Ngựa quen đường cũ, chàng tìm đến hang núi mà chàng đã gặp nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát chẳng khó khăn gì. Hang núi vẫn im lặng như tờ, vì đây là một nơi thâm sơn cùng cốc không có vết chân người.

Cam Đường từ từ đi vào hang núi. Chàng không biết nữ quái ẩn ở chỗ nào trong hang núi này, nhưng chàng tin rằng nữ quái sẽ tự động xuất hiện, vì mấy lần trước cũng thế.

Cam Đường cứ đi, đi mãi mà vẫn không gặp nữ quái hiện thân. Chàng vào tận cuối hang vẫn chẳng thấy gì.

Cam Đường trong lòng rất xao xuyến, nhưng chàng lại không biết danh hiệu nữ quái là gì thì biết kêu gọi cách nào? Hơn nữa chàng chẳng hiểu nữ quái còn ở khu này không?

Cam Đường thất vọng muốn bỏ đi. Nhưng chàng nghĩ rằng mình đi lại nhiều lần sẽ có thể gặp được. Việc tìm thấy nữ quái rất cần vì trừ ra thì không còn có chỗ nào để dò hỏi cho ra chính phạm hạ sát nghĩa phụ, nghĩa huynh chàng nữa. Huống chi nghĩa mẫu lại sắp đến ngày số tận mệnh cùng, chàng không thể để cho người lúc chết hãy còn điều hối tiếc, vì đó là một cơ hội để đền ơn Thái phu nhân trong muôn một.

Lát sau, chàng trở ra tới chỗ mình cùng nữ quái nói chuyện ngày trước, liền dừng bước lại để chờ nữ quái xuất hiện.

Thời gian lặng lẽ trôi, một phân một khắc đối với người nóng nảy cũng là quá lâu.

Chàng đứng hồi lâu chỉ thấy bốn bề tịch mịch. Mối thất vọng mỗi lúc một trầm trọng đè lên lòng chàng. Chàng tự nghĩ:

- Nếu nữ quái không xuất hiện thì mình cũng đành chờ ở đây cho tới lúc y xuất hiện mới thôi. Dù phải chờ đến nửa tháng hay mười ngày, cũng đành...

Một trận gió núi thổi qua. Sau phiến đá lớn gần đó dường như có vật gì động đậy.

- Ồ! Dường như là một vạt áo!

Cam Đường khẽ la lên rồi nhảy xổ lại không một tiếng động.

Chàng vừa trông thấy suýt nữa bật tiếng la hoảng nhưng vì xúc động quá, toàn thân chàng run lên.

Sau phiến đá, hai người bốn tay nắm chặt lấy nhau đứng trơ như tượng gỗ.

Trong hai người này thì một người chính là nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát mà Cam Đường đang mong mỏi. Còn một người nữa rõ ràng là lão già khô đét đầu bạc, mặt mũi hung ác đã giao thủ với Bạch Bào quái nhân ở trong tòa cổ miếu, trụ sở phân đà Đồng Bách thuộc Cái Bang.

Lão già gầy đét mà Bạch Bào quái nhân kêu bằng “lão độc vật” không hiểu là ai?

Hai bên tại sao lại động thủ để đi tới chỗ liều mạng, chàng cũng không tài nào đoán biết được.

Cam Đường xuất hiện, cả hai bên đều không có phản ứng gì. Cuộc tỷ đấu nội lực đang lúc gay go, tính mạng như treo đầu sợi tóc, hai người quyết nhiên không thể phân tâm được.

Nữ quái tóc bạc đứng dựng cả lên, mồ hôi nhễ nhãi, mặt đỏ như son, ngực thở phập phồng.

Lão già khô đét cũng mồ hôi nhỏ giọt, mắt xanh như rau. Hai chân đập sâu xuống đất tới trên mắt cá.

Hiển nhiên công lực hai bên tương đương và đều đến lúc sắp kiệt lực rồi. Bây giờ muốn thôi cũng không được nữa, và cuối cùng đi đến chỗ hai bên cùng chết.

Cam Đường đối với hai người chẳng ưa ai mà cũng chẳng ghét ai. Nhưng chàng không muốn nữ quái bị thương đến chết. Một là chàng chưa hoàn thành được sở nguyện. Hai là chàng chưa biết lai lịch nữ quái...

Chàng từ từ đi đến trước hai người.

Muốn hóa giải cuộc đấu sinh tử này phải là một người có công lực cao thâm hơn hai bên mới có thể làm được.

Cam Đường giơ chưởng lên, một luồng kình phong nhẹ nhàng xô vào cả hai người.

Bề ngoài coi nhẹ nhàng mà bên trong chứa đựng một tiềm lực ghê gớm.

Ầm một tiếng vang lên! Bóng người đột nhiên xa nhau ra. Cả hai đều loạng choạng lùi lại đến bảy tám bước, miệng ứa máu tươi.

Cam Đường lẳng lặng đứng nhìn hai người không dám lên tiếng.

Nữ quái cùng lão già khô đét đồng thời bật lên tiếng la hoảng.

Dĩ nhiên nữ quái nhận ra Cam Đường ngay. Mụ nhớ chàng công lực bữa trước không bằng mình. Thế mà vỏn vẹn có vài tháng mà chàng đã nghiễm nhiên trở thành người khác thì làm gì mà mụ chẳng kinh ngạc. Mụ biết rằng dùng nội lực để hóa giải một cuộc đấu nội lực của hai người khác nếu không thành công thì cả ba cùng chết.

Lão già khô đét nguyên trước chưa biết chân tướng Cam Đường hôm lão cùng Bạch Bào quái nhân khiêu chiến ở trong tòa cổ miếu.

Cam Đường bôi thuốc dịch dung mà lão không để ý nên không nhận ra. Bây giờ chàng là một thiếu niên mặt đẹp như ngọc lại có một thủ pháp kinh người mà lão chưa từng nghe thấy trong võ lâm có tay cao thủ nào bản lãnh cao thâm đến mực đó. Nữ quái nhìn Cam Đường hỏi:

- Ngươi đến đây thực hành điều ước phải không?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Chính thế!

Cặp mắt chàng đăm đăm nhìn thẳng vào mặt nữ quái. Lòng chàng nổi lên bao nhiêu ý nghĩ và tự hỏi:

- Bà này là ai? Những sự suy đoán của mình có đúng không?

Lão già khô đét mới nghe hai người trao đổi một lời đã sợ run lên, vì nếu nữ quái hợp lực với thiếu niên để đối phó với lão thì hậu quả nguy hiểm khôn lường. Cặp mắt lão xanh lè, lão lên giọng rất chói tai nói:

- Món nợ của chúng ta để ngày khác sẽ tính.

Rồi lão day lại bảo Cam Đường:

- Nhỏ kia! Bất luận ngươi hữu ý hay vô tình hóa giải cơ cục, lão phu cũng ghi nhận mối ân tình của ngươi.

Lão nói xong lại chăm chú nhìn Cam Đường lần nữa rồi băng mình chạy đi.

Cam Đường hỏi nữ quái:

- Lão là ai vậy?

Nữ quái nở một nụ cười thần bí đáp:

- Lão là một con nợ ngày trước của lão thân.

Câu trả lời của mụ chẳng đưa lại một tia sáng nào cho Cam Đường. Nhưng chàng nghĩ rằng mình cũng chẳng cần vặn hỏi căn nguyên nên chàng không nói gì nữa.

Nữ quái lau vết máu trên môi nói:

- Nhỏ kia! Lão thân cảm ơn ngươi giải cứu cho.

- Sao lại giải cứu? Tiền bối đang cùng lão ta liều mạng kia mà.

- Không phải đâu! Lão ta không muốn liều mạng nhưng trót lâm vào tình thế muốn thôi không được. Lão thân xem công lực ngươi ngày nay đã ra ngoài ý nghĩ của mình.

Cam Đường hàm hồ đáp:

- Tiền bối quá khen!

Nữ quái lộ vẻ khích động. Mụ hỏi:

- Ngươi đã điều tra được ai là hung thủ vụ huyết án Thánh Thành chưa?

- Vãn bối điều tra rồi. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Trước khi trao đổi điều kiện, vãn bối có điều muốn thỉnh giáo.

- Điều chi?

- Đích danh của tiền bối là gì?

Nữ quái trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu đáp:

- Cái đó ra ngoài điều ước của chúng ta. Lão thân không thể nói được vì đã mai danh ẩn tích.

- Ít ra cũng xin tiền bối cho biết động cơ nào đã thúc đẩy tiền bối muốn điều tra vụ huyết án Thánh Thành.

- Lúc giao hẹn không nói về điểm này.

Cam Đường thấy nữ quái không chịu thổ lộ thực tình thì trong lòng nóng nảy vô cùng, vì chàng hoài nghi nữ quái có thể là mẫu thân mà chàng đang tìm kiếm. Chàng cần hỏi mụ cho biết rõ, mà chính mình lại không thể tiết lộ thân thế mình được. Vạn nhất mà chàng đoán trật thì sự tiết lộ thân thế sẽ phát sinh nhiều điều bất lợi cho chàng.

Cam Đường nghĩ quanh nghĩ quẩn một lúc rồi lại hỏi:

- Thân thế của tiền bối phải giữ bí mật không thể nói ra được hay sao?

- Tùy ngươi muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

- Chừng nào tiền bối mới chịu nói rõ lai lịch?

- Vĩnh viễn không bao giờ nói cả.

Cam Đường không biết làm thế nào liền bạo dạn hỏi:

- Vãn bối đã có thể vì tiền bối mà điều tra hung phạm vụ huyết án Thánh Thành thì đương nhiên có đủ tư cách để biết rõ động cơ nào đã thúc đẩy tiền bối chứ?

- Vụ này là một cuộc trao đổi, không thể nói đến hai chữ tư cách.

- Nếu vãn bối không chịu thực hành điều kiện thì sao?

Nữ quái cười lạt đáp:

- Ta biết rõ là ngươi nhất định thực hành, nếu không thì đã chẳng đến đây. Đồng thời phái Thiên Tuyệt mấy chục năm nay chờ đợi cái gì? Tại sao mà phái đó tuyệt tích trên chốn giang hồ?

Cam Đường ngạo nghễ đáp:

- Tuy lời tiền bối nói đúng, nhưng vãn bối có thể tìm đường khác.

Nữ quái cười khanh khách nói:

- Lão thân dám nói quyết vụ bí mật đó trừ lão thân và chính hung phạm, khắp thiên hạ không cần hỏi lão thân thì cứ việc đi tìm đường lối khác.

Cam Đường xoay sở mãi mà không làm thế nào cho nữ quái tiết lộ thân thế được, chàng liền xoay bằng lối khác, hỏi:

- Vãn bối nghe nói Võ Thánh Cam Kính Nghiêu có vị nguyên phối phu nhân hãy còn sống, có phải thế không?

- Ngươi muốn nói Phụng Hoàng Nữ chăng?

- Phụng Hoàng Nữ nào?

- Ô hay! Chẳng lẽ không đúng hay sao?

Cam Đường không khỏi luống cuống vì đây là lần đầu tiên chàng nghe thấy ba tiếng “Phụng Hoàng Nữ”. Trước kia chàng không biết danh hiệu mẫu thân là gì và cũng chẳng nhớ được một chút hình ảnh nào về mẫu thân cả. Chàng hỏi câu này để tưởng cho nữ quái thổ lộ chân tình hoặc biến đổi sắc mặt. Không ngờ bị nữ quái vặn lại, chàng đành hỏi bằng một giọng thành thực:

- Phụng Hoàng Nữ là ai?

- Ngươi nghe thấy người ta nói là vợ nguyên phối Võ Thánh còn sống phải không?

- Đúng thế! Nhưng không ai nhắc tới danh húy Cam phu nhân.

- Ồ! Lão thân biết rồi! Mấy năm trước xảy vụ biến cố Thánh Thành, Phụng Hoàng Nữ cùng Cam Kính Nghiêu đã cắt đứt tình phu phụ, đến chết cũng không gặp nhau nữa.

Cam Đường không nhịn được hỏi ngay:

- Vì lẽ gì mà hai ông bà lại xảy chuyện phân ly?

- Chỉ vì một người đàn bà khác.

- Người đàn bà nào vậy?

- Lão thân lâu này không qua lại giang hồ nên không biết rõ. Hình như là Lục Tú Trinh thì phải.

- Ủa! Mụ đấy ư?

- Ngươi quen biết mụ hay sao?

Cam Đường nghiến răng gật đầu đáp:

- Đúng thế!

- Chú nhỏ! Dường như chú đặc biệt quan tâm đến việc nhà Cam Kính Nghiêu thì phải?

- Võ Thánh được toàn thể giang hồ kính ngưỡng, chẳng cứ gì vãn bối.

- Không phải hết thảy đâu.

Cam Đường động tâm hỏi:

- Hay là tiền bối ra ngoài lệ đó?

- Đại khái là như vậy.

- Thế thì tiền bối phải có mối cừu hận gì với Võ Thánh.

- Đừng nói chuyện đó nữa. Chúng ta trở lại chính đề. Ngươi có muốn trao đổi điều kiện không?

Cam Đường đã bắt được đầu mối, khi nào chịu bỏ. Chàng liền nói:

- Tiền bối! Xin tha thứ cho vãn bối tò mò một chút. Chẳng lẽ Võ Thánh là người như vậy mà chỉ vì một con đàn bà khác lại phế bỏ người vợ kết tóc ư?

- Ngươi đến đây để trao đổi điều kiện hay là để hỏi gia sự Võ Thánh?

- Vãn bối đã tìm ra được hung thủ vụ huyết án Thánh Thành thì đối với vụ này cần phải biết rõ.

Quái nhân không sao được, hậm hực đáp:

- Được rồi! Lão thân nói cho ngươi hay, Cam Kính Nghiêu sở dĩ xảy việc vợ chồng phân ly ngoài mụ đàn bà kia còn có nguyên nhân khác nữa.

Cam Đường cố nén xúc động hỏi:

- Nguyên nhân nào?

- Vì vợ nguyên phối lão là Phụng Hoàng Nữ bất trinh.

Cam Đường cố nén xúc động hỏi:

- Tiền bối bảo sao?

- Vợ lão bất trinh.

- Sao lại có chuyện đó được?

Chàng la lên như vậy vì mẫu thân ở trong mắt chàng là một người vĩ đại, cao khiết, không có điều gì đáng dị nghị. Thế thì chàng chịu sao nổi khi người ta gán cho bà hai chữ bất trinh. Chàng đau đớn như bị búa đập vào đầu.

Nữ quái kinh ngạc hỏi:

- Thi Thiên Đường! Ngươi làm sao vậy?

Cam Đường run lên đáp:

- Cam phu nhân quyết không phải là hạng người như thế.

- Sao ngươi biết?

- Vãn bối đoán vậy.

- Nhưng tại sao mà ngươi lại xúc động đến thế?

Cam Đường không biết đáp thế nào, chàng đứng ngẩn mặt ra. Nữ quái lạnh lùng hỏi:

- Vì ngươi sùng bái Võ Thánh đến hôn mê chứ gì?

Cam Đường đáp xuôi chuyện:

- Đúng thế! Đó là một việc sỉ nhục cho Võ Thánh.

Nữ quái khịt mũi nói:

- Nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Cam Đường tưởng như trái tim chìm hẳn xuống. Chàng thấy đầu nhức mắt hoa, đau khổ vô cùng. Thật là tàn khốc! Chàng đêm ngày lo nghĩ trăm phương ngàn kế để tìm kiếm mẫu thân, ngờ đâu lại là một người đàn bà thất trinh. Giấc mộng đẹp của chàng thế là bị đả phá hoàn toàn. Chàng như người điên, hỏi lại:

- Có thật thế không?

Nữ quái đưa mắt nhìn Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Ngươi tưởng là ta nói dối ư?

Cam Đường bị nỗi thống khổ xâu xé gan vàng, bất giác chàng nở một nụ cười chua chát hỏi:

- Tiền bối nghe ai nói vậy?

Nữ quái lắc đầu đáp:

- Ta quên mất rồi, vì ta đã vô tình được nghe câu chuyện đó.

Cam Đường yên lặng hồi lâu, chàng nghĩ bụng:

- Mình đoán sai rồi. Nếu quả đối phương là mẫu thân thì khi nào nhận lấy tiếng bất trinh và giữ vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thế được. Vậy bà ta là ai? Vì lẽ gì bà cố ý hỏi dò hung thủ vụ huyết án Thánh Thành? Ít ra bà ta phải có mối liên quan gì tới Thánh Thành, mà sao bà không lộ vẻ khác lạ gì cả? Thật là bí mật! Bất luận thế nào mình cũng phải hỏi dò cho biết mẫu thân lạc lõng nơi đâu.

Cam Đường nghĩ vậy liền hỏi:

- Tiền bối có biết Phụng Hoàng Nữ lạc lõng nơi đâu không?

- Sao ngươi lại hỏi sang vấn đề này?

- Nếu tiền bối biết thì xin cho vãn bối được hay.

- Dường như y đã chết rồi hay là quyết tuyệt giang hồ không trở lại nữa.

- Tiền bối căn cứ vào đâu mà nói vậy?

- Vụ huyết án xảy ra trên mười năm rồi. Nếu y còn sống tất đã hành động, nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Nhưng y bị Cam Kính Nghiêu bỏ rơi thì vụ huyết án đó chắc còn làm cho y hài lòng.

- Vậy tiền bối không biết hiện y ở đâu hay sao?

- Lão thân không biết.

Cam Đường lặng yên. Ruột chàng rối loạn. Nữ quái không nhẫn nại được nữa lại trầm giọng thúc giục:

- Thi Thiên Đường! Hung phạm vụ huyết án Thánh Thành là ai? Nói đi!

Cam Đường không trả lời vào câu hỏi, chàng nói:

- Tiền bối muốn báo thù cho Võ Thánh hay là...

Chương 51 - Vào Quán Trọ Lại Gặp Lâm Vân

Nữ quái cười ha hả đáp:

- Lão thân mà đi trả thù cho Võ Thánh ư? Đâu có chuyện buồn cười thế được?

- Thế thì việc gì?

- Thi Thiên Đường! Ngươi nhất định muốn biết ư?

- Đúng thế!

- Được rồi! Ngươi hãy nói hung phạm là ai trước đi. Sau khi trao đổi điều kiện, lão thân sẽ cho ngươi hay.

Cam Đường thấy nữ quái đã nhượng bộ liền nói:

- Chủ hung vụ huyết án Thánh Thành là Cửu Tà Ma Mẫu...

Nữ quái biến sắc ngắt lời:

- Ngươi bảo ai?

- Cửu Tà Ma Mẫu!

- Cửu Tà Ma Mẫu ư?

- Phải rồi! Tiền thân mụ là Tứ Tuyệt Nữ Châu Lôi.

Nữ quái đột nhiên nổi lên một tràng cười rộ.

Cam Đường bị tiếng cười của mụ làm cho nhức óc, chàng hắng giọng một cái rồi hỏi:

- Tại sao tiền bối lại cười?

Nữ quái ngưng tiếng cười, mụ hỏi lại:

- Tin tức đó ngươi lấy ở đâu ra?

- Vãn bối thân tự điều tra.

- Ngươi có biết hình thù Ma Mẫu thế nào không?

- Một người đàn bà trạc tuổi năm mươi.

- Tứ Tuyệt Nữ Châu Lôi đã nổi tiếng sáu chục năm nay mà sao bây giờ mới năm mươi tuổi?

- Thế thì có lẽ nữ ma dùng thuật Trụ Nhan gì đó.

- Ngươi căn cứ vào điều chi để nhận định mụ là hung thủ?

- Một là mẹ họ Châu...

- Trong thiên hạ không phải chỉ mình Ma Mẫu họ Châu. Còn điều thứ hai?

- Hai là ngày trước Võ Thánh Cam Kính Nghiêu một mình đánh nhau với Cửu Tà Ma Mẫu ở chân núi Thái Hàng. Kết quả là sáu đứa con của mụ bị giết. Ma Mẫu cũng bị trọng thương nhưng thoát chết. Mụ còn lại Tam Tà mà vãn bối đã điều tra mẹ con mụ cũng còn bốn người.

Nữ quái hắng giọng nói:

- Thế thì thiệt là khéo...

- Sao lại khéo?

- Đối phương tự nhận là Ma Mẫu hay sao?

- Cái đó...

Cam Đường bất giác chưng hửng không trả lời được vì đối phương không thừa nhận là Ma Mẫu mà chàng chỉ đoán thế thôi. Đồng thời chàng chưa biết được lai lịch đối phương. Nhưng tại sao bà lại căn vặn như thế? Nữ quái cười lại hỏi:

- Ngươi tưởng mẹ con Cửu Tà Ma Mẫu vì muốn trả cái thù ở dưới chân núi Thái Hàng mà gây vụ huyết án Thánh Thành ư?

- Đúng thế!

- Còn có chứng cớ gì khác không?

- Lúc gây ra vụ huyết án hung thủ có để lại tấm Ưng Long Ma Bài...

- Ưng Long Ma Bài nào...

- Nghe nói Ưng Long Ma Bài là tín vật của Ma Vương mà đối phương lại thừa nhận đó là vật gia truyền.

- Ma Mẫu có liên quan gì với Ma Vương?

- Giữa hai người có tình sư đệ.

- Ai bảo ngươi thế!

- Chẳng lẽ còn không đúng hay sao?

Nữ quái lắc đầu đáp:

- Không đúng!

Cam Đường kinh hãi hỏi:

- Không đúng ư?

- Ngươi hãy nói cho lão thân hay. Còn bằng chứng nào nữa không?

- Võ Thánh chết rồi trên di thể có những vết thương do một lưỡi kiếm khác thường để lại. Thế

mà Tà Tử dùng một thứ binh khí giống như in.

- Có chuyện ấy ư?

Cam Đường thấy nữ quái hỏi vặn mãi thì tức mình trợn mắt lên hỏi lại:

- Tiền bối cứ chất vấn mãi là nghĩa làm sao?

Nữ quái hững hờ đáp:

- Ngươi nói những chuyện ly kỳ mà hoàn toàn không đúng sự thực.

- Sao tiền bối biết?

- Ngươi biết lão thân là ai không?

- Tiền bối... là ai?

- Lão thân chính là Tứ Tuyệt Nữ Châu Lôi.

Cam Đường bất giác chấn động tâm thần. Chàng không tin ở tai mình. Nữ quái đã thừa nhận mụ là Ma Mẫu thì nhất định bao nhiêu điều chàng phỏng đoán trước nay hoàn toàn sai trật hết. Bất giác chàng lùi lại một bước run lên hỏi:

- Tiền bối là Tứ Tuyệt Nữ ư?

- Đúng thế! Lão thân chỉ có một mình, còn ba thằng con sau vụ giao đấu ở chân núi Thái Hàng cũng bị trọng thương không chữa được nữa.

- Ủa!

Cam Đường mặt đỏ bừng lên, đầu óc rối loạn. Chàng tự nghĩ:

- Trong thiên hạ sao lại có chuyện lạ lùng như vậy? Ma Mẫu đã cố tình điều tra hung phạm vụ huyết án Thánh Thành thì đủ chứng minh mụ không phải là thủ phạm.

Thế thì di mẫu Lâm Vân là ai? Ngoài ra còn Kỳ Môn lệnh chúa, Tam Mục lão nhân cũng đi luôn vào trong vòng bí mật. Nhưng một tấm Ma Bài kia cũng đủ làm bằng chứng tố cáo là hung thủ, dù bọn họ không phải là Cửu Tà Ma Mẫu. Có điều khiến mình không sao hiểu được là mụ họ Châu này cũng có bốn mẹ con, đại trang chúa sử dụng một thanh kiếm kỳ dị, đồng thời y cố tình gạn hỏi lai lịch Ma Bài là vì lẽ gì? Nữ quái đã thừa nhận là Ma Mẫu, sao còn muốn điều tra hung thủ vụ huyết án Thánh Thành? Lời mụ có thể tin được không?

Sau khi nghĩ ngợi một lúc, Cam Đường nhìn chằm chặp vào mặt nữ quái trầm giọng hỏi:

- Tiền bối đúng là Ma Mẫu ư?

- Chẳng lẽ lão thân còn nói dối sao?

- Vậy tiền bối cho hay nguyên nhân về điều kiện đó đi.

- Lão thân đã nói điểm này không ở trong điều kiện trao đổi mà.

- Nhưng vãn bối cần biết.

- Lão thân không nói thì sao?

Cam Đường nghiến răng đáp:

- Vãn bối nhất định phải biết.

- Ngươi muốn động thủ chăng?

- Nếu đến lúc cần thì đành phải vậy.

- Ngươi tưởng thắng được lão thân ư?

- Tất nhiên là thế.

- Thế thì ngươi thật ngông cuồng. Ngươi không muốn trao đổi điều kiện ư?

- Đại trượng phu lời nói xem nặng bằng non. Việc thực hành điều kiện là chuyện dĩ nhiên, nhưng về điểm này vãn bối nhất định phải biết rõ.

- Vậy thì ngươi động thủ đi.

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Vãn bối chưa tính đến chuyện hạ sát tiền bối.

Ma Mẫu biến sắc hỏi:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

- Bản môn đã có lệ nếu không định giết ai thì không động thủ.

- Ngươi giết được lão thân chăng?

- Có thể! Nếu tiền bối không tin thì vãn bối thử cho coi.

Chàng vừa nói vừa lạng người đi, vung hai tay lên quét một đường như là một chiêu thức rồi nói:

- Nếu tiền bối hóa giải được chiêu thức này không chết hay không bị thương thì vãn bối quyết không hỏi đi hỏi lại nữa.

Ma Mẫu trợn mắt há miệng hồi lâu không nói gì. Mụ biết chiêu thức của Cam Đường kỳ bí và lợi hại trên đời có một. Bất luận dùng nó để công hay để thủ cũng không có cách nào hóa giải được mà mình tất bị chết hoặc bị thương. Hồi lâu mụ thở dài nói:

- Lão thân đành chịu thua ngươi.

Cam Đường liền ôn tồn nói:

- Vậy xin tiền bối cho biết nguyên nhân đi.

Ma Mẫu thoáng lộ vẻ oán độc rồi bình tĩnh lại. Mụ chậm rãi đáp:

- Lão thân có chín con, thế mà bị chết hết về tay Cam Kính Nghiêu, nên phải nuốt giận ẩn thân tu luyện võ công mong có ngày trả thù. Chẳng ngờ mình chậm chân để phải ôm mối hận ngàn

thu, nên muốn điều tra ra hung thủ giết đi để rửa mối hận này.

Cam Đường run lên bần bật, chàng nghĩ thầm:

- Thiệt là một quyết định thâm độc và kỳ dị, mụ không trả được thù lại trút hận lên đầu người khác. Ngày trước mụ gây nên tội ác ngập đầu, dâm độc võ lâm. Phụ thân mình ra tay hạ mụ là để tạo phúc cho võ lâm. Nếu mình không nghĩ đến chín đứa con của mụ đã bị chết cả rồi, mụ phải mai danh ẩn tích trong chốn thâm sơn, thì bây giờ mình giết phắt mụ đi.

Cam Đường nghĩ vậy liền lạnh lùng hỏi:

- Tiền bối căm hận người khác làm chi?

Ma Mẫu hằn học đáp:

- Lão thân nói đến đây là hết. Ngươi không đáng giáo huấn lão thân đâu. Theo lời ngươi nói thì hung thủ tuy không phải là người mà ngươi phỏng đoán, nhưng cũng có bằng cớ xác thực. Vậy ngươi cho lão thân hay mẹ con người đó hiện giờ ở đâu?

Cam Đường nghĩ ngay đến vụ này thật khó khăn. Nếu mình nói ra tất Ma Mẫu sẽ tìm tới động thủ với họ. Như vậy đối với việc báo thù của mình rất là tai hại, chàng liền trầm giọng đáp:

- Đối phương trước kia ở một tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương. Nhưng nơi đây đã bị Tử Thần chiếu cố. Tuy mụ trốn thoát nhưng không hiểu lạc lõng nơi đâu.

Hiện giờ vãn bối không thể trình bày được.

- Dường như ngươi không muốn thực hành lời hứa phải không?

- Không phải thế!

- Vậy ngươi định thế nào đây?

Cam Đường nhớ tới điều kiện đã giao ước với đối phương chỉ là đưa tên hung thủ ra. Bây giờ mình có báo thù rồi sẽ thực hành điều kiện cũng không phải là bội ước. Mối thù của phụ thân với mối thù của nghĩa phụ, nghĩa huynh muốn trả vụ nào trước cũng không quan hệ. Hung thủ mình đã nắm được rồi, chỉ còn mấy phen lận đận mà thôi.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Vãn bối điều tra cho biết rõ hung thủ là ai rồi sẽ trở lại đây thực hành điều ước.

Ma Mẫu ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Được lắm! Ta ra hạn một tháng, nếu quá hạn mà ngươi không trở lại thì điều ước sẽ bị thủ tiêu. Và như thế thì vụ công án phái Thiên Tuyệt sẽ là một điều bí mật không bao giờ khám phá ra được.

Cam Đường gật đầu đáp:

- Trong vòng một tháng vãn bối sẽ trở lại.

- Vậy bây giờ ngươi đi đi và nhớ tới kỳ hạn một tháng.

Cam Đường cáo từ rồi trở gót đi luôn.

Dọc đường trong đầu óc chàng, những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn.

Những diễn biến vừa rồi đã ra ngoài sự tiên đoán của chàng. Chàng lại nghĩ rằng nếu kẻ thù không ngẫu nhiên có nhiều chỗ giống nhau thì mình không đến nỗi đoán sai, giả tỷ mình tiết lộ thân phận thì tình thế chắc là khác hẳn rồi.

Một tháng trời, chàng tính ra nếu mình lên núi Đồng Bách thì hãy còn dư thì giờ.

Điều làm cho chàng đau khổ nhứt là Ma Mẫu tiết lộ Phụng Hoàng Nữ, mẫu thân chàng, vì lý do bất trinh mà chia lìa phụ thân. Thuở nào hồi sinh tiền, phụ thân chàng không bao giờ nói đến mẫu thân cả. Lục Tú Trinh gọi là kế thất chứ không gọi là trắc thất thì đủ biết phụ thân chàng căm hận mẫu thân vô cùng. Chàng vẫn kỳ vọng mẫu thân chàng còn sống ở nhân gian để chàng trọn niềm hiếu thảo, nhưng nghĩ tới mẫu thân mình là một người đàn bà thất đức thì chẳng khác gì dao đâm ruột. Chàng muốn khóc oà lên mà không có nước mắt.

Sau chàng kết luận đằng nào cũng là mẫu thân và chàng quyết định tìm cho thấy mặt. Hiện giờ chàng kỳ vọng có một nguyên nhân nào khác lật đổ lời tố cáo của Ma Mẫu.

Cam Đường lại liên tưởng đến Lục Tú Trinh không hiểu vì lẽ gì mà thoát khỏi tử kiếp? Mụ có mối gian tình với Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung. Nhưng nếu mối gian tình này phát sinh sau khi phụ thân chàng thác đi thì lại khác hẳn. Tại sao mụ cùng gian phu mấy phen toan ám hại mình? Sau cùng chàng nghĩ rằng vì thanh danh của Võ Thánh không được ô nhục, nên gian phu dâm phụ phải chịu đựng lấy hậu quả về việc làm nhơ nhuốc gia phong nhà mình.

Cam Đường vừa nghĩ vừa đi ra khỏi hang núi. Chàng tiếp tục chạy nhanh, chân không dừng bước, thẳng tới núi Đồng Bách.

Cam Đường cũng chỉ là người bằng xương bằng thịt, sau khi dong ruổi quãng đường dài, chàng không khỏi mỏi mệt. Ngẫu nhiên chàng vào trọ đúng cái quán mà chàng đã trọ lần trước nhưng khác ở chỗ là chàng để nguyên chân tướng chứ không thay đổi hình dung.

Vào điếm rồi, Cam Đường tắm rửa ăn uống xong lập tức lên giường ngủ chứ không tính toán gì đến chuyện hành động.

Nơi đây không phải là đường giao thông trọng yếu, chỉ có khách thương ở địa phương này đến ngủ trọ. Trong quán lại ít khách nên không có gì nhộn nhịp cho lắm.

Đèn thắp lên rồi cũng vẫn im lặng.

Mục đích của Cam Đường là vào quán nghỉ cho đỡ mệt, nhưng trong lòng man mác nhiều nỗi thống khổ nên chàng không sao nhắm mắt được. Vào khoảng hết canh hai sang canh ba bỗng có tiếng gõ cửa rất khẽ. Cam Đường nhảy xuống giường hỏi ngay:

- Ông bạn nào tới đó?

- Ta đây!

- Ông bạn là...

Chàng chưa dứt lời thì lại nghe đúng thanh âm của người quen liền dừng lại.

Cánh cửa vừa mở, một bóng người thướt tha bước vào. Nàng chính là Lâm Vân.

Lâm Vân nửa đêm đến đây tìm Cam Đường thật là một điều mà chàng không bao giờ ngờ tới, chàng lên tiếng gọi:

- Vân thư!

Lâm Vân nhìn Cam Đường bằng cặp mắt oán hờn.

Cam Đường đóng của phòng lại rồi hỏi:

- Sao Vân thư biết tiểu đệ vào trọ Ở đây?

Lâm Vân lạnh lùng đáp:

- Bản môn ở đâu chả có tai mắt? Ngươi còn ở ngoài trăm dặm ta đã biết rồi.

- Mời Vân thư hãy ngồi xuống đây.

- Chúng ta ra ngoài quán nói chuyện.

- Ở đây cũng vậy.

- Không được!

Lâm Vân nói bằng một giọng kiên quyết tỏ ra không còn cách thương lượng nào khác nữa.

Trong lòng Cam Đường rất đỗi băn khoăn. Chàng đã tiên cảm nàng đến đây tất là có việc. Chuyến này lên núi Đồng Bách, chàng rất sợ chạm trán Lâm Vân, vì nàng sẽ ngăn trở công cuộc báo thù của chàng. Bây giờ nàng lại tự động đến tìm mình ở đây, chàng luống cuống không biết ứng phó cách nào.

Chàng ngập ngừng hỏi:

- Vân thư!... Có việc gì không?

- Dĩ nhiên là có.

- Nói chuyện ở đây không được hay sao?

- Không được.

Cam Đường chau mày đáp:

- Vậy thì đi.

Hai người song song ra khỏi quán trọ. Chớp mắt đã đến một chỗ hoang vắng. Hai người vừa dừng bước Cam Đường đã hỏi ngay:

- Vân thư! Có chuyện gì vậy?

- Ngươi đến chỗ sư bá ta ẩn cư để hỏi dò hành tung ngoại công ta phải không?

- Sao? Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang là sư bá Vân thư đấy ư?

- Phải rồi!

Cam Đường vô cùng kinh hãi, chàng có biết đâu chưởng môn phái Đồng Bách lại là sư bá nàng. Kỳ Môn lệnh chúa là mẫu thân nàng, Tam Mục lão nhân là ngoại công nàng. Mối liên quan giữa những người này thật là phức tạp kinh người.

Lâm Vân ngừng một lát rồi lại hỏi:

- Ngươi đã gặp ngoại công ta chưa?

- Tiểu đệ gặp rồi nhưng lại không biết là Tam Mục lão nhân.

- Ngươi kiếm người có việc chi?

- Tiểu đệ muốn hỏi thăm tin tức một người.

- Ngươi muốn hỏi tin tức ai?

- Vật đổi sao dời, hiện giờ không cần hỏi nữa.

- Chuyến này ngươi đến đây có phải để lên núi Đồng Bách không?

Cam Đường biết là không thể nói dối được, thản nhiên đáp:

- Đúng thế!

- Ngươi đến kiếm di mẫu ta phải không?

- Đúng thế!

- Để làm gì?

Cam Đường đánh bạo đáp:

- Thanh toán nợ máu.

Lâm Vân run lên hỏi:

- Chuyến này ngươi vác mặt đến đòi nợ máu ư?

- Phải rồi!

- Có ai sai khiến ngươi không?

Cam Đường không muốn nói nhiều mà cũng không tiết lộ thân thế, chàng hỏi lại:

- Vân thư! Vân thư đừng nhúng tay vào chuyện này được không?

Lâm Vân lạnh lùng đáp:

- Ngươi tưởng làm được chăng?

Cam Đường nhăn nhó cười đáp:

- Vân thư! Tiểu đệ không biết thế nào mà nói, nhưng vẫn hy vọng Vân Thư đứng ngoài.

- Không được đâu!

Cam Đường ngập ngừng hỏi:

- Đêm nay Vân thư đến đây có mục đích gì?...

- Ta khuyên ngươi một lần nữa là nên thôi đi, nếu không phải việc mình.

- Đây chính là việc của tiểu đệ.

Lâm Vân im lặng hồi lâu rồi đột nhiên lớng tiếng nói:

- Thi Thiên Đường! Việc này không thể nào lưỡng toàn được. Ngươi hãy giết ta đi!

Cam Đường toàn thân run lên bần bật, chàng khẽ la:

- Vân thư!...

Lâm Vân không chờ chàng dứt lời đã thét lên:

- Nếu không thì ta phải giết ngươi.

Cam Đường cũng đã biết trước là sẽ xảy ra trường hợp này, nên chàng bình tĩnh lại, buồn rầu nói:

- Vân thư! Tiểu đệ biết rằng đã nợ Vân thư nhiều quá rồi. Kiếp này không thể nào trả hết, xin chờ kiếp sau. Vân thư đợi cho tiểu đệ xong việc rồi sẽ đến đây dâng thủ cấp.

Lâm Vân vành mắt đỏ hoe, nàng run lên nói:

- Chuyến này ngươi lên núi Đồng Bách thế nào cũng mất mạng về tay ngoại công ta. Sao bằng bây giờ ngươi giết ta đi để ta khỏi phải trông thấy tình trạng đó. Không thế thì ta phải giết ngươi rồi cùng chết theo ngươi xuống suối vàng.

Lời nói của nàng vừa đanh thép lại vừa chứa đựng một mối si tình khôn tả.

Cam Đường cảm thấy trong lòng run lên bần bật. Bao nhiêu mối ân tình lại kéo đến làm cho chàng hoang mang không biết đối xử thế nào cho phải.

Chương 52 - Đấu Tam Mục, Cam Đường Thủ Thắng

Cam Đường chợt nhớ tới vụ cả nhà hơn trăm nhân mạng bị sát hại, chẳng lẽ vì mối tình nhi nữ mà bỏ được sao?

Chàng hỏi:

- Vân thư! Vân thư cương quyết như vậy ư?

- Không còn đường nào khác nữa.

- Vậy Vân thư động thủ đi!

- Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi chăng?

- Xin Vân thư cứ việc động thủ, tiểu đệ quyết không chống lại.

Lâm Vân kêu lên:

- Hiền đệ Ơi! Đây là oan nghiệt chẳng phải duyên tình, ta đành phải xuống tay.

Cam Đường ruột rối như tơ vò, tuy chẳng cam tâm chịu chết nhưng chàng cũng không có đường lối nào để giải thoát. Những ân tình của Lâm Vân đã in sâu vào trái tim chàng. Nó trói buộc chàng thật chặt. Chàng lại là người trọng nghĩa nên đành chịu bó tay.

Chàng chỉ nói được một tiếng:

- Xin mời.

Lâm Vân vẻ mặt buồn thảm. Hai giọt lệ long lanh rớt xuống má. Nàng giơ bàn tay nhỏ nhắn ra phóng chưởng đánh binh một cái.

Cam Đường lảo đảo người đi.

Lâm Vân thét lên:

- Ngươi... nhất định không đánh trả ư?

Phát chưởng thứ hai lại phóng ra với mười hai thành công lực. Cam Đường vẫn đứng ngay như cây gỗ chứ không né tránh.

Binh!

Cam Đường lùi lại ba bước, máu miệng trào ra. Lâm Vân nước mắt tầm tã như mưa. Nàng kêu lên:

- Hay lắm! Để cho cái chết giải quyết hết mọi việc.

Hai tay nàng lại đưa ra, một tay nhằm huyệt Thiên Linh, một tay nhằm vào huyệt Thất Khẩu

Cam Đường. Hai huyệt mạch này đều là chỗ trí mạng. Nhất là nơi cực kỳ trọng yếu. Võ học của phái Thiên Tuyệt tuy có khác với đường lối thông thường của võ lâm, nhưng công lực phái Kỳ Môn thuộc về tà phái mà Cam Đường nhất định không phản kháng, còn Lâm Vân lại vận toàn lực để động thủ thì kết quả thực khó mà biết được.

Cam Đường run lên, nhưng cũng nhất định không né tránh.

Binh! Binh!

Cam Đường rên lên một tiếng. Miệng lại vọt máu tươi. Người chàng lảo đảo muốn té, mặt chàng lợt lạt.

Lâm Vân khóc oà lên. Hai tay nàng ôm lấy vai Cam Đường lắc luôn mấy cái, thét lên hỏi:

- Sao ngươi... lại không trả đòn?... Sao ngươi không giết ta đi?

Cam Đường giương mắt lên nhìn trời, im lặng không nói gì.

Chàng biết nói gì bây giờ? Dường như chàng chẳng còn gì để mà nói.

Sau cơn khích động như điên cuồng, Lâm Vân tựa hồ bình tĩnh lại một chút. Nàng buông tay ra rồi nói bằng một giọng cực kỳ thê thảm:

- Có khi là ta lầm lẫn. Hiền đệ Ơi! Hiền đệ nói cho ta hay vì lẽ gì mà mối cừu hận của hiền đệ lại ghê gớm đến thế? Ta không hiểu thái độ của hiền đệ, hiền đệ nên để cho ngoại công và di mẫu ta đối phó cùng phái Thiên Tuyệt mới đúng.

Giữa lúc ấy, một thanh âm như xé bầu không khí đột nhiên vọng lại.

Cam Đường trong lòng cực kỳ chấn động. Chàng nhìn thấy mấy bóng người xé bức màn đêm vọt vào như tên bắn. Với nội công của chàng hiện nay, dù là trong bóng đêm, chàng có thể nhìn rõ hình người trong vòng mười trường, và nhìn rõ mặt mũi khi còn cách năm trượng, chỉ trong chớp mắt mấy bóng người đã đến trước mặt.

Cam Đường đưa mắt ra nhìn. Bầu nhiệt huyết lại sủi lên sùng sục. Trước mặt chàng là Tam Mục lão nhân, Kỳ Môn lệnh chúa, Đồng Bách chưởng môn, và di mẫu Lâm Vân mà chàng tưởng lầm Ma Mẫu. Bên cạnh là đại trang chúa, nhị trang chúa mà trước chàng tưởng lầm là Tà Tử. Lại có cả em ruột Lâm Vân là Lâm Bằng.

Cam Đường bất giác nổi lên một tràng cười rộ, chàng nói:

- Hay quá! Cả lũ đến đây rồi!

Lâm Vân đứng bên cạnh chàng. Sắc mặt lợt lạt, người run bần bật. Nàng nói:

- Sống đã chẳng được chung đôi thì chết sẽ được ở với nhau. Hiền đệ Ơi! Ta đi trước hiền đệ một bước.

Nàng nói xong giơ ngón tay lên nhằm đâm vào huyệt Thái Dương.

Cam Đường nắm lấy cổ tay nàng nhanh như chớp, chàng khích động hỏi:

- Vân thư! Vân thư làm gì vậy?

Kỳ Môn lệnh chúa bịt mặt bằng tấm sa đen lớn tiếng quát:

- Buông y ra!

Cam Đường nghiến răng buông tay lùi lại hai bước.

Kỳ Môn lệnh chúa mắt tóe hàn quang chằm chặp nhìn Lâm Vân, bà nói:

- Ta không muốn có một đứa con bất hiếu như ngươi nữa.

Tam Mục lão nhân cũng quát lên:

- Vân nhi! Ngươi thật là một đứa con trái đạo luân thường, ngỗ nghịch và bất hiếu, không phân biệt ai là kẻ thù ai là người thân.

Lâm Vân bật lên tràng cười rộ như người điên rồi băng mình chạy vào trong bóng tối.

Lâm Bằng lớn tiếng gọi:

- Thư thư!

Rồi gã rượt theo.

Cam Đường nghe tiếng cười điên dại mỗi lúc một xa mà lòng đau như cắt.

Tam Mục lão nhân hắng giọng mấy tiếng rồi quát hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi đến đây có một mình ư?

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Việc này chỉ liên quan đến một mình ta mà thôi.

- Tại sao chưởng môn phái Thiên Tuyệt lại không ra mặt?

Hiển nhiên vụ hai đời chưởng môn phái Thiên Tuyệt bị chặt chân tay ở chân núi Thái Hàng chưa một ai hay. Cam Đường đáp:

- Ta đã nói vụ này là việc riêng của ta.

- Được lắm! Bây giờ ngươi cứ nói trắng ra tấm Ưng Long Ma Bài đã lọt vào tay ngươi trong trường hợp nào thì còn có thể châm chước được.

- Đêm nay chính là đêm kết liễu hết mọi việc giữa các ngươi và ta. Bây giờ ngươi hãy nói rõ lai lịch đi!

- Chính lão phu muốn hỏi ngươi điều đó.

Cam Đường kích động người run bần bật. Luồng máu cừu hận lại sôi sùng sục trong huyết quản. Sát khí nổi lên bừng bừng như lửa cháy. Cặp mắt lộ hung quang.

Đêm tối mà người trông thấy cũng phải khiếp sợ.

Tam Mục lão nhân lại thét lên:

- Nói mau!

Cam Đường nghiến răng hỏi:

- Những vị ngày đó có dự vào vụ huyết án hiện giờ còn ai chưa đến nữa không?

- Lão phu hỏi ngươi về lai lịch tấm Ma Bài kia mà.

- Thế thì vị nào đã bất cẩn mà để thất lạc.

- Sao?

- Tấm Ma Bài này xuất hiện ngay trong vụ huyết án.

- Ngươi bắt được ở đương trường hay sao?

- Đúng thế! Ở trong tay Võ Thánh tại Thánh Thành.

Những người có mặt trong trường đều lộ sát khí.

Chủ nhân tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương mà Cam Đường nhận lầm là Ma Mẫu đột nhiên lớn tiếng nói:

- Phụ thân! Bắt thằng lỏi này về tra khảo.

Tam Mục lão nhân gật đầu tiến gần lại mấy bước.

Cam Đường chuyển ý nghĩ rất mau. Chỉ cần lưu lại một người nào lọt lưới.

Chàng nghĩ vậy rồi cũng cất bước tiến lên.

Bầu không khí trong trường khẩn trương vô cùng. Hai bên còn cách nhau chừng tám thước đều dừng bước lại.

Tam Mục lão nhân trầm giọng nói:

- Ngươi biết điều thì bó tay chịu trói đi hay là còn muốn lão phu phải động thủ?

Cam Đường hầm hầm đáp:

- Đừng nhiều lời vô ích. Đêm nay toàn thể các ngươi sẽ chảy cho đến giọt máu cuối cùng.

- Ha ha! Thằng lỏi này khá ngông cuồng đấy!

- Vì ta nể mặt Lâm Vân nên để cho các ngươi chết toàn thi thể. Đầu tiên là lão thất phu đó.

Tam Mục lão nhân gầm lên:

- Nằm xuống!

Lão vừa quát vừa phóng ra một chiêu không phải chưởng mà cũng không phải trảo.

Hự!

Tam Mục lão nhân lùi lại đến bốn năm bước. Mái tóc bạc phơ của lão đứng dựng cả lên. Bộ mặt

già nua xám lại!

Bọn Kỳ Môn lệnh chúa đều bật lên tiếng la hoảng.

Không một ai nhận ra Cam Đường đã dùng thủ pháp gì để phản kích. Họ không thể tin rằng bản lãnh Tam Mục lão nhân mà chẳng chịu nổi một đòn của chàng.

Tam Mục lão nhân mặt hiện sắc đỏ. Hai tay giơ lên nửa chừng xoay lòng bàn tay ra ngoài.

Lần trước ở trên núi Đồng Bách, Cam Đường đã chạm trán đối phương và suýt nữa chàng táng mạng dưới bàn tay này. Hiện giờ tuy chàng đã thấu triệt thiên Võ Công bản phái, nhưng cũng không dám lơ là. Chàng biết rằng công lực đối phương có thể làm chấn động tinh thần, liền vận động tâm pháp để bảo hộ trái tim.

Sắc mặt Tam Mục lão nhân mỗi lúc một đỏ thêm và lấp loáng có ánh sáng. Xem chừng lão đã vận dụng công lực đến tột độ.

Bầu không khí trong trường yên lặng mà khẩn trương vô cùng. Mọi người cơ hồ ngừng thở.

Đột nhiên song chưởng của Tam Mục lão nhân run lên. Một luồng âm kình khủng khiếp xô tới Cam Đường.

Sầm! Luồng kình lực này đụng phải cương khí hộ thân phát ra một tiếng nổ rùng rợn. Cam Đường cảm thấy tâm thần chấn động, nhưng không có gì khác lạ.

Bóng người thấp thoáng. Tam Mục lão nhân lại ra chiêu trảo phóng tới.

Oẹ! Tam Mục lão nhân rú lên một tiếng, lão bị hất lùi lại hơn một trượng. Người lảo đảo muốn té. Miệng lão hãy còn hai dây máu tươi.

- Úi chao!

Những tiếng la hoảng vang lên. Người nào cũng kinh hồn bạt vía. Không ai ngờ Tam Mục lão nhân, một nhân vật đã được võ lâm coi như thần thánh, mà hai phen động thủ với Cam Đường đều bị thất bại. Nhưng đó lại là sự thực hiển nhiên.

Toàn trường ai cũng công nhận là Tam Mục lão nhân công lực cao thâm hơn hết, thế mà lão còn bị bại thì những người kia không đáng kể nữa.

Mới hai tháng trước, Cam Đường không chịu nổi Tam Mục lão nhân một đòn.

Nếu khi ấy chàng không được Lâm Vân giải cứu thì đã mất mạng rồi còn đâu. Thế mà hiện giờ trái lại Tam Mục lão nhân không chịu nổi một đòn của chàng. Thật là một biến chuyển đáng sợ. Nếu trên thế gian quả có kỳ tích thì vụ này cũng là một kỳ tích vậy.

Cam Đường đã quyết định là những người hiện diện chàng chỉ để sống một mình Kỳ Môn lệnh chúa. Một là để báo đáp ơn trọng của Lâm Vân, hai là đầu đuôi vụ huyết án Thánh Thành sẽ do miệng bà ta nói cho chàng hay.

Việc báo thù cần phải là danh chính ngôn thuận. Bây giờ là lúc chàng tỏ rõ thân thế mình.

Cam Đường đảo cặp mắt sắc bén nhìn hết mọi người một lượt, rồi dừng lại trước mặt chủ nhân

tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương. Chàng lên tiếng:

- Thái phu nhân! Tại hạ thỉnh giáo tôn tính đại danh.

- Ngươi hỏi làm gì?

Cam Đường đáp:

- Giết người mà không nói rõ lý do là tàn ngược. Trước khi hạ thủ, bản nhân sẽ cho biết lý do. Hiện giờ xin thỉnh giáo tôn danh đã.

- Phải chăng ngươi cố ý làm nhục lão thân?

- Bản nhân không dám.

- Ngay đến thân thế lão thân ngươi còn không biết, thế thì gọi là báo thù sao được?

- Chỉ căn cứ vào tấm Ma Bài là đủ.

- Căn cứ vào Ma Bài?

- Phải rồi! Trước kia bản nhân tưởng lầm mẹ con tôn giá là Cửu Tà Ma Mẫu, không ngờ lại là chủ nhân tấm Ma Bài. Thế mới hay lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt.

- Lão thân làm chủ tấm Ma Bài thì sao?

- Giết người thì phải thường mạng chứ sao?

Kỳ Môn lệnh chúa hỏi xen vào:

- Thi Thiên Đường! Theo lời ngươi thì vụ này do tấm Ma Bài mà ra hay sao?

Cam Đường lắc đầu đáp:

- Không phải do tấm Ma Bài mà là tấm Ma Bài đã cáo tố chân tướng hung thủ.

- Chân tướng gì?

- Sao tôn giá đã biết còn cố ý hỏi?

- Ngươi đã mấy lần phủ nhận vụ huyết án này không có liên quan gì đến Thiên Tuyệt Môn. Có đúng thế không?

- Đúng thế!

- Vậy hung thủ là ai?

Cam Đường không khỏi ngạc nhiên. Câu hỏi này khiến chàng không biết đường nào mà trả lời. Chàng lạnh lùng hỏi lại:

- Sao tôn giá còn hỏi như vậy?

- Bản tòa muốn biết ngươi lấy được Ma Bài này trong tay ai?

- Chính bản nhân đã lượm được.

- Thúi lắm!

Cam Đường trợn mắt, sát khí đằng đằng, lớn tiếng hỏi lại:

- Ai thúi? Ngươi ăn nói hồ đồ là thúi miệng chứ còn ai nữa?

- Sao mà hồ đồ. Hiện nay ngươi chưa quá hai chục tuổi, thế mà ngươi dám nói là đã tham dự vào vụ đó. Như vậy chẳng là...

Cam Đường ngắt lời:

- Việc thiên hạ đâu có phải hoàn toàn như người ta suy tính? Bản nhân ngày ấy chính mình phải chịu sóng gió.

Tam Mục lão nhân đột nhiên băng mình lại lớn tiếng hỏi:

- Nếu ngươi đích thân trải qua vụ đó thì đã chủ trương vụ này, tất ngươi phải biết chứ?

Cam Đường cực kỳ hoang mang. Câu hỏi này khiến cho chàng phải bối rối. Lời nói của chàng tựa hồ đầu Ngô mình Sở, chàng ngẩn ngơ một chút rồi hỏi lại:

- Chủ trương việc gì?

Tam Mục lão nhân nghiến răng đáp:

- Tức là hung thủ chân chính đã gây ra vụ huyết án Thánh Thành.

Cam Đường như bị điện giật loạng choạng lùi lại ba bốn bước. Mắt chàng trợn ngược, miệng há hốc ra không biết đáp thế nào. Chàng đi báo thù rửa hận mà đối phương lại hỏi chàng hung thủ là ai? Chàng đâm ra hoang mang, lên tiếng hỏi:

- Các hạ nói sao?

- Lão phu hỏi ngươi, hung thủ chân chính vụ huyết án Thánh Thành là ai? Ngươi đã thừa nhận chính tay lượm được Ma Bài cất ở trong mình.

Cam Đường xoay chuyển ý nghĩ. Đột nhiên chàng lớn tiếng quát:

- Im miệng.

- Sao?

- Ma Bài có phải là vật truyền gia của các hạ không? Võ Thánh bị hại rồi sao trong tay người còn cầm Ma Bài?

Bây giờ lại đến lượt Tam Mục lão nhân cứng lưỡi không biết nói sao.

Di mẫu Lâm Vân tức chủ nhân tòa nhà đồ sộ khích động hỏi:

- Ngươi thấy tấm Ma Bài này ở di thể Võ Thánh phải không?

- Đúng thế!

Chủ nhân tòa nhà đồ sộ trợn mắt lên hỏi:

- Ai đã chủ mưu? Nói ra!

Cam Đường cười lạt đáp:

- Chứng cớ rành rành, giết người thì phải thường mạng. Đừng ngụy biện nữa vô ích.

Chương 53 - Tưởng Cừu Nhân Lại Hóa Gia Nhân

Chủ nhân tòa nhà đồ sộ tức giận hỏi:

- Lấy gì mà bảo chứng cớ rành rành?

- Nếu không có tấm Ma Bài làm chứng thì vụ án này sẽ thành một vụ thiên cổ nghi án.

- Ma Bài chứng minh điều chi?

Cam Đường mắt lộ sát khí nói dằn từng tiếng:

- Chứng minh bọn ngươi là hung thủ vụ huyết án đó. Bây giờ đã đến lúc các ngươi phải đền mạng.

Mọi người có mặt tại trận trường đều la hoảng:

- Sao?

Cam Đường tuy sát khí đằng đằng nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh. Chàng cảm thấy tình trạng vụ này có điều khác lạ.

Chưởng môn phái Đồng Bách Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang đột nhiên lên tiếng:

- Thi Thiên Đường! Lần trước ngươi đến gặp ta té ra đã thay đổi hình dung. Tam Mục lão nhân là gia sư. Ngươi có điều gì muốn biết cứ hỏi, bản tòa sẽ giải đáp cho.

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Hiện tại không có gì cần nói cả.

- Người quân tử dù đi đến chỗ tuyệt giao cũng không nói xấu nhau. Trước khi xảy cuộc lưu huyết, sao ngươi không bình tâm tỉnh trí để thảo luận?

- Chả có điều gì phải thảo luận cả.

- Lần trước ngươi bảo muốn tìm gia sư sao bây giờ lại chối?

- Bản nhân phủ nhận điều đó.

Tam Mục lão nhân nói:

- Tiểu tử! Lần trước lúc giao thủ với lão phu, ngươi chưa biết lão phu là ai. Sau đó ngươi lại tìm lão phu tất phải có nguyên nhân. Phải chăng ngươi chịu lời sai khiến của ai hoặc giả có ý muốn một mẻ quét hết?

- Bản nhân chả cần phải chịu lời sai khiến của ai mà chỉ làm theo ý mình.

- Vậy ý của ngươi là thế nào?

Cam Đường đảo cặp mắt đầy sát khí nhìn mọi người lớn tiếng đáp:

- Nghe đây! Bản nhân báo thù cho Võ Thánh.

- Sao?... Ngươi... báo thù cho Võ Thánh...

Bảy tám cái miệng cùng la lên một lúc. Toàn trường náo loạn.

Tam Mục lão nhân giơ tay ra hiệu cho mọi người yên lặng. Lão trợn cặp mắt nghi ngờ lên nhìn Cam Đường hỏi:

- Thi...

Cam Đường ngắt lời:

- Bản nhân không phải là họ Thi mà chính là Cam Đường, đứa con mồ côi của Võ Thánh. Các ngươi hiểu chưa?

Chủ nhân tòa nhà đồ sộ đứng nguyên chỗ mà cũng loạng choạng người đi. Mụ run lên hỏi:

- Ngươi là Cam... Đường ư?...

Những người khác dường như nghe Cam Đường báo danh mà kinh ngạc đứng thộn mặt ra.

Tam Mục lão nhân râu tóc rung động. Người lão run lên hỏi:

- Ngươi... đúng là Cam Đường thật ư?

- Chẳng lẽ còn giả được sao?

- Ủa!...

Rồi lão day lại nhìn chủ nhân tòa nhà đồ sộ nói:

- Quỳnh Phương! Thế mà ngươi không nhận ra một điểm nào ư!

Chủ nhân tòa nhà đồ sộ như ngây như dại, trân trân nhìn Cam Đường. Vẻ mặt mụ lúc này khiến cho ai nhìn thấy một lần cũng khó quên được. Dường như mụ không nghe thấy phụ thân mụ là Tam Mục lão nhân nói gì cả.

Cam Đường bị vẻ mặt kỳ dị của mụ làm cho chân tay luống cuống.

Kỳ Môn lệnh chúa dường như đã hiểu sự tình. Mụ lên tiếng hỏi:

- Cam Đường! Ngươi đã nghe ai nói đến danh hiệu Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương bao giờ chưa?

Cam Đường giật nẩy mình lên, chàng run run hỏi:

- Có nghe thấy! Làm sao?

Kỳ Môn lệnh chúa trỏ tay vào chủ nhân tòa nhà đồ sộ đáp:

- Chính y đấy!

Cam Đường tưởng chừng như máu trong huyết quản đều ngừng lại. Đầu óc chàng bâng khuâng

tựa hồ không còn biết gì. Biến diễn đột ngột này ra ngoài sức tưởng tượng của chàng, khiến tâm thần chàng không biết thừa nhận thế nào được. Bao nhiêu chuyện kế tiếp xảy ra, sự thực biến thành khả nghi, tình lý rối loạn. Chàng càng suy xét càng thấy bối rối.

Bầu không khí trong trường đột nhiên im lặng nặng nề, tưởng chừng như không khí không chuyển động nữa.

Hồi lâu Tam Mục lão nhân, con người lão luyện trải nhiều sóng gió, phá tan bầu không khí trầm tịch này, lão cất tiếng hỏi:

- Vậy ra ngươi không phải là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt?

Cam Đường như người đang nằm mơ tỉnh giấc, chàng ồ lên một tiếng rồi đáp:

- Phải!

- Ngươi nói rõ ra đi.

- Bản nhân là nghĩa tử của Thi chưởng môn phái Thiên Tuyệt.

Miệng đáp, chân chàng từ từ tiến về phía Phụng Hoàng Nữ.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương đưa hai tay run bần bật ra. Nước mắt đầm đìa, bà cất giọng bi thảm nói:

- Trời ơi! Không ngờ ta lại gặp Đường nhi!

- Mẫu thân! Đứa con bất hiếu...

Cam Đường nhảy xổ vào lòng Phụng Hoàng Nữ khóc rống lên.

Mẫu tử sau cơn kiếp nạn nay được trùng phùng thì nỗi bi hoan khỏi cần phải nói.

Tam Mục lão nhân cũng giơ tay lên lau nước mắt.

Lúc này Cam Đường quỳ mọp dưới chân Phụng Hoàng Nữ như con sẻ non hay con cừu nhỏ chỉ lấy nước mắt để diễn tả những nỗi đau thương mười mấy năm trời.

Tiếng khóc của chàng dường như cảm động cả đến ngọn cỏ lá cây.

Canh gà đã gáy tới lần thứ tư. Hướng đông rạng ánh bình minh. Các nhà trong thôn xóm ở phía xa xa từng đợt khói bốc lên. Trời sáng rồi!

Kỳ Môn lệnh chúa di động thân hình tiến lại, một tay đỡ Phụng Hoàng Nữ một tay nâng Cam Đường dậy. Mụ cũng nước mắt đầm đìa, nói:

- Nay mẫu tử ngươi đã được trùng phùng, thế là may lắm rồi. Đó là ý trời sắp đặt.

Đừng khóc nữa, phải vui lên chứ?

Cam Đường đứng dậy, nước mắt vẫn còn nhỏ giọt.

Phụng Hoàng Nữ nắm chặt lấy hai tay Cam Đường, bà hỏi bằng một giọng mơ mộng:

- Hài tử! Con đấy ư?

Cam Đường nức nở đáp:

- Mẫu thân! Đúng rồi! Đây không phải là mộng mà chính là sự thực.

- Hỡi ôi! Mẫu thân tưởng là không bao giờ còn có ngày nay... Sao con không nói rõ chân tướng từ trước?

- Mẫu thân! Vì hài nhi có nhiều mối nghi ngờ lo nghĩ.

- Ngày con cùng Vân nhi đến nhà, con còn nhớ cả chứ?

- Dạ!

Cam Đường thu xếp lại trong ký ức những điều đã ghi nhận rồi nói:

- Thoạt tiên hài nhi nghe nói tại một ngôi nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương có bốn mẹ con ẩn cư. Vì ngày trước phụ thân đã chiến đấu với Cửu Tà Ma Mẫu, bọn họ chỉ còn sống sót bốn người, một mẹ ba con...

- Vì thế con ngờ ta là Ma Mẫu phải không?

- Đúng thế! Hài nhi gặp Vân thư tiết lộ mẫu thân cũng họ Châu, trùng họ với Ma Mẫu...

- Ồ! Còn gì nữa?

- Phụ thân chết rồi trên di thể còn có những vết thương do một thứ kiếm kỳ dị gây nên. Hài nhi căn cứ vào lời đồn Tà Tử sử dụng một thanh kiếm đặc biệt...

- Vậy ra con yêu cầu coi kiếm thuật là có dụng ý ấy.

- Đúng thế! Hơn nữa tấm Ma Bài kia khiến cho hài nhi nhận định là hung thủ đã để lại...

- Úi chao! Thật là những sự trùng hợp đáng sợ, thảo nào con hiểu lầm. Hài tử!

Tấm Ưng Long Ma Bài là di vật của sư tổ con đó...

Cam Đường ngơ ngác hỏi:

- Sư tổ?

- Đúng thế!

- Sư tổ con là Ma Vương. Phụ thân con là truyền nhân của Ma Vương. Về điểm này trong võ lâm chẳng một ai hay. Sư tổ con trước kia tính khí cương cường, nhiều tiếng không hay. Vì thế mà phụ thân con quyết ý dành lại tiếng tăm, y nổi tiếng Võ Thánh và được đồng đạo khắp thiên hạ kính ngưỡng. Không ngờ... Hỡi ôi!...

Nước mắt ròng ròng chảy xuống, bà nghẹn lời.

Kỳ Môn lệnh chúa nói:

- Phương thư! Mẹ con lâu ngày gặp nhau trong một lúc không thể nói hết được.

Hãy về nhà đã.

Phụng Hoàng Nữ nở một nụ cười bẽn lẽn, buông tay Cam Đường ra nói:

- Hài tử! Con hãy làm lễ ngoại công đi.

Cam Đường đến trước mặt Tam Mục lão nhân quỳ xuống nói:

- Ngoại công! Ngoại công tha thứ cho, Đường nhi vì không biết mà đã mạo phạm.

Tam Mục lão nhân vuốt râu cười khà khà lên tiếng:

- Dậy đi, dậy đi! Đã không biết thì làm gì có tội? Làn sóng trường giang đợt sau xô đợt trước. Ngoại công vô dụng mất rồi.

Phụng Hoàng Nữ lại chỉ Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang nói:

- Ngươi bái kiến Phàn sư thúc đi! Trước đây bốn chục năm phái Đồng Bách đã xảy biến cố. Chưởng môn đời trước cùng ngoại công con kết giao rất hậu, nên Phàn sư thúc được gửi ở nơi ngoại công và mối giao tình lại càng sâu đậm hơn.

Cam Đường tiến lại thi lễ, rồi quay lại chắp tay nói với Kỳ Môn lệnh chúa:

- Đường nhi xin bái kiến di mẫu.

- Ồ! Miễn lễ cho Đường nhi.

Cam Đường đứng lên chăm chú nhìn hai vị trang chúa không biết xưng hô thế nào. Chẳng lẽ họ là huynh trưởng mình, mà sao từ thuở nhỏ chưa từng nghe ai nói đến bao giờ?

Phụng Hoàng Nữ biết ý Cam Đường, bà giơ tay ra chỉ đại trang chúa và nhị trang chúa nói:

- Đó là đại sư huynh Bạch Thữa Võ và nhị sư huynh Phỉ Trung của con.

Cam Đường nói:

- Tiểu đệ xin ra mắt hai vị sư huynh.

- Sư đệ miễn lễ.

Bây giờ Cam Đường lại nghĩ tới Lâm Vân vì quá đau lòng mà bỏ đi, suýt gây thành một tấm bi kịch. Giả tỷ nàng ở lại một lúc có phải hay hơn không. Theo mối liên quan giữa hai nhà thì chàng kêu bằng biểu muội. Trước kia hiểu lầm mà xảy ra bao cuộc sóng gió. Bây giờ sóng lặng mây tan thì mối tình vi diệu lại nổi lên trong lòng Cam Đường. Chàng nhíu cặp lông mày nói:

- Mẫu thân! Còn Vân... thư...

- Không cần! Bằng biểu đệ đã đuổi theo y rồi. Chúng ta hãy về nhà sư thúc rồi sẽ nói chuyện.

Dọc đường, Cam Đường nghĩ đến những vụ hiểu lầm suýt nữa gây ra những chuyện tày trời, bất giác mồ hôi toát ra như tắm. Giả tỷ chàng làm tổn thương bất cứ một ai trong đám này tất phải ôm mối hận nghìn thu.

Lúc này Cam Đường lại suy nghĩ đến vụ huyết án Thánh Thành. Chàng tự hỏi:

- Hung thủ là ai?

Chỗ Vân Hán Nhất Ngạc ẩn cư đã có bọn đệ tử lo liệu bày tiệc.

Cốt nhục đoàn viên, nỗi vui mừng khôn tả. Nhưng những mối thảm họa hồi trước vẫn còn nặng trĩu trong lòng mọi người, nên chẳng ai thích ăn uống gì mấy.

Cơm nước xong, cả nhà tụ họp trong thảo đường.

Cam Đường hỏi Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang:

- Sư thúc! Tại sao Ngọa Vân Sơn Trang lại đóng cửa?

Vân Hán Nhất Ngạc nhăn nhó cười đáp:

- Để tạm lánh thảm họa của Tử Thần.

Cam Đường muốn nói đến chuyện Bạch Bào quái nhân không phải là Tử Thần, nhưng vì vụ này rất phức tạp nên chàng lại thôi.

Phụng Hoàng Nữ vẻ mặt hiền dịu cất tiêng êm đềm hỏi:

- Đường nhi! Con hãy kể lại những cuộc tao ngộ mấy năm nay đi.

Cam Đường dạ một tiếng rồi thuật lại hết những chuyện đã xảy ra, khiến ai nghe cũng phải ngậm ngùi.

Phụng Hoàng Nữ gạt nước mắt hỏi:

- Hài tử! Thật là đau khổ cho con. Theo lời con nói thì toàn gia bị nạn trừ con và Lục Tú Trinh phải không?

- Đúng thế! Hài nhi không hiểu tại sao Tây Môn Tung cùng Lục Tú Trinh lại mấy lần ám hại hài nhi.

- Cái đó... hoặc giả có vụ hiểu lầm.

- Hiểu lầm ư?

- Tây Môn Tung là chỗ thâm giao với phụ thân con. Chính lão đã tự động đem con gái gả cho con. Y kính phục phụ thân con như thần thánh. Lục Tú Trinh là sư muội y. Lúc nàng chưa về với phụ thân con cũng đã đi lại hoài và là một người đàn bà đoan trang thuần thục.

- Nhưng theo chỗ hài nhi biết thì giữa mụ và Tây Môn Tung cũng có một mối liên quan không thể nói ra được.

- Hài tử! Nàng là trắc thất. Sau khi ở góa, mình chẳng nên khe khắt.

- Nhưng nếu sự tình này xảy ra trước vụ huyết án thì sao?

- Cái đó... ta chắc là không có đâu.

- Mẫu thân! Tại sao mẫu thân lại bỏ nhà ra đi?

Phụng Hoàng Nữ vẻ mặt cực kỳ thê thảm đáp:

- Hài tử! Cho đến bây giờ ta vẫn không hiểu tại sao phụ thân con lại chẳng bao dung. Ta chỉ nhớ là một chiều, phụ thân con vô cớ gầm thét rồi đuổi ta ra khỏi cửa. Y đã chẳng nói rõ lý do, lại không cho ta giải thích. Ta nóng giận bỏ đi rồi ba vị sư huynh của con cũng tự nguyện bỏ nhà theo ta và gọi nhau bằng mẫu tử. Tội nghiệp cho tam sư huynh con bị Tử Thần hạ độc thủ... Về sau phụ thân con nối duyên cùng Lục Tú Trinh.

Ta cũng không nghĩ gì đến chuyện phu phụ trùng phùng nữa.

Cam Đường chợt nhớ đến Ma Mẫu đã nói là vì Phụng Hoàng Nữ bất trinh mà xảy việc chia ly. Chàng lộ vẻ cực kỳ thống khổ. Chàng cho rằng cái lý do mà mẫu thân chàng nói ra thật hàm hồ và chỉ để che giấu tội ác. Dù sao chàng cũng không tiện hỏi vặn mà chỉ ngấm ngầm đau đớn. Chàng định bụng sau này có gặp Ma Mẫu sẽ hỏi cho biết.

Phụng Hoàng Nữ thấy Cam Đường tự nhiên biến sắc liền ân cần hỏi:

- Hài nhi! Con làm sao vậy?

Cam Đường trong lòng đau khổ nhưng vẫn gượng cười đáp:

- Hài nhi không sao cả.

Tam Mục lão nhân ra chiều cảm khoái lên tiếng:

- Đường nhi! Ta tưởng rằng trên võ lâm trong vòng mười năm nay Đường nhi là người có bản lãnh cao thâm nhất.

- Ngoại công quá khen thôi!

Tuy sự thực đúng như vậy, nhưng cái mừng của chàng cũng không át nổi những mối sầu thảm trong lòng. Nào huyết cừu chưa trả, nào mẫu thân thất đức. Dù chàng có là thiên hạ đệ nhất nhân cũng chẳng có gì đáng tự hào.

Phụng Hoàng Nữ chìm đắm trong nỗi hoan lạc, mẫu tử trùng phùng, dĩ nhiên bà ta không hiểu tâm ý của đứa con yêu. Nhưng bà có ngờ đâu đây là cái hố vô hình ngăn cách hai mẹ con.

Phụng Hoàng Nữ lại nói:

- Hài tử! Tuy phụ thân con ra dạ bất nghì với ta, nhưng khi nào ta lại chịu là người bất nghĩa. Mười năm nay ta cùng a di của con là Ngọc Phương phát động toàn lực phái Kỳ Môn để điều tra hung thủ vụ huyết án Thánh Thành, nhưng đá chìm đáy biển, tuyệt vô tin tức. Mãi đến lúc phát hiện Ưng Long Ma Bài và con lại tự xưng là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt, nên bọn ta hiểu lầm phái này là hung thủ. Không ngờ đây lại là một chuyện hiểu lầm ghê gớm.

Cam Đường sực nhớ tới gã điên số mà chàng đã ký thác cho Cái Bang phân đà chúa Đồng Bách là Lã Hữu Tín trông nom. Chàng thấy trong vụ này có điều ngoắt ngoéo, không chừng có liên quan đến vụ huyết án Thánh Thành. Nhất là kiếm thuật của gã đã chứng minh gã không phải là kẻ tầm thường. Công việc ngày nay là phải tìm gã để phanh phui vụ bí mật này. Nếu không mau chóng điều tra cho ra hung thủ thì không có cách nào thực hành lời ước với Ma Mẫu để đổi lấy

tin tức về thủ phạm đã gia hại nghĩa phụ, nghĩa huynh chàng được. Nhất là Thái phu nhân, nghĩa mẫu chàng đã sắp đến ngày tận số. Nếu vụ này không thành thì bà sẽ phải ôm hận mà chết.

Nghĩ tới đây, bất giác lòng chàng nóng như lửa đốt.

Chàng trầm ngâm một lát rồi cương quyết nói:

- Mẫu thân! Tha thứ cho hài nhi bất hiếu lại phải xa dời mẫu thân trong một thời gian.

Phụng Hoàng Nữ chau mày hỏi:

- Hài tử! Con không ở nhà được mấy bữa nữa ư?

- Mẫu thân! Hiện giờ có một đường lối để tìm ra manh mối vụ huyết án, nên hài nhi phải lập tức đăng trình.

- Ủa, đường lối nào?

- Có một tay kiếm thủ cao thâm mà mất trí thường lảm nhảm nói đến danh hiệu phụ thân.

- Sao? Một tay kiếm thủ mất trí ư?

- Đúng thế!

- Cái đó...

- Theo thường tình mà suy luận thì những người tinh thần thất thường đều do những điều kích thích quá mạnh, trong đầu óc vẫn nhớ tới một sự việc gì nên miệng lảm nhảm nói đi nói lại hoài. Hài nhi định đem thuật Kỳ Hoàng của phái Thiên Tuyệt chữa khỏi cho y, may ra có thể tìm được manh mối vụ huyết án.

- Gã mất trí đó hiện giờ ở đâu?

- Hài nhi đã ủy thác cho Lã phân đà chúa ở gần đây trông nom.

- Hài nhi! Đó là công việc chính yếu, ta không ngăn trở. Con đi đi!

Bà nói xong lộ vẻ đau lòng sa nước mắt vì mẫu tử lại phải chia lìa.

Cam Đường cũng vậy, nhưng vì mẫu thân bất trinh nên tình mẫu tử cũng phai lạt vài phần. Đồng thời còn tăng gia nhiều nỗi thống khổ mà chàng phải cắn răng chịu đựng không dám hở môi.

Tam Mục lão nhân trầm giọng hỏi:

- Gã điên mất trí đó lai lịch thế nào?

- Tôn nhi cũng không biết. Y là một tay võ sĩ dưới trướng Ngọc Điệp Bảo mà hài nhi đã cứu được.

- Tại sao Ngọc Điệp Bảo lại muốn giết gã?

- Hiện giờ chưa thể đoán được. Nhưng có một điều mà tôn nhi nghĩ không ra là sau khi cứu

được gã đem đến miếu Thổ Cốc của Cái Bang phân đà thì tự nhiên Tử Thần đến nơi và cũng muốn cướp lấy gã này.

Chương 54 - Bóng Hồng Mờ Mịt Biết Tìm Đâu

Tam Mục lão nhân nói:

- Ủa! Vụ này có nhiều điều khả nghi. Miệng gã hán tử điên khùng vẫn lảm nhảm danh hiệu phụ thân ngươi, rồi gã trước sau hai lần bị Ngọc Điệp Bảo và Tử Thần truy nã thì nội vụ tất có điều khuất khúc. Không chừng vụ huyết án kia có liên quan đến Tử Thần cũng nên.

Nghe lão nói câu này ai nấy đều biến sắc.

Cam Đường trong lòng cực kỳ rung động, vì chàng cho lời lão đoán rất hợp lý. Từ trước đến nay chàng vẫn nhận định hung thủ là Ma Mẫu. Rút cục chàng đã lầm to.

Trước nay chàng không nghi ngờ gì đến Bạch Bào quái nhân. Bây giờ Tam Mục lão nhân nêu ra vấn đề Tử Thần có thể dính líu đến vụ án này, chàng liền thay đổi ý nghĩ.

Huyết Thiếp xuất hiện trong võ lâm mười năm sau khi xảy vụ huyết án, lại theo lời Âm Ty Công Chúa thì chính mụ đã tạo ra gã Tử Thần thứ hai mà vụ huyết án Thánh Thành đã xảy ra trước thì quả nhiên bên trong còn có nhiều chỗ khả nghi.

Chàng bỗng la lên:

- Ái chà! Còn có một việc nữa đáng ngờ.

Tam Mục lão nhân, Phụng Hoàng Nữ, và Kỳ Môn lệnh chúa đồng thanh hỏi:

- Còn có việc gì đáng ngờ?

Cam Đường quay về phía Kỳ Môn lệnh chúa hỏi:

- Phương di còn nhớ một gã đệ tử quý phái là Uất Trì Phong bị một tên Bạch Bào quái nhân tra hỏi khẩu cung không?

- Ta còn nhớ. Sao?

- Tên Bạch Bào quái nhân đó tự tử mà chết. Sau chứng minh gã là Ngọc Điệp Bảo thiếu bảo chúa Tây Môn Khánh Vân giả trang.

- Ủa! Gã...

- Gã cải trang giống hệt Tử Thần.

- Để mạo xưng Tử Thần hay sao?

- Có khi gã mạo nhận, cũng có thể là gã có mối liên quan thực sự với Tử Thần và đã hành động theo mệnh lệnh của hắn.

Tam Mục Lão Nhân hỏi xen vào:

- Theo ý ngươi thì giữa Ngọc Điệp Bảo và Tử Thần dường như có mối liên quan phải không?

- Chính thế!

- Có khi là ngươi lầm.

- Tại sao vậy?

- Ngươi có nghe vừa đây mới xảy ra một chuyện rất lớn.

- Tôn nhi chưa nghe thấy nói đã xảy ra việc gì.

- Ngọc Điệp Bảo đã gặp nạn Tử Thần chiếu cố.

Cam Đường bất giác giật mình kinh hãi hỏi:

- Tử Thần đã chiếu cố Ngọc Điệp Bảo rồi?

- Đúng thế! Vì vậy mà ta mới bảo ý nghĩ của ngươi có thể không đúng. Trường hợp con trai Tây Môn Tung mạo xưng Tử Thần có lẽ chỉ vì cá nhân gã muốn mưu đồ chuyện gì mà thôi.

- Kết quả vụ Tử Thần chiếu cố Ngọc Điệp Bảo ra sao?

- Tử Thần đưa Huyết Thiếp trước. Trong bảo đã chuẩn bị, nhưng cũng chết mất mấy chục tên đệ tử...

- Tây Môn Tung có việc gì không?

- Nghe nói lão cùng Tử Thần gây ra một trường ác đấu, rồi Tử Thần thấy trong bảo có bố trí trận pháp, khó lòng hạ được đối phương nên đành chịu rút lui.

- Ủa! Thế là công lực Tây Môn Tung đã có thể chống chọi được với Tử Thần...

Cam Đường suy nghĩ mông lung. Căn cứ vào lời Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ của bản môn nằm vùng Ngọc Điệp Bảo lấy được tài liệu thì Tây Môn Tung dùng thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo là Vệ Võ Hùng để thay cho lão đóng cửa ở trong một nơi bí mật nào đó tu luyện võ công hàng mấy tháng không ló mặt ra ngoài một lần. Chẳng hiểu lão luyện thứ võ công gì mà có thể đối chọi ngang được với Bạch Bào quái nhân mạo xưng là Tử Thần kia. Từ ngày dùng Huyết Thiếp để tàn bạo, Tử Thần mới bị Ngọc Điệp Bảo đánh lui là lần thứ nhất. Vậy thì con lão là Tây Môn Khánh Vân cải trang làm Bạch Bào quái nhân không có liên quan gì với Bạch Bào quái nhân mạo xưng Tử Thần ban đầu. Tây Môn Khánh Vân tra hỏi khẩu cung Uất Trì Phong do cái thủ cấp chưởng môn phái Thiếu Lâm mà ra thì vụ đó thật là ngoắt ngoéo không tài nào hiểu được.

Giữa lúc ấy một gã đệ tử ăn mặc theo kiểu nông thôn lật đật chạy vào trước cửa thảo đường khom lưng nói:

- Bẩm chưởng môn, có khách xin vào ra mắt.

Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang biến sắc hỏi:

- Hình thù người đó thế nào?

- Một lão già tóc bạc nói rõ muốn ra mắt chưởng môn nhân. Lão già không chịu thông danh và

bảo là gặp mặt sẽ rõ.

- Được rồi! Ngươi hãy lui ra.

Tên đệ tử kia thi lễ rồi rút lui.

Vân Hán Nhất Ngạc chau mày nói:

- Chỗ ta ở đây rất là bí mật sao lại có người tìm đến?

Tam Mục lão nhân đáp:

- Ngươi cứ ra xem ai. Có khi là người bạn cũ thâm giao nào đó.

Vân Hán Nhất Ngạc vâng lời đứng dậy đi ra. Một lão già từ xa đã lên tiếng:

- Chưởng môn nhân! Lâu nay không được gặp.

Vân Hán Nhất Ngạc nhìn ra thì chính là Vô Danh lão nhân, con người dày dạn phong trần. Y rất lấy làm kỳ không hiểu tại sao lão này lại biết chỗ mình ẩn cư đột ngột đến đây. Nhưng y biết Vô Danh lão nhân là người chính phái, liền rảo bước ra nghênh tiếp, chắp tay nói:

- Các hạ giá lâm không hiểu có điều chi dạy bảo?

Vô Danh lão nhân cười khanh khách đáp:

- Không có việc thì khi nào tôm dám đến nhà rồng. Lão phu chịu lời ủy thác của người phải đến đây.

- Ủa! Mời các hạ vào dùng trà đã...

- Không cần đâu. Lão phu vội lắm, chẳng được rảnh để uống trà.

- Xin hỏi...

- Lão phu đến đây để bàn chuyện giao dịch.

- Giao dịch ư? Nhưng phải xem hàng trước rồi mới định giá được.

Lão nói xong quay lại vẫy tay vào khu rừng gần đó.

Mười mấy bóng người từ trong rừng xuất hiện, chia nhau ra đứng mỗi người một chỗ mà không nhúc nhích. Trong đám này có một lão già tướng mạo oai nghiêm mặc áo bào xám rảo bước tiến lên. Theo sau lão là một người áo đen, ba người áo trắng bày hàng tiến vào.

Vân Hán Nhất Ngạc kinh hãi trống ngực đánh thình thình run lên hỏi:

- Các hạ làm chi vậy?

Vô Danh lão nhân lạnh lùng nói:

- Đừng nóng nảy. Lát nữa sẽ biết ngay.

Chớp mắt đối phương đã đến gần. Vân Hán Nhất Ngạc lại càng kinh hãi vì lão già áo xám là

người lạ mặt. Hai gã áo đen theo sau lão có vẻ kiêu dũng phi thường, cắp một chàng thiếu niên áo trắng. Chàng thiếu niên này chính là sư điệt Vân Hán Nhất Ngạc và là thiếu chủ phái Kỳ Môn tên gọi Lâm Bằng.

Lâm Bằng lúc trước rượt theo thư thư chàng là Lâm Vân, không hiểu sao lại lọt vào tay đối phương.

Vân Hán Nhất Ngạc là chưởng môn một phái. Tuy trong lòng y rất đỗi hoang mang nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Y chắp tay hỏi:

- Ông bạn là cao nhân phương nào?

Lão già áo xám lên tiếng oang oang như lệnh vỡ đáp:

- Bản tòa là viện trưởng Khương Minh Tùng ở viện Thần Võ dưới trướng phái Thiên Tuyệt.

- Ủa! Khương viện chúa! Tại hạ nghe danh đã lâu. Không hiểu viện chúa tới đây có việc chi?

- Chưởng môn nhân có nhận biết chàng thiếu niên này chăng?

- Gã là sư điệt bản tòa!

- Lệnh sư điệt dĩ nhiên võ công không phải tầm thường. Chàng đã đả thương bảy tên đệ tử tệ phái.

Lâm Bằng đã bị điểm huyệt, chỉ mắt nhìn trân trân chứ không nói gì.

Vân Hán Nhất Ngạc chậm rãi hỏi:

- Đầu đuôi vụ này thế nào? Xin Khương bằng hữu nói cho bản tòa hay.

Khương Minh Tùng nhíu cặp lông mày đốm bạc đáp:

- Lệnh sư điệt cùng bọn môn hạ tệ phái ngẫu nhiên gặp nhau. Sau khi chàng biết rõ thân phận đệ tử bản môn liền ra tay đánh giết. Chàng còn nói là tệ thiếu chủ Thi Thiên Đường đã bị bắt giữ ở đây. Vậy tại hạ xin hỏi thiếu chủ bản phái hiện ở đâu?

Vân Hán Nhất Ngạc cười khanh khách nói:

- Khương viện chúa! Đó chỉ là sự hiểu lầm.

Vô Danh lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại hiểu lầm?

Vân Hán Nhất Ngạc chưa trả lời thì từ đằng xa một thanh âm đã vọng lên:

- Đúng là lầm thật!

Vừa dứt lời thì một chàng thiếu niên tuấn mỹ đã đứng trước mặt mọi người.

Thần Võ viện chúa Khương Minh Tùng la lên:

- Ồ! Thiếu chủ!

Rồi khom lưng thi lễ.

Nam Cung trưởng lão cũng chắp tay nói:

- Thiếu chủ bình yên thiệt là đáng mừng!

Thủ tòa trưởng lão Thiên Tuyệt Môn là Nam Cung Do mà trên chốn giang hồ thường kêu bằng Vô Danh lão nhân xuất hiện ngay từ lúc Cam Đường chưa chính thức tiếp nhận chức chưởng môn thừa kế. Địa vị lão kể ra còn cao hơn Cam Đường, nên lão chỉ giơ tay thi lễ.

Cam Đường vừa ngó thấy Lâm Bằng bị thủ hạ Khương viện chúa cắp trong tay liền bảo:

- Khương viện chúa buông y ra đi.

Khương Minh Tung chưa hiểu rõ đầu đuôi, nhưng vừa nghe nói đã quay đầu ra hiệu cho hai tên đệ tử buông Lâm Bằng ra. Rồi một tên giải khai huyệt đạo cho gã.

Lâm Bằng được giải khai huyệt đạo rồi, gã đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nhảy xổ vào Cam Đường.

Vân Hán Nhất Ngạc lạng người ra ngăn cản rồi quát lên:

- Không được vô lễ!

Lâm Bằng phải thu thế về, thở hồng hộc hỏi:

- Sư thúc...

Vân Hán Nhất Ngạc ngắt lời:

- Y là biểu huynh ngươi đó.

- Sao? Y là biểu huynh điệt nhi ư?

- Đúng thế! Lát nữa ngươi sẽ biết rõ đầu đuôi.

Nói xong Vân Hán Nhất Ngạc quay lại mời bọn Vô Danh lão nhân vào nhà.

Vô Danh lão nhân đưa mắt nhìn Khương Minh Tùng nói:

- Khương viện chúa! Viện chúa hãy cho bọn đệ tử rời khỏi nơi đây trước đi!

Khương Minh Tùng nhìn Cam Đường thi lễ rồi trở gót đi luôn. Y vào trong rừng cùng bọn đệ tử ẩn thân.

Vô Danh lão nhân theo Cam Đường vào trong nhà. Cam Đường giới thiệu lão với mọi người.

Vô Danh lão nhân nhìn Phụng Hoàng Nữ chắp tay nói:

- Cam phu nhân! Lão phu xin kính mừng phu nhân cốt nhục đoàn viên.

- Cảm ơn trưởng lão đã tài bồi cho Đường nhi.

Vô Danh lão nhân ngỏ lời khiêm cung.

Kỳ Môn lệnh chúa Châu Ngọc Phương nhìn Lâm Bằng hỏi:

- Thư thư ngươi đâu?

Lâm Bằng biến sắc đáp:

- Thư thư bị kích thích quá mạnh. Hài nhi đuổi kịp xuýt nữa bị y phóng chưởng đánh trúng đầu.

- Hiện y ở đâu?

- Y chạy xa rồi, sau hài nhi đuổi không kịp nữa.

Gã nói giọng hầm hầm nhìn Cam Đường, mắt chiếu ra những tia sáng căm hờn.

Cam Đường trong lòng rất nóng nảy vì vụ này, tự chàng gây ra. Nếu Lâm Vân xảy ra chuyện gì bất trắc thì chàng phải ôm hận suốt đời. Chàng chau mày nhìn Lâm Bằng hỏi:

- Biểu đệ! Biểu thư chạy về phương nào?

Lâm Bằng hằn học đáp:

- Y theo đường quan đạo nhằm hướng đông mà đi. Biểu ca! Tiểu đệ xin nói trước nếu xảy ra chuyện gì đến Lâm thư thì tiểu đệ không chịu bỏ qua đâu.

Cam Đường bẽn lẽn đáp:

- Biểu đệ! Thế nào ta cũng kiếm được nàng về. Ta còn nóng nảy hơn biểu đệ nhiều.

- Hừ!

Kỳ Môn lệnh chúa khoát tay nói:

- Bằng nhi không được vô lễ! Sao ngươi lại có thái độ như vậy. Bây giờ ngươi phải lập tức hạ lệnh cho thám tử bản môn cấp tốc điều tra hành tung thư thư ngươi và báo về lập tức.

Lâm Bằng vâng lệnh đi ngay.

Cam Đường nóng ruột như ngồi trên đống lửa vì nghĩ đến Lâm Vân tuyệt vọng bỏ đi. Nếu vụ hiểu lầm này không xét rõ được chân tướng kịp thời thì đã phát sinh cuộc lưu huyết thê thảm rồi. Mặt khác hai người lại rất yêu nhau. Chàng liền đứng dậy nói:

- Điệt nhi phải đi tìm biểu thư.

Kỳ Môn lệnh chúa cùng Tam Mục lão nhân chỉ chau mày chứ không nói gì.

Phụng Hoàng Nữ gật đầu đáp:

- Hài tử! Ngươi đi tìm Vân nhi nhưng tính y nóng nảy lắm, sợ y bực mình quá đâm ra liều lĩnh.

- Mẫu thân! Con khởi trình ngay bây giờ.

- Khoan đã!

Rồi bà trở gót đi vào nhà trong. Cam Đường nhân lúc này quay lại nói với Nam Cung Do:

- Trưởng lão! Bây giờ trưởng lão chưa có việc gì gấp, hãy ở lại đây chơi với ngoại công tại hạ.

Nam Cung trưởng lão nói:

- Thiếu chủ cứ đi đi! Lão phu còn có việc phải bàn với lệnh ngoại công.

Phụng Hoàng Nữ vào nhà lấy ra một cái gói nhỏ đưa cho Cam Đường, nói:

- Hài tử! Trong này có tiền bạc và hạt châu, ngươi mang đi để phòng khi dùng đến.

Cam Đường trong lòng cảm thấy hương vị Ôn nhu của tình mẫu tử thì khích động nói:

- Mẫu thân!...

- Hài tử! Đây là lần đầu tiên ta được săn sóc cho con.

- Tạ Ơn mẫu thân.

Cam Đường hai tay đón lấy cái gói cất vào bọc rồi từ biệt mọi người ra đi.

Chuyến này chàng ra đi với một tấm lòng rất cảm khái. Nào cốt nhục trùng phùng, nào cởi được mối oan cừu giữa mình và Lâm Vân. Nhưng câu chuyện Ma Mẫu nói là mẫu thân bất trinh vẫn còn làm cho chàng đau lòng.

Cam Đường lên đường quan đạo vừa đi vừa bâng khuâng trong dạ. Chàng nghĩ thầm:

- Lâm Vân đã ra đi hàng nửa ngày mà khinh công nàng đã đến mực tuyệt vời thì hiện giờ ít ra đã cách đây hàng trăm dặm. Ấy là chưa nói đến chuyện bất trắc có thể xảy ra. Lâm Bằng tuy bảo nàng theo đường quan đạo đi về phía đông. Nhưng biết đâu giữa đường nàng chẳng xoay chiều.

Thiên hạ bao la bát ngát, đi tìm một người chẳng khác chi đáy biển mò kim.

Cam Đường chạy được một lúc sực nhớ đến phân đà Đồng Bách của Cái Bang.

Chàng nghĩ ngay đến tai mắt Cái Bang khắp thiên hạ chỗ nào cũng có. Nếu nhờ bọn họ giúp mình một tay thì công việc dễ dàng hơn nhiều. Đồng thời chàng muốn nhân cơ hội này đến chữa bệnh điên cho gã hán tử kia, có khi miệng gã sẽ cho mình hay manh mối vụ huyết án Thánh Thành.

Quyết định rồi chàng lập tức theo đường đi vào một thị trấn lớn. Chàng biết nơi nào đã có khói lửa tất là có đệ tử Cái Bang. Chàng cần hỏi cho ra trụ sở mới của phân đà Đồng Bách, tìm đến đà chúa Lã Hữu Tín mới nên việc được.

Cam Đường chạy thật lẹ một lúc đã tới thị trấn. Chàng vừa rẽ vào thì thấy nơi đây náo nhiệt phi thường.

Cam Đường đi hết mấy đường phố chính mà lạ thay không thấy bóng một nhân vật Cái Bang nào cả. Đó cũng là một hiện tượng hãn hữu. Chàng lại quành vào ngõ hẻm cũng chẳng gặp một tên đệ tử Cái Bang nào thì trong lòng rất nóng nảy.

Cam Đường không biết làm thế nào, lại quay ra đường chính, tiến vào một tòa trà lâu rất lớn. Chàng vừa uống trà vừa hỏi thăm chủ quán:

- Qúy xứ đây thật là một nơi trù phú, ít người đói rét.

Chủ quán toét miệng cười đáp:

- Có lẽ khách quan mới đến đây lần này là một?

- Lần trước tại hạ đã qua đây.

- Nghe khẩu âm thì dường như khách quan là người Dự Nam...

- Chính phải! Lão ca đoán trúng đó. Qúy địa đây nhân khang vật thịnh, không như những tòa thị trấn nhỏ...

- Sao khách quan lại đoán như vậy?

- Tại hạ đã đi khắp thị trấn mà không thấy một người hành khất nào. Như vậy há chẳng đủ chứng minh là dân gian trù phú ư?

Chủ quán xịu mặt lại, nhìn tả ngó hữu khẽ nói:

- Không phải không có đâu, mà khách quan không biết đấy thôi.

Giữa lúc ấy có tiếng người quát tháo:

- Mời bốn vị hãy ngồi xuống đây.

Chủ quán giơ tay áo lên lau mồ hôi trán, nhìn Cam Đường chỉ nhếch mép mà không cười rồi gật đầu một cái. Đoạn y mang bình trà ra chỗ bọn khách ngồi.

Cam Đường nhíu cặp lông mày, đành nhẫn nại ngồi chờ.

Lát sau chủ quán lại vào ngồi ở chỗ thu tiền bên cạnh. Cam Đường khẽ hắng giọng một tiếng.

Chủ quán quay lại hỏi:

- Khách quan còn dùng gì nữa không?

- Cho tại hạ một chén chè đậu.

Chủ quán lớn tiếng gọi:

- Lấy chè đậu đến bàn số.

Cam Đường nhân cơ hội đó liền hỏi:

- Vừa rồi lão ca bảo ở đây cũng có ăn xin nhưng tại hạ không biết là nghĩa làm sao?

Chủ quán đảo mắt nhìn quanh rồi nói rất khẽ:

- Họ chết cả rồi.

Cam Đường giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Họ chết cả rồi ư?

- Khách quan! Ta đừng nên nói đến chuyện này nữa là hơn.

Gã nói xong bước đi chỗ khác. Cam Đường vội hỏi:

- Này ông chủ! Bao nhiêu tiền cả thảy?

Chủ quán quay lại hỏi:

- Khách quan ngồi một lúc nữa không được ư?

- Ông chủ cứ tính tiền đi rồi tại hạ ngồi chơi một lát cũng được, để lúc ra đi khỏi phải phiền phức.

- Hai mươi bảy đồng tất cả.

Cam Đường móc bạc vụn ra để lên bàn nói:

- Bất tất phải thối lại, còn thừa biếu ông hết!

Chủ quán trợn mắt lên vì suốt đời gã chưa gặp được một khách uống trà hào phóng thế này, nên gã cực kỳ kinh ngạc. Gã đứng ngẩn ra một lúc rồi ngập ngừng nói:

- Thưa khách quan!... Chỗ này có đến ba trăm...

- Thì ông chủ cứ nhận lấy. Tại hạ đã bảo chỗ còn thừa biếu ông chủ hết mà.

Chủ quán nuốt nước miếng thò bàn tay run run ra lượm lấy tiền, tưởng chừng như gã sợ nó bay mất nên nắm thật chặt rồi cười nói:

- Đa tạ khách quan! Khách quan còn dùng gì nữa không?

- Đủ rồi! Bây giờ chủ quán nói cho ta nghe tại sao bao nhiêu người ăn xin ở thị trấn này đều chết hết.

Chủ quán kề đầu vào bàn, mặt gã lộ vẻ sợ sệt nói rất khẽ:

- Tại hạ nghe nói... nghe nói bị cái gì... Thần dùng Huyết Thiếp bắt hồn mất cả rồi.

Cam Đường mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ, run lên hỏi:

- Tử Thần phải không?

Chủ quán lắp bắp nói ngay:

- Đúng đúng! Đúng là Tử Thần.

Rồi gã trở gót đi ngay.

Cam Đường ngồi thộn mặt ra trên ghế. Bầu máu nóng sôi lên sùng sục, chàng không ngờ Bạch Bào quái nhân lại thi hành độc thủ với Cái Bang. Chàng không hiểu phân đà chúa phân đà Đồng Bách cùng gã điên kia có thoát nạn không. Nếu không may mà gã chết rồi thì những manh mối vụ huyết án Thánh Thành sẽ bị đứt hết.

Chương 55 - Cam Đường Mắc Nạn Gặp Cứu Tinh

Cam Đường nghĩ vậy rồi muốn đứng lên rời khỏi nhà hàng thì chủ quán lại lật đật tới nơi ngần ngừ hỏi:

- Có phải lão gia họ Cam không?

Cam Đường giật mình hỏi lại:

- Sao chủ quán biết?

- Có một vị gửi cho lão gia một phong thơ.

Gã cầm thơ đưa cho Cam Đường. Cam Đường cầm lấy thơ rồi hỏi:

- Người ấy đâu rồi?

- Đưa thơ xong y đi ngay.

- Hình dạng y thế nào?

- Một người vào hạng trung niên ăn vận lịch sự.

Cam Đường hồ nghi mở ra coi thì trong tấm thiếp chỉ lạo thảo mấy chữ:

“Mời ông bạn đến ngay hang Đại Phật ở phía nam thị trấn.” Dưới không có thư danh.

Cam Đường rất đỗi nghi ngờ. Chàng tự hỏi:

- Cánh thiếp này của ai? Mình lấy tên Thi Thiên Đường để qua lại giang hồ, làm sao người này lại biết họ thật của mình? Bất luận thế nào mình cũng phải đi coi.

Ngọn Bắc Lộc núi Đồng Bách trên đỉnh phẳng như bàn cờ. Giữa khu này có một ngọn cao vọt lên như hình một pho tượng Phật lớn. Lưng chừng ngọn núi này có một hang đá nên người địa phương gọi là hang Đại Phật. Hình thế hang động này cực kỳ hiểm trở, thường thường chỉ có rắn rết và dã thú ra vào, ít thấy vết chân người qua lại.

Mặt trời đã ngã non tây. Một bóng người lẹ làng như làn khói tỏa tiến về phía hang Đại Phật. Bóng này chính là Cam Đường.

Công lực Cam Đường đã đến mực thông huyền, thân hình nhẹ như chiếc lông.

Chàng không cần tìm đường lối, cứ nhắm thẳng về phía cửa hang mà tiến. Chỉ trong chớp mắt chàng đã gần đến bên cửa hang.

Hang Đại Phật hình như cái hồ lô. Cửa động đường kính đến năm trượng. Bên trong là một gian thạch thất rộng đến mấy chục trượng. Nhưng càng vào sâu càng thu hẹp lại rồi đến một tầng cửa nữa. Trong tầm cửa thứ hai một màu tối đen như mực, nhưng mắt Cam Đường cũng có thể ước lượng là động bên trong còn rộng hơn động bên ngoài.

Vì hang động ở lưng chừng sườn núi và toàn những tảng đá lớn, nên trong động rất khô ráo. Những tia ánh sáng cuối cùng của mặt trời lúc sắp lặn chiếu vào cửa động thành một sắc vàng hoe rực rỡ.

Cam Đường dừng lại cửa động một chút mà không thấy người ước hẹn với mình xuất hiện thì trong lòng cực kỳ nóng nảy.

Chàng nghĩ thầm:

- Y đã đưa thiếp mời ta thì đáng lý y phải đến đây trước. Thế mà mình chờ mãi không thấy y đến, hay là có âm mưu gì?

Cam Đường nghĩ tới đây thì trong lòng không khỏi hồi hộp. Bỗng một mùi hôi thúi của xác chết xông vào mũi khiến chàng lại càng kinh hãi. Chàng nhận định kỹ thì mùi tử khí dường như từ động trong xông ra. Tính hiếu kỳ thúc đẩy chàng đi vào.

Khi Cam Đường tới gần tầng thứ hai thì quả nhiên mùi thúi lại càng nồng nặc khiến chàng suýt nữa nôn oẹ. Chàng tự hỏi:

- Không hiểu người chết hay thú chết?

Cam Đường quyết tâm tìm cho ra cứu cánh. Chàng liền bít kín đường hô hấp lại, băng mình vào giữa cửa trong. Tia mắt chàng vừa nhìn tới lông tóc đã đứng dựng cả lên, cơ hồ bật tiếng la hoảng. Chàng trông thấy ngổn ngang có đến dư trăm xác chết.

Thực là một vụ tập thể đồ sát cực kỳ rùng rợn! Cam Đường nội công cao thâm là thế mà nhìn thấy bấy nhiêu tử thi cũng không khỏi kinh hồn táng đởm.

Không trường chẳng thấy huyết tích chi hết mà chỉ thấy mùi hôi thúi nghẹt thở.

Mặt mũi các tử thi trông rõ còn đủ cả, tỏ ra những người bị nạn mới chết chưa lâu.

Cam Đường nhìn kỹ lại suýt nữa bật lên tiếng la hoảng, vì bọn người này đều đầu bù tóc rối, quần áo chẳng đủ che thân. Mới trông đã biết ngay toàn là đệ tử Cái Bang.

Lúc chàng ngồi ở quán trà, tai đã nghe thì bấy giờ mắt lại được chứng kiến.

Chàng lo rằng bao nhiêu đệ tử Cái Bang ở khu này đều mắc nạn hết rồi.

Cam Đường nhìn kỹ lại lần nữa thì quả nhiên toàn là đệ tử phân đà Đồng Bách.

Xem tình trạng họ bị nạn thì đúng là thủ pháp của Bạch Bào quái nhân. Người chết không để lại thương tích gì, chỉ như ngủ say mà thôi. Cam Đường tự hỏi:

- Những đệ tử phân đà này tại sao lại bị hạ sát trong hang Đại Phật là nơi không có vết chân người?

Rồi chàng sực nhớ đến phần đà chúa Lã Hữu Tín cùng gã hán tử điên khùng thì trống ngực đánh thình thình. Chàng chẳng kể gì đến mùi hôi thối, xăm xăm bước vào giữa đống xác chết để nhìn mặt từng người.

Trời ơi! Cả Lã Hữu Tín cùng gã điên rõ ràng đều có trong đám này. Cam Đường la hoảng rồi

thở dài chán ngán. Chàng lẩm bẩm:

- Thôi thế là xong! Mình lại bị một phen uổng công. Gã điên chết là mình mất một đầu mối rất trọng yếu trong vụ huyết án. Bạch Bào quái nhân hạ độc thủ ghê gớm đến thế này là vì mục đích gì? Chẳng lẽ vì một gã điên mà hắn phải giết cả một phân đà ư? Nếu vậy thì Bạch Bào quái nhân cố ý bịt miệng để mình không điều tra ra vụ huyết án Thánh Thành.

Chàng quên cả đám thi thể ngổn ngang, quên cả mùi hôi thối, quên cả mình hiện đang ở vào tình trạng nào. Bao nhiêu tư tưởng đều tập trung vào xác chết gã điên. Nếu Bạch Bào quái nhân chỉ muốn giết gã điên để bịt miệng mà khiến cho hơn trăm đệ tử Cái Bang phải hy sinh thì thật là đau đớn! Chàng lại hỏi:

- Giả tỷ mình không gửi gã điên cho Lã Hữu Tín trông coi thì phân đà này đâu đến nỗi mắc phải thảm họa. Vậy tuy mình không giết người mà cái chết của mọi người là tại mình mà ra. Tội nghiệp này thật vô cùng trọng đại.

Chàng lại đoán là sau khi địa điểm cũ của phân đà xảy biến, nên Lã Hữu Tín tìm vào hang Đại Phật này để làm trụ sở. Bạch Bào quái nhân dò ra tông tích rồi đến đây hạ sát. Một điều khó hiểu là tại sao toàn thể đệ tử phân đà lại tập trung vào một chỗ để chịu cảnh thảm khốc này.

Bất thình lình một tiếng nổ long trời lở đất làm rung động cả hang núi. Cam Đường bị tiếng động kịch liệt này làm ngã ra giữa đống xác chết.

Lúc Cam Đường hồi tỉnh lại chàng giơ bàn tay lên trông đầy khói mù mịt. Hang động đã bị nổ tung thì chắc là cửa động cũng bị lấp lại rồi.

Cam Đường ngấm ngầm la lên một tiếng:

- Thôi thế là hết! Chính mình cũng bị chôn sống trong này rồi. Thật là một âm mưu đê tiện!

Cam Đường lại nghĩ tới Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa bị chôn vùi trong một huyệt động trên núi Điệp Thạch. Bây giờ chàng cùng một số phận như mụ nữ ma kia.

Cam Đường cố trấn tỉnh tinh thần vận hết mục lực nhìn từng chỗ một. Chàng hy vọng vách đá có một kẽ hở nào để làm lối thoát thân. Nhưng chàng thất vọng mất rồi.

Động ngoài rộng đến mấy chục trượng. Cửa động rộng đến năm sáu trượng. Bây giờ đá chỉ lấp xuống một nửa động thì dù là thần tiên cũng không thoát ra được. Bóng tử thần đã chụp lên đầu chàng.

Cam Đường ngồi thừ ra mà suy nghĩ. Theo lời chủ quán thì người đưa thiếp là một gã trung niên áo quần lịch sự. Chàng nghĩ mà không ra ai. Chàng chỉ biết đối phương chẳng những hiểu rõ thân thế mình mà còn biết cả hành tung cùng lai lịch của mình nữa. Có khi hắn còn thông tỏ cả mục đích của mình về chuyến đi này nữa. Nếu không thế thì hắn đã chẳng dẫn dụ mình tới chỗ mà hắn đã tàn sát đệ tử Cái Bang này.

Không hiểu Cam Đường ngồi đã bao lâu. Sau chàng đứng lên đi về phía sau động nhìn bốn mặt thì toàn là vách núi. Chàng lắc đầu cảm nghĩ con người chàng nhỏ như hạt cát. Nào võ học của phái Thiên Tuyệt bao trùm võ lâm. Nào thuật Kỳ Hoàng đoạt quyền tạo hoá! Hiện giờ đều vô dụng hết. Ngoài cách phá vách đá mà ra không còn đường lối nào để thoát chết.

Bây giờ chàng lại cảm thấy mùi hôi thúi cực kỳ khó chịu, đành quay trở ra động ngoài. Nhưng biết làm gì bây giờ?

Chàng nghĩ tới nào không khí trong động khó thở. Nào sẽ bị đói khát hành hạ.

Không bao giờ chàng nghĩ tới kết quả đời mình là bị chết ở trong ruột trái núi một cách khốn nạn thế này. Cả hy vọng một kỳ tích xuất hiện cũng không còn nữa.

Đột nhiên chàng đập hai tay vào vách đá đánh “binh” một cái rồi người chàng tựa như quả bóng xì hơi. Da thịt toàn thân chàng co rúm. Sau cùng chàng đi vào tình trạng vô ý thức, tựa hồ như người nổi bập bềnh trong dòng sông để mặc cho nước cuốn đi...

Tất cả đều im lặng, ngưng kết lại.

Ánh dương quang mãnh liệt chiếu vào mắt Cam Đường khiến chàng mở mắt ra.

Trên người chàng cảm thấy nóng hổi. Ý niệm đầu tiên của chàng là tưởng mình đã chết rồi. Chàng lẩm bẩm:

- Té ra chết cũng chẳng có gì là khó chịu. Nhưng dưới âm ty địa phủ đáng lý phải lạnh lùng ghê rợn mà sao lại ấm áp thế này? Chẳng lẽ mình chưa chết ư?

Chàng dụi mắt nhìn lại thì thấy mây bay phất phới, rõ ràng thanh thiên bạch nhật. Chàng la lên:

- Ô hay! Ta không chết ư?

Chàng ngồi dậy thì một thân hình mảnh dẻ lọt vào ánh mắt chàng. Chàng lên tiếng gọi:

- Vân thư!

Chàng không nghĩ gì nữa nhảy xổ về phía người đứng cách chàng mười trượng.

Chàng ôm chặt lấy người này, nhắm hai mắt lại miệng không ngớt gọi:

- Vân thư! Vân thư! Ta tưởng kiếp này không được gặp Vân thư nữa.

Mùi áo thơm, mùi tóc thơm, mùi da thơm. Tấm thân mềm mại ấm áp của nàng khiến cho Cam Đường vừa thoát chết lại đi vào cảnh say sưa. Khoảnh khắc này là khoảnh khắc êm đềm nhất trong đời chàng. Một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như không xương khẽ đẩy Cam Đường ra.

Cam Đường mở bừng mắt la lên một tiếng:

- Ái chà!

Rồi lùi lại ba bước. Mắt chàng đỏ bừng lên.

Nàng không phải là Lâm Vân.

Cam Đường chân tay luống cuống há miệng, líu lưỡi không nói nên lời.

Chàng nhìn lại đối phương thì là một thiếu nữ mình mặc áo hồng như màu hoa đậu khấu. Nàng đẹp lắm, so với Lâm Vân còn có phần hơn. Nhưng mặt nàng tựa hồ bao phủ một làn sương lạnh lẽo khiến người trống thấy phải kính nể e dè.

Sau thiếu nữ áo hồng là bốn quái nhân to lớn đi chân không, hạ bộ khoác một miếng da để làm quần. Da họ đen như sơn. Mắt chiếu ra những tia sáng khác lạ. Mũi huếch như mũi sư tử. Toàn thân họ là một khối thịt lù lù. Trong tay mỗi quái nhân đều cầm một lưỡi khai sơn đại phủ. Ánh nắng chiếu vào rực rỡ.

Chỗ này dường như là một khu thung lũng ở dưới chân hang Đại Phật.

Cam Đường tỉnh táo lại kính cẩn thi lễ, ra chiều bẽn lẽn nói:

- Tại hạ trong lúc thất thần nên đã mạo phạm mình vàng. Xin cô nương tha tội cho.

- Hừ!

Nàng chỉ lạnh lùng buông một tiếng “hừ”. Cam Đường không hiểu nó đại biểu cho cái gì.

Cam Đường lại hỏi:

- Phải chăng cô nương đã cứu tại hạ?

- Ta tưởng ngươi bị chết ở trong hang động rồi!

Tuy nàng không trả lời vào câu hỏi của Cam Đường nhưng nó cũng đủ tiết lộ là chính nàng đã cứu chàng.

Cam Đường vẫn còn hoảng sợ, chàng ấp úng nói:

- Xin cô nương tha thứ cho... vì tại hạ đã vô tâm...

Thiếu nữ áo hồng mặt lạnh như tiền mà thanh âm cũng tuyệt không một chút cảm tình. Nàng hỏi:

- Không hiểu ta nên kêu người bằng Thi thiếu chủ hay Cam thiếu hiệp?

Cam Đường run lên, vì đối phương đã biết rõ lai lịch mình mà mình tuyệt chẳng biết một tí gì về nàng. Bất giác chàng lại lùi thêm bước nữa. Chàng ngập ngừng đáp:

- Cái đó... Xin cô nương tùy tiện.

- Sao lại tùy tiện được? Tỷ dụ con Trương Tam đâu có phải là do Lý Tứ sinh ra?

Nàng nói xong bưng miệng mà cười. Thật là nụ cười như hoa xuân giữa vùng tuyết trắng khiến cho người nhìn phải điên đảo thần hồn. Cam Đường bất giác đầu óc hoang mang. Nụ cười của nàng đột nhiên mà đến, thình lình mà đi. Nét mặt nàng trở lại lạnh như băng sương như tượng ngọc Quan Âm.

Cam Đường liền nói thật:

- Tại hạ nguyên tên chính là Cam Đường. Còn Thi Thiên Đường là tên mượn.

- Ủa!

- Xin cô nương cho biết phương danh.

Thiếu nữ áo hồng lẳng lặng hồi lâu rồi lạnh lùng đáp:

- Ta là Tư Đồ Sương. Chữ Sương có nghĩa là băng sương ấy.

- Tư Đồ cô nương! Cái ơn cứu mệnh tại hạ xin ghi vào phế phủ.

Miệng chàng nói thế mà lòng chàng nghĩ:

- Cái tên này thật hợp với người, đẹp như đào lý, lạnh như băng sương.

Bốn tên quái nhân da đen thân hình lực lưỡng thủy chung vẫn không nói một lời mà cũng không nhúc nhích.

Tư Đồ Sương hững hờ đáp:

- Bất tất phải thế.

Cam Đường rất áy náy về hành vi mạo muội vừa rồi. Chàng toan nói mấy câu phân trần mà không biết nói sao. Chàng thấy nàng không đề cập đến nữa thì chắc là nàng đã sẵn lòng tha thứ rồi. Chàng lại hỏi:

- Cô nương có thể cho tại hạ hay cô nương ở môn phái nào không?

- Đông Hải.

- Ủa! Cô nương từ Đông Hải tới đây ư?

Cam Đường nghĩ bụng:

- Thảo nào bốn gã đại hán kia người to lớn mà cách ăn mặc thật quái dị. Té ra họ không phải là võ sĩ Trung Nguyên.

Tư Đồ Sương quay bảo bốn đại hán:

- Các ngươi hãy về trước đi!

Bốn quái nhân dạ một tiếng, khom lưng thi lễ rồi băng mình đi ngay. Cứ nhìn thân pháp họ cũng đủ biết công lực họ không phải tầm thường.

Cam Đường thấy bốn gã võ sĩ Đông Hải đi rồi liền hỏi bằng giọng thành khẩn:

- Tư Đồ cô nương! Sao cô nương lại biết tại hạ bị chôn sống trong hang Đại Phật mà ra tay giải cứu?

- Cái đó chẳng qua là ngẫu nhiên mà gặp.

- Ngẫu nhiên mà gặp ư?

- Đúng thế! Ta đến chậm một bước, may mà ngươi chưa chết. Không thì...

- Sao?

- Không thì thật là đáng tiếc.

- Cô nương đã biết từ trước là tại hạ bị người chôn sống ư?

- Ta đã nói là ngẫu nhiên mà gặp.

- Cô nương có thể cho biết đầu đuôi được chăng?

- Ta đang rượt theo một người...

- Cô nương rượt theo một người hình dạng thế nào?

- Ta rượt theo Tử Thần.

Cam Đường kinh hãi la lên:

- Cô nương rượt theo Tử Thần ư?

- Phải rồi! Hắn là Bạch Bào quái nhân mạo xưng Tử Thần.

Cam Đường lại càng kinh hãi hơn. Chàng không hiểu tại sao đối phương lại biết rõ cả chuyện Bạch Bào quái nhân mạo xưng Tử Thần. Vụ bí mật này trừ mình và mấy người thân tính ra, tưởng không còn ai biết.

Tư Đồ Sương lại nói tiếp:

- Bọn võ lâm Trung Nguyên dường như muốn biết chân tướng Bạch Bào quái nhân mà cũng nóng trừ khử hắn đi.

- Sự thực là như vậy.

- Đáng tiếc là không có ai địch nổi hắn.

Cam Đường trầm giọng nói:

- Có đấy! Ngày mạt kiếp của hắn sắp đến nơi rồi!

- Ngươi có hùng tâm như vậy ư?

- Tại hạ quả có ý định ấy.

- Ngươi thiệt không hổ là dòng dõi Võ Thánh nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Ngươi không phải là đối thủ của hắn đâu.

Cam Đường không muốn tranh biện. Chàng hỏi lảng sang chuyện khác:

- Tiếng nổ ở hang Đại Phật làm sập cửa hang để chôn sống tại hạ, phải chăng cũng do Bạch Bào quái nhân gây ra?

Tư Đồ Sương gật đầu đáp:

- Chính hắn! Nếu không thì sao ta lại ngẫu nhiên mà gặp để cứu ngươi?

- Cô nương có thể cho tại hạ biết rõ đầu đuôi được chăng?

- Ta đang theo dõi hành tung một tên thủ hạ của hắn thì phát giác ra ngươi vào trong hang

động. Lát sau Bạch Bào quái nhân xuất hiện. Hắn ra lệnh cho thủ hạ đặt chất nổ. Ta phát giác ra âm mưu của hắn thì không kịp ngăn trở nữa. Ta biết chắc thế nào ngươi cũng chết. Nhưng...

Tư Đồ Sương nói tới đây thì ngừng lại một chút, nét mặt lạnh như băng sương của nàng bỗng ửng hồng. Nàng nói tiếp:

- Sau đó ta liền sai bốn tên đại lực võ sĩ khuân đá mở động ra. Ta không ngờ ngươi chưa chết. Câu chuyện là thế đó.

Cam Đường khích động vô cùng. Nếu chàng không được Tư Đồ Sương cứu viện thì nhất định bị chết trong thạch động rồi. Nhưng chàng không hiểu tại sao nàng lại thiết tha cứu vớt một người lạ như thế?

Chàng liền hỏi:

- Tại sao cô nương lại cứu tại hạ?

Nàng ngẩn người ra không trả lời được. Bỗng nàng đảo mắt ngó ra chỗ khác rồi hỏi:

- Ngươi có một cô biểu thư phải không?

Cam Đường nhớ lại tình trạng vừa rồi. Mặt chàng đỏ bừng lên. Chàng sượng sùng đáp:

- Đúng thế!

- Y giống ta lắm phải không?

- Không!

- Thế mà sao ngươi...

- Tại hạ đang lúc thần trí mê man. Đồng thời lại được thấy ánh mặt trời. Trong lòng vừa kinh hãi vừa vui mừng nên...

- Biểu thư ngươi có đẹp không?

- Cái đó... khó mà trả lời cô nương được.

- Ngươi coi ta thế nào?

Tư Đồ Sương hỏi câu này mà mặt nàng vẫn lạnh như băng. Trái lại Cam Đường mặt đỏ bừng lên. Chàng tưởng chừng nghẹt thở, hồi lâu mới đáp:

- Cô nương so với biểu thư tại hạ thì còn đẹp hơn nhiều.

- Vì ta cứu ngươi nên ngươi phải nói nịnh ta chứ gì?

Thật là câu nói sắc bén để uy hiếp người. Nhưng Cam Đường đáp ngay:

- Tại hạ không quen xu nịnh. Tình thực là thế đó.

- Ồ! Ta hãy tạm tin ngươi đi. Nhưng biểu thư ngươi tên là gì?

Cam Đường thấy đối phương hỏi hơi nhiều, nhưng chàng vẫn thành thực đáp:

- Tên nàng là Lâm Vân.

- Lâm Vân ư?

- Phải đó!

- Y là người yêu của ngươi hay sao?

- Ồ! Tại hạ...! Rất quý nàng.

- Trai gái đã quý nhau là yêu nhau rồi. Ngươi không phủ nhận điều đó chứ?

Cam Đường không biết trả lời thế nào, chàng chỉ gượng cười cho đỡ thẹn. Bất giác chàng để mắt nhìn nàng trừng trừng thì thấy cô gái áo hồng này có một khí độ khiến cho người ta phải say mê. Tuy bề ngoài nàng lạnh lùng cô độc, nhưng bề trong ẩn dấu vẻ cao quý và thông minh. Nếu Lâm Vân là bông thược dược thì nàng cũng phải là bông hương lan.

Tư Đồ Sương lại hỏi:

- À, ta quên chưa hỏi ngươi một điều.

- Điều gì?

- Tại sao Bạch Bào quái nhân lại sợ sệt tiếng tiêu như vậy?

- Sao cô nương biết thế?

- Nạn huyết kiếp ở tổng đà Cái Bang, ngươi chỉ thổi mấy tiếng tiêu mà giải cứu nổi...

Cam Đường cả kinh thất sắc. Chàng không hiểu tại sao đối phương lại biết nhiều như vậy. Chẳng lẽ lại cũng ngẫu nhiên mà gặp? Mình bị nàng ngấm ngầm theo dõi mà sao mình không phát giác ra.

Rồi chàng kết luận:

- Cô gái này thật không phải hạng tầm thường.

Chương 56 - Giữa Đường Chạm Trán Tây Môn Tung

Cam Đường nghĩ vậy không khỏi kinh hãi nói:

- Vụ đó cô nương cũng biết ư?

Tư Đồ Sương cười nhạt hỏi lại:

- Còn một lần ngươi ở trong miếu Thổ Cốc cũng lại được tiếng tiêu giải vây cho phải không?

Cam Đường lại càng kinh hãi hơn, chàng run lên đáp:

- Phải! Có việc ấy thực. Nhưng cho tới nay tại hạ vẫn chưa hiểu tiếng tiêu kia từ đâu mà đến?

Tư Đồ Sương để lộ trong tay áo ra một cây ngọc tiêu nhỏ, nói:

- Tức là cái này...

- Vậy ra cô nương bữa nay lại cứu tại hạ là lần thứ hai.

- Ngẫu nhiên mà gặp. Chẳng qua ta cũng mô phỏng như người đã làm ở tổng đà Cái Bang ngày trước mà thôi.

Cam Đường ngơ ngác nhìn đối phương không biết nói sao. Nàng đã gia ơn cứu mạng cho mình hai lần, đâu phải chuyện ngẫu nhiên mà gặp?

Tư Đồ Sương lại hỏi:

- Cam thiếu hiệp! Ta xin hỏi thiếu hiệp vì lẽ gì mà Bạch Bào quái nhân lại sợ tiếng tiêu kia?

- Ủa! Cái đó...

Cam Đường toan thuật chuyện Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa ở Điệp Thạch Phong đã dùng tiếng tiêu để làm tín hiệu kêu gọi Bạch Bào quái nhân cho nàng nghe.

Bất thình lình một tràng tiếng tiêu lanh lảnh như xé bầu không khí vọng lại.

Thanh âm tựa hồ từ xa lắm đưa đến, nó lờ mờ thấp thoáng khiến cho người ta không biết ở phương hướng nào phát ra. Tiếng tiêu này so với tiếng tiêu của Âm Ty Công Chúa thổi lên cũng giống hệt nhau.

Cam Đường bất giác động tâm...

Tư Đồ Sương lập tức rút ống ngọc tiêu ra đặt lên cặp môi anh đào thổi lên để họa lại mấy tiếng kia, rồi nói:

- Thôi ta đi đây.

Cam Đường ra chiều quyến luyến ngập ngừng:

- Tư Đồ cô nương!...

- Chúng ta sẽ gặp nhau một ngày khác.

Bóng hồng thấp thoáng như làn khói nhẹ bốc đi.

Cam Đường đứng ngẩn người ra. Thanh âm của Tư Đồ Sương lạnh như băng tựa hồ còn văng vẳng bên tai. Màn kịch êm dịu thơm tho vẫn quanh quẩn trong đầu óc chàng. Mùi hương man mác tựa hồ quyện lấy mũi chàng. Chàng cảm giác những giây phút mê ly, rồi bâng khuâng như người đã mất vật gì.

Tiếng tiêu... tiếng tiêu thần bí mà chàng tưởng đã bị chôn vùi cùng Âm Ty Công Chúa ở trên Điệp Thạch Phong, sao bây giờ lại nổi lên? Vậy ai là người thổi tiếng tiêu này?

Tại sao Tư Đồ Sương lại theo dõi hành tung Bạch Bào quái nhân? Với cái tài xuất quỷ nhập thần và thân pháp mau lẹ, nàng có thể đối phó được với Bạch Bào quái nhân.

Chàng tin như vậy, nhưng vì lý do gì mà nàng có hành động này?

Tại sao nàng lại biết cả Bạch Bào quái nhân không phải là đích thân Tử Thần sáu mươi năm trước?

Nàng đã ra tay giải cứu cho chàng hai lần thì dường như nàng hữu ý chứ không phải ngẫu nhiên mà gặp. Vả lại nàng nói ngay lai lịch cùng thân thế của chàng không cần giấu giếm, cũng là một điều chàng không sao hiểu được.

Theo lời Tư Đồ Sương thì vụ đặt chất nổ vào huyệt động để chôn sống chàng cũng do tay Bạch Bào quái nhân. Vậy người trung niên ăn mặc lịch sự mà chủ quán nói đó tức là hạ thủ của Bạch Bào quái nhân không còn nghi ngờ gì nữa.

Hiện giờ chàng căm hận Bạch Bào quái nhân thấu xương. Hắn đã gây nên vụ đổ máu trong Thiên Tuyệt địa cung. Bây giờ hắn lại định chôn sống chàng. Chàng căm hận không thể nuốt sống ăn tươi Bạch Bào quái nhân ngay tức khắc.

Sau cùng Cam Đường nghĩ tới gã điên bị hạ sát. Tại sao đồng thời gã bị cả Ngọc Điệp Bảo lẫn Bạch Bào quái nhân truy tầm để giết đi? Gã có dấu hiệu số năm. Vậy số năm đại biểu cho cái gì?

Gã điên chết rồi. Cam Đường bị mất một đầu dây mối nhợ trọng yếu cho công cuộc điều tra về vụ án Thánh Thành. Hơn nữa toàn thể đệ tử một phân đà Cái Bang ngộ nạn thì hy vọng chàng muốn nhờ tai mắt họ để truy tầm Lâm Vân cũng bị tiêu tan.

Đối với Lâm Vân, Cam Đường rất áy náy. Chàng hy vọng trong một hai ngày phái Kỳ Môn phát động toàn bộ đệ tử tìm được nàng về. Chàng khấn thầm bọn họ đừng gặp trở ngại gì.

Nguồn tư tưởng của Cam Đường lại quay về thiếu nữ áo hồng là Tư Đồ Sương.

Nàng biết nhiều bí mật về Bạch Bào quái nhân, mà chàng cũng đang dò la tung tích hắn. Nàng dùng tiếng tiêu làm tín hiệu liên lạc. Tiếng tiêu của nàng lại cùng một lề lối với tiếng tiêu của Âm Ty Công Chúa. Điểm đó không phải là ngẫu nhiên. Chẳng lẽ Âm Ty Công Chúa chưa chết?

Ý niệm này khiến cho Cam Đường kinh hãi run lên, vì chàng cho là rất có thể như vậy. Hôm ấy chàng đang khi bị trọng thương, chàng lấy đá lấp cửa hầm lại. Âm Ty Công Chúa chôn sống bên trong thì chắc đâu mụ đã chết? Sau mụ ra được cũng chưa biết chừng.

Chẳng lẽ Tư Đồ Sương cũng là nhân vật mụ tạo ra như Bạch Bào quái nhân?

Nghĩ vậy chàng không khỏi run sợ.

Cam Đường tính đến công việc mình phải làm ngay là đi điều tra hung thủ vụ huyết án Thánh Thành.

Trong óc chàng bỗng nảy ra một tia sáng. Chàng nghĩ nếu quả Bạch Bào quái nhân giết gã điên chỉ để bịt miệng thì dĩ nhiên hắn có liên quan đến vụ huyết án Thánh Thành và có lẽ hắn là tên trùm hung thủ cũng chưa biết chừng.

Mặt khác, Ngọc Điệp Bảo cũng theo dõi gã điên để hạ sát. Nhưng khác ở chỗ Bạch Bào quái nhân hành tung vô định, mà Ngọc Điệp Bảo thì lúc nào tìm đến cũng được. Vậy mình cần phải gạn đục khơi trong, xét rõ đen trắng, nếu không thì hành động của mình vu vơ không chuẩn đích.

Mới đây Ngọc Điệp Bảo lại bị Bạch Bào quái nhân chiếu cố, Cam Đường chẳng biết đến đó còn tìm thấy ai không? Nhưng dù sao Ngọc Điệp Bảo cũng là chỗ duy nhất để chàng mở cuộc điều tra.

Thế rồi chàng quyết định đi Ngọc Điệp Bảo để mong tìm ra giải đáp, đồng thời để thanh toán món nợ cũ giữa Ngọc Điệp Bảo với cá nhân chàng.

Tìm ra quyết định rồi Cam Đường cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm. Chàng toan băng mình đi thì thấy một bóng người chạy nhanh như bay tiến lại.

Thân pháp người mới đến mau lẹ dị thường. Mới trong chớp mắt đã đến gần rồi lướt qua bên mình Cam Đường vụt một cái. Sau dường như bóng người này phát giác ra có Cam Đường đứng đó, nên vừa băng đi được mấy chục trượng liền quay lại.

Hai bên đối diện nhau. Người kia la lên một tiếng "ồ" kinh ngạc rồi đột nhiên biến sắc, há miệng mà không nói được câu gì nữa.

Cam Đường ngó thấy đối phương vào hạng trung niên, áo quần lịch sự, nhưng chàng chưa gặp bao giờ. Vẻ mặt đối phương ra chiều kinh ngạc vô cùng.

Gã trung niên ăn mặc lịch sự hồi lâu mới lên tiếng hỏi:

- Tôn giá... chưa chết ư?

Cam Đường tâm thần chấn động, buột miệng hỏi lại:

- Tại hạ làm sao mà chết?

Gã trung niên da mặt co rúm lại mấy lần, vẻ mặt vẫn kinh hãi, ấp úng nói:

- Tôn giá... không bị chôn vùi trong hang Đại Phật...

Cam Đường chợt nhớ ra điều gì, mặt chàng đột nhiên nổi sát khí rùng rợn. Chàng cười lạt hỏi lại:

- Phải chăng các hạ đã đưa thiếp mời tại hạ đến đây để hội kiến?

Cặp mắt chàng lộ hung quang nhìn chòng chọc vào đối phương.

Gã trung niên bất giác lùi lại một bước rồi đáp:

- Phải rồi! Chính là...

Cam Đường tiến lên một bước ngắt lời:

- Thế thì chính các hạ phải chết mới đúng.

Gã trung niên vội xua tay nói:

- Cam thiếu hiệp! Xin thiếu hiệp hãy nghe tại hạ một lời.

- Các hạ còn có di ngôn gì xin nói mau!

- Cam thiếu hiệp sao lại không chết?

- Hừ! Những trò ma quỷ đó làm gì được bản thiếu chủ!

- Ồ! Thế thì...

- Các hạ có tên họ gì không?

- Tại hạ là Đặng Văn Lương.

- Phải chăng các hạ là thủ hạ của Tử Thần?

Gã trung niên lại biến đổi sắc mặt, run lên hỏi:

- Sao? Thiếu hiệp nói đến Tử Thần ư?

Cam Đường cười lạt đáp:

- Các hạ khéo diễn kịch đấy.

Đặng Văn Lương lại lùi thêm một bước, vẻ mặt hoảng hốt hỏi:

- Thiếu hiệp nói thế là nghĩa làm sao?

- Tưởng các hạ tự biết rồi.

- Tại hạ không hiểu gì hết. Phải chăng người làm nổ huyệt động chính là Tử Thần?

- Các hạ không phải là thủ hạ của Tử Thần hay sao?

- Không phải!

- Vậy các hạ mời bản thiếu chủ đến đây mục đích gì?

- Nhân vì... tại hạ được tin thiếu chủ muốn tìm đệ tử Cái Bang, nên mới đưa thiếp mời thiếu chủ

đến coi cho biết rõ.

Cam Đường sửng sốt hỏi:

- Tại sao các hạ lại biết cả danh tính bản thiếu chủ?

- Cái đó…

Đột nhiên có hai thanh âm nói tiếp:

- Cái đó bản tòa có thể giải thích được.

Cam Đường giật mình kinh hãi quay lại nhìn. Thoạt tiên chàng kinh ngạc rồi mạch máu căng thẳng, lửa giận bốc lên bừng bừng, sát khí đầy mặt.

Người nói câu vừa rồi chính là Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung. Đứng sau hắn là mụ Lục Tú Trinh. Hai người xuất hiện cách xa chừng năm trượng, bên một tảng đá lớn, tỏ ra họ núp ở sau tảng đá từ lâu rồi.

Đôi gian phu dâm phụ này xuất hiện ở nơi đây khiến cho Cam Đường kinh ngạc vô cùng. Khéo sao! Cam Đường đang định đi Ngọc Điệp Bảo thì hai người này lại tự động dẫn xác đến.

Tây Môn Tung vẫn lộ vẻ oai nghiêm, còn Lục Tú Trinh thì sắc mặt xám xanh. Cặp mắt mụ chiếu ra những tia sáng hận độc.

Cam Đường nghiến răng ken két nói:

- Hai vị đến đây thật là đúng lúc.

Tây Môn Tung thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Hắn tiến lại gần thêm hai trượng rồi trỏ gã trung niên ăn mặc lịch sự nói:

- Y là võ sĩ tại bản bảo. Dĩ nhiên y biết rõ lai lịch thiếu chủ.

Hắn nói xong quay lại nhìn Đặng Văn Lương xua tay bảo:

- Thôi ngươi đi đi!

Đặng Văn Lương khom lưng thi lễ rồi băng mình chạy đi.

Cam Đường nhìn trân trân vào mặt Tây Môn Tung lạnh lùng nói:

- Tây Môn bảo chúa! Món nợ giữa chúng ta thanh toán ngay bây giờ và ở nơi đây.

Tây Môn Tung cười ha hả nói:

- Chúng ta hãy bình tâm tỉnh trí để nói chuyện với nhau đã.

- Được lắm! Thực ra cũng nên biết rõ đầu đuôi câu chuyện trước đã.

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Lục Tú Trinh, mụ còn đứng xa ngoài năm trượng.

Tây Môn Tung vẻ mặt vẫn nghiêm trang, bộ mặt điển hình của bậc trưởng bối trong võ lâm. Hắn trầm giọng nói:

- Bây giờ bản tòa mong rằng tôn giá lấy tư cách thiếu chủ phái Thiên Tuyệt mà nói chuyện với bản tòa. Vậy trước hết thiếu chủ hãy gác ý niệm cừu địch qua một bên.

- Nhưng ta là Cam Đường, dòng dõi Võ Thánh. Ta mong rằng các hạ cũng đừng phủ nhận...

- Bản tòa không nghĩ thế.

- Tại sao?

- Cái đó sẽ nói chuyện sau. Bây giờ hãy bàn đến chuyện vừa xảy ra hôm qua.

- Thế cũng được! Các hạ nói đi!

Tây Môn Tung hỏi:

- Thiếu chủ đã biết gã hán tử điên khùng số năm là ai chưa? Gã đó chính các hạ đã cướp rồi đem gửi phân đà Cái Bang trông coi.

Đây chính là vấn đề trọng yếu mà Cam Đường cần biết. Chàng không ngờ đối phương lại tự động nói ra. Chàng liền hỏi ngay:

- Gã... là ai?

Tây Môn Tung nói dằn từng tiếng:

- Gã là tên Tử Vong sứ giả số năm dưới trướng Tử Thần.

- Sao? Gã là Tử Vong sứ giả số năm ư?

- Đúng thế! Đáng tiếc là thiếu chủ đã làm hư việc lớn của bản tòa...

- Bảo chúa nói thế là nghĩa làm sao?

- Gã điên đó ngày trước từng chịu ơn lớn của Võ Thánh. Trong nhất thời hắn hồ đồ đi theo Tử Thần tham dự vào vụ huyết án Thánh Thành.

Cam Đường toàn thân run bắn lên hỏi:

- Vậy ra hung thủ vụ huyết án đó là Tử Thần cùng bọn thủ hạ hắn hay sao?

- Thiếu chủ hãy nghe bản tòa nói hết đã. Tử Vong sứ giả số năm sau vụ đó đâm ra hối hận nên mắc bệnh điên. Bản tòa thấy miệng hắn lảm nhảm dường như tự trách, vì bản tòa nghe hắn nhắc đi nhắc lại tên “Võ Thánh” luôn mà đoán ra.

Cam Đường lại càng khích động, toàn thân chàng run lên bần bật.

Tây Môn Tung lại nói tiếp:

- Bản tòa phái ngươi đi chặn đường gã là có ý muốn chứng thực xem phải chăng Tử Thần là chủ hung vụ huyết án đó. Bản tòa đã nhận được những lời tường trình về vụ này nhưng muốn điều tra cho rõ rồi mới báo thù cho Võ Thánh...

Tây Môn Tung nói câu này thật ra ngoài trí tưởng tượng của Cam Đường. Hắn đã cùng Lục Tú

Trinh thông gian, mưu hại đứa con côi mà bây giờ hắn lại giở giọng đến chuyện báo thù cho phụ thân. Chàng nhớ lại ngày đến Ngọc Điệp Bảo thoái hôn, hắn cũng giở giọng ân cần lịch sự chẳng khác chi bữa nay. Chàng không nhịn được nữa, hắng giọng lên một tiếng.

Tây Môn Tung nói tiếp:

- Đáng tiếc là thiếu chủ xen vào nên gã bị Tử Thần tìm cách giết đi để bịt miệng, đồng thời làm liên lụy cả đến hơn trăm sinh mạng người Cái Bang.

Cam Đường thấy hắn nói cũng có đôi phần sự thực thì lòng chàng biến đổi ít nhiều. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ hắn nói thật ư? Thế mà sao hắn lại mấy lần toan hạ sát mình? Hành vi như thế không phải là mâu thuẫn ư?

Nghĩ vậy chàng buột miệng hỏi:

- Sự thực có đúng thế không?

Tây Môn Tung trịnh trọng đáp:

- Đúng thế!

- Phải chăng... bảo chúa muốn báo thù cho Võ Thánh?

- Chẳng những mình bản tòa mà hết thảy nghĩa sĩ trong thiên hạ đều muốn báo thù cho Võ Thánh.

Cam Đường tiến gần lại một bước nghiến răng hỏi:

- Thế mà tại sao ngươi bao nhiêu lần muốn hạ sát ta?

Tây Môn Tung lộ vẻ áy náy, đáp bằng một giọng thành khẩn:

- Vì thế mà bản tòa trịnh trọng xin lỗi thiếu chủ.

Cam Đường cười ha hả nói:

- Xin lỗi ư? Tây Môn bảo chúa! Bảo chúa nói nghe dễ dàng quá nhỉ?

- Thi thiếu chủ! Cái đó chỉ vì chuyện hiểu lầm mà ra.

- Hiểu lầm ư?

- Đúng thế! Một sự hiểu lầm rất lớn!

- Tại hạ muốn được nghe Tây Môn bảo chúa cho hay sự hiểu lầm ấy thế nào.

Tây Môn Tung ngập ngừng:

- Nhân vì...

- Nhân vì làm sao?

Tây Môn Tung ra chiều khó nói. Lão dừng lại một chút rồi chậm rãi đáp:

- Thi thiếu chủ! Bản tòa đã nói là thừa nhận địa vị của thiếu chủ rồi. Vậy thiếu chủ bất tất phải hỏi làm chi nữa.

Cam Đường không nghĩ ngợi gì nói ngay:

- Tại hạ nhất định hỏi cho ra!

Lục Tú Trinh uyển chuyển tiến lại sau lưng Tây Môn Tung nói xen vào:

- Sư huynh! Sư huynh cứ nói huỵch toẹt cho y biết đi thôi!

Cam Đường hằn học đảo mắt nhìn Lục Tú Trinh rồi lại nhìn Tây Môn Tung.

Tây Môn Tung đột nhiên ra chiều quyết tâm, gật đầu nói:

- Được rồi! Để bản tòa nói cho thiếu chủ nghe. Thi thiếu chủ! Bản tòa cùng Võ Thánh là bạn thâm giao. Từ khi xảy ra vụ huyết án Thánh Thành chẳng một lúc nào bản tòa không nghĩ tới chuyện báo thù...

- Hừ! Bảo chúa nói dễ nghe đấy!

- Ban đầu bản tòa đem lòng nghi ngờ cho lệnh đường tức Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương là hung thủ...

Cam Đường lửa giận bốc lên ngùn ngụt, lớn tiếng quát:

- Ngươi đừng mở miệng nói càn.

Tây Môn Tung biến sắc nhưng không cáu giận, ung dung đáp:

- Thiếu chủ hãy nhẫn nại mà nghe bản tòa nói hết đã!

- Ngươi nói hết đi!

Tây Môn Tung quay lại nhìn Lục Tú Trinh rồi nói tiếp:

- Lúc thiếu chủ còn nhỏ, thiếu chủ có biết tại sao lệnh tôn lại bảo thiếu chủ kêu sư muội bản tòa là kế mẫu không?

Cam Đường bất giác run lên hỏi:

- Tại sao vậy?

- Vì lệnh tôn coi lệnh đường như không có ở trần thế nữa.

- Tại sao thế?

- Thiếu chủ có bình tâm tĩnh trí để nghe bản tòa nói rõ được chăng?

- Hừ!

- Vì Võ Thánh cho lệnh đường không phải là người nữa!

Câu này chẳng khác gì mũi tên đâm vào trái tim Cam Đường. Những lời Cửu Tà Ma Mẫu lại văng vẳng bên tai:

"...Phụng Hoàng Nữ là gái thất trinh..." Chàng tưởng chừng máu trong huyết quản ngừng cả lại. Hai người nói giống nhau thì ra mẫu thân chàng quả là người đàn bà mất nết, không giữ phụ đạo. Cái đó là một sự thật rất tàn khốc, rất phũ phàng!

Cam Đường phải thu hết nghị lực mới nói ra được một câu:

- Ngươi nói nốt đi!

Tây Môn Tung lạnh lùng nói lại:

- Thiếu chủ chẳng nên biết rõ là hơn.

Cam Đường giận như điên lên, giục:

- Ngươi nói nốt đi!

- Ban đầu bản tòa dùng thủ đoạn đó đối với thiếu chủ cũng là chuyện bất đắc dĩ.

- Tại sao mà bất đắc dĩ?

- Bản tòa hy vọng vì thiếu chủ bị hại mà bức bách lệnh đường phải ló mặt ra. Sau kết quả cuộc điều tra lại chứng minh hung thủ còn nhiều người khác nữa. Ban đầu bản tòa có sự hiểu lầm rất lớn nên mới xin lỗi thiếu chủ.

- Tại sao ngươi lại nghi cho gia mẫu là hung thủ?

- Vì y bị Võ Thánh đuổi đi. Chắc y căm hận mà dùng đến kế sách này...

Cam Đường đột nhiên cười rộ, nói:

- Ngươi nói thật hoang đường, mà là những câu nói hoang đường dễ lọt tai. Tây Môn Tung! Ta khen cho ngươi vẫn giữ được bình tĩnh không đỏ mặt tía tai. Dù sao thì đây cũng là mồ chôn sống cặp nam nữ chó má như các ngươi.

Chương 57 - Người Thương Tâm Gặp Khách Đau Lòng

Vẻ mặt xinh đẹp của Cam Đường bao phủ đầy sát khí. Chân chàng lại tiến về phía trước...

Tây Môn Tung khoát tay nói:

- Ngươi muốn động thủ thì hãy khoan một chút để bản tòa hỏi ngươi một câu đã.

Cam Đường nghiến răng đáp:

- Ngươi có việc gì thì nói lẹ lên!

Tây Môn Tung hỏi:

- Tại sao ngươi lại bảo bản tòa nói dối?

- Cái đó ta tưởng ngươi biết rõ rồi.

- Bản tòa không biết.

- Ngươi hoài nghi gia mẫu là hung thủ mà giết ta để bức bách gia mẫu xuất hiện thì đến gạt một đứa con nít ba tuổi cũng không xong.

Tây Môn Tung vẫn làm bộ không hiểu hỏi:

- Sao ngươi lại cho đó là chuyện lừa gạt?

- Lúc nào miệng ngươi cũng nói là báo thù cho tiên phụ mà lại đem hy sinh tính mạng một đứa con mồ côi, như vậy liệu có hợp lý không?

Tây Môn Tung mắt lộ hào quang, trầm giọng hỏi:

- Đó là vì nguyên nhân ta chỉ thừa nhận ngươi là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt.

Cam Đường đang lúc nóng giận, tinh thần mê loạn. Chàng không hiểu ý câu nói của đối phương, hầm hầm hỏi lại:

- Ngươi nói thế là có ý gì?

Tây Môn Tung trợn mắt lên nhìn Cam Đường một lúc rồi đáp:

- Vì ngươi không phải họ Cam.

Cam Đường giật bắn người lên, lớn tiếng hỏi:

- Ta... không phải họ Cam ư?

Tây Môn Tung lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Ngươi có phải là con Võ Thánh đâu?

Cam Đường như bị sét đánh, mắt hoa tai ù. Người chàng loạng choạng suýt nữa ngã lăn ra. Chàng lẩm bẩm:

- Trời ơi! Sao lại có sự thực phũ phàng đến thế? Mình không phải là con ruột Võ Thánh thì thiệt là tàn khốc. Sự thực đúng thế ư? Không! Không thể được. Nếu mình là con tư sinh thì tội ác của mẫu thân quả là ghê gớm!

Bất giác chàng thét lên:

- Nhất định ngươi nói bậy. Lão thất phu kia! Sao ngươi dám đặt bịa những câu chuyện tầy đình như vậy?

Lục Tú Trinh cất giọng như băng nói chêm vào:

- Đó là sự thực. Tin hay không là tùy ở mi.

Cam Đường lùi lại ba bốn bước liền. Người chàng lảo đảo tựa hồ như đang bị đẩy xuống vực thẳm. Nào hùng tâm tráng chí! Nào ân oán tình cừu! Chỉ trong giây phút đã tan như mây khói. Chàng không thấy còn một cái gì nữa kể cả bản thân chàng.

Cam Đường nổi lên một trận cười ha hả. Tiếng cười đầy vẻ điên cuồng, bi phẫn tựa hồ đau thương cho vận mệnh.

Tây Môn Tung cùng Lục Tú Trinh bất giác cũng lùi lại mấy bước. Hai người đều lộ vẻ kinh hãi nghi ngờ.

Ai biết Cam Đường sau cơn kích thích quá mạnh đã trở thành người hành động điên rồ.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà Cam Đường mới ngừng tiếng cười.

Mặt trời đang đúng ngọ mà Cam Đường tưởng chừng như trời tối sầm lại. Vũ trụ biến sắc. Hỡi ôi! Thiên Tuyệt thiếu chủ, dòng dõi Võ Thánh mà lại là một đứa con tư sinh ư? Không thể! Đó chỉ là những lời bịa đặt tàn khốc.

Bỗng chàng rít lên:

- Tây Môn Tung! Sự thực như vậy ư?

Thanh âm chàng lúc này biến đổi hẳn. Chính chàng cũng cảm thấy chói tai.

Tây Môn Tung đáp bằng một giọng âm trầm:

- Bản tòa tưởng chả cần phải phơi bày sự thực nữa.

- Nếu sau này ta điều tra ra sự thực không phải thế thì sao?

- Tin hay không là tùy ở ngươi.

- Vậy thế ta họ gì?

- Về điểm này ngươi cứ hỏi lại lệnh đường sẽ biết. Bản tòa nói đến đây là hết lời.

Ngươi làm gì thì làm đi.

Cam Đường ngây người ra, vẫy tay nói:

- Các ngươi đi đi!

Tây Môn Tung cùng Lục Tú Trinh không thêm nửa lời nữa. Song song cắm đầu chạy đi.

Cam Đường đứng trơ ra như phỗng. Đầu óc chàng trống rỗng. Chàng không nghĩ gì nữa mà cũng chẳng còn điều chi để ngẫm nghĩ. Người chàng còn trơ lại phần thể xác.

Bất thình lình tiếng tiêu réo rắt lại nổi lên. Tiếng tiêu tự nhiên kéo chàng về thực tại.

Vầng thái dương đã ngậm non đoài. Chàng không ngờ mình đã đứng lâu đến thế.

Cam Đường nhớ lại hôm qua cũng vào giờ này chàng đến đây phó ước mà xuýt nữa bị chôn sống. Mới cách có một ngày mà chàng đã biến thành một người khác.

Chàng coi sự vật bằng con mắt khác trước. Thật là một cuộc biến hóa vĩ đại.

Tiếng tiêu vẫn véo von, rót vào tai Cam Đường như nắm lấy trái tim chàng.

Trong đầu óc Cam Đường bất giác hiện ra hình ảnh nữ lang áo tía xinh đẹp tuyệt luân là Tư Đồ Sương. Bất giác chàng cất bước đi về phía tiếng tiêu vọng lại.

Cam Đường đi một hồi, cảm thấy tinh thần tỉnh táo lại một chút. Chàng dừng bước tự hỏi:

- Ta đi kiếm nàng làm chi? Tất cả những ân oán tình cừu, được thua vinh nhục đối với ta còn có nghĩa gì nữa?

Chàng bật cười, tiếng cười vô hạn thê lương, tiếng cười tự mỉa mai mình.

Rồi chàng trở gót cắm đầu đi về phía ngược lại.

Chẳng hiểu chàng đi đã lâu và quãng lộ trình chạy qua dài ngắn thế nào chàng cũng không hay. Thậm chí chàng cũng không nhớ là một tiếng tiêu biến mất từ hồi nào.

Trên vòm trời dày đặc những chòm sao. Trước mắt chàng là một khu hoang dã im lìm.

Chàng dừng bước lại lẩm bẩm một mình:

- Bây giờ ta đi đâu? Về đâu?

Ngọn gió đêm thổi rì rào. Đầu óc chàng tỉnh táo lại, chàng nghĩ lui nghĩ tới thì trăm điều nghìn điều đều nguội lạnh như tro tàn, chẳng còn sinh thú gì nữa…

Cam Đường lại cất bước. Chàng càng đi xa thì địa phương càng hiu quạnh.

Bất thình lình trong quãng rừng thưa gần đó có tiếng thở dài khẽ vọng lại. Tiếng thở dài này tựa hồ như dưới lòng đất đưa lên, lại dường như từ miệng một oan hồn quỷ mị phát ra. Nó thê lương ai oán khôn tả.

Nửa đêm giữa chốn hoang dã, tiếng thở dài bất giác làm cho Cam Đường run lên.

Người chàng vẫn không di động. Chàng cũng chẳng muốn điều tra xem ai đã buông tiếng thở dài này. Nhất thiết cái gì đối với chàng cũng không còn có ý nghĩa nữa.

Chàng bất cần đó là người hay là ma quỷ...

Lại một tiếng thở dài nổi lên. Tiếng thở dài đầy vẻ tuyệt vọng và vô hạn thương cảm, dường như từ miệng một người đàn bà phát ra.

Cam Đường đứng ngây người đưa mắt nhìn vào khu rừng thưa, thấy thấp thoáng có bóng người đứng tựa gốc cây.

Một người đàn bà giữa lúc đêm hôm khuya khoắt, xuất hiện ở nơi đây buông tiếng thở dài thì thật không phải là chuyện thông thường. Bất luận người đó là một nhân vật võ lâm, hay một phụ nữ tầm thường.

Cam Đường bất giác lại động tính hiếu kỳ, chàng từ từ cất bước đi về phía rừng thưa. Người chàng thẫn thờ trông không còn ra một võ sĩ có võ công cái thế.

Chỉ trong khoảnh khắc chàng tiến vào rừng thì thấy một người đàn bà áo đen ngồi trước cái mả mới. Mả này không có bia mộ nhưng có một tảng đá vuông vắn đặt nằm ngang. Chỗ đặt bia là một huyệt động dài hai thước.

Tình trạng này khiến cho Cam Đường cảm thấy rùng rợn và một ý nghĩ thoáng lọt vào đầu óc chàng. Chàng lẩm bẩm:

- Quỷ! Nữ quỷ phá mồ chui ra!

Bất giác chàng run bắn lên lùi lại một bước. Người đàn bà áo đen dường như không biết có người đến, nàng cũng không buồn ngẩng đầu lên nữa.

Cam Đường trong lòng hồi hộp, chàng chú ý nhìn kỹ nhưng cũng không nhận rõ là người hay ma quỷ. Những cảnh đêm khuya hoang dã, mả mới đủ làm cho bầu không khí rùng rợn.

Hồi lâu Cam Đường không nhịn được nữa cất tiếng hỏi:

- Ngươi là người hay là ma?

Hắc y nữ vẫn không ngẩng đầu lên, hững hờ hỏi lại:

- Là người thì sao mà là ma thì sao?

Thanh âm lạnh như băng, khiến cho huyết dịch trong người Cam Đường như dừng cả lại. Chàng run lên, hai hàm răng đập vào nhau cầm cập. Chàng đâm liều hỏi:

- Ngươi là người phải không?

Hắc y nữ cười khặc một tiếng. Tiếng cười khiến cho người ta phải nổi da gà. Hắc y nữ đáp bằng một giọng u buồn:

- Người hay quỷ cũng thế thôi, có khác nhau cũng chỉ ở tiếng thở dài.

Cam Đường nhận định đối phương là người. Trên đời những thuyết ma quỷ, linh hồn hoàn toàn vô căn cứ. Lúc ở trong hang Đại Phật, nếu chàng không được Tư Đồ Sương cứu cho thì cũng

thành quỷ rồi.

Cam Đường nghĩ tới đây vững dạ trở lại. Chàng tiến về phía trước mấy bước, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi ở đây làm chi?

Hắc y nữ xua tay đáp:

- Hay hơn hết là ngươi đi đi!

Tính hiếu kỳ của Cam Đường càng trở nên mạnh mẽ, không xua đi đuổi đi được nữa. Chàng hỏi:

- Tại hạ muốn biết cô nương chuẩn bị làm gì?

- Tốt hơn là ngươi đừng dính vào việc người khác.

- Nếu tại hạ cứ can thiệp thì sao?

Hắc y nữ cất giọng lạnh lẽo hơn:

- Thế thì ta phải giết ngươi.

Cam Đường kinh ngạc, nhưng vẫn chẳng sợ, lại nói:

- Cô nương giết được thì giết.

Hắc y nữ bần thần ngẩng đầu lên xẵng giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Nhờ ánh sao lờ mờ Cam Đường nhận rõ đối phương là một thiếu phụ trạc tuổi trong khoảng từ hai chục đến ba chục. Nàng cũng là người có nhan sắc, nhưng mặt lợt lạt tựa hồ xác chết ở trong mả mới chui ra. Người chàng hơi run lên, buột miệng đáp:

- Tại hạ là ai?

Đúng thế, chàng là ai? Chàng đã không phải là con Võ Thánh Cam Kính Nghiêu lại cũng không phải thiếu chủ chân chính phái Thiên Tuyệt. Mẫu thân chàng do chuyện tư thông mà sinh ra chàng. Thế thì chàng còn biết chàng là ai nữa?

Hắc y nữ tựa hồ bị câu nói vớ vẩn của chàng làm cho ngạc nhiên. Mụ hỏi lại:

- Chính thực ngươi là ai?

Cam Đường đáp vẩn vơ:

- Tại hạ là người.

- Ngươi là người ư? Hừ!

- Không phải là quỷ thì là người.

- Ngươi muốn chết ư?

- Tùy ngươi muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

Thiếu phụ áo đen đột nhiên nhoài người ra vươn tay chụp xuống mặt Cam Đường cực kỳ mau lẹ.

Cam Đường tự nhiên né người đi tránh khỏi. Cái chụp của thiếu phụ đủ tỏ ra thân thủ kinh dị còn hơn cả chị em Lâm Vân.

Thiếu phụ áo đen hai mắt chiếu ra những tia kỳ quang tựa hồ như hai vì sao sáng lúc đêm tối. Nàng ngừng một giây rồi vung tay phải ra lần thứ hai, tay trái mụ chĩa lên như đao đâm vào huyệt "Thất Khảm" Cam Đường. Nhưng chiêu này mới ra nửa vời đột nhiên biến thế. Nàng xoay tay xòe năm ngón ra để đâm vào tử huyệt. Nàng ra chiêu, biến chiêu nhanh như điện chớp.

Cam Đường tuy võ công cái thế, nhưng lòng đã nguội lạnh không còn chí phấn đấu. Chàng vọt người đi theo thế Truy Phong Hóa Ảnh về phía sau đối phương bỏ thõng tay xuống, đứng yên không phản kích.

Thiếu phụ áo đen thấy thân pháp của đối phương không khỏi kinh hãi. Nàng chuyển mình theo đường cánh cung để quay lại đối diện với Cam Đường. Mắt chiếu ra những tia thảm đạm, thiếu phụ thẫn thờ nói:

- Ta không phải là đối thủ của ngươi, không giết được ngươi... Vậy ngươi đi đi!

Cam Đường lạnh lùng hỏi bằng một giọng cung kính:

- Tại hạ cũng đi thôi, nhưng xin tôn giá cho biết có ý định làm gì?

Thiếu phụ áo đen lùi lại một chút, hồi lâu nàng mới đáp bằng một giọng lạnh như băng:

- Ta muốn chết!

Cam Đường kinh hãi hỏi:

- Sao? Tôn giá muốn chết ư?

- Đúng thế!

- Tại sao tấm bia mộ mới này lại nằm lăn ra đây?

- Đây là chuẩn bị chỗ ở của ta.

Nghe chuyện phi thường, Cam Đường lông tóc đứng dựng cả lên. Chàng kinh ngạc hỏi:

- Trong mộ có ai không?

- Không có ai cả.

- Mả hờ ư?

- Hừ!

- Tại hạ vẫn không hiểu.

- Giản dị lắm! Ta làm ngôi mộ này để chỗ chui vào. Vào trong rồi ta sẽ dựng bia lên. Ta ở trong đó yên giấc ngàn thu. Ngươi hiểu rồi chứ?

Cam Đường kinh hãi khôn tả. Thiên hạ bảo là thiếu chi chuyện kỳ lạ. Nhưng thiếu phụ đang tuổi xuân xanh mà bố trí phương pháp quái dị này để kết liễu đời sống thì thiệt là một việc chưa từng nghe thấy. Chàng run lên hỏi:

- Tại sao tôn giá lại muốn chết mà dùng phương pháp tàn khốc này?

Thiếu phụ tựa hồ không nhẫn nại được, gay gắt:

- Ngươi hỏi làm chi nhiều thế?

Cam Đường đưa mắt nhìn vào cửa mộ tối đen hỏi:

- Giả tỷ tôn giá gặp chuyện này tất nhiên cũng phải hỏi cho rõ đầu đuôi, có lý nào bỏ qua được?

Thiếu phụ áo đen chăm chú nhìn Cam Đường một lúc rồi hỏi lại:

- Ta coi ngươi thân thủ phi thường lại nghi biểu khác tục, chắc không phải hạng tầm thường?

Cam Đường động tâm nhăn nhó cười nói:

- Tôn giá nhìn sai rồi. Chính tôn giá mới xứng đáng với câu nói ấy.

Thiếu phụ áo đen thở dài nói:

- Con người ta mà cuộc sống không còn có ý nghĩa gì nữa thì chỉ là kéo dài sự đau khổ. Sao bằng chết đi để giải thoát.

- Tục ngữ thường nói:

“Con sâu cái kiến còn muốn sống...” - Người ta không phải là con sâu cái kiến. Người có tư tưởng có linh tính thì phải biết chọn đường sống chết.

- Tôn giá dĩ nhiên là người nhiều nỗi thương tâm, nhưng còn có hoài bảo gì nữa không?

- Ta xem ngươi hỏi quá nhiều đấy.

Cam Đường ngẫm nghĩ rồi chuyển câu hỏi sang ngã khác:

- Dưới tình trạng nào thì tôn giá sẽ thủ tiêu ý định tự tử?

- Chả có tình trạng nào cải biến được ý định của ta.

- Tỷ dụ như... tại hạ có giúp sức cho tôn giá được gì chăng?

Thiếu phụ áo đen đột nhiên biến sắc. Nhưng chỉ thoáng cái đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lẽo, nói:

- Ngươi nên đi đi thôi!

Cam Đường bản ý định phá tan quyết định tự tử của đối phương, nhưng trông người lại ngẫm vào ta. Chính cuộc sống của chàng cũng không còn ý nghĩa gì nữa, thà chết đi còn hơn. Thế mà

sao chàng chưa nghĩ đến cách tự tử hay là tình trạng của thiếu phụ còn thê thảm hơn.

Con người ta, nhất là một nhân vật võ lâm, nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì không bao giờ nghĩ đến chuyện tự tử một cách khinh suất.

Cam Đường lơ đãng gật đầu nói bằng một giọng buồn buồn:

- Tôn giá nói đúng đó. Cuộc sống đã không còn ý nghĩa thì chết đi để giải thoát là hơn. Vậy tôn giá hãy chiếu theo kế hoạch mà giải thoát!

Bây giờ lại đến lượt thiếu phụ áo đen lộ vẻ kinh ngạc. Câu này tự miệng một chàng thiếu niên võ sĩ nói ra thì thiệt là khó hiểu. Nhưng nàng cũng không hỏi lại.

Nàng nhìn Cam Đường bằng con mắt khẩn cầu, nói:

- Chính ra ta muốn giết ngươi để bịt miệng...

Cam Đường kinh hãi ngắt lời:

- Bịt miệng ư? Tại sao vậy?

- Vì ta không muốn cho bất cứ ai dòm ngó đến việc riêng của ta. Nhưng... công lực ta không bằng ngươi, nên ta thỉnh cầu ngươi đừng tiết lộ chuyện này với một người thứ hai nào hết.

Dĩ nhiên trong vụ này có điều ngoắt ngoéo, nhưng Cam Đường cũng không muốn vặn hỏi nữa. Vả lại con người đã chết là hết. Chàng liền gật đầu đáp:

- Tại hạ xin giữ bí mật. Tôn giá cứ yên tâm đi nghỉ!

Dứt lời Cam Đường trở gót toan đi... Thiếu phụ gọi giựt lại:

- Khoan đã!

Cam Đường dừng bước quay lại hỏi:

- Còn chuyện chi nữa? Hay là tôn giá thay đổi ý định...

- Không phải đâu! Ta thấy ngươi là một con người kỳ quái.

- Thật thế không? Kỳ quái ở chỗ nào?

- Con người võ lâm chẳng ai thấy kẻ sắp chết mà không cứu. Đó là thường tình, nhưng ngươi lại không thế, thì thật là quái dị. Hơn nữa ta xem nghi biểu cùng lời ăn tiếng nói thì ngươi quyết không phải là hạng nham hiểm độc ác, nên ta không hiểu được.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Con người thiệt là một giống động vật kỳ quái, đã quyết tâm giải thoát rồi mà vẫn chưa bỏ được tính tò mò.

Chàng liền đáp:

- Không có chi hết. Tại hạ nhận thấy lý thuyết của tôn giá rất đúng, nên không muốn nói gì thêm nữa.

Rồi chàng chợt nhớ ra điều gì lại hỏi:

- Tại sao tôn giá lại chọn cách chết này?

Thiếu phụ áo đen đột nhiên xoay mình đi. Mắt nàng nhìn ra phương trời xa thẳm.

Nàng lạnh lùng nói:

- Vì ta không muốn cho một người nào biết là ta đã chết rồi. Có thế thì di thể ta mới khỏi lọt vào tai mắt kẻ khác. Đồng thời ta chọn địa phương này là vì...

Nàng không nói tiếp nữa. Thanh âm mấy tiếng sau cũng nhỏ đi không nghe rõ.

Câu này lại làm cho Cam Đường nổi tính hiếu kỳ. Chàng hỏi vặn:

- Vì sao?

- Ngươi có nhìn thấy chỗ này ẩn vào một ngọn núi cô độc không?

Cam Đường đảo mắt nhìn qua khu rừng thưa ra tận đằng xa trong bức màn đêm quả thấy ẩn hiện bóng một tòa cô phòng. Chàng nhìn kỹ lại một lúc rồi nói bằng một giọng khích động:

- Đó là hang Đại Phật.

- Phải rồi! Ngươi nói đúng đó.

- Hang Đại Phật đối với vụ này có điều chi quan hệ?

- Có chớ! Phần mộ này xa xa hướng về hang Đại Phật. Vì thế mà ta chọn nơi đây.

Cam Đường nghi hoặc hỏi:

- Như vậy là có ý gì?

Thiếu phụ áo đen thanh âm mơ màng như người trong giấc mộng, nàng đáp:

- Ta không thể cho ngươi hay được. Ta nói với ngươi bấy nhiêu là quá nhiều rồi.

Dường như trong lòng thiếu phụ đang suy nghĩ gì. Sự suy nghĩ của nàng có liên quan đến hang Đại Phật.

Cam Đường toan hỏi nữa thì thiếu phụ áo đen đã nói trước:

- Ta muốn nhờ ngươi làm giùm một việc được chăng?

Cam Đường nghi hoặc hỏi:

- Việc chi vậy?

- Nhờ ngươi vì ta mà dựng bia mộ lên. Như vậy đỡ cho ta được một phần nhọc mệt.

Cam Đường cơ hồ nghẹt thở. Chàng đã không ngăn cản cái chết của nàng là quá rồi, có lý đâu lại giúp cho cái chết của nàng chóng được thành tựu. Chàng liền lắc đầu đáp:

- Xin lỗi tôn giá. Tại hạ không thể theo ý tôn giá về việc này được.

Thiếu phụ áo đen ngập ngừng:

- Ngươi... không chịu ư?

Giữa lúc ấy tiếng gió thổi tà áo lạch phạch từ đằng xa vọng lại. Thiếu phụ chưa hay biết, nhưng Cam Đường đã lên tiếng:

- Có người đến đó!

Chương 58 - Cửu Sư Huynh Ép Tình Sư Muội

Thiếu phụ áo đen sắc mặt đã lợt lạt bây giờ càng lợt lạt hơn. Mắt nàng lộ ra những tia sáng kinh hãi, nàng run run lên nói:

- Ngươi làm lỡ việc của ta rồi!

Dứt lời nàng thủ thế như muốn chuồn vào trong mộ...

Cam Đường giơ tay ra ngăn lại nói:

- Không kịp rồi! Tôn giá hãy lánh mình ra đi một chút để tại hạ đối phó với người kia cho.

Thiếu phụ áo đen đứng thộn mặt ra...

Cam Đường tự hỏi:

- Người mới đến là ai mà làm cho thiếu phụ kinh hãi như vậy? Thiếu phụ không muốn cho người ngoài biết nàng đã chết rồi nên phải tìm cái chết mà di thể không lọt vào mặt kẻ khác. Chẳng lẽ có người không chịu buông tha nàng chăng? Nàng nói mộ phần này xa xa hướng về hang Đại Phật là có dụng ý gì?

Vèo một cái. Bóng người kia đột nhiên dừng lại. Thiếu phụ không kịp ẩn lánh.

Người mới đến là một hán tử trung niên gầy nhom, mình mặc võ phục, lưng đeo trường kiếm.

- Ồ! Thập Ngũ muội đấy ư?

Hán tử trung niên ra vẻ bất ngờ vừa tiến lại hỏi câu đó.

Cam Đường động tâm. Ba chữ “Thập Ngũ muội” không hiểu tên hay là ngoại hiệu của thiếu phụ áo đen?

Thiếu phụ cất tiếng thê lương gọi:

- Tứ ca!

Hán tử trung niên hốt hoảng hỏi:

- Thập Ngũ muội đến đây làm chi?

- Không có chuyện chi cả.

- Ô kìa! Gã...

Hán tử trung niên vừa nhìn thấy Cam Đường đã la lên nửa câu rồi sắc mặt biến đổi.

Thiếu phụ áo đen chau mày hỏi:

- Gã làm sao?

Cam Đường nhìn chằm chặp vào hán tử trung niên, thấy hắn mắt sáng như điện thì biết ngay là tay bản lãnh phi thường. Nhưng hắn là người lạ chàng chưa gặp bao giờ.

Hán tử trung niên hấp tấp ra lệnh:

- Phát tín hiệu lên!

Thiếu phụ áo đen run bần bật hỏi:

- Phát tín hiệu ư?

- Chính gã đấy!

- Sao? Gã đấy ư?

Mắt nàng nhìn chòng chọc vào Cam Đường không chớp.

Cam Đường đứng ngây người như phỗng. Chàng không nhận biết đối phương mà đối phương lại nhận biết chàng. Coi vẻ mặt đối phương chàng biết là có chuyện rồi đây.

Nhưng từ lúc chàng bị Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung phanh phui cái thân thế bỉ ổi của mình, thì bao nhiêu anh phong hào khí đều tiêu tan hết. Bất luận đối với việc gì phát ra đột nhiên, chàng cũng không có phản ứng mãnh liệt nữa. Trong lòng chàng kinh nghi mà ngoài mặt chỉ hơi biến đổi. Người chàng vẫn đứng trơ ra.

Thiếu phụ áo đen run lên hỏi:

- Các hạ là... Cam thiếu hiệp phải không?

Cam Đường hững hờ đáp:

- Tại hạ không phải họ Cam.

- Các hạ họ Cam sao lại không nhận?

- Tại hạ không muốn cho ai đề cập đến chuyện đó nữa.

- Cái đó...

Hán tử trung niên nóng nảy nhắc lại:

- Thập Ngũ muội! Để ta phát tín hiệu...

Thiếu phụ áo đen thét lên:

- Không được!

Hán tử trung niên vẻ mặt cau có rất khó coi, gã run lên xẵng giọng:

- Thập Ngũ muội! Thập Ngũ muội không được bướng bỉnh.

- Không nên! Chúng ta đi thôi!

- Đi ư?

- Phải rồi!

- Thập Ngũ cần nhớ rằng vị đầu lĩnh...

- Tứ ca! Tứ ca nên biết tại sao mà tiểu muội làm thế này.

- Nhưng...

- Tứ ca! Tứ ca không chịu thanh toán cho tiểu muội về điểm này ư?

Cam Đường đứng nghe hai người đối thoại, chàng chẳng hiểu gì hết. Đầu lĩnh mà hán tử nói đó là nhân vật thế nào? Chàng coi thủ hạ đã thế này thì đầu lĩnh tức phải là một nhân vật ghê gớm.

Thiếu phụ áo đen lại hỏi:

- Tứ ca! Dù tứ ca muốn phát tín hiệu, tiểu muội e rằng cũng không còn cơ hội nữa.

- Thập Ngũ muội! Thập Ngũ muội nói thế là nghĩa làm sao?

- Tứ ca nên biết rõ thân thủ gã.

Cam Đường không nhịn được quay lại hỏi hán tử trung niên:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Hán tử trung niên trầm giọng đáp:

- Ngươi hỏi làm chi? Ta không nói đâu.

- Xem chừng các hạ đến đây không phải vì tại hạ.

- Có thể như vậy.

- Sao các hạ không phát tín hiệu để tại hạ được biết quý đầu lĩnh?

Thiếu phụ áo đen nói:

- Cam thiếu hiệp! Thiếu hiệp nên liệu mà xa chạy cao bay đi! Đó là lời khuyên nhủ của tiện thiếp.

Cam Đường rất lấy làm kỳ. Chàng hỏi thiếu phụ bằng một giọng cảm kích:

- Tôn giá có thể nói rõ cho biết được không?

- Tiện thiếp nói đến đây là hết lời, xin thiếu hiệp lượng thứ cho.

Dứt lời, nàng quay lại dựng tấm bia đá ngay ngắn lại để che lấp cửa mộ. Nàng lại kéo áo hán tử trung niên nói:

- Tứ ca! Chúng ta đi thôi!

Hán tử trung niên không sao được đành hỏi lại:

- Thập Ngũ muội! Nếu vụ này bị phanh phui ra thì sao?

Thiếu phụ áo đen nở một nụ cười thê thảm đáp:

- Tứ ca! Vấn đề hiện tại là tứ ca đảm đương lấy... Còn về sau... thì tiểu muội không sợ gì nữa.

Hán tử trung niên gắng gượng gật đầu nói:

- Thôi được rồi!

Cam Đường không phải sợ đối phương phát tín hiệu để gọi thêm người khác đến đối phó với mình, song chàng đã mất hào khí. Chàng nhận thấy mình còn đứng lại đây cũng bằng vô vị. Chàng liền không nói gì nữa băng mình chạy đi.

Cam Đường chạy được một quãng rồi, dường như chàng cảm thấy có điều chưa yên tâm vì không biết rõ lai lịch đối phương, mà đối phương lại biết rõ họ tên mình.

Không những thế, đối phương đã vâng mệnh ai? Chàng thắc mắc nhất là thiếu phụ áo đen được xưng hô bằng Thập Ngũ muội kia dường như đã không sợ nguy hiểm để bảo vệ chàng. Thiếu phụ đã quyết ý muốn chết, thế mà vì có hán tử trung niên xuất hiện khiến cho nàng phế bỏ quyết định thì nội vụ hẳn có một lực lương ghê gớm nào khiến cho nàng phải khuất phục. Xem thế thì lực lượng này còn lớn hơn cả cái chết.

Thiếu phụ áo đen lúc nghe hán tử trung niên la hoảng “chính gã đó” thì nàng lộ vẻ khác lạ. Điểm này cũng khiến cho Cam Đường không thể quên được.

Hán tử kêu người nào đó bằng đầu lĩnh. Đầu lĩnh gã có đồ mưu chuyện gì với chàng?

Cam Đường vừa đi vừa nghĩ, bất giác chân bước chậm lại.

Đột nhiên chàng nhớ tới Thiên Tuyệt Môn. Bao nhiêu điều đều phế bỏ hết, cả đến mối tình sâu tựa biển của Lâm Vân. Nhưng ơn nghĩa của Thái phu nhân thì chẳng thể quên được. Tuy chàng không muốn giữ địa vị thiếu chủ, mà không muốn kế tiếp địa vị chưởng môn của phái Thiên Tuyệt nữa, song nếu đối phương chỉ có mục đích đối phó với mình ở chỗ mình làm thiếu chủ Thiên Tuyệt Môn thì lại không thể bỏ qua được.

Chàng tính rằng trước khi mình đi ẩn lánh thế gian, không nên để bà nghĩa mẫu sắp hết tuổi trời còn bị một việc gì làm phiền lòng cho bà nữa.

Cam Đường nghĩ tới đây thì không ngần ngừ gì nữa, liền trở gót quay lại.

Chớp mắt chàng đã chạy đến chỗ cũ, đảo mắt nhìn quanh thì thấy trong trường thêm ra một bóng người. Chàng ẩn mình vào sau một gốc cây lớn. Chỗ chàng ẩn này tuy cách xa hiện trường đến mấy trượng, nhưng mục lực của chàng nhìn rõ được cả dây tơ sợi tóc của đối phương.

Trong không trường rõ ràng thêm ra một gã hán tử trung niên ăn mặc theo kiểu văn sĩ. Mặt gã này đầy vẻ thâm hiểm gian trá.

Lúc này trời sáng rõ. Trong rừng còn buông tỏa một làn mù trắng mịt mờ. Ngọn gió ban mai nổi lên khiến người cảm thấy giá lạnh.

Công lực của Cam Đường đã đến mực thông thần, khí lạnh không xâm nhập vào người được. Chàng đến đây mà cả ba người kia chưa phát giác ra.

Bỗng nghe thiếu phụ áo đen cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Cửu ca! Cửu ca chuẩn bị làm gì đây?

Văn sĩ trung niên bật lên một tiếng cười khô khan rồi hỏi lại bằng một giọng âm trầm:

- Thập Ngũ muội! Ta tưởng Thập Ngũ muội hiểu rồi chứ?

- Tiểu muội chưa biết một tí gì cả.

- Thập Ngũ muội nên nhớ rằng ăn cây táo rào cây thầu đâu thì hậu quả sẽ ra sao?...

- Cửu ca... uy hiếp tiểu muội chăng?

- Sự thực là như vậy. Ta không thể bít kín chuyện này để bị liên lụy.

- Vậy cửu ca đi mà báo cáo với đầu lĩnh, tiểu muội không cần nữa.

Văn sĩ cười ha hả nói:

- Thập Ngũ muội! Nếu quả tình ta báo cáo Thập Ngũ muội thì đã chả xuất hiện ở đây làm chi?

- Vậy ý cửu ca định làm gì?

- Hà hà! Thập Ngũ muội ơi! Thập Ngũ muội có biết ai thương yêu và bảo vệ Thập Ngũ muội thế nào không?

Thiếu phụ áo đen lạnh lùng nói:

- Tiểu muội cảm ơn cửu ca.

Văn sĩ trung niên lại nở một nụ cười gian trá nói:

- Ha ha... Tiểu huynh hy vọng Thập Ngũ muội hiểu lòng cho tiểu huynh.

Hán tử trung niên võ phục dường như rất khích động hỏi:

- Lão cửu! Ngươi định làm chi vậy?

Văn sĩ trung niên ấp úng đáp:

- Tứ ca!... Tứ ca để tiểu đệ hỏi cho rõ ý kiến của Thập Ngũ muội.

Thiếu phụ áo đen run lên. Mặt nàng đang lợt lạt phải ửng hồng vì khích động.

Nàng nói:

- Cửu ca! Cửu ca bất tất phải úp mở nữa. Cứ nói huỵch toẹt ra là xong.

Văn sĩ trung niên yên lặng một chút rồi trịnh trọng đáp:

- Thập Ngũ muội! Thập Ngũ muội đã biết rằng vụ này mình không báo cáo thì khi đầu lĩnh phát giác ra chắc đều bị gia hình chặt cụt chân tay.

Thiếu phụ áo đen vẫn giữ một giọng lạnh lùng đáp:

- Vậy thì cửu ca cứ việc hành động, tiểu muội coi cực hình loạn kiếm phân thây cũng nhẹ như không.

- Thập Ngũ muội! Thập Ngũ muội biết là ta không thể làm được chứ?

- Tại sao vậy?

- Vì là... yêu... Thập Ngũ muội.

Thiếu phụ áo đen nổi lên một tràng cười rộ.

- Thập Ngũ muội! Có chi mà cười?

Thiếu phụ áo đen ngừng tiếng cười nói:

- Cửu ca! Mối tình của cửu ca tiểu muội xin tâm lĩnh là đủ. Cửu ca bất tất phải mạo hiểm cực hình chặt chân tay.

Văn sĩ trung niên biến sắc cất giọng nham hiểm the thé hỏi:

- Thập Ngũ muội! Thập Ngũ muội đã nghĩ kỹ chưa?

- Tiểu muội nghĩ kỹ rồi.

- Tiểu huynh không biết mình có chỗ nào không xứng đáng.

- Hừ! Chính tiểu muội mới không xứng đáng với cửu ca.

- Thập Ngũ muội! Thập Ngũ muội hãy nghĩ hộ tứ ca đi!

Gã nói xong nở một nụ cười thâm độc, đảo mắt nhìn hán tử trung niên võ phục.

Thiếu phụ áo đen khác nào bị Ong đốt. Nàng run lên hỏi:

- Cửu ca! Cửu ca thật là tàn nhẫn!

Văn sĩ trung niên bóp hai tay ra chiều khó nghĩ đáp:

- Thập Ngũ muội! Thế mới gọi là không thể lưỡng toàn kỳ mỹ được.

- Cửu ca không sợ tiểu muội phản lại ư?

- Cái đó... Thập Ngũ muội không thể làm được.

- Sao biết?

- Thập Ngũ muội không thể để tứ ca cũng bị cực hình loạn kiếm phân thây.

Hán tử võ phục tức giận nói:

- Lão cửu! Ngươi thật là ác độc. Ta cho ngươi hay là ta không cần gì đâu. Thập Ngũ muội kiếp này quyết không chịu lấy ngươi đâu.

Văn sĩ trung niên mặt nổi sát khí cười lạt nói:

- Lượng nhỏ chẳng phải người quân tử, không tàn độc sao nổi tiếng anh hùng? Đó là lời huấn thị của đầu lĩnh mà chúng ta phải ghi lòng.

Cam Đường đứng ngoài đã nghe rõ đầu đuôi, biết gã văn sĩ kia ở hàng em thứ chín. Gã lấy chuyện thiếu phụ áo đen và hán tử võ phục đã buông tha mình để uy hiếp hai người và bắt buộc thiếu phụ phải lấy gã. Tâm địa hèn mạt này thật là đáng chết!

Bỗng nghe hán tử võ phục hắng giọng một tiếng rồi nghiến răng hỏi:

- Lão cửu! Ngươi còn có nhân tính nữa không?

- Ha ha! Nhân tính ư? Có nhân tính thì càng chóng chết chứ báu gì?

- Ngươi tưởng ngươi uy hiếp được ta chăng?

Văn sĩ trung niên lùi lại một bước cất giọng mỉa mai:

- Tứ ca! Tứ ca định cùng tiểu đệ tranh phong chăng?

Hán tử võ phục gầm lên:

- Mi nói thúi lắm.

Văn sĩ trung niên vẫn giữ vẻ âm trầm không nóng nảy mà cũng không giận dữ, hỏi lại:

- Tứ ca! Sao tứ ca không chịu thành toàn cho tiểu đệ?

- Mỗi người có một ý chí, cưỡng ép y sao được?

- Theo lời tứ ca thì tiểu đệ đành chịu chết cõi lòng ư?

- Gần như vậy!

Văn sĩ trung niên liếc mắt ngó thiếu phụ áo đen thoáng lộ một nụ cười nham hiểm nói:

- Vậy tiểu đệ xin cáo thoái.

Trung niên võ phục giơ tay ra nói:

- Khoan đã.

- Tứ ca còn nói gì nữa?

- Ngươi định làm gì bây giờ?

- Chẳng làm gì hết.

- Hừ! Bụng dạ ngươi ta còn chưa biết hay sao?

- Theo ý tứ ca thì...

- Ta biết ngươi định làm gì rồi.

- Hay là...

- Hay là làm sao?

- Hay là tứ ca định giết tiểu đệ để bịt miệng?

Giữa lúc ấy một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Việc này không thể lưỡng toàn được. Cứ làm thế là phải.

Văn sĩ trung niên gầm lên một tiếng:

- Ai?

Gã quay lại thì thấy một chàng thiếu niên mặt đẹp như ngọc, nhưng sát khí đằng đằng.

Chàng thiếu niên đó chính là Cam Đường.

Thiếu phụ áo đen cùng hán tử võ phục bất giác la hoảng:

- Ngươi đấy ư?

Văn sĩ trung niên vẻ mặt nham hiểm co rúm lại, lùi mấy bước kinh hãi la lên:

- Té ra là ngươi!

Cam Đường mặt lạnh như tiền trầm giọng hỏi:

- Ngươi cũng biết ta ư?

Văn sĩ trung niên lùi hai bước nữa, khiếp sợ đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết rồi. Các hạ là Thi thiếu chủ.

- Tôn giá báo danh đi!

- Tại hạ...

Miệng gã ấp úng, tay vội thò vào bọc... Thiếu phụ áo đen vội la lên bảo hán tử võ phục:

- Ngăn trở y đi! Tín hiệu...

Cam Đường muốn giết gã để bịt miệng đặng giải tai họa cho thiếu phụ áo đen và hán tử võ phục. Chàng vừa nghe thiếu phụ nói vậy liền nhảy bổ tới nhanh như điện chớp. Hai tay chàng phóng ra một chưởng với mười thành công lực.

Văn sĩ trung niên bản lãnh cũng không phải tầm thường. Gã băng mình né tránh như quỷ mị. Bàn tay gã thò vào bọc đã rút ra...

Cam Đường như bóng theo hình, chàng động thủ thần tốc phi thường.

“Oẹ!” Văn sĩ trung niên rú lên một tiếng ngã lăn xuống đất. Trong tay gã còn cầm một trái cầu sắc đỏ. Cam Đường biết trái cầu này là vật để phát tín hiệu.

Chương 59 - Cam Đường Lại Gặp Tư Đồ Sương

Cam Đường lạnh lùng đảo mắt nhìn thi thể đối phương một cái, rồi quay mặt ra thì không khỏi sửng sốt vì thiếu phụ áo đen cùng hán tử võ phục đều mất hút không thấy đâu nữa. Chàng không ngờ họ lại bỏ trốn đột ngột như vậy. Giả tỷ chàng để ý một chút thì hai người quyết không chạy đi được.

Trời đã sáng. Một vùng khoáng dã yên lặng như tờ. Ngôi mả mới hãy còn nguyên trước mắt. Tất cả những việc xảy ra đêm rồi tựa hồ như một giấc mộng ly kỳ. Chỉ còn xác gã văn sĩ trung niên nằm lăn ra đó.

Cam Đường lại để mắt nhìn vào tấm mộ bia thì thấy viết hai dòng chữ:

“Thiên trường địa cửu hữu thời tận.

Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ.” Phía dưới đề một hàng chữ nhỏ:

“Triêu triêu mộ mộ, vĩnh đối Đại Phật chi quật. Nhược kỳ hữu linh, hạt lai tương y”.

“Sớm sớm chiều chiều, vĩnh viễn nhìn sang hang Đại Phật. Nếu có linh thiêng, nương lấy nhau cùng.” Coi những dòng chữ này thì dường như thiếu phụ áo đen đã làm mộ tự tuyệt và chết theo chữ tình. Nhưng không hiểu nó có liên quan gì đến hang Đại Phật?

Thật là một cái bia mộ kỳ lạ vì nó không ghi họ tên chi hết.

Cam Đường tự nghĩ:

- Thiếu phụ áo đen chưa chết, nàng bỏ đi rồi. Ngôi mả mới này để không chắc nàng còn trở lại.

Cam Đường đứng ngây người ra một lúc rồi buông tiếng cười ngớ ngẩn. Chàng lẩm bẩm:

- Mình cũng sắp từ giã chốn hồng trần thì còn nghĩ chi đến chuyện này nữa. Bây giờ chỉ còn có một việc là trở lại núi Thái Hàng, tìm cho ra Ma Mẫu rồi kiếm cách bắt mụ tiết lộ hung thủ đã phân thây nghĩa phụ nghĩa huynh mình và nghĩ kế báo thù cho xong ân tình đối với Thái phu nhân. Hết nhiệm vụ đó, chiếc thân mây ngàn hạc nội góc biển bên trời cho đến mãn đời.

Đối với mẫu thân, chàng không hận nhưng tình thân ái cũng chẳng còn chi.

Chàng không muốn gặp mặt bà nữa.

Đối với Lâm Vân, chàng định để tùy ý nàng...

Đối với Tây Môn Tung và Lục Tú Trinh, chàng cũng không còn lý do để mà giết họ.

Vụ huyết án Thánh Thành cũng đành phế bỏ vì chàng không phải là cốt nhục của Võ Thánh.

Đối với Bạch Bào quái nhân, chàng để cho người khác đối phó vì chàng đã mất hết chí khí hào hùng.

Là đứa con hoang có mẹ không cha, chàng chẳng còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm nữa.

Cam Đường thất thểu cất bước trông về phía bắc mà đi. Ngọn gió ban mai thổi lật tà áo đơn mỏng dính. Ánh triều dương chiếu bóng chàng dài lê thê càng rõ vẻ cô độc thê lương.

Cam Đường đang đi, bỗng nghe một thanh âm rất quen thuộc lọt vào tai:

- Thiếu hiệp hãy dừng bước!

Cam Đường nhíu cặp lông mày quay lại nhìn xem ai, thì chính là thiếu nữ áo tía Tư Đồ Sương.

Tuy chàng đã chán ghét hết mọi sự giao du, nhưng Tư Đồ Sương có ơn cứu mạng, chàng chẳng thể không trả lời được. Chàng liền thi lễ chào lại:

- Tư Đồ cô nương!

Tư Đồ Sương vẫn giữ mặt lạnh như băng sương, nàng nói:

- Thiếu hiệp! Ta kiếm thiếu hiệp cả đêm và nửa ngày rồi đó.

- Cô nương kiếm tại hạ ư?

- Đúng thế!

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Rồi chàng nhớ lại màn ảnh bữa trước nàng đã cứu mình khỏi hang Đại Phật. Lúc đó thần trí chàng chưa được tỉnh táo, nên chàng tưởng lầm nàng là Lâm Vân, ôm choàng lấy nàng, bất giác mặt chàng đỏ bừng.

Bây giờ chàng nhìn kỹ lại Tư Đồ Sương. Nàng đẹp lắm, một vẻ đẹp siêu trần thoát tục. Nhất là cặp mắt đầy vẻ thông minh khiến người nhìn thấy phải say đắm.

Tư Đồ Sương nhìn vẻ mặt Cam Đường dường như đã rõ tâm sự chàng. Nét mặt đang lạnh như băng bỗng nhiên ửng hồng. Nhưng thanh âm nàng thì không biến đổi chút nào, nó vẫn lạnh ghê người. Nàng nói:

- Tệ chủ nhân muốn gặp thiếu hiệp.

Cam Đường giương cặp mắt kinh ngạc lên nhìn đối phương. Chàng coi màu áo cùng tư cách và thân thủ nàng thì biết là một nhân vật có địa vị rất quan trọng trong phái Đông Hải. Chàng không ngờ nàng lại còn thuộc quyền người khác, liền buột miệng hỏi:

- Chủ nhân cô nương ư?

- Phải rồi!

- Qúy chủ nhân là ai?

- Thiếu hiệp đến nơi sẽ rõ.

- Thế thì địa vị cô nương...

Tư Đồ Sương gượng cười đáp:

- Ta còn có mẫu thân ở đậu tại đó...

Theo lời nàng nói thì dường như nàng không phải vào hàng nô bộc mà cũng không phải là môn hạ phái Đông Hải. Vậy nàng giữ địa vị gì? Chàng liền hỏi:

- Phải chăng quý chủ nhân là chưởng môn phái Đông Hải?

- Không phải!

- Thế thì...

- Xin lỗi thiếu hiệp, ta không tiện nói nhiều.

Cam Đường chau mày hỏi:

- Qúy chủ nhân muốn gặp tại hạ có điều chi dạy bảo?

- Đương nhiên là có việc.

- Cô nương có thể cho biết được chăng?

- Không được!

Cam Đường nghĩ thầm:

- Sao đối phương lại ra vẻ thần bí như vậy. Giữa mình và phái Đông Hải không có chuyện gì dính dáng với nhau cả mà.

Chàng chợt nhớ đến tiếng tiêu của nàng, lại nghĩ tới vợ của Tử Thần là Âm Ty Công Chúa chưa chết thì không khỏi giật mình.

Nhưng Âm Ty Công Chúa hai mắt đã đui mù, vậy hành động của mụ làm sao lại dính líu đến phái Đông Hải được? Và nếu sự thực như vậy thì đã có nàng đối phó với Bạch Bào quái nhân. Đó cũng là phước lớn cho võ lâm.

Rồi chàng tự nhủ:

- Mình đã quyết tâm xa lánh giang hồ thì còn dính vào những chuyện rắc rối đó để làm chi?

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Tư Đồ cô nương! Xin cô nương miễn thứ cho, tại hạ không chuẩn bị đến ra mắt quý chủ nhân.

- Tại sao vậy?

- Chẳng tại sao cả. Tại hạ xin nói trắng là ngán ngẩm giang hồ không muốn lui tới nữa.

- Sao?... Ngươi là dòng dõi Võ Thánh... lại là Thiên Tuyệt thiếu chủ...

Cam Đường bị đụng đến mối thương tâm. Mặt chàng biến đổi, nhưng Tư Đồ Sương có ơn với chàng, nên chàng cố giữ nét mặt cho khỏi cau có. Giả tỷ là người khác thì chàng đã rũ áo bỏ đi rồi.

Chàng không thể thừa nhận những thân thế đó được, mà miệng chàng cũng không dám phủ nhận. Chàng đứng thộn mặt ra hồi lâu rồi nở một nụ cười nhăn nhó, đáp:

- Tư Đồ cô nương! Về điểm này xin cô nương miễn thứ cho tại hạ khỏi giải thích.

Tư Đồ Sương lạnh lùng nói:

- Ta cũng không muốn gạn hỏi lôi thôi. Nhưng tệ chủ nhân đã có ước vọng gặp thiếu hiệp thì thiếu hiệp cũng nên đi!

- Cô nương có ơn với tại hạ...

- Thiếu hiệp bất tất phải quan tâm về điểm này. Bây giờ ta có thể nói rõ cho thiếu hiệp hay. Ta có cứu thiệu hiệp chẳng qua cũng là vâng lệnh trên mà làm.

- Vâng lệnh ư?

- Đúng thế! Ta vâng lệnh chủ nhân.

- Bất luận thế nào thì cô nương đã ra tay, tại hạ cũng cảm kích vô cùng!

- Không cần nói nữa! Ta không đem ơn ra để uy hiếp thiếu hiệp đâu.

- Tại hạ không thể cự tuyệt được vụ này ư?

- Ta hy vọng là thiếu hiệp đừng cự tuyệt.

Cam Đường ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Qúy chủ nhân hiện ở đâu?

- Cách đây không xa.

- Tư Đồ cô nương! Tại hạ vì nể mặt cô nương nên phải theo đi. Xin cô nương dẫn đường cho!

Tư Đồ Sương nhìn chàng bằng cặp mắt thâm thúy rồi nói:

- Thiếu hiệp hãy theo ta!

Nàng nói xong băng mình đi trước. Cam Đường lật đật theo sau. Công lực Tư Đồ Sương quả nhiên phi thường. Thân pháp nàng như gió cuốn mây bay.

Cam Đường trong lòng vẫn thắc mắc. Chàng không thể đoán được chủ nhân nàng là nhân vật thế nào. Nếu bất hạnh mà lọt vào tay Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa thì thật là oan gia chạm mặt, chàng không biết đối phó thế nào. Chàng tự hỏi:

- Mụ nữ ma đó sai Tư Đồ Sương cứu mình với mục đích gì? Phải chăng mụ muốn tạo ra tên Tử Thần thứ ba? Hay là mụ định dùng một phương pháp rất tàn nhẫn xử trí với mình cho hả giận?

Chàng càng nghĩ lại càng băn khoăn. Tư Đồ Sương đã nói Bạch Bào quái nhân không phải là Tử Thần chân chính. Bí mật này dĩ nhiên Âm Ty Công Chúa biết rõ lắm mà Tư Đồ Sương vâng mệnh mụ đi theo dõi Bạch Bào quái nhân, dĩ nhiên là để đối phó với những hành động của hắn...

Cam Đường nghĩ thầm:

- Mình sắp vĩnh biệt giang hồ thì còn dấn thân vào chỗ nguy hiểm này làm chi?

Công lực của mình hiện nay liệu có đối chọi với Âm Ty Công Chúa không?

Nghĩ vậy chàng liền tiến nhanh lên đi song song với Tư Đồ Sương rồi hỏi nàng:

- Tư Đồ cô nương! Tại hạ còn nhớ cô nương có nói Bạch Bào quái nhân không phải là Tử Thần chân chính?

Tư Đồ Sương khẽ liếc mắt nhìn chàng đáp:

- Phải rồi! Ta có nói vậy.

- Cô nương căn cứ vào điều chi mà nói thế?

- Tử Thần chân chính sáu mươi năm trước đã bị hàng ngàn tay cao thủ vây đánh rồi cả hai bên cùng chết. Việc đó giang hồ đều biết.

Cam Đường không nói vào đâu được nữa. Nhưng chàng bất mãn vì câu trả lời của nàng cũng chỉ là lời thoái thác. Trước kia nàng nói ra chiều quyết định dường như biết rõ dấu vết vụ này. Chủ nhân của nàng có thể là Âm Ty Công Chúa. Chàng liền cố ý hững hờ nói:

- Lời đồn của võ lâm chưa chắc đã là sự thực.

- Thiếu hiệp cũng biết rõ Bạch Bào quái nhân không phải là Tử Thần sao còn hỏi ta làm chi?

Cam Đường không thể phủ nhận được, vì ở tổng đà Cái Bang chàng đã mô phỏng tiếng tiêu của Âm Ty Công Chúa khiến cho Bạch Bào quái nhân phải kinh hãi mà rút lui. Về điểm này Tư Đồ Sương đã biết rồi. Nhưng chàng vẫn chưa chịu thôi lại hỏi vặn:

- Tại hạ muốn biết tại sao cô nương lại xác định như vậy?

Tư Đồ Sương vặn lại:

- Thế thì sao thiếu hiệp cũng biết Bạch Bào quái nhân rất sợ tiếng tiêu?

Bây giờ đi đến trọng tâm vấn đề. Nếu Cam Đường muốn giải đáp câu này thì tất phải thuật lại những vụ mà chàng đã trải qua ở Điệp Thạch Phong. Bỗng chàng nghĩ ra một kế để dò xét xem có phải Âm Ty Công Chúa đã sai phái nàng không? Chàng liền dựa theo giọng lưỡi của Tư Đồ Sương hỏi lại:

- Cô nương đã biết rõ vì lẽ gì mà Bạch Bào quái nhân sợ tiếng tiêu rồi, sao còn hỏi tại hạ?

Tư Đồ Sương cười lạt đáp:

- Cam thiếu hiệp! Thiếu hiệp...

Cam Đường ngấm ngầm đau xót trong lòng, vội la lên:

- Tại hạ không phải họ Cam.

Tư Đồ Sương đột nhiên dừng bước. Vẻ mặt lạnh lùng và xinh đẹp của nàng bỗng trở nên kinh

dị, nàng ngập ngừng hỏi:

- Thiếu hiệp... không phải họ Cam?

Cam Đường biết mình lỡ lời, nhưng không muốn biện bạch. Sự thực chàng không phải họ Cam, nhưng biết nói họ gì bây giờ? Chàng là con ai? Mẫu thân chàng ngày trước đã tư thông với ai?

Lòng chàng se lại. Chàng trầm giọng nói:

- Chúng ta đừng nói đến vấn đề đó nữa.

Nhưng Tư Đồ Sương khi nào chịu buông tha. Nàng hỏi ngay:

- Thiếu hiệp đã bảo Cam Đường mới là tên thực còn Thi Thiên Đường chỉ là tên mượn. Sao bây giờ thiếu hiệp lại chối không nhận họ Cam?

Cam Đường cố nhẫn nại, chàng bối rối đáp:

- Tư Đồ cô nương! Tại hạ đã nói là ta đừng đề cập đến vấn đề đó nữa mà.

- Nhưng ta muốn biết rõ thì sao?

- Nếu vậy thì tại hạ đành xin cáo từ!

- Thôi được! Ta không hỏi nữa. Nhưng ta tin rằng khi gặp tệ chủ nhân, thiếu hiệp sẽ nói rõ.

Cam Đường hơi khó chịu đáp:

- Cái đó cũng chưa chắc đâu. Tại hạ còn xem quý chủ nhân thân thế ra sao và có mục đích gì rồi sẽ liệu.

- Thiếu hiệp thật là người cao ngạo.

- Chuyện này không phải là vấn đề cao ngạo hay không cao ngạo.

- Ta dám đánh cuộc với thiếu hiệp trước mặt chủ nhân ta, thiếu hiệp không có cách nào cự tuyệt được.

- Tư Đồ cô nương! Nếu vậy thì nhất định cô nương sẽ bị thua cuộc.

- Hừ! Rồi sự thực sẽ chứng minh cho thiếu hiệp coi.

- Cô nương định đánh cuộc như thế nào?

Tư Đồ Sương nét mặt bỗng ửng hồng, nàng đáp:

- Ta để cho thiếu hiệp đặt điều kiện.

Cam Đường ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu tại hạ thua cuộc thì sẽ để tùy cô nương đưa điều kiện ra, tại hạ xin ưng chịu hết. Còn tại hạ mà thắng cuộc thì chỉ yêu cầu cô nương nghe tại hạ một lời.

Chương 60 - Dưới Trần Mà Lại Thấy Người Tiên

Tư Đồ Sương hỏi:

- Thiếu hiệp bảo ta chỉ phải nghe một câu thôi ư?

Cam Đường đáp:

- Đúng thế!

- Câu gì?

- Để khi nào phân thắng bại rồi tại hạ sẽ nói ra.

- Được lắm! Cứ ước định như vậy là đủ.

- Cô nương đừng hối hận nhé.

- Phải rồi!

Giữa lúc ấy Tư Đồ Sương bỗng biến sắc. Nàng để mắt nhìn ra ngoài đường rồi nói:

- Chúng ta bị theo dõi rồi!

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Tại hạ cũng đã phát giác ra. Số người theo ta từ năm trở lên.

Tư Đồ Sương lại hỏi:

- Chẳng hiểu họ theo dõi thiếu hiệp hay theo dõi ta?

- Theo tại hạ đoán thì chắc rằng họ theo dõi tại hạ.

- Nên xử trí thế nào?

- Cứ mặc kệ họ.

- Nhưng ta không thích để họ bới lông tìm vết.

- Vậy thì để bọn họ vĩnh viễn không thể theo dõi được là xong.

Cam Đường từ lúc bị Tây Môn Tung cùng Lục Tú Trinh tiết lộ thân thế xấu xa của mình, tính tình chàng biến đổi hẳn không còn giống trước nữa. Bây giờ dường như chàng chẳng quan tâm đến một việc gì. Những cảm giác về mừng giận yêu ghét, thương vui... tựa hồ chàng không phân biệt được. Sự biến đổi này chẳng những đáng thương mà còn đáng sợ nữa.

Con người cao ngạo tự phụ một khi phát giác ra thân thế vẻ vang của mình đã thành con số không thì còn chi nữa mà mong. Một chàng võ sĩ thanh niên mà đi đến chỗ tự thương tự ti thì tuyệt không tìm thấy danh dự Ở đâu nữa. Nếu con người tự ti lại chuyển thành hận đời mà đem bản lãnh bước vào con đường rẽ thì võ lâm tất đi đến chỗ đại loạn rất đáng sợ, có khi còn đáng

sợ hơn cả Bạch Bào quái nhân.

Tư Đồ Sương nhìn Cam Đường bằng ánh mắt khác thường, nàng hỏi:

- Bây giờ thiếu hiệp động thủ hay là ta…

Nàng nói tới đây rồi dừng lại chờ Cam Đường.

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không muốn giết người.

- Thiếu hiệp nói vậy là muốn nhường cho ta động thủ phải không?

- Nếu Tư Đồ cô nương muốn thế thì xin cứ việc tùy tiện.

- Giả tỷ đối phương là thủ hạ Bạch Bào quái nhân thì thiếu hiệp có muốn để tên nào sống sót mà tra hỏi không?

Cam Đường vừa nghe nàng nói, hai mắt chàng trợn lên, mắt lộ sát khí rùng rợn.

Nhưng chỉ thoáng qua một giây rồi biến mất, chàng trở lại thái độ nguội lạnh, lắc đầu đáp:

- Không cần đâu!

Thái độ của Cam Đường khiến cho Tư Đồ Sương phải ngờ vực. Nàng kinh ngạc hỏi:

- Thiếu hiệp không nghĩ đến chuyện báo thù hay sao?

- Thù ư? Tại hạ không muốn nghĩ đến nữa.

- Ta không thể hiểu được thái độ của thiếu hiệp.

Cam Đường nhăn nhó cười, nói:

- Chính tại hạ cũng không tự hiểu mình nữa. Tư Đồ cô nương! Nếu cô nương động thủ thì phải lẹ lên. Sau khu rừng lớn chừng bảy trượng vuông có một người ẩn nấp. Sau đống đá ngoài mười trượng kia đại khái có ba người đang hướng về mé hữu. Chỗ này, sau phiến đá lớn cũng có một người.

Tư Đồ Sương cực kỳ kinh hãi vì Cam Đường chẳng những đã phát giác ra có người theo dõi mà chàng còn biết cả chỗ họ ẩn núp thì thị thính chàng thật là ghê gớm.

Giữa lúc ấy, tai Cam Đường bỗng nghe một thanh âm đặc biệt của phái Thiên Tuyệt truyền vào nói:

- Bẩm thiếu chủ! Thuộc hạ là Bàn Cửu Nương đang chờ lệnh sai bảo đây.

Có thể Bàn Cửu Nương đã dùng thuật tiềm thính của bản môn mà nghe rõ câu chuyện đối thoại giữa hai người. Mụ sợ có sự hiểu lầm nên phải lên tiếng nhắc chàng.

Đối với Cam Đường thật là một chuyện bất ngờ. Chàng sững sờ một lúc rồi lập tức dùng phép truyền thanh của bản môn để hỏi lại:

- Bàn hương chủ! Lai lịch cô này thế nào?

- Y là môn hạ phái Đông Hải.

- Chủ nhân nàng là nhân vật thế nào?

- Cái đó... chưa điều tra ra.

- Được rồi! Không có việc chi cả. Các vị đi đi thôi!

Tư Đồ Sương dĩ nhiên không biết câu chuyện mật đàm giữa Cam Đường và Bàn Cửu Nương. Nàng ngơ ngác một lúc rồi nói:

- Thiếu hiệp chờ ta một chút.

- Tư Đồ cô nương bất tất phải phí công.

- Tại sao vậy?

- Họ đi cả rồi.

Cam Đường chưa ngoảnh đầu lại đã biết người theo dõi bỏ đi. Tư Đồ Sương dường như bán tín bán nghi. Nàng không nói gì vọt người đi nhanh như điện chớp. Nàng chạy quanh một lượt quả nhiên trong vòng hai mươi trượng không có bóng người. Nàng đành buồn bã quay về nói:

- Thiếu hiệp! Ta bội phục thiếu hiệp vô cùng.

- Cái đó chẳng có chi đáng kể.

- Vậy chúng ta lên đường.

Hai người lại tiếp tục dong ruổi, đi được chừng năm mươi dặm thì trước mắt là một tòa thị trấn.

Tư Đồ Sương đi chậm lại, nàng nói:

- Tới nơi rồi xin thiếu hiệp theo xa xa một chút, đừng để họ chú ý.

Cam Đường không nói gì lặng lẽ đi rất chậm để cách quãng Tư Đồ Sương chừng năm trượng.

Đi qua thị trấn đến trước một tòa biệt thự. Tư Đồ Sương quay lại đưa mắt nhìn Cam Đường một cái rồi xuyên qua cổng mà vào.

Cam Đường thấy ngôi biệt thự này có vẻ hiu quạnh tiêu điều, tựa hồ là một biệt thự bỏ hoang lâu ngày không có người ở.

Trong đầu óc chàng bất giác lại hiện lên vẻ mặt hung dữ của Âm Ty Công Chúa.

Còn sự thực có đúng hay không thì chỉ lát nữa sẽ rõ.

Chàng ngần ngừ một chút rồi cất bước tiến vào. Trong cổng toàn một vẻ thê lương.

Lau cao ngập mắt, rêu phủ đầy sân, hoa cỏ lôi thôi, đền đài xiêu đổ.

Tư Đồ Sương đứng đằng xa vẫy tay một cái.

Cam Đường thủng thẳng đi vào. Chàng lạnh lùng hỏi:

- Qúy chủ nhân tạm trú ở đây hay sao?

- Phải rồi! Mời thiếu hiệp đi vào.

Chàng tiến vào trong sân thì cỏ dại mọc ngập đùi. Xung quanh nhà gạch vỡ ngói tan, màng nhện chằng chịt. Thật là một cảnh tịch mịch quạnh hiu và âm thầm lạnh lẽo.

Nhưng đã đến thì vào, chàng xuyên qua một dãy hành lang tồi tàn, tới một nhà ngang, hình như đây trước là nhà đọc sách. Trong nhà cát bụi ngập đến mắt cá. Bên bàn bát tiên lộ ra một cửa hầm. Bậc đi xuống bằng đá trắng.

Cam Đường không khỏi giật mình, chàng không ngờ trong ngôi nhà hoang phế này lại có một nhà hầm.

Tư Đồ Sương lạnh lùng nói:

- Để ta dẫn đường cho. Nào mời thiếu hiệp!

Dứt lời nàng tiến vào cửa hầm đi xuống.

Đã vào trong này thì khó mà đoán trước được việc kiết hung.

Cam Đường mạnh dạn tiến bước. Những bậc đá trắng chênh chếch đi xuống. Đi được chừng mười bậc thì cửa hầm tự động đóng lại.

Cam Đường ngửng đầu nhìn lại một lần, chàng không nói gì chỉ tiếp tục đi theo Tư Đồ Sương.

Đi chừng hai chục trượng thì hết bậc đá. Đường hầm rẽ về mé hữu. Cứ cách vài trượng lại có một hạt minh châu soi sáng. Đường hầm lót toàn đá trắng rất là sạch sẽ không chút bụi bặm.

Trong đường hầm cách bố trí cực kỳ khả quan, so với tòa lầu hoang phế bên ngoài là hai thái cực. Đường hầm có rất nhiều lối rẽ và thấp thoáng có cửa ngõ, nhưng không thấy bóng một người nào.

Cam Đường trong lòng hồi hộp nhưng cứ lầm lũi đi theo, tuyệt không lộ vẻ chi hết.

Chẳng mấy chốc trước mắt chàng hiện ra một tòa đại sảnh rất ngắn đắp đầy đủ mọi thứ mà toàn là vật quý giá!

Đến cửa sảnh đường, chàng lại thấy bốn đại hán ăn mặc kỳ lạ, thân hình cao lớn.

Đúng là bốn tay võ sĩ Đông Hải bữa trước đã theo Tư Đồ Sương đến hang Đại Phật. Bốn gã này thấy Cam Đường đến nơi vẫn đứng trơ như tượng đá, không chớp mắt.

Cam Đường vào nhà đại sảnh rồi, chàng phát giác ra hai bên đều có cửa che bằng bức màn thêu nhìn qua không rõ.

Ngoài bức rèm thêu là tám thiếu nữ áo xanh chia ra từng phương vị mà đứng.

Tư Đồ Sương trỏ vào chiếc ghế khách vị Ở mé bên, bảo Cam Đường:

- Mời thiếu hiệp ngồi.

Bầu không khí trong sảnh đường thiệt là kỳ bí.

Cam Đường gật đầu không nói gì, chàng ngồi xuống ghế để chờ sự thực phát hiện.

Tám thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn Cam Đường một cái và thoáng lộ nụ cười bí mật.

Cam Đường vờ như không thấy. Chàng ngồi ngay ngắn mà trong lòng đầy mối nghi ngờ. Cứ trông bề ngoài thì nơi đây chỉ có vẻ thần bí chứ không có sát khí.

Tấm rèm mé hữu vén lên, một bóng người lịch sự lạng mình đi ra. Chỉ một cái vén rèm thấp thoáng mà Cam Đường đã nhận thấy sau bức rèm thêu, trong nhà nội tẩm cách bố trí cực kỳ xa hoa.

Người vén rèm đi ra là một thiếu nữ áo xanh. Ả đưa mắt nhìn Cam Đường rồi day lại nhìn Tư Đồ Sương chúc câu vạn phúc. Ả nói:

- Đại thư lại một phen vất vả.

Cam Đường nghe tiếng kêu đại thư thì quan niệm Tư Đồ Sương vào hạng thị tỳ, nhưng coi cách thi lễ thì lại không phải, chàng tự hỏi:

- Vị chủ nhân chưa xuất hiện là ai? Phải chăng là Âm Ty Công Chúa?

Tư Đồ Sương nở một nụ cười lạnh nhạt, nàng hỏi thiếu nữ áo xanh:

- Hiện giờ công chúa đang làm gì?

Cam Đường vừa nghe hai tiếng công chúa đã giật mình. Chàng cho mình đoán trúng. Công chúa đây là Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa.

Thiếu nữ áo xanh cười đáp:

- Không làm gì cả. Người vẫn ngồi chờ đại thư trở về.

- Được rồi!

Tư Đồ Sương vén rèm đi vào. Chẳng bao lâu nàng lại trở ra vẫy tay nói:

- Các ngươi hãy lui ra.

Tám cô thiếu nữ áo xanh lặng lẽ rút lui. Thiếu nữ áo xanh vừa nói chuyện với Tư Đồ Sương cũng vào phòng. Cả tòa đại sảnh chỉ còn lại Cam Đường và Tư Đồ Sương.

Cam Đường bất giác cảm thấy nao nao trong dạ.

Tư Đồ Sương bỗng lạnh lùng bảo Cam Đường:

- Thiếu hiệp! Gia chủ đã ra đấy.

- Ủa!

Cam Đường hoang mang đáp một tiếng. Chàng vẫn ngồi yên không đứng dậy, bất giác đưa mắt

nhìn vào bức rèm mé hữu.

Tư Đồ Sương từ từ tiến lại, một tay vén rèm lên. Cam Đường thấy mắt mình hoa lên một cái, chàng đứng bật dậy như cái lò xo, thộn mặt ra.

Đột nhiên chàng ngừng thở. Cặp mắt chàng bị thu hút như đá nam châm không di động ra phía khác nữa.

Chàng ngờ vực không biết đây là sự thực hay là ảo ảnh. Chàng cũng không phân biệt được đây là thượng giới hay chốn nhân gian.

Phía trong cửa một vị nữ lang ăn mặc theo kiểu cung trang, màu áo vàng tươi, tuổi chừng mười bảy mười tám.

Nàng đẹp, đẹp lắm, khiến người trông thấy phải mờ mắt, tưởng chừng như bao nhiêu cái đẹp của thiên hạ chung đúc hết vào người mỹ nhân này. Từ đầu đến chân chẳng một chỗ nào không đẹp. Nhất là khổ người vừa vặn, bớt đi một phần thì gầy mà tăng lên một phân thì mập.

Trong khoảnh khắc này Cam Đường dường như mất hết cả không còn một ý thức gì nữa. Thiệt là một kiệt tác của tạo vật. Không bao giờ chàng nghĩ tới trong thiên hạ lại có người tuyệt thế giai nhân như vậy. Những danh từ “đổ quán”, “xiêu đình” dường như cũng vì nữ lang này mà có.

Cam Đường nhớ lại ngày chàng tới Ngọc Điệp Bảo thoái hôn, dọc đường gặp Hương Xa mỹ nhân. Khi đó chàng chưa được nhìn thấy Tây Môn Tố Vân, chàng đã cho Hương Xa mỹ nhân là người trời. Nhưng đem so với nữ lang trước mắt này thì không ăn thua gì hết.

Lâm Vân chàng đã cho là đẹp như thiên tiên mà đứng bên nữ lang này thì hình ảnh nàng lập tức bị xóa nhòa. Ngoài ra, từ ngày len lỏi vào chốn giang hồ, chàng gặp bao nhiêu thiếu nữ khác đều không đáng đếm xỉa đến.

Người đời thường dùng chữ thiên tiên để ca tụng sắc đẹp của mỹ nhân. Nhưng lúc này thì nữ lang quả không hổ với hai chữ “thiên tiên”.

Từ lúc chàng hiểu sự đời, chưa bao giờ chàng thấy một cảm giác kỳ lạ như lần này. Nhất là từ lúc biết rõ thân thế, chàng đã nguội lạnh hết thảy mọi điều. Thế mà bây giờ gặp nữ lang này, chàng lại quên cả cái bản ngã mình có còn tồn tại hay không?

Những cái gì vô hình đã làm cho lòng chàng như say sưa như mê mệt.

Tư Đồ Sương đảo mắt nhìn Cam Đường rồi từ từ cúi đầu xuống tựa hồ nàng thẹn mình xấu xa quá.

Khoảnh khắc này thời gian dường như ngừng cả lại, bầu không khí cũng không chuyển động nữa.

Mùi hương thơm bỗng đưa vào mũi Cam Đường. Nữ lang ăn mặc cung trang đã ngồi vào chư vị Ở ghế bên cạnh. Nàng tới mau, mau quá nhìn không thấy cử động tưởng chừng như vẫn đứng nguyên chỗ.

- Cam thiếu hiệp! Mời thiếu hiệp ngồi.

Tiếng oanh thỏ thẻ rung động đến trái tim Cam Đường, tựa hồ cả ba vạn sáu ngàn chân lông

trong người chàng đều thư thái.

Cam Đường như người mơ mộng vừa tỉnh giấc. Chàng tự thẹn với thái độ ngây ngô của mình nên đỏ mặt lên. Chàng rụt rè nói:

- Xin cô nương chỉ dạy cho cách xưng hô.

Nữ lang áo vàng mỉm cười, nói:

- Thiếu hiệp hãy ngồi xuống đã.

Miệng cười chúm chím của nàng đủ khiến cho phấn son trong lục cung phải thất sắc.

Cam Đường óc mơ màng, len lén ngồi xuống. Chàng cúi đầu không dám để mục quang tiếp xúc với đối phương.

Thanh âm của thiếu nữ cung trang lại véo von:

- Ta là Tôn Quỳnh Giao. Chưởng môn phái Đông Hải là gia phụ.

Nàng vừa báo tên họ và lai lịch một cách chân thành, Cam Đường liền đảo mắt nhìn đối phương kính cẩn nói:

- Té ra là thiếu môn chủ phái Đông Hải. Tại hạ cam bề thất kính.

- Thiếu hiệp khách khí quá! Theo thói quen những người ở đây kêu ta bằng công chúa.

- Ủa! Công chúa!

- Ta nghe nói Cam thiếu hiệp là dòng dõi Võ Thánh?

Cam Đường khác nào bị kim châm vào trái tim. Chàng biết thân thế mình đang tủi hổ mà lại mạo xưng họ Cam càng thêm bẽ bàng. Mũi kim vô hình này khiến cho chàng đang mơ màng trong giấc mộng say sưa hoàn toàn tỉnh táo lại. Vẻ đẹp của đối phương đang uy hiếp chàng tự nhiên cũng bị giải trừ. Tấm lòng tự ti lại nổi lên. Vẻ tuấn tú của chàng trai thanh lịch lại biến mất để đeo bộ mặt lạnh lùng ngơ ngẩn vào. Chàng trầm giọng đáp:

- Tại hạ không phải họ Cam. Đó chỉ là sự hiểu lầm.

Tôn Quỳnh Giao trố mắt ra hỏi:

- Lời đồn lầm ư?

- Chính thế!

- Vậy thân thế chân chính của thiếu hiệp là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt phải không?

Cam Đường đau khổ đáp:

- Cũng không phải.

- Thế thì... danh hiệu chân chính của thiếu hiệp là gì?

- Về điểm này xin tha thứ cho tại hạ khó nỗi trình bày.

Tôn Quỳnh Giao mơ màng lắc đầu nói:

- Thiệt là khó hiểu.

Giữa lúc ấy, từ bên trong đưa ra hai chén hương trà đặt lên chiếc kỹ giữa công chúa và Cam Đường. Trà thơm chén ngọc tỏa một mùi hương thanh đạm.

Công chúa Tôn Quỳnh Giao nhìn Tư Đồ Sương gật đầu nói:

- Đại thư! Ta cám ơn đại thư.

Rồi nàng nhìn Cam Đường nói:

- Mời thiếu hiệp dùng trà.

- Xin mời công chúa.

Cam Đường trong lòng rất đỗi nghi ngờ. Bọn thị tỳ kêu Tư Đồ Sương bằng đại thư.

Công chúa cũng kêu nàng bằng đại thư mà nàng lại kêu công chúa bằng chủ nhân thì thiệt là khó hiểu, chàng cũng không tiện hỏi.

Chàng thấy mình đoán sai, chủ nhân Tư Đồ Sương không phải là Âm Ty Công Chúa, nên về điểm này chàng đã yên tâm được nhiều.

Công chúa Tôn Quỳnh Giao gạn hỏi:

- Thiếu hiệp! Vậy bây giờ ta biết xưng hô với thiếu hiệp thế nào đây?

Cam Đường hững hờ đáp:

- Tại hạ tạm thời thừa nhận thân thế mình ở Thiên Tuyệt Môn.

- Tạm thời thôi ư?

- Chính thế!

- Được lắm! Thi thiếu chủ! Bây giờ chúng ta quay vào chính đề...

Cam Đường bất giác đảo mắt nhìn đối phương thì giữa lúc ấy nàng cũng đưa mắt nhìn chàng. Bốn mắt gặp nhau. Lòng Cam Đường đã phẳng lặng như nước hồ thu lại bắt đầu gợn sóng lăn tăn. Chàng nhận ra trong khóe mắt Tôn Quỳnh Giao có một vẻ khác lạ, nhưng không phải là cái khác lạ đặc biệt. Chàng đã nhìn thấy quang cảnh này ở trong cặp mắt Lâm Vân nhiều lần.

Cam Đường vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Chàng cảm thấy ánh mắt của đối phương khiến cho người ta phải suy nghĩ. Ánh mắt dường như vẫn đăm đăm nhìn chàng. May mà cảm giác tự ti đã ngăn trở, không thì đối với con người tuyệt sắc này chàng không thể nào kiềm chế tâm tình được. Chàng khẽ hỏi:

- Công chúa kêu tại hạ tới đây có điều chi dạy bảo?

Tôn Quỳnh Giao lại mỉm cười đáp:

- Thi thiếu chủ! Ta không dám nhận cách xưng hô như vậy. Thiếu hiệp cứ gọi thẳng tên ta là được.

Nàng nói bằng một giọng thành thực ngây thơ. Nhưng Cam Đường không dám chấp nhận, chàng vội nói:

- Khi nào tại hạ dám vô lễ đến thế?

- Sao thiếu hiệp còn rụt rè, không giống thái độ của con người võ sĩ.

- Vậy tại hạ giống ai?

- Ta thấy giống như thầy đồ.

Rồi nàng bật tiếng cười. Cả thanh âm, cả tiếng cười cho chí vẻ mặt Tôn Quỳnh Giao đều khiến người ta phải say đắm.

Cam Đường hận mình không thể cáo từ ngay lập tức. Chàng nghiêm nghị nói:

- Vậy tại hạ xin càn rỡ kêu công chúa bằng Tôn cô nương.

- Thế thì hay lắm! Thi thiếu hiệp! Ta nghe nói thiếu hiệp có một vị biểu thư phải không?

Cam Đường không biết nên cười hay nên khóc, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đây là chính đề ư? Đối phương kêu mình đến đây chỉ có mục đích đó thôi sao?

Chàng buột miệng hỏi lại:

- Tôn cô nương kêu tại hạ đến đây vì vấn đề này ư?

Tôn Quỳnh Giao mặt ngọc ửng hồng, nàng đáp:

- Ồ! Không phải đâu! Ta thuận miệng hỏi vậy thôi.

- Xin cô nương chỉ thị cho biết còn điều chi dạy bảo?

- Dạy bảo thì không dám. Ta có một điểm nghi vấn mong rằng thiếu hiệp giải đáp cho.

- Xin Tôn cô nương cứ nói ra.

- Việc này bắt đầu từ Bạch Bào quái nhân mạo xưng là Tử Thần.

Chương 61 - Tử Thần Là Ai?

Cam Đường thấy Tôn Quỳnh Giao đụng đến tâm sự mình liền thừa cơ nói:

- Trước hết tại hạ hãy xin cô nương trả lời cho một vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Cô nương căn cứ vào đâu mà nhận định Bạch Bào quái nhân không phải là Tử Thần ngày trước?

- Vì Tử Thần không còn sống ở nhân gian nữa.

- Việc này đã xảy ra cách đây sáu mươi năm. Khi ấy chưa một ai trông thấy Tử Thần táng mạng...

- Có chứ.

- Ai vậy?

- Một vị trưởng lão bản môn. Lão là người duy nhất chứng kiến vụ đó, hiện nay hãy còn sống.

- Ngày ấy quý phái cũng tham gia vào việc tiểu trừ Tử Thần hay sao?

- Không! Lão nghe tin chạy đến thì cuộc chiến đấu đã kết thúc rồi. Chính vị trưởng lão đó đã ra tay mai táng cho Tử Thần.

- Ủa! Trưởng lão của quý phái không nhìn nhõi gì đến di thể của hàng ngàn võ sĩ chính phái, lại đi mai táng cho Tử Thần...

- Điều đó cũng có nguyên nhân. Nhưng về điểm này không tiện trình bày.

- Tại hạ cũng không cố ý muốn biết.

- Hiện tại ta muốn thỉnh giáo thiếu hiệp một vấn đề.

- Cô nương cứ hỏi, tại hạ biết điều gì xin nói hết.

- Thiếu hiệp có biết lai lịch Bạch Bào quái nhân không?

- Tại hạ không biết.

Tôn Quỳnh Giao nhíu cặp lông mày hỏi lại:

- Thiếu hiệp không biết thật ư?

- Chẳng lẽ cô nương không tin?

- Thiếu hiệp đã từng dùng tiếng tiêu để xua đuổi Bạch Bào quái nhân. Về điểm này thiếu hiệp giải thích thế nào?

Cam Đường sắp đặt câu chuyện từ lúc vô tình nghe được tiếng tiêu ở Điệp Thạch Phong, cho đến khi lọt vào tay nữ ma kể lại một lượt.

Tôn Quỳnh Giao biến đổi sắc mặt mấy lần. Lúc đầu nàng ngưng thần lắng tai, rồi lộ vẻ kinh dị, sợ hãi, khích động. Sau cùng nàng nghe Cam Đường kể tới chỗ chôn sống nữ ma thì hoa dung thất sắc. Nàng đứng lên run run hỏi:

- Thi thiếu hiệp có biết nữ ma đó là ai không?

- Tại hạ biết.

- Bà ta là ai?

- Bà là sương phụ của Tử Thần tên gọi Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa.

Chàng buột miệng nói ra rồi mới cảm thấy có điều khác lạ vì Âm Ty Công Chúa và chưởng môn phái Đông Hải trùng họ thì nhất định không phải là chuyện ngẫu nhiên...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Tôn Quỳnh Giao lại cất giọng run run hỏi:

- Chính miệng bà ta nói ra phải không?

Cam Đường liếc mắt nhìn đối phương, thấy vưu vật tuyệt thế này lúc mừng lúc giận đều có một vẻ riêng. Vẻ mặt nàng khích động lại càng khiến cho người ta phải say mê. Đầu óc chàng hoang mang một lúc rồi chàng nghiêm nghị nói:

- Đúng thế! Chính miệng mụ nói ra.

Bằng một giọng sắc bén hơn, Tôn Quỳnh Giao hỏi:

- Thiếu hiệp đã chôn sống bà ta ư?

Cam Đường vẫn bình tĩnh, chàng thản nhiên đáp:

- Kể ra thì chính lão Tử Thần thứ hai tức Bạch Bào đã phản bội dùng thuốc nổ phá tan thạch trận lấp huyệt động để chôn sống mụ.

- Nhưng bà ta vẫn chưa chết.

- Nếu tại hạ không nổi tính hiếu kỳ khuân đá mở thạch động ra thì mụ cũng chết rồi.

- Thế thì sự thực là bà ta chết về tay thiếu hiệp.

Cam Đường cười nhạt, trầm giọng nói:

- Tôn cô nương! Tại hạ không muốn thành gã Tử Thần thứ ba. Đến lúc gặp tình trạng nguy hiểm thì chỉ còn đường chạy trốn. Tại hạ đã bị thương, công lực bị phong tỏa, phải cướp đường thục mạng mà chạy nên mới khuân đá lấp cửa động. Đó chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Tại hạ vì muốn vãn hồi mạng sống mà phải làm như vậy, nhưng cô nương muốn trách phạt thế nào tại hạ cũng xin tiếp nhận.

Tư Đồ Sương đột nhiên nói xen vào:

- Dĩ nhiên là thế. Đó có thể là một việc ngoài ý muốn...

Cam Đường ngắt lời:

- Tại hạ tuyệt không có ý biện bạch. Cứ nói là tại hạ cố ý chôn mụ cũng chẳng sao.

Tôn Quỳnh Giao vẻ mặt hòa hoãn lại. Nàng ngồi xuống ghế hỏi:

- Thiếu hiệp nói vậy là có ý gì?

Cam Đường hào khí đã nguội lạnh, bây giờ lại bốc cháy, mắt sáng lên, chàng hiên ngang đáp:

- Bạch Bào quái nhân đã gây ra bao nhiêu huyết kiếp trong võ lâm. So với Tử Thần sáu mươi năm trước còn tệ hơn. Hắn làm cho toàn thể võ lâm phải ngày đêm nơm nớp lo sợ. Đã là kẻ sĩ có chính tâm trong võ đạo thì chẳng ai là không muốn giết hắn.

Xét cho cùng thì Âm Ty Công Chúa là người tội đầu. Dù mụ có chết đến trăm lần cũng chưa đủ để đền bồi tội lỗi. Giả tỷ tại hạ hôm ấy mà không bị thương và có đủ lực lượng tất cũng không tha mụ.

- Nhưng bà ta hành động như vậy là vì muốn báo thù cho chồng.

- Hành vi của Tử Thần ngày trước đến quỷ thần cũng phải phẫn nộ. Hàng ngàn võ sĩ bị mất mạng thì dù lão có chết đi cũng chưa rửa sạch được tội nghiệt. Lời cô nương nói, tại hạ thiệt không đồng ý.

Cam Đường nói theo chính nghĩa không còn bài bác vào đâu được. Cả hai bên đều im lặng.

Hồi lâu Tôn Quỳnh Giao mới thở dài, nói:

- Lời thiếu hiệp rất hợp lý. Cái chết là để đưa kẻ ác về chỗ nghỉ ngơi. Thiên đạo tuần hoàn, giết người thì người lại giết mình...

Cam Đường gật đầu nói:

- Cô nương thiệt là một bậc trí giả.

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp có biết Âm Ty Công Chúa xuất thân ở đâu không?

Cam Đường là người rất thông minh, chàng đã đoán ra một phần, liền đáp:

- Chắc cô nương biết rõ hơn tại hạ.

- Đúng thế! Sở dĩ ta vào Trung Nguyên là vì việc đó.

Cam Đường hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Cô nương có thể nói rõ cho tại hạ biết được chăng?

Tôn Quỳnh Giao gật đầu đáp:

- Thiếu hiệp đã một lòng thành thực với ta có lý đâu ta còn giữ bí mật? Đây là một chuyện bí mật võ lâm, mấy chục năm nay tuyệt không ai biết. Bữa nay thiếu hiệp là người thứ nhất được nghe câu chuyện này...

Cam Đường cảm thấy trong lòng phấn khởi, chàng hân hoan nói:

- Tại hạ xin rửa tai nghe cô nương nói chuyện.

Tôn Quỳnh Giao nói bằng một giọng buồn buồn:

- Kể ra thì đây là một chuyện bẽ bàng cho bản môn...

Giữa lúc ấy, một thiếu nữ áo đen đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà đại sảnh. Vẻ mặt rất hoang mang, ả run run nói:

- Đại thư! Có vệ đội trưởng xin vào ra mắt công chúa.

Tôn Quỳnh Giao ngừng lại ra chiều do dự.

Tư Đồ Sương tiến ra nói:

- Bảo y hãy chờ một chút. Hiện giờ công chúa không được rảnh.

- Đại thư! Việc này gấp lắm!

- Việc chi mà gấp vậy?

- Ân vệ đội trưởng nói là xin công chúa định đoạt ngay cho.

Tôn Quỳnh Giao lên tiếng:

- Bảo y vào đây!

Thiếu nữ áo xanh đứng đằng xa thi lễ rồi trở gót đi ngay. Chỉ trong chớp mắt trước cửa sảnh đường đã có thanh âm ồm ồm cất lên:

- Thị vệ đội là Ân Bình xin vào yết kiến.

Tư Đồ Sương giơ tay ra nói:

- Mời đội trưởng vào.

Một gã võ sĩ trung niên thân hình to lớn mình mặc áo gấm tiến vào trước mặt Tôn Quỳnh Giao. Cách chừng năm thước, gã khom lưng nói:

- Ty chức có việc gấp xin diện bẩm công chúa.

Tôn Quỳnh Giao tuy hơi khó chịu nhưng thanh âm vẫn ngọt ngào. Nàng hỏi:

- Việc chi mà khẩn cấp?

Thị vệ trưởng Ân Bình giơ tay lên. Gã cầm một mảnh gỗ hai tay đưa đến trước mặt Tôn Quỳnh Giao, rồi nói:

- Xin công chúa coi đây!

Tôn Quỳnh Giao kinh hãi la lên:

- Huyết Thiếp!

Cam Đường không muốn nghe chuyện riêng, nên từ lúc vệ đội trưởng Ân Bình vào sảnh đường, chàng quay đi chỗ khác. Hai chữ Huyết Thiếp đã khiến cho chàng kinh ngạc quay đầu lại. Chàng thấy thị vệ trưởng quả nhiên tay cầm mảnh gỗ in hình Huyết Thiếp. Giữa mảnh gỗ có bốn chữ triện:

“Tử Vong Sắc Lệnh”. Đúng là tiêu ký của Bạch Bào quái nhân mạo xưng Tử Thần.

Tôn Quỳnh Giao cố giữ bình tĩnh hỏi:

- Để hắn tìm đến đây càng hay. Ân đội trưởng! Huyết Thiếp này phát hiện lúc nào?

- Trước đây nửa khắc ở trên cổng vào vườn.

- Người lại đây hình thù thế nào?

- Theo lời đệ tử bản môn báo cáo thì trước khi Huyết Thiếp xuất hiện không có dấu vết gì khác lạ.

- Còn có chuyện gì nữa không?

- Phía dưới Huyết Thiếp còn có mảnh giấy...

Gã nói xong một tay cầm mảnh gỗ một tay cầm tờ giấy đưa lên.

Tôn Quỳnh Giao đón lấy coi. Nàng lộ vẻ căm hận nói:

- Hắn dám dùng thủ đoạn đê hèn này ư? Hừ...

Nàng cầm mảnh giấy đưa cho Cam Đường rồi nói tiếp:

- Thiếu hiệp hãy coi đi, đừng ngại gì cả.

Cam Đường cầm lấy mảnh giấy coi thấy viết mấy hàng chữ:

“Phái Đông Hải trước nay không có liên quan gì với các phái võ Trung Nguyên.

Vậy sau ba giờ thiếp này tới nơi, lập tức phải rút lui khỏi ngôi nhà hoang nhà Ngô để trở về Đông Hải ngay tức khắc. Nếu không tuân lệnh thiếp này thì ngọc đá đều ra tro hết. Lúc đó đừng trách ta không bảo trước.” Tử Thần.

Tôn Quỳnh Giao vẻ mặt xám xanh, nàng ngước mặt lên ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ân đội trưởng! Truyền lệnh cho đệ tử ăn no rồi dự bị ứng chiến, đồng thời tăng cường các địa điểm phòng vệ.

- Xin tuân lệnh dụ công chúa.

Ân Bình nói xong thi lễ lui ra.

Tư Đồ Sương vẻ mặt vẫn lạnh lẽo, bây giờ cũng không khỏi khẩn trương. Nàng trầm giọng nói:

- Công chúa! Tại hạ nghĩ rằng chỗ này đã bị đối phương phát giác...

- Bọn họ tìm tới đây càng hay.

- Xin công chúa hãy nghĩ kỹ.

- Chẳng lẽ lại chịu quay về Đông Hải hay sao?

- Theo ý tại hạ thì nên tạm lánh để chờ chưởng môn nhân trở về.

- Đại thư! Ta muốn coi hắn đã ăn cắp được những công phu gì của bản môn.

- Như vậy há chẳng mạo hiểm quá ư?

- Ta chắc rằng đối phương chỉ biết bọn ta tạm trú trong tòa phế viên này chứ chưa biết đến nhà hầm bí mật đâu. Nếu gặp nguy hiểm thì đó là chỗ rút lui tốt nhất.

Tư Đồ Sương không nói gì nữa.

Cam Đường lại lên tiếng:

- Không nên coi thường bản lãnh Bạch Bào quái nhân. Thủ hạ hắn cũng không phải hạng tầm thường.

Tôn Quỳnh Giao trở lại bình tĩnh. Nàng tươi cười nói:

- Thi thiếu hiệp! Xin thiếu hiệp hãy tạm rời đi. Chúng ta còn có ngày tái hội.

Cam Đường từ lúc thấy Huyết Thiếp xuất hiện lại nhớ tới mối thù bị chôn sống trong hang Đại Phật. Một mặt chàng muốn trả ơn Tư Đồ Sương đã cứu mình, một mặt chàng nghĩ rằng mình là lực lượng duy nhất mà nghĩa mẫu trông cậy để đòi món nợ máu do Bạch Bào quái nhân mới gây ra trong Thiên Tuyệt địa cung.

Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ chưa nghĩ đến chuyện cáo từ và còn muốn nghe cho hết vấn đề lúc nãy.

Tôn Quỳnh Giao ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Ba giờ kể cũng còn dài. Bây giờ ta cứ thong thả nói chuyện xong rồi sẽ tính cũng vừa.

- Lúc nãy cô nương mới nói đến điều tủi hổ của quý phái mà chưa đi vào chính đề.

- Ồ! Việc này phải quay về bảy chục năm trước. Khi đó gia phụ cũng chưa ra đời.

Tệ tổ phụ vừa kế tiếp lên ngôi chưởng môn chưa được bao lâu thì trong môn phái bỗng phát sinh một việc trọng đại...

Ngừng một chút, nàng bỗng kể tiếp:

- Tổ Cô Mẫu ta yêu một võ sĩ Trung Nguyên lưu lạc ra Đông Hải. Tên y là Viên Thiên Đống. Theo lời đồn thì phụ thân Viên Thiên Đống là một tay hắc đạo kiêu hùng ở Trung Nguyên. Lão gây nên tội ác như non, nên các chính phái Trung Nguyên quyết chẳng dung tha hợp lực tìm y sát hại. Khi ấy Viên Thiên Đống tuổi chưa đầy hai chục sợ họ nhổ cỏ tận gốc, nên phải lưu vong đến Đông Hải, nuôi chí báo thù. Tệ Cô Tổ Mẫu vì yêu y nên lấy những môn võ học bí truyền

của bản phái truyền cho y.

Cam Đường tỉnh ngộ "ủa!" lên một tiếng.

Tôn Quỳnh Giao lại kể tiếp:

- Tệ tổ phụ phát giác ra, tức giận vô cùng, người bức bách tệ Cô Tổ Mẫu phải đoạn tuyệt với Viên Thiên Đống, nhưng Cô Tổ Mẫu không nghe. Tệ tổ phụ giận đuổi Viên Thiên Đống về Trung Nguyên. Ngờ đâu Cô Tổ Mẫu tự nhiên cũng mất tích. Đồng thời mất cả pho "Thượng Nguyên Bảo Lục" là một vật chí bảo truyền môn của bản phái.

Tệ môn đã động viên toàn phái đi dò la mà khác nào đáy biển mò kim, chẳng ra được manh mối chi hết.

Tôn Quỳnh Giao day lại nhìn Tư Đồ Sương nói:

- Đại thư! Phiền đại thư đi kiểm soát lại cách bố trí cho một lần.

- Xin tuân mệnh!

Tư Đồ Sương lui ra rồi, Cam Đường nhân cơ hội này hỏi ngay:

- Thân thế của Tư Đồ cô nương có điểm nào khác thường chăng?

Tôn Quỳnh Giao khẽ thở dài nói:

- Y là một người đáng thương!

- Đáng thương ư?

- Phải rồi! Y ra bể rồi ngộ nạn, cả nhà không ai thoát. Một mình y trôi dạt đến bên đảo liền được cứu lên. Ta muốn kết nghĩa chị em với y, nhưng y không chịu. Y nhất định đòi làm người dưới quyền, nên mới có cách xưng hô buồn cười như vậy.

- Ủa! Té ra nàng là người ở Trung Nguyên.

- Phải rồi! Bây giờ chúng ta quay lại chính đề. Sau đó mười năm các giới võ lâm Trung Nguyên đồn đại Tử Thần tàn ngược giang hồ. Theo lời báo cáo thì thủ pháp giết người của Tử Thần giống hệt với thủ pháp của phái Đông Hải. Tệ tổ phụ vì bận việc không thể đi được nên phái mười tay cao thủ vào Trung Nguyên để điều tra cho rõ. Một trong mười tay cao thủ đó là vị trưởng lão đã mục kích Tử Thần táng mạng...

- Rồi sao nữa?

- Những tay cao thủ võ lâm lục tục kéo đến kẻ trước người sau có đến hàng ngàn vây đánh Tử Thần. Vị trưởng lão đó điều tra thì phát giác ra Tử Thần chính là Viên Thiên Đống. Vì thế lão mới mai táng cho y. Còn tệ Cô Tổ Mẫu thì vẫn bặt tin...

Cam Đường xúc động hỏi:

- Lệnh Cô Tổ Mẫu phải chăng là Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa?

- Đúng thế!

- Nếu vậy thì vụ này quả là một bí tân trong võ lâm.

- Mấy chục năm nay từ tổ phụ đến gia phụ vẫn tiếp tục điều tra xem Cô Tổ Mẫu lạc lõng nơi đâu. Tòa nhà hầm này do tệ phái cấu tạo lên, làm nơi tạm trú để tiện việc điều tra. Gần đây có tin đồn Tử Thần lại xuất hiện. Gia phụ chắc rằng vụ này có liên quan đến Cô Tổ Mẫu nên mới phái người vào Trung Nguyên với mục đích tìm lại bí lục của bản phái. Công việc bố trí để điều tra, ngẫu nhiên phát giác ra thiếu hiệp dùng tiếng tiêu của bản môn làm cho Bạch Bào quái nhân phải tháo lui, vì vậy mà ta quyết tâm mời thiếu hiệp lại đây.

Cam Đường thở phào một cái nhẹ nhõm.

Tôn Quỳnh Giao thuật chuyện xong rồi thôi không nói gì nữa. Bầu không khí trở lại tịch mịch.

Hai người lặng lẽ ngồi đối diện nhau. Mùi hương thoang thoảng của người xử nữ thấm vào huyết mạch Cam Đường. Lòng chàng lại nảy ra nhiều ý nghĩ. Tình trạng im lặng này càng ngấm ngầm phát huy những công dụng hấp dẫn cực mãnh liệt.

Cam Đường tuy ngồi ngay ngắn, mắt không liếc dọc liếc ngang, nhưng dung nhan của người tuyệt thế giai nhân vẫn lẩn quẩn trong đầu óc chàng bằng một hình bóng rất rõ rệt.

Lòng chàng trước đã phẳng lặng như nước hồ thu, bây giờ lại lăn tăn gợn sóng...

Cam Đường đã đem cái thân thế xấu xa của mình ra để dẹp bỏ ý nghĩ hoang mang mà không được. Hình ảnh của con người đẹp như thiên tiên vẫn bám chặt lấy đầu óc chàng.

Chương 62 - Máu Đổ Chốn Vườn Hoang

Hai người ngồi yên lặng hồi lâu, Tôn Quỳnh Giao bỗng cất tiếng:

- Thiếu hiệp!

Cam Đường giật mình quay lại. Mục quang hai người chạm nhau lần nữa. Chàng run lên rồi tự hận mình sao lại ủy mỵ khiếp nhược đến thế?

Hai người cùng đỏ mặt lên. Cái đỏ mặt này đại biểu cho điều gì?

Tôn Quỳnh Giao hỏi:

- Tại sao thiếu hiệp không nói gì cả?

Cam Đường líu lưỡi đáp:

- Ủa! Tại hạ... không có điều gì mà nói.

- Thiếu hiệp! Ta nghe Tư Đồ đại thư nói thiếu hiệp có một cô biểu thư đẹp lắm phải không?

Cam Đường nhớ tới Lâm Vân rồi liên tưởng đến thân mẫu chàng là người bất trinh, những ý niệm phức tạp lại tiêu tan lần nữa. Chàng hỏi:

- Cô nương hỏi đến y làm chi?

Tôn Quỳnh Giao nở một nụ cười mê hồn. Má nàng đỏ hây hây như áng mây hồng.

Bằng một giọng rất dịu dàng, nàng hỏi lại:

- Thiếu hiệp yêu y lắm phải không?

Cam Đường không thể phủ nhận mình đã yêu Lâm Vân. Nàng đối với chàng có một mối ân tình rất sâu xa khó lòng báo đáp được. Nhất là từ khi chàng phát giác ra mình và Lâm Vân là biểu huynh biểu muội, thì bao nhiêu tình cảm chàng nguyện dâng cho nàng hết. Nhưng hiện giờ sự thực tàn khốc lại làm cho chàng biến đổi quan niệm.

Chàng không muốn kết hợp với nàng vì tấm thân chàng ô uế, mà còn yêu nàng là tiết mạn ái tình. Chàng cảm thấy mình không còn xứng đáng với Lâm Vân nữa.

Nghĩ vậy chàng buột miệng đáp:

- Không!

Tôn Quỳnh Giao ngạc nhiên trố mắt ra hỏi:

- Thiếu hiệp không yêu ư?

- Thực thế!

- Đó là thiếu hiệp tự dối lòng.

- Sao cô nương lại nói vậy?

- Thiếu hiệp tưởng lầm Tư Đồ Sương là y rồi đã biểu diễn một màn kịch sôi nổi!

- Cái lỗi vô tình tại hạ đã tạ tội với Tư Đồ cô nương rồi.

- Thiếu hiệp! Tấm thân thiếu nữ mà bị một chàng trai lạ Ôm lấy thì thiếu hiệp thử nghĩ xem thiếu nữ ấy có cảm tưởng gì?

Cam Đường nghe câu này, trong dạ rất băn khoăn. Chàng ngẩn ngơ đáp:

- Đã là nhi nữ trong võ lâm, tưởng không nên câu nệ tiểu tiết.

- Lý thuyết tuy như vậy, nhưng người trong cuộc lại có cảm nghĩ khác.

- Theo ý cô nương thì...

- Thiếu hiệp cứ yên tâm, y đã nguyên lượng cho thiếu hiệp rồi.

- Tại hạ rất lấy làm áy náy.

- Thiếu hiệp có biết tại sao y dẹp bỏ chuyện đó đi không?

- Tại sao?

Tôn Quỳnh Giao bẽn lẽn cười nói:

- Vì y thương ta.

Nàng nói xong cúi đầu xuống.

Cam Đường chỉ hiểu lờ mờ. Chàng tự hỏi:

- Nàng thương Tôn Quỳnh Giao thì sao lại lượng thứ lỗi lầm cho mình? Ý câu nói đó là thế nào?

Nhưng chàng suy nghĩ lại thái độ của đối phương thì hiểu ngay. Tư Đồ Sương thương Tôn Quỳnh Giao mà Tôn Quỳnh Giao lại yêu chàng nên Tư Đồ Sương mới hy sinh cho nàng.

Nghĩ tới đây, trong lòng chàng hoang mang. Tôn Quỳnh Giao là một mỹ nhân tuyệt thế, là một vị công chúa ở Đông Hải, mà nàng không giữ nê làm gái, tự động thổ lộ nỗi lòng bí ẩn của người xử nữ.

Thân thế chàng và Lâm Vân tựa hồ hai dòng nước lạnh tưới vào óc chàng, làm cho luồng tư tưởng nóng hổi vừa bộc phát lại tắt ngấm.

Bóng người thấp thoáng, Tư Đồ Sương đã quay về sảnh đường.

Cam Đường ngấm ngầm thở phào một cái tưởng chừng như mình được giải vây, vì chàng đang lúng túng sợ câu chuyện tiếp tục kéo dài.

Tôn Quỳnh Giao ngẩng đầu lên nói:

- Đại thư! Đại thư lại phải một phen vất vả.

- Sao công chúa lại nói thế? Đó là việc bổn phận của tại hạ. Chà! Công chúa ơi!

Cơ cục này xem chừng có vẻ nguy nan. Đối tượng của Huyết Thiếp lại nhằm vào hành tung thiếu hiệp đây...

Tôn Quỳnh Giao liếc mắt nhìn Cam Đường, nàng nói:

- Dưới nhà hầm này rất an toàn.

Tư Đồ Sương cho là không đúng, nàng nói:

- Cái đó chưa chắc! Nếu đối phương lại thi hành thủ đoạn như ở hang Đại Phật...

- Phải chăng đại thư muốn nói là đối phương sẽ dùng chất nổ?

- Đúng thế!

- Ừ! Nếu thế thì đáng lo thiệt.

Cam Đường xoay chuyển ý nghĩ, chàng đứng dậy nói:

- Xin cô nương cho tại hạ cáo từ.

Vừa rồi chàng tỏ ý không muốn đi mà bây giờ xin rút lui. Hành động của chàng thiệt là đột ngột.

Tôn Quỳnh Giao ngẩn người ra. Cặp mắt nàng lộ vẻ quyến luyến, nhưng Cam Đường vờ như không thấy.

Hồi lâu Tôn Quỳnh Giao mới cất giọng buồn buồn nói:

- Thôi được! Thiếu hiệp bất tất phải lưu lại đây để chịu sự nguy hiểm. Tại hạ mong rằng có ngày tái ngộ.

Cam Đường buột miệng đáp:

- Tại hạ cũng mong như vậy.

Tôn Quỳnh Giao loanh quanh đứng dậy. Nàng quay ra bảo Tư Đồ Sương:

- Nhờ đại thư tiễn khách giùm cho.

- Xin vâng! Mời thiếu hiệp theo ta.

Cam Đường nhìn Tôn Quỳnh Giao chắp tay vái chào. Nhãn quang hai người ngẫu nhiên lại đụng nhau. Khóe mắt này đủ biểu lộ tâm tình. Nhưng Cam Đường chẳng dám đứng lâu. Chàng sợ mình không kiềm chế được nỗi lòng rồi sẽ đi đến hậu quả khó mà gỡ ra được.

Cam Đường vái chào xong trở gót đi theo Tư Đồ Sương ra khỏi sảnh đường. Phía sau chàng còn văng vẳng tiếng thở dài. Có khi hai cô cho là chàng vì sợ Bạch Bào quái nhân mà phải vội vã ra đi.

Quang cảnh nơi đây khác hẳn với lúc chàng đến. Mỗi một cửa ngách đều có võ sĩ canh giữ. Đao kiếm tuốt ra khỏi vỏ sẵn sàng. Người nào cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

Ra khỏi nhà hầm, Tư Đồ Sương lạnh lùng hỏi:

- Thiếu hiệp! Chắc thiếu hiệp hiểu tâm ý công chúa rồi.

Cam Đường không khỏi nao nao trong dạ, nhưng chàng giả vờ không biết hỏi lại:

- Tâm ý Tôn cô nương thế nào?

- Đây là lần đầu tiên nàng đem lòng yêu một chàng trai.

- Ủa! Tôn cô nương...

- Chàng trai đó chính là thiếu hiệp.

Tư Đồ Sương nói huỵch toẹt ra khiến cho Cam Đường không thể ỡm ờ được nữa.

Chàng ngần ngừ, không biết trả lời thế nào. Nếu chàng thẳng thắng cự tuyệt tất làm cho Tôn Quỳnh Giao phải đau lòng.

Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Được công chúa có lòng quá yêu, tại hạ cảm kích vô cùng. Nhưng tại hạ e rằng công chúa sẽ phải thất vọng.

- Thiếu hiệp! Trong thiên hạ một trang tài mạo song toàn như công chúa e rằng không kiếm đâu được người thứ hai.

- Đó là sự thực hiển nhiên, tại hạ thừa nhận điều đó.

- Thiếu hiệp không động tâm chút nào?

- Con người không phải là thần thánh, cũng không phải là gỗ đá. Tại hạ không động tâm thế nào được?

- Thế là thiếu hiệp đã yêu công chúa rồi còn gì?

- Không được!

- Tại sao?

- Tư Đồ cô nương! Mỗi người có một lập trường riêng lại có một hoàn cảnh đặc biệt, vì thế mà nhiều khi phải hành động trái với tâm nguyện.

- Tại hạ biết rồi! Vì các hạ đã yêu tha thiết lệnh biểu thư. Có đúng thế không?

Cam Đường nhăn nhó cười nói:

- Xin cô nương miễn thứ cho tại hạ khỏi trình bày về vấn đề này.

Tư Đồ Sương cười lạt một tiếng. Nàng vẫn không chịu buông tha, hỏi:

- Hình như thiếu hiệp đã nói là không yêu lệnh biểu thư?

- Đúng thế!

- Vậy thì làm sao lại không tiếp thụ tình yêu của công chúa?

- Cô nương! Cô nương nên biết cho rằng có một thứ mà người ta không thể miễn cưỡng. Đó là tình yêu.

Tư Đồ Sương chăm chú nhìn Cam Đường hồi lâu rồi nói bằng một giọng buồn buồn:

- Xin thiếu hiệp tùy tiện.

Cam Đường nghiêng mình đáp lễ:

- Xin cô nương quay trở lại.

Chàng rảo bước ra khỏi khu vườn hoang. Một cảm giác bén nhạy cho chàng biết là trong khu vườn này chỗ nào cũng có người mai phục và toàn là những tay cao thủ.

Cuộc phòng vệ nơi đây có thể nói là rất nghiêm mật. Còn bản lãnh Tôn Quỳnh Giao và Tư Đồ Sương thì chàng không biết thế nào mà phán đoán. Nhưng cứ lấy những tay cao thủ thông thường để đối phó với Bạch Bào quái nhân thì hậu quả có thể biết ngay được.

Tỷ như ở Thiên Tuyệt địa cung, nếu chàng không xuất quan kịp thời, thì dù cả tòa địa cung ra sức chiến đấu với Bạch Bào quái nhân cũng e rằng khó còn một người sống sót.

Bọn người che mặt, thủ hạ của Bạch Bào quái nhân, cũng toàn là những tay cao thủ hạng nhất võ lâm từng làm chấn động giang hồ. Cuộc chiến này hung kiết ra sao khó mà đoán trước được.

Cam Đường ra khỏi khu vườn hoang thì mặt trời đã xế về tây. Chàng tính ra cách giờ Huyết Thiếp đã hẹn không còn bao lâu nữa.

Bốn bề im lặng như tờ. Nhưng đây chỉ là cái im lặng trước một cơn giông tố hãi hùng.

Cách vườn hoang không xa có một khu rừng rộng chừng mấy mẫu. Cam Đường đảo mắt nhìn khu rừng, trong lòng chàng đã có tính toán sẵn rồi. Chàng liền gia tăng cước bộ đi về phía ngược chiều với khu rừng rậm. Đầu óc chàng vẫn hiển hiện hình ảnh con người tư dung tuyệt thế là Tôn Quỳnh Giao.

Hỡi ôi! Người đẹp như ngọc. Nhưng đáng tiếc là chàng không có phước hưởng thụ.

Bất giác Cam Đường liên tưởng đến Lâm Vân. Nàng bị kích thích quá mạnh bỏ đi.

Tình trạng nàng hiện nay ra sao chàng cũng không biết.

Bất thình lình, một bóng người lướt tới bên chàng.

- Thiếu chủ!

Cam Đường định thần nhìn lại thì người vừa xuất hiện rõ ràng là viện trưởng viện Thiên Oai Trình Kỳ. Chàng reo lên:

- Kìa Trình viện chúa!

- Cung hỷ thiếu chủ bình yên.

- Sao Trình viện chúa lại tới đây?

- Thiếu chủ được người phái Đông Hải mời đến khu phế viên này, ty tòa hay tin sợ xảy ra chuyện bất trắc nên phải bố trí công cuộc đề phòng. Trước đây mấy giờ, đệ tử ty tòa phát hiện Huyết Thiếp trên cổng vườn, thì đoán là vụ này có liên quan đến thiếu chủ. Ty tòa đã đưa tin gấp kêu hơn trăm đệ tử hai viện Thiên Oai và Thần Võ. Hiện đã bày trận chung quanh khu vườn hoang rồi. Thiếu chủ chỉ thị cho ty tòa biết phải làm gì bây giờ?

Cam Đường trong lòng cực kỳ khích động. Chàng nghĩ mình giữ địa vị cao cả trong Thiên Tuyệt Môn. Nhưng thân thế chàng khiến chàng sẽ rời bỏ địa vị này. Hiện giờ chàng chưa hoàn thành tâm nguyện của Thái phu nhân, tạm thời còn phải giữ địa vị đó.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Tử Thần sẽ đến đây vào lúc huỳnh hôn, mục đích của hắn là đối phó với phái Đông Hải.

- Thiếu chủ! Món nợ bản môn có nên đòi hắn lúc này không?

- Dĩ nhiên phải đòi chứ.

- Xin thiếu chủ chỉ thị cho phải hành động thế nào?

- Ta sẽ dẫn dụ Tử Thần ra chỗ khác, còn đệ tử bản môn sẽ hiệp lực với phái Đông Hải chặt hết nanh vuốt của hắn.

- Thiếu chủ định một mình đối phó với Tử Thần hay sao?

- Trình viện chúa! Ta hành động như vậy là để giảm bớt số người bị tử thương một cách vô ích.

- Đúng thế! Ty tòa xin tuân lệnh.

- Nếu Tử Thần đến một mình thì đệ tử bản môn bất tất phải xuất hiện.

- Dạ!

- Thời giờ sắp đến rồi, ta hãy đi sớm một chút.

- Xin thiếu chủ tùy tiện.

Cam Đường thi triển khinh công vọt người đi như làn khói tỏa.

Chàng chạy một mạch và liệu chừng đã ra ngoài phạm vi thị tuyến của các trạm canh rồi mới theo vòng cánh cung trở lại, thần không hay quỷ không biết. Chàng bí mật đi vào khu rừng ở mé hữu cách khu vườn hoang chừng bảy chục trượng.

Cam Đường lựa một cây lớn cành lá rậm rạp mà thị lực không bị trở ngại để ẩn mình trong đó. Chàng nhìn thẳng về phía tòa phế viên cùng các nẻo đường giao thông.

Hết thảy đều nằm trong phạm vi thị tuyến của chàng.

Vầng thái dương chiếu ra những tia rực rỡ cuối cùng. Chim muông thoi thóp về rừng. Bốn bề khói bốc lên cuồn cuộn. Mục đồng cưỡi trâu, tiều phu gánh củi, nông phu vác bừa vừa cười nói vừa đi về làng. Thật là một quang cảnh tấp nập của chốn hương thôn về buổi chiều.

Ngờ đâu sau bức họa đồ yên vui này ẩn núp một luồng sát khí máu tanh ghê rợn.

Ráng chiều đã hết. Bức màn đêm từ từ buông xuống. Tòa thị trấn ở đằng xa đã lấp loáng ánh đèn.

Cam Đường ngồi trên cây đảo cặp mắt nhìn ra bốn phía. Chàng tính thầm:

- Nếu đêm nay mà trừ xong được Bạch Bào quái nhân thì có thể coi là phận sự mình đối với Thái phu nhân, Tôn Quỳnh Giao, và Tư Đồ Sương đã yên được một bề.

Mặt khác mình đã hết một phần thiên chức của con nhà võ. Chỉ còn một việc là quay về núi Thái Hàng để tìm Ma Mẫu bắt buộc mụ nói ra hung thủ đã sát hại nghĩa phụ cùng nghĩa huynh mình để thực hành nốt điều tâm nguyện của Thái phu nhân. Đoạn mình vĩnh biệt giang hồ để mặc người đời xỉ vả thân thế mình, không nghĩ gì đến nữa.

Bầu trời mờ mịt. Giờ ước hẹn của Bạch Bào quái nhân đã đến mà vẫn chưa thấy triệu chứng gì là hắn sắp xuất hiện. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ Bạch Bào quái nhân còn có âm mưu gì khác?

Cam Đường trong lòng nóng nảy chờ đợi.

Bỗng thấy mấy chục bóng người áo trắng như ma quỷ hiện hình, băng băng vọt tới với một tốc độ kinh hồn.

Tiếp theo từ trong phế viên vọng ra những tiếng hú đinh tai.

Một tiếng... hai tiếng, ba tiếng.

Tiếng người la ó lẫn với tiếng sát phạt nổi lên ầm ầm.

Vô số bóng đen nhấp nhô. Tiếp theo là bóng trắng nhảy xổ vào khu vườn hoang.

Không cần nói cũng biết những bóng đen kia là đệ tử phái Thiên Tuyệt. Những tiếng rú rùng rợn bắt đầu vang lên. Chỉ trong chớp mắt đã có đến hơn chục người bị tử thương.

Giữa lúc ấy, Cam Đường rút ống Long Phụng Trúc Tiêu ở sau lưng ra. Chàng đề tụ chân lực thổi lên một hồi. Miệng thổi tiêu mà mắt chàng vẫn không rời khu vườn hoang.

Một bóng trắng lờ mờ bay vọt lại khu rừng rậm chỗ chàng ẩn mình.

Cam Đường thu ống tiêu lại, tung mình từ ngọn cây xuống. Đầu óc không khỏi hoang mang, chàng biết rằng sắp mở đầu một cuộc tranh đấu rùng rợn ít thấy trong võ lâm mà chàng phải đem toàn lực ra để đối phó. Đây còn là cuộc thí nghiệm đầu tiên sau khi công lực chàng lên đến tột độ. Độc đấu với Bạch Bào quái nhân là một vấn đề mà trước nay chàng chưa từng nghĩ đến.

Cơn gió lật phật thổi qua. Một tên Bạch Bào quái nhân bịt mặt đã đứng trước mặt chàng. Thân pháp hắn mau lẹ hơn là chàng đã tính trước.

Một trận cười hô hố khiến cho người nghe phải rung động tâm thần.

Cam Đường mắt sáng rực nhìn đối phương không chớp.

Bạch Bào quái nhân thu tiếng cười lại, lên giọng hung dữ nói:

- Hà! Thằng lỏi con! Bản lệnh chúa không ngờ mi lại lấy tiếng tiêu để trêu cợt bản lệnh chúa!

Cam Đường hỏi bằng một giọng lạnh như băng:

- Các hạ ngạc nhiên lắm phải không?

Bạch Bào quái nhân nghiến răng ken két tỏ ra căm hận đến cực điểm, hắn nói:

- Cái mạng của mi quả là lớn thiệt!

Cam Đường phì một tiếng rồi hỏi:

- Tại hạ biết xưng hô thế nào đây? Các hạ có tự ý bỏ tấm khăn che mặt ra không?

- Tiểu tử! Đêm nay mà bản lệnh chúa còn để cho mi trốn thoát thì từ đây quyết tuyệt giang hồ!

- Cái đó chưa chắc.

Giữa đêm tối mà Cam Đường vẫn thấy rõ Bạch Bào quái nhân mắt đỏ dường lóe lửa.

Bạch Bào quái nhân ngừng một lúc rồi lại nói:

- Bản lệnh chúa không ngờ mi lại liên lạc với phái Đông Hải. Vụ này bản lệnh chúa thua ngươi một điểm.

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Bữa nay các hạ có thể thua cả bàn.

Hai bên không nói gì nữa, ngưng thần đối lập.

Trong khu vườn hoang, cuộc tranh đấu đang cực kỳ khốc liệt điên cuồng. Thiệt là một khúc nhạc rùng rợn, phá tan bầu không khí yên lặng lúc đêm khuya.

Ngoài khu rừng, Cam Đường cùng Bạch Bào quái nhân đem hết tinh thần chăm chú nhìn đối phương, chẳng ai dám nghĩ lảng sang chuyện khác.

Những tay cao thủ tuyệt đại tỷ đấu với nhau lại im lặng như tờ. Họ tỷ đấu bằng tinh hoa chứ không bằng chiêu thức náo nhiệt. Trường đấu không có vẻ rùng rợn. Cuộc sinh tử ngấm ngầm ở trong chỗ vô hình.

Kẻ nào ý chí bạc nhược một chút hay tinh thần vô ý giải đại là kẻ đó nhất định phải bại vong.

Hai bên đối lập trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, trán Cam Đường đã rướm mồ hôi. Còn Bạch Bào quái nhân thì có khăn bịt mặt nên không nhìn rõ thần sắc hắn thế nào.

Cả hai bên đều biết là đối phương phòng ngự rất cẩn mật. Bất luận là ai ra tay trước cũng bị một chiêu phản kích trí mạng.

Thời gian cực kỳ khẩn trương, từng giây một trôi qua. Một phân một khắc dài tựa một năm.

Cam Đường đã tụ tập được phép Công Lực Tái Sinh, chàng phát huy để diệu dụng vào lúc này

rất thích hợp. Nội lực hao tổn mau thì khôi phục lại cũng mau.

Một lúc sau, Bạch Bào quái nhân thần trí giải đại một chút. Dù chỉ là cái sơ hở chớp nhoáng mà trong mắt tay cao thủ tuyệt thế cũng đủ nhận thấy để ra tay.

Bóng người thấp thoáng. Luồng kình khí bắn vọt ra bốn phía.

Sầm! Một tiếng nổ rùng rợn chưa dứt thì một tiếng rên nho nhỏ đã tiếp theo.

Bạch Bào quái nhân phải lùi lại đến bảy tám bước.

Nhưng chỉ trong nháy mắt hắn đã đứng vững như tượng đá không nhúc nhích.

Một mảnh vạt áo ngực của Bạch Bào quái nhân rớt xuống. Trên áo lập tức xuất hiện một vết bàn tay đã làm thủng ra.

Thiên Tuyệt chưởng đã lưu được một tiêu ký lên mình tên ma đầu tuyệt đại giang hồ. Giả tỷ là một tay cao thủ khác mà công lực chỉ sút một chút thì phát chưởng đó đã làm cho táng mạng rồi.

Cam Đường từ từ di động bước chân về phía trước. Mỗi bước chân nặng có đến ngàn cân. Tuy người chàng chuyển động mà việc phòng thủ vẫn không hề giải đại chút nào!

Một bước! Hai bước...

Cam Đường tiến về phía trước tám bước, vẫn giữ nguyên khoảng cách như trước.

Trong bóng tối, bóng người nhấp nhô như quỷ mị tiến vào trường đấu nhưng cả hai người đều không phân tâm nhìn tới.

Trong khu vườn hoang cuộc chiến đấu khốc liệt đã đi tới màn chót. Khúc nhạc điên khùng dần dần lắng xuống.

Ầm ầm! Những tiếng vang rùng rợn xé bầu không khí vọng lên đến như tận mây xanh. Đó là tiếng thuốc nổ.

Tâm thần Cam Đường bị rung động một chút.

Binh!

Bạch Bào quái nhân vừa gầm lên vừa ra tay nhanh như điện chớp.

Hai bên xô vào nhau rồi lại xa ra. Xa ra rồi lại xáp gần vào...

Lá rụng tơi bời, kình phong lật phật. Những tiếng quát tháo, rên rỉ vọng lên không ngớt. Bóng người xa ra hơn hai trượng.

Cam Đường thân hình lảo đảo luôn mấy cái. Bạch Bào quái nhân cũng chân bước loạng choạng.

- Thiếu chủ!

Mấy bóng người đồng thời nhảy xổ vào trong trường...

Bóng trắng thấp thoáng.

Cam Đường thét lớn:

- Ngươi dám…

Cùng một lúc tiếng rú tiếng thét vang lên. Bạch Bào quái nhân bị hất ra ngoài ba trượng. Chớp mắt đã biến vào trong rừng.

Cam Đường đảo mắt nhìn người ngã ra bật lên tiếng la hoảng:

- Hoàng Mai! Nhược Lan cô nương!

Lại một bóng người thướt tha băng mình nhảy đến ôm lấy Hoàng Mai run run nói:

- Thiếu chủ! E rằng… y chết mất!

Cam Đường ruột gan tan nát, chàng nhảy xổ lại thì thấy Hoàng Mai vỡ một bên đầu. Máu tươi phúng ra như suối. Miệng vết thương trông rõ óc trắng lòi ra lầy nhầy.

Mặt nàng không còn chút huyết sắc. Ngực nàng nhô lên dẹp xuống không ngớt.

Chương 63 - Giữa Tửu Điếm, Lão Già Mất Mạng

Cam Đường đảo mắt nhìn quanh rồi chạy đến bên viện chúa viện Thần Võ là Khương Minh Tùng hỏi:

- Khương viện chúa! Thử xem có thể cứu y được không?

Khương Minh Tùng hấp tấp chạy lại thì đồng thời Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ cũng đến nơi. Hai người cùng tiến lại coi.

Về thuật Kỳ Hoàng, Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ tương đối tinh thâm hơn. Y coi vết thương rồi căm phẫn nói:

- Thiếu chủ! Đầu vỡ và óc bị tổn thương rồi. Không còn cách nào cứu được nữa.

Cam Đường nhìn Hoàng Mai chết đến nơi mà trong lòng đau đớn khôn tả.

Hoàng Mai giương cặp mắt thất thần lên nhìn quanh rồi dừng lại ở mặt Cam Đường. Nàng máy môi một lúc mới thều thào thốt ra được mấy tiếng:

- Báo thù... Tây Môn...

Nàng ngoẹo đầu ra mà chết.

Tử Quyên rú lên:

- Mai muội!...

Hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng.

Bọn môn hạ phái Thiên Tuyệt có mặt tại trường đều lộ vẻ bi phẫn, nhiều người không khỏi sa lệ.

Thế là trong năm ả thị tỳ của phái Thái phu nhân trước sau đã ba người bị táng mạng về Bạch Bào quái nhân.

Cam Đường trong lòng bi thảm vô cùng. Chàng hiểu ý tứ mấy tiếng mà Hoàng Mai nói lúc lâm tử. Những việc cũ lại sôi động trong đầu óc chàng.

Hoàng Mai chính danh là Ngũ Nhược Lan, con gái Ngũ Thiên Tài, ngoại vụ quản sự tại Ngọc Điệp Bảo. Trước kia Ngũ Thiên Tài vâng lệnh Tây Môn Tung tìm kế sát hại Cam Đường. Rồi y bị Tây Môn Tung giết đi để bịt miệng. Ngày đại hội quần hùng, Ngũ Nhược Lan đã toan hành thích Tây Môn Tung để báo thù cho cha, nhưng việc không thành. Nàng được trưởng lão Nam Cung Do cứu thoát đưa về làm thị tỳ dưới trướng Thái phu nhân. Không ngờ bữa nay nàng lại bị thảm tử ở chốn này.

Hiển nhiên thù cha nàng chưa trả, nàng chết đi mà không nhắm mắt được, liền đem tâm nguyện ký thác cho Cam Đường.

Tây Môn Tung là một nhân vật chính phái có danh vọng khá cao trong võ lâm.

Nếu Cam Đường không nghĩ đến mối hận của mình mà chỉ báo thù cho Ngũ Nhược Lan thì thật là một việc quá tàn độc.

Cam Đường đối với mọi việc giang hồ, lòng đã nguội lạnh như tro tàn, nhưng đối với người sắp chết có lời dặn dò, chàng không thể nào chối từ được liền khấn thầm:

- Hoàng Mai! Ngũ cô nương! Ta sẽ hết sức làm cho cô được toại nguyện.

Bọn Tư Đồ Sương cũng dẫn mười mấy tên võ sĩ phái Đông Hải lại tới nơi. Người nào cũng vết máu loang lổ, rõ ràng vừa trải qua một cuộc ác đấu.

Cam Đường chăm chú nhìn Tư Đồ Sương hỏi:

- Cô nương! Tình trạng quý phái thế nào?

Tư Đồ Sương nhìn chàng bằng cặp mắt kính phục, nàng nói:

- Kính tạ quý môn đã tiếp viện cho. Tại hạ vừa kiểm điểm lại thì tệ phái chết mất hai mươi người, bị thương mười lăm người. Bên quý phái mười một vị phải hy sinh. Còn bên địch chết mất chín tên.

- Ủa! Còn tiếng nổ vừa rồi?...

- Tiếng nổ chỉ làm sập mấy cây hoành trong căn nhà hoang mà thôi. Dường như bọn địch không biết rõ phương vị nhà hầm.

- Qúy chủ nhân có bình yên không?

- Đa tạ thiếu chủ có dạ quan hoài. Công chúa không sao hết.

Cam Đường day lại bảo Khương Minh Tùng:

- Khương viện chúa! Xin viện chúa phái người lo liệu việc chôn cất cho Hoàng Mai.

Khương Minh Tùng khom lưng đáp:

- Đó là phận sự của ty tòa.

Rồi y quay lại bảo Tử Quyên:

- Xin cô nương tạm thời trông coi di thể Hoàng cô nương. Bản tòa lập tức sai người đem quan tài đến để thu liệm.

Tử Quyên gật đầu.

Cam Đường lại hỏi:

- Khương viện chúa! Những đệ tử của bản môn bị nạn tại khu vườn hoang viện viện chúa đã lo liệu việc chôn cất chưa?

- Bẩm thiếu chủ! Ty tòa đã phái người ra thị trấn mua quan tài rồi...

Tư Đồ Sương nói xen vào:

- Thiếu hiệp! Nếu quý môn không còn có nghi lễ gì đặc biệt nữa thì tại hạ tưởng nên lựa một góc vườn để an táng được chăng?

Cam Đường gật đầu nói:

- Khương viện chúa! Viện chúa cùng Tư Đồ cô nương đây thu xếp việc đó cho.

- Xin tuân mệnh!

Cam Đường buông một tiếng thở dài rồi quay lại hỏi Trình Kỳ:

- Trình viện chúa! Viện chúa đã khảo nghiệm thi thể bọn thủ hạ Tử Thần chưa?

- Ty tòa đã điều tra rồi, nhưng toàn là người lạ mặt không có vết tích gì khả nghi.

- Hừ! Ta có việc cần phải đi trước. Xin viện chúa hiệp lực với Khương viện chúa lo liệu việc an táng cho.

Trình Kỳ vâng lời.

Tư Đồ Sương nhìn Cam Đường dường như muốn nói gì nhưng lại không mở miệng…

Các cấp đệ tử phái Thiên Tuyệt thi lễ tiễn chân Cam Đường. Chàng băng mình đi ngay.

Lẽ ra chàng phải chỉ huy cuộc tống táng để an ủi vong linh những người đã chết vì nghĩa vụ. Nhưng chàng chán ngán chỗ đông người, chỉ muốn cô độc một mình, khỏi tiếp xúc với ai cả.

Vụ thiếu chủ phái Thiên Tuyệt đánh bại Tử Thần mấy hôm sau đồn đại ra khắp giang hồ. Tuy chưa ai biết mặt mũi Tử Thần ra sao, nhưng tin này cũng làm cho đồng đạo võ lâm vui mừng phấn khởi. Bức màn khủng khiếp bao trùm võ lâm bấy lâu nay đã hé mở một tia sáng. Tên tuổi Thi Thiên Đường biến thành tên tuổi một vị thần minh, một nhân vật phi thường. Nhưng Cam Đường nghĩ đến thân thế mình lại lấy làm sỉ nhục. Chàng tự nhủ:

- Mình chẳng biết họ gì thì đành dùng tạm họ của nghĩa phụ vậy.

Một hôm, Cam Đường đi qua Hứa Châu, định sẽ sang phía bắc thẳng lên núi Thái Hàng. Chàng cho là chuyến này mình tìm được Ma Mẫu dò hỏi hành tung kẻ thù trả món nợ máu cho nghĩa phụ nghĩa huynh để toại nguyện Thái phu nhân nữa là mình xong việc trên chốn giang hồ…

Cách thành Hứa Châu không đầy hai mươi dặm có một cây cầu đá gọi là Cung Thần Kiều. Cây cầu này dài hơn mười trượng, kiến tạo bằng đá xanh ghép lại. Bề rộng đủ cho bốn người kỵ mã đi song song.

Cây cầu này còn mấu chốt, giao thông đi nhiều ngả, nên hai đầu cầu người ở đông đúc như những tòa thị trấn nhỏ.

Cam Đường sợ dọc đường xảy chuyện lôi thôi, nên đi một mạch cho đến đầu cầu không dừng lại chỗ nào hết. Tới đây chàng cảm thấy bụng đói miệng khát liền tìm vào một tửu điếm, ngồi trong góc phòng gọi lấy cơm rượu ra ăn uống.

Lúc đó đã gần tới giờ ngọ, trong tửu điếm khách đang lục tục kéo đến khá đông.

Bất thình lình có tiếng người quát hỏi như sấm vang:

- Bão nhị gia! Nhị gia bảo Tử Thần làm sao?

Tiếng huyên náo trong tửu quán đột nhiên ngừng hẳn, cặp mắt mọi người đều đổ dồn vào bàn rượu ở giữa quán.

Cam Đường bất giác cũng quay đầu nhìn ra thì thấy một gã hán tử thô lỗ, mắt như mắt trâu đang trợn lên nhìn lão già xấu xa ngồi đối diện.

Lão già uống một hớp rượu rồi xua tay ra vẻ e dè nói:

- Đừng có la ó om sòm. Bão Nhị này chưa muốn chết đâu.

Hán tử thô lỗ cười hô hố nói:

- Nhị gia! Nhị gia cứ thẳng thắng nói chuyện để các bạn đây nghe một bữa cho khoái...

- Hôm ấy Bão mỗ thật là khoái tai thích mắt...

- Nhị gia! Tử Thần có hạ thủ thì cứ nhằm vào những nhân vật đầu não các môn phái lớn, chứ chẳng thèm chiếu cố đến Nhị gia phải không?...

Một người khách xen vào:

- Nhị gia! Nhị gia đã nổi danh là Vạn Sự Thông ở thành Hứa Châu này. Có việc gì ghê gớm xảy ra trên chốn giang hồ chắc Nhị gia phải biết rõ...

Lão già xấu xa vuốt mấy sợi râu chuột dưới cằm, nốc hết cốc rượu rồi nghiêm nét mặt hỏi:

- Hẳn các vị đã biết tiếng Huyết Thiếp rồi chứ?

Các tửu khách đều lộ vẻ kinh hãi, không ai dám lên tiếng.

Lão già đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi le lưỡi nói tiếp:

- Huyết Thiếp là tiêu chí của Tử Thần. Huyết Thiếp xuất hiện ở đâu là lập tức nơi đó phát sinh huyết kiếp, so với lão Ngũ thỉnh giáo Diêm Vương còn linh nghiệm hơn...

Cam Đường lại cúi xuống uống rượu. Chàng biết đây là những câu chuyện phiếm trong các trà lâu tửu điếm nên chẳng quan tâm.

Tửu điếm im phăng phắc không một tiếng động.

Lão già xấu xa hắng giọng một tiếng rồi trợn cặp mắt tròn xoe nói bằng một giọng trầm trầm:

- Tử Thần xuất hiện không một dấu vết. Các môn phái lớn võ lâm hầu hết đã bị chiếu cố. Đại khái nơi đây cũng có nhiều bạn võ lâm đã nghe tiếng, chứ chẳng phải lão phu nói ngoa. Tưởng võ lâm đến ngày mạt kiếp, ngờ đâu lại phát hiện một kỳ tích...

Bảy tám người đồng thanh hỏi:

- Kỳ tích gì?

Lão già ngừng một lát rồi lại cất tiếng:

- Nói ra thiệt chẳng ai tin. Vụ này xảy ra ngay ở trong địa hạt phái Đồng Bách mấy bữa trước đây. Kỳ hơn nữa cứu tinh của võ lâm lại là một chàng thiếu niên chừng hai chục tuổi đầu.

- Úi chà!

Tiếng reo hò vang lên.

Lão già xấu xa lại kể tiếp:

- Nghe nói chàng thiếu niên này là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt, một môn phái vắng bóng giang hồ đã lâu. Dĩ nhiên công lực chàng đã đến độ thần sầu quỷ khốc. Sau cuộc đại chiến kinh thiên động địa, chàng đánh Tử Thần hộc máu cút mất.

Hán tử thô lỗ đập xuống bàn rượu đánh “binh” một tiếng. Chén bát tung lên rớt xuống vỡ tan tành, gã hỏi:

- Trời ơi! Chẳng hiểu vị thiếu chủ đó mặt mũi thế nào?

Lão già xấu xa nhìn bàn rượu tan hoang chau mày nói:

- Vị thiếu chủ này không giống người thường. Chàng người cao chín thước, tay chân dài kỳ dị, sức chàng có thể đánh chết hổ đứng bên kia trái núi.

Nói tới đây đột nhiên lão ngừng lại.

Cam Đường suýt nữa phì cười. Bất giác chàng ngoảnh đầu nhìn lại rồi không khỏi thộn mặt ra. Hai mắt lão già họ Bão trợn ngược lên, da mặt cứng đơ. Lão tắt hơi rồi!

Cả tòa tửu điếm chưa người nào phát hiện ra biến diễn kinh hồn này. Ai nấy còn đang giương mắt há miệng để chờ nghe lão nói tiếp.

Cam Đường trong lòng cực kỳ kinh hãi. Chàng không hiểu hung thủ là ai mà giết người không lộ hình tích? Chàng hối hận tự trách:

- Giả tỷ mình không cắm đầu ăn uống thì đã phát giác ra kẻ nào hạ thủ rồi.

Cam Đường đảo mắt nhìn hết thảy mọi người rất mau mà không thấy ai khả nghi.

Chàng nghĩ thầm:

- Lão già này bị hạ sát chắc có liên quan đến Bạch Bào quái nhân, vì câu chuyện của lão đã khinh mạn Tử Thần. Trừ Bạch Bào quái nhân cùng bọn thủ hạ của hắn, trên chốn giang hồ khó mà kiếm ra được những tay cao thủ bản lãnh ghê gớm đến thế!

Gã hán tử ngồi cùng bàn với lão già ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Nhị gia! Sao không nói nữa đi? Tửu bảo đâu! Lấyrượu, thức ăn khác ra đây.

Huỵch! Lão già ngã lăn xuống, mọi người bật lên tiếng la hoảng rồi nhốn nháo bỏ chạy. Cả gã hán tử thô lỗ cũng trốn luôn.

Bọn người nhà tửu quán cả kinh thất sắc, không dám chạy lại nhìn lão già xấu xa nữa.

Cam Đường từ từ đứng dậy, toan lại xem lão già bị giết cách nào. Nhưng chàng vừa cất bước thì một thanh âm lạnh lùng đã lọt vào tai:

- Bất tất phải coi nữa. Lão bị xương cá đâm vào huyệt não bộ mà chết.

Cam Đường giật mình kinh hãi, đảo mắt nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy trong góc nhà bên kia có một gã thiếu niên thư sinh, vẻ mặt lầm lì đang ngồi uống rượu.

Trong tửu quán hiện giờ chỉ còn lại hai người là gã thiếu niên này và Cam Đường.

Cam Đường nghe gã thư sinh phát giác ra nguyên nhân cái chết của lão già thì không khỏi rùng mình.

Chàng chăm chú nhìn gã rồi hỏi:

- Tôn tính đại danh huynh đài là gì?

- Tại hạ là Kim Văn Hán.

- Chà! Nhãn lực Kim huynh thiệt phi thường!

- Các hạ quá khen!

- Chắc Kim huynh biết người động thủ là ai rồi?

- Đúng thế!

- Xin hỏi nhân vật nào vậy?

- Xin lỗi các hạ. Bão nhị gia hiển nhiên đã bị vạ miệng. Ta chẳng nên lắp bắp để rước lấy tai họa.

Cam Đường cũng chẳng muốn dây vào vụ này, chàng mỉm cười nói:

- Huynh đài thật là người thận trọng, tại hạ rất kính phục.

Chàng nói xong lấy một đĩnh bạc để trên bàn rồi đứng dậy đi ngay. Gã họ Kim cũng bỏ mặc không hỏi đến tính danh cùng lai lịch chàng nữa.

Cam Đường ra khỏi quán rượu không đầy trăm bước thì đến Cung Thần Kiều.

Chàng đi lên cầu nhìn xuống thì thấy nước chảy cuồn cuộn, hai bên bờ ngàn liễu xanh om. Dưới sông thuyền nhỏ dập dờn. Ngư ông buông câu, nhà chài thả lưới. Chàng thấy đời sống nơi đây ung dung nhàn hạ mà nghĩ ngán cho cuộc đời võ đạo tranh giành trên chốn giang hồ.

Bỗng có tiếng gọi:

- Cam huynh hãy dừng bước!

Cam Đường quay đầu nhìn lại thì thấy gã thư sinh họ Kim đã lên cầu đi theo sau mình. Chàng kinh dị vì không hiểu tại sao đối phương lại biết mình. Chàng nhìn gã một cái rồi hỏi:

- Sao huynh đài biết tại hạ họ Cam?

Kim Văn Hán nở một nụ cười âm thầm, gã đáp:

- Hiện nay Cam huynh lừng lẫy tiếng tăm trong võ lâm, việc đó có chi là lạ?

Cam Đường hững hờ nói:

- Tại hạ không phải họ Cam.

- Tiểu đệ cũng biết huynh đài không phải họ Cam.

- Sao? Kim huynh cũng biết ư?

- Phải rồi!

- Sao Kim huynh lại biết? Xin nói cho nghe!

Kim Văn Hán nở một nụ cười bí mật, ngập ngừng:

- Nói ra... Kể cũng không nên...

Cam Đường xám mặt lại nói:

- Tại hạ không muốn ai ăn nói úp mở.

- Cam huynh muốn bức bách tiểu đệ phải nói ra chăng?

- Có thể như vậy!

- Thực ra là chuyện ngẫu nhiên, vì mới đây tiểu đệ nghe tin bọn đệ tử thuộc Cái Bang đều bị thảm tử trong hang Đại Phật. Động tính hiếu kỳ, tiểu đệ tới đó coi thì vô tình nghe được câu chuyện giữa Cam huynh và Ngọc Điệp bảo chúa.

Cam Đường như bị sét đánh. Toàn thân chàng run bần bật. Thế là thân thế xấu xa của chàng đã đồn đại trên chốn giang hồ thì chàng còn mặt mũi nào mà nhìn thấy ai nữa?

Người chàng loạng choạng lùi lại hai bước. Chàng giận mình không chết ngay được để giải thoát.

Kim Văn Hán xá dài nói:

- Xin thứ cho tiểu đệ đã mạo phạm.

Cam Đường như bị vỡ đầu. Chàng đâm ra tức giận điên khùng. Chàng giận mình, giận hết mọi người, giận mẫu thân và cả phụ thân mà chàng không biết là ai. Để tiết hận chàng nói bằng một giọng lạnh lẽo rùng rợn:

- Kim huynh! Xin Kim huynh đi đi!

Kim Văn Hán ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Cam Đường lớn tiếng:

- Đừng hỏi tại sao nữa! Đi đi thôi!

- Nhưng tiểu đệ chưa hiểu.

Cam Đường bừng bừng sát khí, chàng run lên nói:

- Ngươi không đi ngay thì ta phải giết ngươi.

Kim Văn Hán giật mình lùi lại một bước hỏi:

- Huynh đài nói giỡn đấy chứ?

- Ta nói thiệt đấy!

- Giữa tiểu đệ và huynh đài vốn không thù oán, vì huynh đài bức bách mà tiểu đệ phải nói ra.

- Nếu Kim huynh còn tiếc mạng sống thì đi đi.

- Tiểu đệ không dám với cao đâu.

Cam Đường nghe giọng lưỡi đối phương có vẻ nhiếc móc khinh bỉ mình, liền tiến gần thêm một bước xẵng giọng:

- Kim huynh biết điều thì đi đi, đừng bức bách tại hạ phải ra tay.

Kim Văn Hán cười lạt nói:

- Huynh đài! Huynh đài dù có giết tiểu đệ cũng không cải biến được sự thực.

Huống chi tiểu đệ thật lòng...

Chương 64 - Trong Hang Núi Lâm Vân Bày Trận Thế

Cam Đường mất hết lý trí. Chàng giận như điên lên, muốn động thủ cho hết giận. Chàng tiến lại gần thêm hai bước giơ tay ra nói:

- Xem chừng ta phải động thủ giết ngươi rồi!

Kim Văn Hán lui lại rất nhanh, gã lớn tiếng:

- Cam thiếu hiệp! Thi thiếu chủ! Ha ha!....

Thiệt là tiếng cười mỉa mai độc ác. Kim Văn Hán vọt người chạy đi như một làn khói, chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.

Cam Đường đứng trơ ra như phỗng đá trên cầu. Đầu óc chàng mê loạn trống rỗng...

Không biết chàng đứng đã bao lâu, bỗng bên mình có tiếng người gọi:

- Bái kiến thiếu chủ!

Cam Đường bị tiếng gọi làm cho tỉnh táo lại. Chàng thấy một phu nhân áo xanh không hiểu là ai, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Người đàn bà áo xanh khom lưng đáp:

- Thuộc hạ là phân đàn chúa Trần Vân Nương phái Kỳ Môn.

- Mụ là... phân đàn chúa phái Kỳ Môn ư?

- Chính phải!

- Kiếm tại hạ có việc chi?

- Bẩm thiếu chủ!....

Cam Đường trong lòng đang khó chịu, nghe mụ kêu mình là thiếu chủ thì không chịu được, nhất là ba chữ Kỳ Môn phái làm cho chàng nhớ tới bà mẹ bất trinh, chàng điên tiết lên nói:

- Ta không phải là thiếu chủ chi hết!

Trần Vân Nương vừa kinh hãi vừa thẹn thùng lùi lại hai bước, líu lưỡi nói không ra tiếng.

Thái độ khác thường của Cam Đường làm cho mụ hoảng hốt luống cuống không hiểu gì cả. Cam Đường lạnh lùng nói:

- Ta đi đây!

Rồi chàng loạng choạng đi về đầu cầu bên kia, trông không còn ra người biết võ công nữa. Qua cầu đến đường quan đạo bằng phẳng, nhưng chàng không theo đường cái lại rẽ vào khu hoang dã mà đi. Chính chàng cũng không hiểu tại sao mình lại đi như vậy. Chàng hoang mang thất thểu cất bước.

Phân đàn chúa Trần Vân Nương rượt theo, cất tiếng gọi:

- Thiếu chủ! Thiếu chủ...

Cam Đường dừng bước quay lại. Trần Vân Nương nhìn tia mắt chàng cực kỳ kinh hãi.

Cam Đường đổi giọng hỏi:

- Trần phân đàn chúa! Phân đàn chúa muốn nói chi?

- Thiếu chủ làm sao vậy?

- Phân đàn chúa đừng kêu tại hạ bằng thiếu chủ nữa.

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả. Tại hạ không phải là thiếu chủ.

Trần Vân Nương nghẹn lời một lúc rồi mới ấp úng:

- Ty tòa... có việc bẩm báo.

- Việc gì?

- Việc này có liên quan đến tiểu thư...

Trong tiềm thức, Cam Đường vẫn còn mối tình cảm sâu xa với Lâm Vân. Nghe mụ nói vậy, vẻ mặt chàng hòa hoãn lại, chàng hỏi:

- Tiểu thư làm sao?

- Theo báo cáo của đệ tử ty tòa thì dường như tiểu thư hiện lánh ở trong khe núi sau Ngũ Hổ Lĩnh. Ty tòa đã cho phi báo về lệnh chúa. May gặp thiếu chủ ở đây, thiệt hay biết mấy!

- Qúy tòa nói “dường như” là nghĩa làm sao?

- Vì trong khe núi này có phát hiện ra một kỳ trận của bản môn. Tiểu thư lại rất tinh thông trận mạc, nên theo phán đoán của ty tòa thì tất tiểu thư ẩn thân ở trong khe núi. Tiểu thư vì thiếu chủ mà chạy đi. Vậy ty tòa nói cho thiếu chủ hay, để thiếu chủ tìm đến khuyên tiểu thư trở về...

- Ngũ Hổ Lĩnh ở đâu?

- Ở ngoài thành Đăng Phong cách núi Tung Sơn không xa mấy.

Cam Đường cúi đầu ngẫm nghĩ chẳng hiểu có nên tìm đến gặp Lâm Vân không?

Chàng nghĩ tới đã gặp mặt nàng tất sinh phiền nhiễu. Tình cảm càng gia tăng thì sự đau khổ của mình càng dữ dội. Trái lại bỏ mặc nàng không hỏi gì đến thì cả tình lẫn lý đều không xuôi chút nào. Sau một lúc ngẫm nghĩ, tinh thần chàng tỉnh táo, chàng nghiến răng hỏi:

- Bữa nay đi còn kịp không?

- Đến Đăng Phong thì không thành vấn đề, nhưng còn vào núi thì phải cho đến sáng mai.

- Được rồi! Vậy chúng ta đi!

Phía sau ngọn cao nhất dãy Ngũ Hổ là một khe núi khô khan. Hai bên sườn núi cao chót vót và nhẵn bóng như gương. Ngoài cửa khe sâu đến mười trượng, đá mọc ngổn ngang. Trong khe núi cây cối mọc lơ thơ. Đứng ngoài trông chẳng có gì khác lạ, nhưng thực ra đây là một khe núi đi vào gặp rất nhiều chướng ngại vật, vì nơi đây có bố trí một kỳ môn trận thế. Nếu không am hiểu thế trận thì không thể đi vào được.

Mấy bóng người nhấp nhô ngoài cửa khe núi. Trên mặt đất ba gã hán tử áo đen nằm lăn ra đó, vết máu loang lổ dường như bị thương rất nặng.

Bọn này chính là Cam Đường, phân đàn chúa Trần Vân Nương cùng mấy tên thủ hạ.

Trần Vân Nương vẻ mặt đăm chiêu nói:

- Không ngờ tiểu thư lại ra tay đánh người đến bị trọng thương!

Một người nằm đó vừa rên vừa đáp:

- Nếu đệ tử không biết tùy cơ ứng biến thì đã toi mạng mất rồi.

- Sao ngươi không giải thích cho tiểu thư nghe.

- Không kịp! Vừa mới thấy mặt tiểu thư đã động thủ luôn.

- Tình trạng... tiểu thư thế nào?

- Thần trí tiểu thư thay đổi rất nhiều.

- Ngươi bảo tiểu thư tinh thần thất thường rồi ư?

- Cứ theo thuộc hạ xét đoán thì rất có thể như vậy. Tiểu thư... tiểu thư...

- Tiểu thư làm sao? Bất luận tình trạng tiểu thư thế nào ngươi cứ nói thực.

- Tiểu thư vừa thấy mặt đệ tử đã nói ngay:

“Được lắm! Các ngươi giết chàng thì phải thường mạng...” - Tiểu thư nói ai?

- Chắc là tiểu thư nói thiếu chủ.

- Ủa!

Cam Đường run lên. Chàng nghĩ đến Lâm Vân vì mình mà tinh thần mê loạn. Lúc nàng chạy đi, nàng yên trí là mình không thoát khỏi tay ngoại tổ phụ Tam Mục lão nhân. Nàng có biết đâu cuộc đấu sinh tử biến hóa thành ra người trong một nhà.

Phân đàn chúa Trần Vân Nương nhìn Cam Đường hỏi:

- Thiếu chủ! Bây giờ biết xử trí thế nào?

Cam Đường nói bằng một giọng thẫn thờ:

- Tại hạ thử tiến vào xem.

- Phải rồi! Thiếu chủ phải đi mới được và nên đi một mình. Bây giờ xin thiếu chủ hãy ghi nhớ cách ra vào trong trận.

Trần Vân Nương nói xong bẻ một cành khô vạch xuống đất vừa khuyên vừa điểm thành một đường con để đi qua những đống đá loạn xạ.

Cam Đường nhìn nhận một lúc rồi nói:

- Tại hạ xin theo lời chỉ giáo.

Đoạn chàng băng mình chạy vào trong trận. Kỳ Môn trận thế tuy huyền diệu vô cùng, nhưng một khi đã biết rõ yếu quyết thì chẳng có gì khó khăn cả, mà những đống đá ngổn ngang hoặc cây cối lôi thôi kia cũng không cản trở được.

Chỉ trong khoảnh khắc Cam Đường đi qua kỳ trận. Chàng dừng bước đưa mắt nhìn ra thì thấy trên phiến đá lớn có một bóng người cô độc thê lương. Nàng chính là Lâm Vân.

Cam Đường ngẩn người ra. Những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn. Chàng ôn lại những màn kịch đã qua từ lần gặp nhau đầu tiên trong nhà lữ điếm cho đến lúc nàng liều mạng cứu mình.

Chàng xếp đặt những màn kịch đó theo thứ tự rồi len lén tiến gần lại như ma quỷ ẩn hiện.

Gần tới nơi chàng thấy Lâm Vân hình dung tiều tụy, quần áo tả tơi. Tay nàng vỗ vào phiến đá núi. Cặp mắt nàng đỏ như máu. Tóc mây bỏ xõa xuống. Nàng nhìn ra phương trời xa thẳm.

Lâm Vân dường như chưa phát giác ra Cam Đường tới nơi. Miệng nàng vẫn lẩm bẩm:

- Chỉ cần sao lòng tựa cánh thoa vàng thì người dù ở trên trời hay ở dưới nhân gian cũng có ngày gặp mặt... Ở trên trời nguyện làm chim liền cánh. Ở dưới đất nguyện làm cây liền cành. Trời cao đất rộng còn có ngày cùng tận. Hận này muôn kiếp biết thuở nào nguôi.

Cam Đường lòng đau như cắt, hai hàng lệ nhỏ xuống ròng ròng. Chàng muốn chạy lại ôm lấy nàng mà hôn... Nhưng chàng nghĩ lại thân thế xấu xa của mình. Tấm lòng tự ty ngăn trở không cho chàng hành động.

Chàng biết mình cần phải bình tĩnh để xử trí trước cảnh ngộ ngày, không thì hậu quả đáng sợ vô cùng, vì chàng chẳng còn mặt mũi nào làm con người đường đường chính chính được. Chàng phải cố gắng lắm mới cất tiếng run run gọi:

- Vân thư!

Lâm Vân như người bị rắn cắn giật nảy mình lên. Nàng nhảy khỏi phiến đá trợn mắt lên nhìn Cam Đường.

Coi ánh mắt nàng tán loạn ngớ ngẩn đủ biết nàng không nhận ra chàng. Mối hận độc hiển hiện

trên cặp mắt nàng trông rất khủng khiếp.

Cam Đường lại một phen tan nát gan vàng. Chàng la lên:

- Vân thư! Vân thư không nhận ra ta nữa ư?

Cặp mắt Lâm Vân vẫn không rời khỏi Cam Đường. Vẻ mặt nàng chuyển biến từ hoang mang sang kinh nghi, rồi từ kinh nghi biến thành căm hận. Nàng hằn học hỏi:

- Ngươi... là ai?

- Vân thư! Biểu huynh đây mà!

- Ngươi... là ma quỷ. Ngươi lừa ta. Y chết rồi. Bọn ngươi giết y rồi. Nạp mạng đi!

Nàng vừa gầm thét vừa nhảy xổ lại phóng chưởng đánh tới.

Binh binh! Cam Đường loạng choạng lùi lại hai bước. Chàng không né tránh mà cũng không đón đỡ, chàng cho là nhận lấy mấy phát chưởng này để đền tội. Vẻ mặt chàng cực kỳ đau khổ, không phải đau về thân thể mà là đau khổ về tinh thần. Tâm tình chàng lúc này đố ai mà hiểu được?

Lâm Vân tuy thần trí mê loạn, nhưng công lực vẫn còn. Luồng lực đạo lúc này so với bình thời còn mãnh liệt hơn. Nàng ngừng một giây rồi lại đánh ra. Võ học phái Kỳ Môn đã kỳ bí huyền diệu, nàng lại nhằm những chỗ trí mạng mà đánh.

Cam Đường ráng chịu đựng những đòn điên khùng của Lâm Vân. Chàng lùi luôn mấy bước. Tuy võ học của phái Thiên Tuyệt khác với võ học thông thường ở chỗ kinh mạch đi ngược đường, những huyệt đạo trọng yếu bị đánh trúng không đến nỗi mất mạng, nhưng dù sao chàng cũng là con người bằng thịt bằng xương mà Lâm Vân lại không phải là tay nội lực tầm thường.

Người chàng trúng đến hàng trăm phát chưởng, chàng oẹ lên một tiếng, miệng vọt máu tươi phun cả vào mặt Lâm Vân. Mặt mũi và quần áo nàng loang lổ đỏ lòm.

Nhưng biến diễn này dường như đã hạ bớt máu điên khùng của Lâm Vân. Nàng ngồi phệt xuống đất không nói gì nữa mà cũng không cử động.

Cam Đường nở một nụ cười thê thảm. Sau một trận đòn như sấm sét, chàng cảm thấy khoan khoái trong lòng tựa hồ mối đau khổ trong tâm linh giảm bớt đi nhiều.

Cam Đường nhìn Lâm Vân thì thấy nàng tựa như xác chết còn biết chạy nhảy.

Chính nàng cũng là người có xác không hồn.

Giữa lúc ấy, bóng trắng thấp thoáng vọt đến nhanh như điện. Rõ ràng là một thư sinh mặt đẹp như ngọc. Gã chính là Lâm Bằng, bào đệ Lâm Vân.

Lâm Bằng nhìn Lâm Vân một lúc rồi đột nhiên quát lên:

- Cam Đường! Ta phải giết ngươi!

Gã vung chưởng đánh vào trước ngực Cam Đường.

Cam Đường đã hứng chịu hàng trăm phát chưởng của Lâm Vân. Nếu chàng không có thần công bảo vệ tâm mạch thì tánh mạng chàng đã quy tiên rồi. Chàng còn chịu làm sao nổi đòn đánh của Lâm Bằng?

Sầm!

Cam Đường lùi luôn ba bốn bước. Chàng rên một tiếng, vòi máu vọt đi càng xa hơn nữa.

Lâm Bằng thấy Cam Đường không né tránh, không phản kích mà cũng không vận công để chống đỡ thì ngẩn người ra. Gã biết rằng mình không phải là đối thủ của Cam Đường. Gã ra tay chẳng qua chỉ vì nóng giận.

Cam Đường vuốt máu trên miệng nói:

- Lâm Bằng! Hiền đệ đến đây vừa khéo!

Lâm Bằng thấy Lâm Vân đầy mình những máu thì run lên hỏi:

- Ngươi đã làm gì tỷ nương ta?

Cam Đường da mặt co rúm, chàng hỏi lại:

- Ta làm gì nàng? Ha ha...

- Cam Đường! Ngươi cười chi vậy?

- Phải rồi! Có gì đáng cười đâu?

- Ngươi lòng lang dạ thú đánh thư thư ta đến thế này ư?

- Ngươi trông thấy ta động thủ hay sao?

Lâm Bằng ngạc nhiên nhìn kỹ lại, gã biết rõ đầu đuôi thì trong lòng đã có ý hối hận. Nhưng gã đầy máu nóng của người tuổi trẻ. Gã thấy thư thư lâm vào tình trạng cực kỳ đau khổ, gã vẫn căm hận nói:

- Cam Đường! Nếu thư thư ta mà có mệnh hệ nào thì người phải thường mạng.

Cam Đường nhăn nhó cười đáp:

- Biểu đệ! Điều đó ngươi bất tất phải quan tâm. Ta tự xếp đặt lấy mình ta.

Lâm Vân chợt ngoảnh đầu ra nhìn thấy Lâm Bằng. Thoạt tiên nàng lộ vẻ đau khổ.

Sau nàng quát lên:

- Hung thủ! Mi phải đền mạng!

Nàng nhảy xổ lại vung chưởng đánh Lâm Bằng.

- Thư thư! Tiểu đệ đây mà!

Gã vừa la vừa nhảy lùi lại đến bảy tám thước, tránh khỏi phát chưởng ghê hồn.

Lâm Vân thấy chưởng đánh không trúng, nàng chẳng chịu thôi lại phóng chưởng ra như vũ bão.

May ở chỗ cùng một đường võ công nên Lâm Bằng né tránh dễ dàng. Nhưng né tránh mãi mà trong lòng lại phiền não, gã đâm ra luống cuống.

Cam Đường thấy vậy liền tiến lại điểm huyệt Lâm Vân.

Lâm Vân người nhũn ra ngã lăn xuống đất.

Lâm Bằng không nhịn được dòng châu lã chã tuôn rơi. Cốt nhục thâm tình, lòng gã se lại.

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Bây giờ ta hãy trị chứng mất trí cho nàng.

- Liệu ngươi có chữa được không?

- Ta cứ hết sức xem sao. Đây là lần thứ nhứt ta thử thủ thuật này.

Cam Đường móc trong bọc ra một viên Phục Thần Hoàn nhét vào miệng Lâm Vân. Viên Phục Thần Hoàn này của Thái phu nhân đưa cho Cam Đường để trị bệnh cho gã điên gửi ở đà chúa phân đàn Đồng Bách là Lã Hữu Tín. Nhưng gã điên này đã cùng đệ tử cả một phân đà Cái Bang bị Bạch Bào quái nhân tàn sát trong hang Đại Phật. Không ngờ viên thuốc này lại dùng để chữa Lâm Vân. Thế mới biết nhất ẩm nhất trác đều có tiền định.

Cam Đường lại ngồi xếp bằng xuống bên Lâm Vân điểm vào những đại huyệt trong người nàng.

Lúc chàng chạm tay vào tấm thân mềm mại của Lâm Vân, chàng không khỏi nhớ đến màn kịch ở trong núi Thái Hàng. Chàng đã chữa thương cho nàng và khám phá ra nàng là nữ nhi. Trái tim chàng bất giác đập thình thình. Nhưng chàng kìm hãm lại được.

Trị bịnh mất trí không phải là chuyện tầm thường. Chỉ sơ sót một chút là đi đến chỗ nguy hiểm ngay.

Cam Đường theo lời chỉ dẫn của Thái phu nhân, hết lòng cứu chữa. Vì chàng hao tổn chân nguyên quá nhiều nên đụng đến nội thương. Miệng chàng ứa máu tươi ra.

Nhưng chàng phải ráng chịu.

Lâm Bằng thấy thế, không khỏi sinh lòng áy náy.

Sau một giờ điều trị, Cam Đường dừng lại mắt trợn lên.

Lâm Vân tâm thần đã phục hồi. Nhưng huyệt đạo vẫn chưa giải khai nên nàng không cử động được.

Nàng bâng khuâng đưa mắt nhìn qua liếc lại dường như chưa hiểu rõ đầu đuôi.

Cam Đường chợt nhớ ra. Chàng liền điểm vào Thụy Huyệt cho nàng rồi quay lại bảo Lâm Bằng:

- Để nàng ngủ đi nửa giờ rồi hãy giải khai huyệt đạo. Nhưng...

Bây giờ vẻ mặt Lâm Bằng đã thay đổi. Gã khích động hỏi:

- Nhưng làm sao?

- Khi nàng tỉnh dậy có những cử động bất ngờ, biểu đệ phải cẩn thận lắm mới được.

- Được rồi!

- Ta phải đi đây.

Cam Đường nói xong đứng dậy. Mục đích chàng điểm huyệt Lâm Vân là không muốn cho nàng gặp mặt mình nữa. Chàng sợ không kiềm chế nổi tình cảm. Chàng muốn rằng Lâm Vân hoàn toàn khôi phục thì chàng đã dời xa nàng rồi. Đó là một quyết định rất đau khổ cho chàng.

Lâm Bằng kinh hãi hỏi:

- Sao biểu huynh lại đi?

Cam Đường cố che giấu nỗi khổ tâm không để lộ ra ngoài mặt. Chàng lạnh lùng đáp:

- Ta còn có việc gấp phải làm, không thể chần chờ một khắc nào nữa.

- Biểu ca không chờ thư thư tỉnh lại ư?

- Thời gian không cho phép.

Lâm Bằng sinh lòng ngờ vực nhìn Cam Đường hỏi:

- Biểu ca! Dường như biểu ca không nói đúng sự thực.

Cam Đường lòng se lại, chàng nghiến răng đáp:

- Biểu đệ! Ta có việc nói cho ngươi rõ.

- Xin biểu ca cho hay!

- Chuyến này ta đi hành động một việc lớn cho phái Thiên Tuyệt, chưa hiểu hung kiết ra sao. Nếu trong vòng một tháng mà không có tin tức gì, tức là ta không còn ở chốn nhân gian này nữa...

Lâm Bằng kinh hãi hỏi:

- Biểu ca! Biểu ca nói gì vậy?

Cam Đường cố nén mối xúc động đáp:

- Ta đã chịu ơn lớn của phái Thiên Tuyệt gây dựng cho, mình chẳng thể từ khước được, nên ta không kể gì đến chuyện sinh tử nữa.

- Việc gì mà ghê gớm đến thế?

- Về điểm này ta không thể nói được. Mong rằng biểu đệ tha thứ cho.

- Nếu thư thư hỏi đến biểu ca. Vạn nhất y không chịu nổi lại bị xúc động lần thứ hai thì làm thế nào?

- Cái đó... ngươi thay ta mà xin nàng lượng thứ cho, vì ta không còn cách nào để nhìn thấy nàng được nữa.

Bỗng một thanh âm lạnh như băng cất lên:

- Thế thì ngươi cứu y làm chi? Thà là để y mắc chứng điên rồ suốt đời còn hay hơn.

Cam Đường như bị sét đánh. Chàng quay phắt lại rồi thộn mặt ra. Chàng tưởng chàng như mình xẩy chân té từ trên cao muôn trượng. Tâm thần chàng rất đỗi bàng hoàng...

Chàng tưởng chừng chết đi còn dễ chịu hơn. Chàng không biết xử trí thế nào trước tình trạng này và không biết đặt mình vào đâu. Quyết tâm của chàng lại qua một lần thử thách.

Người mới đến đó chính là mẫu thân Lâm Vân và là a di Cam Đường, tức Kỳ Môn lệnh chúa Châu Ngọc Phương. Cam Đường thấy nét mặt bà lạnh như băng sương và đầy vẻ giận dữ, khác với mọi khi là bà không che mặt bằng tấm sa đen.

Lâm Bằng khẽ cất tiếng gọi:

- Mẫu thân!

Kỳ Môn lệnh chúa nhìn Lâm Vân như người đang ngủ li bì thì nổi lòng thương xót, bà quay lại hỏi Cam Đường:

- Hài tử! Ngươi nhẫn tâm được ư?

Chương 65 - Tụ Khôi Các Cam Đường Ra Oai

Cam Đường run lên. Chàng ấp úng hỏi:

- Di mẫu! Tiểu điệt nói gì với biểu đệ, di mẫu đã nghe hết rồi hay sao?

- Hừ! Hài tử! Y đã vì ngươi nên nỗi thân tàn ma dại thế này. Ngươi còn nhẫn tâm ruồng bỏ y hay sao?

- Không phải là... tiểu điệt ruồng bỏ nàng.

- Vậy thì vì lẽ gì?

- Tiểu điệt có chỗ khổ tâm khôn tả...

- Phải chăng ngươi đã yêu một đứa con gái khác xinh đẹp hơn Lâm Vân?

- Không phải thế! Tiểu điệt xin phát thệ là tấm lòng thương yêu đối với biểu thư dù chết cũng không biến đổi.

- Ngươi có nỗi khổ tâm gì thử nói cho ta nghe.

Cam Đường trong lòng khích động vô cùng, nhưng không bề mở miệng. Chẳng lẽ chàng lại đem việc mẫu thân thất tiết và mình không phải họ Cam ra nói với di mẫu?

Có khi di mẫu chàng cũng biết rồi, dù bà chưa biết thì rồi cũng có người nói đến tai.

Cam Đường nhìn Kỳ Môn lệnh chúa bằng con mắt đau khổ, chàng đáp:

- Di mẫu! Rồi di mẫu sẽ biết chuyện này.

Kỳ Môn lệnh chúa hậm hực hỏi:

- Hài tử! Thái độ của ngươi đối với bậc trưởng bối như vậy là không được. Giờ ta hãy hỏi ngươi, Vân nhi tỉnh lại rồi, y biết rõ sự tình, chứng bịnh lại tái phát hoặc y sẽ liều mình thì sao?

Cam Đường buồn rầu đáp:

- Chắc nàng sẽ lượng thứ cho tiểu điệt.

- Hừ! Lượng thứ? Tình trạng này còn chưa cho ngươi thấy rõ hậu quả hay sao?

Ngươi nói là hành động một việc lớn cho phái Thiên Tuyệt chẳng rõ cát hung. Ta chưa bàn tới chuyện đó là chân hay giả, nhưng trong mình ngươi còn mối huyết cừu, còn mẹ già tựa cửa mong chờ, mà ngươi vẫn liều mạng mạo hiểm được ư?

- Huyết cừu nào? Ha ha!...

Cam Đường buông tiếng cười khô khan. Chàng ngửa mặt lên trời muốn khóc mà không có nước mắt.

Thái độ khác thường của chàng khiến cho Kỳ Môn lệnh chúa không nhẫn nại được nữa. Bà có cảm giác là Cam Đường đã gặp một buộc biến thiên rất lớn, nhưng sự biến đổi tính tình này từ đâu mà có thì bà không thể nghĩ ra được.

Bà hỏi:

- Hài tử! Dường như ngươi có tâm sự khó nói lắm phải không?

Cam Đường miễn cưỡng gật đầu đáp:

- Chính thế! Chẳng những khó nói mà lại không nỡ nói ra.

- Hài tử! Ngươi không tiện nói với ta nhưng chắc có thể trình bày với mẫu thân.

Cam Đường thở dài ngập ngừng:

- Mẫu... thân...?

- Ngươi làm sao vậy?

Cam Đường ruột đau như cắt, chính ra chàng phải hỏi mẫu thân xem người đã tư thông với bà là ai? Chàng đúng họ gì? Tại sao bà có hành động vô sỉ?

Nhưng chàng biết rõ để mà làm gì?

Kỳ Môn lệnh chúa lại gạn hỏi:

- Hài tử! Ngươi có chuyện chi mà khổ tâm vậy?

Cam Đường nghiến răng, run lên đáp:

- Xin di mẫu về hỏi gia mẫu, chính người phải biết rõ. Điệt nhi... hận người lắm!

Chàng nói tới hai chữ sau cùng thì sa nước mắt. Đột nhiên chàng băng mình chạy ra phía cửa khe núi.

- Cam Đường! Quay lại đã!

Kỳ Môn lệnh chúa gọi giật giọng, nhưng Cam Đường lờ đi như không nghe thấy.

Chàng tăng gia cước lực chạy thật nhanh, chớp mắt đã mất hút.

Lâm Bằng kinh hãi hỏi:

- Mẫu thân! Biểu ca có chuyện gì vậy?

Kỳ Môn lệnh chúa bâng khuâng lắc đầu đáp:

- Ta cũng không biết. Dường như y có một nỗi khổ tâm ghê gớm nên mới thốt ra lời căm hận mẫu thân. Ta không thể nào hiểu được là chuyện gì. Có khi di mẫu ngươi biết đó, để về hỏi lại y coi.

- Nghe giọng nói của biểu ca thì dường như y có ý đoạn tuyệt thân tình trong nhà.

- Tại sao vậy? Hay là giữa mẹ con y có xảy chuyện phi thường? Chuyện hiểu lầm ngày trước cũng đã sắp gây nên tấm bi kịch tiêu diệt luân thường. Hỡi ôi!...

- Lúc đề cập đến mối huyết cừu, biểu ca dường như đau khổ vô cùng.

- Ngươi phải mau về thông báo cho di mẫu. Ngươi đi trước rồi ta sẽ theo sau.

Nhắc lại Cam Đường đi luôn một mạch ra khỏi khu rừng. Chàng hấp tấp theo đường hướng bắc mà đi. Trái tim chàng tan nát, cơ hồ không còn đủ dũng khí để làm việc báo ơn nghĩa mẫu nữa.

Cam Đường vừa đi vừa hối hận là đã thổ lộ với di mẫu tấm lòng oán hận mẫu thân. Thực ra trong đầu óc chàng chồng chất rất nhiều mối hận.

Chàng sợ đi đường có người nhận ra mình, liều mua một bộ quần áo mộc mạc giả làm một gã thiếu niên ở nông thôn mặc vào mình. Chàng không dám nghĩ tới sau khi Lâm Vân tỉnh lại sẽ có phản ứng gì.

Một hôm chàng đi tới đất Dĩ Thủy, chỉ còn qua sông Hoàng Hà là gần đến nơi.

Chàng ăn uống xong định ra bờ sông thì thấy một gã hán tử mặt vàng như nghệ, quần áo lam lũ, chạy đến bên mình. Gã ngó chàng một lúc dường như có điều muốn nói mà không dám mở miệng.

Cam Đường bất giác dừng bước lại chăm chú nhìn gã.

Gã mặt vàng lặng lẽ đi ngay.

Cam Đường cất bước đi nhanh về phía trước. Không ngờ gã mặt vàng bây giờ lại lùi về phía sau. Cam Đường đi tới chỗ đông người liền quanh theo đường cánh cung để chạy tới sau lưng hán tử.

Hán tử mặt vàng không hay biết. Gã thấy mất bóng chàng vội đuổi theo thật lẹ, nhìn ngang nhìn ngửa chăm chú ngó vào những người qua đường. Vẻ mặt gã ra chiều chán nản.

Cam Đường khẽ vỗ vai hán tử gọi:

- Này ông bạn! Phải chăng ông bạn muốn kiếm tại hạ?

Hán tử mặt vàng tựa hồ bị rắn cắn giật nảy mình. Gã quay đầu nhìn lại thấy Cam Đường thì lộ vẻ vui mừng, nhưng vẫn chưa hết ngờ vực. Gã nói:

- Các hạ có ống tiêu bằng trúc cho tại hạ mượn xem một chút được không?

Cây Long Phụng Trúc Tiêu nguyên là tín vật của Ngọc Nhãn Khất Lương Thượng Thông, thủ tòa trưởng lão Cái Bang tặng chàng vì ơn đức giải tai nạn cho Cái Bang. Đệ tử Cái Bang nhìn thấy trúc tiêu là lập tức chàng sai bảo điều gì cũng được.

Hán tử mặt vàng yêu cầu việc này là phạm vào một điều tối kỵ trong võ lâm.

Cam Đường lạnh lùng hỏi lại:

- Ông bạn là cao nhân phương nào?

Gã mặt vàng ấp úng:

- Tại hạ... là Ngô Tôn Đức.

- Ông bạn hỏi đến trúc tiêu của tại hạ làm chi?

- Vì tại hạ rất quen thuộc ống tiêu đó. Xin các hạ lấy ra cho tại hạ coi một chút.

Cam Đường cầm trúc tiêu giơ lên nói:

- Ông bạn coi đi!

Hán tử mặt vàng khẽ la lên:

- Long Phụng Trúc Tiêu! Phải chăng... các hạ là Thi thiếu chủ?

- Sao ông bạn biết?

- Xin các hạ theo tiểu nhân!

- Ông bạn hãy nói rõ thân thế mình trước đã.

Hán tử mặt vàng đưa mắt nhìn quanh không thấy ai liền nói rất khẽ:

- Tiểu nhân là Ngô Tôn Đức, đệ tử dưới trướng phân đà Nam Chi sông Hoàng Hà.

Cam Đường sửng sốt hỏi:

- Ông bạn là đệ tử Cái Bang ư?

- Chính phải!

- Không đúng rồi.

- Xin thiếu chủ dừng bước lại nói chuyện.

- Cách ăn mặc của ông bạn...

- Vì muốn che tai mắt người ngoài, bất đắc dĩ tiểu nhân phải thay đổi trang phục.

- Vậy ông bạn dẫn đường cho ta.

Hai người một trước một sau đi vào một nơi vắng vẻ. Ngô Tôn Đức quỳ xuống nói:

- Đệ tử xin tham kiếm trưởng lão.

Cam Đường biết đây là lề luật Cái Bang, đệ tử thấy tín vật cũng như thấy người.

Chàng cầm ống tiêu trong tay nhận lễ của đối phương rồi hỏi:

- Có việc gì vậy?

Ngô Tôn Đức đứng dậy, vẻ mặt bi phẫn đáp:

- Hai phân chi Nam Bắc sông Hoàng Hà vừa bị khuynh đảo. Bọn đệ tử mười phần có đến chín bị tử nạn. Còn một ít phải ly tán bốn phương, không ai dám xuất hiện bằng trang phục chân chính. Đêm qua phân đà đã bị phá tan.

- Ai đã gây ra vụ này?

- Tử Vong sứ giả.

- Sao? Tử Vong sứ giả ư?

- Chính phải!

- Tổng đà có phản ứng gì không?

- Sau khi xảy biến cố, ban vụ tổng đà hầu như đình đốn. Các phân đà đều tự lo cho mình. Thiệt là một hiện tượng vô cùng bi thảm, trước nay chưa từng có trong bản bang.

- Ông bạn có kế hoạch gì không?

- Không có! Tiểu nhân thấy thiếu chủ mang ống trúc tiêu và có được nghe người ta mô tả tướng mạo thiếu chủ, nên mạo muội tỏ bày thân phận. Bọn đệ tử còn sống sót cũng được vài chục. Thiếu chủ có sai khiến điều gì không?

Cam Đường trong lòng vô cùng cảm động. Đối phương vừa gặp đại nạn mà vẫn tuân theo mệnh lệnh của tổng đà. Chàng nghĩ tới thế lực Cái Bang ở khắp thiên hạ mà nay bị một phen xiểng liểng. Chàng không nỡ bỏ qua liền hỏi:

- Tại hạ không có việc gì phải nhọc lòng ông bạn. Phải chăng Ngô bằng hữu hiện giờ là người phụ trách ở khu này?

- Đúng thế! Tổng đà có mật lệnh cho tiểu nhân tạm thời phụ trách.

- Ngô bằng hữu có biết gì về Tử Vong sứ giả không?

- Tiểu nhân không biết.

- Liệu hắn còn ở gần đây không?

- Tiểu nhân hoài nghi người chủ trương võ trường trong thành Dĩ Thủy cùng một phe với Tử Vong sứ giả.

- Sao ông bạn biết?

- Đệ tử bản môn phát hiện quái nhân áo trắng vẫn ra vào võ trường, mà võ trường không xảy chuyện gì.

- Võ trường đó có tánh cách gì đặc biệt không?

- Võ trường này thành lập chưa đầy hai năm mà các thị trấn lớn hai mặt Nam Bắc thành Khai Phong đều có mở võ trường.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Có lẽ võ trường này là do Bạch Bào quái nhân phái người sáng lập ra để huấn luyện nhân tài phục vụ cho hắn. Hành vi của Bạch Bào quái nhân tựa hồ muốn làm vua thiên hạ. Hắn thu nạp rất nhiều đệ tử, khuếch trương thế lực. Đồng thời phá tan các môn phái lớn để toan bề nhất thống võ lâm. Đó là một việc rất rõ rệt. Tuy mình không muốn can dự vào chuyện thị phi,

nhưng đã cầm cây trúc tiêu này thì cũng nên hết sức một phen. Và đây cũng là một cơ hội để trả tín vật về cho Cái Bang.

Nghĩ vậy chàng liền hỏi:

- Chi đà của ông bạn hiện lập ở đâu?

Ngô Tôn Đức trỏ tay về phía đông đáp:

- Hiện ở Tụ Khôi Các ngoài cửa đông thành Dĩ Thủy.

- Được rồi. Bây giờ ông bạn lập tức truyền lệnh cho các đệ tử quay về và cho đồn đại tin tức đêm nay sẽ khôi phục phân đà ra ngoài.

- Cái đó...

- Ông bạn cứ theo lời tại hạ là được.

Ngô Tôn Đức vâng lời tuy lòng vẫn còn lo sợ. Vì Cam Đường cầm trúc tiêu trong tay thì lời chàng nói ra là mệnh lệnh. Y không dám nói gì nữa, thi lễ cáo từ đi ngay.

Thế là Cam Đường vì việc này mà đình lại không qua sông nữa. Chàng quay về quanh quẩn mấy vùng phụ cận rồi vào tửu quán uống rượu để giết thì giờ.

Đến lúc huỳnh hôn, Cam Đường mới đi về phía Tụ Khôi Các ngoài cửa đông thành Dĩ Thủy.

Cách kiến trúc tòa nhà này rất là cổ lỗ. Nơi đây hoang lương tịch mịch, bình thường ít có vết chân người, nên những kẻ hành khất mượn làm nơi ở đậu.

Vào khoảng canh hai, trong Tụ Khôi Các củi cháy bừng bừng. Mấy chục khất cái ngồi rải rác quanh đống lửa. Người nào cũng vẻ mặt hoảng hốt chờ đợi xem vận mạng sẽ ra sao.

Ngô Tôn Đức tạm giữ chức đà chúa ngồi một mình trước hương án.

Trống điểm canh ba. Mười mấy bóng người vọt về phía Tụ Khôi Các rồi ngấm ngầm vây bọc chung quanh. Một bóng người áo trắng nhảy xổ vào trong sân. Mấy chục đệ tử Cái Bang hoảng hốt đến cực điểm, mắt ngó ra ngoài thì chỉ thấy một màu tối đen như mực. Trong lòng đã hồi hộp bây giờ càng khủng khiếp hơn. Kiếp dư sinh của họ làm mồi nhử Tử Vong sứ giả chưa hiểu hung cát ra sao.

Cam Đường vẫn chưa xuất hiện khiến bọn họ càng thêm lo lắng.

Ngô Tôn Đức quay vào hương án thắp đèn nến lên. Trống ngực đánh thình thình.

Y nghĩ rằng nếu Tử Vong sứ giả xuất hiện đột ngột mà Thi thiếu chủ, người mang tín vật của trưởng lão, lại không đến thì hậu quả dĩ nhiên bi thảm vô cùng. Muốn giải quyết bọn họ, Tử Vong sứ giả chỉ cất tay một cái là xong.

Một bầu không khí im lìm nặng trịch phủ Tụ Khôi Các.

- Úi chao!

Một tiếng la hoảng khiến cho mấy chục đệ tử Cái Bang lại kinh hồn táng đởm.

Dưới ánh hỏa quang chập chờn, bóng người áo trắng che mặt lập lờ xuất hiện ngay trước cửa các. Huyết dịch trong người những đệ tử Cái Bang như ngừng cả lại.

Làn kiếm quang trong tay Tử Vong sứ giả đã bức bách mọi người phải ngừng thở.

Mấy chục đệ tử Cái Bang chẳng ai bảo ai đều đứng cả dậy thành hàng chữ nhất.

Mặt người nào cũng xám như tro tàn.

Ngô Tôn Đức hiện giờ là thủ lãnh bọn này, tuy gã mặt mũi thất sắc, nhưng vẫn không hổ là hán tử Cái Bang. Gã thẳng thắng tiến ra mấy bước đứng đối diện với Tử Vong sứ giả, đánh bạo cất tiếng hỏi:

- Các hạ giá lâm có điều chi chỉ giáo?

Tử Vong sứ giả đảo cặp mắt lạnh lẽo sắc như dao nhìn mọi người rồi cất giọng the thé hỏi:

- Các vị mà không sợ chết chắc là đã kiếm được tay viện trợ?

Ngô Tôn Đức mạnh dạn hỏi lại:

- Các hạ muốn gì đây?

Tử Vong sứ giả đáp bằng một giọng lạnh như băng:

- Bản sứ giả đếm từ một đến năm để các vị đủ thì giờ mà tự quyết cho khỏi nỗi đầu một nơi thân một nẻo.

Bang chúng bi thương phẫn uất muốn chết ngay vì họ hiểu rằng không thể nào phản kháng được.

- Một... hai... ba...

Mỗi tiếng ở miệng Tử Vong sứ giả phát ra khác nào thanh âm mở cửa địa ngục.

- Bốn!

Ngô Tôn Đức la lên một tiếng cầm ngang cây đả cẩu bổng nhảy xổ lại.

Đột nhiên, một luồng ám kình nặng như trái núi không biết từ đâu xô đến đẩy gã về chỗ cũ. Đồng thời một thanh âm lạnh như băng cất lên ở phía sau Tử Vong sứ giả:

- Mời ông bạn vào trong các ngồi chơi.

Tử Vong sứ giả băng người nhảy vào trong rồi quay mình lại thì trên thềm cửa chỗ hắn đứng lúc trước có một chàng thiếu niên xinh đẹp ăn mặc ra kiểu nông thôn, tay cầm cây trúc tiêu giơ cao lên.

Chàng chính là Cam Đường.

Mấy chục tên đệ tử Cái Bang quỳ cả xuống đồng thanh hô:

- Tham kiến trưởng lão!

Cam Đường giơ tay lên nói:

- Các vị miễn lễ!

Quần cái đứng lên vẻ mặt đổi thành khích động vui mừng.

Tử Vong sứ giả run lên hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi làm trưởng lão Cái Bang ư?

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Hiện tại đúng như vậy!

- Trong Cái Bang tựa hồ không có nhân vật nào như ngươi.

- Cái đó ông bạn bất tất phải bận tâm. Bây giờ ông bạn hãy mở tấm khăn che mặt ra đã.

- Ha ha! Ngươi bản lãnh gì mà cũng...

- Bản nhân đếm từ một đến ba để ông bạn tự động lộ chân tướng.

- Một... hai...

Tử Vong sứ giả lạnh lùng quát lên:

- Ta phát lạc ngươi trước.

Kiếm quang lấp loáng vọt ra...

Hự! Ánh kiếm vụt tắt, Tử Vong sứ giả lùi lại nguyên vị. Thanh trường kiếm đã sang tay Cam Đường. Cam Đường cầm lấy chuôi kiếm run tay một cái. Cây kiếm gãy làm mấy đoạn rớt xuống đất.

Một cử động này đủ làm cho bang chúng trợn mắt há miệng.

Tử Vong sứ giả cũng hồn vía lên mây. Không khi nào hắn ngờ Cái Bang lại có nhân vật như thế.

- Pho!

Tử Vong sứ giả chúm miệng huýt còi.

Chương 66 - Khe Thái Hàng Ma Mẫu Bỏ Mình

Cam Đường cất giọng lạnh như băng nói:

- Ông bạn đừng phí công nữa. Mười bốn người đồng bọn đã nộp mạng trước ông bạn rồi.

Tử Vong sứ giả toàn thân run lên, lớn tiếng thét:

- Thằng lỏi con! Té ra là mi!

- Ông bạn bảo ta là ai?

- Một thằng lỏi có mẹ không cha!

Câu nói này khác nào nhát kiếm đâm vào trái tim Cam Đường. Hai mắt đỏ sọng, chàng gầm lên:

- Nạp mạng đi!

Bóng người thấp thoáng. Không ai nhìn rõ chàng động thủ thế nào mà đã xách ngược Tử Vong sứ giả lên. Hai tay chàng cầm hai chân hắn. Tấm khăn che mặt rớt xuống để hở nửa bộ mặt.

Ngô Tôn Đức la hoảng:

- Hắn là tổng giáo luyện đại công trong võ trường Dĩ Thủy.

Như vậy đủ chứng minh những võ trường tại các thị trấn lớn đều là nanh vuốt của Bạch Bào quái nhân, hắn lập ra để thu nạp võ sĩ thiên hạ hòng chuẩn bị nhất thống võ lâm.

Cam Đường tức giận như điên không thèm truy cứu lai lịch Bạch Bào quái nhân.

Hai tay chàng kéo mạnh một cái.

Roạc! Tổng giáo võ trường thành Dĩ Thủy đã bị xé làm hai. Máu đỏ chan hòa, ruột gan vung vãi đầy đất.

Quần cái thấy thủ pháp chàng thì khiếp sợ run lên bần bật.

Bất thình lình ngoài cửa các lại có tiếng người the thé vọng vào.

- Thủ đoạn của các hạ thật là tàn độc!

Cam Đường liệng xác chết xuống đất rồi từ từ quay đầu lại. Chàng lại thấy một tên Tử Vong sứ giả xuất hiện. Bầu không khí trở lại khẩn trương.

Cam Đường vẫn chưa nguôi hận, đằng đằng sát khí, chàng nghiến răng hỏi:

- Các hạ lại đến tìm cái chết ư?

Bằng một giọng trầm trầm Tử Vong sứ giả đáp:

- Bản sứ giả đến đây để cảnh cáo các hạ. Món nợ này sẽ trút lên ba phái Thiên Tuyệt, Kỳ Môn, và Đồng Bách. Cả vốn lời tăng gia gấp mười.

Cam Đường trợn mắt muốn rách cả mí ra. Chàng nghĩ rằng mình đã toan ẩn thân thì khi nào còn để lụy cho ba phái. Chàng biết câu nói của Tử Vong sứ giả không phải là lời hăm dọa. Chàng băng mình ra nhanh như chớp, run lên nói:

- Ta hãy xé xác ngươi đã!

Tử Vong sứ giả lùi về khu đất trống. Thanh trường kiếm đã rút khỏi vỏ.

Cam Đường như bóng theo hình rượt tới.

Tử Vong sứ giả run cổ tay một cái. Làn kiếm quang vọt ra đến tám thước. Nguyên một điểm này cũng đủ chứng minh công lực gã này ghê gớm hơn gã trước nhiều.

Nhưng Cam Đường có coi vào đâu? Bây giờ chàng muốn truy cứu lai lịch Bạch Bào quái nhân để chặt đứt mối lo về sau.

Quần cái kéo ồ ra cửa đứng ở hành lang.

Cam Đường mắt lộ sát khí, quắc lên nhìn Tử Vong sứ giả. Chàng nói dằn từng tiếng:

- Nếu ngươi chịu trả lời ta vấn đề này thì ta dung cho được chết toàn thi thể.

- Các hạ nói khoác thế mà không biết thẹn ư?

- Vậy ngươi hãy thử nếm mùi đây.

Tay trái Cam Đường vung lên. Một làn kiếm quang vọt ra che lấy trước mặt chàng.

Tử Vong sứ giả kiếm thuật cực kỳ tinh thông mà cũng không thấy chỗ sơ hở để đánh vào.

Cam Đường đã sẵn Thiên Tuyệt võ học trong mình đâu phải tầm thường. Tay trái chàng xĩa vào giữa làn kiếm quang của đối phương.

Động tác của hai bên nhanh như chớp nhoáng. Quần cái theo dõi cuộc chiến đấu mà không nhìn rõ được ai công ai thủ.

Sầm! Chưởng phong cùng kiếm khí đụng nhau bật lên tiếng rùng rợn.

Tử Vong sứ giả lùi lại năm bước. Thiên Tuyệt chưởng chỉ giơ hờ trên không mà đã phá tan được kiếm khí. Chưởng phong còn đẩy lùi được Tử Vong sứ giả.

Tử Vong sứ giả ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

- Úi chà!

Một tiếng la hoảng vang lên. Tấm khăn che mặt Tử Vong sứ giả bị kéo xuống.

Cam Đường la hoảng vì gã Tử Vong sứ giả này rõ ràng là Kim Văn Hán, một gã thư sinh vẻ mặt thâm hiểm mà chàng đã gặp trong tửu quán đầu cầu Cung Thần.

Kim Văn Hán là thủ hạ của Bạch Bào quái nhân thiệt là một điều không bao giờ Cam Đường

ngờ tới. Vậy Bão nhị gia bị đánh chết ở trong tửu quán đúng là kiệt tác của gã rồi.

- Sau này sẽ gặp nhau!

Dư âm chưa dứt thì Kim Văn Hán đã chạy mất không còn thấy đâu nữa.

Cam Đường toan đuổi theo. Nhưng chàng nghĩ rằng nếu mình rời khỏi nơi đây thì gã Tử Vong sứ giả thứ ba lại xuất hiện và mấy chục đệ tử Cái Bang đây không tài nào thoát chết được.

Ngô Tôn Đức tiến lại khom lưng nói:

- Thiếu chủ thật là thần nhân.

Cam Đường tay cầm ống trúc tiêu nói:

- Ngô phân đà chúa! Phân đà chúa cầm lấy cây trúc tiêu trao lại cho Lương trưởng lão quý bang. Tại hạ xin gởi lời cảm ơn.

Ngô Tôn Đức ngạc nhiên lùi lại một bước nói:

- Thiếu chủ! Tiểu nhân không dám tuân mệnh, sợ trưởng lão trách phạt.

Cam Đường ngắt lời:

- Không sao đâu! Phân đà chúa cứ nói tại hạ nhất định trả về là xong.

Ngô Tôn Đức không sao được đành phải thi hành đại lễ rồi đón lấy ống trúc tiêu.

Cam Đường lại nói:

- Ngô phân đà chúa! Tử Thần tàn ngược không phải là vấn đề riêng của một mình quý bang, mà là kiếp vận toàn thể võ lâm. Hết đêm nay đối phương tất lục tìm đệ tử quý đà. Theo ngu ý của tại hạ thì các vị nên lập tức rời khỏi nơi đây để tạm thời tránh ngọn lửa hung dữ là thượng sách.

- Kính tạ lời chỉ giáo. Tiểu nhân xin thi hành ngay.

- Xin hẹn ngày tái ngộ.

- Tiểu nhân đại diện cho toàn thể đệ tử tạ Ơn thiếu chủ.

Mọi người thi lễ xong, Cam Đường rời khỏi Tụ Khôi Các. Lòng chàng rối như mớ bòng bong. Chàng không biết nên đi về hướng bắc để kiếm Ma Mẫu hay hãy tìm Bạch Bào quái nhân để diệt họa hoạn?

Cam Đường tạm thời ẩn thân vào bóng tối để hộ vệ cho Ngô Tôn Đức và bọn đệ tử Cái Bang rút lui bình yên rồi chàng thở phào một tiếng.

Lúc này đã quá nửa đêm, chẳng còn bao lâu nữa là trời sáng. Cam Đường nghĩ rằng bất tất phải tìm nơi nào khác, liền quay lại Tụ Khôi Các tạm nghỉ cho hết đêm.

Chàng nhảy lên nóc nhà nằm ngửa mặt nhìn sao trên trời và tính toán cách hành động.

Sau một hồi suy tính, chàng nghĩ chẳng nên dính vào việc Bạch Bào quái nhân nữa, chỉ còn đợi trời sáng là qua sông tiến về phía bắc để lên núi Thái Hàng lo cho xong vụ công án kia. Còn mọi

việc đều buông xuôi hết.

Chàng cảm thấy tấm thân cô độc mà tự thương mình.

Trời sáng rồi, Cam Đường rời khỏi Tụ Khôi Các lên đường đi theo sông Hoàng Hà, gần trưa thì đến bến sống. Chàng đang chờ đợi sang đò, thì đột nhiên một hán tử trung niên mình mắc áo da cừu, đầu đội nón lông lật đật đi đến bên chàng khẽ nói:

- Xin thiếu chủ hãy dừng bước!

Cam Đường hơi giật mình. Chàng quay lại nhìn thì thấy đó là một người lạ mặt, nhưng y lại kêu chàng bằng thiếu chủ. Chàng tưởng y là thuộc hạ phái Kỳ Môn, liền chau mày hỏi:

- Các hạ là ai?

- Ty tòa là phương đàn chủ Phỉ Nhất Minh.

- Ủa! Có chuyện gì vậy?

- Xin thiếu chủ dời gót qua bên đường.

Cam Đường gật đầu. Hai người dắt nhau tới một chỗ hẻo lánh. Hương chủ Phỉ Nhất Minh lại thi lễ nói:

- Ty tòa được bản viện thông tri cho biết thiếu chủ do đường này lên phía bắc, nên đã chờ ở đây một ngày rồi...

- Có việc gì không?

- Thái phu nhân có lệnh dụ xin thiếu chủ đại biểu cho bản môn đến tham dự Sinh Tử đại hội.

Cam Đường kinh ngạc hỏi:

- Ta không hiểu. Xin hương chủ nói rõ cho nghe.

Phỉ Nhất Minh bẽn lẽn cười đáp:

- Ty tòa cam thất lễ. Ty tòa tưởng thiếu chủ đã biết chuyện rồi nên không tường thuật.

Cam Đường vì dọc đường vẫn xa lánh chỗ đông người náo nhiệt nên chàng chẳng nghe được chuyện gì. Chàng cũng cười khà nói:

- Ta chỉ mãi đi gấp thành ra không nghe ai đề cập đến Sinh Tử đại hội. Vậy hương chủ nói chuyện đi.

- Sinh Tử đại hội do Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung dựng ra...

- Lại lão ấy ư?

- Các môn phái võ lâm cùng những võ sĩ có danh tiếng đều nhận được thiếp mời.

Y mời chưởng môn hoặc đại biểu các phái cùng nhân sĩ tham dự. Đại hội mở vào ngày rằm tháng tám tới ở trên núi Điệp Thạch Phong phía sau Ngọc Điệp Bảo. Như vậy là còn mười tám ngày nữa.

Cam Đường động tâm hỏi:

- Điệp Thạch Phong ư?

- Phải rồi!

- Chủ ý của đại hội thế nào?

- Tây Môn bảo chúa khiêu chiến với Tử Thần để quyết sống mái. Y mời võ lâm Trung Nguyên đến chứng kiến.

- Tây Môn Tung khiêu chiến với Tử Thần ư?

- Chính thế!

- Lão mời võ lâm Trung Nguyên đến chứng kiến là có ý gì?

- Hai bên quyết đấu kỳ cho một bên chết mới thôi. Nếu Tây Môn bảo chúa bất hạnh mà thua thì võ lâm Trung Nguyên tôn Tử Thần lên làm minh chủ, không được phản bội.

Cam Đường xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi:

- Tây Môn Tung lấy gì làm bằng chứng là đại biểu các môn phái sẽ ưng chịu điều kiện này?

- Theo chỗ ty tòa biết thì Tây Môn Tung đã mở cuộc trưng cầu ý kiến các môn phái lớn và đã được sự đồng ý của mọi người cũng cho rằng nếu không trừ diệt xong Tử Thần thì võ lâm tất đến ngày mạt vận. Tình trạng sáu chục năm trước cũng không thể tái diễn được. Tây Môn Tung lấy việc thiên hạ làm việc mình. Y chỉ biết có chính nghĩa và không cần nghĩ đến sống chết của y nên các phái võ rất khâm phục.

Cam Đường nghĩ bụng:

- Tây Môn Tung có phải là nhân vật điển hình đó chăng? Liệu lão có phải là địch thủ của Bạch Bào quái nhân không? Lão đã biết Bạch Bào quái nhân không phải là Tử Thần ngày trước chưa?

Chàng lại liên tưởng đến vụ con trưởng Tây Môn Tung là Tây Môn Khánh Vân giả trang Tử Thần bị lật mặt nạ rồi tự tử mà chết. Ban đầu chàng có ý hoài nghi giữa Ngọc Điệp Bảo và Bạch Bào quái nhân tất có mối liên quan. Nhưng sau Ngọc Điệp Bảo cũng bị Huyết Thiếp chiếu cố nên lời phỏng đoán của chàng không thể đứng vững được...

Cam Đường lại hỏi:

- Phỉ hương chủ! Thái phu nhân có chỉ thị đặc biệt về vụ này không?

- Ngoài việc thỉnh thiếu chủ đi tham dự đại hội, người không có chỉ thị nào khác.

- Được rồi! Hương chủ cứ việc đi đi!

- Xin thiếu chủ cho biết hành tung.

- Ta đến núi Thái Hàng để điều tra hung thủ đã sát hại hai đời chưởng môn bản phái.

- Ty tòa xin theo hầu để thiếu chủ sai khiến.

- Không có việc gì đâu.

- Vậy ty tòa xin rút lui.

Phỉ Nhất Minh nói xong thi lễ cáo từ rồi đi ngay.

Cam Đường lại quay về bến đò.

Sang sông rồi chàng đi một mạch đến Thái Hàng Sơn. Dọc đường chàng cảm thấy tâm tình nặng như đá đeo. Chàng tự hỏi:

- Cuộc đại hội Sinh Tử của Tây Môn Tung mình có tham dự không? Mình có nên ló mặt ra chỗ quần hào chăng?

Rồi chàng hối hận là đã không dặn Phỉ Nhất Minh chuyển bẩm Thái phu nhân mình không thể tham dự được để nghĩa mẫu cử người khác thay thế. Nhưng chàng nghĩ lại thì cũng không tiện dặn một tên thuộc hạ về vụ này.

Chàng tính rằng còn nửa tháng nữa mới đến ngày đại hội. Nếu công việc của mình không có gì trở ngại thì còn kịp trở về để xin Thái phu nhân cử người khác.

Cam Đường đi một ngày một đêm thì đến phía đông chân núi Thái Hàng. Đây là lần thứ ba chàng đến nơi này, ngựa quen đường cũ, chàng không mất công tìm kiếm vào thẳng khe núi đến chỗ Ma Mẫu ẩn thân...

Cam Đường đi vào hang núi chừng hơn dặm thì một cảnh tượng kinh hồn hiện ra trước mắt. Hai người nằm lăn dưới đất và một nam một nữ đang liều mạng tranh đấu.

Chàng lại gần đấu trường thì thấy một người là chưởng môn phái Bách Độc tên gọi Phùng Thiếu Đan, một người là Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ. Cả hai người bị thương rất nặng nằm lăn ra đó và sắp chết đến nơi.

Hai người đang tranh đấu thì một là nữ quái Bạch Phát Hồng Nhan Ma Mẫu và một là lão già gầy đét.

Lần trước Cam Đường đến đây cũng đúng lúc hai người này đang tỷ đấu nội lực và chàng đã phân khai được hai người ra.

Hiện giờ hai bên miệng ứa máu đỏ lòm, chân không đứng vững và đều sắp đến lúc kiệt lực. Cục diện sẽ đưa đến chỗ cả hai bên cùng chết.

Cam Đường đứng cách năm trượng, trong lòng kinh hãi vô cùng. Chàng tự hỏi:

- Lão già kia phải chăng là người Bách Độc Môn? Đúng hắn rồi!

Cam Đường nhớ lại ngày vào tòa miếu hoang, chàng đã gặp một lão già ẩn hiện như ma quỷ và Bạch Bào quái nhân đã kêu lão bằng lão độc vật.

Lạ thay! Ma Mẫu và đối phương cùng ở trong khu núi Thái Hàng này mà sao lại có mối oan cừu không tài nào cởi mở được.

Cả hai bên đang mãi tranh đấu đến chỗ sinh tử, dường như không ai phát giác ra có người mới

đến.

Lâu lắm hai người mới đánh ra một chiêu. Tuy nói là một chiêu mà thực ra không thành chiêu thức gì nữa. Họ chỉ giơ tay lên mà thôi, vì cả hai bên đều muốn đánh chết đối phương ngay, nên chẳng có ai giữ thế thủ mà chỉ tấn công.

Sầm, sầm! Cả hai cùng trúng chưởng của đối phương rồi ngã lăn ra. Họ thở hồng hộc, đứng xa ngoài mấy trượng vẫn còn nghe tiếng.

Cả hai mặt mũi đều hung dữ như quỷ sứ, máu tươi không ngớt ứa ra đầy miệng.

Thật là một cuộc đấu vong mạng, ai trông thấy cũng phải kinh tâm động phách.

Chừng nửa khắc, hai bên lảo đảo đứng dậy.

Trong tay lão già khô đét bây giờ có thêm một thanh trường kiếm. Lão loạng choạng cất bước tiến lại.

Ma Mẫu ngón tay run run trỏ vào mặt đối phương, miệng ú ớ nói không ra tiếng.

Hai bên đã gần nhau chỉ còn cách chừng năm thước.

Lão già khô đét quát lên một tiếng như tiếng quỷ gào, đồng thời phóng kiếm đâm tới.

Cam Đường biết là tình trạng lúc này rất nguy ngập. Chàng không thể để Ma Mẫu chết về tay lão già được, liền quát lên:

- Dừng tay!

Đồng thời chàng nhảy vọt lại. Nhưng đã chậm mất một giây.

Tiếng rú vang lên!

Thanh trường kiếm của lão già khô đét đã đâm vào trước ngực Ma Mẫu suốt đến sau lưng.

Lão già khô đét cũng kiệt lực, không còn đủ sức rút trường kiếm ra. Lão buông tay ngã ngồi xuống đất.

Ma Mẫu tay nắm chuôi kiếm lảo đảo hai bước rồi ngã ngửa ra.

Cam Đường chạy đến đỡ lấy người mụ.

Lúc mụ sắp lăn xuống, chàng gọi gấp:

- Tiền bối, tiền bối!

Chàng thấy Ma Mẫu không còn thể nào sống được thì rất là thất vọng.

Ma Mẫu nhắm mắt lại, hồi lâu mới mở ra. Mắt mụ đã thất thần, mụ nhìn Cam Đường một lúc rồi thều thào hỏi:

- Ngươi... đã đến đấy ư?

- Tiền bối! Đáng giận là vãn bối đến chậm mất nửa bước.

- Đó là... số mạng... Ngươi đỡ ta đến bên tấm đá kia.

Cam Đường vội ôm Ma Mẫu đến bên phiến đá cách đó chừng ba trượng. Chàng đặt tựa lưng mụ vào đó.

Ma Mẫu nổi lên cơn ho kịch liệt. Cặp mắt mụ vẫn nhắm cày cạy.

Cam Đường hoảng hốt, vội móc một viên Vạn Ứng Đan nhét vào miệng mụ.

Thuốc Vạn Ứng Đan này quả nhiên hiệu nghiệm như thần.

Chỉ trong khoảnh khắc, hơi thở Ma Mẫu đã đều đều. Mụ mở mắt ra, yếu ớt nói:

- Ngươi đến... may còn kịp, chậm chút nữa thì cuộc ước hẹn này đành để kiếp sau.

Cam Đường chỉ sợ Ma Mẫu đột nhiên tắt hơi.

Chàng ngồi gần cúi xuống đặt bàn tay lên huyệt Mạch Căn từ từ thúc đẩy chân nguyên vào người mụ.

Ma Mẫu tinh thần phấn chấn, môi mụ run lên hỏi:

- Hung thủ vụ huyết án Thánh Thành là ai?

Cam Đường trầm giọng đáp:

- Tử Thần!

Ma Mẫu da mặt co rúm lại, hai mắt trố ra hỏi:

- Có phải ngươi nói Tử Thần... xuất hiện lần thứ hai trên chốn giang hồ không?

- Chính hắn!

- Thật thế ư?

- Không sai!

- Ồ! Hay lắm! Thế thì ta không chết... cũng không thể trả được mối hận này... Ta không địch nổi hắn.

Ma Mẫu ngừng một chút rồi hỏi:

- Ngươi giúp ta một việc được chăng?

- Tiền bối cứ nói ra, vãn bối mà làm được quyết chẳng từ chối!

- Nghe nói Võ Thánh Cam Kính Nghiêu chết rồi... trong người còn có ba mươi bảy vết thương... và do một thứ kiếm quái dị gây nên.

- Đúng thế! Vậy thì sao?

Ma Mẫu hít mạnh một hơi rồi nói:

- Thanh kiếm đó là một vật của sư phụ tôi... Ba mươi năm trước mẹ con ta đấu với Cam Kính Nghiêu ở dưới chân núi này. Con ta bị trọng thương rồi mất kiếm, không ngờ Tử Thần lại dùng cây kiếm đó để gây cuộc đổ máu tại Thánh Thành.

Cam Đường bất giác run lên. Dù chàng chẳng phải là cốt huyết họ Cam, nhưng chính chàng đã trải qua vụ Huyết Thiếp đó, chàng cũng không căm hận gì nữa liền hắng giọng hỏi:

- Chắc tiền bối cũng được an ủi một chút rồi thì phải?

Ma Mẫu ngừng một lát rồi đáp:

- Lão thân không tự mình báo thù được, nhưng thực ra vậy cũng an ủi được lòng già...

- Vậy tiền bối còn muốn gì nữa?

- Thanh kiếm đó không nên để lọt vào tay người khác. Lúc y nhận thanh kiếm đã thề là chết thì kiếm mất. Vậy ngươi... kíp tìm cách hủy bỏ thanh kiếm đó đi... giùm ta.

Chương 67 - Ba Đời Hung Thủ Bị Phanh Thây

Cam Đường ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Vãn bối không muốn nói dối. Vụ này e rằng vãn bối không làm được.

- Tại sao vậy?

- Vì vãn bối chuẩn bị rút lui khỏi chốn giang hồ.

- Ủa!

Ma Mẫu thất vọng vô cùng. Vẻ mặt này hiện trên con người sắp chết lại càng đáng ái ngại. Cam Đường liền đánh bạo đáp:

- Thôi được! Vãn bối xin y lời. Nếu gặp cơ hội vãn bối nhất định làm cho bằng được.

- Lão thân ở dưới hoàng tiền cũng cảm ơn ngươi.

- Bất tất phải thế.

- Còn nữa... Lão thân chết rồi nhờ ngươi đem thi thể lên táng trên ngọn núi phía nam khe hang này... bên cạnh mồ các con ta.

- Vãn bối xin vâng lời.

Ma Mẫu nói xong, đờm rút lên cổ khò khè, xem chừng mụ sắp tắt thở đến nơi.

Cam Đường tới đây với mục đích hỏi cho ra hung thủ đã hạ sát nghĩa phụ cùng nghĩa huynh. Nếu Ma Mẫu chết đi chàng chưa kịp hỏi thì thật là uổng. Chàng lại lập tức thúc chân nguyên vào rồi vội hỏi:

- Tiền bối! Còn điều kiện của tiền bối nữa.

Ma Mẫu đảo mắt hai cái. Nhờ chân nguyên của Cam Đường trợ lực, mụ lại hồi tỉnh. Mụ ấp úng:

- Chính là... Quỷ Kiếm Sầu... Phùng Nhất Âu.

- Phải chăng y là chưởng môn đời trước của Bách Độc Môn?

- Đúng thế!...

Cam Đường như người bị dội một thùng nước lạnh vào mặt, chàng run lên hỏi:

- Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu chết rồi phải không?

- Lão chưa chết.

- Sao? Lão chưa chết ư?

- Phải rồi!... Nhưng lão sợ báo thù... nên phao ngôn là đã chết rồi... Thực ra lão đóng cửa tiềm

tu.

- Ủa!

- Vụ công án này chính lão thân được mục kích… vì thế mà lão không chịu buông tha lão thân.

- Hiện giờ lão ở đâu?

Ma Mẫu phải cố sức mới giơ tay lên được để trỏ vào lão già khô đét còn nằm cách đó ba trượng.

Cam Đường bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Chàng quên hết mọi sự, nhảy vọt lại run lên hỏi:

- Hắn đấy ư? Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu! Thế thì hay lắm! Không ngờ chuyến đi này lại gặp may đến thế!…

Cam Đường đang nói chợt phát hiện có điều khác lạ. Chàng cúi xuống thì Ma Mẫu đã tắt thở rồi.

Cam Đường nỗi lòng thương xót, chàng rút thanh trường kiếm ở trước ngực Ma Mẫu ra, miệng lẩm bẩm:

- Tiền bối! Vãn bối không biết lấy gì trả ơn tiền bối đã cho hay kẻ thù là ai. Nay vãn bối vì nghĩa phụ nghĩa huynh mà báo thù, cũng xin dùng lưỡi kiếm này để an ủi hương hồn tiền bối dưới suối vàng. Vãn bối hạ sát xong hung thủ sẽ tuân mệnh đem di thể tiền bối táng trên đỉnh núi phía nam.

Chàng nói xong cầm thanh trường kiếm tiến lại trước mặt Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu. Trên nét mặt tuấn tú của chàng bao phủ một làn sát khí dày đặc.

Lúc này chàng muốn hạ sát đối phương thật chẳng mất một chút hơi sức.

Món nợ máu truyền tới ba đời ai mà bỏ qua được?

Cam Đường vung kiếm lên lướt qua cổ Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu nhưng chưa chạm da thịt đối phương chàng đã thu kiếm về. Mắt lộ sát khí, chàng đảo nhìn cả ba người rồi lấy ra ba viên Vạn Ứng Đan nhét vào miệng mỗi người một viên. Chàng ngồi bên cạnh để chờ đợi.

Chỉ trong khoảnh khắc Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu cùng cha con Phùng Thiếu Đan lục tục hồi tỉnh.

Quỷ Kiếm Sầu công lực thâm hậu hồi tỉnh rồi ngồi dậy được ngay. Lão đảo cặp mắt bâng khuâng nhìn quanh một lượt, day lại chăm chú ngó Cam Đường. Lão khích động hỏi:

- Nữ ma đâu rồi?

Cam Đường lạnh lùng:

- Mụ chết rồi!

- Ủa! Nhai nhi! Ngươi lại đến cứu lão phu lần thứ hai đó ư?

- Các hạ bất tất phải để tâm, vì tại hạ là kẻ đã lạm thi ân huệ mà thôi!

Lúc này cha con Phùng Thiếu Đan cũng đã nghiêng người lên được. Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ run lên nói:

- Y là Thiên Tuyệt Môn thiếu chủ Thi Thiên Đường.

Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu như người bị rắn cắn, giật nảy mình lên, lớn tiếng hỏi:

- Nhai nhi! Ngươi đúng là...

Cam Đường vẫn ngồi yên không nhúc nhích, chàng hững hờ đáp:

- Chính phải!

- Ngươi...

- Ba vị hãy điều dưỡng thương thế cho công lực khôi phục lại rồi sẽ nói chuyện.

Tam đại Quỷ Kiếm Sầu từ ông đến cháu trố mắt nhìn Cam Đường ra chiều nghi hoặc, không hiểu hành động của chàng. Ba người cùng nghĩ bụng:

- Cam Đường không biết rõ chân tình vụ hung án ngày trước, nếu không thì chàng đã thừa lúc họ mất sức đề kháng mà hạ thủ rồi.

Lúc ấy ông cháu ba người vận công điều dưỡng.

Cam Đường mặt lạnh như băng, chàng ngó ba tên độc vật cả già lẫn trẻ mà trong lòng khoan khoái vô cùng. Chàng không ngờ vụ này lại may mắn đến thế. Chàng chẳng mất một chút hơi sức nào mà hoàn thành được điều tâm nguyện thứ nhất cho nghĩa mẫu. Giết kẻ thù rồi chàng không còn bị chuyện gì ràng buộc nữa và có thể tiêu dao tận bên trời góc biển cho hết đời.

Đột nhiên chàng nhớ tới vụ Ma Mẫu mượn sức mình để phục thù thì trong lòng không khỏi rúng động.

Sau chừng một giờ, Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu trị thương xong đứng dậy.

Cam Đường cũng đứng lên, chàng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đã khôi phục công lực chưa?

Quỷ Kiếm Sầu bộ mặt trơ như xác chết thoáng lộ một nụ cười mếu máo, nói:

- Nhai nhi! Lão phu cảm ơn ngươi...

- Bất tất phải cảm ơn.

- Sao ngươi lại nói thế?

- Các hạ đúng là Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu?

- Ồ! Ngươi...

- Chắc là đúng rồi! Ba mươi năm trước cha con chưởng môn Thi Lỗi phái Thiên Tuyệt bị chết thảm và bị phanh thây, phải chăng là kiệt tác của các hạ?

Quỷ Kiếm Sầu sắc mặt xám ngắt lùi lại mấy bước run lên hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi vì vụ đó mà đến đây ư?

- Đúng thế!

- Con dâm phụ kia đã nói cho ngươi biết rồi ư?

Câu nói này chẳng khác nào hắn đã thừa nhận mình chính là hung thủ giết người.

Cam Đường sát khí đằng đằng hắng giọng nói:

- Quỷ Kiếm Sầu! Sở dĩ ta cứu ngươi là để hỏi cho rõ câu chuyện rồi mới hạ sát.

Đồng thời bản thiếu chủ tôn trọng lề luật võ lâm, không giết kẻ đã mất sức chống cự.

Ngươi đã hiểu chưa?

Quỷ Kiếm Sầu cười rộ đáp:

- Tiểu tử! Ngươi bản lãnh bao nhiêu mà dám mở miệng khoác lác đòi giết lão phu?

Xem chừng bữa nay ngươi cũng đi vào đây để bị phanh thây.

Cam Đường giận như điên lên, chàng nghiến răng nói:

- Quỷ Kiếm Sầu! Hiện giờ bọn ngươi có đủ tam đại. Bản thiếu chủ sẽ gia hình các ngươi như các ngươi đã hạ sát hai đời chưởng môn phái Thiên Tuyệt.

Quỷ Kiếm Sầu lại bật lên tràng cười quái dị, lão nói:

- Tiểu tử! Lão phu biết rằng Thi Lỗi chỉ có một thằng con là Thi Thiên Tán đã bị chết ba chục năm trước đây. Thế mà ngươi năm nay nhiều lắm là hai chục tuổi đầu vậy chắc ngươi là đứa con hoang phải không?

Cam Đường nghe câu này như đâm vào ruột. Hai mắt tóe lửa, chàng quát lên:

- Bản thiếu chủ phải chẻ xương mi đốt thành than!

Xoẹt! Kiếm phong rít lên rùng rợn. Kiếm quang lóe ra như ánh ngân hà chụp xuống Quỷ Kiếm Sầu.

Võ học phái Thiên Tuyệt tuy có một đường kiếm đặc biệt, nhưng từ ngày Cam Đường len lỏi vào chốn giang hồ chàng không dùng đến bao giờ. Bữa nay chàng đã hứa với Ma Mẫu là sẽ dùng kiếm để báo thù cho mụ, nên chàng mới mượn thanh kiếm của đối phương vừa rút ở trước ngực Ma Mẫu ra để xuất chiêu.

Phép dùng kiếm cần ở khí tỉnh tâm bình mà Cam Đường ra tay đang lúc điên tiết, tâm khí nhộn nhạo, nên chiêu kiếm của chàng coi bề ngoài rất lợi hại mà không phát huy được công lực đến tột độ. Nếu không thì công lực Quỷ Kiếm Sầu có cao thâm đến mực nào cũng khó lòng tránh thoát.

Chàng đã lĩnh hội tâm pháp trong Thiên Tuyệt Kỳ Thư. Vừa ra chiêu chàng biết mình phạm vào

điều khí phi tâm động, liền lập tức ngưng thần tỉnh trí lại.

Quỷ Kiếm Sầu cũng là một nhân vật phi thường. Hắn thấy thái độ Cam Đường mà hoảng hồn, vì hắn không ngờ chàng còn nhỏ tuổi mà đã là tay cao thủ kinh thế hãi tục như vậy. Hắn không dám khinh địch, phải ngưng thần chờ đợi.

Cả hai bên ngưng tụ tâm nhìn nhau và chờ thời cơ ra chiêu để kết quả tính mạng đối phương.

Hai bóng người như quỷ mị từ hai bên tiến vào. Chính là cha con Phùng Thiếu Đan.

Cam Đường giơ trường kiếm chênh chếch lên, đứng sững như một vị thiên thần.

Võ công chàng lên đến mức tối cao. Luồng kình khí vô hình của chàng đã khiến cho cha con Phùng Thiếu Đan phải dừng chân lại ngoài hai trượng không sao tiến thêm được nửa bước.

Tình trạng dằng co kéo dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Cha con Phùng Thiếu Đan không trầm khí xuống được. Chúng đứng ngoài định tạo cơ hội để cho Quỷ Kiếm Sầu ra chiêu. Hai cha con vừa đưa mắt cho Quỷ Kiếm Sầu vừa xô ra một luồng kình khí.

Cam Đường hơi bị phân tâm.

Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu chụp lấy cơ hội này đánh ra một chiêu mãnh liệt.

Sầm sầm!

Kình khí và kiếm khí chạm nhau. Cha con Phùng Thiếu Đan bị luồng phản lực hất lùi lại ba bốn bước. Cam Đường bị chiêu thức mãnh liệt của Quỷ Kiếm Sầu đánh tới cũng phải lùi lại một bước dài.

Quỷ Kiếm Sầu thấy chiêu đầu thắng thế liền phóng luôn chiêu thứ hai.

Cam Đường sơ ý một chút chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Nhưng công lực chàng ít ra cũng còn cao thâm hơn Quỷ Kiếm Sầu đến hai bậc. Chàng lùi lại một cái và đồng thời phóng ra chiêu "Khổng Tước Khai Bình".

Roạc! Tiếp theo là một tiếng la hoảng. Quỷ Kiếm Sầu vội thu chiêu về lùi lại. Tay áo hắn bị mũi kiếm rạch rách đến hơn thước.

Hai luồng mù đen từ hai bên xô tới. Đó là cha con Phùng Thiếu Đan đã dùng chất độc.

Một mùi hương khác lạ xông vào mũi. Cam Đường bất giác ngẩn người ra.

- Coi chưởng đây!

Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu thừa cơ phóng chưởng ra. Phát chưởng của hắn mãnh liệt phi thường.

Cam Đường bị hất lùi lại đến bảy tám thước.

Nhờ viên Tích Độc Châu mà Ma Mẫu đã tặng cho chàng nên chỉ bị nghẹt thở một giây rồi trở lại bình thường ngay.

Chất độc của cha con Phùng Thiếu Đan còn lợi hại hơn chất "Văn Hương Truy Mã" của phái Kỳ Môn nhiều. Muốn giải trừ "Văn Hương Truy Mã" phải có thuốc "Ngự Hương Phiêu Diêu".

Người nào trúng phải "Văn Hương Truy Mã" là lập tức ngã ngay. Thế mà hiện giờ cha con Phùng Thiếu Đan thấy Cam Đường trúng hai làn độc vụ ghê gớm hơn mà chàng vẫn đứng vững thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ lại vung hai tay ra phóng chất độc vô hình lần nữa.

Hai mắt Cam Đường cơ hồ tóe máu. Chàng đảo nhìn Bách Độc Công Tử thét lên:

- Phùng Kỳ! Cứ xem một việc mi dùng thuốc độc để sát hại người Thanh Long Bảo thì đủ biết mi là kẻ tàn ác nhất thiên hạ.

Ánh hàn quang lóe lên!

- Úi chao!...

Tiếng kêu chưa dứt Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ đã bị bay đầu ra xa ngoài ba trượng. Máu vọt lên không ngớt, tấm thân gã từ từ đổ xuống.

Quỷ Kiếm Sầu thấy đứa cháu cưng bị giết muốn ra tay giải cứu thì đã không kịp nữa. Hắn gầm lên một tiếng rồi nhảy xổ lại.

Ánh hàn quang lóe lên. Bóng người sát vào nhau rồi lại xa ra. Vai bên trái Quỷ Kiếm Sầu máu chảy đầm đìa, ướt hết cả nửa người.

Phùng Thiếu Đan thấy phụ thân bị thương rút lui, miệng hắn la lên một tiếng bi thảm rồi nhảy xổ vào Cam Đường toan liều mạng.

Cam Đường cũng gầm lên:

- Người thứ hai phải chết là ngươi.

Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu sợ con mình lại đi vào vết xe của đứa cháu liền gầm lên một tiếng rồi nhảy xổ lại. Động tác của ba người thần tốc phi thường. Nhưng theo con mắt tay cao thủ tuyệt đỉnh thì chỉ kém nhau một chút là đủ quyết định hơn thua sống chết.

Oẹ! Tiếp theo là tiếng rên ư ư? và tiếng rú thê thảm đồng thời vang lên!

Phùng Thiếu Đan cả đầu lẫn một bên vai lia thân rớt xuống. Còn nửa người bị hất ra xa hơn trượng.

Cam Đường chém Phùng Thiếu Đan rồi thuận thế ngăn cản thân hình Quỷ Kiếm Sầu đang nhảy xổ đến. Tay trái chàng xoay lại đánh ra một chiêu kiếm kỳ bí tuyệt luân.

Chiêu thức này những người thông thường không thể thi triển được.

Quỷ Kiếm Sầu uốn người đi để tránh nhát kiếm thì khuỷu tay phải hắn bị tay trái Cam Đường đột nhiên xoay lại nắm trúng, làm cho trật khớp. Hắn đau quá không nhịn được phải bật lên tiếng rên la, băng mình lùi lại.

Những động tác này tả thì lâu mà biến diễn không đầy nháy mắt.

Cam Đường nghiến răng nói:

- Quỷ Kiếm Sầu! Ba mươi năm trước mi đã phân thây nghĩa phụ là Thi Lỗi và nghĩa huynh là Thi Thiên Tán của bản thiếu chủ. Bữa nay bản thiếu chủ phải đem ngươi chặt làm tám mảnh.

Quỷ Kiếm Sầu tay và vai bên trái bị trọng thương, tay phải bị sai khớp. Hắn biết rằng nếu còn đánh nữa chỉ có một đường chết. Cặp mắt xanh lè lấp loáng, hắn không nói gì, băng mình vọt đi.

- Chạy đâu cho thoát!

Cam Đường vừa quát vừa thi triển phép "Truy Phong Hóa Ảnh" vọt qua đầu đối phương. Cả hai người cùng hạ mình xuống một lúc.

Cam Đường cầm ngang thanh kiếm đón đầu. Mặt chàng đầy sát khí khiến người trông thấy phải khiếp sợ.

Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu bở vía. Bộ mặt trơ như xác chết co rúm lại không còn ra hình thù gì nữa.

Cam Đường nói dằn từng tiếng:

- Mi nhất định phải chết!

Quỷ Kiếm Sầu bộ mặt nham hiểm hung ác, hằn học đáp:

- Thằng lỏi con! Mi cũng không sống được đâu.

Hắn nghiến mạnh hàm răng vào đầu lưỡi rồi há miệng thổi phù một cái. Một làn mưa máu vọt ra như tên bắn bao phủ cả một trượng vuông.

Cam Đường không ngờ đối phương lại còn thủ đoạn này. Chàng vội múa tít thanh kiếm. Kiếm quang tạo thành một bức màn ngăn trở không để máu bám vào mình. Đồng thời người chàng cũng lùi lại hơn một trượng.

Quỷ Kiếm Sầu loạng choạng hai cái rồi ngã huỵch xuống đất.

Cam Đường cúi đầu xuống nhìn bất giác kinh hồn táng đởm. Thanh kiếm chàng cầm trong tay bị mưa máu phun vào mà thủng đến mấy chục lỗ nhỏ. Như vậy đủ biết chất độc ở máu trong người Quỷ Kiếm Sầu ghê gớm là dường nào! Nếu mưa máu trúng vào người chàng thì dù trong mình đã có Tích Độc Châu không đến nỗi chết ngay, nhưng da thịt cũng bị cháy sém tan nát. Đó là tuyệt chiêu cuối cùng của Bách Độc Môn để hai bên cùng chết. Cam Đường nghĩ tới đây không khỏi ớn lạnh xương sống.

Chàng lại nhìn đến Quỷ Kiếm Sầu thì hắn đã tắt hơi rồi. Hắn trợn mắt há miệng, máu thịt bầy nhầy trông rất ghê rợn. Người hắn tuy chết mà vẻ căm hận còn in trên mặt.

Cam Đường vung kiếm lên chém đầu lão, nhưng chàng không nhẫn tâm phá hủy thi thể hắn nữa.

Nguyên hung thủ đã mất đầu, tâm nguyện đã hoàn thành. Cam Đường thở phào một cái. Chàng chặt ba cái thủ cấp đặt liền vào nhau rồi cởi áo xác chết ra bọc lại cầm trong tay. Chàng liệng thanh kiếm đi rồi cất bước đến bên thi thể Ma Mẫu ngồi nghĩ một chút. Đoạn chàng ôm thi thể Ma Mẫu đi về ngọn núi phía Nam.

Trên đỉnh núi này có một ngôi mộ lớn. Cây cỏ đã rậm um, nhưng chàng còn trông thấy bia mộ lờ mờ khắc lớn chữ “Cửu Tử Hợp Tủng”. Tấm bia này chắc là của Ma Mẫu dựng lên không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng nghĩ tới cuộc ác chiến dưới chân núi Thái Hàng lục tà bị chết, còn tam tà bị trọng thương. Theo lời Ma Mẫu thì chẳng bao lâu tam tà cũng chết nốt. Thế là nữ ma dâm độc đã tìm được thi thể chín đứa con táng vào một chỗ.

Cam Đường liền khoét một cái huyệt bên ngôi mả lớn, đặt thi thể Ma Mẫu vào.

Chàng bỏ cả hạt Tích Độc Châu vào huyệt rồi lấp đất đi. Chàng xoa sạch những chữ viết trên tấm bia rồi đề lại. “Cửu Tà Ma Mẫu Chi Hợp Tủng”.

Mọi việc xong xuôi, Cam Đường cầm ba cái thủ cấp đi xuống. Chàng mới xuống đến lưng chừng núi thì mấy tiếng rú thê thảm, tiếp theo là những tiếng quát om sòm lọt vào tai chàng. Chàng không khỏi động tâm để ý lắng tai nghe thì những thanh âm này phát ra ở ngoài cửa hang. Chàng lật đật chạy như bay ra đó.

Tới cửa hang Cam Đường thấy bốn kiếm sĩ che mặt mặc áo trắng và mấy chục người áo đen đang chiến đấu kịch liệt. Trên mặt đất nằm lăn năm xác chết áo đen.

Cam Đường còn cách không trường chừng năm trượng. Mắt chàng long lên, sát khí bừng bừng.

Cam Đường nhìn cách ăn mặc thì biết bọn kiếm sĩ che mặt mình mặc áo trắng là bọn Tử Vong sứ giả dưới trướng Bạch Bào quái nhân, còn bọn áo đen là đệ tử phái Thiên Tuyệt.

Trên chiến trường Cam Đường còn nhận ra Thần Võ viện chúa Khương Minh Tùng đấu với một tên Tử Vong sứ giả.

Hai người ngang sức không phân thắng bại, ngoài ra hai tên thuộc hạ của viện Thiên Oai là hương chủ Bàn Cửu Nương và hương chủ Phỉ Nhất Minh mỗi người đang chiến đấu với một tên Tử Vong sứ giả nhưng đều kém thế và bị nguy đến nơi rồi. Lại một tên Tử Vong sứ giả khác đang tả xung hữu đột giữa đám đông. Lưỡi kiếm của gã đi tới đâu là người bị thương hay bị chết tới đó.

Một tiếng rú thê thảm vang lên. Lại một tên đệ tử phái Thiên Tuyệt bị chặt đứt làm hai đoạn!

Cam Đường suy nghĩ rất mau. Chàng nhớ ra chuyến này mình lên Thái Hàng đã bảo cho đàn hương chủ Phỉ Nhất Minh viện Thiên Oai biết, nên đệ tử bản môn theo dõi tới đây. Một mặt bọn Tử Vong sứ giả vẫn theo dõi hành tung mình rồi hai bên chạm trán nhau mà phát sinh xung đột.

Lại một tiếng thét vang, một tên đệ tử phái Thiên Tuyệt ngã lăn xuống đất.

Cam Đường ruột gan tan nát nhảy vọt vào trường. Chàng gặp ngay tên Tử Vong sứ giả đang tung hoành giữa đám đông.

Chát! Tiếp theo là tiếng rú rùng rợn. Tên Tử Vong sứ giả này bị Cam Đường đánh hờ một chưởng trên không mà đầu óc vỡ tan, ngã ngay xuống đất.

Tiếp theo là những tiếng reo hò:

- Thiếu chủ! Thiếu chủ!

Cam Đường vẫn không ngừng tay xoay lại đánh tên sứ giả đang đấu với Bàn Cửu Nương. Đồng thời chàng phóng ra một chưởng đánh chết tên sứ giả đấu với Phỉ Nhất Minh.

Huỵch huỵch hai tiếng. Cả hai tên sứ giả chết nhăn thây đường trường.

Bàn Cửu Nương và Phỉ Nhất Minh đang bị nguy cấp, đầu óc hôn mê. Hai người nhìn thấy Cam Đường thì thộn mặt ra.

Cam Đường lại chuyển thân hình về phía Thần Võ viện chúa, chàng lạnh lùng quát:

- Dừng tay!

Chương 68 - Hận Thân Thế, Gia Đình Nỗi Sóng

Tiếng quát không to mấy nhưng có uy lực rất mãnh liệt khiến người nghe tiếng phải khiếp sợ. Cả hai bên đều vọt ra ngoài vòng chiến.

Thần Võ viện chúa vội khom lưng thi lễ nói:

- Ty tòa xin tham kiến thiếu chủ!

Cam Đường khoát tay đáp:

- Khương viện chúa miễn lễ!

Chàng quay lại nhìn Tử Vong sứ giả. Tên này bây giờ mới phát giác ba gã đồng bạn đã chết nằm lăn ra đó thì kinh hồn bạt vía, xoay mình cắm đầu toan chạy.

- Mi chạy không thoát đâu!

Thanh âm Cam Đường lạnh lẽo kinh hồn. Người chàng vọt ra chắn đường.

Tử Vong sứ giả biết rằng không tài nào chạy thoát được. Gã đâm liều hỏi:

- Ngươi định làm gì?

Cặp mắt Cam Đường chiếu ra những tia sát khí rùng rợn. Chàng trầm giọng hỏi:

- Tử Thần là ai đã hóa trang? Nói đi!

Tử Vong sứ giả lùi lại một bước run lên đáp:

- Bản sứ giả không thể cho ngươi biết điều đó.

- Mi không tự chủ được đâu.

- Ngươi định làm gì ta?

- Bản thiếu chủ trước nay không dùng thủ đoạn tàn khốc để đối phó với địch nhân. Nhưng bữa nay không giữ thể lệ đó được.

Tử Vong sứ giả vội phóng kiếm ra nhanh như điện chớp.

- Dừng tay!

Cam Đường vừa quát vừa vung tay lên gạt. Ánh hào quang vẽ thành một đường trên không. Thanh kiếm trong tay Tử Vong sứ giả đã không cánh mà bay vọt đi.

Cam Đường lại quát hỏi:

- Ngươi có nói không?

- Không!

- Vậy đừng trách bản thiếu chủ tâm địa độc ác.

Chưa dứt lời chàng phóng ngón tay điểm lên không. Tử Vong sứ giả tránh làm sao được? Gã ngã lăn đùng ra.

- Khương viện chúa!

- Có ty tòa đây!

- Điểm huyệt cho gã biết mùi. Chừng nào gã chịu nói hãy thôi.

- Xin tuân lệnh!

Thần Võ viện chúa Khương Minh Tung liền vẫy tay một cái. Lập tức hai gã đại hán thân thể to lớn, mỗi gã một bên nắm lấy Tử Vong sứ giả.

Thần Võ viện chúa cười ha hả nói:

- Ông bạn! Chắc ông bạn đã nghe tiếng “Nguyên Anh Sưu Hồn” rồi chứ? Đó là một chiêu thức mà phái Không Động dùng để đối phó với những môn đồ đã lừa thầy diệt tổ. Ông bạn thử nếm xem.

“Nguyên Anh Sưu Hồn” là một hình pháp cực kỳ khốc liệt, ai cũng biết tiếng. Kẻ thụ hình muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong. Toàn thân co rúm lại còn bằng một đứa con nít. Dù người xương đồng da sắt cũng không chịu nổi. Người nào đã trải qua hình pháp này là chung thân sẽ thành tàn phế.

Tử Vong sứ giả hồn vía lên mây, thét lớn:

- Thi Thiên Đường! Mi là một đứa lộn giống.

Bọn đệ tử phái Thiên Tuyệt nghe câu này đều biến sắc. Cam Đường đau đớn như bị đâm vào trái tim. Chàng biết Tử Vong sứ giả thóa mạ câu này để chàng căm hận giết gã cho được mau giải thoát mà chàng vẫn không nhẫn nại được. Cặp mắt đỏ ngầu, da mặt co rúm lại. Chàng nhảy xổ tới kéo tấm khăn che mặt của đối phương ra. Mặt gã co rúm lại biến thành bộ mặt của người trung niên. Cặp mắt gã thất thần như một tên tử tù bị đưa ra hành hình.

Cam Đường lạnh lùng quát lên:

- Bây giờ ta thành toàn cho mi!

Đoạn chàng nghiêng chưởng đi như lưỡi đao từ từ đâm vào ngực Tử Vong sứ giả.

Tử Vong sứ giả hai mắt lồi ra, muốn cựa quậy cũng không có sức. Cặp mắt gã nhìn trừng trừng vào bàn tay Cam Đường đang chĩa thẳng ra như lưỡi đao đâm vào trước ngực.

Sột! Cam Đường đâm ngập hết năm đầu ngón tay. Tử Vong sứ giả mắt trợn ngược lên đứt cả khóe ra. Máu cùng nước mắt chảy đầm đìa. Người gã dãy dụa trước khi chết, trông rất thê thảm.

Cam Đường bị đối phương nhục mạ một câu trước mặt thuộc hạ chàng vừa hổ thẹn vừa căm hận như người điên, không còn biết thế nào là tàn nhẫn nữa. Cách giết người của chàng là một đường lối duy nhất để tiết hận và tự an ủi.

Tiếng rú thê thảm như lợn rừng bị chọc tiết khiến người nghe phải sợ run.

Bàn tay Cam Đường lại đâm ngập sâu thêm vào một nửa, Tử Vong sứ giả đau quá mặt co rúm lại trông không còn ra hình người. Mồ hôi lẫn máu chảy ra đầm đìa, vạt áo trắng đỏ lòm. Người gã run lẩy bẩy, gã vừa rú vừa la:

- Xin... thành... toàn...

Gã chỉ mong chóng chết vì lúc này nếu gã còn sống thì không chịu đựng nổi nữa.

Cam Đường sắc mặt xám xanh. Chàng căm hận cả thân thế mình.

Bọn đệ tử phái Thiên Tuyệt đều lộ vẻ khẩn trương. Dĩ nhiên bọn họ không hiểu vì lẽ gì mà thiếu chủ phẫn khích đến như thế.

Sột! Cam Đường đâm ngập vào đến cổ tay!

Tử Vong sứ giả dãy lên đành đạch. Gã không rú được nữa mà chỉ thở hồng hộc.

Cam Đường nghiến răng, nghiêng người đi rút tay ra. Máu tươi vọt lên như mưa chan hòa trên mặt đất bắn ra xa chừng hai trượng.

Tử Vong sứ giả vẫn trợn mắt há miệng, nhưng gã đã tắt hơi rồi.

Cam Đường la lên:

- Liệng gã đi!

Hai tên đệ tử nắm giữ Tử Vong sứ giả vung tay một cái liệng xác gã ra xa ngoài ba trượng.

Cam Đường trước đã tính quay về địa cung để gặp nghĩa mẫu Thái phu nhân một lần nữa, nhưng bây giờ ý định đó đã bị tiêu tan vì tên Tử Vong sứ giả đã kêu chàng bằng quân lộn giống, khiến chàng mất cả dũng khí.

Thực vậy, một kẻ có mẹ không cha thật là một điều nhục nhã không còn cách nào rửa được vết nhơ này.

Cam Đường đứng trơ như tượng gỗ một lúc rồi quay lại nhìn Thần Võ viện chúa cất tiếng:

- Khương viện chúa?

Giọng chàng lạc hẳn đi, Khương Minh Tùng kinh hãi khom lưng nói:

- Ty tòa đang chờ lệnh.

- Các vị sao lại đến đây?

- Ty tòa được Phỉ hương chủ cho hay thiếu chủ nhân điều tra vụ công án các vị chưởng môn đời trước mà lên núi Thái Hàng. Bọn ty tòa đã được lệnh Thái phu nhân phải ngấm ngầm theo dõi thiếu chủ để chờ mật lệnh. Dĩ nhiên bọn ty tòa phải tuân hành. Bốn tên Tử Vong sứ giả lại qua sông trước bọn ty tòa.

- Được rồi! Trong bọc này có ba cái thủ cấp. Xin viện chúa gởi về địa cung thật lẹ.

Đồng thời tìm cách giữ cho khỏi hư nát.

Thần Võ viện chúa bất giác lùi lại một bước hỏi:

- Thủ cấp ư?

Cam Đường hững hờ gật đầu, chàng nói:

- Phải rồi! Bản tòa đã tra xét rõ hung thủ hạ sát hai đời chưởng môn ba mươi năm trước đây. Hung thủ chính là chưởng môn phái Bách Độc tên gọi Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu. Trong này là thủ cấp tam đại từ ông đến cháu nhà hắn. Vậy Khương viện chúa đưa mau về địa cung để tế điện hầu an ủi vong linh các vị chưởng môn đời trước.

Các đệ tử phái Thiên Tuyệt cả Thần Võ viện chúa đồng thanh bật lên tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Bàn Cửu Nương xúc động đến sa lệ. Mụ khom lưng thi lễ nói:

- Thiếu chủ oai thần bao trùm thiên hạ. Thiệt là phúc lớn cho bản môn.

Cam Đường mặt lạnh như tiền thoáng lộ một nụ cười bi thương. Nào ai hiểu tâm sự chàng? Nào ai hay nỗi đau khổ sâu cay của chàng.

Thần Võ viện chúa hai tay run lên bần bật đỡ lấy bọc đầu người.

Cam Đường đảo mắt nhìn Phỉ Nhất Minh lên tiếng:

- Phỉ hương chủ!

Phỉ Nhất Minh tiến nhanh lại chắp tay khom lưng kính cẩn nói:

- Ty tòa đây!

- Hương chủ bẩm lại Thái phu nhân xin phái một vị đi tham dự Sinh Tử đại hội, vì bản tòa còn có việc lớn khác phải làm ngay. Đồng thời xin hương chủ bẩm rõ rằng việc này chưa hiểu hung cát ra sao. Nếu xảy chuyện bất trắc thì bản tòa cam phụ Ơn sâu của Thái phu nhân và ngửa trông Thái phu nhân tha tội cho.

- Thiếu chủ...

- Hương chủ bất tất phải nói nhiều! Các vị nên đi đi! Mấy anh em đồng môn bị nạn đây để bản tòa thân hành mai táng hầu tỏ chút lòng thương tiếc đối với họ.

Thần Võ viện chúa, Bàn Cửu Nương, và Phỉ Nhất Minh đều lộ vẻ hoảng hốt băn khoăn, dường như muốn nói mà không dám.

Cam Đường muốn che giấu nỗi thống khổ trong lòng liền khoát tay nói:

- Xin các vị lên đường đi!

Trong đám này thì Thần Võ viện chúa Khương Minh Tùng là người có địa vị cao nhất. Y trịnh trọng lên tiếng:

- Thiếu chủ! Ty tòa cả gan xin thiếu chủ cho biết hành tung đặng trở về phục mệnh Thái phu nhân.

Cam Đường ngấm ngầm nghiến răng đáp:

- Bản tòa đi chuyến này tùy cơ hành động, không có mục tiêu nhất định.

Chàng đã quyết tâm vĩnh biệt giang hồ, nên chỉ tìm lời nói cho xuôi chuyện.

Khương Minh Tùng cùng Bàn Cửu Nương đều là những người giàu lịch duyệt, biết ngay trong lòng Cam Đường có mối tâm sự ngoắt ngoéo. Vì vào địa vị thấp kém nên không dám hỏi nhiều, nhưng ngoài mặt lộ vẻ cực kỳ lo âu.

Cam Đường vờ như không biết. Chàng xoay mình phóng ra một phát chưởng, đất đá bay tung lên. Chớp mắt đã đào thành một cái huyệt sâu.

Bọn Khương Minh Tùng dĩ nhiên không thể thõng tay đứng nhìn. Tuy Cam Đường muốn tự mình ra tay mai táng đệ tử, nhưng mọi người đều động thủ góp sức.

Chỉ trong khoảnh khắc việc chôn cất xong xuôi. Cam Đường đứng đầu đoàn làm lễ phúng điếu. Tuy nghi thức đơn giản nhưng rất long trọng.

Cả thi thể của bốn tên Tử Vong sứ giả cũng được vùi lấp.

Bọn Khương Minh Tùng không dám để Cam Đường giục giã lần nữa, phúng điếu xong liền từ biệt lên đường. Trong lòng mọi người đều nặng trĩu nỗi hoài nghi.

Bây giờ chỉ còn lại một mình Cam Đường cô độc đứng trơ như tượng gỗ ở ngoài cửa hang. Đầu óc chàng trống rỗng. Chàng ngẩng mặt nhìn cỏ váy bóng tà, tựa như con người bị thế gian ruồng bỏ.

Quả thế, trong võ lâm chàng không còn đất đứng hay nói một cách khác là chàng không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa. Cuộc đời võ sĩ của chàng cũng như lúc mặt trời sắp lặn sẽ chìm sâu xuống lòng đất.

Mặt trời lặn, trước khi chìm hẳn xuống đất còn lóe lên những ráng chiều rực rỡ để điểm xuyết cho lúc tối hậu của ban ngày. Nhưng sao chàng lại không có một tí gì trước khi trầm tịch?

Đột nhiên một tràng thanh âm xé bầu không khí lọt vào tai khiến chàng tỉnh lại.

Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì mấy bóng người đang đi tới chỉ còn cách chừng vài trượng. Chàng muốn nhìn xem những người sắp đến là ai. Dòng máu trong huyết mạch chạy rần rần, trái tim đập thình thình, mà chân tay chàng cảm thấy giá lạnh.

Ý niệm ra đi lại hiện lên trong đầu chàng. Người chàng bỗng băng đi...

Bọn người mới đến chỉ còn cách chừng năm trượng, một thanh âm cấp bách vang lên.

- Biểu ca! Đừng đi nữa!

Cam Đường lòng như se lại. Bất giác chàng dừng bước nhưng không dám quay đầu lại. Lúc này chàng có cảm tưởng là chết đi còn dễ chịu hơn. Chàng sợ phải chạm mặt với bất cứ là ai, nhưng

không còn cách nào trốn lánh được nữa.

- Hài tử!

Một thanh âm rất dịu hiền đầy vẻ từ ái lọt vào tai Cam Đường. Nhưng đối với chàng thanh âm này không có nghĩa lý gì.

- Hài tử! Hãy quay trở về đã!

Cam Đường nghiến răng xoay mình lại. Trước mặt chàng hiện ra mẫu thân chàng là Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương, biểu thư chàng là Lâm Vân, và hai vị sư huynh.

Cam Đường không biết nên hận mình hay nên tự thương mình. Chàng không nói gì, vẻ mặt xám xanh, da mặt động đậy.

Thái độ của chàng khiến cho Châu Quỳnh Phương phải thộn mặt ra.

Lâm Vân tiến lên hai bước. Nàng nhíu cặp lông mày hỏi bằng một giọng kinh dị:

- Biểu ca! Vụ này là thế nào đây?

Cam Đường đưa mắt nhìn Lâm Vân. Hồi lâu chàng mới ấp úng:

- Vân thư! Ta đối với Vân thư thật là không phải, xin Vân thư đừng hỏi ta nữa.

Lâm Vân biến sắc run run hỏi:

- Biểu ca! Biểu ca cho tiểu muội hay vì lẽ gì…

Cam Đường máy môi mấy lần nhưng không nói.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương bây giờ nét mặt trở nên kinh ngạc lo lắng, hoài nghi. Bà ta không tài nào nghĩ ra được nguyên nhân vụ này.

Hồi lâu bà mới lên tiếng:

- Hài tử! Con hãy nhìn ta!

Cam Đường đưa mắt nhìn mẫu thân, nhưng vẫn không nói gì.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương lộ vẻ bi ai cất giọng run run hỏi:

- Hài tử! Hài tử cho ta hay vì lẽ gì mà ngươi có thái độ này?

Cam Đường cố nén mọi nỗi đau xót và gắng gượng nói lên một câu:

- Mẫu thân! Chắc mẫu thân tự biết rồi!

- Ta… biết làm sao?

- Mẫu thân… thử tự vấn tâm xem…

Rồi chàng nghẹn lời không nói thêm được nữa. Một mặt chàng chưa quên được tình cốt nhục. Một mặt chàng tưởng mẫu thân ngày trước là mỹ nhân tuyệt thế mà có một tâm hồn ti tiện,

không giữ mình trong sạch làm điếm nhục cho nhà chồng.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương nghẹn ngào một lúc rồi buồn rầu nói:

- Hài tử! Ngươi biến tính rồi!

- Đúng thế! Hài nhi thừa nhận điều đó.

- Ngươi bảo ta tự vấn tâm là nghĩa làm sao?

- Cái đó... mẫu thân tự biết.

- Hài tử! Dường như ngươi căm hận tất cả.

Cam Đường run lên nghiến răng đáp:

- Đúng thế! Hài nhi hận nhiều lắm!

- Ngươi hận điều chi?

Cam Đường hai mắt đẫm lệ, mặt co rúm lại. Chàng hằn học đáp:

- Hài nhi hận mẫu thân đã làm cho hài nhi thành kẻ tội lỗi.

- Hài tử...

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương vẻ mặt biến đổi. Người bà loạng choạng.

Bà trỏ tay vào Cam Đường nhưng không nói ra lời.

Hai vị sư huynh biến sắc hằn học nhìn Cam Đường, nhưng vẫn ẩn nhẫn không nổi hung.

Lâm Vân mặt như bao phủ một làn sương lạnh, nàng run lên hỏi:

- Biểu ca! Tâm trí biểu ca có tỉnh táo không?

- Tỉnh táo lắm! Nghiêm nghị lắm!

- Vậy mà biểu ca ăn nói với di mẫu như vậy ư?

- Vân thư! Tốt hơn hết là Vân thư đừng hỏi nữa.

- Tiểu muội nhất định hỏi cho ra thì sao?

Cam Đường nước mắt khoanh tròng lớn tiếng:

- Vân thư đừng bức bách ta.

Lâm Vân kinh hãi lùi lại một bước. Rồi nàng không biết là nên thương hay nên giận. Nàng yêu chàng.

Sau khi biết rõ chuyện hiểu lầm đáng lẽ phải trở nên vui vẻ thì đột nhiên chàng lại biến tính. Lòng nàng tan nát. Nàng đứng trơ ra không biết nói gì nữa.

Đại sư huynh tức giận gầm lên:

- Sư đệ! Ngươi hãy nói ra.

Cam Đường hững hờ đáp:

- Không việc gì đến sư huynh. Đừng nói nữa!

- À! Ngươi dám...

- Tiểu đệ nhắc lại lần nữa là sư huynh nói ít chứ!

Nhị sư huynh tức quá quát lên:

- Cam Đường! Chẳng lẽ ngươi muốn tiêu diệt luân thường ư?

Cam Đường hai mắt đỏ ngầu lớn tiếng quát:

- Nhị sư ca đừng bức bách tiểu đệ phải hạ thủ.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương giơ tay lên ngăn lại không cho hai người kia nói. Bà tiến tới một bước quát to:

- Nghịch tử! Trong lòng ngươi có điều gì thì nói ra đi!

Cam Đường đau khổ vô cùng. Chàng nói như người ngủ mơ:

- Phải rồi! Nghịch tử! Ta là nghịch tử!

Rồi chàng buột miệng la lên:

- Ai làm ta khổ thế này? Ai đã gây nên cơ cục này? Ai... ai...

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương toàn thân run lên bần bật. Sắc mặt bà lợt lạt trông gớm khiếp. Trái tim của người từ mẫu hoàn toàn tan vỡ. Bà sa lệ hỏi:

- Ngươi đã nói với a di... là ngươi hận ta?

Cam Đường lấy hai tay bưng mặt đáp bằng một giọng bi thương, đầy phẫn hận:

- Phải rồi! Hài nhi căm hận mẫu thân.

Đại sư huynh là Châu Thừa Võ gầm lên:

- Ta phải đập chết mi!

Rồi y nhảy xổ lại phóng chưởng đánh vào trước ngực Cam Đường.

Binh! Cam Đường nhận lấy phát chưởng chứ không trả đòn. Chàng nói bằng một giọng đầy sát khí:

- Nếu đại sư ca còn động thủ nữa thì tiểu đệ không tha đâu!

Lâm Vân khóc nức lên một tiếng. Nàng rút thanh kiếm ở sau lưng Châu Thừa Võ ra. Ánh hàn quang lấp loáng chụp xuống người Cam Đường.

Cam Đường động tâm muốn ra tay, nhưng một ý niệm khác bỗng nảy ra. Chàng nhắm mắt chờ

chết.

Tình cốt nhục vẫn là tình thiêng liêng. Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương đưa ngón tay lên gạt lưỡi kiếm.

Choang! Thanh kiếm bị hất chếch đi nhưng thế vẫn còn mạnh hớt qua vai Cam Đường.

Cam Đường vẫn đứng trơ ra, mắt mở trừng trừng. Mặt chàng xám xanh, không lộ vẻ gì hết. Vai bên trái chàng bị một vết thương dài nửa thước. Máu vọt ra như suối.

Chương 69 - Vào Biệt Phủ Dò La Động Tĩnh

Cả thể xác lẫn tâm hồn Cam Đường tựa hồ trơ ra không còn cảm giác gì nữa.

Cũng có thể là chàng cam tâm chịu chết dưới lưỡi kiếm của Lâm Vân. Mặt chàng bừng đỏ, lạnh lùng không lộ vẻ chi hết.

Lâm Vân sắc mặt lợt lạt vừa khóc vừa la:

- Cầm máu lại! Nếu để chảy mãi ra là chết đấy!

Cam Đường nở một nụ cười thê lương nói:

- Vân thư! Ta nợ Vân thư đã nhiều không cách nào trả được nữa. Vậy ta đem sinh mạng để đền bồi là phải.

Lâm Vân quăng thanh kiếm đi. Nàng tiến lại một bước giơ ngón tay điểm vào vai Cam Đường để cầm máu không cho chảy ra nữa. Nàng xoay bàn tay ngọc tát bốp một cái thật mạnh vào mặt Cam Đường rồi tức giận như điên, hỏi:

- Biểu ca điên rồi ư?

Cam Đường vẫn trơ ra như người gỗ, lùi lại một bước đáp:

- Ta... không điên đâu!

Lâm Vân vừa nóng nảy vừa tức tối. Nước mắt đầm đìa nàng thét lên:

- Vậy thì lẽ gì? Biểu ca nói đi!

Cam Đường nghiến răng. Chàng quay mặt về phía mẫu thân máy môi mấy lần rồi hỏi:

- Mẫu thân! Hài nhi tự biết mình phạm tội bất hiếu. Xin mẫu thân cho hài nhi biết một điều.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương ngậm ngùi hỏi:

- Điều chi vậy?

- Hài nhi... chính thức họ gì?

Câu này vừa nói ra mọi người đều giật mình kinh hãi.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương lùi lại một bước dài, thét lên:

- Ngươi hỏi vậy là nghĩa làm sao?

Cam Đường nghiến chặt hai hàm răng nói:

- Xin mẫu thân trả lời đi!

- Đương nhiên ngươi họ Cam.

- Họ Cam thiệt ư?

- Sao lại không thiệt?

Mắt Cam Đường nhìn mẫu thân trừng trừng không chớp. Dường như chàng cảm thấy thần sắc mẫu thân đủ chứng minh là bà đã nói thiệt. Bà lộ vẻ vừa thê lương vừa nghiêm trang, chàng không thấy có gì khác lạ.

Cam Đường cảm thấy ý nghĩ của mình lung lay. Chàng tự hỏi:

- Mẫu thân mình khéo che đậy hay là lời đồn đã phao vu, bịa đặt?

Chàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Mẫu thân! Hài nhi muốn biết vì nguyên nhân gì mà mẫu thân bỏ nhà ra đi?

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương vẻ mặt sầu thảm, cặp mắt long lanh ngấn lệ. Bà đáp bằng một giọng thê lương:

- Hài tử! Cho đến bây giờ mẫu thân cũng chưa rõ tại sao phụ thân ngươi chẳng phân biệt trắng đen đã đuổi ta ra khỏi nhà. Khi ấy ta căm tức đi ngay. Bây giờ ta mới hối rằng sao lúc ấy mình không hỏi rõ nguyên nhân. Nhưng... bây giờ đã chậm mất rồi!

Ta nên...

Tâm sự Cam Đường trở lại cứng rắn. Chàng cho là bà nói dối. Chàng không muốn nhắc lại nữa vì sự thực đã rõ ràng còn căn vặn gốc nguồn làm chi? Dù chàng có biết rõ chân tướng thì làm được chuyện gì?

Cam Đường tưởng chừng như trái tim mình bị tan vỡ đến chảy máu.

Lâm Vân thấy sự tình ngoắt ngoéo, nàng kinh nghi hỏi lại:

- Biểu ca! Sao biểu ca lại nghĩ thế được?

Cam Đường tuyệt vọng thét lên:

- Đừng hỏi ta nữa. Biểu thư cứ nghe người giang hồ đồn đại sẽ rõ.

Rồi chàng băng mình chạy đi.

- Biểu ca! Biểu ca!...

Lâm Vân gọt thét lên, nhưng Cam Đường chạy nhanh như chớp, thoáng cái đã mất hút.

Lâm Vân đứng ngây người ra nhìn về phía Cam Đường chạy đi. Trái tim nàng lại một phen tan vỡ.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương lảo đảo người đi rồi ngã lăn ra.

Nhắc lại Cam Đường lòng đau như cắt, cứ cắm đầu chạy như người điên, vượt hết khe hang này qua đỉnh núi kia...

Bỗng một ánh đèn le lói chiếu vào mắt, khiến chàng giật mình tỉnh táo lại. Chàng rời khỏi núi Thái Hàng khá xa rồi. Trước mắt chàng hiện ra một thị trấn.

Đêm đã khuya, đâu đấy ngủ yên rồi. Chàng chẳng hiểu đây là địa phương nào và cũng không biết tại sao mình lại tới đây. Chàng tự hỏi:

- Ta làm gì bây giờ?

Nhưng chàng không tìm ra được câu trả lời.

Một tiếng quát vang bỗng nhiên vọng lại khiến cho thần trí Cam Đường quay về thực tại. Chàng giương mắt lên nhìn thì trước mặt hiện ra một võ sĩ trung niên, cặp mắt loang loáng như hai vì sao. Cam Đường vừa trông đã biết là một tay nội lực thâm hậu.

Phía sau võ sĩ cách chừng tám thước có một cỗ kiệu nhỏ do bốn đại hán áo đen khiêng dừng lại ngay giữa đường. Đòn kiệu đặt trên vai họ coi nhẹ như không.

Vào lúc nửa đêm mà có người khiêng kiệu đi là một việc kỳ dị.

Cam Đường lạnh lùng nhìn võ sĩ. Chàng không nói gì mà cũng không nhúc nhích.

Võ sĩ trung niên lại quát lên:

- Tiểu tử! Đêm hôm khuya khoắt mà còn đến đây thì hiển nhiên không phải là người ngay thẳng.

Trong kiệu có tiếng đàn bà hỏi vọng ra:

- Ai đó?

Võ sĩ trung niên đáp:

- Một gã tiểu tử quê mùa.

- Đây là đâu?

- Gần tới nơi rồi.

Kiệu rèm vén lên một cái, một bộ mặt phấn thò ra ngó qua rồi lại sụt vào ngay, rèm kiệu buông xuống như cũ. Thiếu phụ nói:

- Một gã ăn xin.

- Có đem gã về để hỏi tra không?

- Không cần.

Võ sĩ trung niên giơ tay lên. Một luồng kình lực xô đẩy hất Cam Đường ra xa mấy trượng.

Sáu người và cỗ kiệu lại tiếp tục đi luôn. Chớp mắt đã biến vào trong đêm tối.

Cam Đường bị một đòn khá nặng. Thần trí hoàn toàn tỉnh lại. Lúc người trong kiệu ló đầu ra chàng đã nhìn rõ mặt. Hình ảnh mụ vẫn lập lờ trong đầu óc chàng.

Chàng động tâm hỏi:

- Phải chăng là mụ?

Người trong kiệu chính là kế mẫu Cam Đường mà hiện nay là người tình của Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung, tên gọi Lục Tú Trinh.

Lục Tú Trinh xuất hiện lúc này và ở nơi đây khiến cho Cam Đường sinh lòng nghi hoặc. Chàng tự hỏi:

- Nửa đêm mà Lục Tú Trinh còn ngồi kiệu đến chốn hoang dã này làm chi?

Lục Tú Trinh không nhận ra được Cam Đường. Hiện giờ người chàng mặc quần áo vải. Nửa người máu ra ướt đẫm, cát vàng dính vào bê bết trông rất dơ dáy. Huống chi chàng chạy bất tử hồi lâu, áo quần rách tả tơi, trông đúng như một tên khất cái lam lũ. Có ai ngờ chính chàng là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt đã đánh bại Tử Thần và được võ lâm coi như thánh thần.

Lúc này đừng nói Lục Tú Trinh không nhận ra chàng mà chính chàng có soi gương cũng không tự nhận ra được mình nữa.

Phát chưởng của võ sĩ trung niên không làm cho chàng bị thương. Lúc ấy trạng thái tâm hồn chàng hoang mang, người chàng bị hất tung đi nhưng nhờ có võ học Thiên Tuyệt kỳ diệu bảo vệ kinh mạch nên chàng không việc gì.

Cam Đường không phát giác ra phía sau lưng cách đó không xa là một khu rừng tòng rậm rạp tối om.

Trong rừng lộ ra một khúc tường vây và một con đường nhỏ lót đá xanh trong rừng đi ra.

Người chàng đang đứng trên con đường nhỏ này nên làm ngăn cản lối đi của người khác.

Mối hận sâu độc giữa chàng và Tây Môn Tung cùng Lục Tú Trinh đã tiêu tan từ khi chàng phát giác thân thế bỉ ổi của mình.

Giữa lúc ấy hai bóng đen từ trong rừng theo con đường nhỏ chạy ra. Trên vai một người có vác một vật đen sì tựa hồ như xác chết.

Khi gã chạy gần đến chỗ Cam Đường thì rung tay một cái, liệng vật đó vào trong bụi rậm.

Đúng là xác chết! Cam Đường nhìn rõ khắp mình tử thi máu thịt bầy nhầy.

Một gã trong hai gã cất tiếng hỏi:

- Ngô nhị! Hay là chúng ta phí thêm một lúc chôn vùi đi, để khỏi bị người khác trông thấy.

Gã kia đáp bằng một giọng âm trầm:

- Khỏi lo! Chỉ chừng nửa giờ là thú dữ đến ăn hết, rẽ xương cũng chẳng còn.

- Vậy chúng ta về thôi!

Hai gã áo đen trở gót quay về rừng. Họ chưa phát giác ra có Cam Đường đứng gần đó.

Cam Đường bất giác tiến gần lại mấy bước định thần nhìn kỹ rồi la lên một tiếng thất thanh:

- Úi chao!

Xác chết này chính là Hoàng Vạn Thông, một tên thuộc hạ của viện Thiên Oai bản môn đã cải trang làm Bán Diện Nhân thay Trình viện chúa để nằm vùng trong Ngọc Điệp Bảo. Cam Đường tự hỏi:

- Tại sao Hoàng Vạn Thông bị thảm tử ở đây? Coi tình hình này thì gã đã bị xử tử bằng một cực hình thảm khốc.

Dù Cam Đường trong lòng đã nguội như tro tàn, nhưng đối với Thiên Tuyệt Môn chàng đã chịu ơn rất nhiều mà chưa có chút chi báo đáp, nên chàng vẫn có mối thâm tình.

Chàng liền vội vã lại chôn vùi tử thi cho khỏi bộc lộ. Đoạn chạy biến vào trong rừng như ma quỷ.

Trong rừng này có rất nhiều đồn canh ngấm ngầm mà họ không phát giác ra chàng. Có ra chăng nữa thì cũng chỉ thấy hoa mắt lên một cái là bóng chàng đã mất hút.

Cam Đường vào sâu chừng năm chục trượng thì đến một tòa đại trang viện. Ngoài cổng trang có treo tấm biển để bốn chữ lớn “Thấu Ngọc Biệt Phủ”.

Chàng không nghĩ gì đến lai lịch bốn chữ Thấu Ngọc Biệt Phủ cứ băng mình đi như một làn khói tỏa theo mé bên lẻn vào.

Trong trang đèn thắp sáng choang. Bên ngoài sảnh đường mười tám tay kiếm sĩ mặc áo gấm đứng rải rác trong sân.

Trong sảnh đường, một bàn tiệc lớn bày ra nhưng chỉ có ba người ngồi. Chính giữa Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung. Hai bên hắn là hai thiếu phụ trung niên mỹ lệ yêu kiều ngồi bồi tiệc. Một trong hai thiếu phụ này chính là Lục Tú Trinh vừa đi kiệu ở ngoài về. Hai bên bàn tiệc có hai tiểu tỳ áo xanh đang cầm hồ rót rượu.

Cam Đường ẩn thân vào một góc thềm đối diện. Chàng nhìn rõ mọi động tĩnh trong sảnh đường.

Tây Môn Tung thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn ra với vẻ mặt oai nghiêm chính phái.

Cam Đường trong lòng rất đỗi nghi ngờ. Chàng không hiểu đây là địa phương nào và một người đàn bà nữa là ai?

Theo tấm biển đề Thấu Ngọc Biệt Phủ thì dường như đây là trọng địa của một môn phái, có khi là một phân chi của Ngọc Điệp Môn...

Lục Tú Trinh dường như có vẻ băn khoăn, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn trộm Tây Môn Tung.

Còn người đàn bà kia thì môi trên chúng lên một chút, nét mặt đầy vẻ trào lộng.

Trong trường bề ngoài tựa hồ bình thản mà bên trong ẩn giấu sự gì bí hiểm.

Đột nhiên Tây Môn Tung lớn tiếng gọi:

- Dư Bình!

Lục Tú Trinh hơi biến sắc.

Một bóng người chạy lẹ vào khom lưng đáp:

- Đệ tử đây!

Gã Dư Bình rõ ràng là võ sĩ trung niên vừa phóng chưởng hất Cam Đường rồi đi theo Lục Tú Trinh cùng về đây.

Dưới ánh đèn sáng, Cam Đường thấy gã diện mạo phi phàm, đáng được tặng ba chữ “mỹ nam tử”.

Tây Môn Tung nở một nụ cười bí hiểm nói:

- Dư Bình! Ta đây vẫn coi ngươi là một nhân vật khác thường…

- Đó toàn là nhờ ơn sư phụ tài bồi.

- Ngươi đối với sư cô thật là chu đáo…

- Đệ tử…

- Ngươi hãy nghe ta nói đây. Ta đặc biệt mời ngươi một chén rượu để tỏ lòng yêu mến ngươi.

Dư Bình kinh hãi luống cuống lùi lại một bước, miệng ấp úng:

- Đệ tử không dám… lãnh thọ…

Gã hoang mang quá không nói tiếp được nữa.

Lục Tú Trinh biến sắc gắng gượng nở một nụ cười nói:

- Sư huynh! Đối với một tên đệ tử tưởng bất tất phải thế…

Tây Môn Tung đứng lên cầm chiếc chén rất hoa mỹ rót rượu vào, ngắt lời Lục Tú Trinh:

- Sư muội! Ta thấy gã phục thị sư muội một cách đắc lực nên mời gã một chén rượu, có chi là quá?

Lục Tú Trinh run lên nói:

- Sư huynh! Tục ngữ có câu “kẻ đệ tử phải hết sức phục vụ cho sư phụ…” Tây Môn Tung cười ha hả nói:

- Hay! Một tên đệ tử hết sức phục vụ cho sư phụ! Dư Bình! Lại đây uống đi!

Thiếu phụ kia vẻ mặt càng thêm trào lộng.

Lục Tú Trinh luống cuống hỏi:

- Sư huynh! Khi nào gã dám lãnh thọ tấm lòng thương yêu quá mức của sư huynh?

Tây Môn Tung vẫn tươi cười nói:

- Sư muội! Sư muội nên bảo gã bậc trưởng giả đã ban cho cái gì cũng không được từ chối.

Lục Tú Trinh đưa mắt nhìn Dư Bình ra hiệu rồi nói:

- Dư Bình! Ta còn quên mất một việc. Bên ngoài biệt phủ ngươi đã đánh chết một gã ăn xin. Ta e rằng lai lịch gã không phải tầm thường. Ngươi lập tức ra điều tra lại rồi hãy quay về lãnh chén rượu này của sư phụ.

Dư Bình kinh hãi liếc mắt nhìn Tây Môn Tung rồi lại nhìn Lục Tú Trinh ra chiều sợ sệt không biết làm thế nào.

Lục Tú Trinh xẵng giọng:

- Dư Bình! Ngươi dám chống lệnh ta chăng? Ta bảo gì ngươi đã nghe rõ chưa?

Dư Bình run lên dạ một tiếng rồi trở gót toan đi.

Tây Môn Tung không cười, cất giọng lạnh lùng gọi:

- Quay lại đã!

Dư Bình toàn thân run bần bật. Gã quay lại, cặp mắt lộ vẻ kinh hãi vô cùng!

Tây Môn Tung nói:

- Hãy uống chén rượu này đã.

- Đệ tử... xin tuân mệnh.

Gã tiến lên hai bước giơ tay ra đón lấy chén rượu...

Lục Tú Trinh vội vươn tay ra đập vào chén rượu, tức giận hỏi:

- Sư huynh! Sư huynh không nể mặt tiểu muội ư?

Tây Môn Tung từ từ rụt tay về tránh khỏi cái hất tay của Lục Tú Trinh. Hắn sa sầm nét mặt nói:

- Sư muội!

Lục Tú Trinh vẻ mặt xám xanh nghiến răng nói:

- Tiểu muội trong mình khó chịu, xin đi nghỉ thôi.

Mụ nói xong từ từ đứng dậy.

Tây Môn Tung kéo mụ ngồi xuống nguyên vị nói:

- Sư muội! Sư muội không được bỏ dở yến tiệc. Ta sắp xử lý một việc lớn, cần phải có mặt sư muội mới xong.

Lục Tú Trinh sắc mặt lợt lạt...

Tây Môn Tung lại đưa chén rượu ra nói:

- Dư Bình! Ngươi hãy cạn chén này đi!

Dư Bình biết là nguy rồi. Gã ngần ngừ giơ tay ra đón lấy chén rượu. Tây Môn Tung lại giục:

- Uống đi!

Dư Bình đưa chén rượu kề vào miệng...

Lục Tú Trinh muốn há miệng hô lên ngăn lại, nhưng bị Tây Môn Tung đưa cặp mắt dữ dội nhìn mụ.

Dư Bình ngửa cổ lên uống cạn chén rượu. Gã không thấy gì khác lạ, liền hai tay đặt chén xuống nói:

- Tạ Ơn sư phụ.

Tây Môn Tung nhìn Lục Tú Trinh cười khanh khách nói:

- Sư muội! Dường như sư muội rất hoang mang tựa hồ ta đã bỏ thuốc độc vào rượu.

Ha ha!...

Cam Đường núp trong bóng tối trong lòng xiết bao mối nghi ngờ. Chàng nóng ruột vô cùng.

Lục Tú Trinh vẻ mặt dần dần trở lại bình tĩnh, mụ cười chữa thẹn nói:

- Sư huynh thiệt khéo bày trò.

Dư Bình khom lưng thi lễ nói:

- Sư phụ không còn điều chi dạy bảo thì đệ tử xin cáo thoái.

Tây Môn Tung đáp:

- Đừng đi vội! Hãy đứng chờ một bên.

Hắn nói xong lại lấy một cái chén rất đẹp rót rượu vào đưa cho Lục Tú Trinh nói:

- Sư muội! Sư muội một phen đường xa vất vả, ta cũng kính mời một chén.

Lục Tú Trinh biến sắc mấy lần, trỏ tay vào chén rượu trước mặt nói:

- Đây không phải là rượu.

Tây Môn cười hô hố nói:

- Đây là thứ rượu mà sư huynh đã đặc biệt chế ra, người uống vào sẽ được tăng thọ.

Lục Tú Trinh lắc đầu nói:

- Thịnh tình của sư huynh tiểu muội xin tâm lãnh là đủ.

- Sư muội không uống ư?

- Bây giờ tiểu muội say rồi, để đến mai được không?

- Ha ha! Bữa nay có rượu bữa nay say! Sao còn để đến ngày mai?

- Thực tình tiểu muội không uống được nữa.

- Thế cũng được! Nghỉ một chút rồi sẽ liệu.

Hắn nói xong đảo mắt nhìn hai tên tiểu tỳ bảo:

- Trời sắp sáng rồi, các ngươi hãy lui ra.

- Tạ Ơn môn chúa.

Hai tên tiểu tỳ áo xanh thi lễ rồi rút lui.

Tây Môn Tung quay lại nhìn Dư Bình, thấy gã vẫn lộ vẻ hoang mang liền cất tiếng gọi:

- Dư Bình!

- Đệ tử đây!

- Ta hỏi ngươi một câu.

- Đệ tử xin kính cẩn nghe lời.

- Phạm luật phản thầy nên chịu tội gì?

Lục Tú Trinh sắc mặt lợt lạt. Dư Bình như bị Ong đốt, gã ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

- Nói đi! Theo lệ luật bản môn phải chịu tội gì?

Dư Bình mồ hôi nhỏ giọt. Hồi lâu mới thốt ra hai tiếng:

- Lăng trì!

- Ngươi nói đúng đó! Đã biết tội chưa?

Dư Bình trọn trừng lùi lại ba bước, ấp úng nói không ra lời:

- Đệ tử... không biết... đã phạm tội gì?

- Mi còn chưa thú nhận ư?

Tây Môn Tung sa sầm nét mặt, mắt lộ sát khí lớn tiếng hỏi vậy.

Lục Tú Trinh không nói câu gì. Đột nhiên mụ vung chưởng lên nhanh như điện chớp đập vào ngực Tây Môn Tung.

Đồng thời Dư Bình băng mình vọt ra ngoài sảnh đường.

Tây Môn Tung bật lên tràng cười ha hả. Tay hắn đã nắm được cổ tay Lục Tú Trinh.

Chương 70 - Một Cực Hình Thảm Tuyệt Nhân Hoàn

Dư Bình nhảy vọt ra ngoài sảnh đường liền bị bọn kiếm sĩ áo gấm vung kiếm ra. Gã đành phải hạ xuống đất. Gã băng mình đi lần thứ hai cũng bị xua trở lại.

Dường như bọn kiếm sĩ áo gấm đã vâng mệnh chủ nhân chỉ ngăn trở gã chứ không hạ sát. Chắn được gã rồi, chúng lại lui về đứng nguyên vị.

Lục Tú Trinh cổ tay bị nắm chặt. Mặt mụ xám như tro tàn, mụ thét lên:

- Tây Môn Tung! Ngươi định làm gì ta?

Tây Môn Tung đáp bằng một giọng trầm trầm:

- Chẳng làm gì cả.

Hắn nói xong quay ra phía ngoài thét lớn:

- Dư Bình! Mi dám kháng mạng thật ư?

Dư Bình toàn thân run lên. Gã lại băng mình đi lần thứ ba...

- Bắt lấy nó.

Làn kiếm quang vừa lóe lên, tiếp theo là tiếng rên u ử. Dư Bình đã bị hai tên kiếm sĩ áo gấm nắm lấy hai tay.

Tây Môn Tung lại cầm chén rượu đã rót sẵn đưa kề vào miệng Lục Tú Trinh xẵng giọng:

- Uống đi!

Lục Tú Trinh uống vào rồi hằn học nói:

- Tây Môn Tung! Ta có làm quỷ cũng không tha mi!

Tây Môn Tung cười khẩy đáp:

- Ta đã bảo đây không phải là thuốc độc. Mi không chết được đâu. Ta làm thế này há chẳng là làm phúc cho cặp trai gái chó má như bọn mi ư? Ta cho mi hay là mi sẽ được nếm mùi vị phong lưu tức khắc.

Lục Tú Trinh cố sức cựa quậy, nhưng chỉ như con chuồn chuồn lay cột đá, mụ lớn tiếng thóa mạ:

- Tây Môn Tung! Nếu không có ta thì thằng quỷ sứ làm gì được có ngày nay?

- Câm miệng ngay! Sắp đồ hình cụ ra đây!

Lập tức bốn tên chấp sự mặc áo gấm đỏ khiêng hai cái giá gỗ ra đặt giữa sân.

Tây Môn Tung vung tay một cái, liệng Lục Tú Trinh như một trái cầu ra ngoài sân.

Hai tên chấp sự liền bắt lấy cột mụ vào giá gỗ. Hai tên khác đồng thời cột Dư Bình vào cái giá kia. Hai bên đối diện nhau, cách chừng một trượng.

Dư Bình gầm lên:

- Tây Môn Tung! Ngày mạt kiếp của mi cũng không xa đâu!

Tây Môn Tung vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Hắn vẫy tay một cái.

Hai tên chấp sự liền nhét hai khúc gỗ vào miệng Dư Bình và Lục Tú Trinh.

Hai người muốn thóa mạ mà không thốt ra lời được, chỉ ú ớ trong miệng. Sắc mặt hai người trông ghê gớm như quỷ sứ.

Thiếu phụ kia ngồi bồi tiệc nhoẻn một nụ cười yêu quái nói:

- Bảo chúa! Thiếp mời bảo chúa một chén.

Hai người nhìn nhau. Tây Môn Tung bây giờ lộ vẻ hung tàn, những nét oai nghiêm trang trọng mất hết, tưởng chừng như đã biến thành người khác. Hắn quát lên:

- Lột áo ra!

Soạt, soạt mấy tiếng! Lục Tú Trinh và Dư Bình bị lột trần như nhộng.

Dư Bình cúi đầu xuống ủ rũ như con cừu sắp bị cắt tiết.

Lục Tú Trinh mắt trợn tròn xoe rách cả mí ra. Khóe mắt chảy máu đỏ lòm. Da thịt mụ trắng như ngọc. Hai trái núi trước ngực nhô lên. Bao nhiêu chỗ huyền diệu để lộ hết ra.

Con yêu phụ trong sảnh đường thấy thế không khỏi thẹn đỏ mặt lên.

Cam Đường nấp trong bóng tối trông rõ hết mọi sự, chàng không dám nhìn nữa.

Chàng lẩm bẩm:

- Cứ tình hình này mà xét đoán thì chắc là tên võ sĩ Dư Bình cùng Lục Tú Trinh đã tư thông với nhau, nên Tây Môn Tung mới dùng thủ đoạn tàn khốc đối phó với chúng. Mụ Lục Tú Trinh đã làm kế thất Võ Thánh. Sau vụ huyết kiếp Thánh Thành không hiểu sao mụ lại thoát chết đến làm tình nhân Tây Môn Tung và giúp việc cho hắn?

Kể về thế, mụ đã là sư muội Tây Môn Tung thì đáng lý ra hắn không nên đối xử cách này với mụ mới phải. Vụ này có lẽ là Tây Môn Tung căm tức môn hạ đã cắm sừng lên đầu hắn.

Trong sảnh đường Tây Môn Tung cùng người đàn bà kia vẫn thản nhiên ngồi đối ẩm.

Ngoài sân mười tám tên kiếm sĩ áo gấm đều đứng ngay như phỗng đá.

Bốn tên chấp sự đứng hai bên tả hữu trông hung dữ như bọn ác quỷ dưới điện Sum La.

Không trường bao phủ một làn không khí tịch mịch, chết chóc.

Mục đích Cam Đường tới đây là điều tra vụ Hoàng Vạn Thông, đệ tử phái Thiên Tuyệt bị hạ sát. Chàng không muốn nhìn màn kịch xấu xa này nữa. Nhất là Lục Tú Trinh mà trước kia chàng vẫn kêu bằng kế mẫu không khỏi làm cho chàng cảm khái muôn phần.

Giữa lúc ấy trong không trường đã có sự biến đổi. Thoạt tiên là những tiếng ú ớ của Dư Bình. Trán gã nổi gân xanh, hai mắt đỏ như máu. Mồ hôi thoát ra đầm đìa.

Người gã cố sức giãy giụa...

Tiếp theo là Lục Tú Trinh rên lên mấy tiếng ư ử. Mặt mụ đỏ như gấc. Tấm thân mụ đầy vẻ khiêu gợi cũng đang nhúc nhích.

Cam Đường vô tình để mắt đến hạ thể hai người. Mặt chàng nóng bừng, trái tim đập mạnh, máu trong huyết quản chạy rần rần. Bây giờ chàng mới tỉnh ngộ là Tây Môn Tung đã cho Lục Tú Trinh và Dư Bình uống một thứ thuốc động tình mãnh liệt rất bá đạo. Không thế thì hai người đã đến lúc sinh tử tối hậu mà còn lộ ra những thú tính khó coi kia. Thảo nào Tây Môn Tung vừa bảo Lục Tú Trinh:

- "Rồi mi sẽ được nếm mùi phong lưu".

Thiệt là một thủ đoạn tàn nhẫn, thâm độc!

Hai người bị lửa dục đốt cháy tâm can, rên lên không ngớt tựa hồ như những con dã thú hộc lên lúc sắp chết.

Tây Môn Tung cùng thiếu phụ kia song song ra đứng trước thềm, thản nhiên nhìn tấm kịch bỉ ổi này.

Sau một lúc lâu, miệng mũi Lục Tú Trinh và Dư Bình đều ứa máu ra. Thủ đoạn tàn ngược này còn thảm hại hơn cả những thứ hình pháp khốc liệt nhất.

Hai người không rên lên được nữa mà chỉ còn thở hồng hộc.

Tây Môn Tung đưa tay ra hiệu cho hai tên đệ tử chấp hình.

Hai tên đều cầm lưỡi đao nhọn chia nhau ra đứng bên Lục Tú Trinh và Dư Bình.

Hai tên chấp hình khác mỗi tên cầm một chiếc thùng gỗ có vòi dài.

Lưỡi đao vừa giơ lên, làn da trắng bóng đã nhuộm máu đào. Hai tên cầm thùng có vòi dài tưới nước lên người hai phạm nhân.

Phạm nhân cố bật lên tiếng thét khủng khiếp.

Xem thế là đủ biết trong thùng gỗ này đựng một thứ nước cường toan đổ vào vết thương làm cho họ đau xót vô cùng.

Hai tên chấp sự cầm đao tiếp tục khoét vào mọi chỗ trong người phạm nhân.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả đôi biến thành hai người máu cực kỳ ghê rợn, thê thảm.

Tây Môn Tung lại sai hai gã hán tử áo đen phun nước lạnh vào mặt Lục Tú Trinh và Dư Bình

cho tỉnh lại. Hai người lại hoàn hồn nhưng không cất đầu lên được nữa, xem chừng sắp chết đến nơi rồi.

Tây Môn Tung trỏ vào Lục Tú Trinh nói:

- Mở miệng cho mụ.

Một tên thủ hạ rút khúc gỗ ở trong miệng Lục Tú Trinh ra đập vào ngón tay mụ.

Lục Tú Trinh đột nhiên ngửng đầu lên. Con người xinh đẹp mê hồn bây giờ không còn là hình người nữa. Trông mụ dữ như quỷ sứ khiến ai cũng phải run sợ.

Tây Môn Tung dằn giọng hỏi:

- Con tiện nhân kia! Ta nghĩ tình mi cùng trong môn phái nên để cho mi có di ngôn thì nói ra.

Lục Tú Trinh máy môi một lúc rồi nghiến răng nói:

- Tây Môn Tung! Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương còn sống ở thế gian. Cam Đường cũng chưa chết đâu. Mi sẽ chẳng thể yên lành được!

Tây Môn Tung quát lên:

- Câm miệng ngay!

Cam Đường nghe Lục Tú Trinh nói vậy tưởng chừng như sét đánh. Tai chàng ù đi.

Chàng tự hỏi:

- Mụ nói vậy là có ý gì? Mụ nói đến mẫu thân và ta để làm chi?

Chàng không tài nào nghĩ ra được, nhưng chàng chắc rằng trong vụ này có điều khuất khúc.

Tên thủ hạ lại nhét khúc gỗ vào miệng Lục Tú Trinh.

Tây Môn Tung khoa tay ra lệnh:

- Hành hình!

Đao phủ khoa đao lên!...

Cam Đường lo thầm trong bụng:

- Không thể để Lục Tú Trinh chết được.

Chàng vọt vào trong trường. Mấy tiếng rú khủng khiếp vang lên. Bốn tên đao phủ đã chết lăn ra.

Cam Đường đứng sững như núi, nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Tung.

- Thằng lỏi kia!

Mấy tiếng quát vang như sấm! Đồng thời những thanh trường kiếm đâm vào Cam Đường nhanh như gió.

Lại mấy tiếng rú rùng rợn. Mấy tên kiếm thủ bị Cam Đường vung tay một cái.

Chàng lảo đảo người đi lùi lại.

Tây Môn Tung kinh hãi thất sắc, hắn vội quát lên:

- Dừng tay!

Những kiếm thủ áo gấm lùi về nguyên vị.

Cam Đường mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Tung không nói câu gì.

Tây Môn Tung nhìn Cam Đường chòng chọc một lúc rồi cười rộ nói:

- Bản tòa cứ tưởng ai, té ra là Thi thiếu môn chủ! Thật là may mắn.

Cam Đường hững hờ hỏi lại:

- Các hạ lấy làm lạ lắm đấy nhỉ?

- Bản tòa cũng hơi ngạc nhiên. Chẳng hay Thi thiếu chủ giá lâm tệ phân đà có điều chi dạy bảo?

- Xin hỏi vì lẽ gì mà Hoàng Vạn Thông bị hạ sát?

- Cái đó chắc thiếu chủ tự biết rồi. Bất luận ở môn phái nào, kẻ khác đến nằm vùng đều bị xử trị như thế cả. Vậy bản tòa bất tất phải giải thích.

Cam Đường cứng họng vì lời nói của đối phương rất hợp lý. Trong võ lâm kỵ nhất là điều để người phái khác trà trộn vào nằm vùng dọ thám. Chàng hối hận mình không suy nghĩ đẻ đối phương nắm được đằng chuôi. Chàng đành bỏ việc đó mà nghĩ ngay đến mấy câu Lục Tú Trinh vừa nói, cần phải tra xét cho ra gốc ngọn Tây Môn Tung đột nhiên sa sầm nét mặt hỏi bằng một giọng căm hận:

- Thiếu chủ vừa đến đây đã giết người là nghĩa làm sao?

- Có lý chứ!

- Xin nói cho bản tòa nghe.

- Lục Tú Trinh vừa nói đến mẹ con tại hạ. Tại hạ cần để y sống đặng hỏi cho vỡ lẽ, nên phải giết những kẻ toan hạ sát y.

- Thiếu chủ hỏi đi!

Cam Đường quay đầu nhìn lại không khỏi sững sờ. Thất khiếu Lục Tú Trinh đều ứa máu, mụ chết rồi. Chàng nhìn lại Dư Bình thì gã cũng đã tắt thở. Cái chết của hai người thiệt là thảm tuyệt nhân hoàn.

Cam Đường quay lại hỏi Tây Môn Tung:

- Phải chăng bảo chúa đã nói tại hạ không phải là cốt huyết của Võ Thánh Cam Kính Nghiêu?

Tây Môn Tung âm trầm đáp:

- Đúng thế!

- Vậy xin bảo chúa đưa bằng chứng ra.

- Bằng chứng ư?

- Phải thế chứ! Bảo chúa là đại nhân, có lý đâu lại nói quàng?

Tây Môn Tung ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Thiếu chủ theo bản tòa vào nội thất nói chuyện được chăng?

Cam Đường tự nghĩ:

- Mình cần tra xét cho rõ thân thế mình trước rồi hãy tìm cách điều tra về mấy câu nói của Lục Tú Trinh lúc sắp chết.

Chàng liền khẳng khái gật đầu đáp:

- Được lắm!

Hai người vào ngồi đối diện trong nhà mật thất. Tây Môn Tung khôi phục lại vẻ mặt nghiêm trang. Hắn trịnh trọng nói:

- Thi thiếu chủ! Trước khi bàn đến chính đề, bản tòa mong rằng thiếu chủ trả lời thành thực mấy câu hỏi của bản tòa.

Cam Đường đã định điều tra cho ra vụ bí mật, nên chàng không e dè chi hết, nghiêm nghị đáp:

- Các hạ cứ hỏi đi!

- Điều thứ nhất là vấn đề thân thế thiếu chủ lệnh đường giải thích thế nào?

Cam Đường nghiến răng đáp:

- Gia mẫu không giải thích rõ ràng về vụ này.

- Lệnh đường thừa nhận rồi ư?

- Gia mẫu phủ nhận nhưng không nói rõ lý do.

- Được rồi! Vấn đề thứ hai là mối giao tình giữa bản tòa và Võ Thánh thiếu chủ có nghi ngờ gì không?

- Cái đó...

Chàng nghĩ đến Lục Tú Trinh liền tự hỏi:

- Đã là chỗ thâm giao, sao lão còn thông gian với vợ bạn?

Tây Môn Tung dường như hiểu lòng chàng, hắn lạnh lùng giục:

- Nếu thiếu chủ có lòng nghi ngờ thì cứ nói thực ra.

- Lục Tú Trinh đã là trắc thất của Võ Thánh mà hành vi của bảo chúa đối với y có điều vượt mức là nghĩa làm sao?

- Ồ! Về điểm này, bản tòa xin giải thích Lục Tú Trinh nguyên là sư muội đồng môn với bản tòa. Y thoát khỏi tử kiếp đến đây nương nhờ, có lý đâu bản tòa lại khước từ được? Còn điều nọ tiếng kia thì chỉ là sự hiểu lầm.

- Hiểu lầm ư?

- Đúng thế! Để chứng minh điểm này, bản tòa không cần giấu chuyện bí mật.

Thời kỳ bản tòa đóng cửa tu luyện võ công, vì không muốn để người ngoài hay biết nên mới cho tiểu tế là Vệ Võ Hùng giả trang làm bản tòa để ứng phó với tai mắt người ngoài. Lục Tú Trinh là con người bất đức, y cùng Vệ Võ Hùng có điều nọ kia. Do đó mà phát sinh điều hiểu lầm.

- Ủa!

Câu nói của Tây Môn Tung rất hợp tình lý, nhưng viện chưởng viện Thiên Oai là Trình Kỳ nằm vùng trong Ngọc Điệp Bảo lại giữ chức Hình Đường thì lời nói của y không thể giả dối được. Mặt khác Bách Độc Công Tử đã tiết lộ Vệ Võ Hùng tiên thiên khiếm khuyết mới xảy vụ Tây Môn Tố Vân xuất gia, rồi Trần Ngọc Chi gây ra màn bi kịch kia. Vậy lời nói của Tây Môn Tung có đủ tin được chăng?

Cam Đường nghĩ vậy nhưng cho đó là vấn đề không quan trọng, chàng không nói nữa, chỉ hàm hồ ừ hử một tiếng.

Tây Môn Tung lại nói:

- Vấn đề thứ ba là Võ Thánh tuy không phải cha ruột thiếu chủ nhưng cũng có công nuôi dạy…

Cam Đường đau khổ đáp:

- Về điểm này tại hạ đã rõ rồi.

- Vậy thiếu chủ có quan niệm gì đối với Võ Thánh?

- Hết lòng kính phục.

- Điều thứ tư là thiếu chủ đối với cha ruột có cảm tưởng gì?

Cam Đường run lên hỏi:

- Nhưng y là ai?

- Thiếu chủ hãy trả lời vấn đề đó trước đã.

Cam Đường cảm thấy nhục nhã vô cùng, thật khó mà mở miệng. Dù chàng là nghiệt chủng của y nhưng hành vi ấy không thể tha thứ được. Mẫu thân chàng vì đó mà bị trục xuất, chính chàng cũng phải mất mặt với đời. Chàng nghĩ vậy buột miệng đáp:

- Tại hạ căm hận y.

Tây Môn Tung gật đầu, thoáng lộ một nụ cười bí mật rồi hỏi ngay:

- Nếu có người vì trả thù cho Võ Thánh mà làm điều bất lợi cho cha ruột thiếu chủ thì thiếu chủ nghĩ sao?

Cam Đường run lên đáp:

- Tội y đáng lắm.

Tây Môn Tung vỗ tay nói:

- Thiếu chủ không hổ là con rồng trong loài người, tư tưởng siêu phàm thoát tục.

Cha ruột thiếu chủ hiện ở trong Thấu Ngọc Biệt Phủ này.

Cam Đường đứng phắt dậy, lòng chàng khích động như sóng cồn. Người chàng run bần bật, ngập ngừng hỏi:

- Y... Ở trong Thấu Ngọc Biệt Phủ này ư?

- Đúng thế!

- Y là ai?

- Lát nữa thiếu chủ sẽ rõ.

- Tại hạ...

- Thi thiếu chủ hãy bớt nóng nảy. Bản tòa chưa nói hết...

- Xin bảo chúa nói đi!

- Lệnh tôn không phải là khách của bản tòa mà là...

- Là gì?

- Tên tù bị giam trong cũi.

Cam Đường lảo đảo suýt nữa ngã xuống. Chàng không tự biết cảm giác mình ra thế nào nữa. Thật là một cảm giác hỗn loạn, khích động.

Tây Môn Tung nghiêm sắc mặt nói:

- Bản tòa là bạn thâm giao với Võ Thánh, bất đắc dĩ phải giám thị y. Nếu thiếu chủ cho hành động của bản tòa là trái thì bản tòa cam chịu hậu quả.

Cam Đường cố nén xúc động, mặt chàng xám xanh nói:

- Tại hạ muốn gặp y.

Tây Môn Tung chăm chú nhìn Cam Đường nói:

- Thi thiếu chủ! Bản tòa muốn biết trước thiếu chủ có hành động gì?

- Tại hạ... chỉ muốn gặp y.

- Giả tỉ thiếu chủ muốn cứu y thoát khỏi lao lung...

Cam Đường nghiến răng ngắt lời:

- Tại hạ chỉ muốn gặp y, ngoài ra không có ý gì khác cả.

- Vậy thì được! Xin thiếu chủ chờ một chút để bản tòa sắp đặt đã.

Tây Môn Tung nói xong mở cửa đi ra.

Cam Đường ruột rối như mớ bòng bong. Chàng không biết gặp cha ruột rồi sẽ nói sao? Cuộc gặp gỡ này có ý nghĩa gì không? Y đã làm việc vô sỉ gây nên tội ác, gieo thành nghiệt quả mà không phải chịu trách nhiệm gì ư?

Chàng căm hận lẩm bẩm:

- Phá hoại danh tiết của người, làm tan nát gia đình người là tội đáng chết!

Ý niệm về cái chết đã nảy ra trong đầu óc Cam Đường. Cái chết là hết. Ngày nay là ngày kết thúc mọi sự...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ với những ý niệm đau lòng khôn tả thì một tên võ sĩ áo gấm đẩy cửa bước vào, khoanh tay thi lễ nói:

- Vâng mệnh tệ bảo chúa mời các hạ đi theo.

- Qúy bảo chúa đâu?

- Tệ bảo chúa đã sắp đặt xong xuôi, mời các hạ xuống địa lao và xin cáo lỗi người không tiện đi với các hạ. Mong các hạ hiểu cho.

- Được rồi! Xin võ sĩ dẫn đường.

Cam Đường theo tên võ sĩ áo gấm ra khỏi nhà mật thất đi quanh co mấy dãy hành lang. Lúc này trời đã sáng rõ. Chàng nhìn thấy cách bố trí trong biệt phủ này cực kỳ xa xỉ chẳng kém gì một phủ đệ vương công.

Cam Đường vừa chuyển vào trong đường hầm thì một người đàn bà áo đen đi lướt qua bên mình chàng.

Chương 71 - Trong Ngục Tối Cam Đường Hối Hận

Người đàn bà tuy chỉ lướt qua một cái mà Cam Đường đã nhận ra ngay. Suýt nữa chàng bật tiếng la hoảng.

Thiếu phụ áo đen đó chính là Thập Ngũ muội, con người thần bí tự đào mả để chôn mình mà Cam Đường đã gặp trong khu rừng hoang đối diện với hang Đại Phật.

Cam Đường kinh hãi không bút nào tả được. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng thiếu phụ này cùng hán tử trung niên được nàng kêu bằng tứ ca kia đã nói ra miệng họ có một vị đầu lĩnh? Đầu lĩnh họ phải chăng là Tây Môn Tung?

Chàng nghĩ vậy, bất giác quay đầu nhìn ra thì gặp đúng lúc Thập Ngũ muội cũng đương nhìn mình. Nàng chớp mắt hai cái rồi biến vào trong đường hầm.

Cam Đường trong lòng lại càng nghi hoặc. Chàng không hiểu hai cái chớp mắt của nàng có dụng ý gì?

Chàng nhớ lại hôm ở ngoài khu rừng hoang dã, thiếu phụ áo đen bí mật này đã từng ngăn trở tứ ca nàng không cho phát tín hiệu là có ý che chở cho mình thoát hiểm.

Vụ bí ẩn này bây giờ lại quay động trong đầu óc chàng. Nhưng chàng không nghĩ được lâu vì chỉ trong chớp mắt đã phải tiến vào đường hầm.

Trong đường hầm rất nhiều cửa ngách và cửa nào cũng đóng chặt. Trên mỗi khuôn cửa đều có đeo biển ghi số hiệu.

Cam Đường đành gác bỏ những bí mật về Thập Ngũ muội để đuổi theo thực tại.

Chàng nghĩ tới sau khi gặp cha ruột rồi có nên làm theo quyết định vừa rồi là cả cha con cùng chết để kết thúc mọi tội nghiệt không?

Nghĩ tới quyết định này, chàng không khỏi run lên, nhưng ngoài cách đó ra chàng không còn đường lối nào khác nữa.

Đi hết đường hầm thì trước mặt hiện ra một khung cửa sắt. Trên cửa này đeo tấm biển viết chữ “Đặc”. Cứ chữ đó mà suy luận thì đây hẳn là một chốn lao tù đặc biệt hơn các phòng khác.

Võ sĩ áo gấm lên tiếng:

- Đến nơi rồi!

Gã gõ cửa mấy tiếng lách cách. Cánh cửa sắt mở ra. Một gã đại hán vẻ mặt hung dữ, mình trần trùng trục đứng ngay giữa cửa. Cam Đường đoán gã là ngục tốt phòng này.

Ngục tốt nghiêng mình nhìn võ sĩ hỏi:

- Cận vệ có điều chi dạy bảo?

Võ sĩ áo gấm trịnh trọng đáp:

- Ta vâng lệnh bảo chúa dẫn vị quý khách này vào coi phạm nhân. Ngươi phải canh gác cho cẩn thận.

Võ sĩ áo gấm quay lại nói với Cam Đường:

- Các hạ! Bản nhân xin cáo từ.

- Xin tôn giá tùy tiện.

Tên ngục tốt chăm chú nhìn Cam Đường rồi quay vào mở tầng giậu sắt thứ hai.

Gã giơ tay ra nói:

- Mời các hạ vào.

Cam Đường ngoảnh đầu nhìn vào thì thấy phòng lao này rộng chừng ba thước, vừa lạnh lẽo vừa tối om. Trong góc phòng một người đầu bù tóc rối, quần áo lam lũ ngồi co ro, nhìn không rõ mặt.

Cam Đường tự hỏi:

- Y là cha ruột ta đấy ư?

Chàng tưởng như một dòng nước lạnh thấm vào mình cơ hồ không cất bước được nữa.

Cam Đường ngẩn ra một chút rồi nghiến răng tiến vào phòng lao. Choang một tiếng. Cửa giậu sắt tự động đóng lại.

Cam Đường trông bóng người lù lù trong góc phòng mà chân tay run lên, máu trong huyết quản dường như dừng cả lại. Mắt chàng hoa lên.

- Ai?

Bóng người kia lên tiếng hỏi, những vẫn không ngoảnh đầu ra. Thanh âm cực kỳ lạnh lẽo tựa hồ không phải ở người sống phát ra.

Cam Đường lâu lâu mới lên tiếng:

- Ông... là ai?

Câu hỏi vu vơ này tỏ ra Cam Đường không muốn cho người kia biết thân thế mình và có ý để cho đối phương báo danh trước.

Người kia đột nhiên quay đầu ra...

Cam Đường khẽ la lên một tiếng:

- Úi chao!

Người chàng run lên vì thấy con người mà chàng ngờ là phụ thân chàng đã mù hai mắt, đầu tóc rũ rượi, ba phần giống người, bảy phần giống quỷ.

Người kia run lẩy bẩy đứng lên tựa lưng vào vách mà dường như vẫn không đứng vững.

Cam Đường muốn quay đầu nhảy trở ra, nhưng chàng cố nhẫn nại, vì chàng vào đây với một quyết định từ trước.

Chàng tiến lại gần người kia chỉ còn cách chừng một với tay. Người kia lại lên tiếng:

- Hài tử! Ngươi đấy ư? Tây Môn Tung đã nói hết với ta rồi.

Thanh âm lão lúc này không lạnh lẽo như trước nữa, nhưng mỗi tiếng là một ngọn roi đập vào trái tim chàng.

Cam Đường nghiến răng ken két. Đầu chàng choáng váng tưởng chừng như sắp vỡ ra.

Người kia lại lên tiếng ú ớ hỏi:

- Hài tử! Ngươi hận ta phải không?

Cam Đường la lên:

- Phải đó! Ta hận lão lắm.

- Hỡi ôi! Hài tử! Một lần lầm lỡ gây thành mối hận ngàn thu. Bây giờ hối cũng không kịp nữa. Ta tự biết mình tội lỗi không thể dung tha. Cái đau khổ bằng xác thật không đủ làm cho cái đau khổ tâm thần tiêu tan đi được. Hỡi ôi!...

- Bây giờ ta biết... kêu lão bằng gì đây?

Hai bên má chàng đọng hai hạt lệ.

Người kia lại buông tiếng thở dài rồi nói:

- Hài tử! Ngươi muốn xưng hô thế nào thì tùy ý...

Cam Đường lại một lần tan nát ruột gan, cơ hồ nói không ra tiếng. Chàng gắng gượng hỏi:

- Nhưng lão là ai?

Đối phương không trả lời, hỏi lại:

- Hài tử! Mẫu thân ngươi hiện giờ ở đâu?

Cam Đường nghe lão nhắc tới mẫu thân lại càng cay đắng hơn. Chàng đau đớn tưởng chừng ruột gan bị đứt từng khúc. Thuở nhỏ chàng đã cô độc. Khi được tin còn người cốt nhục chí thân, chàng mừng không biết đến thế nào mà kể. Ngờ đâu hy vọng càng nhiều thất vọng càng cay. Chàng không muốn sống nữa, nghe lão hỏi vậy thì tức giận quát lên:

- Lão hỏi y làm chi?

- Hài tử! Ta chỉ muốn biết y có còn sống vui vẻ không mà thôi.

- Đừng hỏi nữa! Ta muốn giết lão đây!

Lão kia hùng hổ nói như người điên:

- Hài tử! Ngươi... muốn giết cha ư?

- Phải rồi! Cả hai ta cùng chết để khỏi phải nhìn thấy ai nữa.

- Ồ! Hài tử! Ta không trách ngươi, ngươi làm thế là phải... Ngươi lại gần đây... để ta sờ ngươi một chút không thì chết đi ta cũng chẳng nhắm mắt được.

Cam Đường nghe giọng nói thê lương không khỏi mủi lòng. Bỗng chàng nảy ra một ý nghĩ đáng sợ:

- Hay là ta cứu phụ thân đưa đến một nơi góc biển bên trời xa lánh giang hồ.

Chàng liền cất tiếng gọi:

- Phụ thân! Hài nhi... đem phụ thân chạy đi.

- Sao? Ngươi đưa ta chạy trốn ư?

- Đúng thế!

- Ngươi không muốn giết ta nữa ư?

- Phụ thân! Xin tha thứ cho hài nhi đã nói càn.

- Nhưng ta hai mắt đã đui mù, đồng thời cũng không còn mặt mũi nào sống ở đời nữa...

- Chúng ta đưa nhau đến chỗ không có người.

- Hài tử!...

- Không thể chậm trễ được nữa. Hài nhi cõng phụ thân đi.

Chàng vừa nói vừa quay lưng lại cúi xuống.

- Úi chao!

Chàng rú lên một tiếng vì người chàng bị luồng kình lực nặng tới ngàn cân hất bắn vào vách đá phía trước. Biến diễn cực kỳ đột ngột lại xảy ra trong chớp nhoáng nên Cam Đường không kịp nghĩ gì nữa. Phản ứng của chàng thần tốc phi thường, mình sắp chạm tới vách đá, chàng toan vận kình lực biến thế cho người vọt trở lại nhưng vô hiệu. Người đập vào vách đá đánh binh một cái rồi văng xuống đất, đánh huỵch một tiếng.

Xương cốt toàn thân đau đớn như dần, chàng xuýt nữa ngất đi.

- Hỏng rồi!

Chàng la thầm vì phát giác ra công lực mình lúc bị đánh lén đã tiêu tan hết. Tình trạng này giống hệt như lúc chàng bị Âm Ty Công Chúa dùng "Đoạn Nguyên Thần Chỉ" phong tỏa nội lực ở đầu núi Điệp Thạch.

Cam Đường cố lồm cồm bò dậy.

Con người Cam Đường kêu bằng phụ thân đó bỏ mớ tóc giả và quần áo rách rưới ra để lộ chân

tướng. Chàng thất kinh la lên:

- À ra mi!...

Mắt chàng tối sầm lại, chàng suýt ngã lăn ra. Người đứng trước mặt chàng rõ ràng là Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung.

Tây Môn Tung cười ha hả nói:

- Cam Đường! Bây giờ chắc ngươi hối hận lắm đấy nhỉ?

Tiếng cười của hắn tỏ ra vừa đắc ý vừa ngông cuồng, vừa mỉa mai.

Cam Đường đứng trơ ra như tượng gỗ trước cuộc biến diễn bất ngờ.

Tây Môn Tung không cười nữa, cất giọng nham hiểm nói:

- Cam Đường! Kể ra thì bản tòa cũng hơi hối hận, nhưng vì tình thế bức bách không thể nào làm khác được. Chúng ta đứng vào thế đối lập, ngươi không chết thì ta phải chết. Còn vì lẽ gì thì ngươi bất tất phải hỏi làm chi. Bây giờ ngươi có biết cũng bằng vô ích.

Cam Đường nghiến răng nói:

- Tây Môn Tung! Ta muốn chặt xác lão ra làm muôn đoạn.

Người chàng vừa chuyển động lại ngã huỵch xuống đất.

Tây Môn Tung ung dung bước ra khỏi ngục thất khóa cửa lại. Thiếu phụ yêu mị vừa bồi rượu lão ngoài sảnh đường cũng xuất hiện, mụ nhìn thấy Cam Đường đã bị giam vào nhà lao rồi liền giơ tay lên dí vào mũi lão nói một cách rất lẳng lơ.

- Ta phục lão quá! Đằng trước đằng sau lão đều có tay hết.

Tây Môn Tung đẩy mụ ra nói:

- Muốn giỏi hơn người cần phải thâm độc.

- Đại trượng phu...

- Tiểu yêu tinh! Ngươi không nghe người ta từng nói “vô độc bất trượng phu” hay sao?

- Bây giờ lão định làm gì gã?

- Hãy tạm giam để đó.

- Nhổ cỏ phải trừ gốc. Hay hơn hết là giải quyết ngay đi.

- Chưa thể cho gã chết được. Giá trị gã không phải tầm thường như vậy đâu.

- Nhưng ta lo...

- Lo gì?

- Vạn nhất mà gã ra khỏi lao lung thì đi đời hết.

Tây Môn Tung cười rộ nói:

- Nàng chẳng khác chi người nước Kỷ ngồi lo trời sập. Trừ phi gã biến thành con sâu cái kiến mới chui lọt ra khỏi được nhà lao này. Huống chi ta đã tước bỏ nội lực gã rồi. Ngay một người không hiểu võ công muốn giết gã lúc nào cũng được.

- Nhưng ta vẫn cảm thấy...

- Nàng cứ yên tâm. Nhiều lắm là một tháng, sau khi lợi dụng hết đời sống của gã rồi nàng không nhắc ta cũng tiêu diệt đi!

Cam Đường khí uất xông vào trái tim. Chàng oẹ lên hai tiếng, miệng vọt máu tươi ra, rồi thét lên:

- Tây Môn Tung! Cam Đường này mà không xé xác mi ra làm trăm mảnh cùng tàn sát cả phồn cả lũ Ngọc Điệp Bảo thì thề chẳng làm người nữa.

Tây Môn Tung cười khẩy nói:

- Thằng lỏi kia! Kiếp này mi đừng hòng làm gì nữa.

Mụ đàn bà lại hỏi:

- Gã còn có giá trị gì nữa?

- Nàng ngốc lắm! Gã là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt, là người chí thân với phái Kỳ Môn. Lại còn Phụng Hoàng Nữ...

- À! Té ra lão này bất lương thiệt! Lão chuẩn bị đặt ta vào chỗ nào đây?

- Làm chủ nhân Thấu Ngọc Biệt Phủ, đàn chúa Ngọc Điệp Môn, lại làm phu nhân của chưởng môn như vậy còn chưa đủ hay sao?

- Không! Ta không muốn làm phu nhân chợ đen đâu...

- Được lắm! Có chuyện gì rồi hãy bàn.

Hai người ra đi. Tầng cửa ngoài cũng đóng sập lại. Trong nhà lao không còn nhìn thấy gì nữa.

Cam Đường bây giờ mới hiểu rõ hết mọi sự. Thật là những âm mưu ghê gớm, những lời phao vu ác độc. Tất cả đều là giả trá hết. Nhưng màn kịch của Tây Môn Tung đóng thiệt khéo. Nhưng bây giờ chàng biết ra thì đã muộn lắm rồi.

Chàng bị giam cầm tại đây đến ma quỷ cũng không hay chứ đừng nói đến người.

Cam Đường nghĩ tới mối huyết cừu, nghĩ tới mẫu thân, tới Lâm Vân, tới nghĩa mẫu...

Mẫu thân chàng có thể vì đau buồn phẫn hận mà thác oan thì chàng dù có chết đi cũng không tránh khỏi tiếng ngỗ nghịch bất hiếu.

Đối với Lâm Vân tình nặng như biển, ân nặng bằng non, chàng là người phũ phàng nhất thiên hạ.

Nghĩa mẫu chàng chỉ còn sống được ba tháng. Bà tuyệt vọng có khi ôm hận mà chết rồi.

Bao nhiêu tội bất hiếu bất nghĩa bất nhân đều trút lên đầu chàng.

Nhất là nhớ tới Tây Môn Tung vừa nói hắn còn lợi dụng mạng sống của chàng cho đến lúc cuối cùng, chàng tức như vỡ mật. Chàng chưa hiểu lão thất phu kia bề ngoài nhân nghĩa mà trong lòng thâm độc hơn rắn rết, còn hành động những gì ghê gớm nữa? Chàng úp mặt xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ lòm. Chàng hận mình chẳng thể chết ngay được, mà có chết cũng không nhắm mắt.

Chàng nhớ tới ngày cử hành Sinh Tử đại hội Tây Môn Tung sẽ quyết đấu với Bạch Bào quái nhân mạo xưng Tử Thần phải chăng là sự thực? Liệu Tây Môn Tung có xả thân vì võ lâm không? Không phải! Hoàn toàn không phải! Hắn chỉ là một tên ác ma đeo nhãn hiệu chính nghĩa. Vậy thì đây phải chăng là một cuộc lừa đảo, một cuộc âm mưu cực kỳ to lớn?

Thời gian lặng lẽ trôi. Cam Đường ở vào tình thế muốn sống chẳng được, chết cũng không xong. Thật là một tình trạng thê thảm nhất đời.

Không hiểu tình trạng này kéo dài bao lâu? Trong đầu óc hôn mê của chàng bỗng vụt ra một tia sáng. Chàng nghĩ tới tâm pháp cực kỳ huyền diệu trong "Thiên Tuyệt Võ Công" có đặc điểm là Sinh Cơ Bất Diệt. Từ tâm pháp ảo diệu có thể khôi phục được công lực rồi đi đến chỗ sống ở trong cái chết.

Nghĩ đến đây tâm linh chàng tự nhiên sáng suốt, tựa hồ vén mây trông thấy mặt trời. Chàng lập tức chiếu theo tâm pháp để dẫn đạo sinh cơ. Lòng tự tin tăng lên rất nhiều. Chàng phát hiện ra công lực mình chưa bị phế bỏ mà chỉ bị phong tỏa. Ý chí cầu sinh lên tới cao độ, như tro tàn lại cháy lên.

Dĩ nhiên chàng tu luyện rất cẩn thận vì đối phương mà phát giác ra tất chàng phải chết.

Giả tỷ lúc này chàng được người ngoài giúp sức thì hiệu quả rất mau chóng, nhưng hiện giờ chàng chỉ biết trông cậy vào mình. Đồng thời phái Thiên Tuyệt khác đường lối thông thường của võ lâm. Trừ những tay cao thủ bản môn còn người ngoài không thể làm gì được.

Cam Đường hành công cực kỳ vất vả vì nội lực bị phong tỏa.

Mỗi một lần ăn uống xong, chàng tính thời giờ mất tám ngày đêm hành công liên tiếp mới khôi phục lại được hai thành.

Cam Đường thấy tinh thần phấn khởi và hy vọng thành công càng mãnh liệt.

Hàng ngày chỉ có lúc cửa sắt mở ra là chàng được nhìn thấy một chút ánh sáng.

Một hôm có người áo đen xách đưa đến cho chàng một bầu nước và một gói cơm hẩm. Người áo đen vừa tới trước giậu sắt thì tên ngục tốt to lớn giơ tay ra đón lấy thức ăn, miệng nói một câu:

- Không được tiến sát vào giậu sắt.

Nhưng khi gã nhìn rõ người áo đen thì giật mình khẽ nói:

- Tiểu nhân không biết Thập Ngũ cận vệ, nên trót lỡ lời, xin đừng để dạ.

Thập Ngũ muội chỉ hừ một tiếng rồi quay đi.

Tên ngục tốt mở cửa con trên giậu sắt luồn tay đưa cơm vào rồi nói:

- Tiểu tử! Đừng giả chết nữa, ra đây cầm lấy mà ăn!

Gã chưa dứt lời bỗng nghe rên “hự” một tiếng rồi gã ngã lăn ra.

Cam Đường vẫn giả vờ nằm co ro trong góc nhà. Chàng nghe tiếng rên của ngục tốt thì không khỏi giật mình, ngoảnh đầu nhìn ra.

Cửa giậu sắt mở rồi. Tên ngục tốt bị liệng vào góc nhà. Tiếp theo một bóng người xuất hiện như ma quỷ trước mặt chàng.

- Úi chà! Tôn giá đấy ư?

Cam Đường vừa nhìn thấy người mới đến bất giác kinh ngạc la lên. Người vào đó chính là thiếu phụ bí mật Thập Ngũ muội.

Thập Ngũ muội cũng hơi lộ vẻ khẩn trương, vội hỏi:

- Ngươi còn cử động được không?

Cam Đường ngạc nhiên đứng dậy. Trong lòng xúc động, chàng ấp úng:

- Tôn giá...

- Chúng ta không có nhiều thì giờ. Ngươi có cử động được không? Nói mau!

- Tôn giá định làm gì?

- Cứu ngươi ra khỏi đây.

Cam Đường gặp tình trạng bất ngờ đâm ra luống cuống. Chàng định thần hỏi lại:

- Tôn giá định cứu tại hạ ư?

- Đúng thế!

- Tấm thịnh tình của tôn giá khiến cho tại hạ rất cảm kích. Nhưng tôn giá sẽ gặp...

- Cam Đường! Ngươi đừng quên là ta đã tự coi mình như người chết rồi.

- Tại hạ có nhớ. Nhưng...

- Tây Môn Tung không ở trong phủ. Lão đi chủ tọa Sinh Tử đại hội. Đây là một cơ hội cho ngươi tẩu thoát.

Cam Đường mới khôi phục được hai thành công lực nhưng cũng còn bằng một tay cao thủ thông thường trên chốn giang hồ. Chàng gật đầu nói:

- Có thể miễn cưỡng hành động được.

- Vậy ngươi hãy theo ta!

Cam Đường trong lòng khích động vô cùng. Chàng đi theo sát Thập Ngũ muội chạy ra phía cửa hầm...

- Có tiếng chân người từ đằng xa vọng lại.

Thập Ngũ muội giơ tay lên ra hiệu cho Cam Đường dừng bước.

Cam Đường giật mình kinh hãi đứng yên.

Hai tên kiếm thủ áo đen song song đi tới. Một tên quát hỏi:

- Ai đi đấy?

Thập Ngũ muội lạnh lùng đáp:

- Ta đây!

Hai tên kiếm thủ áo đen nhìn rõ là Thập Ngũ muội vội né mình đi để nhường lối.

Thập Ngũ muội đi lẹ hai bước đến bên hai tên kiếm thủ. Một tên đã nhìn thấy Cam Đường, gã biến sắc la lên:

- Hắn...

Chương 72 - Cứu Cam Đường Thập Ngũ Muội Vong Thân

Oẹ Oẹ!

Thập Ngũ muội ra tay nhanh như điện chớp đâm vào tử huyệt trước ngực hai gã.

Hai tay kiếm thủ mất mạng mà chưa kịp hiểu vì chuyện gì.

Cam Đường rượt thật mau cho kịp Thập Ngũ muội.

Thập Ngũ muội nói:

- Đã kinh động đến bọn chúng rồi. Chúng ta phải chạy cho lẹ!

Hai người vừa đi vừa né, nhưng loang loáng rất mau. Chớp mắt đã ra tới vườn phía sau, hai người liền vượt tường mà chạy.

Cam Đường thở phào một cái nhìn Thập Ngũ muội xá dài nói:

- Ơn to không dám ngỏ lời cảm tạ, mà chỉ mong có ngày báo đáp.

Thập Ngũ muội thở dài nói:

- Cam thiếu hiệp bất tất để tâm làm chi. Gieo đào trả mận, gọi là tỏ chút lòng thành.

Cam Đường không khỏi sửng sốt, vì bình sinh chàng chưa làm được chuyện gì cho nàng mà đã chịu ơn nàng hai lần, sao nàng lại nói đến câu “gieo đào trả mận”? Chàng nhíu cặp lông mày, vội hỏi:

- Tại hạ chưa hiểu rõ.

Giữa lúc ấy có tiếng gió vụt tới.

Thập Ngũ muội biến sắc nói:

- Chúng ta bị phát giác rồi. Thiếu hiệp chạy theo ta mau.

Rồi nàng chạy trước vào khu rừng rậm mé hữu.

Cam Đường tuy đã khôi phục được hai thành công lực nhưng khinh công chàng lúc này so với Thập Ngũ muội đã kém xa. Chàng hết sức rượt mà không sao theo kịp.

Hai người vừa vào rừng thì phía sau đã có tiếng quát:

- Đứng lại!

Cam Đường giật mình kinh hãi quay đầu nhìn về phía sau thì thấy bốn tên kiếm thủ áo đen đang chạy như bay tới nơi.

Thập Ngũ muội vừa quay lại vừa nói:

- Thiếu hiệp chạy mau đi! Để ta phát lạc bọn này cho.

Bỗng một thanh âm vang lên:

- Chạy ư? Không kịp nữa rồi!

Cam Đường và Thập Ngũ muội đã nhìn rõ người đuổi theo thì đúng là con yêu phụ đã ngồi đối ẩm với Tây Môn Tung. Mụ từ trong một bụi cây nhảy ra, mặt đầy sát khí trông rất khủng khiếp.

Thập Ngũ muội sợ xám mặt lại, run run bảo Cam Đường:

- Mụ là phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều, là vợ yêu của Tây Môn Tung. Để ta chống với mụ một trận, còn thiếu hiệp phải ráng trốn chạy cho thoát.

Trốn chạy đối với Cam Đường là một chuyện lạ, từ ngày xuất hiện trên chốn giang hồ chàng chưa từng khiếp sợ địch nhân đến phải trốn chạy bao giờ. Nhưng lúc này công lực chàng mới khôi phục được hai phần, nếu không chạy thì chỉ có đường chết. Chàng nghe giọng nói của Thập Ngũ muội thì biết ngay là nàng không địch nổi Huỳnh Kiều Kiều...

Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều vừa chạy đến trước mặt đã cười lạt nói:

- Thập Ngũ muội! Giỏi thiệt! Mi dám làm việc động trời này ư? Thằng lỏi kia quả là có bộ mặt xinh đẹp, mi mê gã mà quên cả luật pháp bản môn.

Thập Ngũ muội thúc giục Cam Đường chạy đi, rồi không nói gì nữa, nhảy xổ lại đánh Huỳnh Kiều Kiều.

Huỳnh Kiều Kiều rít lên:

- À! Mi dám chống ta!

Hai bên đều động thủ.

Cam Đường nghiến răng toan nhảy lại trợ chiến thì bốn tên kiếm thủ đã bao vây chàng.

Một tên kiếm thủ hỏi:

- Ngươi có chịu nghe lời ta quay về không, hay còn chờ ta phải động thủ?

Cam Đường biết rằng khó lòng thoát thân được, nhưng chẳng lẽ lại bó tay chịu trói. Chàng nhìn chằm chặp vào kiếm sĩ áo đen, đáp bằng một giọng lạnh như băng:

- Kẻ nào ngăn cản ta tất là phải chết!

Tuy Cam Đường mới khôi phục được hai thành công lực, nhưng oai danh vẫn còn.

Đối phương không lường được bản lãnh chàng sâu nông thế nào.

Gã kiếm thủ bất giác lùi lại một bước vung kiếm lên nói:

- Tiểu tử! Dù ngươi có chắp cánh cũng đừng hòng trốn thoát.

Bên kia Thập Ngũ muội cùng phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều đang chiến đấu dằng co bất phân thắng bại. Nhưng xem chừng Thập Ngũ muội có vẻ kém thế, phần thủ nhiều hơn phần công. Nàng vừa đánh đỡ vừa lớn tiếng hỏi:

- Cam Đường! Ngươi còn chưa chạy đi ư?

Hiển nhiên mục đích của nàng là yểm hộ Cam Đường chạy thoát, nếu không thì nàng rút lui chẳng khó khăn gì.

Cam Đường không hiểu như vậy, lòng chàng áy náy vô cùng. Chàng tự nghĩ:

- Mình chết chẳng kể làm chi nhưng để Thập Ngũ muội vì mình mà phải chịu liên lụy thì thật là một mối ân hận suốt đời.

Cam Đường nghĩ vậy đột nhiên chàng nhảy xổ vào kiếm thủ áo đen.

Kiếm thủ áo đen rú lên một tiếng khủng khiếp, gã không chống nổi, kiếm bị hất tung đi, người ngã lăn ra chết liền.

Cam Đường tuy mới khôi phục được hai thành công lực, nhưng võ học của phái Thiên Tuyệt rất là kỳ bí hiểm độc. Chàng đã vận toàn lực đánh ra một đòn thì thế nguy không phải tầm thường.

Một tiếng quát vang. Ba thanh trường kiếm từ ba ngã đánh vào. Cam Đường không dám trả đòn. Chàng thi triển phép “Truy Phong Hóa Ảnh” thoát ra ngoài vòng kiếm quang nhưng cạnh sườn bên phải chàng đã trúng phải một lưỡi kiếm. Máu tươi chảy ra ướt đẫm cả áo.

Bọn kiếm thủ áo đen này cũng không phải hạng tầm thường, tuy kiếm thuật chúng chưa bằng những tay kiếm thủ áo gấm, nhưng ở trên chốn giang hồ chúng cũng đáng liệt vào hàng cao thủ bậc nhất.

Phép “Truy Phong Hóa Ảnh” của Cam Đường tuy rất kỳ ảo nhưng công lực chàng không đủ, nên không phát huy được đến chỗ tuyệt diệu của nó. Thế mà chàng thoát được ba thanh kiếm đồng thời giáp công kể cũng là khá lắm rồi.

Cam Đường không dám dừng lại. Tiện tay chàng lượm thanh trường kiếm của tay kiếm thủ chết rồi cầm đi theo. Chàng không nhìn gì đến vết thương, băng mình chạy trong rừng sâu.

- Chạy đâu cho thoát!

Ba tay kiếm thủ vừa quát vừa rượt theo.

Cam Đường cắm cổ chạy vong mạng hồi lâu. Sau không thấy có người đuổi theo nữa chàng mới đứng lại vuốt mồ hôi trán, thở một hơi dài.

Chàng không hiểu Thập Ngũ muội đã trốn thoát chưa và tự thẹn với tinh thần võ sĩ là đã bỏ nàng chạy lấy mình.

Chàng nghĩ tới những người ân oán với mình và nhiều việc phải làm lại chạy nữa.

Chàng mừng thầm là may mà bọn Tây Môn Tung cùng kiếm thủ áo gấm đã rời khỏi Thấu Ngọc Biệt Phủ, không thì chẳng còn hy vọng nào trốn thoát. Dù Thập Ngũ muội có muốn cứu ứng cũng khó lòng ra khỏi địa lao.

Khu rừng này không lớn lắm, rộng ước chừng hai dặm vuông, mắt chàng đã ra đến ven rừng, ngoài rừng là con đường quan đạo đầy cát vàng. Nhỡn giới chàng trông suốt được đến mấy dặm.

Cam Đường ngần ngừ một chút rồi băng mình ra khỏi khu rừng…

Chàng vừa xuất hiện, bỗng la thầm:

- Thôi chết rồi!

Tám tay kiếm sĩ áo đen từ hai bên tả hữu nhảy vọt ra. Trong số này có cả ba tên vừa rồi. Bọn chúng đã đi đường tắt đến đây đón đường từ trước.

Chàng lâm vào tình trạng không chiến đấu thì chẳng có đường nào thoát thân.

May mà trong tay chàng có cầm thanh trường kiếm nên cuộc chống đỡ còn dễ hơn là hai bàn tay không. Tuy nội lực không đủ, song những yếu quyết tối cao chàng vẫn thuộc lòng cũng có thể bổ sung vào chỗ khiếm khuyết này.

Tám thanh trường kiếm rít lên veo véo. Làn kiếm quang dày đặc chụp xuống người Cam Đường.

Choang choang! Lưỡi kiếm chạm nhau bật lên những tiếng rùng rợn. Cả tám thanh trường kiếm đều bị hất ra nhưng cánh tay Cam Đường cũng đau đớn như dần.

Tám tên kiếm sĩ bị một chiêu của Cam Đường đẩy lui, chúng không khỏi kinh hãi đứng thộn mặt ra.

Bất thình lình hai bóng người từ tận trong rừng nhảy vọt ra. Người đến trước vừa xông vào bọn tám người thì mấy tiếng rú rùng rợn vang lên. Hai tay kiếm thủ áo đen bị người mới đến nhảy xổ vào ngã xuống đất chết liền. Bóng người phía sau vọt tới nơi liền đứng chặn phía trước.

Bóng người vọt ra trước chính là Thập Ngũ muội, và bóng người sau là Huỳnh Kiều Kiều. Hai người lại khởi cuộc giao phong.

Cam Đường không khỏi ruột gan tan nát. Chàng biết rằng nếu Thập Ngũ muội không phát hiện ra mình đang bị vây đánh, nàng cứ dông tuốt thì Huỳnh Kiều Kiều chẳng tài nào đuổi kịp. Bây giờ hậu quả sẽ đi tới đâu khó mà lường được.

Thập Ngũ muội giao tranh để liều mạng, công nhiều hơn thì khiến cho Cam Đường không khỏi ghê hồn.

Huỳnh Kiều Kiều bộ pháp cùng chiêu thức rất vững vàng, không chịu mạo hiểm.

Coi chừng mụ nắm chắc được phần thắng rồi.

Một tiếng hô:

- Tiến lên!

Sáu gã kiếm thủ áo đen lại khởi thế công. Kiếm phong rít lên rùng rợn. Những tiếng "choảng choảng" dội lên không ngớt như pháo liên châu.

Cam Đường hai mắt đỏ ngầu, nghiến răng chống đỡ. Thỉnh thoảng chàng lại trúng kiếm đau

nhói lên.

Mới trong nửa khắc Cam Đường đã bị thương đến mười mấy chỗ. Mình chàng đỏ lòm như một người máu. Ý chí cầu sinh giữ cho chàng không đến nỗi ngã lăn ra.

Hét lần này qua lần khác, chàng xoay đi trở lại mỗi một chiêu thức. Mắt chàng hoa lên, không còn nhìn rõ được chiêu thức của đối phương. Chàng biết là cái chết sẽ đến với chàng trong chớp mắt. Công lực chàng kiệt dần, chẳng khác gì ngọn đèn hết dầu sắp tắt.

Bỗng một tiếng thét chói tai! Một bóng người bị hất vọt lên không, miệng hộc máu tươi ngã lăn xuống đất.

Cam Đường không cần nhìn cũng biết ngay là Thập Ngũ muội, ân nhân của mình bị nguy rồi. Lòng chàng se lại. Mội luồng nội lực không hiểu từ đâu kéo đến. Chàng gầm lên một tiếng, phóng ra chiêu “Biền Châu Toái Ngọc”.

“Biền Châu Toái Ngọc” là một tuyệt chiêu để liều mình cùng chết với địch nên nó mãnh liệt vô cùng.

Tiếng rú khủng khiếp vang lên! Ba tay kiếm thủ áo đen nằm lăn trên vũng máu.

Còn ba tên nữa cũng trúng kiếm phải lùi ra xa ngoài hai trượng.

Cam Đường trong tay chỉ còn thanh kiếm gãy cụt một nửa. Người chàng lại bị thêm mấy vết thương, lảo đảo luôn mấy cái, miệng chảy máu tươi ra. Chàng phải cố giữ cho khỏi ngã. Áo quần chàng đẫm máu, những vết thương lòi cả thịt ra ngoài trông rất khủng khiếp.

Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều nhảy vọt tới nghiến răng quát:

- Cam Đường! Nếu môn chủ ta không có lời nói trước là còn lợi dụng đời sống của mi thì bản tòa bầm mi nát ra như cháo.

Cam Đường sở dĩ không ngã là nhờ có chí khí cường ngạo chống đỡ, thực ra người chàng đã mê đi rồi. Đối phương nói gì chàng cũng không nghe thấy nữa. Mắt chàng tối sầm, sắc mặt lợt lạt.

Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều lại thét lên:

- Bắt lấy gã đem về!

Ba tên kiếm thủ áo đen nhảy xổ tới.

- Khoan đã!

Một tiếng quát đột nhiên vọng tới.

Ba tay kiếm thủ áo đen bất giác dừng chân lại.

Hai người đàn bà che mặt vọt vào trong trường không một tiếng động. Một người thanh âm trong trẻo nghe rất lọt tai nhìn người kia hỏi:

- Đại thư! Có phải y đó không?

Người kia đáp:

- Chính y rồi!

Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều mặt hoa bao phủ một làn sương dày đặc. Mắt lộ sát khí, mụ tiến lại ba bước cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Hai vị là cao nhân phương nào?

Thiếu nữ áo hồng được kêu bằng đại thư lạnh lùng đáp:

- Về điểm này ngươi bất tất phải hỏi làm chi.

Huỳnh Kiều Kiêu xẵng giọng:

- Con tiện tỳ thật là ngông cuồng!

- Ngươi thóa mạ ai?

- Ta mắng mi đó!

- Mi muốn chết chăng?

- Hai con tiện nhân muốn chết thì đúng hơn.

- Câm miệng ngay!

Thiếu nữ áo hồng vừa quát vừa ra tay đánh Huỳnh Kiều Kiều.

Không trường lại bao phủ một làn không khí khẩn trương.

Ba tay kiếm thủ áo đen đưa mắt nhìn nhau. Đoạn một tên tiến về phía Cam Đường. Còn hai tên giơ trường kiếm lên nhảy về phía thiếu nữ có giọng nói trong trẻo.

Kiếm quang lấp loáng, tiếng rú vọng lên! Không hiểu thiếu nữ này ra tay cách nào mà hai tay kiếm thủ chưa ra được nửa chiêu đã chết nhăn thây đương trường. Kỳ ở chỗ cả hai tên đều chết về lưỡi kiếm của mình, tựa hồ chúng đã tự tử.

Còn tên kiếm thủ kia đang tiến về phía Cam Đường thấy vậy thì không khỏi bở vía. Gã lấy cây trúc tiêu ra thổi loạn lên.

Thiếu nữ kia lạng người tới như ma quỷ hiện hình. Nàng phất cao tay áo một cái, gã thổi tiêu té xuống chết ngay. Mới vội giơ tay, nhấc chân nàng đã hạ sát ba tay kiếm thủ thì thiệt là một bản lãnh thần sầu quỷ khốc.

Thiếu nữ áo hồng đấu với Huỳnh Kiều Kiều, công lực tương đương, gây nên một cuộc ác đấu phi thường khốc liệt.

Cam Đường bị những tiếng rú ghê hồn làm cho tỉnh lại một chút. Đầu tiên chàng nhìn thấy thiếu nữ che mặt đứng cách mình chỉ trong gang tấc. Dáng điệu nàng dường như quen thuộc, song thần trí chàng mê man không nhớ là đã gặp ở đâu. Tiếp theo chàng phát giác ra thiếu nữ áo hồng đang giao chiến với Huỳnh Kiều Kiều, lập tức chàng biết rõ ngay thiếu nữ đang đứng gần mình là ai.

Cam Đường lại đảo mắt nhìn ra xa thì thấy Thập Ngũ muội nằm lăn dưới đất cách đó ngoài ba

trượng. Chân chàng xiêu vẹo bước đi không vững, cố gượng tiến về phía nàng.

Thiếu nữ che mặt đi theo sau chàng.

Cam Đường phải khó nhọc lắm mới lại được đến bên Thập Ngũ muội. Chàng kiệt lực ngồi ngay xuống, cất tiếng nghẹn ngào gọi:

- Đại tẩu! Đại tẩu!

Kể ra thì cách xưng hô này cũng không hợp lý, nhưng chàng không biết lai lịch cùng tên họ Thập Ngũ muội mà chỉ biết thiếu phụ đã có chồng nên kêu bằng đại tẩu.

Thập Ngũ muội chỉ còn thoi thóp thở. Nàng hé mắt ra một chút rồi nhắm mắt lại ngay.

Thiếu nữ che mặt cất tiếng oanh hỏi:

- Y là đại tẩu thiếu hiệp đó ư?

Cam Đường không trả lời, tiếp tục gọi nữa.

Thiếu nữ che mặt cúi đầu xuống đäït ngón tay lên huyệt mạch của Thập Ngũ muội.

Thập Ngũ muội hé mở cặp mắt thất thần. Cam Đường móc thuốc "Vạn Ứng Đan" trong bọc ra.

Thập Ngũ muội thều thào nói:

- Cam thiếu hiệp!... Xin chôn ta vào trong nấm mồ đối diện với hang Đại Phật...

Tây Môn Tung là...

Cam Đường bóp nát viên thuốc đưa tay ra toan nhét vào miệng nàng.

Thập Ngũ muội hai mắt nhắm lại. Cổ họng nấc lên một tiếng rồi ngoẹo đầu ra mà chết.

Cam Đường toàn thân tê dại. Viên thuốc rớt xuống đất. Chàng ngây người ra nhìn thi thể Thập Ngũ muội. Nàng đã chết rồi! Nàng vì chàng mà chết nhưng tới bây giờ chàng vẫn chưa hiểu tại sao nàng lại hy sinh cho mình. Lai lịch nàng thế nào chàng cũng không hay.

Hai hàng nước mắt tuôn rơi, Cam Đường miệng lẩm bẩm khấn thầm:

- Thập Ngũ muội ơi! Đại tẩu ơi! Tại hạ thề rằng sẽ báo thù cho đại tẩu!...

Bên kia Huỳnh Kiều Kiều đã bị thiếu nữ áo hồng dồn vào thế thủ.

Huỳnh Kiều Kiều chưa thấy viện thủ tới nơi. Mụ phóng ra một hư chiêu rồi chạy trốn vào khu rừng gần đó.

Thiếu nữ áo hồng che mặt cũng không đuổi theo, lạng mình đến bên Cam Đường.

Nửa câu sau cùng của Thập Ngũ muội "Tây Môn Tung là..." là gì? Đáng tiếc nàng chưa nói hết câu đã tắt hơi để lại cho Cam Đường một sự bí mật không sao hiểu được.

Thập Ngũ muội lại xin chàng đem vào ngôi mả hờ trong rừng hoang. Chính nàng đã đào ra, đối diện với hang Đại Phật cũng là một điểm bí mật khó mà đoán ra được.

Bây giờ nàng chết rồi thì những bí mật này vĩnh viễn không phanh phui ra được nữa.

Cam Đường lại cảm thấy toàn thân mất hết công lực. Mi mắt chàng nặng trịch rồi nhắm lại. Thần trí chàng dần dần đi vào chỗ mê man. Tay chàng trỏ vào thi thể Thập Ngũ muội, mơ hồ nói:

- Xin... đem... y đi...

Dứt lời chàng ngã ngửa ra.

Thiếu nữ che mặt la hoảng:

- Đại thư! Làm sao bây giờ?

Thiếu nữ áo hồng sờ mạch Cam Đường nói:

- Trước hết phải đem y rời khỏi nơi này.

- Vậy còn thi thể người này thì làm sao?

- Mai táng cho y.

- Nhưng chàng vừa bảo đem y đi, ta ngờ rằng bên trong vụ này còn có điều ngoắt ngoéo.

- Công chúa! Được rồi! Công chúa bỏ hạt Thiên Long Châu vào miệng người đàn bà này là có thể giữ thi thể không thối nát.

- Phải đấy! Hãy lắng tai nghe! Hình như có người đến đó.

- Công chúa! Thương thế của thiếu hiệp rất nghiêm trọng, nếu không cứu trị ngay thì nguy đấy. Theo ý kiến của tại hạ thì nên rời khỏi nơi này ngay.

- Được rồi!... Nhưng chàng không hành động được...

- Công chúa! Thi thể người này để tại hạ mang đi.

Thiếu nữ áo hồng nói xong cắp thi thể Thập Ngũ muội lên.

Những tiếng hô vang dội chói tai vọng lại. Xem chừng bọn Thấu Ngọc Biệt Phủ kéo đến rất đông.

Chương 73 - Điệp Thách Phong Tây Môn Hạ Tử Thần

Thiếu nữ che mặt dường như không muốn ôm Cam Đường đầy mình những máu lên dù chàng đang hôn mê bất tỉnh. Người Cam Đường còn lớn hơn nàng. Nàng ôm chàng trong tay trông rất buồn cười rồi bảo thiếu nữ áo hồng:

- Đi thôi!

Hai người băng mình chạy nhanh như chớp.

Mấy chục bóng kia như đàn ong kéo đến thì hai thiếu nữ che mặt đã lạng người băng băng trên con đường lớn cát vàng, trông xa chỉ còn là hai cái chấm đen.

Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều giậm chân nói:

- Lã đường chúa! Xin dẫn hai chục tên đệ tử đuổi gấp bọn chúng.

Một lão già áo đen nghiêng mình kính cẩn dẫn thủ hạ rượt theo ngay.

- Triệu đường chúa?

Lại một người võ sĩ trung niên mặc áo đen khom lưng nói:

- Ty tòa đây.

- Phi báo cho đệ tử bản môn để ý truy tầm xem hai thiếu nữ che mặt đó đi về đâu.

- Xin tuân lệnh!

Nhắc lại Cam Đường lúc tỉnh lại thì thấy mình nằm trên giường buông màn gấm, chăn đệm êm ấm và chung quanh tỏa một mùi thơm.

Chàng biết đây là khuê phòng của thiếu nữ thì không khỏi hoang mang, muốn tràn mình ngồi dậy. Nhưng vừa vận động đã thấy khắp người đau nhói lên tưởng chừng như các khớp xương đều rời rạc. Chàng la lên một tiếng:

- Úi chao!

Rồi lại nằm duỗi thẳng cẳng.

Ngoài màn một thanh âm dịu dàng bỗng vang lên:

- Chớ có cử động! Thiếu hiệp bị thương nặng lắm đấy!

Cam Đường lúc ở trong trường đấu ngoài Thấu Ngọc Biệt Phủ đã nhận ra hai thiếu nữ che mặt là con gái chưởng môn phái Đông Hải tên gọi Tôn Quỳnh Giao. Còn thiếu nữ áo hồng là Tư Đồ Sương. Bây giờ người lên tiếng ở bên giường chàng chính là công chúa Tôn Quỳnh Giao.

Lập tức Cam Đường thấy một cảm giác kỳ lạ chu lưu trong người chàng. Chàng rất đỗi băn khoăn, nghĩ thầm:

- Ơn huệ của mỹ nhân khó mà tiêu thụ được.

Mỹ nhân đã ra ơn khiến cho lòng chàng phải nghĩ ngợi bâng khuâng.

Tôn Quỳnh Giao đẹp như thiên tiên. Mùi hương của người xử nữ thoang thoảng chui qua tấm màn mỏng vào trong giường. Hình ảnh người đẹp ẩn hiện trước mắt chàng chẳng khác gì đóa hoa phù dung trong đám mây mù. Thật là một vẻ đẹp thần bí.

Cái đẹp lờ mờ của tiên tử càng làm cho chàng phải ngây ngất. Trái tim chàng đập loạn lên.

Cam Đường gặp Tôn Quỳnh Giao lần đầu tiên, cặp mắt trong sáng của nàng đã lộ ra tình yêu tha thiết. Rồi câu nói của Tư Đồ Sương "công chúa yêu các hạ lắm đấy" lại văng vẳng bên tai chàng.

Trước kia, lời phao vu ác độc của Tây Môn Tung đã khiến cho chàng tự ti không dám nghĩ gì đến mối tình này. Hiện nay tâm tình chàng đã khác trước. Một đóa hoa tuyệt thế ở gần trong gang tấc thì chàng cũng chỉ như mọi người khác, không có cách nào giữ cho khỏi động tâm.

Tôn Quỳnh Giao tiếng oanh lảnh lót lại cất lên:

- Cam thiếu hiệp! Sao thiếu hiệp lại không nói gì cả?

Cam Đường không thể run lên, miệng ấp úng đáp:

- Đa tạ cô nương đã ra ơn cứu mạng.

Tôn Quỳnh Giao cười hích hích nói:

- Ồ! Cái đó thiếu hiệp bất tất phải quan tâm.

- Đây là địa phương nào?

- Một chỗ tạm trú của ta trong thành Trịnh Châu.

- Trịnh Châu?

- Phải rồi!

- Thế ra đã qua sông Hoàng Hà rồi ư?

- Thiếu hiệp mê man ba ngày ba đêm rồi.

Cam Đường trong lòng phấn khởi. Chàng nghĩ bụng:

- Nếu không được Tôn Quỳnh Giao cùng bộ hạ cứu ứng kịp thời thì mình dù chẳng chết cũng bị lọt vào tay bọn Thấu Ngọc Biệt Phủ và hậu quả không biết tới đâu mà lường.

Chàng chợt nhớ tới người thiếu phụ thần bí là Thập Ngũ muội đã chết rồi. Bên tai chàng lại vẳng lên câu nói "xin mai táng ta vào trong ngôi mả đối diện với hang Đại Phật", chàng liền hỏi:

- Tôn cô nương! Xin hỏi cô nương di thể thiếu phụ mắc nạn hôm ấy đâu rồi?

- Y là ai vậy?

- Ân nhân đã cứu mạng cho tại hạ.

- Ủa! Thi thể đã nhập quan rồi và còn quàn tại căn nhà trống phía sau kia.

Cam Đường cảm kích cơ hồ sa lệ. Chàng run lên nói:

- Cô nương! Tại hạ nhớ ơn cô nương về việc này suốt đời không quên được.

- Thiếu hiệp dạy quá lời.

- Xin hỏi hôm nay là mồng mấy rồi?

- Ngày mười lăm.

- Hôm nay... là ngày mười lăm ư?

- Phải rồi! Vậy thì sao?

- Không sao cả.

Tuy miệng chàng đáp vậy mà lòng như dao cắt. Ngày mười lăm tức là ngày khai mạc cuộc Sinh Tử đại hội. Chàng không được đi dự để đại diện cho phái Thiên Tuyệt.

Bức màn the khẽ hé mở. Trước mắt chàng xuất hiện cặp mắt rất trong trẻo, rất êm dịu khiến chàng không dám nhìn thẳng. Bốn mắt vừa đụng nhau, Cam Đường cảm thấy tâm thần mê loạn.

Cặp môi anh đào mấp máy phát ra một chuỗi thanh âm trong như ngọc:

- Thiếu hiệp! Nghe nói thuật "Kỳ Hoàng" của quý môn bao trùm thiên hạ, vì thế mà những vết thương của thiếu hiệp ta chưa dám dùng thứ thuốc nào khác để điều trị.

Cam Đường cúi xuống cố sức định thần, nói:

- Cô nương! Xin cô nương chuẩn bị cho một gian nhà tĩnh mịch để tại hạ chữa lấy.

Tôn Quỳnh Giao hai má ửng hồng, mối tình thắm thiết. Nàng nói:

- Cần gì phải chuẩn bị phòng nào nữa? Căn phòng này không được hay sao?

- Ủa! Không không! Tại hạ...

- Đây là phòng riêng của ta. Thiếu hiệp cứ yên tâm ở đây mà trị thương. Trừ lúc ăn uống, ta sẽ dặn thuộc hạ không ai được vào quấy nhiễu.

- Tại hạ... đâu dám...

- Không dám ở trong phòng khuê nữ phải không?

Cam Đường mặt đỏ lên không biết đáp thế nào. Tôn Quỳnh Giao buông màn xuống nói:

- Ta không quấy nhiễu thiếu hiệp nữa. Trên đầu giường có chiếc khánh nhỏ. Khi nào thiếu hiệp

cần điều gì thì gõ khánh lên.

Tôn Quỳnh Giao nói xong gót sen thoăn thoắt bước đi. Cửa phòng đóng lại.

Cam Đường muốn nói câu từ chối là mình không thể dùng nơi phòng khuê của nàng để trị thương, nhưng không nói ra được.

Tôn Quỳnh Giao đi rồi còn để lại một mùi hương thanh nhã.

Trước mắt Cam Đường vẫn còn ẩn hiện bóng người mày tằm thưa thớt, mình mặc cung trang màu nước biển, tóc mây rũ xuống bên vai, nét mặt đầy vẻ ai oán. Đó là dáng điệu của Lâm Vân...

Cam Đường giật mình, ảo ảnh biến mất. Trái tim chàng đập loạn lên không ngớt.

Chàng không thể có hành động phụ nghĩa Lâm Vân, mà cũng không thể yêu nàng được.

Chàng lại nghĩ tới tình cảnh lúc mình quyết tuyệt cùng từ mẫu và Lâm Vân. Lời nói của chàng như dao đâm vào trái tim từ mẫu đồng thời làm tan nát tim Lâm Vân.

Nghĩ tới đây chàng căm hận Tây Môn Tung không biết đến thế nào mà nói. Lòng căm hận làm cho chàng tỉnh táo sáng suốt trở lại. Chàng thò tay vào bọc để toan lấy thuốc “Vạn Ứng Đan” của bản môn ra uống. Bấy giờ chàng mới cảm thấy có điều khác lạ, vội mở chăn lên nhìn thì toàn thân chàng đang mặc bộ đồ trắng rất sạch sẽ. Chàng biết là Tôn Quỳnh Giao đã thoa thuốc và thay quần áo cho mình.

Cam Đường phải cố gắng mới trở mình được thì phát giác ra bình thuốc của chàng ở ngay đầu giường. Bên bình thuốc còn có hai bộ quần áo để sẵn. Chàng thấy Tôn Quỳnh Giao sắp đặt cho mình rất chu đáo thì biết rằng nàng có một mối thâm tình với mình.

Cam Đường móc lấy ba viên “Vạn Ứng Đan” bỏ vào miệng rồi nằm duỗi thẳng cẳng nhắm mắt vận công.

Thật là một phương thuốc linh nghiệm vô cùng. Sau nửa giờ điều trị, Cam Đường cảm thấy dễ chịu không còn đau đớn nữa. Chàng đứng dậy bước xuống giường thay đổi áo ngoài. Bây giờ chàng mới đưa mắt nhìn khắp căn phòng, thấy cách bố trí trang nhã mà không xa xỉ thì rất là ưng ý. Tuy đây là khuê phòng của một thiếu nữ, nhưng cũng là một thư phòng. Cách trần thiết này hiển nhiên là để cho chàng. Thật là mỹ nhân tình mặn nghĩa nồng.

Trên chiếc kỹ nhỏ có đặt bình trà, Cam Đường cầm lên uống một hớp rồi ngồi tựa vào vách. Chàng bắt đầu vận động tâm pháp tối cao của bản môn. Chàng hy vọng trông cậy vào hai thành nội lực đã phục hồi trước để giải khai dần dần cho đến hết. Võ học phái Thiên Tuyệt không theo đường lối thông thường nên chàng chỉ có thể trông cậy vào sức mình để điều trị chứ không nhờ ai được.

Cảnh trí nơi đây so với phòng lao tại Thấu Ngọc Biệt Phủ khác nhau một trời một vực. Hơn nữa, Tôn Quỳnh Giao lại chăm chú cho chàng uống nước sâm cùng thứ thủ ô rất quý để bồi bổ tinh thần và phát huy hiệu quả.

Chỉ trong ba ngày ba đêm chàng đã khôi phục lại được hoàn toàn công lực. Trong khoảng thời gian này, trên chốn giang hồ đã xảy ra những cuộc biến diễn động trời.

* * * Vòm trời trong vắt không vẩn chút mây.

Phía sau Ngọc Điệp Bảo trên đỉnh ngọn núi thứ ba bóng người nhấp nhô đủ cả tăng, đạo, tục, ni kể có hàng ngàn. Tuy đông người như vậy mà không một tiếng động.

Vẻ mặt người nào cũng vô cùng nghiêm trọng, tưởng chừng hoạn nạn đã sắp tới nơi.

Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào ngọn núi cô độc cao ngất từng mây. Đó chính là Điệp Thạch Phong.

Cuộc Sinh Tử đại hội tiến hành đến hôm nay là ngày thứ ba. Đây là một hội trường ít thấy trong võ lâm. Tất cả các môn phái, Tam Sơn, Ngũ Nhạc đều cho người đến tham dự.

Trong cuộc đại hội này, điều đáng làm cho người ta kinh ngạc nhất là chưởng môn nhân và trưởng lão phái Thiếu Lâm và Cái Bang đều mắc tay độc thủ của Tử Thần rồi mà vẫn xuất hiện tham dự đại hội. Cuộc Sinh Tử đại hội này có quan hệ đến sự tồn vong của hết thảy các phái võ Trung Nguyên, chứ không phải là cuộc tranh đấu sinh tử giữa một vài cá nhân.

Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung dẫn ba mươi sáu kiếm sĩ áo gấm, hoài bảo tôn chỉ cứu đời ước hẹn chủ nhân Huyết Thiếp là Tử Thần và hai chục tên thuộc hạ là Tử Vong sứ giả. Thật là một trận chiến đấu không tiền khoáng hậu trong võ lâm. Hai bên ước định chiến đấu kỳ đến lúc một mất một còn mới thôi.

Toàn thể võ lâm đặt hy vọng một mình Tây Môn Tung. Nếu hắn thắng thì chính đạo mới tồn tại mà cự ma bị tiêu diệt. Nếu hắn thua thì Tử Thần sẽ làm vua võ lâm thiên hạ.

Ba mươi sáu kiếm sĩ áo gấm và hai mươi tên Tử Vong sứ giả đều đặt tính mạng vào chủ nhân. Chủ nhân bên nào mất mạng là bọn thủ hạ bên ấy tự tử chết theo.

Lúc này ba mươi sáu kiếm sĩ áo gấm cùng hai mươi tên Tử Vong sứ giả đều đứng xếp hàng ở hai bên đỉnh núi. Đứng xa trông những người này giống như phỗng đá cả.

Chính giữa trong đám quái thạch một bóng trắng, một bóng xám đang giao thủ để tranh thắng. Cuộc quyết đấu tới nay là ba ngày ba đêm, dường như đến màn chót. Song ai sống ai chết khó mà biết trước.

Hàng ngàn con người trong dạ vô cùng khẩn trương, chăm chú theo dõi cuộc đấu.

Bất luận ai sống ai chết thì Tây Môn Tung cũng nổi tiếng là một tay võ sĩ hy sinh cho chính nghĩa và được võ lâm đồng đạo khắp thiên hạ kính phục.

Cuộc chiến đấu lần này so với cuộc chiến đấu ba mươi năm trước giữa Võ Thánh Cam Kính Nghiêu và Cửu Tà Ma Mẫu còn ghê gớm gấp trăm. Vì đây là cuộc đấu ai không sống thì nhất định phải chết.

Trường đấu đang diễn tiến kinh tâm động phách mà bầu không khí vẫn tiếp tục im lặng nặng nề.

Bất thình lình, hai bóng người vừa chạm vào nhau thì bóng người áo xám ngã lăn ra.

Tiếng la kinh hãi và tiếng hoan hô nổi lên như sấm dậy. Dòng máu trong huyết quản mọi người

dường như ngừng cả lại. Trái tim tựa hồ không đập nữa. Người nào người nấy mặt xám như tro tàn.

Tây Môn Tung ngã ra rồi. Thế là mạch sống của võ lâm bị chặt đứt.

Bóng người áo trắng lảo đảo luôn mấy cái dường như không đủ sức để ra một đòn cuối cùng kết quả tánh mạng đối phương.

- Úi chà!

Tiếng hoan hô lại nổi lên như pháo nổ. Bóng người áo xám đột nhiên đứng dậy.

Hai người đối lập nhau. Không trường lại im phăng phắc. Một giây đồng hồ coi dài bằng một thế kỷ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bóng người áo xám đột nhiên ra chiêu công kích trước.

Bóng người áo trắng ngã lăn ra rồi lại đứng dậy. Bóng người áo xám lại tiến lên động thủ...

Đến lần thứ tư thì bóng người áo trắng ngã lăn ra không dậy được nữa.

Lại qua một khoảng thời gian khá lâu. Bóng người áo xám cúi xuống, hai tay xách bóng trắng giơ lên, cất bước một cách khó nhọc chạy ra sườn núi vung tay một cái.

Bóng người áo trắng rớt xuống khe núi trông như sao sa.

Tiếng hoan hô vang dội rung động cả một vùng.

Tử Thần chết rồi! Gốc họa của võ lâm thế là trừ diệt xong.

Bóng người như châu chấu chảy cả xuống núi để nhìn xem chân tướng một tên đại ma đầu tuyệt thế.

Trên đầu núi Điệp Thạch xảy chuyện bất ngờ, bọn Tử Vong sứ giả không theo ước định hễ chủ chết thì tự tử chết theo. Chúng ra tay tới tấp đánh vào đối phương.

Ba mươi sáu kiếm sĩ áo gấm cũng vung kiếm lên nghinh địch.

Những tiếng rú rùng rợn xé bầu không khí vọt lên tận mây xanh. Cả hai mươi tên Tử Vong sứ giả chớp mắt đã bị giết hết.

Những tay cao thủ chạy lên đỉnh núi Điệp Thạch thì thi thể bọn Tử Vong sứ giả đã bị liệng xuống hang thẳm hết.

Tây Môn Tung đánh lâu kiệt sức, ngồi nhắm mắt vận công dưỡng thần.

Dưới chân núi mọc toàn đá tai mèo. Tử Thần bị liệng xuống mặt mũi nát bét không còn nhìn rõ nữa. Hắn bị liệng từ trên đỉnh núi xuống, dĩ nhiên phải tan xương nát thịt.

Ba mươi sáu tên kiếm sĩ áo gấm được mọi người hoan hô một lúc nữa. Cuộc Sinh Tử đại hội đến đây là chấm dứt. Huyết Thiếp khủng bố võ lâm từ nay không còn tái diễn nữa. Sự thực có phải như vậy không? Cho thời gian trả lời. Giữa lúc ấy, ở sau núi một bóng trắng từ kẽ hở vách núi

chui ra mà chưa ai phát giác. Sự thực không phải hắn xuất hiện một cách đột ngột, mà ở trên đỉnh núi trông xuống không ai phát giác được.

Cũng ngày hôm nay, Cam Đường nhờ tâm phép vô thượng khôi phục lại được hoàn toàn công lực. Mấy hôm nay Tôn Quỳnh Giao săn sóc cho chàng rất chu đáo, khiến chàng không lúc nào quên được. Như vậy càng khiến cho chàng đau đớn vô cùng. Vì đối với biểu thư Lâm Vân chàng không thể chia sẻ cảm tình cho ai được.

Mối cảm tình giữa nam nữ phải độc chiếm làm của riêng mình, không thể để hạt cát nào lọt vào được.

Cam Đường yêu Lâm Vân là một sự thực hiển nhiên rồi. Nhưng chàng cảm thấy đau khổ, không phải vì Tôn Quỳnh Giao nhan sắc tuyệt thế vô song mà vì nàng cũng có một mối thâm tình đối với chàng. Dù cả Lâm Vân và Tôn Quỳnh Giao cam tâm thờ một chồng, chàng cũng không muốn như vậy. Huống chi hai người đều là tiểu thư của chưởng môn một phái thì khó mà nhường nhịn nhau được. Cam Đường nghĩ mãi vẫn không tìm ra một kế lưỡng toàn. Sự thực thì trên thế gian chẳng bao giờ được hoàn toàn.

Thế nào cũng phải có một bên chịu tổn thương.

Cam Đường tuy có trí tuệ hơn người, nhưng chàng thấy trong lòng có những mối tâm sự xung kích nhau đành phải nghĩ ra một cách hành động, tức là phải ly khai.

Đồng thời công lực chàng đã phục hồi, bao nhiêu mối ân oán chờ chàng giải quyết, chàng không thể chần chờ được nữa.

Nghĩ như vậy chàng tưởng như cởi trói được cho mình và trong lòng khoan khoái vô cùng. Chàng từ từ cất bước ra bên cửa sổ, đưa cặp mắt lơ đãng nhìn ra ngoài vườn hoa, đầu óc suy nghĩ cách cáo từ.

Giữa lúc ấy dưới mái hiên ngoài phòng có tiếng người vọng lên:

- Bẩm công chúa! Thám tử đi Khai Phong đã trở về.

- Ủa! Tình trạng thế nào?

- Cuộc Sinh Tử đại hội đã kết thúc.

Cam Đường nghe nói giật mình, liền để hết tinh thần vào câu chuyện. Bỗng Tôn Quỳnh Giao lại nói:

- Ai thắng ai bại?

- Sau ba ngày ba đêm, Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung đã đánh chết Tử Thần và bọn Tử Vong sứ giả.

Chương 74 - Lúc Chia Tay Người Ngọc Lộ Tâm Tình

Cam Đường nắm chặt hai tay, trán toát mồ hôi. Tôn Quỳnh Giao cũng khích động, giục:

- Ngươi thuật hết đi!

Tiếng ả nữ tỳ lại vang lên:

- Các phái võ Trung Nguyên cộng đồng quyết nghị tôn Ngọc Điệp Bảo Chúa lên làm Võ Thánh giữ ngôi minh chủ võ lâm. Các bang phái đều cho đại biểu đến Ngọc Điệp Bảo để tham dự đại hội võ lâm và đặt trụ sở ở đó...

Từ đây trở đi Cam Đường không cần nghe nữa. Tư tưởng chàng bị đưa vào chỗ chia rẽ. Tử Thần tức Bạch Bào quái nhân chết rồi mà lại do tay Tây Môn Tung hạ sát thì thật là một việc kinh thế hãi tục. Nếu đúng như lời Tây Môn Tung đã nói, Bạch Bào quái nhân là hung thủ vụ huyết án Thánh Thành thì mối thù sâu tựa bể này chàng không còn cách nào tự ra tay trả oán được nữa. Tây Môn Tung được tôn làm Võ Thánh tức là cái vinh dự thay vào chỗ của phụ thân chàng. Mới trong mười năm mà xảy cuộc bể dâu biến ảo phi thường.

Cam Đường nghĩ mình là con Võ Thánh đã không rửa được thù nhà, lại không giữ được gia thanh thì đối với vong phụ cùng hàng trăm gia nhân, đệ tử bị uổng mạng, chàng chẳng cam tâm chút nào. Tây Môn Tung đối phó với chàng và với Lục Tú Trinh là người đồng môn của hắn, như vậy đủ tỏ bề ngoài hắn đeo mặt nạ đạo đức mà bề trong ti tiện bỉ ổi vô cùng. Tư cách hắn đã thế mà dám mạo hiểm hiến thân cho sự an nguy võ lâm thì sự thực, chàng không thể phủ nhận được.

Tây Môn Tung đã làm minh chủ võ lâm thì trong tay nắm toàn quyền sinh sát.

Bạch Bào quái nhân không phải là Tử Thần chân chính, hắn chỉ là người mà Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa, vợ Tử Thần, tạo nên để báo thù võ lâm. Nay Bạch Bào quái nhân chết rồi thì vụ bí mật này không bao giờ phanh phui ra được nữa.

Bạch Bào quái nhân bị đánh chết trước mặt mọi người, chẳng lẽ không ai phát giác ra chân tướng hắn ư?

Bỗng chàng nghe tiếng gọi:

- Thiếu hiệp!

Cam Đường giật mình quay lại thì thấy Tôn Quỳnh Giao đã đứng trước mặt, nàng nói:

- Bạch Bào quái nhân chết rồi!

- Tại hạ đã được nghe tin này.

- Thật là một chuyện bất ngờ ra ngoài ý nghĩ của mọi người.

- Chẳng lẽ toàn trường không ai phát hiện được chân tướng của hắn ư?

Tôn Quỳnh Giao nghi hoặc lắc đầu đáp:

- Hắn chết rồi, lại bị Tây Môn Tung ném xác từ trên đỉnh Điệp Thạch Phong xuống, nên thi thể tan nát không còn nhìn rõ mặt nữa.

- Cô nương có ý kiến về vụ này?

- Ta chỉ thấy đây là một chuyện bất ngờ.

- Cô nương đã định quay về Đông Hải chưa?

- Khi nào ta lại về ngay?

- Bạch Bào quái nhân chết rồi thì pho "Thượng Nguyên Bảo Lục" của quý môn tưởng không còn cách nào điều tra ra được nữa.

- Không! Ta tin rằng sẽ điều tra được.

- Sao? Cô nương tưởng còn điều tra ra được ư?

- Phải rồi! Vì Cô Tổ Mẫu ta là Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa có thể hãy còn sống.

Cam Đường nghe nói lại run lên, chàng kinh hãi hỏi:

- Cô nương căn cứ vào đâu mà đoán như vậy?

- Ta đã điều tra trong thạch động trên núi Điệp Thạch thì không thấy gì hết.

- Ủa!

Cam Đường kinh hãi vô cùng. Chàng không ngờ Âm Ty Công Chúa còn chưa chết, thế thì mối lo của võ lâm vẫn còn...

Tôn Quỳnh Giao lại nói:

- Vì trong thạch động không có thi thể, nên ta mới theo dõi hành tung lên miền Bắc. Bất ngờ lại gặp thiếu hiệp đang bị họ đuổi đánh nguy cấp...

Cam Đường không giấu giếm gì thuật lại hết câu chuyện chàng đã gặp trong Thấu Ngọc Biệt Phủ. Chàng chỉ bỏ tấm kịch Lục Tú Trinh mà thôi.

Tôn Quỳnh Giao chăm chú để ý nghe. Nàng chau mày run lên hỏi:

- Thiếu hiệp bị phát chưởng của Tây Môn Tung phong tỏa công lực phải không?

- Đúng thế!

- Sao... lại thế được?

- Cô nương nói gì tại hạ không hiểu.

- Đó là một môn tuyệt học của bản phái không truyền thụ ra ngoài. Môn này chia ra làm hai bộ

phận:

chưởng và chỉ, chuyên để phong tỏa công lực địch nhân. Về chỉ pháp gọi là “Đoạn Nguyên Thần Chỉ”. Chỉ pháp này dùng chỉ phong điểm lên không công kích địch nhân. Người nào trúng phải lập tức ngã lăn ra mất hết công lực.

Cam Đường ngấm ngầm gật đầu. Chàng đã trúng phải phép “Đoạn Nguyên Thần Chỉ” của Âm Ty Công Chúa. Nhớ tới đây chàng không khỏi bẽ bàng.

Tôn Quỳnh Giao lại nói tiếp:

- Chưởng pháp gọi là “Đoạt Nguyên Pháp Chưởng”, “Đoạt Nguyên Pháp Chưởng” còn lợi hại hơn “Đoạt Nguyên Thần Chỉ”. Ta ít lịch duyệt giang hồ nên chẳng hiểu trong võ lâm còn có môn phái nào dùng chưởng pháp này để phong tỏa công lực địch nhân nữa không? Chưởng pháp mà Tây Môn Tung sử dụng đó phải chăng đúng là “Đoạt Nguyên Pháp Chưởng”? Nếu đúng thì hắn đã học môn bí truyền này ở đâu?...

Cam Đường sực nhớ đến lúc chàng đang trị thương ở trong tòa miếu thì gặp Bạch Bào quái nhân tra hỏi một tên đệ tử phái Kỳ Môn về chiếc thủ cấp của chưởng môn phái Thiếu Lâm. Sau cuộc giao thụ, Bạch Bào quái nhân bị trọng thương. Gã không chịu thố lộ chân tướng, tự tử mà chết. Bàn Cửu Nương lột tấm da mặt đưa cho Thiên Oai viện chúa giám định thì biết y là con trai của Tây Môn Tung tên gọi là Tây Môn Khánh Vân.

Chàng liền nói:

- Hay là...

Tôn Quỳnh Giao nhíu cặp lông mày hỏi:

- Hay là làm sao?

Cam Đường cũng chau mày nói:

- Đây là tại hạ phỏng đoán, có khi sự thực không phải như vậy. Con cả Tây Môn Tung là Tây Môn Khánh Vân đã giả trang Bạch Bào quái nhân, lại tự xưng là Tử Thần.

Song kết quả không địch nổi tại hạ, tự tử mà chết. Vụ bí mật này vẫn chưa phanh phui ra được. Theo sự phỏng đoán của tại hạ thì Tây Môn Khánh Vân có thể là thủ hạ Bạch Bào quái nhân. Tây Môn Khánh Vân học được môn “Đoạt Nguyên Chưởng Pháp” rồi gã truyền lại cho cha nên Tây Môn Tung mới biết tuyệt kỷ này.

- Có thể như vậy.

- Cứ theo sự phỏng đoán này mà suy luận thêm thì Tây Môn Khánh Vân chui vào làm môn hạ Bạch Bào quái nhân có khi cũng là một mưu kế của Tây Môn Tung. Mục đích của hắn là để con học võ công của Bạch Bào quái nhân. Tây Môn Tung đã có một bản lãnh hơn người, hắn chỉ cần hiểu yếu quyết thì bất cứ công phu gì cũng tu luyện được. Và đây cũng là căn bản để bữa nay hắn đánh chết Bạch Bào quái nhân.

- Có lý! Nhưng nên dùng cách nào để tra nghiệm vụ này?

- Nếu sự thực không hoàn toàn như vậy thì sao?

- Dù không hoàn toàn thì cũng có một phần đúng.

Cam Đường lại nói:

- Tại hạ cần phải tra xét cho ra gốc ngọn.

Tôn Quỳnh Giao nhìn chàng bằng con mắt tha thiết, nói:

- Thiếu hiệp! Ta coi thần sắc thiếu hiệp dường như đã phục nguyên rồi.

- Đúng thế! Tại hạ hoàn toàn khôi phục công lực. Kính tạ cô nương có lòng chiếu cố.

- Thiếu hiệp nói thế thì khi quá. Bây giờ ta sai người thu dọn cho thiếu hiệp một căn phòng khác...

- Cô nương bất tất phải nhọc lòng. Tại hạ muốn cáo từ ngay bây giờ.

- Sao? Thiếu hiệp muốn đi ngay ư?

Tôn Quỳnh Giao vừa hỏi vừa trố mắt ra nhìn Cam Đường. Nàng lộ vẻ u oán mà Cam Đường cũng trống ngực đập mạnh. Chàng nói:

- Cô nương! Tại hạ có nhiều việc cấp bách phải làm ngay. Mong rằng cô nương lượng thứ cho.

- Thiếu hiệp không thể... lưu lại ít ngày sao?

- Hậu hội còn nhiều hơn.

Tôn Quỳnh Giao buồn rầu hỏi:

- Cam thiếu hiệp! Chúng ta liệu còn cơ hội nào gặp nhau nữa không?

Nàng đứng gần chàng trong gang tấc. Mùi hương thoang thoảng, nhất là vẻ u oán của nàng khiến cho Cam Đường không khỏi bần thần. Chàng cúi đầu nhìn xuống miễn cưỡng đáp:

- Thế nào cũng còn nhiều cơ hội.

- Thiếu hiệp... không muốn ở lại đây nữa hay sao?

- Không phải là tại hạ không muốn, mà không thể lưu lại được.

- Vậy ta bày tiệc tiễn hành.

- Cái đó... không cần.

- Chẳng lẽ thiếu hiệp cũng cự tuyệt nốt?

- Không phải thế... tại hạ xin thọ lĩnh.

Tôn Quỳnh Giao thoăn thoắt ra khỏi phòng, nàng đi mà vẫn còn để lại một mùi hương thoang thoảng.

Tiệc rượu bày trong quán lương đình ngoài vườn hoa. Chỉ có Tôn Quỳnh Giao và Tư Đồ Sương bồi tiệc. Bữa tiệc thì bao phủ một làn không khí trầm mặc thê lương. Tuy là một yến tiệc sang

trọng nhưng trong lòng mỗi người đều có mối tâm tình nên ai cũng lặng lẽ ít nói.

Tôn Quỳnh Giao thỉnh thoảng lại giương cặp mắt ai oán lên nhìn Cam Đường, khiến chàng băn khoăn vô cùng.

Đột nhiên Tư Đồ Sương đứng dậy, tay cầm chén ngọc nói:

- Thiếu hiệp! Công chúa! Tỳ tử xin kính mời hai vị một chén.

Tiếng hai vị nàng nói rất thâm thúy. Tôn Quỳnh Giao mặt phấn ửng hồng, nàng nguýt Tư Đồ Sương một cái rồi cúi đầu xuống. Cam Đường cũng đỏ mặt lên. Chàng tưởng dự tiệc cho xong chuyện để cáo từ, ngờ đâu Tư Đồ Sương lại bày trò thế này.

Nếu hai người đón lấy chén rượu tức là biểu lộ mối tình cảm với nhau.

Dĩ nhiên Tôn Quỳnh Giao muốn lắm, nhưng vì giữ thói tự tôn của người thiếu nữ, nàng vẫn ngồi yên. Còn Cam Đường thì hoàn toàn có cảm giác tương phản, vì trong lòng chàng đã có Lâm Vân, nên chàng cũng ngồi ngẩn mặt ra không nhúc nhích.

Thế này mới thật khó cho Tư Đồ Sương. Nàng đã đứng lên rồi thì khó mà ngồi xuống.

Cam Đường ngẫm nghĩ một lúc rồi nâng chén rượu lên nói:

- Tại hạ mấy lần chịu ơn cô nương tiếp tay, thịnh đức đã ghi sâu vào phế phủ.

Rượu kính của cô nương tại hạ phải mời cô nương trước. Vậy chúng ta cùng cạn chén.

Chàng nói xong ngửa cổ lên uống cạn chén rượu rồi ngồi xuống.

Tư Đồ Sương không sao được cũng đành uống chén rượu đó.

Cam Đường lại đón lấy hồ rượu trong tay ả thị tỳ, tự rót một chén rồi giơ lên nói:

- Tôn cô nương! Tại hạ không dám dùng lời nói của kẻ phàm tục tiết mạn tai cô nương, chỉ muốn mượn hoa dâng kính Phật, mời cô nương một chén để tỏ lòng thành.

Chàng không chờ đối phương phản ứng, uống một hơi cạn sạch chén rượu và ngồi ngay xuống.

Tôn Quỳnh Giao lặng lẽ thở dài, nàng cũng đứng lên uống rượu rồi ngồi xuống.

Tiệc rượu chỉ qua loa một chút là xong. Cam Đường đứng lên cáo từ:

- Tôn cô nương! Tại hạ chịu ơn nặng đã nhiều, nhưng mong có ngày báo đáp. Bây giờ tại hạ xin tạm biệt.

Tôn Quỳnh Giao hai mắt đỏ hoe, cố nở một nụ cười nói:

- Thiếu hiệp! Bèo mây chưa biết đến ngày nào gặp gỡ. Nhưng mong hậu hội hữu kỳ.

Cam Đường vái chào rồi lật đật trở về phòng. Chàng biết rằng nếu không mau mau rời khỏi nơi đây thì khó lòng giữ mối tình cảm khỏi phát sinh. Chàng soi gương xốc áo, cất bình thuốc cùng gói châu báu của mẫu thân tặng cho vào bọc.

Cam Đường toan ra đi thì bóng người thấp thoáng. Tư Đồ Sương đã xuất hiện trong phòng.

Nàng vẫn giữ vẻ mặt lạnh như tiền.

Cam Đường miễn cưỡng nói:

- Tư Đồ cô nương! Cảm phiền cô nương dẫn đường cho.

Tư Đồ Sương lạnh lùng đáp:

- Thiếu hiệp vội đến đâu thì vội, nhưng cũng không phải vội vàng trong một chốc lát. Trời sắp tối rồi.

- Tại hạ lòng nóng như lửa đốt.

- Sáng mai hãy đăng trình được không?

- Cái đó... tại hạ xin tuân mệnh cô nương.

- Vậy thiếu hiệp hãy ngồi xuống đây để tiểu tỳ nói câu này.

Hai người ngồi xuống rồi, ả tiểu tỳ thắp đèn lên, Cam Đường nóng nảy:

- Cô nương còn muốn dạy điều chi?

Tư Đồ Sương ngưng thần nhìn Cam Đường một lúc, hỏi:

- Có lẽ thiếu hiệp chưa hiểu tâm ý công chúa?

Cam Đường nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ không dám giấu gì cô nương. Tại hạ lấy làm vinh hạnh được lọt vào mắt xanh của Tôn cô nương, trong lòng cảm kích vô cùng. Nhưng...

- Sao?

- Tại hạ không thể phụ lòng biểu thư Lâm Vân được.

- Thiếu hiệp đã nói là không yêu y kia mà?

- Cái đó thiệt khó mà giải thích được. Trước kia giữa tại hạ và biểu thư có sự hiểu lầm, sau tại hạ lại bị Tây Môn Tung lừa bịp, nên lòng đã nguôi lạnh như tro tàn. Nhưng bây giờ tình thế không giống trước nữa.

- Tình yêu giữa nam nữ không thể miễn cưỡng được. Nhưng có điều cần nói rõ cho thiếu hiệp biết là sau khi thiếu hiệp bị trọng thương, chính công chúa đã ẵm thiếu hiệp về đây, lại đặt thiếu hiệp vào trong khuê phòng. Tâm ý y như vậy thiếu hiệp có biết chăng? Đã đành thân gái võ lâm không câu nệ tiểu tiết, nhưng địa vị của công chúa khác người thường. Vậy đó là một hy sinh rất lớn.

Cam Đường toát mồ hôi lạnh, không biết nói thế nào.

Tư Đồ Sương vẻ mặt nghiêm trọng lạnh lùng, nàng buồn rầu nói tiếp:

- Tệ công chúa là người rất hiểu biết, y không muốn có hành động vô ý thức để tranh thủ lấy mối tình của thiếu hiệp.

- Tại hạ... thật lấy làm hối hận với Tôn cô nương.

- Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Tệ công chúa bề ngoài rất nhu thuận mà bề trong lại rất cương quyết. Kiếp này y nhất định không thờ người khác nữa rồi. Mối hạnh phúc của y thế là đành bỏ tại Trung Nguyên.

Cam Đường run lên bần bật, chàng biết là tình hình nghiêm trọng lắm rồi, không phải chỉ mấy câu xin lỗi mà xong. Chàng đâm ra sợ hãi luống cuống. Trước là Lâm Vân, bây giờ là Tôn Quỳnh Giao cũng một tấm tình si và chàng đều đã chịu ơn nghĩa rất nặng. Cả hai nàng cùng đi vào một bánh xe. Mồ hôi trán chàng nhỏ xuống, tâm thần chàng rối loạn.

Tình trạng này không qua mắt Tư Đồ Sương, nàng lạnh lùng nói:

- Thiếu hiệp bất tất phải bận tâm. Sau này cơ hội còn nhiều, thiếu hiệp sẽ bình tĩnh mà nghĩ kỹ lại. Tiểu tỳ nói đến đây là hết. Xin mời thiếu hiệp đi nghỉ.

Cam Đường thở phào một cái. Chàng nghĩ thầm:

- Tôn Quỳnh Giao vào Trung Nguyên là để dò la hành tung Cô Tổ Mẫu nàng tức là Âm Ty Công Chúa, đồng thời để tìm kiếm pho "Thượng Nguyên Bảo Lục" của phái Đông Hải bị mất cắp. Giả tỷ mình hoàn thành được tâm nguyện cho nàng thì cũng là một cách đền ơn.

Nhưng chàng chỉ nghĩ trong bụng chứ không nói ra vì chàng không chắc mình sẽ làm được.

Cam Đường chợt nhớ tới di thể Thập Ngũ muội, chàng cần phải làm đúng theo di ngôn của nàng mà an táng cho xong việc, không thể quàn ở đây mãi được.

Nghĩ vậy chàng liền nói:

- Tại hạ muốn nhờ cô nương phái người giúp cho một việc.

Tư Đồ Sương đã trở gót, nghe chàng nói vậy liền quay lại hỏi:

- Việc gì? Xin thiếu hiệp cứ cho hay.

- Tại hạ hy vọng cô nương cho người mua giùm một cỗ xe song mã lớn.

- Thiếu hiệp mua xe ngựa làm chi?

- Tại hạ đưa di thể vị ân nhân đi mai táng ở một nơi mà người đã chỉ định.

- Ồ! Tiểu tỳ tưởng mướn xe cũng được rồi.

- Giang hồ phong vũ bất thường. Tại hạ không muốn để ân nhân chết rồi di thể còn bị lôi thôi, nên muốn tự mình làm lấy hết.

- Được rồi... cái đó dễ lắm, tại hạ bảo người mua ngay.

- Tại hạ lại nhờ cô nương từ tạ Tôn cô nương giùm cho. Sáng sớm mai tại hạ đi ngay, không đến cáo biệt nữa.

Tư Đồ Sương nhìn Cam Đường một lát rồi gật đầu nói:

- Được rồi! Tiểu tỳ sẽ nói lại, nhưng hy vọng thiếu hiệp ra đi mà tình hữu nghị không phai lạt. Xin thiếu hiệp nghĩ kỹ.

Cam Đường đáp bằng một giọng buồn thảm:

- Tại hạ xin ghi nhớ.

* * * Hôm ấy trời chưa quá ngọ, một cỗ xe song mã đi thẳng vào quãng rừng thưa đối diện với hang Đại Phật rồi dừng lại. Cỗ xe bao phủ bụi cát vàng, tỏ ra vừa trải qua một phen dong ruổi đường trường.

Mui xe hạ xuống, một bộ mặt phong trần lộ ra, chính là Cam Đường. Chàng chẳng quản ngàn dặm xa xôi đưa linh cửu ân nhân là Thập Ngũ muội về đây mai táng.

Bốn bề cảnh vật vẫn như xưa, này hoang dã, này rừng thưa, này khói mờ, này cỏ rậm. Xa xa nhìn sang hang Đại Phật vẫn y nguyên. Chỗ cửa hang nổ sập hãy còn in dấu vết. Ngay bên mình chàng, ngôi mả Thập Ngũ muội tự đào ra ngay đã cỏ mọc xanh om. Tấm bia mộ còn nguyên những dòng chữ viết. Thế mà tên họ cùng lai lịch Thập Ngũ muội vẫn ở trong vòng bí mật.

Trước kia tại sao nàng chọn nơi đây để tự sát? Tấm bia mộ nàng tự khắc chữ vào bao hàm một chuyện thê thảm kinh người. Câu chuyện ấy thế nào?

Cam Đường nhớ tại lúc đó có một gã võ sĩ trung niên mà Thập Ngũ muội kêu bằng tứ ca. Muốn hiểu biết vụ bí mật này phải tìm đến "tứ ca", và gã dĩ nhiên là một đệ tử của Ngọc Điệp Bảo. Nhớ tới Ngọc Điệp Bảo chàng lại căm hận Tây Môn Tung.

Cam Đường tạm thời dẹp lửa giận xuống mở rèm xe ra...

- Úi chao!

Chàng la hoảng một tiếng thất thanh rồi lùi lại luôn mấy bước.

Trong xe, một người nằm trên quan tài Thập Ngũ muội. Bản lãnh của Cam Đường mà không phát giác ra có người chui vào trong xe lúc nào thì người đó thật là nhân vật phi thường.

Chàng cất tiếng hỏi:

- Ông bạn trong xe là cao nhân phương nào?

- Bản tòa đây mà!

Cam Đường nghe thanh âm rất quen. Một người to sù vén màn bước ra. Cam Đường nhìn thấy cười dở mếu dở. Người đó chính là thủ tòa trưởng lão Nam Cung Do, biệt hiệu là Vô Danh lão nhân.

Cam Đường nói:

- Tưởng ai té ra là Nam Cung trưởng lão.

- Thiếu chủ kinh hãi lắm phải không?

- Trưởng lão lên xe từ hồi nào?

Nam Cung Do cười đáp:

- Từ tối hôm qua, lúc thiếu chủ đi ăn cơm.

- Ồ! Trưởng lão đến đây có điều chi dạy bảo?

- Thái phu nhân rất lo lắng, không hiểu vì sao thiếu chủ không tham dự Sinh Tử đại hội.

Cam Đường hậm hực kể lại những chuyện đã qua.

Nam Cung Do chăm chú nghe Cam Đường thuật chuyện rồi nói:

- Hành động này của Tây Môn Tung thật là ác độc.

Chương 75 - Phát Giác Ra Những Chuyện Kinh Hồn

Cam Đường nghiến răng nói:

- Tại hạ quyết không tha hắn.

- Trong quan tài này có ai?

- Một thiếu phụ đã hy sinh tánh mạng vì tại hạ. Tên nàng là Thập Ngũ muội.

- Thập Ngũ muội ư?

- Phải rồi! Y là thủ hạ của Tây Môn Tung.

Rồi chàng kể lại câu chuyện ở Thấu Ngọc Biệt Phủ.

Nam Cung Do chau mày nói:

- Lạ nhỉ! Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ của bản môn đã nằm vùng tại Ngọc Điệp Bảo mấy năm trời mà sao không phát hiện ra một người đệ tử nào bản lãnh ghê gớm đến thế, cả bọn kiếm thủ áo gấm cũng chưa thấy xuất hiện bao giờ. Vậy thì phủ thành của Tây Môn Tung rất sâu rộng mà cách hành động lại vô cùng bí mật, khiến người nghe đến phải kinh hãi.

- Trưởng lão có đi tham dự Sinh Tử đại hội không?

- Có. Nhưng không đại biểu cho bản môn. Người đại biểu chưởng môn là tam trưởng lão Bạch Vô Kỵ. Hiện giờ Bạch trưởng lão đã đến Ngọc Điệp Bảo để đại biểu cho bản môn.

- Đã biết rõ chân tướng Tử Thần là ai chưa?

- Thân thể hắn bị nát nhừ không sao nhận được, nhưng hôm ấy bản tòa phát giác ra hai tình trạng bất ngờ.

- Chuyện gì bất ngờ?

- Bản tòa mạo hiểm ẩn mình vào trong khe núi gần trường đấu, dùng thuật tiềm thính của bản môn đã nghe thấy Bạch Bào quái nhân nói với Tây Môn Tung lúc bị hắn hạ sát:

"Đầu lĩnh! Đầu lĩnh thiệt tình..." Rồi hắn rú lên không nói được hết câu.

Cam Đường kinh hãi run lên hỏi:

- Phải chăng Tây Môn Tung đã đóng kịch?

- Bản tòa cũng nghi đây là tấm kịch lộng giả thành chân hay là...

- Hay là làm sao?

- Tây Môn Tung mượn tiếng hạ sát Tử Thần để làm bá chủ võ lâm.

- Vậy Bạch Bào quái nhân kia là ai?

- Hắn cùng Tây Môn Tung cấu kết với nhau, hoặc hắn là tên bù nhìn Tây Môn Tung lợi dụng.

- Nhưng Ngọc Điệp Bảo cũng bị Huyết Thiếp chiếu cố rồi...

Cam Đường chợt nghĩ đến thủ đoạn tàn khốc của Tây Môn Tung. Lòng dạ hắn cực kỳ thâm độc mà ngoài mặt giả nhân nghĩa. Chàng nói tiếp:

- Có thể là Tây Môn Tung hy sinh một ít thủ hạ để bày ra nghi trận này hầu che mắt võ lâm đồng đạo.

Nam Cung Do vỗ tay nói:

- Rất có thể như vậy. Thiếu chủ đã nói Tây Môn Tung dùng chưởng pháp để phong tỏa công lực thiếu chủ. Chưởng pháp đó là "Đoạt Nguyên Thần Chưởng" của phái Đông Hải. Thế thì Bạch Bào quái nhân đã được truyền thụ môn tuyệt học của Âm Ty Công Chúa. Con cả hắn cải trang làm Tử Thần để đối phó với con gái là Tây Môn Tố Vân thì thật hắn không còn nhân tính nữa. Những tay cao thủ chân chính của Ngọc Điệp Môn không ở trong bảo mà cũng chưa xuất hiện.

Ngừng một lát lão lại nói tiếp:

- Việc gì hắn cũng có thể làm được mà Điệp Thạch Phong lại gần Ngọc Điệp Bảo thì tiếng tiêu của Âm Ty Công Chúa thế nào hắn cũng phát giác ra từ trước. Tấm Huyết Thiếp đầu tiên xuất hiện giữa lúc anh hùng đại hội đã sát hại năm nhà sư phái Thiếu Lâm. Tấm Huyết Thiếp lưu lại có ghi một câu:

"Kẻ nào trái lệnh ta là phải chết." Căn cứ vào tình trạng này mà xét đoán thì có thể chính Tây Môn Tung là Bạch Bào quái nhân mạo danh Tử Thần.

Cam Đường run lên. Hai mắt chiếu ra những tia sáng kỳ dị chứng tỏ chàng khích động vô cùng.

Nam Cung Do lại nói:

- Bản tòa chưa nói hết điểm nghi ngờ thứ hai ở Sinh Tử đại hội là hai chục tên Tử Vong sứ giả lúc bị bọn kiếm sĩ áo gấm đánh giết dường như không trả đòn. Tử Vong sứ giả là những tay bản lãnh không vừa, quyết chẳng khi nào chịu ép một bề. Đồng thời giữa Tây Môn Tung và Bạch Bào quái nhân đã có ước định hễ chủ nhân bên nào bị chết thì bọn đệ tử bên ấy tự tử chết theo. Thế mà Bạch Bào quái nhân bị giết rồi bọn Tử Vong sứ giả không giữ lời hứa lại khởi sự đánh nhau. Vậy trong vụ này tất có sự bí mật ngoắt ngoéo vô cùng.

Cam Đường đứng ngây người ra suy nghĩ. Sau cùng chàng la lên:

- Chính hắn rồi!

- Sao lại chính hắn? Hắn là ai?

- Tây Môn Tung đúng là Bạch Bào quái nhân.

- Thiếu chủ phát hiện ra điều chi?

- Hôm trước phân đà Đồng Bách của Cái Bang đều bị thảm sát trong hang Đại Phật. Tại hạ ngu

dốt tiến vào hang, lập tức bị chất nổ làm sập cửa hang. Tại hạ được người phái Đông Hải cứu thoát thì khéo sao cả Tây Môn Tung lẫn Lục Tú Trinh đồng thời xuất hiện. Hắn nói toàn những lời phao vu. Cứ đem những sự thực trước sau mà đối chiếu thì đúng hắn là Bạch Bào quái nhân không sai.

- Thiếu chủ! Vụ này rắc rối vô cùng…

- Tại hạ quyết làm cho ra lẽ.

- Hiện giờ hắn đã thành minh chủ võ lâm, mình phải có đủ bằng chứng, nếu không thì sẽ bị quần hùng thù hận.

- Bằng chứng…

- Thiếu chủ! Bây giờ thiếu chủ hãy làm xong việc này rồi ta sẽ bàn tính kỹ càng.

Cam Đường đem quan tài từ trên xe xuống. Chàng phóng chưởng đánh vào phần mộ. Trong mộ lộ ra hai chiếc quan tài.

Cam Đường kinh ngạc vô cùng! Trước kia Thập Ngũ muội tự mình đào mộ khắc bia chuẩn bị tự tận thì bên trong chỉ có một cỗ quan tài bỏ không mới đúng, mà sao bây giờ lại có hai cỗ?

Nam Cung Do biết là có điều ngoắt ngoéo. Lão trỏ vào chiếc quan tài bỏ trống hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Cam Đường nhăn mặt chau mày lắc đầu đáp:

- Tại hạ cũng không hiểu. Đáng lý chỉ có một cỗ quan tài không mới phải.

- Ngôi mộ này đã do Thập Ngũ muội làm ra thì sao lại có người khác đem táng vào đây? Vả bên ngoài phần mộ vẫn còn y nguyên. Nếu không phải Thập Ngũ muội đã táng người vào từ trước thì vụ này thiệt là rắc rối.

- Vậy người chết nữa là ai?

- Sao không mở quan tài ra coi?

- Cái đó…

Nam Cung Do đột nhiên trỏ vào tấm bia mộ nói:

- Hãy coi lại mặt kia tấm bia xem có gì không?

Cam Đường coi lại thì quả nhiên mặt bia có khắc một hàng chữ:

Ngôi mộ táng chung hai vợ chồng Thập Ngũ Muội Diệp Thục Trân và Ngũ Đệ Diêu Sầm.

Phía dưới chứa dòng chữ nhỏ:

Tứ Ca Phỉ Không dựng bia.

Vậy người chết đây là Thập Ngũ Muội Diệp Thục Trân và chồng nàng là Diêu Sầm.

Còn tứ ca Phỉ Khôn tức là người võ sĩ trung niên hôm đó.

Cam Đường suy nghĩ hồi lâu chợt nảy ra một tia sáng, chàng lẩm bẩm:

- Thập Ngũ muội, ngũ đệ, tứ ca.

Mắt chàng chợt nhìn sang hang Đại Phật ở phía đối diện rồi tỉnh ngộ la lên:

- Phải rồi!

- Sao mà phải rồi?

- Ngũ đệ Diêu Sầm tức là anh chàng điên số năm, một tay kiếm thuật cao thâm mà tại hạ đã biết đó bị tử nạn trong hang Đại Phật với bọn đệ tử phân đà Đồng Bách thuộc Cái Bang. Thập Ngũ muội chọn nơi đây vì chồng nàng vùi thây trong hang Đại Phật.

Nam Cung Do run lên nói:

- Tây Môn Tung đúng là Bạch Bào quái nhân không còn nghi ngờ gì nữa.

Cam Đường nghiến răng nói:

- Lão thất phu kia đã che mắt thiên hạ, dùng thủ đoạn này để lên ngôi minh chủ võ lâm...

- Theo ý thiếu chủ thì người chết cùng gã tứ ca kia đều là Tử Vong sứ giả phải không?

- Phải rồi! Cách xưng hô của họ là theo thứ tự. Gã tứ ca Phỉ Khôn khắc bia này chắc là đã vào hang Đại Phật tìm di thể của ngũ đệ đem sang bên này an táng. Mục đích của gã là thành toàn tâm nguyện cho Thập Ngũ muội. Gã biết Thập Ngũ muội đã quyết tâm tự tử, thế mà nàng chưa chết ngay là sợ liên lụy đến anh em đồng môn. Xem thế đủ biết Tây Môn Tung đối với thủ hạ cực kỳ nghiêm khắc.

- Bây giờ hãy an táng cho người chết rồi sẽ liệu kế.

Cam Đường lấy cỗ quan tài bỏ không trong mộ ra, đặt quan tài có tử thi Thập Ngũ muội thay vào chỗ đó đoạn lấp đất đi.

Chàng dựng tấm bia lại như trước rồi phá tan cỗ quan tài và xe ngựa. Đồng thời chàng đuổi cả đôi ngựa đi để Tây Môn Tung khỏi phát giác ra mà làm trở ngại cho người chết.

Mọi việc xong rồi, Cam Đường cùng Nam Cung Do tìm chỗ kín đáo để tiếp tục bàn luận câu chuyện bỏ dở.

Bên tai Cam Đường lại vang lên mấy câu anh chàng điên số năm lẩm bẩm:

“Tây Môn Tung!... Ta phải giết mi... ta có phải là người không?... Võ Thánh... Võ Thánh...” Chàng càng nghĩ lại càng khích động, bất giác buột miệng nói:

- Trưởng lão!... Nếu có thể tìm ra gã số bốn Phỉ Khôn...

Nam Cung Do lắc đầu ngắt lời:

- Chậm mất rồi! Tây Môn Tung đã giết hết bọn Tử Vong sứ giả không còn để một ai sống sót.

Cam Đường vẫy tay lên không, nói:

- Việc này có liên quan đến vụ huyết án Thánh Thành.

Nam Cung Do run lên hỏi:

- Thiếu chủ cho là những kẻ thủ hạ Tây Môn Tung bị chết rồi có liên quan đến vụ huyết án Thánh Thành hay sao?

Cam Đường mặt lộ sát khí đáp:

- Rất có thể như vậy. Tại hạ nghe nói ban đầu Tây Môn Tung bị thua về tay tiên phụ. Sau hắn lại cùng tiên phụ kết giao thâm tình. Hắn lòng lang dạ thú có thể an bài mưu sâu kế độc như vậy. Cả người vợ nhỏ tiên phụ là Lục Tú Trinh thoát ra khỏi tai nạn, tại hạ đem lòng nghi hoặc. Chắc con dâm phụ kia cũng là người đồng mưu với hắn. Cái đó...

Chàng xúc động quá không nói thêm được nữa.

- Thiếu chủ! Thiếu chủ định hành động ra sao?

- Tại hạ muốn tìm đến Tây Môn Tung để tra hỏi cho ra sự thật.

- Đó không phải là kế vẹn toàn. Nếu hắn phủ nhận mà mình không có nhân chứng tất bị mắc kế thâm độc của hắn, nhất là hắn làm minh chủ võ lâm. Hắn có thể lợi dụng thế lực các phái võ để làm rắc rối cho môn phái mình.

Cam Đường sát khí đằng đằng nói:

- Tại hạ không để cho y còn có cơ hội nào đặng thi hành mưu thâm kế độc.

- Thiếu chủ! Đó là cái dũng của kẻ thất phu. Nếu lời chúng ta phỏng đoán là đúng thì hắn thành một đại tội nhân của võ lâm và sẽ trả rất nhiều nợ máu. Nhưng lúc chưa rõ rệt chân tướng mà thiếu chủ đối địch với hắn tức là đối địch với toàn thể võ lâm. Hơn nữa kết quả sự phỏng đoán của chúng ta không phù hợp thì thiếu chủ chẳng còn cách nào để trả lời võ lâm nữa.

Cam Đường run lên bần bật. Chàng đổi giọng hỏi:

- Trưởng lão nói rất đúng. Vậy bây giờ ta nên làm thế nào?

Nam Cung Do trầm giọng nói:

- Phải tính kế rồi hãy hành động.

- Tính kế thế nào?

- Thấu Ngọc Biệt Phủ là phân chi của Ngọc Điệp Môn. Theo bản tòa xét đoán thì đó chính là nơi rất quan hệ mà phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều trên thực tế là kế thất phu nhân của Tây Môn Tung. Vậy chúng ta bắt đầu hạ thủ Huỳnh Kiều Kiều.

- Hạ thủ cách nào?

- Nên bắt chước Trình viện chúa trà trộn vào Ngọc Điệp Môn rồi từ từ mưu đồ mới được.

- Theo ý kiến trưởng lão thì ta nên cho người trà trộn vào Ngọc Điệp Môn để tùy cơ hành động hay sao?

- Đúng thế! Thuật dịch dung của bản môn thật là thiên hạ vô địch. Thiếu chủ lại cải trang thay đổi bộ mặt lần nữa.

- Vậy kế hoạch của trưởng lão thế nào?

Nam Cung Do ghé vào tai Cam Đường nói nhỏ một hồi.

Cam Đường ra chiều khó nghĩ, chàng ngập ngừng:

- Làm như vậy...

Nam Cung Do nghiêm nét mặt ngắt lời:

- Thiếu chủ vì công cừu, tư oán, và vì sự an nguy của võ lâm mà phải hy sinh, như vậy cũng là xứng đáng.

Cam Đường ngửng mặt lên nhìn trời chiều rồi nói:

- Được lắm! Tại hạ hành động theo kế ấy, nhưng định thời hạn là trong nửa tháng.

- Làm gì mà phải những nửa tháng?

- Vì tại hạ có hai việc phải làm trước.

- Việc gì?

- Một là tại hạ phải về thăm gia mẫu nói rõ sự hiểu lầm. Hai là đến Điệp Thạch Phong quan sát tình hình một phen xem có cách nào làm được không?

- Như vậy cũng được. Nhưng điều cần nhất là thiếu chủ phải che giấu chân tướng mình.

- Tại hạ sẽ chú ý điều đó.

Hai người từ biệt nhau rồi, Nam Cung trưởng lão vọt người đi nhanh như chớp.

Cam Đường nhớ tới cốt nhục tình thâm, chàng hối hận về tội bất hiếu với mẫu thân, nên chạy rất nhanh về núi Đồng Bách.

Lúc mặt trời đã xế về tây, chàng chạy tới nơi tìm đến chưởng môn phái Đồng Bách là Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang trước ẩn thân trong căn nhà tranh, nhưng nhà này nay đã bỏ trống không có ai cả. Chàng cho là Tử Thần bị trừ diệt rồi nên các môn phái đều khôi phục lại bộ mặt thường xuyên. Chàng liền đang đêm chạy thẳng lên núi Đồng Bách, căn cứ của phái Đồng Bách ở Ngọa Vân Sơn Trang.

Vào khoảng nửa đêm, Cam Đường đến trước Ngọa Vân Sơn Trang. Trong lòng rạo rực, chàng bỗng nghe có tiếng người hỏi:

- Ai đó?

Rồi bốn gã đại hán tử đồng thời xuất hiện.

Cam Đường định thần lại đáp:

- Tại hạ là Cam Đường. Chắc bốn vị là môn hạ của Phàn sư bá.

Bọn hán tử áo đen vội nghiêng mình thi lễ. Một tên nói:

- Xin thiếu chủ chờ một chút để tiểu nhân vào thông báo.

Cam Đường gật đầu. Gã hán tử vội xoay mình đi ngay.

Cam Đường đột nhiên nhớ lại Cửu Tà Ma Mẫu đã nói một câu:

“Phụng Hoàng Nữ bất trinh và đã đoạn tuyệt dây quan hệ với Võ Thánh...” thì chàng cảm thấy như người rớt xuống thùng băng lạnh buốt tới trái tim. Chàng nghĩ rằng Tây Môn Tung lòng dạ ác độc phao ngôn đã đành. Nhưng lời nói của Ma Mẫu chắc không phải là giả dối. Mụ lại nói câu này trước Tây Môn Tung mà lúc ấy mụ chưa biết mình là ai thì mụ còn buông lời dèm pha làm chi? Mẫu thân sao lại không chịu nói rõ nguyên nhân đã ly khai phụ thân? Một mặt hồi sinh tiền, phụ thân không nhắc tới mẫu thân lần nào mà bảo mình kêu Lục Tú Trinh bằng kế mẫu. Như vậy đủ tỏ mối hận của phụ thân đối với mẫu thân rất sâu cay và lời nói của Tây Môn Tung chưa chắc đã là giả trá. Bây giờ Lục Tú Trinh và Ma Mẫu chết cả rồi thì cái thân thế nhục nhã của mình vẫn ở trong vòng bí mật, biết khám phá thế nào cho ra?

Chỉ còn Tây Môn Tung tất nhiên biết rõ nội vụ việc này. Nhưng chân tướng mình chưa hiểu rõ, có nên gặp mẫu thân không?

Theo câu nói sau cùng của Tây Môn Tung lúc ở trong Thấu Ngọc Biệt Phủ thì có lẽ mình là cốt huyết Võ Thánh thật, nhưng vấn đề mẫu thân bất trinh chắc có nguyên nhân.

Chàng nghĩ vậy rồi toan trở gót đi ngay.

Bóng người thấp thoáng, đại sư huynh là Châu Thừa Võ đã đứng trước mặt. Tay trái gã cầm một thanh kiếm hình thù quái dị sáng loáng.

Cam Đường vừa thấy thanh kiếm kỳ quái này, chàng lại hối tiếc sao không hỏi cho ra gốc ngọn từ trước.

Châu Thừa Võ cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Sư đệ! Ta vẫn xưng hô ngươi như vậy. Ngươi đến đây làm chi?

Cam Đường không sao được đành đáp:

- Tiểu đệ muốn gặp mẫu thân.

- Trong lòng sư đệ vẫn còn hai chữ mẫu thân ư?

- Đại sư huynh! Xin sư huynh nói thực cho tiểu đệ một vấn đề.

- Ngươi hỏi đi!

- Vì lẽ gì mà ngày trước gia mẫu lại phân ly tiên phụ?

- Đó là một điều bí mật mà mười mấy năm nay sư mẫu phải nhức đầu nhức óc vẫn chưa điều tra

ra được.

- Nói dối!

Châu Thừa Võ tiến gần lại vung thanh kiếm hình đầu rắn lên hỏi bằng một giọng run run:

- Sư đệ! Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao?

Cam Đường lòng đau như cắt, run lên hỏi lại:

- Đại sư huynh! Sao không nói rõ cho tiểu đệ biết?

- Ta đã bảo vấn đề đó còn bí mật mà!

Cam Đường sa nước mắt nói:

- Tiểu đệ đã điều tra ra rồi.

Châu Thừa Võ nghiến răng nói:

- Lúc ta nhập môn, sư phụ ban cho thanh kiếm này ta cất đã lâu. Đêm nay đặc biệt phải đem nó ra. Ta biết công lực ta không bằng ngươi, nhưng ta cũng phải ra tay dùng nó để giết một gã sư đệ ngỗ nghịch bất hiếu. Đương nhiên tội ta cũng đáng chết, nhưng ta nhất định ra tay. Coi kiếm đây!

Kiếm phong rít lên veo véo. Cam Đường lùi lại mấy bước, trong lòng đau khổ la lên:

- Tiểu đệ không động thủ với sư huynh.

- Nhưng ta phải giết ngươi.

- Thằng tiểu súc sinh này! Sao còn dám vác mặt về đây.

Một luồng chưởng phong mãnh liệt từ phía sau đột nhiên xô tới.

Cam Đường nghe âm thanh biết ngay là ngoại tổ Tam Mục lão nhân. Chàng thi triển phép "Truy Phong Hóa Ảnh" lùi ra xa hơn, rồi hỏi bằng một giọng rất thê thảm:

- Ngoại công! Ngoại công có biết Đường nhi đau khổ thế nào không?

Tam Mục lão nhân râu tóc đứng dựng cả lên quát mắng:

- Đau khổ cái gì? Mi là một đứa con ngỗ nghịch, bất hiếu.

Chương 76 - Lão Áo Xanh Khiêu Chiến Tây Môn Tung

Cam Đường năn nỉ:

- Ngoại công! Xin ngoại công nghe tôn nhi một lời, nếu có điều quá đáng, tôn nhi cam chịu tội chết không dám oán hận.

Châu Thừa Võ thở hồng hộc chống kiếm đứng yên, Tam Mục lão nhân run lên hỏi:

- Có điều gì? Mi nói mau đi!

Giữa lúc ấy, bóng người thấp thoáng. Kỳ Môn lệnh chúa và Đồng Bách chưởng môn song song đi tới.

Cam Đường đưa mắt nhìn Kỳ Môn lệnh chúa Châu Ngọc Phương và sư bá là Đồng Bách chưởng môn Phàn Giang, bất giác chàng run lên vì vẻ mặt người nào cũng nghiêm khắc tỏ ra họ coi chàng là đứa con ngỗ nghịch bất hiếu.

Chàng quay lại nhìn Tam Mục lão nhân đau buồn hỏi:

- Ngoại công! Ngoại công có nghe những lời đồn liên quan đến tôn nhi không?

- Lời đồn thế nào?

- Họ nói tôn nhi không phải là cốt nhục của Võ Thánh Cam Kính Nghiêu.

- Mi có tin như vậy không?

- Tôn nhi không thể không tin được - Tại sao vậy?

- Vì mẫu thân không giải thích.

- Mi có biết rằng kẻ thù muốn bức bách mẫu thân mi phải ra mặt không?

- Nhưng tại sao mẫu thân chẳng chịu nói rõ lý do ly khai tiên phụ?

- Vì y không biết rõ lý do đó.

Cam Đường la lên:

- Sao lại nói thế được...? Tôn nhi không thể tiếp thụ một lời mập mờ như vậy.

Kỳ Môn lệnh chúa lạnh lùng nói xen vào:

- Mẫu thân ngươi tính khí cực kỳ cương liệt. Một hôm phụ thân ngươi đi đâu về đột nhiên bảo mẫu thân ngươi phải đi ngay hay là tự tử. Mẫu thân ngươi tức quá không thèm hỏi rõ nguyên nhân, y bỏ đi liền. Sự thực là như vậy.

Cam Đường nghiến răng nói:

- Không gió khi nào nổi sóng? Việc gì chẳng có nguyên nhân? Chẳng nhiều thì ít mẫu thân cũng phải biết nội tình chứ?

- Sự thực y không biết gì hết.

- Tại sao mẫu thân không hỏi lại?

- Trước kia hai vợ chồng kính nhau như khách, chẳng bao giờ đỏ mặt tía tai. Thế mà phụ thân ngươi đột nhiên ngỏ lời tàn nhẫn, nên y không chịu nổi.

- Nói như vậy liệu có hợp tình hợp lý không?

Tam Mục lão nhân quát lên:

- Thúi lắm! Đạo làm con là như vậy ư?

Cam Đường bất giác lùi lại một bước. Chàng đau khổ nói:

- Tôn nhi nghe người ta bảo mẫu thân phải lìa nhà vì... không giữ tròn phụ đạo.

Tam Mục lão nhân gầm lên:

- Mi còn nói câu nữa là ta đập tan xác mi ra!

Cam Đường nghẹn họng một chút rồi lại hỏi:

- Mẫu thân về nương nhờ ngoại công. Sao ngoại công chịu im tiếng không đến Thánh Thành lý luận?

Kỳ Môn lệnh chúa lên tiếng:

- Mãi đến lúc xảy ra vụ huyết án Thánh Thành, mẫu thân ngươi mới cho tin liên lạc. Còn trước đó chẳng ai được tin tức gì nên không hiểu biến cố gia đình Võ Thánh đã xảy ra trong trường hợp nào.

Cam Đường không nói sao được nữa. Chàng không thấy mẫu thân cùng Lâm Vân xuất hiện thì trong lòng rất lấy làm kỳ, buột miệng hỏi:

- Mẫu thân điệt nhi đâu rồi?

Châu Thừa Võ vừa bị thương vừa căm hận la lên:

- Sư mẫu bị đứa con bất hiếu là ngươi làm cho bực không biết bỏ đi đâu rồi.

Cam Đường toàn thân run bần bật. Chàng vừa hối hận, vừa đau đớn, lại vừa bàng hoàng cảm khái...

Chàng lại hỏi:

- Còn biểu thư đâu?

Kỳ Môn lệnh chúa run lên đáp:

- Cam Đường! Nếu y gặp chuyện bất ngờ mà phải bỏ mạng thì chính ngươi là hung thủ giết người đó!

Cam Đường loạng choạng lùi lại ba bước la lên:

- Nàng... nàng...

Kỳ Môn lệnh chúa thét to:

- Không hiểu y còn sống hay chết và lạc lõng nơi đâu.

Cam Đường đau khổ rú lên một tiếng rồi cắm cổ chạy như bay.

Những cái đau khổ, cái bất hạnh dường như có mối duyên kết chặt lấy chàng không cởi ra được.

Trời sáng rồi. Cơn gió ban mai thổi vào mặt mát lạnh. Chàng tỉnh táo lại. Hình ảnh mẫu thân cùng Lâm Vân vẫn lập lờ trong đầu óc Cam Đường. Chàng tự hỏi:

- Ta biết làm gì bây giờ? Đi tìm sự thực chăng?

Sau chàng quyết định nếu không tìm ra được chân tướng thì suốt đời khổ sở.

Chàng nghĩ đến mẫu thân và Lâm Vân có mệnh hệ nào thì mình dù chết đến trăm lần cũng không đủ chuộc tội.

Lời ước định với Nam Cung trưởng lão lại hiển hiện lên trong đầu óc chàng. Đây là một việc lớn chẳng những liên quan đến ân oán riêng mình mà còn dính líu đến vận mệnh toàn thể võ lâm. Chàng phải theo mưu kế của trưởng lão hết sức mà làm.

Với ý niệm này chẳng cảm thấy nỗi đau lòng bớt đi một chút, rồi thẳng đường chạy về phía Điệp Thạch Phong.

Dọc đường chàng cố gắng giữ hành tung bí mật, tránh mặt hết thảy mọi người.

Chàng biết rõ Tây Môn Tung nhất định không chịu buông tha mình. Tai chàng nghe thấy những lời ca tụng Tây Môn Tung vì chính nghĩa mà ra tay diệt trừ Tử Thần đem hạnh phúc lại cho võ lâm. Những lời ca tụng này làm cho Cam Đường đau khổ vô cùng.

Cam Đường đau khổ không phải vì ghen ghét thời thịnh của Tây Môn Tung, vì hết thảy võ lâm đều mắc mưu thâm độc của hắn. Những kẻ sĩ chính nghĩa võ lâm hiện nay đều coi tên ác ma này như thần như thánh, mà kẻ đáng tôn trọng thì lại bị ruồng bỏ.

Đó là một tình trạng bi đát xưa nay hiếm có.

Một hôm, mặt trời mới mọc, mù sáng chưa tan, Cam Đường đi lên núi Điệp Thạch. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra xa, bỗng cảm thấy tâm can đau đớn như muốn vỡ tung. Chính giữa đỉnh núi một tấm bia rất lớn dựng lên, trên khắc chữ vàng lóe mắt:

"Đây là chỗ Võ Thánh Tây Môn Tung tru diệt Tử Thần".

Phía dưới là danh chưởng môn hoặc đại biểu các phái đã tham dự cuộc Sinh Tử đại hội.

Cuối cùng ghi ngày, tháng, năm mở cuộc đại hội.

Cam Đường nhìn thạch đài hai mắt đỏ sọng, từ từ giơ bàn tay lên...

Chàng vô cùng khích động, muốn phá tan chiếc đài kỷ niệm kẻ đầy tội ác sặc mùi máu tanh.

Giữa lúc chàng vận kình lực thủ thế toan ra tay thì một thanh âm rất nhỏ bé, chỉ có tay cao thủ thượng thặng mới nghe thấy đột nhiên lọt vào tai chàng. Chàng giật mình kinh hãi. Cánh tay đang giơ lên bỗng từ từ hạ xuống. Chàng lạnh lùng hỏi:

- Ai đó?

Một thanh âm khàn khàn đáp lại:

- Thính lực của các hạ thiệt là minh mẫn. Lão phu trở về Trung Nguyên đã tính trước rằng mình sẽ gặp tay cao thủ chân chính.

Cam Đường lại run lên từ từ quay đầu lại, thì cách đó ba trượng rõ ràng có một người áo xanh đứng đó. Người này lưng đeo trường kiếm, mái tóc hoa râm, tuổi trạc ít ra là đã ngoài ngũ tuần. Bộ râu lão chùng xuống trước ngực cũng đã đốm bạc. Tướng mạo lão rất oai nghiêm, mắt lão còn trong như nước hồ thu.

Cam Đường vừa nhìn thấy đã biết ngay là một tay cao thủ bản lãnh kinh người.

Lão áo xanh thấy Cam Đường là một thiếu niên tuổi độ hai mươi thì không khỏi kinh ngạc la lên:

- Ái chà!

Cam Đường nhìn lão áo xanh từ đầu xuống chân rồi cất tiếng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Lão áo xanh chăm chú ngó Cam Đường một hồi rồi chậm rãi nói:

- Nhai nhi! Ngươi hãy báo danh trước đi.

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Bản nhân thỉnh giáo các hạ trước.

- Thế thì ngươi kiêu ngạo thật!

- Không phải là chuyện kiêu ngạo hay không kiêu ngạo.

- Hiện giờ chưa phải là lúc lão phu nói đến tên hiệu được.

- Vậy thì chúng ta cùng miễn cả.

- Hừ! Nhai nhi! Lão phu còn ở ngoài năm trượng mà ngươi đã phát giác ra rồi, đủ biết công lực ngươi không phải hạng tầm thường. Phải chăng ngươi chiêm ngưỡng đài kỷ niệm ghi công Võ Thánh?

Cam Đường thấy lão là người lạ, chẳng muốn thố lộ tâm tình làm chi. Chàng cũng hỏi lại cho xuôi chuyện:

- Chắc các hạ cũng đến đây vì hâm mộ thanh danh Võ Thánh?

- Mộ danh ư? Ha ha!...

Tiếng cười của lão vọt lên đến tận mây xanh làm rung động cả một vùng sơn cước.

Cam Đường cũng bị tiếng cười làm rung động tâm thần, chàng liền hỏi:

- Các hạ cười chi vậy?

Lão áo xanh ngừng tiếng cười, mắt chiếu ra những tia sáng kỳ dị. Lão đáp bằng một thanh âm hòa bình mà cũng lạnh như nước, vang như chuông:

- Tiểu hữu! Nội lực của chú khá đấy. Chuyến này lão phu trở lại Trung Nguyên thì gặp chú là tay cao thủ vào hàng nhất. Hơn nữa chú còn nhỏ tuổi mà đã tài cao thiệt là hiếm có. Nhưng đáng tiếc...

Cam Đường trong lòng xúc động. Cách xưng hô biến đổi của lão làm cho chàng nghi hoặc. Chàng hỏi lại:

- Điều chi đáng tiếc?

- Đáng tiếc là không có người hiểu biết chỉ đường cho.

- Các hạ nói vậy là có ý gì?

- Tiểu hữu sùng bái Võ Thánh này lắm phải không?

- Cái đó... cái đó do thời thế tạo nên.

- Tiểu hữu trả lời hay đấy!

- Phải chăng các hạ nhận Võ Thánh này không đáng sùng kính?

Lão áo xanh hơi biến đổi sắc mặt. Lão không trả lời câu hỏi của Cam Đường mà lại lảng sang chuyện khác:

- Tiểu hữu có thể thay lão phu làm một việc được chăng?

- Việc gì?

- Truyền tin cho Tây Môn Tung biết là có địch nhân đang chờ ở đây!

Cam Đường giật mình hỏi:

- Các hạ muốn khiêu chiến với minh chủ võ lâm chăng?

- Cái đó tiểu hữu bất tất phải hỏi làm chi.

Cam Đường bất giác tức mình, lạnh lùng hỏi:

- Các hạ tưởng tại hạ sẽ nghe theo lời sai khiến của các hạ ư?

- Tiểu hữu... không muốn thế hay sao?

- Phải rồi!

Lão áo xanh đảo mắt nhìn chàng nói:

- Xin tiểu hữu giúp cho.

Cam Đường nhớ tới lời ước hẹn với Nam Cung trưởng lão. Dĩ nhiên chàng không thể lộ diện trước mặt Tây Môn Tung. Đồng thời chàng không dám đến Ngọc Điệp Bảo vì e rằng vạn nhất mình không nhịn được, nổi hung lên thì hư mất việc lớn. Chàng giả vờ kiêu ngạo đáp:

- Sao các hạ không tự mình đến nhà y mà bảo?

Lão áo xanh đáp một câu rất sâu xa:

- Lão phu nhận thấy ở chỗ này hay hơn.

- Đáng tiếc là tại hạ không thể tuân mệnh được.

- Tại sao vậy?

- Chẳng tại sao cả.

- Tiểu hữu muốn thế nào mới đưa tin giúp lão phu?

- Thiệt ra tại hạ phải xin lỗi là không thể tuân mệnh được.

Lão áo xanh đã dày công phu tu dưỡng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh khiến cho Cam Đường phải kính nể. Chàng lại hỏi:

- Vì lẽ gì các hạ lại đến khiêu chiến với Võ Thánh?

Cặp mắt lão áo xanh lại chiếu ra những tia sáng kỳ dị, lão thản nhiên hỏi lại:

- Phải chăng tiểu hữu cho là lão phu không xứng đáng?

- Tại hạ không nghĩ thế đâu.

- Vậy theo tiểu hữu đoán thì vì lẽ gì?

- Phải chăng vì danh?

- Tiểu hữu lầm rồi. Cái lo của con nhà võ là không bỏ được tính háo danh.

Cam Đường ngấm ngầm khâm phục vì lời nói giản dị của lão bao hàm một triết lý rất cao thâm. Chàng lại hỏi:

- Vì thù hằn chăng?

Lão áo xanh hơi biến sắc. Khá lâu mới trở lại bình thường, lão lảng sang chuyện khác:

- Lão phu đã hiểu rõ ý tiểu hữu rồi.

- Các hạ hiểu thế nào?

- Phải chăng tiểu hữu muốn biết trước lão phu có đủ tư cách để khiêu chiến với Tây Môn Tung không?

Cam Đường động tâm. Chàng cũng muốn thử xem bản lãnh của lão cao siêu đến đâu mà dám khiêu chiến với Tây Môn Tung.

Giữa lúc ấy, hai bóng người chạy lên núi như bay. Cam Đường vừa trông thấy đã nói:

- Người truyền tin cho các hạ đến đó.

Chàng vừa nói vừa chạy nhanh vào trong đống loạn thạch.

Bóng người vọt đến nơi rõ ràng là hai tên kiếm sĩ áo gấm. Hai gã đảo mắt nhìn lão áo xanh lộ vẻ ngạc nhiên. Một gã chắp tay hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Lão áo xanh hỏi lại:

- Hai ông bạn có thể cho biết thân thế trước được không?

Gã kiếm sĩ vẻ mặt dương dương tự đắc nhíu cặp lông mày hỏi:

- Các hạ nhìn không ra lai lịch của bọn ta ư?

Lão áo xanh lạnh lùng đáp:

- Xin tha thứ cho lão phu kiến thức kém cỏi.

Gã kiếm sĩ áo gấm ngạo nghễ đáp:

- Tại hạ là cẩm y thị vệ dưới trướng võ lâm minh chủ.

- Ủa! Lão phu thất kính mất rồi.

- Bây giờ các hạ báo danh được rồi chứ?

- Tên tuổi lão phu nhỏ mọn không có gì đáng nói cả.

Gã kiếm sĩ sa sầm nét mặt hỏi:

- Các hạ biết đây là địa phương nào rồi chứ?

Lão áo xanh lạnh lùng đáp:

- Lão phu chỉ biết đây là chốn sơn đầu.

- Hừ! Đây là thánh địa, người thường không thể đến được. Phải chăng các hạ vì muốn chiêm ngưỡng thánh địa mà tới đây?

Lão áo xanh không trả lời, chỉ bật lên một tràng cười rộ.

- Các hạ cười chi vậy?

Lão áo xanh thủng thẳng đáp:

- Không ngờ Tây Môn Tung đã trở nên Võ Thánh và lên ngôi minh chủ...

Hai gã kiếm sĩ biến sắc. Một gã tức giận hỏi:

- Các hạ dám gọi thẳng tên húy minh chủ ra ư?

- Gọi như vậy thì đã làm sao?

- Bản cận vệ e rằng sẽ đắc tội với các hạ.

- Ông bạn không đáng đâu.

Gã kiếm sĩ rút thanh trường kiếm đánh soạt một cái, giơ lên lớn tiếng hỏi:

- Lai lịch các hạ thế nào?

Lão áo xanh vẫn thản nhiên nói:

- Ông bạn không đáng đâu, mau về bảo Tây Môn Tung là có lão phu chờ đây.

Kiếm sĩ áo gấm cười khẩy, hỏi:

- Các hạ muốn khiêu chiến với minh chủ chăng! Ha ha...!

- Lão phu mong rằng ông bạn quay về báo tin đi.

- Ta không chịu thì sao?

- Đừng chọc giận cho lão phu phải ra tay.

Ga kiếm sĩ cười rộ nói:

- Thiệt là một lão thất phu nói khoác không biết ngượng miệng.

Lão áo xanh trợn mắt lên quát:

- Đi đi!

- Các hạ hãy trổ một vài ngón cho ta coi thử đã.

- Lão phu không muốn giết người.

- Nhưng tại hạ muốn cho các hạ một bài học thì sao?

- Ngươi muốn chết chăng?

- Lão nói đùa đấy chứ?

- Lão phu cho ngươi ra tay trước.

- Coi kiếm đây!

Một tiếng rú vang lên. Máu vọt tung tóe. Gã kiếm sĩ bị chặt làm hai đoạn.

Chương 77 - Thấy Cừu Nhân, Tây Môn Bở Vía

Lão áo xanh thản nhiên tra kiếm vào vỏ. Lão rút kiếm, động thủ chỉ trong một nháy mắt, khiến người ta không kịp nghĩ tới. Nếu không thấy lão tra kiếm vào vỏ thì không hiểu lão hạ thủ lúc nào.

Tên kiếm sĩ thứ hai thấy thế mặt xám như tro tàn. Hồi lâu mới la lên:

- “Nghịch Bạt Khoái Trảm”!

Cam Đường ẩn nấp trong đống đá không khỏi kinh hãi run bần bật. Cái tên “Nghịch Bạt Khoái Trảm” chàng đã được nghe qua, một chiêu kiếm của phái Vô Song tại đất Phù Tang. Kiếm thuật phái Vô Song cao nhất đất Phù Tang lại lắm nhân tài.

Nhưng chỉ nghe lời đồn, ít khi được gặp võ sĩ Phù Tang vào đất Trung Nguyên.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng lão áo xanh là võ sĩ ngoài bể đông? Nhưng sao khẩu âm và tướng mạo lão chẳng khác gì người Trung Nguyên? Chiêu kiếm này chẳng những kỳ bí mà còn tàn nhẫn nữa, rất có thể khiêu chiến được với Tây Môn Tung. Giả tỷ lão áo xanh này giao thủ với mình mà mình đem Thiên Tuyệt kiếm thuật ra tỷ thí, chưa chắc đã ăn đứt lão được. Nhưng lão là ai? Giữa lão với Tây Môn Tung có thù hằn gì?

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì lão áo xanh nhìn tên kiếm sĩ áo gấm đang đứng thộn mặt ra rồi bảo gã:

- Ngươi đem xác đồng bạn về và nói cho Tây Môn Tung hay là có cố nhân đứng chờ ở đây.

Tên kiếm sĩ áo gấm không nói gì nữa, cắp thi thể đồng bạn lên rồi chạy thẳng xuống núi.

Lão áo xanh ngửa mặt lên nhìn đám mây trắng trên trời, oai nghiêm như một pho tượng đá, lão vẫn đứng yên chỗ cũ không xê xích nửa bước.

Cam Đường vẫn chưa xuất hiện. Lão áo xanh dường như quên rằng chàng hãy còn ngồi đó.

Cam Đường trong lòng rất là cảm khái. Chàng nhìn thái độ lão áo xanh, phát giác ra công phu hàm dưỡng của mình hãy còn chưa đủ, tuy chàng đã học hết chín đoạn Thiên Tuyệt võ học mà về điểm này còn thua lão rất xa. Trong khoảng thời gian rất ngắn ngủi chàng tìm ra được một chân lý và như vậy võ công chàng đã cao thâm hơn một bậc. Chàng cảm thấy vừa rồi mình nổi nóng muốn phá đài kỷ niệm là một hành vi điên rồ, ngu xuẩn. Vụ này cần cho thiên hạ biết rõ để chính những người đã lập đài tự hủy đi mới đúng.

Cam Đường nảy ra một quyết định. Lát nữa hai bên quyết đấu, chàng không thể để Tây Môn Tung chết được, vì lão đã phạm nhiều tội ác. Lão áo xanh xem chừng không phải hạng tà ác, chàng cũng không thể để lão chết về tay Tây Môn Tung.

Trong lòng chàng đã phát ra sinh cảm tình với lão già áo xanh.

Nửa giờ trôi qua. Bỗng có tiếng gió ào ào vọng lại. Mấy chục bóng người ồ ạt đi tới. Đầu tiên là một lão già mình mặc cẩm bào. Lão chính là Tây Môn Tung, người vừa lên ngôi minh chủ võ lâm.

Bọn người theo sau đứng thành hình cánh cung, để Tây Môn Tung đứng giữa đối diện với lão áo xanh.

Chạm mặt kẻ thù, Cam Đường cặp mắt đỏ ngầu. Bầu máu nóng sủi lên sùng sục.

Nhưng thoáng cái chàng đã dẹp cơn khích động, vì chàng vừa học được tính nhẫn nại của lão áo xanh.

Bọn người đi theo Tây Môn Tung đủ cả tăng đạo, tục, ni. Hiển nhiên là những nhân vật đại biểu các môn phái đang trú ngụ tại Ngọc Điệp Bảo. Trong đám người này, Cam Đường nhận được tam trưởng lão Bạch Vô Kỵ của phái Thiên Tuyệt; Vô Tướng đại sư, giám điện phái Thiếu Lâm; Ngọc Nhỡn Cái Lương Thượng Thông, trưởng lão Cái Bang; Vệ Võ Hùng, thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo. Còn những người khác thì chàng không biết.

Lão áo xanh vẻ mặt vẫn thản nhiên ung dung nhìn Tây Môn Tung.

Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào lão áo xanh với vẻ nghi ngờ. Tây Môn tung chấp tay thi lễ hỏi:

- Bằng hữu là cao nhân phương nào?

Lão áo xanh hững hờ đáp:

- Tây Môn Tung! Đáng lẽ tại hạ phải kêu các hạ bằng minh chủ... Không hiểu các hạ quên ta thật hay giả vờ?

Tây Môn Tung nhìn kỹ lão áo xanh hồi lâu rồi cười ha hả, nói:

- Bản tòa cam bề thất lễ. Mười mấy năm không gặp nhau, Tư Đồ huynh vẻ mặt khác trước nhiều. Sao Tư Đồ huynh không dời gót ngọc vào tệ bảo để hàn huyên chuyện cũ mà cứ thích gặp bản tòa ở đây?

Lão áo xanh cười lạt, đổi giọng:

- Minh chủ! Minh chủ còn nhận ra tại hạ kể cũng khá đấy. Tại hạ vẫn chưa chết chắc minh chủ ngạc nhiên lắm thì phải?

Tây Môn Tung biến sắc nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh. Hắn giơ tay lên nói:

- Hẳn các vị cũng đã từng nghe danh hiệu Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng rồi chứ?

Một tiếng “ủa” vang lên!

Đám đông buột miệng la hoảng. Trưởng lão Cái Bang là Ngọc Nhỡn Cái Lương Thượng Thông cất giọng quái gở hỏi:

- Tư Đồ Vọng! Lão còn nhớ được lão khất cái này không?

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng chấp tay nói:

- Xin tha thứ cho bản nhân bữa nay không thể nói đến chuyện cũ được. Nếu bản nhân còn sống sẽ có ngày đến nhà tạ tội.

Tây Môn Tung lại chắp tay hỏi:

- Tư Đồ đại hiệp có điều chi dạy bảo?

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng đảo mắt nhìn quần hùng hỏi:

- Minh chủ! Xin minh chủ nói rõ trước lập trường của các vị đây?

- Những vị này đều là đại biểu các phái võ lâm ở Trung Nguyên. Khi nào có việc phân tranh đều do các vị cộng đồng quyết đoán.

- Sự việc giữa chúng ta đây thuộc về cuộc phân tranh võ lâm hay chỉ là sự thù oán cá nhân?

- Bản tòa không hiểu ý đại hiệp muốn nói thế nào?

- Không hiểu thật hay là giả vờ?

- Địa vị của bản tòa không thể mở miệng nói càn.

- Bữa nay tại hạ đến đây là để đòi món nợ cũ.

- Giữa đại hiệp và bản tòa không thù oán gì nhau, sao lại có chuyện đòi nợ?

- Mi muốn phủ nhận chăng?

Tây Môn Tung tựa hồ sực nhớ ra điều gì, hắn ồ lên một tiếng rồi nói:

- Đúng rồi! Phải chăng Tư Đồ đại hiệp muốn nói đến vụ Thánh Thành năm trước?

Thực ra ngày ấy...

Cam Đường nghe thấy hai chữ "Thánh Thành" trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Bỗng thấy Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng ngắt lời Tây Môn Tung:

- Im miệng đi! Tư Đồ Vọng này đã đến đây thì mi đừng nên dùng lời nói khéo để ngụy biện...

Tây Môn Tung sa sầm nét mặt, trầm giọng:

- Nếu thế thì bản tòa lại càng không hiểu nữa.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng vẫn bình tĩnh nói:

- Tây Môn Tung! Tư Đồ Vọng này nhà tan người chết. Suýt nữa chính mình cũng mất mạng. Năm ấy tại Thánh Thành chứng nghiệm về kiếm thuật đã biết là mi dùng thủ đoạn đê hèn làm việc vô sĩ đó. Thế mà...

Tây Môn Tung không chờ lão nói hết vội ngắt lời:

- Tư Đồ Vọng! Đừng dài dòng nữa. Ngươi đến đây với mục đích gì?

- Đòi nợ!

- Ngươi tính thế nào bây giờ?

- Có những bạn đồng đạo ở đây làm chứng cho rất hay…

- Đây là việc riêng, không liên quan gì đến toàn thể võ lâm.

- Mi sợ lòi đuôi độc ác vô liêm sỉ phải không?

- Khéo nói giỡn! Tây Môn Tung này đầu đội trời chân đạp đất, còn việc gì không dám đưa ra công chúng. Có điều ta không muốn vụ ân oán cá nhân lại dính líu đến đồng đạo võ lâm mà thôi. Ta cũng không muốn đem địa vị bản thân làm trở ngại đến tinh thần võ sĩ.

- Mi "đội mũ" đường hoàng đấy! Nhưng bản nhân cũng theo lời mi.

Tây Môn Tung quay lại bảo đại biểu các phái:

- Xin các vị thành toàn cho bản tòa mà rời khỏi nơi đây.

Đại biểu các phái ngơ ngác nhìn nhau. Vệ Võ Hùng lớn tiếng la lên:

- Không được!

- Hiền tế có cao kiến gì?

- Minh chủ là đầu rồng, đâu có thể khinh mạn hai chữ Võ Thánh được. Minh chủ đã hy sinh cho võ lâm không biết đến thế nào mà nói. Vậy thì ân oán cá nhân của minh chủ cũng là vinh nhục của toàn thể võ lâm. Theo ngu kiến của đệ tử thì vụ này phải đem ra công đoán.

Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm tuyên Phật hiệu rồi nhìn Thanh Y Kiếm Khách hỏi:

- Tư Đồ thí chủ có muốn để cho đồng đạo võ lâm đứng làm trọng tài không?

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng vẫn mặt lạnh như tiền đáp:

- Tại hạ có lý đâu không muốn phục tòng công lý cùng chính nghĩa?

Ngọc Nhỡn Cái Lương Thượng Thông đại biểu Cái Bang lại lên tiếng:

- Tư Đồ lão hữu! Lão hữu hoài nghi lập trường của võ lâm chăng?

Thanh Y Kiếm Khách cười đáp:

- Lão hữu! Tư Đồ Vọng này đã xin lỗi trước rồi. Nếu còn sống được sẽ có ngày đến nhà tạ tội.

- Theo lời lão hữu thì phải đi đến chỗ quyết đấu sinh tử hay sao?

- Bản nhân nhà tan người chết, may mà còn tấm thân cô độc. Thế thì món nợ đó bỏ làm sao được?

- Lão hữu đã biết võ lâm minh chủ đây được toàn thể võ lâm Trung Nguyên suy tôn lên chưa?

- Phải chăng lão hữu muốn uy hiếp bản nhân?

- Đó là lão phu nhắc nhở lão hữu mà thôi.

- Theo ý lão hữu thì...

- Để đại biểu các phái tổ chức một vụ công đoán.

- Như vậy cũng hay.

Tây Môn Tung lớn tiếng:

- Tư Đồ đại hiệp! Bản nhân coi địa vị minh chủ không lấy gì làm trọng, mà chỉ thuận theo bổn phận con người võ sĩ. Danh hiệu Võ Thánh bản nhân cũng không muốn tiếp nhận.

- Liệu mi có xứng đáng là một võ sĩ không?

- Tư Đồ Vọng! Bất tất ngươi phải dùng lời nói để bức bách người. Ngươi muốn nghĩ sao thì nghĩ, bản nhân vẫn tiếp thụ cuộc khiêu chiến của ngươi. Sau khi kết thúc cuộc tỷ đấu sẽ bàn đến việc phải trái.

Thanh Long thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng vượt mọi người lướt ra lớn tiếng nói:

- Minh chủ! Xin để cho đệ tử lãnh giáo kiếm thuật của Tư Đồ đại hiệp.

Tây Môn Tung chau mày nói:

- Hiền tế! Không thể lấy công luận để bàn việc tư. Bản tòa không cho ngươi làm như vậy.

Vệ Võ Hùng la lên:

- Tư Đồ đại hiệp đã ra chiêu “Nghịch Bạt Khoái Trảm” của xứ Phù Tang để giết một tên thị vệ. Một võ sĩ Trung Nguyên mà dùng kiếm thuật Phù Tang thì thực có điều khả nghi. Đệ tử hãy gác tình sư đồ ra ngoài, đặt mình vào lập trường võ minh để khiêu chiến Tư Đồ đại hiệp.

Tây Môn Tung khoát tay nói:

- Võ Hùng! Không được lỗ mãng! Bản lãnh ngươi...

Hắn nói dở câu thì ngừng lại, nhưng cũng rõ là bản lãnh Vệ Võ Hùng không đủ để khiêu chiến.

Vệ Võ Hùng đỏ mặt lên kháng nghị:

- Minh chủ! Đệ tử vì võ minh mà ra tay, dù có bị chết cũng không hối hận.

Vệ Võ Hùng là đồ đệ Tây Môn Tung. Gã từng hóa trang làm Tây Môn Tung để điều khiển mọi việc tại Ngọc Điệp Bảo đặng che tai mắt mọi người. Về điểm này Cam Đường đã biết rõ. Thầy trò hắn kẻ tung người hứng, Cam Đường biết là chúng có âm mưu, nhưng chàng không thể xuất hiện để làm lỡ đại cuộc. Lòng chàng căm hận đến cực điểm. Xem chừng Tây Môn Tung có ý muốn cố sức ngăn trở không để sự thực phô bày ra mà Vệ Võ Hùng thì lại muốn khích động hết thảy đại biểu võ minh hợp lực để đối phó với Thanh Y Kiếm Khách. Mọi người có mặt không ai nói gì.

Bỗng một lão già râu quăn cất giọng ồm ồm nói:

- Đại biểu bang Thái Hồ là Hà Trung Trụ xin theo sau Vệ thiếu hiệp.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng lại cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Tây Môn Tung! Đây là việc công hay là việc tư mi quyết định mau đi.

Vệ Võ Hùng băng mình ra tuốt gươm cầm tay, gã lớn tiếng:

- Tư Đồ đại hiệp! Bản nhân lấy tư cách là một phần tử võ minh để khiêu chiến với đại hiệp.

Tây Môn Tung quát lên:

- Không được!

Đại biểu các môn phái quá nửa vẻ mặt hầm hầm, còn một ít thì ra chiều nghi hoặc. Cam Đường mắng thầm:

- Quân này thiệt ngu dại, không biết sống chết là gì.

Vệ Võ Hùng ỷ mình có viện trợ đứng bên nên nhìn Thanh Y Kiếm Khách với vẻ mặt kiêu ngạo.

Thanh Y Kiếm Khách đảo mắt nhìn Vệ Võ Hùng hỏi:

- Phải chăng ngươi là con Vệ Phi ở Thanh Long Bảo?

- Phải rồi!

- Cha ngươi với ta là chỗ kết giao...

- Nơi đây không bàn chuyện riêng. Vãn bối chỉ biết có công nghĩa võ lâm, ngoài ra không nghĩ gì hết.

- Hài tử! Ngươi có biết hành động như vậy là thế nào không?

- Vãn bối biết rồi. Đây là vì chính nghĩa mà ra sức.

- Ngươi lầm rồi đó...

Vệ Võ Hùng ngắt lời:

- Xin đại hiệp rút kiếm ra.

Thanh Y Kiếm Khách sa sầm nét mặt, trầm giọng nói:

- Ngươi hãy lui ra!

- Đại hiệp không dám ứng chiến hay sao?

- Ha ha! Lão phu không dám hại ngươi.

- Đại hiệp nên biết rằng người võ sĩ tiến vào trường đấu thì dễ nhưng rút lui thì khó.

- Ngươi vẫn u mê không tỉnh ư?

- Một lần nữa, vãn bối mời đại hiệp rút kiếm ra.

Tây Môn Tung thoáng lộ một nụ cười thâm hiểm, nhưng ít người nhìn thấy. Hắn quát lên:

- Võ Hùng! Ta không cho ngươi mạo hiểm, ngươi làm như vậy chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Vệ Võ Hùng lớn tiếng la:

- So kiếm đi!

Thanh Y Kiếm Khách dường như bắt buộc cũng quát lên:

- Ngươi hãy ra tay đi!

Vệ Võ Hùng thét lên một tiếng, vung kiếm đâm tới nhanh như điện chớp.

Choang! Tiếng kiếm gãy vang lên. Đại biểu các môn phái la lên mấy tiếng kinh hoảng rồi bầu không khí trở lại yên tĩnh.

Vệ Võ Hùng mặt xám như tro tàn. Trong tay gã chỉ còn thanh kiếm gãy mà thanh trường kiếm của đối phương đang nhằm huyệt “Thất Khảm” phóng tới.

Trong không trường trừ một số rất ít chừng hai ba người, còn hầu hết không ai nhìn rõ Thanh Y Kiếm Khách từ lúc rút kiếm đến lúc ra chiêu. Nguyên một động tác này đã gần giống như truyện thần thoại. Nếu Thanh Y Kiếm Khách chẳng lưu tình thì đến mười gã Vệ Võ Hùng cũng chết rồi.

Thanh Y Kiếm Khách từ từ thu kiếm về nói:

- Ngươi lui ra đi!

Vệ Võ Hùng vừa hổ thẹn vừa căm phẫn. Gã giơ tay lên định đập vào đầu để tự tử.

Thanh Y Kiếm Khách khẽ búng ngón tay một cái. Cánh tay Vệ Võ Hùng phải hạ ngay xuống.

Tây Môn Tung lạng người ra nắm lấy tay Vệ Võ Hùng kéo về.

Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm, Ngọc Nhỡn Cái Lương Thượng Thông ở Cái Bang, và người đại biểu phái Võ Đương đồng thời tiến vào trong trường.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng cười lạt nói mát:

- Võ minh làm như vậy thật khiến cho người ta phải lạnh gáy.

Vô Tướng đại sư trang nghiêm nói:

- Thí chủ không nên hành động trái với công đạo. Nên sớm quay đầu vào bờ đi là hơn.

Thanh Y Kiếm Khách đã thấy khó chịu, lão tức run lên hỏi:

- Đại sư! Công đạo là gì? Chính nghĩa là chi? Đại sư có biết tại hạ đến đây vì lẽ gì không? Chân tướng sự việc thế nào? Chẳng lẽ võ minh không đếm xỉa gì đến phải trái, trắng đen, muốn làm gì thì làm ư?

Vô Tướng đại sư chắp tay nói:

- Bọn lão tăng xin yên lặng nghe lời thí chủ.

Tây Môn Tung biến sắc rảo bước tiến ra dõng dạc nói:

- Đây là lần đầu tiên bản tòa sử dụng quyền ra hiệu lệnh mà đồng đạo võ lâm đã ban cho. Vụ này là việc riêng của bản tòa. Xin các vị lập tức rời khỏi nơi đây.

Ngọc Nhỡn Cái Lương Thượng Thông khích động nói:

- Minh chủ!...

Tây Môn Tung trầm giọng ngắt lời:

- Lương trưởng lão! Xin nhớ rằng đây là một mệnh lệnh.

Ngọc Nhỡn Cái không nói gì nữa.

Vô Tướng đại sư day lại nhìn Tây Môn Tung nghiêm trang nói:

- Địa vị minh chủ phải đặc biệt khác người. Vinh nhục của minh chủ là vinh nhục của toàn thể võ lâm. Bọn lão tăng cần ở lại đây để chứng kiến.

Tây Môn Tung nói bằng một giọng cả quyết:

- Xin tha thứ cho bản tòa không tiện thu hồi mệnh lệnh phát ra lần đầu tiên.

Đại biểu các môn phái ngơ ngác nhìn nhau không biết làm thế nào.

Cam Đường ở trong bóng tối liền dùng phép truyền âm đặc biệt của phái Thiên Tuyệt nói với Bạch Vô Kỵ:

- Bạch trưởng lão! Tại hạ là Thi Thiên Đường đây. Vụ này đã có tại hạ tùy cơ hành động. Trưởng lão nên rời khỏi nơi đây.

Đại biểu phái Thiên Tuyệt liền dõng dạc tuyên bố:

- Mệnh lệnh của minh chủ ban ra, chúng ta nên tuân theo mới phải.

Lão nói xong nhìn Tây Môn Tung thi lễ rồi trở gót rút lui.

Đại biểu các phái thấy vậy không lẽ đứng lại cũng bắt chước rút lui dần cho đến hết. Trong trường chỉ còn lại Thanh Y Kiếm Khách, Tây Môn Tung, và bốn tên kiếm sĩ áo gấm mà thôi.

Chương 78 - Âm Ty Công Chúa Lại Xuất Hiện

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng nghiến răng lên tiếng:

- Tây Môn Tung! Bây giờ chúng ta tính nợ đi.

Tây Môn Tung lạnh lùng nói:

- Tư Đồ Vọng! Vụ này nên kết thúc cách nào? Ngươi nói đi!

Thanh Y Kiếm Khách lộ vẻ đau đớn trầm trọng. Lão khích động nói:

- Tây Môn Tung! Ta không ngờ mi lại hèn hạ bỉ ổi đến thế!...

- Liệu mà từ từ lỗ miệng!

- Hừ! Ngày trước lúc ở Thánh Thành muốn chứng nghiệm võ học thì sự thắng bại có quan hệ gì đến vinh nhục? Ta không ngờ mi bỏ thuốc độc vào nước trà để cho công lực ta bị giảm sút. Mi lấy cái thắng đó làm vinh ư?

- Còn gì nữa không?

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng nghiến răng để kiềm chế cơn khích động. Lão đáp:

- Dĩ nhiên là còn. Mi trói vợ dại con thơ ta vào cột gỗ rồi đánh lừa ta đuổi theo ra Đông Hải. Trên thuyền, mi đặt chất nổ muốn tận sát cả nhà ta. Nhưng tiếc rằng người tính không bằng trời định. Bản nhân tìm thấy sự sống trong cái chết.

Tây Môn Tung cất giọng the thé ngắt lời:

- Câm miệng đi!... Ngươi căn cứ vào đâu mà nói vậy hay chỉ bịa chuyện hoang đường?

- Hoang đường ư? Ha ha! Tây Môn Tung! Không ngờ gã tay sai của mi hãy còn nhân tính. Lúc thuyền bị phá hủy trôi nổi lênh đênh, gã đã thổ lộ thực tình với ta hết.

Không thế thì Tư Đồ Vọng này đã bị chết một cách hồ đồ.

- Người ấy đâu?

- Y chết rồi.

- Ha ha! Tư Đồ Vọng! Nhân chứng vật chứng đều không có, ngươi tưởng chỉ một lời nói của ngươi là võ lâm thiên hạ tin ngay ư?

Cam Đường nấp trong bóng tối tức quá lông tóc đứng dựng cả lên. Chàng không ngờ Tây Môn Tung mặt người dạ thú đến thế.

Chàng chợt nhớ ra câu chuyện công chúa Tôn Quỳnh Giao phái Đông Hải đã tiết lộ là Tư Đồ Sương bị đắm thuyền ngoài biển rồi được cứu sống. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng Tư Đồ Sương là con gái ThanhY Kiếm Khách Tư Đồ Vọng? Về địa điểm, về tính danh, về cuộc tao ngộ đều đúng nhau hết. Tư Đồ Sương chắc là con gái lão không còn nghi ngờ gì nữa.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng sát khí đằng đằng lớn tiếng quát:

- Tây Môn Tung! Chẳng cần võ lâm có tin hay không. Bữa nay giữa ta với mi tất phải có kẻ sống người chết.

Tây Môn Tung bất giác lùi lại một bước, mặt đầy vẻ nham hiểm. Con người giảo quyệt lúc này đã bộc lộ bản tính. Nét mặt giả nhân giả nghĩa biến mất. Hắn cười khằng khặc nói:

- Thế thì ngươi đã được người Phù Tang cứu vớt, lưu lạc trên ba hòn đảo ngoài biển đông, lại may gặp cơ duyên học được kiếm thuật tối cao của phái Vô Song. Ngày nay ngươi quay về Trung Nguyên tìm bản nhân để đòi nợ phải không?

- Đúng thế!

- Ngươi tưởng bản lãnh ngươi hiện nay đủ để hạ sát bản nhân chăng?

- Có thể như vậy.

- Ngươi không có đủ bằng chứng để công bố trên thế gian, nên phải đơn độc giao chiến với bản nhân ư?

- Tây Môn Tung! Mưu kế của mi thiệt xứng với hai chữ "Ma Thánh", chứ không phải "Võ Thánh".

- Đáng tiếc là ngươi không suy nghĩ chu toàn. Trước mặt đại biểu các môn phái ngươi không dám bộc lộ chân tướng, thì cuộc đấu này ngươi chết cũng uổng mà thôi.

Còn bản nhân không may có chết về tay ngươi thì các võ lâm Trung Nguyên quyết chẳng buông tha ngươi.

Tư Đồ Vọng cười rộ nói:

- Tây Môn Tung! Bản nhân chỉ cần phanh phui thây mi làm muôn đoạn, lấy máu gột rửa Ngọc Điệp Bảo, còn ngoài ra không cần chi hết.

- Ta e rằng ngươi không làm nổi.

- Đừng nhiều lời! Lấy kiếm ra đi!

- Hẳn thế chứ! Được thử kiếm thuật của đất Phù Tang là một chuyện ta rất lấy làm thích thú.

Hắn nói xong cười lên hô hố ra vẻ khoái trá lắm. Một tên cận vệ áo gấm cởi kiếm đưa cho hắn.

Cam Đường không khỏi hồi hộp, vì đây là cuộc đấu kiếm hãn hữu. Hai bên toàn là những tay kiếm thủ tuyệt luân. Ai sống ai chết khó mà biết trước được.

Thanh Y Kiếm Khách tay phải cầm chuôi kiếm. Mắt lão chiếu ra những tia kỳ quang loang loáng. Hai bên đối diện nhìn nhau, tuy kiếm chưa ra khỏi vỏ mà chẳng khác gì đang giao đấu rồi. Những tay cao thủ tuyệt đỉnh ra chiêu không cần hình sắc.

Họ quyết đấu với nhau bằng ý chí, bằng tinh thần. Ai sơ hở một chút là có thể bị đối phương thừa cơ chém chết trong nháy mắt.

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương. Cam Đường cũng băn khoăn trong dạ.

Mặt trời đúng ngọ rồi xế về tây. Hai người vẫn trơ như phỗng đá.

Không khí tựa hồ đóng kết lại. Nếu không có bóng mặt trời di chuyển thay đổi mọi hình bóng, thì tưởng chừng mọi vật đều đứng yên hết.

- Úi chao!

Một tiếng quát vang! Tiếp theo là tiếng kim khí va chạm. Kiếm quang xoay chuyển trên không trong nháy mắt rồi lại yên lặng tựa như chưa có động tác gì xảy ra.

Cam Đường không hiểu ai ra tay trước. Rút cục chiêu này ngang sức không ai hơn kém.

Bóng người sát vào nhau rồi lại xa ra, chợt phân chợt hợp.

Cuộc đấu mỗi lúc một kinh tâm động phách, tánh mạng của hai bên như treo đầu sợi tóc. Ai sơ hở một chút là lập tức máu đổ đương trường.

Hai bên qua lại năm chiêu vẫn giữ thế quân bình, nhưng phương vị thay đổi. Bây giờ hai người đứng cách nhau chừng hai trượng. Tầm kiếm chém không tới. Tây Môn Tung đổi sang vị trí Thanh Y Kiếm Khách. Còn Thanh Y Kiếm Khách lại xoay lưng vào bốn kiếm thủ áo gấm.

Tây Môn Tung lên tiếng:

- Tư Đồ Vọng! Ngươi còn có di ngôn gì không?

Thanh Y Kiếm Khách tiếng vang như sấm đáp:

- Tây Môn Tung! Chưa biết ta chết hay là mi chết.

- Nhất định ngươi phải chết.

- Thúi lắm!

Đột nhiên bốn tên kiếm sĩ áo gấm đồng thời quát lên một tiếng thật to rồi rút kiếm ra…

Thanh Y Kiếm Khách xoay mình phóng kiếm thần tốc đến nỗi không ai kịp nhìn thấy tựa như ánh chớp nhoáng. Nhưng một chớp nhoáng này đối với tay cao thủ cũng là một thời gian khá dài đủ để đâm chết địch nhân.

Tây Môn Tung cũng xổ tới nhanh như chớp.

Cam Đường không ngờ Tây Môn Tung lại có thủ đoạn hèn mạt này. Chàng nấp ngoài xa mấy trượng có muốn ra tay cứu ứng cũng không thể kịp. Lòng chàng hồi hộp vô cùng.

Thanh Y Kiếm Khách ra chiêu rồi không quay lại nữa. Thanh trường kiếm thuận thế đảo ngược về, dường như lão đã biết trước thủ đoạn của đối phương.

Choang! Lưỡi kiếm chạm nhau tiếp theo là tiếng rên ư ử. Thanh Y Kiếm Khách loạng choạng

lùi ra mé bên năm sáu thước. Trán bên trái, trước ngực và cánh tay phải nhuộm máu đỏ hồng. May mà lão không quay lại, thuận thế vung kiếm về đã chống được nửa phần thế công của đối phương. Không thì đúng như lời Tây Môn Tung đã nói là lão nhất định phải chết.

Huỵch huỵch mấy tiếng liền! Bốn tên kiếm thủ áo gấm kế tiếp nhau ngã lăn ra.

Người nào cũng bị chặt giữa đứt thành hai khúc.

Cam Đường bất giác run lên bần bật. Trong chớp mắt Thanh Y Kiếm Khách đã chém được vào lưng bốn tay kiếm thủ hạng nhất trên chốn giang hồ, mà đối phương chưa kịp rút kiếm ra khỏi vỏ. Thân thủ lão như vậy thật là quỷ khốc thần sầu.

Tây Môn Tung dường như đã biết trước diễn biến này. Hắn cũng không quay đầu nhìn lại nữa. Hắn biết là muốn tạo cho mình một cơ hội thì đành phải hy sinh bốn tên thủ hạ. Con người tàn độc đến thế là cùng.

Thanh Y Kiếm Khách run bần bật, mắt trợn lên muốn rách cả mí ra. Lão quát to:

- Tây Môn Tung! Mi không đáng là một võ sĩ mà chỉ là quân đốn mạt trong võ lâm. Hai chữ “Võ Thánh” bị ngươi làm nhơ nhuốc. Con người tiểu nhân vô liêm sỉ như mi mà được tôn làm minh chủ thì thiệt đại biểu các môn phái có mắt mà chẳng khác chi kẻ đui mù.

Tây Môn Tung vẻ mặt đanh ác hỏi lại:

- Ngươi thóa mạ thế đã đủ chưa? Tư Đồ Vọng! Trời sắp tối rồi, bản tòa phải siêu độ cho ngươi.

Hắn nói xong đột nhiên liệng thanh kiếm đi. Hai tay hắn giơ lên, lòng bàn tay xoay về phía trước, tiến lại gần Thanh Y Kiếm Khách.

Thanh Y Kiếm Khách lúc này đã cầm máu không cho chảy ra nữa. Lão giơ thanh kiếm chênh chếch lên, thủ thế như sắp ra chiêu.

Tây Môn Tung còn cách chừng một trượng.

Bịch bịch! Tiếng bước chân trầm trọng dường như chứa đầy sát khí.

Cam Đường nghiến răng, chàng không kể gì đến hậu quả, nhất định chuẩn bị ra tay. Chàng biết là Tây Môn Tung sắp thi triển “Đoạt Nguyên Pháp Chưởng” để phong tỏa công lực đối phương. Thanh Y Kiếm Khách bị thương rồi khó lòng chịu nổi một đòn của hắn.

Hai bên đã vừa tầm công kích. Bầu không khí khẩn trương đến cực điểm.

Cam Đường từ sau phiến đá nhoai người ra. Chàng mở miệng nhưng chưa lên tiếng…

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Tây Môn Tung như bị rắn cắn nhảy bật lùi về phía sau ba trượng. Hắn kinh hãi quá, mắt trợn ngược lên nhìn qua mé hữu.

Thanh Y Kiếm Khách lộ vẻ nghi ngờ không hiểu.

Cam Đường bỗng ngậm miệng lại. Chàng co thân về nhìn theo hướng mục quang của Tây Môn Tung. Chàng cũng kinh hãi không kém, xuýt nữa bật tiếng la hoảng.

Trên tảng đá tai mèo mé hữu cách chỗ chàng đứng không đầy năm trượng rõ ràng có một bà

già tóc bạc đứng đó. Thân hình cùng tướng mạo của mụ này đến chết chàng cũng không quên được. Mụ chính là Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa, vợ Tử Thần đã bị chôn sống trong thạch động. Mụ lại là Cô Tổ Mẫu Tôn Quỳnh Giao mà nàng đang vào Trung Nguyên tìm kiếm.

Âm Ty Công Chúa vẫn sống trên thế gian đối với Cam Đường không phải là chuyện lạ. Ngày trước lúc mụ sắp chết may được Cam Đường cứu trị. Mụ đã khôi phục công lực rồi thì dù có bị chôn sống trong hang đá, nhưng với bản lãnh thông huyền, mụ rất có thể thoát ra được. Cam Đường sở dĩ kinh hãi vì cặp mắt mụ trước đã đui mù bây giờ sáng lại.

Ánh mắt oán độc của mụ khiến ai nhìn thấy cũng phải bỏ vía.

Bóng người thấp thoáng. Cam Đường chỉ thấy hoa mắt lên một cái, Âm Ty Công Chúa đã vọt vào trong trường.

Lúc này lòng chàng rối rắm vô cùng, không biết nên hành động thế nào.

Âm Ty Công Chúa là một nữ ma đầu tuyệt thế vô song. Bao nhiêu vụ huyết kiếp võ lâm ở Trung Nguyên có thể nói là đều do mụ gây ra. Vì nếu mụ không truyền thụ đến chín phần mười võ công của mình cho Bạch Bào quái nhân thì việc gì xảy ra bao nhiêu vụ huyết kiếp.

Nữ ma đầu còn sống ở thế gian mà cặp mắt sáng trở lại thì hậu quả thiệt là đáng sợ. Nhưng mụ là Cô Tổ Mẫu Tôn Quỳnh Giao, liệu có nhân lúc này trừ được mụ không?

Cam Đường nghĩ thầm:

- Nếu quả Tây Môn Tung là Bạch Bào quái nhân quay lại phản thầy thì bữa nay tất mụ chẳng buông tha hắn. Nhưng mình đã ước định với Nam Cung trưởng lão về mọi hành động lại không thể để hắn chết được.

Cam Đường nghĩ như vậy thành ra hai đằng đều khó xử. Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy Âm Ty Công Chúa đảo mắt nhìn Tây Môn Tung rồi quay lại bảo Thanh Y Kiếm Khách:

- Ngươi hãy lui ra!

Thanh âm của mụ vừa lạnh lẽo vừa kiêu ngạo tựa như người ra lệnh cho đệ tử.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng ngạc nhiên hỏi:

- Phải chăng tiền bối bảo tại hạ?

- Không bảo ngươi thì còn bảo ai?

- Xin tiền bối cho biết cách xưng hô.

- Ngươi bất tất phải hỏi làm chi.

- Thế thì sao tiền bối lại muốn tại hạ rời khỏi nơi đây?

- Lão thân bảo ngươi rời đi là may cho ngươi đó.

Thanh Y Kiếm Khách không khỏi tức mình. Lão hầm hầm hỏi lại:

- Nếu tại hạ không đi thì sao?

Âm Ty Công Chúa lạnh lùng nói:

- Thế thì vĩnh viễn ngươi không rời khỏi đây được nữa.

Thanh Y Kiếm Khách hắng giọng nói:

- Tại hạ không tin rằng có việc gì nguy hiểm xảy ra cho tại hạ.

Âm Ty Công Chúa lạnh lùng nói:

- Tư Đồ Vọng! Lão thân không muốn giết ngươi. Ngươi đã rõ chưa? Nếu không thì lão thân chẳng phí lời làm chi.

Cam Đường ngấm ngầm lo cho Thanh Y Kiếm Khách. Nếu Âm Ty Công Chúa ra tay thì số phận lão tất dữ nhiều lành ít.

Tây Môn Tung đứng bên vẻ mặt lúc xanh lúc xám, không biết lão nghĩ gì.

Âm Ty Công Chúa ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta coi chiêu thức của mi thì biết ngay là thuộc phái Vô Song trên đất Phù Tang.

Xem cách động thủ vừa rồi của ngươi thì công lực đã đạt được đến tám thành. Ở Phù Tang thì ngươi đã vào hạng cao thủ bậc nhất võ lâm rồi đó. Nhưng đối với lão thân thì ngươi quyết không phải là tay đối thủ...

Thanh Y Kiếm Khách run lên hỏi:

- Tại hạ cũng tin lời nói của tiền bối là thật. Nhưng tiền bối hãy cho tại hạ biết đã là võ sĩ thì phải tiến thoái cách nào?

- Cái đó dễ lắm.

Âm Ty Công Chúa nói xong giơ tay vạch lên trên không mấy cái rồi hỏi:

- Môn "Khoái Trảm" của ngươi gồm đủ mười tám thức, liệu có thể phá được chiêu này của lão thân không?

Thanh Y Kiếm Khách biến sắc trầm ngâm một lúc rồi quay lại nhìn Tây Môn Tung lớn tiếng nói:

- Tây Môn Tung! Sau này sẽ có ngày tái hội.

Đoạn lão băng mình chạy xuống núi.

Cam Đường nhìn Âm Ty Công Chúa vạch lên không cũng biết là một chiêu thức kỳ bí, huyền diệu vô cùng, lại gồm đủ công thủ. Thật là một chiêu thức bất luận chưởng hay kiếm cũng không thể đánh vào được. Chiêu này chẳng những không có chỗ nào sơ hở để đối phương đánh tới mà còn có thể ra tay hạ sát đối phương được.

Cam Đường đem kiếm pháp cùng chưởng pháp bản môn ra so sánh. Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu thì trong đầu óc bật ra một tia sáng. Chàng tự nhủ:

- Nếu dùng thức thứ mười "Lôi Động Vạn Phương" trong Thiên Tuyệt kiếm pháp phụ vào với

chiêu “Thiên Phiên Địa Phục” trong Thiên Tuyệt chưởng pháp thì có thể phá giải được.

Hiện giờ chàng để ý xem Âm Ty Công Chúa đối phó với Tây Môn Tung thế nào.

Âm Ty Công Chúa nhìn Tây Môn Tung một lúc rồi cất giọng the thé hỏi:

- Tây Môn Tung! Ngươi trừ diệt Tử Thần rồi ư?

Tây Môn Tung chắp tay thi lễ đáp:

- Không dám! Đó chẳng qua là vì võ lâm mà ra chút sức mọn. Xin hỏi cách xưng hô tôn giá thế nào đây?

- Ngươi đã nghe ai nói đến Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa bao giờ chưa?

- Phải chăng chính là tôn giá?

- Phải rồi!

- Ủa!

Tây Môn Tung la lên một tiếng kinh hoảng. Sắc mặt tái đi, hắn lùi lại ba bốn bước liền rồi hỏi bằng một giọng run run:

- Tiền bối đến đây để báo thù chăng?

Âm Ty Công Chúa hững hờ đáp:

- Cũng chưa nhất định.

Câu nói của mụ thật cao thâm khôn lường. Cam Đường rất đỗi nghi ngờ. Chẳng lẽ hai người này chưa biết nhau?

Âm Ty Công Chúa không nhận ra Tây Môn Tung vì ngày trước hai mắt mụ đui mù, Tây Môn Tung chỉ cần thay đổi thanh âm là được. Còn Tây Môn Tung mà không nhận ra được Âm Ty Công Chúa thì thật là kỳ.

Rồi chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ Nam Cung trưởng lão đã đoán sai? Tây Môn Tung không phải là Bạch Bào quái nhân chăng? Nhưng bao nhiêu chứng cớ đích xác thì giải thích thế nào đây?

Chắc Âm Ty Công Chúa ẩn thân khá lâu rồi. Vậy Tây Môn Tung cùng Tư Đồ Vọng giao thủ mụ đã trông thấy. Võ công của Tây Môn Tung phần lớn là do mụ truyền thụ, chẳng lẽ mụ không nhận ra được điểm nào ư?

Cứ tình trạng này thì có hai cách giải thích:

Một là Tây Môn Tung không phải là Bạch Bào quái nhân. Có lẽ trưởng lão không biết cả Bạch Bào quái nhân mạo xưng Tử Thần mà cũng không biết mối liên quan giữa Âm Ty Công Chúa và Bạch Bào quái nhân.

Hai là Tây Môn Tung đúng là Bạch Bào quái nhân, nhưng tiêu diệt được con người thế thân kia

trong cuộc Sinh Tử đại hội, hắn quyết tâm không thi triển một chiêu thức nào đã học được của Âm Ty Công Chúa.

Cũng có thể họ đã nhận biết nhau rồi nhưng vẫn giả vờ. Bản tính Tây Môn Tung là người thâm độc giảo quyệt thì về điểm này hắn có thể làm được.

Song hai điều phỏng đoán kia hoàn toàn trái ngược nhau thì điều nào có thể đứng vững được?

Cam Đường nín hơi lẳng lặng xem sự thực phát triển, chàng vẫn theo mưu kế của Nam Cung trưởng lão đã dặn. Chàng yên trí Tây Môn Tung sẽ có ngày bộc lộ chân tướng.

Tây Môn Tung lộ vẻ hoảng hốt, giọng nói đã luống cuống. Hắn hỏi:

- Tôn tiền bối! Xin tiền bối cho biết đến đây với mục đích gì?

Âm Ty Công Chúa lạnh lùng đáp:

- Lão thân chỉ muốn coi bản lãnh ngươi thế nào mà trừ diệt được gã Tử Thần vô địch.

- Cái đó...

- Tây Môn Tung! Công lực của ngươi bắt nguồn từ đâu?

- Đó là Thiên Ngọc Điệp tổ truyền cho bản môn.

- Theo chỗ lão thân biết, thì võ học toàn bộ “Ngọc Điệp Thiên” không thể hạ sát được Tử Thần.

Tây Môn Tung trán toát mồ hôi ấp úng đáp:

- Vậy thì bản nhân biết giải thích thế nào đây?

Hắn kêu đối phương bằng tiền bối mà tự xưng là bản nhân thì thật là một lối xưng hô mập mờ. Tuy hắn không dám tự xưng là bản tòa, nhưng cũng không muốn tự hạ địa vị minh chủ võ lâm và đã được các môn phái tôn làm Võ Thánh.

Âm Ty Công Chúa không chịu buông tha, vội nói ngay:

- Bất tất phải giải thích nữa. Lão thân chỉ thử một chút là biết ngay.

Tây Môn Tung mất hẳn vẻ bình tĩnh. Hắn hoảng hốt đáp:

- Tiền bối là một bậc kỳ nhân. Bản nhân không dám càn rỡ.

- Đừng rườm lời nữa. Trong võ lâm ai là người chẳng kêu lão thân bằng nữ ma?

- Nhưng...

- Ngươi không dám ư?

- Bản nhân tự lượng không phải đối thủ của tiền bối.

- Nhưng ngươi đã giết được Tử Thần kia mà?

- Đó có thể là một chuyện may mắn.

- Ngươi đừng nói quanh. Những tay cao thủ quyết đấu sống mái phải nhờ vào chân công thực lực, khi nào có chuyện may mà thắng bao giờ? Trừ phi...

- Theo ý tiền bối thì sao?

- Trừ phi ngươi dùng thủ đoạn đê hèn.

- Sao tiền bối lại nói thế?

- Lão thân chắc là ngươi không địch nổi Tử Thần.

- Tiền bối định đối phó với bản nhân thế nào đây?

- Ngươi hãy biểu diễn thân thủ cho lão thân coi.

- Biểu diễn với tỷ đấu thực sự không giống nhau.

- Lão thân biết vậy, nhưng chỉ cần ngươi biểu diễn chiêu thức.

- Nếu bản nhân không tuân mệnh thì sao?

Âm Ty Công Chúa mắt lộ sát khí, mụ quát lên:

- Thế thì ngươi phải tự động phá hủy đài kỷ niệm này đi.

- Đài đó là do toàn thể võ lâm Trung Nguyên dựng ra, bản nhân phá đi thế nào được.

Âm Ty Công Chúa cười khành khạch nói:

- Lão thân đang muốn cừu địch với tất cả võ lâm đây.

Tây Môn Tung kinh hãi không dám nói gì nữa.

Âm Ty Công Chúa lại nói tiếp:

- Tử Thần chân chính là Viên Thiên Đống đã chết từ sáu chục năm trước. Còn Tử Thần hiện nay không phải là Tử Thần thật. Ngươi giết được hắn cũng là toại nguyện cho lão thân, nên lão thân không muốn giết ngươi. Có điều ngươi phải làm hai việc.

Một là trả về hai tấm chánh phó Huyết Thiếp. Hai là phá hủy thạch đài này. Còn ngoài ra bỏ hết không nói đến.

- Xin tha thứ cho bản nhân không làm được.

- Tại sao?

- Một là tấm Huyết Thiếp đã do đại biểu các môn phái võ lâm giữ lại để tổ chức thành khối liên minh. Hai là thạch đài này của các phái lập ra, bản nhân không làm chủ được.

- Nếu bây giờ lão thân muốn phá đài thì sao?

- Đã vì nghĩa vụ thì sống chết cũng chẳng dám từ nan.

- Hay cho ngươi biết điều nghĩa khí! Lão thân không mượn tay ai cả. Chỉ một mình bắt ngươi

phải khai đao!

Mụ vừa nói vừa tiến lại gần Tây Môn Tung...

Tây Môn Tung lùi dần từng bước.

Cam Đường thấy tình thế liền xé mảnh áo ra che mặt đi rồi đứng lên.

Chương 79 - Giận Phù Tang Nghi Nghờ Kiếm Khách

Giữa lúc ấy một thanh âm khàn khàn đột nhiên vọng lại:

- Âm Ty Công Chúa đừng quên những lời đã hứa với lão phu.

Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa nghe tiếng người nói liền dừng bước. Mặt mụ co rúm lại nhăn nheo như da gà.

Một lão già tóc bạc mặc áo vải vàng, tay cầm gậy trúc đầu rồng đi như nước chảy mây trôi vào trong trường.

Cam Đường đã hai lần toan xuất hiện để động thủ mà chưa có cơ hội. Lúc này chàng lại co người vào sau tảng đá, trong lòng rất là nghi hoặc. Chàng không hiểu lão già tóc bạc áo vàng này là nhân vật thế nào? Âm Ty Công Chúa có hứa hẹn gì với lão?

Chỉ trong nháy mắt, lão áo vàng đã vào đến trong trường đứng giữa Âm Ty Công Chúa và Tây Môn Tung.

Tây Môn Tung chăm chú nhìn lão rồi chắp tay nói:

- Té ra là Vũ Văn huynh, trưởng lão phái Kỳ Môn. Nay được gặp đây thật là may mắn.

- Không dám! Vũ Văn Tùng xin tham kiến minh chủ.

Tây Môn Tung muốn nói lại thôi. Coi vẻ mặt hắn thì dường như hắn nóng lòng muốn biết mối liên quan giữa Vũ Văn Tùng và Âm Ty Công Chúa, nhưng không tiện mở miệng.

Vũ Văn Tùng lại chắp tay nói:

- Xin minh chủ hãy quay về. Nơi đây để cho tiểu lão thu dọn.

Tây Môn Tung sửng sốt một chút rồi nói:

- Bản tòa xin theo lời huynh đài rời khỏi nơi đây, nhưng mong rằng sau khi xong việc lại được gặp huynh đài tại Võ Minh.

- Xin tuân mệnh.

Tây Môn Tung băng mình đi ngay.

Âm Ty Công Chúa hằn học nhìn Vũ Văn Tùng nói:

- Vũ Văn Tùng! Lần này lão thân nghe lời ngươi để cho y đi là đã thực hành lời hứa rồi đó.

Vũ Văn Tùng nghiêm trang hỏi:

- Tôn giá đã hứa với lão phu là vĩnh viễn không xuất hiện trên chốn giang hồ nữa kia mà?

- Vì tình trạng bắt buộc, lão thân không làm thế nào được.

- Tôn giá muốn ăn lời, bội ước hay sao?

- Sau khi tâm nguyện thỏa mãn lão thân tự nhiên sẽ tuyệt tích trên chốn giang hồ.

- Âm Ty Công Chúa! Tôn giá định phế bỏ lời ước thật ư?

- Lão thân đã tha cho Tây Môn Tung chạy đi thế là thực hành lời hứa rồi.

Vũ Văn Tùng lớn tiếng:

- Tôn giá đã ước hẹn vĩnh viễn không giết người nữa...

- Có phải ngươi hối hận là đã để cho cặp mắt lão thân sáng lại không?

- Đúng thế! Tại hạ hối hận rồi. Thần Y Vũ Văn Tùng bình sinh chưa từng làm việc gì lầm lỗi. Thế mà lần này thành tội nhân của võ lâm...

Âm Ty Công Chúa cất giọng the thé ngắt lời:

- Vũ Văn Tùng! Lão thân bình sanh chưa từng tha ai, nhưng lão thân hứa rằng vĩnh viễn không hạ sát một người nào của Kỳ Môn phái, như thế còn chưa đủ ư?

Thần Y Vũ Văn Tùng tức quá run lên bần bật. Lão trỏ tay vào mặt Âm Ty Công Chúa mà không nói lên được.

Âm Ty Công Chúa lạnh lùng nói tiếp:

- Vũ Văn Tùng! Lão thân tự nhận là khó lòng biến cải được tính tình độc ác, nếu không thế thì sao lại là vợ Tử Thần.

Thần Y Vũ Văn Tùng biến đổi sắc mặt mấy lần tỏ ra lão tự trách mình. Lão nghiến răng nói:

- Tôn Tiểu Hoa! Giả tỷ ta biết rõ gốc gác mi từ trước thì chẳng những ta không thèm chữa cho mi mà còn tìm cách giết mi nữa.

Âm Ty Công Chúa cười khành khạch nói:

- Về điểm này lão thân cũng đã rõ nên ban đầu mới không tiết lộ tên tuổi. Bây giờ việc đã qua rồi, ngươi chuẩn bị làm gì đây?

- Ta mong rằng mi sẽ bị quả báo.

- Thế thì ngươi tất phải thất vọng vì trên đời này không một ai có thể báo thù được lão thân.

- Mi so với Tử Thần thế nào?

Âm Ty Công Chúa lông tóc đứng dựng cả lên, lớn tiếng quát:

- Vũ Văn Tùng! Nếu ta không nghĩ tới cái ơn ngươi đã chữa mắt cho ta, thì ta xé xác ngươi ra rồi.

Thần Y Vũ Văn Tùng căm giận đến cực điểm. Lão cười gằn nói:

- Tôn Tiểu Hoa! Sao mi không hạ thủ đi? Vũ Văn Tùng này đã gây họa cho võ lâm nên lấy cái chết để chuộc tội.

- Lão thân đã nói là không giết ngươi mà.

- Những lời mi hứa trước không phải là lời nói hay sao?

- Trường hợp bữa trước khác với hôm nay.

- Được lắm! Tôn Tiểu Hoa! Mi nên nhớ rằng bản nhân chữa cho mi được thì cũng giết mi được. Mi hãy chờ xem.

- Nhưng ta e rằng ngươi không còn cơ hội nào nữa.

- Hừ!

Âm Ty Công Chúa không nói gì nữa, xoay mình chạy lại thạch đài.

Bây giờ Cam Đường mới chú ý nhìn đến chân đài kỷ niệm, thì rõ ràng là một ngôi mộ, dùng loạn thạch xếp lên. Trước phần mộ có một phiến đá thiên nhiên dùng làm cái mộ bia vừa khéo. Trên bia khắc có mấy chữ kinh khủng:

"Xương Tử Thần táng tại đây".

Âm Ty Công Chúa phóng chưởng đánh vào đống đá. Đá vụn tung bay mịt mờ.

Một di thể chưa tiêu hết lộ ra. Tiếng cười the thé lẫn với tiếng phóng chưởng như mưa rào. Chỉ trong nháy mắt tử thi biến mất. Xương tan thịt nát lẫn với đá vụn thành một đống. Mùi hôi thối xông lên ghê rợn, ngoài năm trượng còn khiến cho người ta phải nghẹt thở.

Cam Đường trông thấy không khỏi phát ớn.

Thần Y Vũ Văn Tùng cũng đứng thộn mặt ra. Lão lộ vẻ kinh hãi đến cực điểm.

Có lẽ vì lão mới đến không nghe thấy câu chuyện đối thoại giữa Âm Ty Công Chúa và Tây Môn Tung, nên lão không biết Tử Thần này không phải là Tử Thần sáu chục năm trước. Không chừng lão còn tưởng Âm Ty Công Chúa phá hủy di cốt của chồng mụ.

Âm Ty Công Chúa phá hủy phần mộ rồi quay về trước thạch đài...

Thần Y Vũ Văn Tùng lạng người một cái tựa lưng vào thạch đài. Tay lão cầm cây trượng đầu rồng. Lão run lên hỏi:

- Mi định làm gì?

Âm Ty Công Chúa giơ tay lên đáp:

- Phá đài này đi!

- Không được!

- Sao lại không được?

- Không được là không được chứ sao.

- Vũ Văn Tùng! Ngươi đừng làm điều chi thái quá. Lão thân tuy đã có lời hứa rồi, nhưng lúc cần cũng giết ngươi được.

- Lão phu tự biết mình không phải là địch thủ của mi. Mi muốn phá đài thì giết lão phu trước đi.

- Ngươi tưởng lão thân không dám ư?

- Dĩ nhiên là mi dám. Mi đã là con ác ma nuốt lời, bội tín, thì còn việc gì là không dám làm nữa?

Âm Ty Công Chúa giơ tay lên nhưng chưa phóng chưởng. Mặt mụ vừa hung dữ vừa thê thảm khiến người trông thấy phải khiếp vía. Mụ dằn từng tiếng:

- Xem chừng lão thân đến phải giết ngươi mất.

Cam Đường nghiến răng nghĩ thầm:

- Nếu mụ nữ ma này mà ra tay hạ sát Thần Y Vũ Văn Tùng thì mình phải đem toàn lực ra mà giết mụ, chẳng quản Tôn Quỳnh Giao sẽ phản ứng thế nào. Nếu không tai họa cho võ lâm chẳng chóng thì chầy sẽ phát ra.

Thần Y Vũ Văn Tùng vẫn thản nhiên, lão trợn cặp mắt tròn xoe hầm hầm nhìn đối phương.

Âm Ty Công Chúa đã mấy lần giơ tay lên nhưng lại hạ xuống, mụ nói:

- Vũ Văn Tùng! Trừ phi ngươi đứng giữ đài suốt đời không thì chẳng thể nào ngăn được lão thân phá hủy thạch đài này.

Mụ nói xong đột nhiên trở gót bỏ đi.

Lúc này trời đã huỳnh hôn, sương chiều buông tỏa. Trước mắt một màu mờ mịt.

Thần Y Vũ Văn Tùng buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Vũ Văn Tùng này không kịp suy xét chữa lầm cho ác ma thì còn mặt mũi nào nhìn thấy võ lâm đồng đạo nữa? Trên đã đắc tội với tổ sư truyền đời, dưới lại thẹn mặt với hàng đệ tử. Hỡi ôi...

Chưa dứt lời, lão vung chưởng lên toan đánh vào đầu mình.

- Tiền bối không nên...

Cam Đường la lên rồi nhảy vọt tới trước mặt Thần Y Vũ Văn Tùng. Vũ Văn Tùng giật mình buông tay xuống. Lão nhìn thấy trước mắt có một người che mặt, liền hỏi:

- Ngươi là ai?

- Vãn bối là Cam Đường.

- Ủa! Cam thiếu hiệp! Lão phu nghe danh đã lâu.

- Không dám.

- Thiếu hiệp đến đây từ trước rồi phải không?

Cam Đường vừa kéo tấm khăn che mặt ra vừa nói:

- Đúng thế!

Vũ Văn Tùng lại buông tiếng thở dài, lão hỏi:

- Cam thiếu hiệp! Chắc thiếu hiệp đã nhìn thấy cả rồi chứ?

- Đúng thế!

- Lão phu muốn ủy thác cho thiếu hiệp một việc.

- Nếu vãn bối làm được sẽ xin hết sức.

- Xin thiếu hiệp chuyển lời lên tệ chưởng môn lệnh chúa nói là lão phu đã gây nên chuyện lầm lớn, quyết tự sát để đền tội.

- Tiền bối lầm rồi.

- Lão phu... lầm...?

- Phải rồi! Vãn bối xin càn rỡ nói là tiền bối lỗi lầm vì vô tâm chẳng nên tự trách.

Cái lầm lẫn đã làm nguy hại cho võ lâm thì phải tìm cách ngăn chặn. Tự tử không phải là đường lối để giải thoát. Xin tiền bối nghĩ kỹ lại.

Thần Y Vũ Văn Tùng trầm ngâm một lúc rồi xúc động nói:

- Nghe lời kim ngọc của thiếu hiệp, lão phu biết cách tự xử rồi.

Lão cầm trượng, chắp tay thi lễ rồi đi lẹ xuống núi.

Cam Đường phát giác ra có điều kỳ lạ, mùi hôi thối xông lên nồng nặc. Chàng đảo mắt nhìn vào đống xác chết nát. Lòng chàng nghi ngờ tự hỏi:

- Cái thây ma này là Bạch Bào quái nhân hay người đã giả trang làm Bạch Bào quái nhân?

Từ thái độ của Tây Môn Tung cho đến lúc Âm Ty Công Chúa phá tan thi thể hư nát này chàng đã phỏng đoán ra một chút manh mối về vụ nghi án. Đầu óc chàng đi vào cõi tư lự mông lung.

Âm Ty Công Chúa đã sáng mắt lại. Nếu mụ mở cuộc báo thù võ lâm thì hậu quả thiệt là đáng sợ. Chàng tự hối đã lầm lẫn một việc là nghĩ đến ơn riêng của Tôn Quỳnh Giao buông tha kẻ thù chung. Buông tha mụ nữ ma này thì chẳng khác gì xua chó sói vào đàn cừu. Những trận mưa máu gió tanh lại sắp nổi lên khắp giang hồi. Hiện giờ chàng chưa quyết định là nên tìm cách đối phó với Âm Ty Công Chúa hay theo kế hoạch của Nam Cung trưởng lão hoàn thành đại sự kia.

Trong lòng chàng còn ngấm ngầm đau đớn vì nhớ tới mẫu thân Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương và biểu thư Lâm Vân mất tích.

Chàng ngấm ngầm cầu hoàng thiên bảo hộ cho mẫu thân cùng biểu thư được bình yên.

Trời tối rồi. Cam Đường từ trên núi đi xuống. Ngọc Điệp Bảo đã hiện ra trước mắt.

Mối huyết cừu sôi lên sùng sục, nhưng chàng phải nhẫn nại để làm theo kế hoạch của Nam Cung trưởng lão.

Một giờ trước đây chàng lấy Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng làm gương, đồng thời hiểu cách hàm dưỡng, nhẫn nhịn được những điều mà người khác không thể nhẫn nhịn được.

Cam Đường đi quanh Ngọc Điệp Bảo tìm đến chỗ ước hẹn với Nam Cung trưởng lão.

Sau khi Cam Đường rời khỏi Thạch Điệp Phong, nơi đây xuất hiện một bóng người áo trắng.

Người áo trắng chăm chú nhìn đài kỷ niệm ghi công Võ Thánh. Tây Môn Tung tru diệt Tử Thần. Gã hắng giọng luôn mấy tiếng rồi biến vào trong đêm tối.

Nhắc lại Cam Đường đi rất nhanh. Chỉ trong chớp mắt đã được chừng hai mươi dặm.

Giữa lúc chàng đang đi, đột nhiên có tiếng người quát:

- Ông bạn hãy dừng bước!

Cam Đường nghe tiếng vội đứng lại. Chàng nhìn trong bóng tối thấy thấp thoáng có hai bóng người to lớn đứng chắn đường. Một người lên tiếng:

- Xin ông bạn vòng ra xa mà đi.

Cam Đường định thần nhìn lại thì hai đại hán này rõ ràng ăn mặc theo kiểu võ sĩ Đông Hải. Hình ảnh con người tuyệt sắc Tôn Quỳnh Giao bỗng hiện lên trong đầu óc chàng.

Chàng lên tiếng hỏi:

- Đi quanh ư? Tại sao vậy?

- Phía trước tệ phái đang có việc riêng, xin ông bạn theo quy củ giang hồ tránh đi.

Cam Đường động tâm hỏi:

- Hai vị phải chăng là môn hạ phái Đông Hải?

- Phải rồi!

- Xin hỏi quý công chúa có ở đây không?

- Ông bạn... là ai vậy?

Vì Cam Đường ăn mặc theo lối nông dân lại trời tối nên hai gã võ sĩ không nhận ra chàng. Có khi hai gã chưa gặp chàng lần nào, chàng đáp:

- Tại hạ họ Cam.

- Cam bằng hữu có quen biết tệ công chúa ư?

- Tại hạ đã được gặp mấy lần.

Gã võ sĩ kia đột nhiên nhớ ra, la lên:

- Úi chà! Cam thiếu hiệp đấy ư?

- Chính là tại hạ.

- Bọn tiểu nhân cam thất lễ.

Cam Đường nói:

- Ông bạn có thể cho tại hạ biết phía trước đã xảy ra chuyện gì không?

Hai gã võ sĩ đưa mắt nhìn nhau rồi một gã đáp:

- Tệ công chúa đang kết thúc một chuyện ân oán về môn hộ.

- Đối phương là ai?

- Một võ sĩ Phù Tang.

- Sao? Võ sĩ Phù Tang ư?

- Phải rồi! Xem chừng y là người Trung Nguyên mà biết cả võ thuật Phù Tang.

Cam Đường lẩm bẩm:

- Phải chăng là lão?

Rồi chàng hỏi lại:

- Danh hiệu võ sĩ đó là gì?

- Y không chịu báo danh nhưng không phủ nhận là võ sĩ Phù Tang.

- Phải chăng là lão già áo xanh?

- Đúng rồi! Sao thiếu hiệp lại biết?

- Lão với quý phái có ân oán gì?

- Đất Phù Tang với Đông Hải có mối thù truyền đời.

- Ủa! Tại hạ có thể đi tới đó được không?

- Xin mời thiếu hiệp.

Cam Đường không kịp chào hai gã võ sĩ đã chạy đi luôn. Cách chỗ hai võ sĩ này chừng nửa dặm, trên một khu đồng cỏ bên đường ba bóng người đứng đối lập nhau.

Người đứng giữa chính là Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng, còn hai người kia thân hình nhỏ bé đúng là Đông Hải công chúa Tôn Quỳnh Giao và Tư Đồ Sương. Hai bên chống kiếm đối lập.

Dưới đất có đến bảy tám tên võ sĩ Đông Hải nằm thẳng cẳng nhưng may chưa đến nỗi mất mạng. Kiếm thuật của Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng ghê gớm vô cùng, thế mà những võ sĩ này chỉ bị thương chứ chưa chết đủ tỏ ra lão không nỡ hạ độc thủ.

Bên ngoài trường có mấy người vừa già vừa trẻ đều là đệ tử phái Đông Hải đứng thành vòng vây

ở xa xa.

Cam Đường lặng lẽ tiến vào, không một tiếng động để quan sát tình thế.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng lạnh lùng lên tiếng:

- Đừng bức bách lão phu phải giết người.

Tôn Quỳnh Giao khích động hỏi:

- Các hạ đã đả thương người đây thì sao?

- Đó là lão phu hãy còn lưu tình.

- Không cần đâu! Bản công chúa một lần nữa xin các hạ báo danh.

- Lão phu xin thanh minh một lần nữa là không thể làm được.

- Đừng tưởng kiếm thuật phái Vô Song đã đến bậc thiên hạ vô song đâu.

- Lão phu không có ý tự phụ như vậy. Nhưng kiếm thuật phái Đông Hải không hiểu cao thâm đến đâu?

- Rồi sự thực sẽ chứng minh.

Thanh Y Kiếm Khách vẫn trầm tĩnh nói:

- Cô nương! Lão phu xin nhắc lại, lão phu không phải là võ sĩ Phù Tang.

Tôn Quỳnh Giao cười lạt hỏi:

- Chẳng lẽ Trung Nguyên cũng đẻ ra một phái Vô Song nữa hay sao?

- Lão phu không cần biện bạch lai lịch với cô nương làm chi.

- Bản công chúa chắc các hạ là lãng nhân ở đất Phù Tang.

- Lãng nhân! Ha ha!

Tư Đồ Sương xẵng giọng:

- Không có gì đáng cười đâu.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng không cười nữa, vẻ mặt rất nghiêm nghị, lão nói:

- Lão phu trịnh trọng thanh minh có học nghệ phái Vô Song, nhưng bản thân không phải là võ sĩ Phù Tang. Cô nương tin lầm đối thủ rồi.

Tôn Quỳnh Giao nói:

- Môn hộ Phù Tang rất nghiêm cẩn. Các hạ nói vậy khó tin lắm.

Thanh Y Kiếm Khách tỏ vẻ giận dữ nói:

- Lão phu không nỡ sát hại người vô tội. Xin cáo từ.

Tôn Quỳnh Giao cùng Tư Đồ Sương quát lên:

- Các hạ đừng hòng trốn chạy.

Hai luồng kiếm quang vọt lên chém tới Thanh Y Kiếm Khách. Hai thanh kiếm phối hợp với nhau không còn một kẽ hở.

Choang choang! Thanh Y Kiếm Khách vẫn giơ thanh kiếm chênh chếch lên dường như chưa cử động.

Tôn Quỳnh Giao lùi lại bốn năm bước mà người nàng vẫn còn lảo đảo. Thanh kiếm của Tư Đồ Sương thì bị gãy làm hai đoạn. Nàng vừa thẹn vừa giận, nghiến răng ken két, liệng mạnh đoạn kiếm gãy ra. Thế liệng nhanh như tên bắn, tiếng gió rít lên veo véo.

Chương 80 - Nghe Chuyện Xưa Thiếu Hiệp Căm Hờn

Thanh Y Kiếm Khách khẽ rung cây kiếm...

Choang!

Trong đêm tối, trên không trung vọt ra một tia lửa sáng. Thanh kiếm gãy bị văng ra xa đến hơn trượng, lão la lên:

- Con nha đầu này! Ngươi bức bách lão phu phải giết ngươi hay sao?

Hai tia mắt sắc bén chiếu vào mặt Tư Đồ Sương. Tư Đồ Sương bất giác run lên.

- Khoan động thủ!

Một bóng người vọt vào trường.

- Ai?

Trong trường, ngoài trường mấy tiếng quát lên.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng đảo mắt nhìn người mới đến tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi đấy ư?

Cam Đường khoanh tay đáp:

- Chính là vãn bối!

Tôn Quỳnh Giao mắt sáng lên mừng rỡ nói:

- Cam thiếu hiệp!

Cam Đường nghiêng người nhìn Tôn Quỳnh Giao gật đầu. Trong đêm tối, bóng người đẹp lờ mờ chẳng khác gì đóa hoa trong sương. Ngoài vẻ đẹp chàng còn trông thấy ở người nàng một sự quyến rũ ghê gớm.

Cam Đường không dám nhìn lâu. Chàng gật đầu rồi quay sang nhìn Tư Đồ Sương.

Tư Đồ Sương vẫn mặt lạnh như tiền, nàng cũng lên tiếng:

- Kìa Cam thiếu hiệp! May lại gặp đây.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Nhai nhi! Ngươi đến đây chắc không phải là ngẫu nhiên. Sao ngươi lại bảo ta khoan động thủ?

- Dĩ nhiên là phải có lý do.

- Tên họ ngươi là chi?

- Vãn bối là Cam Đường.

- Sao? Ngươi là Cam Đường ư?

- Chính phải!

- Lệnh tôn... là ai?

- Tiên phụ là Cam Kính Nghiêu.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng trợn mắt lên, chòm râu rung động, da mặt co rúm. Lão loạng choạng lùi lại ba bước, hỏi bằng một giọng vô cùng khích động:

- Ngươi... nói thật đấy chứ?

Thái độ của Tư Đồ Vọng chẳng những khiến cho Cam Đường tâm thần chấn động, mà cả Tôn Quỳnh Giao và Tư Đồ Sương cũng không khỏi kinh hãi.

Cam Đường bề ngoài vẫn thản nhiên, chàng lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên trên đời chẳng có ai ngu ngốc đi nhận người khác làm cha.

Thanh Y Kiếm Khách tra kiếm vào vỏ. Mắt long lanh ngấn lệ, lão ngửa mặt lên trời nói bằng một giọng rất bi thiết:

- Trời xanh có mắt. Kính Nghiêu huynh không đến nỗi tuyệt tự.

Cam Đường xót xa thân thế bất giác hai hàng lệ nhỏ. Chàng lại nhìn Thanh Y Kiếm Khách thi lễ hỏi:

- Tiền bối với tiên phụ là...

Thanh Y Kiếm Khách bùi ngùi nói:

- Hiền điệt! Kính Nghiêu huynh với ta là chỗ thâm giao. Ta bị gian nhân ám toán lưu lạc hải ngoại. Chẳng ngờ cơn biệt ly biến thành vĩnh quyết. Ta ở cõi ngoài được tin, đau lòng không muốn sống nữa. Vụ huyết kiếp ở Thánh Thành ngươi đã điều tra ra được hung phạm chưa?

- Hung phạm giảo quyệt vô cùng. Hắn không để lại chút dấu vết gì hết...

- Ta nghe tin di thể Kính Nghiêu huynh bị chết về thanh kiếm ba lưỡi của Thủ Tà, con Ma Mẫu...

- Về điểm này điệt nhi đã điều tra được rồi.

- Thế nào?

- Ngày ấy Thủ Tà tẩu thoát nhưng chẳng bao lâu gã cũng chết vì vết thương quá nặng. Thanh Tam Nhận quái kiếm đó bị thất lạc ngay ở chân núi Thái Hàng. Hung thủ muốn gieo vạ cho Cửu Tà Ma Mẫu mà thôi, vì ngày trước tiên phụ đánh nhau với Cửu Tà Ma Mẫu thì Lục Tà bị chết, còn Ma Mẫu và Tam Tà bị trọng thương trốn chạy. Hung thủ dụng tâm thật là nham hiểm vô

cùng.

- Tin tức đó ngươi lấy ở đâu ra?

- Chính miệng Ma Mẫu thuật lại.

- Hiện giờ Ma Mẫu ở đâu?

- Mụ chết rồi. Chính điệt nhi đã mai táng cho mụ.

- Trong vụ huyết án Thánh Thành chỉ có một mình ngươi trốn thoát phải không?

- Còn trắc thất của tiên phụ là Lục Tú Trinh.

Thanh Y Kiếm Khách ánh mắt hung dữ lớn tiếng hỏi:

- Mụ đâu rồi?

- Chết rồi!

- Làm sao mà chết?

- Mụ chết về tay Tây Môn Tung một cách cực kỳ thảm khốc.

- Hừ! Mụ chết... chết thế là đáng đời!

Cam Đường hỏi sang chuyện khác:

- Bị gian nhân ám toán, thế thúc phải lưu ly hải ngoại mười mấy năm ư?

- Đúng thế! Việc đó rồi sẽ bàn. Ta hãy giải quyết việc phân tranh trước mắt đã...

Tôn Quỳnh Giao và Tư Đồ Sương nghe đối phương nói là chỗ thế giao với Cam Đường thì biết rằng mình đã hiểu lầm, trong lòng bình tĩnh. Bây giờ hai nàng nghe lão đòi giải quyết mối tranh chấp thì không khỏi khẩn trương trở lại.

Cam Đường vội nói:

- Thế thúc! Bây giờ giải quyết vấn đề này thật là thích hợp.

Thanh Y Kiếm Khách nghi hoặc hỏi:

- Sao mà thích hợp?

Cam Đường nghiêm sắc mặt hỏi lại:

- Thế thúc! Xin phép hỏi thế thúc, ngày gặp nạn trên mặt bể có những ai?

Thanh Y Kiếm Khách nhăn mặt, đau lòng hỏi lại:

- Sao bây giờ ngươi còn hỏi đến chuyện đó?

- Vì điệt nhi có điều muốn thưa lại.

- Hỡi ơi! Thúc mẫu cùng thế muội ngươi đều mắc nạn hết.

- Năm ấy thế muội mấy tuổi?

- Năm tuổi.

- Hiện bây giờ nàng bao nhiêu?

- Đúng mười chín tuổi.

Cam Đường hồi hộp trong lòng, chàng biết rằng mình đã đoán trúng. Chàng quay lại hỏi Tư Đồ Sương:

- Có phải cô nương đã nói là thuở nhỏ gặp nạn ở ngoài bể?

Tư Đồ Sương dường như đã hiểu ra, nàng ngó trộm Thanh Y Kiếm Khách một cái, rồi đáp:

- Đúng thế!

- Cô nương có nhớ lệnh tôn tên húy là gì không?

- Dường như là Vọng thì phải?

- Tư Đồ Vọng?

- Có lẽ đúng... Cam thiếu hiệp...

Thanh Y Kiếm Khách mặt biến đổi từ kinh hãi đến nghi ngờ, từ nghi ngờ đến xúc động. Lão như người mơ mộng, thân hình run lẩy bẩy.

Cam Đường day lại hỏi:

- Thế thúc! Có phải thế muội là Tư Đồ Sương không?

Thanh Y Kiếm Khách môi miệng run lên, hai mắt nhìn chằm chặp Tư Đồ Sương hồi lâu mới đáp:

- Đúng!

Cam Đường quay lại nhìn Tư Đồ Sương nói:

- Bây giờ tại hạ kêu cô nương bằng thế muội. Thế thúc đây là lệnh tôn Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng.

Bầu không khí trong trường đột nhiên như ngưng đọng lại.

Thanh Y Kiếm Khách và Tư Đồ Sương da mặt co rúm, nước mặt chạy quanh. Hồi lâu Tư Đồ Vọng mới nghẹn ngào hỏi:

- Chẳng lẽ đây là mộng ư?

- Gia gia!

Tư Đồ Sương vừa kêu thét lên vừa nhảy xổ vào lòng lão.

Cha con ôm nhau mà khóc.

Bao nhiêu người phái Đông Hải thấy diễn biến đột ngột này đều đứng thộn mặt ra.

Tôn Quỳnh Giao tiến lại gần Cam Đường nói:

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp đến chậm một bước thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Cam Đường gật đầu đáp:

- Lòng trời xui khiến cho Tư Đồ thế muội trùng phùng lệnh tôn mới có cuộc gặp gỡ này.

Thanh Y Kiếm Khách dứt tiếng bi ai rồi, nhưng Tư Đồ Sương vẫn còn than thở, dường như mối thê lương khổ sở chứa chất mười mấy năm nay bây giờ mới bộc phát ra được.

Tôn Quỳnh Giao tiến lại đỡ Tư Đồ Sương nói:

- Đại thư! Cốt nhục trùng phùng là việc may mắn, hoan hỉ mới phải.

Tư Đồ Sương gạt lệ nói bằng một giọng thê lương:

- Tạ Ơn công chúa!

- Đại thư! Sao đại thư cứ xưng hô như vậy?

- Không thể bỏ lễ nghi được.

- Hiện giờ cốt nhục đoàn viên, chúng ta sắp phải chia tay, nên đổi cách xưng hô hay hơn.

- Không thể được! Công chúa đã có ơn thâm nghĩa trọng cứu cho, dù tan xương nát thịt cũng không báo đáp được...

- Ta có cứu đại thư đâu? Câu nói đó đại thư nên để nói với phụ thân ta. Ta không muốn đại thư xưng hô như vậy.

- Công chúa! Công chúa kêu tại hạ bằng đại thư thì đã sao?

- Đại thư lớn hơn ta, dĩ nhiên ta phải kêu bằng đại thư.

- Tại hạ là phận nô tỳ.

- Thôi không nói nữa! Đại thư kêu ta bằng Giao muội đi.

Tư Đồ Sương nói lí nhí:

- Giao muội.

Tôn Quỳnh Giao sung sướng cầm lấy tay Tư Đồ Sương, nàng hỏi:

- Đại thư! Đại thư cùng lệnh tôn lâu ngày xa cách, nay mới gặp mặt cần nói chuyện nhiều, ta hãy về lữ điếm nên chăng?

Tư Đồ Sương quay lại nhìn Thanh Y Kiếm Khách hỏi:

- Gia gia! Ý gia gia thế nào?

Thanh Y Kiếm Khách quay lại hỏi Cam Đường:

- Điệt nhi! Điệt nhi tính sao?

Tôn Quỳnh Giao nhìn Cam Đường bằng cặp mắt sâu thẳm rồi cướp lời:

- Chắc Cam thiếu hiệp cũng vui lòng.

Cam Đường không sao được đành nói:

- Xin mời thế thúc.

Thanh Y Kiếm Khách đảo mắt nhìn bọn đồ đệ phái Đông Hải rồi khẽ nói:

- Tôn cô nương! Lão phu vì có chuyện riêng không thể tiết lộ danh tính lai lịch với cô nương để gây nên một vụ hiểu lầm, làm bị thương quá nhiều quý đệ tử, trong lòng rất áy náy.

- Tiền bối dạy quá lời. Bọn chúng càn rỡ, mong tiền bối lượng thứ cho.

* * * Ngoài thành Khai Phong trên Sĩ Hoạn thành đài treo đèn kết hoa thiệt là rực rỡ, nhà khách sạn Kinh Hoa canh giữ rất nghiêm.

Trời đã gần sáng. Trên cửa sổ nhà chính sảnh dưới ngọn đèn hồng thấp thoáng hai bóng người một già một trẻ. Hai bóng người này chính là Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng với Cam Đường.

Hai người được Tôn Quỳnh Giao thiết đãi yến tiệc rất lịch sự. Ăn uống xong hai người liền vào trong phòng để bàn việc cơ mật. Những võ sĩ bộ hạ phái Đông Hải canh gác suốt đêm.

Cam Đường nhắc lại câu chuyện, chàng hỏi:

- Thế thúc! Hôm nay thế thúc đã bảo Lục Tú Trinh chết thật đáng kiếp là nghĩa làm sao?

Thanh Y Kiếm Khách thở dài, trầm giọng nói:

- Lòng người nham hiểm không biết đâu mà phòng. Phụ thân ngươi ngẫu nhiên cứu được một đứa con gái yếu ớt. Thị tự xưng là con một vị quan lớn về hưu trí bị cừu nhân hãm hại đến nỗi gia phá thân vong, còn lại tấm thân trơ trọi lênh đênh. Phụ thân ngươi thương thị là một tiểu thư gia thế, thu dụng nuôi dưỡng. Thị cảm ơn, xin làm thiên phòng để báo đáp...

Cam Đường hỏi xen vào:

- Phải chăng thị là Lục Tú Trinh?

Thanh Y Kiếm Khách nghiến răng đáp:

- Đúng thế! Thị là sư muội Tây Môn Tung.

- Ngươi hãy nghe ta nói đã. Tây Môn Tung tỷ võ với phụ thân ngươi bị bại, rồi hắn phụng thị phụ thân ngươi như một vị thần minh, thường thường ra vào trong Thánh Thành. Phụ thân ngươi đối đãi với hắn như người tri kỷ. Một lần phụ thân ngươi có việc phải xa nhà. Tây Môn Tung cùng Lục Tú Trinh đang có cuộc tụ hội ngấm ngầm trong vườn hoa, bị ta vô ý bắt gặp. Thế là mối liên quan giữa hai người bị đổ bể. Ta chưa kịp báo tin cho phụ thân ngươi thì thúc mẫu và thế muội ngươi đột nhiên bị người đến trói lại đem lên một chiếc thuyền chở ra Đông

Hải...

Thanh Y Kiếm Khách nói đến đây vì khích động quá, ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp:

- Khi ấy ta cho là kẻ thù nào mình chưa biết tên, liền lật đật đến Đông Hải. Sau khi lên thuyền quả nhiên thấy vợ con đã bị đối phương kiềm chế. Đối phương không nói rõ nguyên nhân, chỉ bắt buộc ta xa rời Trung Nguyên. Ta ở vào tình trạng ném chuột sợ vỡ đồ, đành đi theo chúng.

Cam Đường rít lên:

- Thật là đáng giết!

Thanh Y Kiếm Khách nước mắt chạy quanh, nói:

- Thuyền ra biển được hai ngày thì tự nhiên bị nổ tung. Toàn thuyền và hai mươi tám thủy thủ đều chết cả. Ta cũng bị trọng thương nhưng chưa chết, may vớ được một mảnh ván thuyền trôi lềnh bềnh. Khéo sao! Người đã ra tay đặt thuốc nổ cũng bị trọng thương và cũng vớ được tấm ván này. Gã không ngờ thuốc nổ mau quá khiến cho gã không kịp trốn đi. Hiển nhiên kẻ đồ mưu muốn cho chết tất. Gã căm hận vô cùng, nói cho ta hay kẻ chủ mưu là Tây Môn Tung...

- Ái chà!

- Vì muốn báo thù ta cố tranh đấu với thần chết. Sau ba ngày lênh đênh trên mặt bể, tấm ván trôi dạt vào bờ một hoang đảo. Ta lại vô tình lượm được một bản kiếm lục của phái Vô Song ở đất Phù Tang, nên mới có ngày nay. Trời còn thương kẻ trung lương.

Thế muội ngươi cũng còn sống mà vì mười mấy năm trời đằng đẳng, cha con không còn nhớ mặt nhau.

- Thế thúc! Theo ý kiến thế thúc thì vụ huyết án nhà điệt nhi phải chăng cũng là lão thất phu Tây Môn Tung gây ra?

- Cứ như bản lãnh hắn trước kia thì làm không nổi.

- Xin thế thúc hãy tạm hoãn việc báo cừu. Điệt nhi đã thương nghị với trưởng lão phái Thiên Tuyệt, ấn định chương trình hành động với mục đích phanh phui vụ bí mật này. Hiện giờ hắn được đồng đạo võ lâm tôn lên làm minh chủ. Việc này phải từ từ hành động để võ lâm hiểu rõ, hầu tránh khỏi những hậu quả tai hại.

- Được rồi! Ta ưng thuận như vậy.

- Điệt nhi muốn thỉnh giáo thế thúc một điều nữa.

- Điều chi?

- Vì lẽ gì mà gia mẫu xảy cuộc chia lìa với tiên phụ?

Thanh Y Kiếm Khách đứng dậy hỏi:

- Mẫu thân ngươi không mắc nạn ư?

- Không! Gia mẫu ra khỏi nhà trước khi xảy vụ huyết án.

- Ngươi nói là mẫu thân xa lìa phụ thân ngươi ư?

- Chẳng lẽ thế thúc không biết việc ấy...?

- Ta không biết! Mẫu thân ngươi hiện giờ ở đâu?

- Gia mẫu... đột nhiên mất tích...

- Sao ngươi không hỏi nguyên nhân nơi mẫu thân ngươi?

Cam Đường lắc đầu đau khổ đáp:

- Gia mẫu nói là chính người cũng không biết rõ nguyên nhân.

- Sao lại thế được?

- Điệt nhi nghe nói...

- Ngươi nghe nói sao?

- Gia mẫu... gia mẫu...

Cam Đường nghẹn họng nói không ra lời.

Thanh Y Kiếm Khách nghi hoặc hỏi:

- Y làm sao?

- Gia mẫu... bất trinh.

Thanh Y Kiếm Khách run run hỏi:

- Ai bảo thế?

- Trước là tự miệng Ma Mẫu, sau lại do Tây Môn Tung và Lục Tú Trinh nói ra. Họ còn bảo điệt nhi không phải là cốt huyết Võ Thánh...

Thanh Y Kiếm Khách đập bàn lớn tiếng:

- Nói láo! Quyết không có việc ấy được.

Cam Đường cúi đầu buồn rầu hỏi:

- Vậy giải thích thế nào được?

- Có kẻ ác tâm mưu đồ chuyện gì nên phao ngôn như vậy.

- Có mưu đồ gì mà phá hủy gia đình người khác? Họ phao ngôn như vậy thì có lợi gì?

- Ta chắc rằng trong vụ này còn có âm mưu ghê gớm.

Giữa lúc ấy, bên ngoài bỗng có thanh âm đàn bà vọng vào:

- Vụ này ta biết rõ.

Cam Đường cùng Thanh Y Kiếm Khách giật mình kinh hãi. Ở ngoài, cuộc phòng bị rất nghiêm

mật, hơn nữa bản lãnh hai người như thế mà bị kẻ đứng ngoài nhìn trộm không phát giác ra thì kẻ ấy thật là một nhân vật ghê gớm.

Thanh Y Kiếm Khách dày công hàm dưỡng, Cam Đường cũng đã thấu triệt công phu này, nên trong lòng tuy cực kỳ kinh hãi mà ngoài mặt vẫn ung dung. Hai ngươi đưa mắt nhìn nhau, rồi Cam Đường lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Người ngoài cửa sổ đáp:

- Lão thân nào phải cao nhân, chỉ là khách qua đường mà thôi.

Cam Đường đưa mắt cho Thanh Y Kiếm Khách rồi gật đầu ra hiệu. Hai người thong dong đứng dậy, mở cửa đi ra.

Chương 81 - Thân Nhân Bỗng Biến Thành Cừu Nhân

Dưới cửa sổ, một mụ đàn bà nạ dòng áo đen đứng đó.

Hai bên ứng đối đã kinh động đến bọn võ sĩ Đông Hải canh gác gần đó nên họ đều lục tục nhảy vào.

Tư Đồ Sương và Tôn Quỳnh Giao cũng xuất hiện.

Lúc này trời đã lờ mờ sáng, trông rõ mặt người. Đối với những tay cao thủ thì chẳng khác giữa ban ngày.

Cam Đường chắp tay hỏi:

- Tôn giá đột ngột đến đây, xin chỉ thị cho biết danh hiệu.

Thiếu phụ áo đen đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn xung quanh một lượt, rồi nói:

- Ta mong rằng bọn họ lui ra hết, vì ta muốn nói chuyện riêng với Tư Đồ Vọng và ngươi mà thôi.

Cam Đường trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Chúng ta ra ngoài thành nói chuyện có được không?

- Thế thì lại càng hay. Ta ra trước ngoài cửa đông.

Mụ nói xong băng mình đi ngay. Thân pháp mụ mau lẹ phi thường.

Tôn Quỳnh Giao chau mày hỏi:

- Ai vậy?

Cam Đường lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa gặp mụ bao giờ.

- Xem chừng bản lãnh mụ này không phải tầm thường.

- Đúng thế!

- Mụ mưu đồ chuyện gì vậy?

Cam Đường không tiện nói thiếu phụ này biết gia sự mình, chàng gượng cười đáp:

- Khó mà phỏng đoán được.

- Sao mụ không nói chuyện ngay ở đây?

- Mụ bảo là có chuyện riêng với Tư Đồ thế thúc và tại hạ thì hẳn nội vụ có điều bí ẩn nên tại hạ cho rằng ra ngoài thành nói chuyện tiện hơn.

- Ta xem chừng đối phương có hành động khả nghi...

- Cái đó bất tất phải lo ngại. Tôn cô nương! Tại hạ có việc muốn trình bày.

- Việc chi vậy?

Nàng vừa hỏi vừa tiến gần thêm hai bước. Hơi thở từ miệng nàng phát ra thơm như hoa lan. Cam Đường bất giác cảm thấy tâm hồn bâng khuâng, chàng bình tĩnh lại nói:

- Lệnh Cô Tổ Mẫu là Âm Ty Công Chúa hiện giờ còn sống trên thế gian.

Tôn Quỳnh Giao mắt hạnh tròn xoe tiến gần thêm mấy bước nữa, nàng hỏi:

- Thực thế ư?

- Đúng rồi! Tối hôm qua chính mắt tại hạ đã thấy bà xuất hiện trên đầu núi Điệp Thạch. Trước kia cặp mắt bà hoáng giả mà nay đã được trưởng lão phái Kỳ Môn là Thần Y Vũ Văn Tùng chữa cho khỏi rồi...

- Úi chà! Tạ Ơn trời đất.

- Tôn cô nương! Lệnh Cô Tổ Mẫu gây ra những vụ huyết kiếp không tiền khoáng hậu trong võ lâm, mà hiện nay theo giọng nói thì dường như vẫn không chịu buông tha các phái võ Trung Nguyên. Tên Tử Thần thứ hai tàn ngược là do tay bà cấu tạo nên. Sự thực vụ này tiết lộ ra rồi, các phái võ Trung Nguyên dĩ nhiên không chịu buông tha bà.

Tại hạ cũng là một phần tử võ lâm Trung Nguyên, đồng thời bà cùng phái Thiên Tuyệt cũng có nợ máu.

- Cam thiếu hiệp! Tệ Cô Tổ Mẫu hiện giờ ở đâu?

- Tại hạ cũng không biết!

- Sáng mai gia phụ sẽ tới tìm cách đưa Cô Tổ Mẫu về Đông Hải.

Thanh Y Kiếm Khách tắt đèn rồi và đã trở ra. Lão cùng Tư Đồ Sương thì thầm nói chuyện với nhau.

Cam Đường trầm ngâm một lát rồi cất giọng trang nghiêm nói:

- Tôn cô nương! Tại hạ xin thành thực bày tỏ cho cô nương rõ. Chiều hôm qua vì nể mặt cô nương mà tại hạ chưa động thủ cùng lệnh Cô Tổ Mẫu. Sau này nếu còn gặp bà, hoặc bà lại gây huyết kiếp, tại hạ không thể tụ thủ bàng quan. Vậy xin cô nương tìm cách chu toàn việc này cho tại hạ.

Tôn Quỳnh Giao cúi đầu khẽ nói:

- Cam thiếu hiệp! Ta sẽ cố gắng khiến cho Cô Tổ Mẫu phải dời khỏi Trung Nguyên.

Cam Đường không nói gì nữa chỉ ngỏ lời cáo từ:

- Tại hạ xin tạm biệt!

Tôn Quỳnh Giao ngẩng đầu lên, vẻ mặt thiết tha quyến luyến, nàng hỏi:

- Cam thiếu hiệp đi phó ước hay sao?

- Phải rồi!

- Bao giờ sẽ quay trở lại?

Cặp mắt trong như nước hồ thu sâu thẳm đăm đăm nhìn Cam Đường. Cam Đường không dám nhìn thẳng, chàng đáp:

- Tại hạ còn có việc gấp phải làm. Thịnh tình của cô nương tại hạ xin tâm lãnh là đủ.

- Cam thiếu hiệp không quay lại nữa ư?

- Đúng thế! Ngày mai tại hạ rời khỏi nơi đây, mong rằng có kỳ tái ngộ.

Tôn Quỳnh Giao dường như có điều muốn nói lại thôi. Mắt nàng vẫn không rời khỏi Cam Đường.

Cam Đường nóng cả mặt mũi, phải lên tiếng gọi:

- Thế thúc! Chúng ta đi thôi!

Thanh Y Kiếm Khách đáp:

- Được rồi!

Lão day lại hỏi Tư Đồ Sương:

- Hài tử! Gia gia lại phải xa con. Con có buồn gia gia không?

Tư Đồ Sương bùi ngùi đáp:

- Không! Sao gia gia lại nói thế?

- Con hãy tạm ở với công chúa. Gia gia xong việc rồi sẽ...

Lão không nói tiếp nữa vì lão đi chuyến này mưu tính chuyện trả thù Tây Môn Tung chưa biết sống chết thế nào. Biết đâu ly biệt lần này chẳng là vĩnh quyết. Nhưng lão cố thản nhiên. Tư Đồ Sương nói:

- Gia gia! Công chúa còn ở Trung Nguyên ngày nào thì hài nhi còn bầu bạn với y ngày ấy.

- Ta cùng thế huynh đi phó ước đây.

- Xin gia gia bảo trọng.

- Cái đó con khỏi quan tâm.

Tôn Quỳnh Giao vẫn quyến luyến Cam Đường. Nàng si tình, hoang mang, ai oán.

Bao nhiêu tình cảm đổ dồn ra cặp mắt.

Cam Đường cũng hiểu thế. Nhưng chàng chỉ đau lòng chứ không biết làm thế nào.

Thanh Y Kiếm Khách lên tiếng:

- Hiền điệt! Chúng ta đi thôi!

Rồi lão lại quay sang nói với Tôn Quỳnh Giao:

- Tôn cô nương! Quấy nhiễu cô nhiều quá. Ơn đức của cô đối với tiểu nữ suốt đời lão phu không quên.

Tôn Quỳnh Giao vội đáp:

- Tiền bối dạy quá lời!

Cam Đường nhân dịp này quay lại nhìn Tư Đồ Sương nói:

- Thế muội! Sau này sẽ tái hội.

Chàng quay lại từ biệt Tôn Quỳnh Giao lần nữa rồi lật đật trở gót đi ngay. Muốn không kinh động đến lữ quán, hai người vượt nóc nhà mà đi về phía cửa đông.

Ngoài thành, thiếu phụ áo đen đã đứng chờ trên một cái gò đất.

Cam Đường cùng Thanh Y Kiếm Khách rảo bước tới trước mặt thiếu phụ.

Thiếu phụ áo đen cười lạt, mắt mụ ẩn hiện sát khí. Hai người thấy thế không khỏi phát run.

Thiếu phụ áo đen lạnh lùng hỏi:

- Tư Đồ Vọng! Mi còn nhớ được ta là ai không?

Thanh Y Kiếm Khách nhìn kỹ một lúc rồi đột nhiên vui vẻ nói:

- Ngươi... là... Như Bình tiểu muội đấy ư?

- Thế mi hãy còn nhớ ta.

- Từ khi hiền muội xuất giá ra ngoài quan ải đến bữa nay ta mới gặp.

- Mi lấy làm lạ lắm phải không?

- Ta rất đỗi ngạc nhiên. Bình muội kiếm ta ư?

- Hừ! Kiếm đã mười mấy năm nay rồi.

Giọng nói của mụ lại càng lạnh lẽo vô tình. Thanh Y Kiếm Khách không tươi cười nữa. Lão biết rằng có chuyện gì đây, liền quay lại bảo Cam Đường:

- Hiền điệt! Đây là cô mẫu ngươi tên gọi Như Bình. Khi y về nhà họ Tưởng ngoài quan ải thì ngươi hãy còn nhỏ tuổi. Nhưng...

Cam Đường rất đỗi kinh ngạc. Chàng kính cẩn thi lễ nói:

- Điệt nhi từng nghe gia gia đề cập đến cô.

Vẻ mặt Như Bình biến đổi ra chiều thương hại. Mụ nắm lấy tay Cam Đường nói:

- Hài tử! Tội nghiệp cho ngươi! Ta không ngờ họ Cam còn lưu lại được người kế tự.

Cam Đường vành mắt đỏ hoe, nói bằng một giọng bi ai:

- Bình cô! Đường nhi thẹn mình chưa trả được huyết cừu.

- Hài tử hãy từ từ. Kẻ thù sẽ có ngày phải mất đầu.

- Bình cô! Thân thế của điệt nhi...

- Hài tử! Ngươi đúng là cốt huyết họ Cam, nhưng đại tẩu...

Cam Đường run lên ngắt lời:

- Gia mẫu làm sao?

Cam Như Bình nghiến răng nói:

- Đại tẩu không giữ phận phụ đạo. Đó là chuyện thực.

Cam Đường như bị sét đánh lùi lại ba bước, chân tay cứng đơ như bị liệng vào thùng nước lạnh. Mẫu thân chàng là người bất đức không còn chối cãi vào đâu được nữa.

Thanh Y Kiếm Khách trầm giọng nói:

- Như Bình! Đại tẩu ngươi không phải hạng người ấy. Ngươi nói...

Cam Như Bình trở lại vẻ mặt lạnh lẽo. Bà nhìn Thanh Y Kiếm Khách hỏi:

- Mi muốn cãi giùm đại tẩu ta chăng?

Thanh Y Kiếm Khách nghiêm nét mặt nói:

- Có thể nói như vậy.

- Hừ! Mi có biết mười mấy năm nay ta tìm mi để làm gì không?

- Làm gì?

- Giết mi!

Thanh Y Kiếm Khách lùi lại một bước run lên hỏi:

- Hiền muội muốn giết ta ư?

Cam Như Bình mắt lộ sát khí lớn tiếng đáp:

- Đúng thế. Ta vâng mệnh gia huynh đi giết kẻ mặt người dạ thú như mi.

Thanh Y Kiếm Khách cực kỳ xúc động, người run lên bần bật. Cặp mắt lão lồi ra như hai chiếc nhạc đồng. Lão gầm lên:

- Ngươi vâng mệnh Kính Nghiêu huynh ư?

- Đúng thế!

- Bình muội! Bình muội nói thiệt đấy chứ?

- Thiệt cả trăm phần trăm.

- Tại sao vậy?

- Điều đó mi phải tự biết rồi.

- Ta không biết chi hết.

- Mi nhất định bắt ta phải nói ra ư?

- Chính thế!

- Mi phá hoại danh tiết của đại tẩu ra.

- Sao?...

Thanh Y Kiếm Khách mặt tím bầm, da mặt co rúm, miệng há hốc ra không nói nên lời. Chòm râu đốm bạc rung lên.

Cam Như Bình hằn học hỏi:

- Chẳng lẽ mi còn muốn chối cãi sao?

- Vụ này... do đâu mà ra?

- Mi cứ tự vấn tâm sẽ biết.

- Cam Như Bình! Ngươi dám nói càn rỡ, đừng trách ta...

- Hừ! Tư Đồ Vọng! Mi đừng tưởng thuật phái Vô Song là đủ dọa được ta. Cam Như Bình này không coi vào đâu.

Cam Đường mặt xám ngắt. Lòng chàng đau khổ vô cùng. Chàng nhớ lại buổi đầu tiên đến Ngọc Điệp Bảo đã coi Tây Môn Tung như hàng cha chú. Bây giờ Tư Đồ Vọng xuất hiện với địa vị thế thúc. Không ngờ...

Chàng quay lại nhìn Thanh Y Kiếm Khách, cặp mắt đầy sát khí. Thanh Y Kiếm Khách nói bằng một giọng đau khổ:

- Hiền điệt!...

- Im miệng ngay! Ngươi không đáng kêu ta như vậy.

Cam Như Bình khoát tay nói:

- Hài tử! Ngươi hãy nhẫn nại một chút, để ta hỏi cho rõ đã.

Thanh Y Kiếm Khách ngửa mặt lên trời. Lão bình tĩnh lại nói:

- Như Bình tiểu muội! Ta nguyện ý nghe ngươi nói rõ đầu đuôi.

Cam Như Bình hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Mi cho là ta đặt điều phải không?

- Chẳng lẽ ngươi có bằng cớ?

- Đương nhiên!

- Bằng cớ gì?

Cam Như Bình móc trong bọc ra một vật để vào trong lòng bàn tay rồi hỏi:

- Mi có nhận được cái này không?

Đó là một đồng tiền cổ, hai mặt sáng loáng.

Thanh Y Kiếm Khách kinh hãi la lên:

- Đây là đồng tiền để trang sức chuôi kiếm của ta bị thất lạc. Sao lại...

- Đường đường là Thanh Y Kiếm Khách đến vật nạm vào chuôi kiếm bị thất lạc mà không biết ư?

- Đó là sự thực.

- Còn nữa...

Cam Như Bình lại lấy ra một cành kim thoa đặt vào bàn tay. Đầu cành thoa chạm một con phụng rất khéo. Bà hỏi:

- Mi nhận biết cái này không?

- Đó là một cành kim phụng thoa.

- Ồ! Phải rồi! Chiếc phụng thoa này không phải vật tầm thường. Phổ thông thì phụng thoa chạm đầu con phượng, nhưng cành thoa này chạm hình con phượng vỗ cánh muốn bay lên. Danh hiệu đại tẩu ta có liên quan đến nó.

- Sao? Đây là tiêu chí đặc biệt của đại tẩu ư?

- Đúng thế! Nó là đại biểu cho ba chữ Phụng Hoàng Nữ.

- Thế thì liên quan gì đến ta?

Cam Như Bình cười nhạt một tiếng lại lấy trong bọc ra một lọn tóc rồi nói:

- Tư Đồ Vọng! Đồng tiền cổ và chiếc phụng thoa buộc vào nhau bằng một chiếc thoa xanh. Mi có nhận ra vụ này là thế nào không?

Thanh Y Kiếm Khách sắc mặt lợt lạt, mồ hôi nhỏ giọt, lão hỏi lại:

- Vụ này là thế nào?

- Mi tự hỏi mi coi?

- Ta không hiểu, không hiểu...

- Vậy để ta nói cho mi hay. Tiên huynh ta lượm được vật này trong phòng khác mà mi ngủ trọ. Y lập tức quay về chất vấn đại tẩu.

- Đại tẩu ngươi có thừa nhận không?

- Tiên huynh ta tức quá vừa thấy mặt đại tẩu liền lớn tiếng bảo đại tẩu phải cút ra khỏi nhà họ Cam tức khắc hay tự tử ngay đi. Đại tẩu vẫn trơ tráo chẳng nói gì cả, mà cũng không hỏi nguyên nhân, hầm hầm bỏ đi liền.

- Kính Nghiêu huynh đã đưa vật này ra chưa?

- Chưa! Đại tẩu vừa bị trách mắng đã bỏ đi rồi.

- Trời ơi! Thế này là nghĩa làm sao?

- Đại tẩu đi rồi, tiên huynh giao vật này cho ta và bảo ta thay người xử trí.

Cam Đường gầm lên:

- Tư Đồ Vọng! Ngươi nạp mạng đi!

Chàng vung chưởng đánh luôn.

Sầm! Tiếp theo là tiếng rú vang lên. Thanh Y Kiếm Khách không né tránh mà cũng không chống đỡ. Lão nhận phát chưởng rồi loạng choạng người lùi lại mấy bước.

Miệng hộc ra ngụm máu tươi.

Cam Đường giận như điên, thét lớn:

- Tư Đồ Vọng! Rút kiếm ra đi! Không thì chẳng có cơ hội nào nữa.

Thanh Y Kiếm Khách vẻ mặt thẫn thờ, nhìn ra phương xa miệng lẩm bẩm:

- Không thể được, không thể được!

Cam Đường lại gầm lên:

- Rút kiếm ra!

Thanh Y Kiếm Khách đau khổ vô cùng, lão hỏi lại:

- Hiền điệt! Có chịu để cho ta nói một câu nữa chăng?

Cam Đường nghiến răng hỏi:

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Thanh Y Kiếm Khách run lên nói:

- Như Bình tiểu muội! Hiền điệt! Xin nghe lời ta nói đây. Đó là âm mưu rất độc ác. Vụ này có liên quan đến chuyện nổ thuyền ngoài Đông Hải. Các ngươi hãy cho ta một tháng để điều tra ngọn ngành vụ này. Kiếp dư sinh của ta chết cũng chẳng tiếc gì, nhưng danh tiết của đại tẩu không thể để bị nhơ nhuốc. Thanh danh của Kính Nghiêu không thể bị thương tổn được. Các ngươi giết ta rồi thì vụ này sẽ coi như sự thực, không tài nào rửa sạch.

Chương 82 - Hai Cô Cháu Giả Dạng Sư Đồ

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Mi hẹn một tháng trời để ung dung xa chạy cao bay.

Thanh Y Kiếm Khách tức giận la lên:

- Ngươi coi thế thúc là hạng người thế nào?

- Là giống cầm thú biết đội mũ mặc áo.

Thanh Y Kiếm Khách run lên bần bật. Mặt co rúm lại, nghiến răng ken két. Lão nghẹn họng một lúc mới nói được:

- Hiền điệt! Ta không trách ngươi, vì việc này không ai nhẫn nại được. Nhưng ngươi chớ nên làm cho người thân phải đau khổ mà kẻ thù lại sung sướng. Hết hạn một tháng, nếu ta không tìm ra đáp án thì ta sẽ tự tử để tạ tội.

Thái độ cương quyết của lão khiến cho người ta chẳng thể không tin.

Cam Như Bình nói:

- Hài tử! Chúng ta hãy chờ y một tháng.

Cam Đường đau khổ gật đầu.

Trên mắt Thanh Y Kiếm Khách treo hai giọt lệ. Lão trầm giọng nói:

- Hiền điệt! Vụ này ta ra tay dò xét Tây Môn Tung. Nhưng hắn quỷ quyệt vô cùng.

Nếu ta gặp điều bất hạnh thì hai cô cháu ngươi phải tiếp tục cuộc điều tra, vì vụ này có quan hệ đến sự trong trắng của đại tẩu...

Cam Đường trợn mắt nhìn lão không chớp. Chàng thấy vẻ mặt bi phẫn, đau khổ oán độc thì biết là đối phương không nói dối. Chàng trầm giọng nói:

- Trước khi vụ này chưa rõ rệt, điệt nhi vẫn kêu bằng thế thúc. Mong rằng lời nói của thế thúc là sự thực.

- Tấm lòng ngay thẳng của ta nguyện xin quỷ thần chứng giám.

- Bây giờ xin thế thúc tạm thời đừng tới Ngọc Điệp Bảo vì tiểu điệt đã sắp đặt mưu lược để điều tra vụ này, vậy thế thúc hãy theo địa phương khác mà hành động.

- Nhưng Tây Môn Tung là đối tượng duy nhất...

- Xin thế thúc tạm thời hãy ẩn nhẫn.

- Nhưng ta chỉ có thời hạn một tháng.

- Nếu đối tượng quả là Tây Môn Tung thì tiểu điệt tin rằng trong khoảng một tháng sẽ phanh phui ra hết.

- Được rồi! Ta nhận lời với ngươi như vậy.

Cam Như Bình lạnh lùng nói:

- Ta cũng chỉ mong đúng như lời mi đã nói.

- Bình muội! Sự thực sẽ trả lời ngươi. Ta đi đây!

Thanh Y Kiếm Khách trở gót chạy xuống khỏi gò đất.

Thân hình lão lảo đảo.

Cam Đường nhìn bóng sau lưng Thanh Y Kiếm Khách cảm khái nói:

- Xem ra y không phải là hạng cầm thú.

Cam Như Bình nói:

- Hài tử! Lòng người không biết đâu mà lường được.

- Theo ý Bình cô thì bây giờ nên hành động thế nào?

- Ta có hai việc phải làm:

Một là điều tra Tư Đồ Vọng, hai là dò xét vụ huyết án Thánh Thành.

Cam Đường chợt nảy ra một ý nghĩ. Chàng nói:

- Xin Bình cô hành động theo một đường với điệt nhi...

- Hành động thế nào?

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

- Được lắm!

Hai cô cháu đi về nẻo đường đã ước hội với thủ tòa trưởng lão phái Thiên Tuyệt là Nam Cung Do.

Dọc đường Cam Đường đem những cuộc kỳ ngộ của mình và kế hoạch sắp đặt với Nam Cung Do hiện nay thuật lại một lượt.

Cam Như Bình không khỏi thẫn thờ.

Mấy hôm sau, Cam Đường cùng Cam Như Bình tới nơi ước hội thì đã thấy đông đủ đệ tử phái Thiên Tuyệt từ hương chủ trở lên ngồi chờ tại đó. Cam Đường giới thiệu cô mẫu với mọi người. Vì có thêm Cam Như Bình nên kế hoạch định trước cần phải thay đổi.

Sau cuộc nghị luận khá lâu, những chi tiết hành động được quyết định và phân công cho mọi người.

Từ ngày Tây Môn Tung lên ngôi minh chủ võ lâm thì Ngọc Điệp Bảo, tổng đàn của phái Ngọc Điệp, được đổi tên là Võ Minh, mà Thấu Ngọc Biệt Phủ nguyên trước là phân đàn của phái Ngọc Điệp thì nay đổi làm tổng đàn. Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều được thăng lên chức phó môn chủ, phụ trách mọi việc của phái Ngọc Điệp.

Một hôm trời vừa xế ngọ, trước cửa Thấu Ngọc Biệt Phủ xuất hiện một mụ già tinh thần quắc thước và một chàng thiếu niên mặt trắng cỡ hai mươi. Một già một trẻ đi tới cổng lớn cách chừng mười trượng thì dừng lại. Mụ già hỏi:

- Hài tử! Ngươi không nhớ lộn đấy chứ?

Thiếu niên mặt trắng đáp:

- Thưa sư phụ! Đồ nhi nhớ rõ lắm. Tiên phụ lúc sắp chết đã dặn đi dặn lại hai ba lượt. Tuy còn nhỏ tuổi nhưng khi nào đồ nhi dám quên vụ này.

- Vậy ngươi tiến lại gọi đi.

Bạch diện thiếu niên vâng lời cất bước tiến lại. Bỗng thấy hai võ sĩ áo đen làm thị vệ chạy ra. Hai gã ngó qua ngó lại mụ già và chàng thiếu niên rồi cất tiếng hỏi:

- Hai vị đi đâu?

Bạch diện thiếu niên rảo bước tiến lại lạnh lùng hỏi:

- Nơi đây có phải là tổng đàn phái Ngọc Điệp không?

- Đúng rồi!

- Tại hạ muốn kiếm môn chủ.

- Ông bạn hãy báo danh trước đi!

- Cái đó để sau khi gặp quý môn chủ sẽ nói.

- Ông bạn có danh thiếp không?

- Danh thiếp ư? Có đây!

Bạch diện thiếu niên vỗ vào thanh trường kiếm ở sau lưng.

Hai tên võ sĩ áo đen biến sắc lùi lại một bước hỏi:

- Hay là ông bạn tìm lầm người. Thử nhìn kỹ lại coi.

- Đúng rồi!

- Ông bạn muốn kiếm võ lâm minh chủ làm chi?

- Bản nhân kiếm Ngọc Điệp Môn Chủ Tây Môn Tung có chuyện riêng, chứ không dụng gì đến Võ Minh cả.

- Ông bạn đã không báo danh lại, không có bài thiếp thì tại hạ đành xin lỗi...

- Võ sĩ không chịu thông báo ư?

- Nhất định là thế.

- Vậy tại hạ cứ đi vào cũng được.

- Ngươi dám ngang tàng như vậy ư?

- Ha ha! Ta nói thiệt, hai ngươi không ngăn cản được đâu.

Hai tên võ sĩ áo đen vẻ mặt hầm hầm rút kiếm ra cầm tay.

Bạch diện thiếu niên vẻ mặt vẫn lạnh lùng, chàng hỏi lại:

- Muốn động thủ ư?

Võ sĩ trợn mắt lên hỏi:

- Cần phải cho thằng lỏi ngông cuồng này một bài học.

"Bốp"! Tên võ sĩ loạng choạng lùi lại một bước. Má bên trái gã còn in năm vết bàn tay tím bầm. Gã không kịp nhìn rõ đối phương ra tay thế nào.

Bạch diện thiếu niên cười lạt nói:

- Liệu mà từ từ lỗ miệng, đừng có thằng lỏi này thằng lỏi nọ. Hiện bản nhân chưa muốn giết ngươi đâu.

- Ông bạn khinh người thái quá!

Tên võ sĩ áo đen kia vừa quát vừa vung kiếm lên chém lẹ vào thượng bàn và trung bàn chàng thiếu niên. Gã ra tay mau lẹ phi thường, đáng là tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ. Kiếm quang lấp loáng vụt tắt. Mũi kiếm của gã bị hai ngón tay chàng thiếu niên cặp lấy. Võ sĩ áo đen giựt thật mạnh mà thanh kiếm như mọc rễ không nhúc nhích được chút nào. Gã sợ hãi vô cùng.

Tên võ sĩ bị tát tai đang giơ kiếm lên toan chém tới, thấy thế bất giác chùn tay.

Một tiếng quát vọng lại:

- Bản lãnh ông bạn khá đấy!

Ngón tay chàng thiếu niên khẽ run lên giựt lấy thanh kiếm. Võ sĩ áo đen lùi lại ba bước mới đứng vững.

Một tên võ sĩ áo gấm đã xuất hiện trong trường.

Hai tên võ sĩ áo đen nhìn gã mới đến thi lễ, vẻ mặt khiếp sợ lùi lại.

Xem chừng địa vị tên võ sĩ áo gấm này cao hơn hai tên võ sĩ áo đen.

Kiếm sĩ áo gấm thái độ hống hách đảo mắt nhìn võ sĩ áo đen lạnh lùng nói:

- Lui ra!

Hai tên võ sĩ áo đen hốt hoảng lùi lại chạy vào phủ.

Võ sĩ áo gấm nhìn bạch diện thiếu niên hỏi:

- Ông bạn đến tệ môn có điều chi dạy bảo?

Bạch diện thiếu niên lạnh lùng đáp:

- Tại hạ muốn gặp quý môn chủ.

- Xin cho biết mục đích đến đây để làm gì?

- Về điểm này tại hạ không thể trình bày được.

- Tại hạ phải xưng hô ông bạn thế nào đây?

- Bây giờ chưa phải là lúc báo danh.

Võ sĩ áo gấm xịu mặt xuống nói:

- Nếu ông bạn không theo quy củ giang hồ thì xin tha thứ cho tại hạ không thể vâng mệnh được.

- Tôn giá không làm chủ được đâu, đừng nói nhiều nữa.

- Chẳng lẽ ông bạn cứ sấn vào chăng?

- Có thể như vậy.

- Chắc ông bạn ỷ mình bản lãnh cao cường.

- Tôn giá muốn thử chăng?

- Hừ! Bản nhân quả nhiên muốn thử một chút.

Mụ già tóc bạc đột nhiên nói xen vào:

- Hài tử! Làm gì mà lắm miệng thế?

Bạch diện thiếu niên ngó mụ già một cái rồi cất bước tiến đến trước cổng lớn Thấu Ngọc Biệt Phủ.

Võ sĩ áo gấm lạng người ra cản đường, gã trầm giọng nói:

- Ông bạn! Đây không phải là chỗ để ông bạn đến hành động ngông cuồng càn rỡ.

- Tránh ra!

- Ông bạn muốn chết thì cứ việc sấn vào.

- Ngươi nói khoác mà không biết xấu hổ ư?

- Thế thì đừng oán bản nhân nữa. Tiếp chưởng đây!

Võ sĩ áo gấm chưa dứt lời đã phóng chưởng đánh vào sau lưng thiếu niên. Phát chưởng phóng

ra đột nhiên biến thành thế chém. Đồng thời tay trái gã xỉa ra như mũi đao đâm tới “thất khảm” đối phương cực kỳ lợi hại.

Bạch diện thiếu niên vẫn thản nhiên như không. Chàng quét tay một cái coi rất tầm thường. Thế mà võ sĩ áo gấm phải thu thế về lùi lại, sắc mặt gã tái mét.

Giữa lúc ấy, bên trong cổng Thấu Ngọc Biệt Phủ có mấy bóng người vọt ra. Một lão già áo gấm và một thiếu phụ trung niên xinh đẹp đứng sóng vai. Phía sau là bốn tên võ sĩ áo gấm và một lão già áo đen mặt choắt tai chuột.

Lão già áo gấm chính là Tây Môn Tung, môn chủ Ngọc Điệp Môn. Thiếu phụ đứng bên là phó môn chủ Huỳnh Kiều Kiều. Tây Môn Tung cười khanh khách hỏi:

- Ông bạn ở đâu mà muốn ra mắt bản tòa?

Võ sĩ áo gấm né người sang một bên. Bạch diện thiếu niên quay lại nhìn mụ già đưa mắt ra hiệu. Một già một trẻ rảo bước tiến lên, còn cách chừng hai trượng thì dừng lại.

Tây Môn Tung ngó bạch diện thiếu niên rồi lại nhìn mụ già đứng ở phía sau chàng. Hắn trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Cách xưng hô các vị thế nào?

Mụ già tóc bạc lấy trong tay áo ra một vật cầm giơ lên. Hiển nhiên là một tấm gương đồng lớn bằng bàn tay đen sì, trông chẳng có gì kỳ lạ.

Tây Môn Tung chau mày, hỏi bằng một giọng kinh dị:

- Tôn giá phải chăng là Bảo Kính Phu Nhân Dịch Vân Hương?

Mụ già cất tấm gương đồng đi lạnh lùng nói:

- Quả nhiên ngươi là người có kiến thức.

Tây Môn Tung khoanh tay thi lễ nói:

- Không ngờ Dịch tiền bối vẫn còn mạnh khỏe ở nhân gian.

Bảo Kính Phu Nhân nhăn mặt lại hỏi:

- Ngươi tưởng lão thân chết rồi phải không?

Tây Môn Tung cười đáp:

- Đâu có! Trên giang hồ người ta đồn đại Dịch tiền bối đã quy tiên ba chục năm trước...

- Thế thì làm sao?

- Dĩ nhiên lời đồn không đủ bằng chứng.

- Họ nói lão thân chết về tay Thi Lỗi, chưởng môn phái Thiên Tuyệt ở Trung Nguyên chứ gì?

- Quả họ đồn như vậy.

- Ha ha! Đáng tiếc là lão thân lại không chết, mà sau ba chục năm còn đến đây để hỏi về phái Thiên Tuyệt.

Tây Môn Tung thoáng lộ một nụ cười bí mật khó hiểu, hắn hỏi lại:

- Bữa nay Dịch tiền bối hạ cố có điều chi dạy bảo?

Bảo Kính Phu Nhân Dịch Vân Hương trỏ vào bạch diện thiếu niên đáp:

- Người muốn tìm ngươi là đồ nhi của lão thân.

- Lệnh cao đồ...

Bạch diện thiếu niên ngắt lời:

- Môn chủ còn nhớ vụ án giết người cướp của hai chục năm trước trên đường quan lạc không?

Tây Môn Tung kinh hãi nói:

- Thiếu hiệp là ai?

- Môn chủ mau quên quá nhỉ?

Tây Môn Tung ngoảnh đầu nhìn phó môn chủ Huỳnh Kiều Kiều nói:

- Nhớ rồi!

- Nhớ được là hay. Món nợ đó bữa nay phải thanh toán.

- Thiếu hiệp nói vậy nghĩa làm sao?

- Xin hỏi ngươi, thiếu nữ bị môn chủ cướp đi còn sống hay đã chết rồi?

- Bản tòa... cướp người ư?...

Huỳnh Kiều Kiều từ nãy giờ vẫn chưa mở miệng, bây giờ mới hỏi xen vào:

- Ngươi là ai?

Bạch diện thiếu niên không ngó gì đến Huỳnh Kiều Kiều. Mắt lộ sát khí, chàng nhìn chòng chọc vào Tây Môn Tung, chàng hỏi:

- Chẳng lẽ môn chủ còn phủ nhận ư?

Tây Môn Tung bình tĩnh đáp:

- Nói bản tòa cứu người còn nghe được, chứ cướp người thì không thể thừa nhận.

- Cứu người ư?

- Đúng thế! Đúng là cứu người!

- Môn chủ không dám thừa nhận?

- Sự thực là như vậy.

- Người ấy đâu rồi?

- Tiểu hữu cho biết lai lịch.

- Huỳnh Tuấn đi theo cha mẹ và cũng gặp nạn may mà chưa chết nên còn đây.

- Tiểu hữu... là đứa nhỏ năm ấy ư?

Phó môn chủ Huỳnh Kiều Kiều lạng người tới gần, mụ lộ vẻ cảm động run lên hỏi:

- Ngươi... là bé Tuấn đấy ư?

Bạch diện thiếu niên lùi lại một bước kinh hãi đăm đăm nhìn Huỳnh Kiều Kiều, miệng há hốc ra mà không nói lên lời.

Huỳnh Kiều Kiều mắt đỏ hoe run run hỏi:

- Tuấn đệ! Ngươi... không chết ư?

Bạch diện thiếu niên trước còn kinh ngạc, rồi sau cơn xúc động chàng dụi mắt nói:

- Chẳng lẽ bà là...

- Ta là thư thư Kiều Kiều đây.

- Sao không... giống...

- Tuấn đệ! Hai mươi năm trời đăng đẳng, thì nét mặt ai mà không cải biến.

Bạch diện thiếu niên toàn thân run lẩy bẩy từ từ vén tay áo lên. Trên cánh tay có một nốt ruồi đen lớn bằng hạt đậu. Chàng chậm rãi nói:

- Phụ thân lúc lâm tử bảo là thư thư cũng có nốt ruồi này.

Huỳnh Kiều Kiều đột nhiên sa lệ. Mụ vén tay áo lên quả nhiên cũng có nốt ruồi đen như vậy.

Bạch diện thiếu niên cất tiếng gọi:

- Thư thư!

Rồi chàng co chân toan quỳ xuống.

Huỳnh Kiều Kiều đỡ lấy không cho chàng quỳ xuống, miệng khóc nức nở.

Tây Môn Tung dõng dạc cười nói:

- Hay lắm, hay lắm! Thư đệ trùng phùng thì còn vui mừng nào bằng. Vào phủ rồi sẽ nói chuyện.

Bất thình lình, lão già áo đen mặt choắt tai chuột khoát tay nói:

- Bẩm môn chúa! Khoan đã! Trong vụ này dường như có điều giả trá.

Bạch diện thiếu niên Huỳnh Tuấn khẽ đẩy Huỳnh Kiều Kiều ra hỏi:

- Lão này là ai?

Huỳnh Kiều Kiều nín khóc đáp:

- Lão là Hình Đường đường chúa bản môn tên gọi Triệu Khôi Quan.

Bảo Kính Phu Nhân Dịch Vân Hương đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn lão già mặt choắt tai chuột, bà hỏi:

- Điều chi giả trá?

Hình Đường đường chúa Triệu Khôi Quan ngó Tây Môn Tung để hỏi ý.

Chương 83 - Lần Thứ Hai Xông Vào Biệt Phủ

Tây Môn Tung gật đầu nói:

- Triệu đường chúa! Ngươi cứ nói ra!

- Bẩm môn chủ! Năm ấy Dịch tiền bối bị hại, ty tòa hiện có mặt ở đó. Dường như...

- Sao?

- Dường như bà không sống lại.

Bảo Kính Phu Nhân Dịch Vân Hương cười ha hả hỏi:

- Tiểu lão nhi! Phải chăng chính mắt ngươi đã nhìn thấy thân xác lão thân bị vùi xuống đất?

- Cái đó... Tại hạ không biết.

- Vậy sao ngươi dám chắc là ta đã chết?

- Tại hạ đoán vậy thôi.

- Nhưng ngươi nói là có sự giả trá kia mà?

- Cái đó...

- Thi Lỗi là môn chủ phái Thiên Tuyệt có thể giết người mà cũng có thể cứu sống người. Về điểm này ngươi có biết không?

- Đó là sự thực, hết thảy võ lâm đều công nhận.

- Thế mà sao ngươi còn ăn nói thối tha như vậy?

Triệu Khôi Quan tức quá xám mặt lại. Lão muốn nổi hung mà không dám.

Bảo Kính Phu Nhân nhìn Huỳnh Tuấn hằn học nói:

- Hài tử! Ngươi đã có chỗ nương tựa, vậy lão thân quay về Đại Mạc.

Huỳnh Tuấn lạng người ra nói:

- Đệ tử đã chịu ân đức sư phụ giáo dưỡng hai chục năm. Có lý nào không báo đáp...?

Huỳnh Kiều Kiều tiến ra chúc câu vạn phúc rồi nói:

- Dịch tiền bối chẳng nên nói đến chuyện quay về nữa. Vãn bối còn có đủ cơm canh để cung dưỡng tiền bối mà.

Bảo Kính Phu Nhân trừng mắt hỏi:

- Chẳng lẽ lão thân ở nhờ các ngươi đến chết hay sao?

- Tiền bối chẳng nên để cho chân tay vãn bối lại phải chia lìa.

- Lão thân có đem Huỳnh Tuấn đi đâu?

Tây Môn Tung liền đứng ra giàn xếp, hắn nói:

- Dịch tiền bối ngàn dặm xa xôi, xin để cho bản tòa được tỏ hết tình địa chủ. Còn chuyện gì sẽ tính sau được chăng?

Huỳnh Tuấn chắp tay kính cẩn nói:

- Đi hay ở đệ tử đều theo gót ân sư.

Bảo Kính Phu Nhân thở dài nói:

- Hài tử! Tuy ngươi đối với sư phụ hãy còn là đứa nhỏ, nhưng chẳng bao lâu sẽ tới tuổi già. Trên thế gian có cuộc vui nào tồn tại mãi được, ngươi đừng nên ngớ ngẩn thế...

- Đệ tử đã quyết tâm hầu hạ ân sư đến trọn đời.

Tây Môn Tung đứng bên lên tiếng:

- Xin mời tiền bối!

Triệu Khôi Quan cùng các võ sĩ tùy tùng vội tránh ra để nhường bước.

Bảo Kính Phu Nhân không sao được đành lắc đầu nói:

- Xin minh chủ...

- Tiền bối là một cao nhân ở ngoài quan ải, bản tòa không dám nhận cách xưng hô đó.

- Vậy ngươi không phải là minh chủ hay sao?

- Đó là đồng đạo Trung Nguyên quá yêu đề cử.

- Xin minh chủ dẫn đường.

Đoàn người tiến vào Thấu Ngọc Biệt Phủ, Huỳnh Tuấn cùng Bảo Kính Phu Nhân được mời vào ở trong một gian thiên viện.

Thấm thoát đã được ba ngày. Huỳnh Tuấn vì có mối liên quan với Huỳnh Kiều Kiều nên đã chính thức gia nhập Ngọc Điệp Môn và được nhậm chức tổng đàn hộ pháp.

Bảo Kính Phu Nhân thì ở địa vị khách khanh cùng ở lại Thấu Ngọc Biệt Phủ.

Giữa canh ba đêm hôm ấy, trừ những tên cận vệ đi tuần, cả tòa Thấu Ngọc Biệt Phủ đều đã ngủ yên. Bất thình lình ngoài cổng phủ có tiếng rú thê thảm vang lên. Giữa canh khuya, tiếng rú càng như chọc vào tai.

Người giật mình tỉnh giấc đầu tiên là hộ pháp Huỳnh Tuấn. Tiếp theo là phó môn chủ cùng các võ sĩ. Toàn phủ nhốn nháo cả lên, tới tấp chạy ra ngoài cổng.

Cách cổng lớn chừng ba trượng, bảy xác chết nằm lăn ra đó. Trong đám này thì hai tên là võ sĩ

áo gấm và năm tên võ sĩ áo đen. Cái chết của họ rất là thê thảm, người nào cũng bị cắt mất đầu.

Kẻ nào dám vuốt râu hùm vào hẳn khu vực lãnh tụ võ lâm là Ngọc Điệp Môn? Kẻ sát nhân lấy đầu người đi là có mục đích gì?

Bản lãnh như võ sĩ áo gấm mà sao không lộ ra vết tích gì đã có cuộc tranh đấu?

Trước khi tiếng rú vang lên cũng không nghe thấy tiếng ẩu đả. Vậy bản lãnh hung thủ thật đáng ghê hồn.

Tây Môn Tung là minh chủ võ lâm lại được tôn làm Võ Thánh. Đối phương dám đến Ngọc Điệp Môn hành hung đủ tỏ họ đến để trả thù, dĩ nhiên không phải là hạng tầm thường. Nhưng sao họ không công khai tranh đấu mà chỉ giết người lấy đầu?

Tây Môn Tung nóng nảy tức giận, người hắn run bần bật, sắc mặt xám xanh.

Huỳnh Tuấn làm hộ pháp, trách nhiệm ở mình. Chàng chạy như bay quanh phủ một vòng, lớn tiếng hỏi:

- Có ai nhìn thấy gian tế không?

Một tên võ sĩ áo đen hốt hoảng khom lưng đáp:

- Bẩm hộ pháp! Tiểu nhân phụ trách canh phòng gần bên, vừa nghe tiếng rú chạy ra có trông thấy...

Huỳnh Tuấn hỏi ngay:

- Bọn chúng có bao nhiêu tên?

- Độ mười tên. Chúng toàn che mặt nên không trông rõ.

- Chúng rút lui về phương nào?

- Theo đường nhỏ mé Nam.

Huỳnh Tuấn quay lại nhìn Tây Môn Tung thi lễ nói:

- Bọn chúng đến đông có thể theo vết truy tầm. Ty tòa xin đuổi theo.

Tây Môn Tung trầm giọng gật đầu đáp:

- Đem nhiều người đi chia đường mà tìm.

- Tuân lệnh dụ!

Phó môn chủ Huỳnh Kiều Kiều căn dặn:

- Tuấn đệ hành động phải cẩn thận.

Huỳnh Tuấn vâng lời dẫn tám tên võ sĩ ám gấm băng mình chạy về phía Nam.

Đi được một đoạn đường, tám tên võ sĩ áo gấm liền chia làm ba cánh đuổi theo, còn Huỳnh Tuấn thì đi đường giữa. Mọi người ước định đến sáng trở về phủ.

Huỳnh Tuấn đi được chừng mười dặm liền rẽ sang phía Tây, bỗng thấy một tòa miếu Quan Đế đã dột nát hiện ra trước mắt. Chàng chạy quanh một vòng rồi lại gõ cửa miếu.

- Ai?

- Ta!

- Ủa! Xin mời vào. Nam Cung trưởng lão chờ đã lâu rồi.

- Cần chú ý phòng bị.

- Xin tuân lệnh!

Trong miếu có đến hơn chục người đang ngồi trong thiên phòng.

Huỳnh Tuấn vừa vào, mọi người đứng dậy nghinh tiếp nói:

- Thiếu chủ lại một phen vất vả.

Người lên tiếng đầu tiên là hương chủ Bàn Cửu Nương dưới trướng viện Thiên Oai.

Huỳnh Tuấn đúng là Cam Đường đã giả trang.

Nam Cung trưởng lão, Cam Như Bình, Bạch Vi, Tử Quyên, Thần Võ viện chúa Khương Minh tùng, Chấp Pháp viện chúa Tôn Thắng, bảy tám vị hương chủ, hai vị hộ pháp, hai tên chấp sự. Cả thảy gần hai mươi người vừa thấy Cam Đường vào phòng đều theo thứ tự thi lễ.

Nam Cung trưởng lão nóng nảy hỏi ngay:

- Tình trạng thế nào?

- Nhất thiết đều đúng như kế hoạch của chúng ta.

- Trình viện chúa hóa trang làm Bảo Kính Phu Nhân ra sao?

- Y bị Hình Đường đường chúa Ngọc Điệp Môn là Triệu Khôi Quan sinh lòng nghi hoặc, nhưng đã ứng đối trôi được hết.

- Còn Huỳnh Kiều Kiều?

- Mụ tin lắm, không nghi ngờ gì cả.

- Bây giờ phải hành động đến bước thứ hai ngay.

Cam Đường lập tức cởi bỏ đồ giả ra, khôi phục lại bản tướng.

Một vị hộ pháp là Bạch Thế Tín mặc quần áo của Cam Đường. Đồng thời Chấp Pháp viện chúa Tôn Thắng cải trang thành gã Huỳnh Tuấn thứ hai.

Nam Cung trưởng lão ân cần dặn Cam Đường:

- Chớ nên một lúc khích động mà hạ sát Tây Môn Tung. Huỳnh Kiều Kiều cũng nên để sống. Còn bọn võ sĩ áo gấm thì đừng nể nang gì, giết được nhiều chừng nào hay chừng nấy để biết điều trở ngại về sau.

- Được rồi!

- Có cần dặn gì Tôn viện chúa nữa không?

- Có!

Cam Đường dặn gã cách thức cùng lối trong Thấu Ngọc Biệt Phủ. Đồng thời những chiêu thức động thủ đều diễn lại cho gã coi. Đoạn chàng quay lại nói với Cam Như Bình.

- Bình cô! Chúng ta đi thôi!

Bắt đầu sang canh tư. Trong Thấu Ngọc Biệt Phủ đèn lửa sáng choang. Tây Môn Tung cùng Huỳnh Kiều Kiều ở trong sảnh đường đi lui đi tới tỏ vẻ băn khoăn. Chung quanh biệt phủ cuộc phòng bị rất là nghiêm mật.

Đột nhiên hai bóng người chạy tới nơi nhanh như chớp.

Tám tên võ sĩ áo đen canh gác cổng phủ vung trường kiếm lên đứng thành hàng chữ nhất để nghinh tiếp bọn võ sĩ áo gấm đi đuổi trở về vào cổng xong rồi. Chúng lại hô lớn:

- Ai đến hãy dừng bước.

Tiếng quát vừa dứt, người mới đến đã lại gần trước mặt. Rõ ràng là một thiếu phụ áo đen và một chàng thiếu niên tuấn tú.

Bọn võ sĩ áo gấm vừa nhìn thấy người mới đến đã kinh hãi la lên:

- Thiếu chủ phái Thiên Tuyệt.

Cam Đường sát khí bừng bừng lớn tiếng quát:

- Hãy nghe đây! Bản nhân là Cam Đường, con Võ Thánh Cam Kính Nghiêu. Bữa nay đến đây để đòi nợ, không phải là địa vị thiếu chủ phái Thiên Tuyệt. Bây giờ bắt đầu từ ngươi trước.

Tên võ sĩ áo gấm không chờ Cam Đường dứt lời đã quét một chiêu nhanh như chớp. Hắn vận toàn lực để ra chiêu này cực kỳ lợi hại, nhưng đáng tiếc là y gặp phải đối thủ quá mạnh.

Cam Đường vung tay phải lên, một luồng kình khí xoáy lại khiến cho thế kiếm của đối phương mới ra nửa vời đã bị chặn đứng. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này chàng hất tay trái lên.

Thiên Tuyệt chưởng có thể cách không xuyên thủng mọi vật, hơn nữa công lực Cam Đường đã đến mức ý nghĩ vừa phát động cũng đủ hại người.

“Oẹ”! Tiếp theo là tiếng rú khủng khiếp. Kiếm sĩ áo gấm miệng vọt máu tươi ngã lăn xuống đất.

Tám tên võ sĩ áo đen đồng thời quát lên một tiếng liều mạng nhảy xổ vào.

Cam Đường đầy lòng căm hận, sát khí đằng đằng vừa quát vừa phóng ra một chưởng khủng khiếp.

Những tiếng rú chói tai vang lên! Bóng người tung đi. Tám tên võ sĩ áo đen thì sáu bị chết, hai bị thương.

Bọn đệ tử canh phòng trong và ngoài Ngọc Điệp Môn nghe tiếng vọt tới như đàn ong. Cam Đường la lên:

- Bình cô! Giết hết bọn chúng đi!

Tiếp theo tiếng quát, bốn tên võ sĩ áo đen đi đầu đã chết lăn ra đương trường.

Bỗng có tiếng quát:

- Lui lại!

Bọn đệ tử Ngọc Điệp Bảo hấp tấp lùi lại mấy trượng. Phía trong cửa, Tây Môn Tung, Huỳnh Kiều Kiều và ba tên võ sĩ áo gấm đã xuất hiện.

Cam Đường hai mắt đỏ ngầu hầm hầm nhìn Tây Môn Tung và Huỳnh Kiều Kiều.

Tây Môn Tung vẻ mặt hung ác tiến mau lại trỏ tay vào Cam Đường quát lên:

- Thằng lỏi kia! Mạng ngươi lớn đấy. Nhưng bữa nay là ngày cuối cùng của ngươi rồi.

Cam Đường quắc mắt lên mắng lại:

- Lão thất phu! Nghe đây! Một là bản nhân đòi mi phải trả những món nợ máu chồng chất lên đã bao nhiêu tầng. Hai là con gái Ngũ Thiên Tài là Ngũ Nhược Lan lúc lâm tử có ủy thác cho bản nhân báo thù thay nàng. Tất cả mọi món bữa nay mi phải thanh toán...

- Liệu ngươi có làm được chăng?

- Sự thực sẽ trả lời mi.

- Ngươi định kết thúc cách nào?

Cam Đường nghiến răng đáp:

- Lấy máu rửa sạch Ngọc Điệp Môn.

Tây Môn Tung cười khẩy nói:

- Chí khí của ngươi cũng lớn đấy.

Cam Như Bình đứng bên cất giọng the thé nói:

- Tây Môn Tung! Ta không ngờ mi là con chó sói đeo mặt nạ loài người.

Huỳnh Kiều Kiều mày liễu dựng ngược lớn tiếng quát hỏi:

- Mi là ai?

Cam Như Bình nhìn mụ rồi lại quắc mắt lên nhìn Tây Môn Tung, bà nói:

- Ta tưởng mi chẳng lạ gì ta.

Tây Môn Tung đảo cặp mắt thâm hiểm nhìn vào mặt Cam Như Bình mấy lần.

Đột nhiên hắn kinh hãi lùi lại một bước, run lên hỏi:

- Ngươi... là... Như Bình ư?

- Chính phải! Mi ngạc nhiên lắm phải không?

- Quả là ra ngoài ý nghĩ của ta.

- Mi đã tam phen tứ thứ dùng cả những thủ đoạn đê mạt toan giết Cam Đường, lại còn mang lòng dạ ác độc phao ngôn y không phải con gia huynh là có mục đích gì?

- Ngươi muốn biết chăng?

- Chẳng những ta muốn biết mà còn muốn đòi nợ mi nữa.

Tây Môn Tung cười một cách rất khả ố, hắn nói:

- Được rồi! Để bản tòa làm xong việc sẽ cho bọn ngươi biết rõ mục đích.

Cam Đường tức như vỡ mật, chàng hằn học nói:

- Lão thất phu kia! Đêm nay mi không chết thì ta hết sống.

Dứt lời chàng phóng chưởng đánh ra.

Cam Như Bình đảo mắt nhìn toàn trường rồi trợn mắt lên nhìn Huỳnh Kiều Kiều nói:

- Con tiện tỳ kia! Tiếp chiêu đây!

Bà nói xong phóng ra một chưởng cực kỳ ghê gớm.

Thế là hai đôi khởi cuộc chiến đấu kịch liệt. Một bên Cam Đường cùng Tây Môn Tung tuy bề ngoài trông không có gì là dồn dập, khủng khiếp mà thực ra nguy hiểm muôn phần. Công lực cả hai bên đã đến chỗ xuất thần nhập hóa. Từ cái giơ tay, cất chân đều cao đến tột độ của những môn tuyệt học võ lâm.

Cam Như Bình cùng Huỳnh Kiều Kiều đã qua lại năm chiêu. Huỳnh Kiều Kiều mất hết tiên cơ, hiện đã lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Cam Như Bình quát lên:

- Nộp mạng đi thôi!

Huỳnh Kiều Kiều rên lên một tiếng lùi lại mấy bước liền, miệng vọt máu tươi.

Tiếng binh khí rít lên veo véo. Hai thanh trường kiếm quẫy lên như con thần long múa vuốt. Hai tên võ sĩ áo gấm nhảy vọt vào vòng chiến.

Cam Như Bình vung hai tay theo hình cánh cung phóng ra một luồng kình khí đẩy lui được thế kiếm của đối phương. Bà lùi lại mấy bước rút kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng.

Hai tên võ sĩ áo gấm rượt tới như bóng theo hình. Đồng thời làn sóng người ào ạt tiến ra. Các đường chủ, hương chủ trong phủ lục tục siết chặt vòng vây chung quanh trường đấu.

Những tiếng rú thê thảm lại vang lên. Một trong hai tên võ sĩ đánh nhau với Cam Như Bình bị

ngã lăn ra. Tên kia vội tiến lên thay thế và vẫn còn hai người đánh một.

Cam Đường cùng Tây Môn Tung đang từ từ ra chiêu bỗng biến thành thế chiến đấu kịch liệt. Những luồng kình khí xô ra bốn mặt làm cho đất đá bay tung như một bức màn che phủ lấy hai người. Những viên đá bay đi xa đến năm trượng.

Mới chớp mắt hai bên đã qua lại năm mươi chiêu.

Bên này Cam Như Bình đã giết xong hai tên võ sĩ áo gấm, nhưng còn rất nhiều tay cao thủ vây bọc tấn công. Dù nội lực của bà cao thâm, nhưng chiến đấu đã khó khăn.

Những kẻ bị thương trong trường được đưa vào phủ điều trị. Huỳnh Kiều Kiều vẫn đứng ngoài vòng theo dõi cuộc chiến đấu. Mụ bị thương khá nặng. Bây giờ mụ không thể đứng vững được nữa.

Chương 84 - Ngọc Điệp Phủ Đầu Rơi Máu Chảy

Hai tiếng rên ư ư đồng thời vang lên. Cam Đường cùng Tây Môn Tung đều loạng choạng lùi lại, miệng ứa máu tươi.

Bóng người xa ra rồi lại gần vào. Thật là một cuộc tỷ đấu kinh tâm động phách.

Tây Môn Tung thi triển chưởng lực quái dị “Bế Nhân Chân Nguyên”, Cam Đường nhờ học được đoạn thứ chín trong Thiên Tuyệt võ học, nội lực mất đi lại tiếp tục có ngay, nên Tây Môn Tung không làm gì được. Còn Tây Môn Tung mỗi lần thi triển chưởng lực kỳ bí là một lần nội lực tiêu hao, dần dần đi đến chỗ sút kém. Nhưng Cam Đường không muốn hạ sát ngay, nên có nhiều cơ hội giết hắn được mà chàng cũng bỏ qua.

Hai người lại đấu hai chục hiệp nữa. Rút cục hai bên đều thành những cây cung cứng giương đến độ chót. Chiêu thức đã giảm uy lực mà cách phòng vệ bản thân cũng sơ hở rất nhiều.

Những tiếng “sầm sầm” chói tai vang lên không ngớt. Chưởng lực hai bên đụng nhau hoài.

Tây Môn Tung thu hết tàn lực quát lên một tiếng, phóng ra một chưởng.

Cam Đường loạng choạng, máu tươi từ miệng phun ra như suối vào đầy mặt mũi Tây Môn Tung, khiến hắn không mở mắt ra được.

- Nằm xuống!

Cam Đường vừa quát vừa phóng chưởng phản kích.

Sầm! Tây Môn Tung ngã ngửa xuống đất. Cam Đường dùng sức quá mạnh cũng ngồi phệt xuống.

Một bóng đen nhảy xổ vào sau lưng chàng.

Bóng đen tới gần đột nhiên bắn ngược trở lại.

Một tiếng rú thê thảm vang lên! Bóng đen rớt xuống ngoài ba trượng.

Bóng đen chết rồi. Lão chính là Hình Đường đường chúa Triệu Khôi Quan.

Lão thấy Cam Đường không gượng được phải ngồi xuống bèn thừa cơ đột kích.

Không ngờ chàng chưa đến nỗi bị thương nặng, luồng phản lực còn ghê gớm vô cùng.

Chàng giơ tay một cái cũng đủ làm cho một tay cao thủ mất mạng.

Bên này Cam Như Bình hết sức gắng gượng chiến đấu. Nhiều tên võ sĩ bị chết về lưỡi kiếm của bà, áp lực cũng giảm bớt đi. Nhưng chân nguyên trong bản thân của bà bị hao tổn khá nhiều, nên bây giờ bà ra chiêu không mãnh liệt như trước nữa.

Cam Đường cùng Tây Môn Tung cũng đứng dậy được rồi và bắt đầu tái chiến.

Máu tươi từ miệng hai người vẫn tiếp tục ứa ra. Hơi thở hồng hộc toàn trường đều nghe rõ. Mồ hôi lẫn với máu ướt đẫm cả người, trông chẳng khác hai tên quỷ sứ hung dữ.

Cuộc chiến đấu kinh người tiếp tục được trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà...

Tiếng quát tháo, tiếng rên la đồng thời vang lên. Cam Đường lảo đảo người dường như muốn té. Tây Môn Tung cũng lùi lại luôn mấy bước ngồi phệt xuống đất không dậy được nữa.

Hơi thở điều hòa một chút, Cam Đường cất bước đến gần Tây Môn Tung, chàng nói:

- Lão thất phu! Sang năm ngày hôm nay là ngày giỗ đầu của ngươi đó.

Tây Môn Tung da mặt co rúm, hắn cố gượng đứng lên nhưng lại phải ngồi phệt xuống ngay.

Huỳnh Kiều Kiều chẳng còn hồn vía nào nữa, nhưng lúc này mụ không còn chút hơi sức để ra tay cứu viện, liền thét tả hữu:

- Các ngươi tiến lên!

Mười mấy tên đệ tử đồng thời quát vang rồi nhảy xổ vào Cam Đường.

“Huỵch huỵnh” mấy tiếng! Ba gã đi đầu ngã lăn ra. Những gã đi sau phải dừng lại.

Cam Đường còn cách Tây Môn Tung chừng tám thước, Tây Môn Tung mặt xám như tro tàn, hắn ráng sức la lên:

- Ta là Võ Thánh... khi nào lại chịu chết dưới tay thằng lỏi.

Cam Đường hằn học nói:

- Mi nhất định phải chết!

Giữa lúc ấy, một tiếng quát vang lên:

- Hãy dừng tay!

Tiếp theo tiếng quát, một bóng người nhảy vọt vào trường. Đúng là một chàng thiếu niên mặt trắng chừng hai mươi tuổi.

Huỳnh Kiều Kiều vừa kinh hãi vừa mừng thầm la lên:

- Tuấn đệ! Hiền đệ tới nơi vừa khéo!

Hộ pháp Huỳnh Tuấn đảo mắt nhìn toàn trường một lượt. Gã rút thanh trường kiếm ra đánh soạt một cái chém tới Cam Đường. Về chiêu thức cũng như về khí thế, nhát kiếm này thuộc hàng kiếm thủ thượng thặng.

Cam Đường thu tàn lực phóng ra một chưởng để nghinh địch.

Roạc! Vạt áo trước Cam Đường bị rách dài đến hơn thước. May nhờ phát chưởng ngăn thế kiếm lại, không thì nhát kiếm kia đã rạch bụng chàng rồi.

- Nạp mạng đi thôi!

Huỳnh Tuấn vừa thét vừa vung trường kiếm chém tới.

- Tên chuột nhắt này láo thiệt!

Tiếng quát chưa dứt, một luồng kiếm quang đã từ mé bên vọt lên phóng tới, thế mạnh phi thường.

Huỳnh Tuấn bắt buộc phải biến chiêu xoay kiếm lại đón lấy.

Choang! Hai thanh kiếm đụng nhau tóe lửa.

Người đã ra tay giải vây cho Cam Đường chính là Cam Như Bình.

Cam Như Bình vội nói:

- Hài tử! Chúng ta hãy rút lui mau. Những món nợ này để ngày khác sẽ thanh toán.

Bà vừa nói vừa vung kiếm chém liền ba chiêu như bão táp, bắt buộc Huỳnh Tuấn phải lùi lại năm sáu bước.

Cam Đường lớn tiếng quát:

- Tây Môn Tung! Rồi ta sẽ gặp mi. Ta hy vọng mi đừng chết vội.

Tây Môn Tung thét lên:

- Ngăn chúng nó lại.

Những tên đệ tử đứng bên nghe lời nhảy xổ vào.

Trong Ngọc Điệp Môn, bản lãnh cao nhất là những tay võ sĩ áo gấm, nhưng hiện trường trừ những kẻ bị chết ra, không thấy tông tích một võ sĩ áo gấm nào nữa.

Cam Đường tuy đã bị trọng thương, nhưng đối phó với bọn này không thành vấn đề.

Bọn đệ tử Ngọc Điệp Môn trông thấy chàng đã đủ khiếp sợ. Hơn nữa nhiều người động thủ thành ra vướng víu, mà lại tiện cho Cam Đường ra tay. Hai tay chàng vung lên, tiếp theo là những tiếng rú rùng rợn. Kẻ bị chết người bị thương, Cam Đường phá vòng vây mà đi.

Tây Môn Tung cùng Huỳnh Kiều Kiều tức giận mắt tóe lửa mà không làm gì được.

Cam Như Bình phải đi sau để yểm hộ cho Cam Đường rút lui. Bà nghiến răng cố gắng chống đỡ, bị Huỳnh Tuấn đánh tới tấp không còn sức trả đòn.

Bây giờ sư phụ Huỳnh Tuấn là Bảo Kính Phu Nhân mới xuất hiện. Bà nhìn Tây Môn Tung run run hỏi:

- Môn chủ! Lão thân vì nghĩ tới địa vị của môn chủ, không tiện xen vào vòng chiến. Môn chủ có bằng lòng cho lão thân góp chút sức mọn chăng?

Tây Môn Tung nghiến răng đáp:

- Nếu được tiền bối tiếp tay diệt trừ hậu họa thì thật may mắn vô cùng!

- Được lắm!

Bảo Kính Phu Nhân vọt người đi như điện chớp đuổi theo Cam Đường.

Cam Như Bình thấy vậy liền đánh luôn ba kiếm bức bách Huỳnh Tuấn phải dừng bước rồi chạy trốn nhanh như gió.

Huỳnh Tuấn gầm lên:

- Bọn mi chạy đâu cho thoát?

Đoạn gã hối hả rượt theo.

Ánh sáng ban mai đã xuất hiện. Trong miếu Quan Đế, Cam Đường, Cam Như Bình, Huỳnh Tuấn, Bảo Kính Phu Nhân và bọn Nam Cung trưởng lão mấy chục người lại tụ họp.

Huỳnh Tuấn giả bỏ những đồ hóa trang ra khôi phục lại chân tướng. Cam Đường rửa tay rửa mặt rất mau lẹ rồi lại giả làm Huỳnh Tuấn. Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ cải trang làm Bảo Kính Phu Nhân cất tiếng cười khanh khách, bà nói:

- Trưởng lão! Nếu mọi việc đều thuận lợi thì chỉ trong vài ngày là phanh phui được hết mọi chuyện bí mật về Tây Môn Tung.

Nam Cung trưởng lão gật đầu nhìn Cam Đường hỏi:

- Thiếu chủ! Sau cuộc chiến vừa rồi, thiếu chủ nhận thấy thế nào?

Cam Đường nghiến răng đáp:

- Suýt nữa nếu tại hạ không nhịn được thì đã hạ sát Tây Môn Tung rồi.

- Công lực hắn ra sao?

- Nhiều lắm là trong vòng trăm chiêu tại hạ có thể giết hắn được.

Cam Như Bình lau mồ hôi nhễ nhãi tỏ ra bà mệt nhọc vô cùng. Bà nói:

- May mà đa số võ sĩ áo gấm không ở trong phủ. Nếu họ có mặt thì trận đấu vừa rồi không chừng mình bị thua mất.

Nam Cung trưởng lão tủm tỉm cười nói:

- Lão phu đã an bài Tôn viện chúa của tệ phái để chờ cơ hội viện trợ.

- Không hiểu Tây Môn Tung có đoán ra việc giết người lấy thủ cấp là do cô cháu lão thân tầm cừu là do phái Thiên Tuyệt an bài không?

- Có khi hắn biết rồi!

- Vậy thì Bạch trưởng lão đại biểu cho quý môn ở Võ Minh có bị hắn trả thù không?

- Tạm thời hắn không dám, vì vụ này hắn không tiện đưa ra trước Võ Minh sợ ảnh hưởng đến thanh danh của hắn.

Giữa lúc ấy, một tên đệ tử phụ trách việc tuần tiễu chạy nhanh vào miếu lớn tiếng nói:

- Bẩm trưởng lão! Đã phát giác ra tông tích bên địch.

- Ủa! Bọn chúng bao nhiêu tên?

- Bốn tên, từ phía chính Bắc đi tới.

- Hình dạng thế nào?

- Chúng mặc áo gấm.

- Được rồi! Ngươi hãy lui ra.

Cam Đường đã cải trang xong, chàng lên tiếng:

- Canh ba đêm qua tại hạ dẫn tám tên võ sĩ áo gấm. Chung chia hai ngã tìm kiếm.

Bốn tên này chắc là một toán.

Nam Cung trưởng lão chau mày nói:

- Trừ khử chúng đi để giảm bớt trở lực.

Cam Đường mắt lộ sát khí nói:

- Tại hạ đi đây!

Ngoài miếu đã có tiếng quát vang.

Nam Cung trưởng lão lật đật lấy ra một cái bọc đẫm máu nói:

- Thiếu chủ! Thiếu chủ cùng Trình viện chúa xong việc rồi lập tức quay về.

Nhưng nơi đây không dùng làm nơi liên lạc được nữa, địa điểm liên lạc sẽ thông tri sau.

Cam Đường đón lấy cái bọc máu rồi cùng Thiên Oai viện chúa song song chạy ra cửa miếu.

Bốn tên võ sĩ áo gấm đang cùng các đệ tử phái Thiên Tuyệt đánh nhau không phân thắng bại.

Cam Đường cùng Trình Kỳ nhảy xổ vào trong trường.

Một tên võ sĩ áo gấm la:

- Bẩm hộ pháp! Nơi đây rất khả nghi.

Cam Đường đáp lại một tiếng. Chàng cầm kiếm trong tay tiến vào, vung kiếm lên.

Hai tên kiếm sĩ áo gấm chưa kịp kêu la đã ngã lăn trong vũng máu.

Hai tên kia thấy vậy hoảng hồn la lên:

- Huỳnh hộ pháp...

Trình viện chúa hóa trang làm Bảo Kính Phu Nhân ra tay nhanh như điện chớp điểm vào tử huyệt một tên. Còn tên nữa kinh hãi quá chừng dừng tay lại liền bị Thần Võ viện chúa Khương

Minh Tùng phóng chưởng đánh vỡ đâu.

Thế là bốn tên kiếm sĩ áo gấm bị mất mạng một cách oan ức.

Cam Đường ngó Trình viện chúa ra hiệu rồi tra gươm vào vỏ, cầm cái bọc đẫm máu băng băng chạy đi.

Mặt trời mới mọc. Trước cửa Thấu Ngọc Biệt Phủ đã thu dọn sạch sẽ, dường như không có việc gì xảy ra.

Bốn tên võ sĩ áo gấm kia đã tuân mệnh, trời sáng quay trở về.

Cam Đường cùng Trình Kỳ vào phủ rồi chạy luôn ra hậu viện. Hai ả thị tỳ vừa thấy Cam Đường và Trình Kỳ về tới vội thi lễ nói:

- Lão tiền bối cùng hộ pháp đã về đấy ư?

Hai ả ngửng đầu lên nhìn thấy trong tay Cam Đường cầm một cái bọc đẫm máu thì sợ quá mặt tái mét.

Cam Đường hỏi ngay:

- Môn chủ ở đâu?

- Vừa mới đi nghỉ.

- Vào nói là bản tòa cần ra mắt.

- Dạ!

Trình Kỳ vào phòng nghỉ ngơi. Một mình Cam Đường đứng chờ ngoài cửa sảnh.

Lát sau Tây Môn Tung cùng Huỳnh Kiều Kiều song song bước ra. Cam Đường thi lễ nói:

- Ty tòa đã trở về.

Tây Môn Tung mắt sáng lên trỏ vào cái bọc hỏi:

- Vật chi đó?

- Đầu người?

- Ai vậy?

- Cam Đường!

Tây Môn Tung cùng Huỳnh Kiều Kiều kinh hãi la lên:

- Thủ cấp Cam Đường ư?

Cam Đường trầm giọng gật đầu đáp:

- Chính thị!

Huỳnh Kiều Kiều lại gần cầm lấy tay Cam Đường hỏi:

- Tuấn đệ!... Tuấn đệ... giết Cam Đường rồi ư?

- Đúng thế! Ty tòa phải một phen cực kỳ chật vật. Ấy là may mà gã đã bị thương về tay môn chủ. Ty tòa không phải là tay đối thủ của gã.

- Sư phụ Tuấn đệ đâu?

- Về phòng yên nghỉ rồi!

Tây Môn Tung đột nhiên ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, hồi lâu mới ngừng lại nói tiếp:

- Trừ được thằng lỏi ấy thì không còn lo gì nữa.

Cam Đường trong lòng căm hận đến cực điểm, nhưng không dám lộ ra nét mặt, vì chàng giả trang làm Huỳnh Tuấn.

Tây Môn Tung lại hỏi tiếp:

- Còn mụ Cam Như Bình đâu?

- Mụ cũng chết rồi!

- Hay lắm, hay lắm! Thủ cấp mụ đâu?

- Ty tòa thấy mụ là đàn bà tưởng không cần cắt thủ cấp.

- Mở ra!

Cam Đường mở bọc ra, một đầu người máu vẫn chưa khô. Đúng là tướng mạo Cam Đường. Chính chàng trông thấy cũng phải kinh hãi. Nhưng đây chỉ là một trong bảy chiếc đầu lâu đã cắt ở những xác chết trong Thấu Ngọc Biệt Phủ cải trang mà thôi.

Tây Môn Tung ngây người ra mà nhìn chiếc thủ cấp. Hồi lâu hắn mới ngẩng đầu lên hỏi:

- Xác gã đâu?

- Chôn rồi!

- Có ai nhìn thấy không?

- Chắc không ai thấy.

- Tuấn đệ! Công lao của ngươi thiệt lớn.

- Nhờ hồng phúc của môn chủ ty tòa mới làm xong phận sự.

- Bất tất phải xưng hô như vậy. Đây ở trong nội viện, Tuấn đệ cứ kêu bằng thư phu là được.

Cam Đường mắng thầm:

- Lão thất phu đê tiện.

Nhưng ngoài miệng vẫn đáp:

- Dạ!

- Chớ tiết lộ vụ này ra ngoài.

- Vâng! Nhưng...

- Sao?

- Đệ tử bản môn có nhiều người tham gia cuộc chiến đấu này, e rằng khó mà bít kín được.

- Ta đã có cách an bài.

Cam Đường ngấm ngầm kinh hãi hỏi:

- An bài thế nào?

Tây Môn Tung nở một nụ cười nham hiểm đáp:

- Tuấn đệ! Ngươi với ta là chỗ chí thân, ta mới nói thật. Những kẻ tham dự cuộc chiến đêm qua trừ những tên bị chết rồi, số còn lại đại khái không đến ba chục tên.

Cách hay nhất là làm cho chúng vĩnh viễn không mở miệng được nữa.

- Ủa!

Cam Đường bất giác ớn lạnh xương sống. Bề ngoài ai dám bảo Tây Môn Tung là một kẻ dữ hơn sài lang, không còn chút nhân tính nào. Nếu không cần điều tra ra những vụ nghi án thì chàng đã phân thây hắn ra làm muôn đoạn rồi.

Cam Đường la lên một tiếng kinh hãi rồi giả vờ nói:

- Nếu vậy thì Thấu Ngọc Biệt Phủ không còn lực lượng phòng vệ nào nữa hay sao?

Tây Môn Tung thản nhiên đáp:

- Trong phủ còn hơn chục tên đệ tử thân tín cũng đủ bảo vệ rồi. Ta sẽ lấy thêm bọn đệ tử ở bảo ra thay thế dần dần. Tuấn đệ một đêm nhọc mệt nên đi nghỉ ngơi.

- Dạ! Ty tòa xin lui về.

Cam Đường đi ra rồi, Tây Môn Tung cùng Huỳnh Kiều Kiều lại nói chuyện với nhau một lúc nữa. Đoạn hắn cầm chuông rung.

Bốn tên võ sĩ áo gấm nghe tiếng chuông liền xuất hiện trước cửa sảnh đường. Tây Môn Tung trầm giọng nói:

- Bọn ngươi truyền lệnh của bản tòa cho toàn thể đệ tử trong phủ ăn cơm chiều rồi phải tập trung trong nhà mật thất số ba để chờ lệnh.

- Tuân lệnh dụ!

- Còn nữa! Bắt đầu từ giờ này không cho một người nào ra khỏi biệt phủ. Bao nhiêu đồn canh cũng gọi về hết. Bốn người các ngươi phải thay thế tuần phòng bên ngoài. Kẻ nào trái lệnh ra khỏi biệt phủ cứ hạ sát ngay. Còn việc cảnh bị trong phủ thì vẫn bố trí như trước.

- Dạ!

Bốn tên võ sĩ thi lễ rồi lui ra.

Ở dưới đường hầm sau viện có tất cả năm gian mật thất, gian số ba rộng nhất, bốn mặt đều ghép bằng những thanh sắt đúc. Phòng này rộng chừng nửa trượng. Cửa phòng cũng bằng thép đúc. Ai đã vào trong phòng thì chẳng khác gì ba ba chui ống.

Giữa khoảng giờ mùi và giờ thân, toàn thể đệ tử Ngọc Điệp Môn tụ tập cả trong phòng mật thất số ba. Đây là một mệnh lệnh trước nay chưa từng có, nên ai cũng kinh hãi không hiểu môn chủ có huấn thị gì nghiêm trọng, nhưng họ chẳng tài nào đoán ra được.

Cam Đường tuân lệnh qua lại trông nom các nẻo đường dưới hầm.

Giữa giờ thân, Tây Môn Tung đã xuất hiện bên ngoài nhà mật thất số ba. Các đệ tử theo lễ nghi im lặng chờ đợi.

Tây Môn Tung bình tĩnh nói:

- Bản tòa có hành động này là để khảo nghiệm các vị một phen. Hà đường chúa đâu?

Một hán tử bước ra khom lưng nói:

- Ty tòa đây!

- Bao nhiêu đệ tử đã tập trung vào đây hết chưa?

- Trừ những kẻ bị thương không hành động được còn thì ở đây cả rồi.

- Được lắm!

Tây Môn Tung bấm nút động cơ đánh choang một tiếng, cửa nhà mật thất đóng lại.

Tây Môn Tung mở cửa nhà mật thất số bốn. Chính tay hắn thắp cây đèn hạc đồng lên rồi chõ mỏ vào một lỗ nhỏ thông sang bên phòng số ba. Mỏ con hạc đồng phun khói ra.

Cam Đường thấy thế lông tóc đứng dựng cả lên, chàng nghĩ thầm:

- Tên thất phu này làm trò tập thể đồ sát rồi.

Chớp mắt, trong gian nhà mật thất số ba có tiếng đụng vào vách hay vào cửa.

Tình trạng bên trong khiến người không thể tưởng tượng được.

Cam Đường chân tay run lên nhưng chàng không thể ngăn trở hành động thảm hại vô nhân đạo của tên bất lương. Chàng muốn nhìn xem Tây Môn Tung tự đào lỗ chôn mình.

Chương 85 - Những Bí Mật Rùng Rợn Tại Thấu Ngọc Biệt Phủ

Thực ra Cam Đường cũng không có cách nào ngăn trở được hành vi của Tây Môn Tung. Những thủ đoạn của hắn mỗi ngày một rõ thêm. Hắn chính là Bạch Bào quái nhân mạo xưng Tử Thần. Hành động trước mắt này chưa phải là bằng chứng tối hậu để biểu thị cho thiên hạ biết là họ đã dùng tôn hiệu Võ Thánh để đeo vào người một tên ác ma ghê gớm và đó là một quái sự cực mỉa mai.

Nếu thân thế Tây Môn Tung quả đúng như vậy thì một lũ Tử Vong sứ giả bị hy sinh trong cuộc Sinh Tử đại hội cũng chỉ là một vụ tập thể đồ sát để bịt miệng.

Hành vi mất hết nhân tính của hắn thiệt là không tiền khoáng hậu.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, căn mật thất số ba yên lặng như tờ không còn một thanh âm gì nữa. Chẳng cần hỏi cũng biết rằng mấy chục đệ tử Ngọc Điệp Môn đã biến thành quỷ hết rồi.

Tây Môn Tung ra khỏi nhà mật thất số bốn, hắn khóa trái cửa lại rồi đánh ra một chưởng.

Cam Đường cùng mấy tên đệ tử thân tín ở trong đường hầm nghe tiếng chạy đến.

Tây Môn Tung vẻ mặt vẫn thản nhiên, hắn trỏ vào gian mật thất số ba nói:

- Huỳnh hộ pháp!

- Ty tòa đây!

- Hộ pháp phụ trách thu dọn căn phòng này.

- Xin tuân lệnh!

- Chờ một khắc nữa gian mật thất số ba sẽ được mở ra. Gian mật thất số năm có thể dùng làm nơi an trí những xác chết đó. Bây giờ hộ pháp hãy theo bản tòa!

Cam Đường đi theo Tây Môn Tung trong đường hầm tới tận đầu kia. Hắn nói rất khẽ để chỉ bảo chàng về cách mở đóng các căn mật thất rồi trở gót đi ra. Xem thế thì biết hắn đã coi Cam Đường là hạng nanh vuốt thân tín. Ngoài chàng ra, chắc cũng có mấy người biết được những bí mật trong nhà mật thất.

Cam Đường quay lại bảo một tên đệ tử thân tín:

- Các ngươi hãy ra ngoài cửa đường hầm chờ lệnh, bao giờ bản tòa kêu hãy vào.

- Xin tuân lệnh!

Cam Đường chờ bọn đệ tử Ngọc Điệp Môn đi xa rồi chàng mới lại mở cửa căn phòng số ba.

- Trời ơi!

Chàng bật lên tiếng la hoảng, toàn thân sởn gai ốc. Trong phòng những xác chết nằm ngổn ngang, người nào cũng áo quần rách mướp, da đứt thịt nát. Có người vỡ bụng lòi cả ruột gan ra ngoài. Thật là một tình trạng thê thảm không ai dám ngó tới. Xem chừng bọn này trước khi chết đã bị hơi độc làm cho nghẹt thở. Họ lăn lộn dãy dụa cấu xé cào gãi nên mới thành thảm trạng như vậy. Căn nhà bí mật số hai thì trống rỗng không có một vật gì. Chàng không hiểu Tây Môn Tung dùng nó để làm gì?

Căn nhà mật thất số bốn chứa toàn đồ hình cụ bày la liệt, mùi máu tanh xông ra cơ hồ nôn oẹ. Đúng đây là chỗ hành hình.

Trong nhà mật thất số năm, chính giữa đặt một tấm ván vuông chừng một trượng.

Cam Đường mở tấm ván lên thì bên dưới có một huyệt động tối om. Đó chính là Tây Môn Tung dùng để bỏ xác chết xuống.

Cam Đường khóa mấy căn mật thất lại rồi ra tận đầu đường hầm để coi căn nhà bí mật số một.

Lạ thay! Gian nhà này khác hẳn bốn gian kia. Chàng dùng phương pháp như trước để mở ra nhưng không được. Hiển nhiên trong gian nhà số một còn có điều bí mật gì đây, mà điều bí mật trong này Cam Đường nhất định tìm hiểu cho được.

Chàng làm hết mọi biện pháp mà vẫn không sao mở ra được.

Thời gian có hạn định, Cam Đường không thể loay hoay mãi với việc mở cửa căn nhà bí mật số một. Nhưng tính tò mò lại lên đến cực điểm làm cho chàng trán toát mồ hôi. Nếu bỏ qua lúc này thì không còn cơ hội nào nữa. Đột nhiên, chàng phát hiện trên nóc nhà có viên gạch vuông bằng đầu ngón tay lồi ra. Nếu chàng không có con mắt tinh nhuệ thì không tài nào phát giác ra được.

Chàng cảm thấy tinh thần phấn chấn. Liền nhảy lên dùng ngón tay ấn mạnh vào viên gạch đó.

Cách cách mấy tiếng vang lên.

Cửa gian mật thất mở ra.

Cam Đường đảo mắt nhìn một lượt, bất giác tâm thần chấn động. Chàng đứng thộn mặt ra, tim như ngừng đập.

Trong căn nhà này, trên chiếc giường cây một thiếu nữ ăn mặc cung trang ngồi đó. Áo xiêm xốc xếch, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi. Tuy nhiên tình trạng này cũng không làm giảm mất vẻ kiều diễm của nàng. Nàng chính là công chúa phái Đông Hải tên gọi Tôn Quỳnh Giao.

Tôn Quỳnh Giao sao lại bị giam trong gian bí mật này? Thiệt là một việc dù có nằm mơ Cam Đường cũng không tưởng tượng ra được. Chàng ngẩn người ra hồi lâu, khoa chân bước vào toan lên tiếng...

Tôn Quỳnh Giao đứng phắt dậy, mắt đầy vẻ oán độc hằn học hỏi:

- Ngươi là ai?

Cam Đường sực nhớ ra mình đã cải trang, nên nàng không nhận được. Chàng xúc động quá

người run lên bần bật. Chàng muốn nói mà không thốt nên lời.

Tôn Quỳnh Giao lại quát lên:

- Đồ ma quỷ! Ngươi định làm gì?

Cam Đường tiến lại hai bước cố gắng lên tiếng:

- Tôn cô nương! Cô nương...

- Đừng lại gần ta! Mi định làm chi vậy?

- Tại hạ... tại hạ...

Chàng không biết nói gì nữa.

Tôn Quỳnh Giao mắt hạnh tròn xoe. Nàng vung hai tay ra điểm vào huyệt "Toàn Cơ" của Cam Đường. Nàng điểm trúng nhưng chẳng có chút kình lực nào.

Cam Đường kinh hãi bất giác la lên:

- Cô nương mất hết công lực rồi ư?

Tôn Quỳnh Giao mặt xám như tro tàn, nàng lùi lại nép vào bên giường run lên nói:

- Mi... mi ra đi! Mi cút đi!

Cam Đường suy nghĩ một chút rồi trầm giọng hỏi:

- Tôn cô nương! Cô nương có nhận được Cam Đường chăng?

Tôn Quỳnh Giao mắt sáng lên, chiếu ra những tia kỳ dị. Cam Đường cũng trống ngực đập thình thình. Nàng hỏi:

- Y... làm sao?

- Tại hạ là bạn tay chân với y.

- Ồ! Các hạ... là ai?

- Tại hạ là Huỳnh Tuấn.

- Y có bình yên không?

Cam Đường trong lòng cảm kích vô cùng vì nàng đang ở trong vòng nguy hiểm chưa biết sống chết thế nào mà còn quan tâm đến sự an toàn của mình. Đó là một mối tình chân thật, tỏ ra nàng quý chàng hơn cả thân mình.

- Y bình yên lắm.

- Huỳnh huynh! Ta kêu như vậy được chăng?

- Dĩ nhiên là được.

- Huỳnh huynh đến đây làm chi?

- Tại hạ làm hộ pháp ở đây.

Tôn Quỳnh Giao giật nảy người lên kinh hãi hỏi:

- Huỳnh huynh là hộ pháp Ngọc Điệp Môn ư?

- Phải rồi! Xin cô nương đừng nghi ngại chi hết. Tình bạn bè với địa vị của tại hạ không liên quan gì với nhau. Tại sao Tôn cô nương bị cầm tù ở đây?

- Bị Tây Môn Tung bắt đem về.

- Mục đích của đối phương thế nào?

- Ta cũng không biết.

- Việc này xảy ra từ bao giờ?

- Trong vòng mười bữa nay?

- Tây Môn Tung đã tỏ ý gì chưa?

- Không! Sao Huỳnh huynh lại nhận biết ta?

- Cái đó... tại hạ căn cứ vào lời Cam Đường mô tả hình dạng và cách ăn mặc cùng tư dung tuyệt thế. Tại hạ mạo muội đoán càn không ngờ đúng thật.

- Thực thế ư?

- Tại hạ nói dối cô nương làm chi?

Tôn Quỳnh Giao tươi cười nói:

- Y có biết ta mất tích chưa?

- Có khi y chưa biết.

Tôn Quỳnh Giao biến sắc, buồn rầu thở dài nói:

- Y không biết càng hay.

Cam Đường động tâm hỏi:

- Tại sao vậy?

- Y... vốn không yêu ta.

- Cô nương nghĩ thế là sai.

- Huỳnh huynh căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Cam Đường thộn mặt ra một lúc rồi đáp:

- Vì y thường nhắc tới cô nương. Y còn bảo cô nương là người đẹp nhất trong những người mà y đã gặp. Hơn nữa y chịu ơn cô nương mấy lần giúp sức.

Tôn Quỳnh Giao buồn bã nói:

- Dĩ nhiên ta tin lời Huỳnh huynh, nhưng ta biết y chỉ yêu một người là biểu thư y.

- Điều đó... xin thứ cho tại hạ không dám nói vào.

- Huỳnh huynh đến đây để làm chi?

Câu nói này thức tỉnh Cam Đường. Chàng muốn cứu nàng ra thực chẳng khó gì, nhưng làm như vậy hỏng cả đại cuộc.

Chàng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên vào đây. Xin cô nương dằn lòng chờ mấy bữa. Thế nào tại hạ cũng nghĩ cách đưa cô nương thoát hiểm. Bây giờ tại hạ xin tạm biệt.

Tôn Quỳnh Giao im lặng không nói gì.

Cam Đường ra khỏi nhà mật thất. Chàng đóng cửa lại đứng nhìn một lát rồi mới cất bước sang gian phòng bí mật số ba.

Chàng mở cửa ra rồi cất tiếng gọi.

Mấy tên đệ tử thân tín của Tây Môn Tung chờ ở ngoài cửa đường hầm nghe tiếng chạy vào.

Cam Đường chỉ huy chúng khuân những xác chết liệng xuống hầm trong căn nhà mật thất số năm.

Căn nhà số ba và số năm quét nước sạch sẽ, rồi ai nấy trở ra khỏi đường hầm.

Cam Đường lòng nặng đá đeo, ăn ngủ không yên. Chàng nghĩ cách cứu Tôn Quỳnh Giao ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Chàng liền đem vụ này bàn với Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ, hiện giả trang làm Bảo Kính Phu Nhân.

Theo lời phán đoán của Trình Kỳ thì mục đích của Tây Môn Tung bắt Tôn Quỳnh Giao chỉ là để khi nào cần đến sẽ đưa ra uy hiếp Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa. Nếu lời đoán của bà mà đúng thì hiện thời Tôn Quỳnh Giao vẫn được bình yên. Công việc nên làm ngay là tìm cách thông tri cho đệ tử phái Đông Hải không nên nhắm mắt làm liều, một mặt liên lạc với Nam Cung trưởng lão, chờ khi nào Tây Môn Tung rời khỏi Thấu Ngọc Biệt Phủ sẽ bắt đầu hành động.

Cam Đường đồng ý làm theo cách ấy và đã giảm bớt đôi phần khẩn trương.

Hai hôm sau, mấy chục tên đệ tử Ngọc Điệp Môn được điều động từ Ngọc Điệp Bảo đến Thấu Ngọc Biệt Phủ.

Sau hôm đó, Tây Môn Tung rời biệt phủ đến Võ Minh đặt tại Ngọc Điệp Bảo để bàn việc.

Cam Đường và Huỳnh Kiều Kiều đưa Tây Môn Tung đi rồi quay về sảnh đường ngồi chơi.

Cam Đường ngẫu nhiên hỏi:

- Thư thư! Tiểu đệ có điều không hiểu.

- Điều chi?

- Tại sao thư phu lại muốn giết gã thiếu niên họ Cam?

- Điều đó hiền đệ bất tất biết làm chi.

- Vì tiểu đệ đã giết gã nên mới hỏi cho biết.

- Đó là nhổ cỏ phải trừ gốc.

Cam Đường tâm thần chấn động, nhưng vẫn thản nhiên hỏi:

- Nhổ cỏ trừ gốc là thế nào?

- Ta đã bảo hiền đệ chẳng nên hỏi chuyện đó làm chi mà.

- Tiểu đệ muốn biết.

- Thôi, bây giờ mình nói chuyện khác.

- Đã là chỗ thư đệ, thư thư chẳng nên giữ bí mật điều chi...

- Tuấn đệ! Có nhiều việc Tuấn đệ không biết hay hơn là biết.

- Tiểu đệ có phải là đứa con nít đâu!

Huỳnh Kiều Kiều vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Cam Đường hỏi:

- Ngươi nhất định muốn biết ư?

- Đúng thế.

- Ta mới cho Tuấn đệ hay, nếu thư phu không giết Cam Đường thì Cam Đường sẽ giết y.

- Tiểu đệ muốn biết nguyên nhân.

- Ta cũng chỉ biết thế thôi.

Cam Đường biết rõ mụ muốn từ khước nhưng cũng không tiện hỏi vặn, vì chàng sợ đối phương sinh lòng nghi hoặc thì thật hỏng bét. Chàng giả mạo Huỳnh Tuấn là đã tính kỹ không thể nào đối phương biết được chuyện đã qua.

Nguyên vụ này xảy ra từ lúc Huỳnh Tuấn còn là một đứa con nít. Ngày ấy Nam Cung trưởng lão vô tình gặp cha con Huỳnh Tuấn bị mắc nạn đao kiếm. Phụ thân Huỳnh Kiều Kiều lúc lâm tử có thổ lộ là y còn đứa con gái được cứu thoát đem đi. Đồng thời y còn nói cả hai chị em cùng có một nốt ruồi trên cánh tay. Không ngờ sau hai mươi năm, đến ngày nay lại dùng được việc.

Cam Đường làm bộ thừ mặt ra suy nghĩ rồi gật đầu.

Giữa lúc ấy, một tên võ sĩ áo đen chạy vào hậu viện hoảng hốt nói:

- Bẩm phó môn chủ! Có người muốn yết kiến môn chủ.

Huỳnh Kiều Kiều biến sắc hỏi:

- Ai vậy?

- Người đó tự xưng là Thanh Y Kiếm Khách.

- Được rồi! Ngươi hãy lui ra.

Cam Đường trước đã yêu cầu Thanh Y Kiếm Khách tạm ẩn nhẫn để chàng hành động. Chẳng ngờ lão không nhẫn nại được lại tìm đến đây. Vụ này khó mà ứng phó cho trôi chảy.

Huỳnh Kiều Kiều nói:

- Chúng ta thử ra coi.

Ngoài cổng, mấy chục tên võ sĩ vây quanh lấy người mới đến. Bốn tên võ sĩ áo gấm đứng thành hàng chữ nhất đón đầu.

Thanh Y Kiếm Khách đứng nghiêm trang như pho tượng đá.

Huỳnh Kiều Kiều và Cam Đường vượt mọi người tiến ra.

Huỳnh Kiều Kiều lên tiếng hỏi:

- Các hạ là Thanh Y Kiếm Khách phải không?

- Chính thị!

- Các hạ đến đây có việc chi?

- Kiếm Tây Môn Tung để đòi nợ cũ.

- Y về Ngọc Điệp Bảo từ trưa hôm qua rồi. Các hạ tới đó mà tìm y.

- Với địa vị ngày nay, Tây Môn Tung còn sợ ai mà không dám ra mặt?

Thanh Y Kiếm Khách nói rồi trở gót toan đi...

Đột nhiên một tiếng quát vọng ra.

- Tư Đồ Vọng! Khoan rồi hãy đi!

Thanh Y Kiếm Khách dừng chân lại hỏi:

- Ngươi là ai?

Người vừa quát rõ ràng là Bảo Kính Phu Nhân giả, tức Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ.

Cam Đường ngấm ngầm kinh hãi. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ giữa Tư Đồ Vọng cùng Trình Kỳ đã có chuyện với nhau?

Trình Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Tư Đồ Vọng! Ngươi còn chưa chết ư?

Thanh Y Kiếm Khách rất là nghi hoặc, vì lão chưa gặp mụ già tóc bạc này bao giờ.

Lão nhìn mụ một lúc nghĩ mãi không biết là ai, liền hỏi lại:

- Ngươi là ai? Ta không nhận ra.

- Lão thân nhận ra ngươi là được rồi.

- Mụ muốn gì?

- Món nợ ngày trước phải thanh toán đi chứ?

- Nhưng mụ phải cho ta biết mụ là ai?

- Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện.

- Mụ muốn thế cũng được.

Trình Kỳ băng người đi như làn khói tỏa. Thanh Y Kiếm Khách vun vút theo sau.

Cam Đường nhìn Huỳnh Kiều Kiều nói:

- Tiểu đệ đi theo họ. Xin thư thư để ý phòng bị trong phủ, đừng cho ai rời khỏi cương vị. Tiểu đệ e còn nhiều chuyện rắc rối. Thư phu không ở nhà, thư thư cẩn thận cho.

Huỳnh Kiều Kiều ra vẻ quan thiết nói:

- Tuấn đệ! Thanh Y Kiếm Khách là một tay kiếm sĩ Phù Tang rất ghê gớm. Tuấn đệ phải cẩn thận.

- Thư thư cứ yên tâm.

Cam Đường nói xong băng mình rượt theo hai người. Chàng chạy một mạch được chừng năm dặm thì đuổi kịp hai người kia. Cả ba nối đuôi nhau biến vào một khu rừng rậm.

Cam Đường ẩn thân một chỗ không lộ diện.

Thanh Y Kiếm Khách cùng Trình Kỳ đứng đối diện nhau. Thanh Y Kiếm Khách hỏi:

- Mụ định chết thay cho Tây Môn Tung chăng?

Trình Kỳ mắt đỏ sọng lên, lạnh lùng hỏi:

- Tư Đồ Vọng! Nhị phu nhân xinh đẹp của ngươi đâu?

Thanh Y Kiếm Khách trợn mắt lên nói:

- Mụ hãy nói rõ thân thế đã.

- Ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta trước đi.

- Có phải mụ hỏi người vợ tục huyền của bản nhân là Tuân Lệ Khanh không?

- Chính phải.

- Y chết rồi!

- Chết rồi ư?

- Than ôi! Hồng nhan bạc mệnh... Ngươi là ai?

Trình Kỳ quay đi vuốt mặt bỏ mái tóc giả ra rồi quay lại hỏi:

- Ngươi nhận ra ta chưa?

- Trời ơi! Kỳ muội đấy ư?

Chương 86 - Thanh Y Khách Trùng Hội Hiền Thê

Trình Kỳ nét mặt xám hỏi:

- Phải rồi! Chính ta đây. Chắc ngươi lấy làm lạ là ta còn sống phải không?

Thanh Y Kiếm Khách run bần bật, nước mắt chạy quanh đáp:

- Kỳ muội! Không ngờ bữa nay chúng ta còn được gặp nhau.

Trình Kỳ cười lạt nói:

- Tư Đồ Vọng! Ngươi đừng khéo giả vờ nữa...

- Kỳ muội! Kỳ muội hiểu lầm rồi đó.

- Hừ! Hiểu lầm? Ta có chết thì ngươi và Tuân Lệ Khanh mới vừa lòng. Có đúng thế không?

- Hỡi ơi! Kỳ muội...

- Ta hỏi ngươi ngày trước đi chơi núi Thái Sơn, lúc ta bị Xú Diện Nhân Ma Lôi Thanh Sơn hất xuống núi, ngươi có tìm kiếm không?

- Có!

- Ta được trưởng lão Nam Cung Do phái Thiên Tuyệt cứu mạng. Sau đó năm ngày vẫn chẳng thấy bóng ngươi đâu. Nếu ta không may mà chết thật há chẳng xương phơi khe núi ư?

- Kỳ muội! Đúng thế! Sau đó năm ngày ta mới vào núi tìm kiếm...

- Ngươi đã thu liệm thi thể chưa?

- Hôm ấy ta cùng Sương nhi may mà thoát chết, nhưng cha con đều bị trọng thương. Ta sống hay chết cũng chẳng cần chi, nhưng Sương nhi thì sao? Kỳ muội bị hất xuống khe núi ta chắc là Kỳ muội đã gặp điều bất hạnh rồi, thì cần phải cứu người sống trước.

Trình Kỳ dường như đã nguôi giận. Mắt đỏ lên, mụ vội hỏi:

- Tiểu Sương đâu rồi?

- Y... đành phế bỏ rồi.

- Sao? Phế bỏ ư?

Cam Đường ngấm ngầm kinh hãi. Chàng không ngờ Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ lại là vợ nguyên phối của Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng. Người bị ngộ nạn ở Đông Hải mà chết té ra chỉ là vợ nhỏ của lão tên gọi Tuân Lệ Khanh. Còn lão nói Sương nhi thì chắc là Tư Đồ Sương không sai rồi. Tư Đồ Sương đã cứu mạng ta trong hang Đại Phật. Bây giờ lão lại nói nàng bị phế bỏ rồi là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ nàng lại gặp tai nạn gì chăng?

Thanh Y Kiếm Khách đáp bằng một giọng thê thảm:

- Câu chuyện dài lắm. Ngày ấy ta kiếm khắp cả dưới núi Quan Phong mà không thấy tông tích Kỳ muội đâu hết, ta chắc Kỳ muội bị thú rừng ăn thịt rồi. Ta đau đớn không muốn sống nữa. Nhưng ta lại nghĩ rằng có thể Kỳ muội được người cứu thoát, nên ta gửi Sương nhi cho Tuân Lệ Khanh giữ giùm. Ta lại len lỏi vào chốn giang hồ tìm kiếm mãi mất cả năm trời, đành là vô vọng...

- Thế rồi ngươi kết hôn với Tuân Lệ Khanh chứ gì?

- Đúng thế! Vì Sương nhi cần người trông nom, ta đành phải làm vậy.

- Ngươi nói nữa đi.

Thanh Y Kiếm Khách đem việc tỷ võ với Tây Môn Tung ở Thánh Thành bị thua.

Nhân vì vô ý gặp dịp Tây Môn Tung cùng Lục Tú Trinh thông gian rồi vợ con bị thế nào, ngộ nạn ở bể đông ra sao, lưu lạc trên đất Phù Tang thế nào kể hết lại một lượt.

Lão lại nói tiếp:

- Sương nhi vì cảm ơn cứu mạng mà tự nguyện theo hầu công chúa Tôn Quỳnh Giao. Mới đây bị một kẻ bịt mặt tập kích, Sương nhi thì bị phế bỏ hết công lực, may mà y thoát chết. Còn công chúa Tôn Quỳnh Giao thì không biết bị bắt đem đi đâu.

- Ta biết rồi.

- Kỳ muội biết gì?

- Hiện giờ ngươi chưa thể hiểu được. Có điều công chúa chắc không việc gì. Còn công lực Sương nhi nhất định khôi phục được.

- Kỳ muội...

Trình Kỳ quay lại nói:

- Mời thiếu chủ ra đây nói chuyện.

Cam Đường nhảy vọt ra.

Thanh Y Kiếm Khách ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu chủ! Thiếu chủ là ai vậy?

- Cam Đường!

- Ồ! Hiền điệt đấy ư?...

Cam Đường vì vụ đồng tiền cổ và cành kim phụng thoa, chưa gạn đục khơi trong được, nên đối với Thanh Y Kiếm Khách vẫn còn thành kiến. Chàng thi lễ nói:

- Thế thúc! Sao thế thúc lại đột nhiên hành động? Chúng ta đã có điều ước từ trước...

Thanh Y Kiếm Khách nghiến răng ngắt lời:

- Ta không thể nào nhẫn nại được.

- Bây giờ xin thế thúc hãy quay về, tiểu điệt còn đang điều tra vụ công án đó.

Trình Kỳ không hiểu liền hỏi:

- Thiếu chủ! Việc gì vậy?

Thanh Y Kiếm Khách tiếp lời:

- Để lát nữa ta sẽ giải thích cho Kỳ muội hay.

Trình Kỳ lườm Thanh Y Kiếm Khách một cái, rồi nhìn Cam Đường hỏi:

- Thiếu chủ! Thiếu chủ có biết Sương nhi không?

- Có.

- Sao không nói sớm cho ty tòa hay?

- Tại hạ mới gặp Tư Đồ cô nương. Đồng thời không ngờ cô với Trình viện chúa lại là...

- Xin tha thứ cho ty tòa đã lỡ lời.

- Viện chúa bất tất phải khiêm nhường.

- Ty tòa nóng muốn gặp mặt Sương nhi. Mẹ con ty tòa mà được gặp nhau chẳng khác nào tái thế tương phùng.

- Tại hạ xin chúc mừng vợ chồng mẹ con viện chúa được đoàn viên...

Trình Kỳ vẫn chưa hết giận, mụ nói:

- Mẫu nữ đoàn viên là việc đáng mừng, còn phu thê thì chưa chắc.

Cam Đường ngạc nhiên. Thanh Y Kiếm Khách nhăn mặt nói:

- Kỳ muội! Câu chuyện giữa chúng ta để sau này hãy nói.

Trình Kỳ ngẫm nghĩ một chút rồi quay lại hỏi Cam Đường:

- Thiếu chủ! Ty tòa tưởng đêm nay nên cứu công chúa ra đi.

- Đêm nay ư?

- Phải rồi!

Thanh Y Kiếm Khách trong lòng rất nghi hoặc, nhưng nín nhịn đã quen nên cũng không hỏi xen vào.

Cam Đường hỏi:

- Nên hành động thế nào?

Trình Kỳ nói nhỏ dặn chàng.

* * * Vừa trống canh một, ba bóng người nhảy vào Thấu Ngọc Biệt Phủ. Người đi đầu là Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng. Theo sau là hai gã trung niên hán tử mặt mũi cực kỳ xấu xa. Không cần nói cũng biết gã hán tử đó chính là Cam Đường và Trình Kỳ đã cải trang.

- Ai?

Bốn tên võ sĩ áo đen canh gác lên tiếng quát hỏi rồi xông ra.

Oẹ Oẹ! Mấy tiếng rú vang lên! Bốn tên kiếm sĩ áo đen chưa nhìn rõ mặt đã chết nhăn răng. Bọn Thanh Y Kiếm Khách ba người phá cổng mà vào.

Hiệu báo động nổi lên đinh tai. Những võ sĩ trong phủ vội vàng chạy ra thì ba người đã vào đến sân.

Tám tên võ sĩ áo xanh đến trước vây lấy ba người vào giữa. Còn những võ sĩ khác cũng lục tục đến nơi. Bọn võ sĩ trong biệt phủ kết thành hai vòng vây.

Phó môn chủ Huỳnh Kiều Kiều vọt vào giữa không trường. Mụ đảo mắt nhìn quanh rồi kinh hãi la lên:

- Tư Đồ Vọng!

Mụ thấy Thanh Y Kiếm Khách quay trở lại với hai tên thủ hạ mới đem đến. Còn Huỳnh Tuấn và Bảo Kính Phu Nhân lại không thấy đâu thì mụ cho là hai người đã bị nạn rồi. Mụ cả kinh thất sắc nói không ra tiếng.

Thanh Y Kiếm Khách quát vang như sấm:

- Huỳnh Kiều Kiều! Con đàn bà dâm ác ti tiện này đã cùng Tây Môn Tung kết làm gian đảng. Bữa nay mi phải trả nợ.

Huỳnh Kiều Kiều thét lên:

- Bắt lấy chúng.

Tám tên võ sĩ áo xanh đột nhiên xô vào. Huỳnh Kiều Kiều lui ra ngoài vòng.

Thanh Y Kiếm Khách tay cầm kiếm đứng vững như núi, trông oai phong lẫm liệt.

Cam Đường dùng phép truyền âm đặc biệt của bản môn bảo Trình Kỳ:

- Trình viện chúa! Coi giữ lấy Huỳnh Kiều Kiều, nhưng đừng giết mụ.

Hai gã trong tám tên võ sĩ áo xanh đã phát động thế công, múa tít hai thanh kiếm bổ xuống Thanh Y Kiếm Khách.

Cam Đường lạng người ra bên nhằm tên võ sĩ áo xanh phóng chưởng lên không nhanh như chớp.

Tiếng rú vang lên. Tên võ sĩ kia chưa kịp vung kiếm đã ngã lăn ra.

Bên cạnh gã này lại hai tiếng rú khác tiếp theo. Hai tên võ sĩ áo xanh nữa nằm lăn dưới đất vì

chiêu “Nghịch Bạt Khoái Trảm” của Thanh Y Kiếm Khách.

Bao nhiêu đệ tử Ngọc Điệp Môn thấy thế đều kinh hồn tán đởm.

Năm tên kiếm sĩ áo xanh vây lại liên thủ tấn công Thanh Y Kiếm Khách.

Trình Kỳ nhảy xổ vào Huỳnh Kiều Kiều. Cam Đường lướt người đi như bóng ma ra khỏi trùng vi chạy vào hậu viện. Hai tên đệ tử canh giữ cửa hầm chưa kịp nhìn rõ mặt đã bị chàng điểm vào tử huyệt.

Cam Đường đã thuộc đường lối trong nhà hầm bí mật, chàng chạy luôn đến gian mật thất số một.

Chàng vừa mở cửa phòng bất giác mắt trợn lên, miệng há hốc ra. Trong phòng chẳng có chi hết, Tôn Quỳnh Giao cũng không thấy đâu nữa.

Tôn Quỳnh Giao đã mất hết công lực thì không có lý nào nàng trốn thoát được.

Cũng không có lẽ nàng được người khác đến cứu, vì người ngoài ai mà biết được cách vào nhà mật thất. Chàng kết luận:

- Nàng đã bị Tây Môn Tung đem đi rồi.

Cam Đường nóng nảy vô cùng, vào cả bốn gian mật thất kia tìm cũng chẳng thấy đâu. Chàng đành quay trở ra tìm lại căn phòng số một mà cũng không thấy được một dấu vết gì khác. Chàng nghĩ thầm:

- Nếu Tôn Quỳnh Giao mà bị mất tích hay bị giết rồi thì suốt đời mình phải ôm hận. Mặt khác biết lấy gì trả lời phái Đông Hải vì mình đã báo tin ra ngoài là công chúa an toàn không có gì đáng lo ngại.

Cam Đường càng nghĩ càng bối rối trong lòng, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Đột nhiên, Cam Đường nhìn thấy trên vách có treo một thanh kiếm. Thanh kiếm này gói lại bằng mảnh vải chứ không có vỏ. Nửa chuôi kiếm lộ ra ngoài, chàng động tính hiếu kỳ cầm lấy thanh kiếm mở mảnh vải ra coi...

Bỗng chàng la lên một tiếng kinh hoảng:

- Tam Nhận quái kiếm!

Bất giác toàn thân chàng run lên. Bên tai chàng có tiếng vo vo, suýt nữa chàng ngã ra.

Tam Nhận quái kiếm là một vật của sư phụ Cửu Tà Ma Mẫu. Khắp trên thế gian chỉ có một thanh kiếm này. Ngày trước ở chân núi Thái Hàng phụ thân chàng đại chiến cùng Cửu Tà Ma Mẫu, Thủ Tà đã đánh mất thanh kiếm này. Ma Mẫu lúc lâm tử có dặn chàng tìm thanh quái kiếm đó chôn đi. Trong vụ huyết án Thánh Thành, thanh quái kiếm này cũng là di tích duy nhất để tìm ra hung thủ đã giết phụ thân chàng.

Chàng không ngờ hung thủ chân chính gây nên vụ huyết án Thánh Thành cũng là Tây Môn Tung. Vậy Tây Môn Tung đã dùng Tam Nhận quái kiếm hành hung đổ vạ cho người. Nó là một bằng chứng thiết yếu trong vụ huyết án này.

Cam Đường căm hận, dòng máu trong huyết quản tưởng chừng sôi lên sùng sục.

Trước mắt chàng hiện ra cảnh máu chảy thây phơi trong Thánh Thành mười một năm trước.

Chàng nhớ lại lời nói của Lục Tú Trinh lúc bị thảm tử:

"Mẹ con Phụng Hoàng Nữ chưa chết, ngươi đừng hòng trốn thoát..." quả nhiên ứng nghiệm. Chàng lẩm bẩm:

- Tây Môn Tung muốn hạ độc thủ để làm gì?

- Phải rồi! Hắn đã bị bại dưới tay phụ thân. Hắn lại muốn làm vua võ lâm thiên hạ. Việc đầu tiên của hắn là gây nên nỗi bất hòa giữa song thân mình. Hắn đặt Lục Tú Trinh làm nội tuyến. Hắn làm hại Thanh Y Kiếm Khách. Hắn dùng quái kiếm của Thủ Tà lưu lại thương tích trên di thể phụ thân mình để đánh lạc hướng con mắt võ lâm...

Tất cả bấy nhiêu hành vi đều là mưu sâu kế độc của hắn.

Cam Đường bất giác giận như điên lên, cầm thanh Tam Nhận quái kiếm chạy ra khỏi nhà hầm.

Ngoài sân, cuộc kịch chiến đã đến giai đoạn chót. Trên mặt đất nằm lăn mười mấy xác chết. Bọn thanh y võ sĩ chẳng một ai thoát. Thanh Y Kiếm Khách đã tra kiếm vào vỏ dường như không muốn giết nhiều kẻ vô tội. Chỉ còn Huỳnh Kiều Kiều giao thủ với Trình Kỳ. Huỳnh Kiều Kiều chỉ chống đỡ chớ không còn trả đòn được nữa. Mụ bị đánh đầu tóc rũ rượi, mặt trông như quỷ sứ. Mấy chục tên đệ tử Ngọc Điệp Môn kinh hãi quá đứng tụ lại với nhau để chờ vận mạng.

Cam Đường cầm kiếm chạy vào trường đấu. Cặp mắt chàng đỏ như lửa, mặt lại bôi thuốc dịch dung, trông dữ tợn như một vị hung thần.

Thanh Y Kiếm Khách kinh hãi hỏi:

- Công chúa đâu?

Cam Đường không trả lời, thét lớn:

- Chúng bay phải nạp mạng hết!

Chàng múa tít thanh quái kiếm nhảy xổ vào đám đông. Những tiếng rú thê thảm vang lên. Chân tay bị chặt đứt văng đi. Chỉ trong chớp mắt, mấy chục đệ tử Ngọc Điệp Môn không còn một tên nào sống sót.

Thanh Y Kiếm Khách cùng Trình Kỳ đều thộn mặt ra!

Huỳnh Kiều Kiều mặt xám tựa tro tàn, đứng trơ như xác chết.

Cam Đường nhảy xổ lại trước mặt Huỳnh Kiều Kiều, chàng dí mũi kiếm vào trước ngực mụ, run giọng hỏi:

- Huỳnh Kiều Kiều! Mi có nhận biết lưỡi kiếm này không?

Huỳnh Kiều Kiều run bần bật như người phát sốt, mụ líu lưỡi lại nói không ra tiếng.

Cam Đường gầm lên:

- Con dâm phụ này! Bản thiếu chủ hỏi câu gì phải nói cho thực. Chỉ nửa câu giả trá là ta xé xác mi ra đó!

- Ngươi... Ngươi là ai?...

- Là con Võ Thánh, là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt tên gọi Cam Đường.

- Ngươi... Là Cam Đường!

Huỳnh Kiều Kiều mặt không còn chút huyết sắc, hai chân cơ hồ không đứng vững.

Người mụ lảo đảo muốn té. Cặp môi anh đào xám xịt. Mồ hôi chảy ra ròng ròng.

Thanh Y Kiếm Khách và Trình Kỳ cũng tiến lại. Hai người đã đoán ra được vài phần.

Cam Đường run lên hỏi:

- Vụ huyết án Thánh Thành có bao nhiêu người tham dự?

Huỳnh Kiều Kiều cực kỳ kinh hãi loạng choạng lùi lại hai bước, cố gắng nói được hai chữ:

- Không... biết...

Cam Đường cũng tiến lên hai bước, mũi kiếm vẫn dí vào trước ngực mụ, chàng nghiến răng hỏi:

- Mi không chịu nói ư?

Huỳnh Kiều Kiều đột nhiên đâm liều, mụ cười lạt đáp:

- Ngươi tưởng ta nói ư? Dù ta chết cũng đừng hòng ta nói lấy nửa chữ.

Cam Đường giận như điên, mất cả lý trí, chàng gầm lên:

- Mi không nói thì rồi Tây Môn Tung cũng phải nói.

Chàng rung tay một cái...

Trình Kỳ vội la lên:

- Đừng giết mụ!

Nhưng đã chậm mất rồi. Tam Nhận quái kiếm đã đâm suốt qua trái tim Huỳnh Kiều Kiều. Sau một tiếng rú rùng rợn, mặt mụ trắng lợt rồi lại đỏ hồng, đỏ hồng rồi lại trắng lợt. Chân tay mụ giãy lên đành đạch. Hai mắt lồi ra.

Cam Đường rút kiếm né người đi. Máu tuôn ra như suối, xác chết ngã xuống đất.

Thanh Y Kiếm Khách mặt co rúm lại, lão hỏi:

- Hiền điệt! Tây Môn Tung là thủ phạm vụ huyết án Thánh Thành ư?

Cam Đường giơ cây Tam Nhận quái kiếm lên đáp:

- Đây là một yếu chứng.

- Lão thất phu chó má kia! Ta không chẻ xương hắn ra được thì thề chẳng làm người nữa.

Trình Kỳ buồn rầu nói:

- Thiếu chủ! Giả tỷ Huỳnh Kiều Kiều còn sống thì ty tòa sẽ có biện pháp khiến mụ phải nói ra sự thực. Đáng tiếc là...

Cam Đường như người điên, nghiến răng ngắt lời:

- Để lão tặc Tây Môn Tung tự miệng nói ra.

- Đông Hải Tôn công chúa ở đâu?

- Nàng không ở trong mật thất nữa rồi.

- Mười phần thì chắc đến chín là Tây Môn Tung đem nàng tới Ngọc Điệp Bảo.

Hắn biết Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa thế nào cũng đến kiếm hắn. Hắn dùng Tôn Quỳnh Giao để uy hiếp mụ.

- Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa chưa gặp qua Tôn điệt nữ là Tôn Quỳnh Giao thì chưa chắc đã ăn thua gì.

- Chưởng môn nhân phái Đông Hải là Tôn Cảnh Thái đã vào Trung Nguyên rồi.

Cam Đường ồ lên một tiếng rồi cương quyết nói:

- Chúng ta phải đi Ngọc Điệp Bảo ngay.

- Đệ lật mặt nạ của hắn ra ư?

- Phải rồi! Tại hạ muốn giết hết cả bọn chúng, đặng tế Thánh Mộ để an ủi vong linh người đã chết.

- Còn vụ công án kẻ đã mạo xưng Tử Thần để tàn sát đồng bào thì sao?

- Đã đến lúc hắn chẳng thể không thừa nhận được nữa.

- Vậy chúng ta đi luôn. Theo ngu kiến của ty tòa thì chúng ta vẫn cải trang thế này mà đi đặng tùy cơ ứng biến. Đồng thời thông báo cho Nam Cung trưởng lão hay...

- Tại hạ lại muốn độc lực báo thù.

- Nếu gặp tình trạng hắn không phải là Bạch Bào quái nhân thì sao?

- Không cần! Tại hạ không thể chờ được nữa.

Ngọn lửa bừng cháy, biến Thấu Ngọc Biệt Phủ thành biển lửa.

Cam Đường cùng Trình Kỳ cải trang làm Huỳnh Tuấn và Bảo Kính Phu Nhân.

Thanh Y Kiếm Khách cũng đeo mặt nạ. Ba người đang đêm chạy thẳng về Ngọc Điệp Bảo.

Dọc đường, Trình Kỳ đã dùng ám hiệu để liên lạc cho đệ tử truyền tin đi.

Ngày thứ ba vào khoảng giờ ngọ, ba người đến trước bảo. Nơi đây hiện diễn ra một tình trạng khiến cho ai cũng phải kinh hãi.

Số là Ngọc Điệp Bảo đã bị bao vây trùng trùng điệp điệp. Qúa nửa là võ sĩ Đông Hải. Ba người vừa xuất hiện thì một võ sĩ trung niên lực lưỡng mình mặc áo gấm lập tức tiến lại. Cam Đường thấy gã này quen quen, chàng nhận ra gã là vệ đội trưởng Ân Bình phái Đông Hải, liền cất tiếng gọi:

- Ân lãnh đội! Lâu nay mới lại được gặp.

Ân Bình đảo mắt nhìn chàng hỏi:

- Ông bạn là ai?

- Tại hạ họ Cam. Tại hạ đã được gặp các hạ Ở dưới nhà hầm tòa phế viên.

Ân Bình vẫn ngơ ngác.

Cam Đường nói tiếp:

- Tại hạ thay đổi hình dạng.

Lúc ấy có mấy tên áo đen chạy lại. Một tên ghé vào tai Ân Bình nói nhỏ mấy tiếng. Ân Bình liền nghiêng người đi, xòe tay ra mời:

- Xin thiếu chủ tiến vào.

- Trong bảo phát sinh chuyện gì vậy?

Gã áo đen tiến lên thi lễ đáp:

- Bẩm thiếu chủ! Đệ tử là Chung Tử Lương dưới trướng Thần Võ viện. Nam Cung trưởng lão cùng các vị đều ở trong bảo.

Chương 87 - Xót Biệt Ly Thục Nữ Rơi Châu

Cam Đường biết ngay là đã có chuyện khác lạ, chàng không kịp hỏi nguyên nhân, quay lại nói với Trình Kỳ:

- Chúng ta vào đi!

Hai người qua cổng thì thấy kẻ chết người bị thương nằm ngổn ngang, ngoài ra không có chi cả. Xem chừng trong bảo vừa trải qua một trận kịch chiến.

Cam Đường ruột nóng như lửa. Chàng sợ biến cố này có ảnh hưởng đến sự báo thù của mình.

Trong bảo yên lặng như tờ.

Trình Kỳ trước đã hóa trang làm Bán Diện Nhân Hình Đường đường chúa trong bảo, nên cách bố trí ở đây mụ đã biết hết. Tuy trong bảo có đặt một thượng cổ kỳ trận cũng không cản trở được mụ.

Trên diễn võ trường chỉ thấy người vây đông đặc có đến hàng trăm.

Một người to lớn tiến ra nghinh tiếp. Lão chính là thủ tòa trưởng lão Nam Cung Do của phái Thiên Tuyệt. Mồ hôi đầm đìa lão lật đật chạy lại ghé vào tai Cam Đường nói nhỏ một hồi.

Cam Đường nhăn mặt chau mày, vừa nghe vừa gật đầu. Chàng rẽ vòng vây tiến vào giữa trường.

Trong trường một tình trạng kinh người diễn ra.

Tây Môn Tung vẻ mặt hung ác đến cực điểm. Tay hắn nắm giữ một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, mình mặc cung trang màu vàng. Nàng chính là Tôn Quỳnh Giao. Vẻ mặt nàng rất thê thảm. Cặp mắt chiếu ra những tia oán độc kinh người.

Đứng đối diện với Tây Môn Tung có ba người. Một là mụ già tóc bạc mặt mũi hung dữ, chính là Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa, vợ Tử Thần.

Phía sau mụ về mé bên trái là một lão già tuổi ngoại ngũ tuần, ăn vận theo lối vương giả. Lão đầu đội mũ, mình mặc áo bào. Chắc là chưởng môn phái Đông Hải tên gọi Tôn Cảnh Thái. Còn mé hữu là một gã áo trắng. Cam Đường vừa đảo mắt nhìn vào mặt gã bất giác giật mình. Gã chính là võ sĩ trung niên mà Thập Ngũ muội kêu bằng tứ ca.

Âm Ty Công Chúa lúc này vẻ mặt càng hung dữ khiến người trông thấy không rét mà run.

Lão già ăn mặc theo lối vương giả nghiến răng lớn tiếng:

- Tây Môn Tung! Nếu tệ cô mẫu không giết mi thì mi cũng bị các bạn võ lâm đồng đạo ở Trung Nguyên trừng trị.

Âm Ty Công Chúa tóc bạc tung bay, quát hỏi:

- Mi có buông người ra hay không thì bảo?

Tây Môn Tung đáp bằng một giọng âm trầm:

- Không được đâu.

Cam Đường lại đảo mắt nhìn xuống đất thì thấy mười mấy xác chết, quá nửa là võ sĩ áo gấm. Đại biểu các môn phái đóng ở Võ Minh và đệ tử các môn phái đa số là người phái Thiên Tuyệt và phái Đông Hải. Ai nấy đều lộ vẻ căm phẫn, trợn mắt nghiến răng.

Cam Đường từ từ cất bước đi vào trong trường.

Bốn mặt nổi lên những tiếng quát hỏi:

- Ai?

Âm Ty Công Chúa đảo mắt nhìn lại, lớn tiếng:

- Không được cử động!

Tây Môn Tung đưa mắt nhìn Cam Đường, mặt hắn hơi rung động.

Lúc này ở trong mắt Tây Môn Tung, Cam Đường vẫn là Huỳnh Tuấn. Chàng nghe Nam Cung Do bày kế vừa quát vừa liệng mình lại đứng sau Tây Môn Tung.

Tiếng quát như sấm. Quần hùng cũng tưởng Cam Đường là nanh vuốt của Tây Môn Tung.

Cam Đường trầm giọng nói:

- Môn chủ! Môn chủ đưa người cho ty tòa.

Tây Môn Tung lắc đầu đáp:

- Không được! Ngươi không kiềm chế nổi thị.

- Ty tòa cầm chắc là giữ được.

- Không! Ngươi hãy nghe bản tòa đây. Bây giờ ngươi tìm cách tiến vào diễn võ sảnh, rung chuyển cái chân trái chiếc án dài.

- Được rồi!

Chàng vừa đáp vừa phóng chưởng ra một cách đột ngột. Khi nào Tây Môn Tung lại nghĩ tới chàng hạ thủ đánh mình. Dù công lực hắn cao đến đâu, nhưng bị đột kích một cách bất thình lình không kịp phòng bị, hơn nữa bản lãnh Cam Đường lại cao hơn hắn một bậc thì hắn còn ứng biến thế nào được?

Tây Môn Tung rên lên một tiếng. Cánh tay nắm giữ Tôn Quỳnh Giao suýt bị gãy rời. Hắn vừa lỏng tay ra, Cam Đường nhanh như chớp giật được Tôn Quỳnh Giao lại.

Biến diễn đột ngột này khiến cho toàn trường nhốn nháo cả lên.

Cam Đường ôm Tôn Quỳnh Giao lùi lại mấy thước.

Tây Môn Tung gầm lên:

- Huỳnh Tuấn! Ngươi...

Cam Đường cúi đầu xuống, vuốt bỏ thuốc dịch dung rồi ngẩng lên hỏi:

- Tây Môn Tung! Ngươi thử nhìn lại xem ta là ai?

Toàn trường la hoảng:

- Úi chao!

Tây Môn Tung mặt xám như tro tàn, da mặt hắn co rúm lại. Hắn hằn học nói:

- Thằng lỏi! Té ra là mi...

Cam Đường ngửa mặt lên trời cười rộ, nói:

- Phải rồi! Chính ta... ta là Cam Đường, đứa con mồ côi của Võ Thánh Cam Kính Nghiêu.

Dứt lời, chàng đem Tôn Quỳnh Giao trao cho phụ thân nàng là Đông Hải chưởng môn Tôn Cảnh Thái. Đoạn chàng quay lại đứng trước mặt Tây Môn Tung cách chừng tám thước. Chàng rung tay một cái. Thanh Tam Nhận quái kiếm từ trong tay áo thò ra.

Chàng lớn tiếng quát:

- Lão tặc! Mi có nhận được vật này không?

Tây Môn Tung lùi lại ba bốn bước liền. Mặt hắn co rúm rất khó coi.

Thanh Tam Nhận quái kiếm vừa xuất hiện, mọi người đều nhốn nháo cả lên.

Những tay cao thủ các môn phái tiến cả vào giữa trường.

Nam Cung Do quát lên:

- Các vị hãy đứng yên, đừng làm huyên náo.

Tiếng quát của lão chẳng khác chi sét đánh. Toàn trường đột nhiên im lặng.

Nam Cung Do lại nói tiếp:

- Tiểu lão là Nam Cung Do, chưởng viện trưởng lão phái Thiên Tuyệt. Trước đây lão phu được các vị trên chốn giang hồ quá yêu tặng cho cái ngoại hiệu là Vô Danh lão nhân. Hôm nay lão phu phải trình bày rõ cho các vị biết.

Toàn trường lại một phen huyên náo. Tiếng tăm Vô Danh lão nhân trên chốn giang hồ ai ai cũng biết nhưng không rõ lai lịch. Bây giờ lão tiết lộ thân thế, chẳng ai là không kinh ngạc.

Nam Cung trưởng lão ngừng lại một chút, rồi trỏ tay vào mặt Tây Môn Tung nói tiếp:

- Đệ nhị Tử Thần đây là hung thủ vụ huyết án Thánh Thành. Hiện giờ có cả người nối dõi Võ Thánh là Cam Đường. Chàng lại là người thừa kế chức chưởng môn tệ phái. Chàng sắp ra mặt thanh toán vụ công án đó. Xin các vị đồng đạo hãy nhẫn nại chờ một chút.

Quần hùng nổi lên một trận hoan hô ầm ĩ để tỏ lòng sùng kính Võ Thánh Cam Kính Nghiêu ngày trước.

Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa lạnh lùng quát lên:

- Bất luận gã lã Võ Thánh, lão thân cũng phải giết gã! Các vị hãy tránh ra!

Đệ nhị Tử Thần là do Âm Ty Công Chúa tạo nên, vậy mụ chính là chủ hung. Ai cũng biết bản lãnh mụ không vừa nên chẳng một người nào dám đứng ra chống đối.

Trước khi Cam Đường xuất hiện, quần hùng đã có ý nhờ tay mụ trừ khử Tây Môn Tung, rồi sẽ tìm cách đối phó với mụ sau. Bây giờ nghe mụ la ó, ai cũng nhìn mụ bằng cặp mắt phẫn nộ. Lúc này Tôn Quỳnh Giao đứng bên phụ thân, ngây ngất nhìn Cam Đường.

Nàng nghe Cô Tổ Mẫu nói vậy, khẽ rỉ tai:

- Cô Tổ Mẫu! Cô Tổ Mẫu không nên xuất đầu.

Âm Ty Công Chúa gắt lên:

- Con nha đầu này! Ai cho mi lẻo mép?

Cam Đường day lại nhìn Âm Ty Công Chúa, chàng nói:

- Món nợ mấy trăm nhân mạng của các phái võ Trung Nguyên mụ cũng phải gánh vác một nửa.

Âm Ty Công Chúa bật tiếng cười quái gở hỏi:

- Tiểu tử! Lão thân nể mặt mi vừa cứu cho điệt Tôn nữ, nên tha mạng mi một phen. Mi tránh ra đi!

Cam Đường đằng hắng một tiếng, rồi nói:

- Bản thiếu chủ phải lấy chính nghĩa võ lâm làm trọng, không thể tha mụ được.

- Mi là đứa con nít không biết trời cao đất dày, dám mở miệng nói càn.

Nam Cung trưởng lão la lên:

- Chú ý!

Cam Đường còn đang ngơ ngác, một luồng kình phong quái dị và mãnh liệt đã đẩy chàng lùi ra ba bước.

Âm Ty Công Chúa quát lên:

- Mi muốn trốn chăng?

Mụ băng mình đi rượt theo nhanh như gió.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Tây Môn Tung đã phá vòng vây chạy trốn.

Cam Đường phản ứng cực kỳ thần tốc, chàng vọt người lên không đuổi theo.

Toàn trường lại nhốn nháo.

Nam Cung Do đột nhiên tỉnh ngộ, lão vận khí vào huyệt Đan Điền rồi quát lên:

- Phải tránh cho mau! Có chất nổ đó!

Tiếng quát này quả nhiên có hiệu lực. Bao nhiêu tay cao thủ có mặt tại trường đều hấp tấp chạy ra khỏi võ trường.

Sầm, sầm! Mấy tiếng nổ như trời long đất lở vang lên. Khói lửa mù mịt, đá chạy cát bay. Tiếng la ó cùng tiếng kêu gào nổi lên một lúc.

Chỉ trong khoảnh khắc, võ trường đã thay đổi một bộ mặt khác. Những tay cao thủ chạy chậm một chút là bị thương hay bị chết tan xác. Số người bị tử thương có đến hơn trăm. Những ai thoát nạn đều đứng trơ như phỗng đá. Tây Môn Tung chạy biến mất rồi.

Âm Ty Công Chúa cùng Cam Đường lại quay về diễn võ trường. Những cao thủ các môn phái lại vây quanh họ.

Cam Đường nhìn những xác chết tàn tạ, chàng run lên nói với Âm Ty Công Chúa:

- Nữ ma! Bây giờ ta phải giết mụ. Chỉ có máu của mụ mới chuộc được tội lỗi.

Âm Ty Công Chúa cười lên the thé, mụ nói:

- Lão thân cũng định giết mi đây. Nếu không làm cho máu chảy khắp Trung Nguyên thì vợ Tử Thần uổng phí một đời.

Câu nói sặc mùi máu tanh tự miệng Âm Ty Công Chúa thốt ra, khiến người nghe ớn da gà. Cam Đường cầm thanh Tam Nhận quái kiếm giơ lên...

Bất thình lình, một bóng người nhảy vào trong trường.

Cam Đường giật mình kinh hãi, chàng đưa mắt nhìn ra thì thấy một lão già tóc bạc, mình mặc áo vải vàng, tay cầm cây long đầu quái trượng. Mặt lão đầy vẻ phẫn nộ.

Lão chính là Thần Y Vũ Văn Tùng, trưởng lão phái Kỳ Môn. Mới đây lão đã vô tình đem y thuật kỳ diệu của bản môn chữa cho cặp mắt Âm Ty Công Chúa sáng lại. Lúc lão hối hận thì đã muộn rồi.

Âm Ty Công Chúa lạnh lùng nói:

- Tiểu lão nhi! Lúc ở trên đầu núi Điệp Thạch, lão đã nói là không giết ngươi, vậy ngươi đừng đến đây tìm cái chết nữa.

Thần Y Vũ Văn Tùng ngước mắt lên nhìn Cam Đường, lão nói:

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp hãy tạm lui ra để lão phu nói mấy câu với mụ đã.

Cam Đường ra chiều khó nghĩ, hỏi lại:

- Vũ Văn tiền bối! Chẳng lẽ tiền bối còn hy vọng cảm hóa được mụ?

- Xin thiếu hiệp hãy tạm lui.

Câu nói nghiêm nghị vô cùng. Cam Đường đành lui ra xa hơn trượng.

Thần Y Vũ Văn Tùng day lại nói với Âm Ty Công Chúa:

- Lão phu không thể làm tội nhân của võ lâm được. Bữa nay trước mặt đồng đạo khắp thiên hạ, lão phu phải hoàn tất vụ này.

Âm Ty Công Chúa thản nhiên hỏi lại:

- Lão định làm gì bây giờ?

Thần Y Vũ Văn Tùng từ từ tiến gần thêm mấy bước, lão nói:

- Lão phu có mấy lời nói thẳng.

- Thế thì hay lắm! Bình sinh lão thân không bao giờ được nghe những lời trung cáo. Vậy ngươi nói đi.

Thần Y Vũ Văn Tung lại tiến thêm mấy bước nữa. Hai bên cách nhau chừng năm trượng. Lão nói:

- Xưa nay không bao giờ tà thắng được chính.

- Ồ! Còn gì nữa không?

- Giết người thì người sẽ giết mình.

- Tiểu lão nhi! Phải chăng ngươi muốn bảo lão thân tội nghiệt đã nhiều nên quay về sám hối.

- Bây giờ mụ có quay về thì cũng chậm mất rồi.

- Vậy thì làm sao?

Sầm! Một tiếng nổ rùng rợn làm toàn trường ai cũng kinh hãi. Trên mặt đất chỉ còn lại một thi thể tan nát, máu thịt bầy nhầy, gan ruột bê bết.

Thần Y Vũ Văn Tùng vì đã lầm lỗi nên tự tuẫn thân. Hiển nhiên lão đã định bụng từ trước là cùng chết với nữ ma.

Cam Đường run lên bần bật Đông Hải chưởng môn Tôn Cảnh Thái nhảy xổ vào trong trường. Bao nhiêu võ sĩ cũng ùa vào theo. Tôn Cảnh Thái đảo mắt nhìn những tay cao thủ võ lâm ở Trung Nguyên bằng con mắt thù hận. Cứ tình hình này thì khó lòng tránh khỏi một cuộc phân tranh giữa phái Đông Hải và các phái võ ở Trung Nguyên.

Cam Đường đã biết trước liền tiến lên chắp tay nói:

- Tôn môn chủ! Tại hạ có một lời muốn trình bày.

Tôn Cảnh Thái hững hờ đáp:

- Bản tòa muốn nghe đây.

- Qúy cô phụ mẫu đã hai phen gây nên huyết kiếp cho võ lâm đồng đạo Trung Nguyên. Những tay cao thủ bị hại có đến hàng ngàn. Điểm này Tôn môn chủ đã biết rõ rồi. Nhưng các anh em đồng đạo Trung Nguyên không oán hận gì đến quý môn phái, vì những người bị chết đó đều vì vấn đề cá nhân. Tại hạ tưởng vụ này nên thu xếp cho yên là phải.

Tôn Cảnh Thái ngẩn người ra một lúc rồi lượm lấy những mảnh xác của Âm Ty Công Chúa và nửa cái đầu lâu còn lại. Lão xé áo bọc lại, đoạn vẫy tay nói:

- Đệ tử bản môn lập tức rút lui để về ngay Đông Hải.

Bọn đệ tử phái Đông Hải nghe lệnh truyền lục tục đi ra.

Một bóng người nhỏ nhắn vẻ mặt buồn rầu xuất hiện. Nàng chính là Tôn Quỳnh Giao.

Cam Đường vừa chạm vào ánh mắt của nàng thì dường như có một luồng điện chạy khắp trong người làm chàng run lên. Nhất là cặp mắt ai oán của nàng khiến cho chàng không bao giờ quên được. Nàng hỏi:

- Thiếu hiệp! Từ đây góc biển chân trời, thiếu hiệp có nhớ đến ta nữa không?

Mỗi một lời là một ngọn roi đánh vào trái tim Cam Đường. Chàng muốn nói, muốn nói nhiều lắm, nhưng không biết nói từ đâu nên không thốt ra miệng được câu nào.

Tôn Quỳnh Giao lại mở miệng, nàng nói bằng một giọng thê thảm hơn:

- Thiếu hiệp! Ly biệt nhau từ đây. Trừ trong giấc mơ còn ngoài ra không bao giờ ta được nhìn thấy thiếu hiệp nữa.

Dứt lời, nàng xoay lưng lại cất bước, châu lệ nhỏ xuống ròng ròng.

Tôn Cảnh Thái nhìn Cam Đường giơ tay lên nói:

- Cam thiếu hiệp! Tiểu nữ đem lòng thương yêu thiếu hiệp bản tòa cũng biết vậy, nhưng nhận thấy không thể miễn cưỡng được. Bản tòa chỉ có một mình y là gái, còn phải giữ hương khói cho môn phái, nên bản tòa đã nghiêm lệnh cho y phải xếp mối tình riêng lại quay về Đông Hải. Nếu có duyên phận cùng nhau, bản tòa rất đỗi hoan nghinh khi thiếu hiệp qua Đông Hải. Bây giờ bản tòa xin tạm biệt.

Tôn Cảnh Thái dứt lời cất bước đi luôn.

Cam Đường đứng thừ người ra. Mối tình này khiến cho chàng suốt đời không bao giờ quên được.

- Phá hủy Ngọc Điệp Bảo!

Không biết ai trong đám quần hùng đã phát ra câu nói căm hờn này. Tiếp theo bóng người tới tấp nhảy vào nội viện.

Cam Đường chợt tỉnh táo lại. Hung thủ lọt lưới, thù hận chưa trả xong. Có lý đâu chàng để cho mối tình riêng làm bận lòng được. Chàng suy nghĩ tính toán cách hành động.

Bỗng một tên đệ tử phái Thiên Tuyệt lật đật chạy đến hấp tấp nói:

- Xin thiếu chủ lập tức ra ngay khu mồ mả phía sau núi, chỗ cửa đường hầm bí mật.

Cam Đường băng mình chạy đi luôn.

Một ngọn lửa từ trong bảo bốc lên. Rồi hai ngọn, ba ngọn...

Chỉ trong khoảnh khắc toàn bảo biến thành một biển lửa.

Trong khu mồ mả phía sau bảo, những tiếng quát vang tai và chưởng phong động trời. Nam Cung trưởng lão, Thiên Oai viện chúa, Thần Võ viện chúa, Chấp Pháp viện chúa, Tam Mục lão nhân, Kỳ Môn lệnh chúa, Thiếu Lâm Vô Tướng đại sư, Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng, cả thảy tám tay cao thủ hạng nhất đời nay đang vây quanh Tây Môn Tung quyết một trận sinh tử.

Trong trường đã diễn ra một cảnh thảm mục kinh tâm. Trên mặt đất mấy xác chết nằm lăn ra đó. Trong đám này cả Vệ Võ Hùng, người đã thay thế cho Tây Môn Tung ngày trước.

Cam Đường chỉ đảo mắt nhìn một lượt đã hiểu ngay. Tây Môn Tung chạy thoát khỏi trường đấu rồi đốt chất nổ lên, chuẩn bị theo đường hầm để thoát thân. Nhưng Thiên Oai viện chúa Trình Kỳ đã thuộc hết địa thế trong bảo. Y liền cùng các tay cao thủ chận đánh.

Cam Đường băng mình vào trong trường lớn tiếng quát:

- Tây Môn Tung! Nộp mạng đi thôi!

Tám tay cao thủ đang lúc giao đấu, liền từ từ dãn ra bốn mặt và vẫn giữ thế giới bị.

Cam Đường giơ thanh Tam Nhận quái kiếm trong tay lên, quắc mắt nhìn Tây Môn Tung hỏi:

- Tây Môn Tung! Phải chăng mi đã chủ mưu gây nên vụ huyết án Thánh Thành?

Tây Môn Tung nét mặt hung dữ như ma quỷ, lớn tiếng đáp:

- Đúng thế! Thằng quỷ con kia! Lão phu mà có ngày nay không phải vì bất tài, chẳng qua vì ý trời muốn vậy mà thôi.

- Có bao nhiêu người tham dự vào vụ huyết án đó?

- Tất cả ba mươi hai tên Tử Vong sứ giả. Đáng tiếc là chúng chết hết rồi. Ha ha!

- Ta muốn chẻ xương mi làm củi và bầm thây mi làm tương.

Chàng vung thanh Tam Nhận quái kiếm lên, đánh ra một chiêu hiểm ác tuyệt luân.

Lại một trường ác đấu kinh tâm động phách diễn ra. Bầu không khí khẩn trương khiến người ta cơ hồ nghẹt thở. Bị bao nhiêu tay cao thủ vây bọc, Tây Môn Tung tự biết khó lòng trốn thoát. Hắn liền thi triển lối đánh liều mạng như hung thần ác sát.

Cam Đường chứa hận đã lâu, dĩ nhiên cũng ra tay hiểm độc vô cùng. Một lực lượng không hiểu từ đâu đến khiến cho công lực chàng gia tăng gấp bội. Chiêu thức nào cũng phóng ra đến tuyệt đích về những điều sở học.

Mười chiêu! Hai mươi chiêu! Ba mươi chiêu! Tây Môn Tung tuy liều mạng chiến đấu, nhưng chẳng khác gì cây cung cứng giương đến độ chót. Những tiếng thét khủng khiếp vang lên.

Tây Môn Tung người đã đỏ lòm. Hắn trúng ba kiếm liền, thân hình lảo đảo. Tiếng quát thứ hai chưa dứt, Cam Đường đã đánh bật thanh trường kiếm của đối phương.

Cuộc chiến đấu đã đến lúc kết thúc. Tây Môn Tung như con cừu bị đặt lên bàn mổ.

Mặt hắn co rúm lại trông rất khủng khiếp.

Cam Đường nghiến răng nói:

- Tây Môn Tung! Mi đã dùng thanh kiếm này đâm tiên phụ ta ba mươi bảy nhát.

Bây giờ đến lượt mi phải chịu quả báo.

Tây Môn Tung trợn mắt nghiến răng lui về phía sau ba bước, hắn đứng vững lại vận kình.

Cam Đường la lên:

- Lão thất phu! Mi định vận đứt tâm mạch tự tử chăng?

Chàng vừa thét vừa phóng ngón tay ra điểm.

Tây Môn Tung toàn thân run bắn lên suýt nữa ngã lăn ra.

Chương 88 - Xử Hung Tàn, Kết Thúc Chuyện Đời

Thanh quái kiếm vung lên. Máu vọt ra kết thành những đóa hoa.

Mười nhát! Hai mươi...

Cam Đường vừa đâm vừa đếm. Tây Môn Tung đã thành con người máu, nhưng hắn chỉ loạng choạng chứ chưa ngã ra. Mỗi nhát kiếm đâm, da mặt hắn co rúm lại một lần. Hắn không rên la, tỏ ra tự biết cuộc đời tàn ác của mình phải có ngày nay.

Cam Đường đâm nhát kiếm thứ ba mươi bảy thẳng vào trái tim hắn.

Quần hùng đứng xung quanh bật lên tiếng hoan hô.

Tây Môn Tung mặt nhăn nheo, người run bần bật, cặp mắt dần dần mất thần...

Cam Đường rút mạnh thanh kiếm ra. Tây Môn Tung ngã huỵch xuống đất, nhưng máu không phun ra nhiều, vì trái tim hắn đã khô kiệt. Cuộc đời ác ma kết thúc rồi mà cặp mắt vẫn chưa nhắm lại, dường như hắn còn luyến tiếc hai chữ Võ Thánh và cái vinh quang khi được làm minh chủ võ lâm.

“Phập” một tiếng! Ánh kiếm lóe lên. Cam Đường đã chặt thủ cấp Tây Môn Tung cầm trong tay.

Đệ tử các môn phái la ó om sòm rồi như đàn ong kéo lại cầm kiếm đâm vào cái xác không đầu. Chỉ trong nháy mắt, xác Tây Môn Tung nát ra như tương.

Tiếp theo, đoàn người chạy về phía sau Điệp Thạch. Không cần nói ai cũng hiểu là mọi người đều lấy làm sỉ nhục vì đã dựng đài kỷ niệm. Bây giờ họ chạy ra để phá đài.

Cam Đường cầm thủ cấp Tây Môn Tung, nghĩ lui nghĩ tới bất giác chàng sa lệ.

Ngọc Điệp Bảo vẫn còn lửa cháy bùng bùng. Ngọc Điệp Môn cũng theo làn khói này mà tan đi.

Bọn Tam Mục lão nhân từ từ cất bước.

Cam Đường tiến đến trước mặt lão thi hành đại lễ, rồi lại thi lễ Kỳ Môn lệnh chúa và biểu đệ Lâm Bằng. Trong đầu óc chàng, hình bóng Lâm Vân lại hiện lên.

Nhưng lúc này chàng không tiện nói đến gia sự.

Đại biểu các môn phái đóng ở Võ Minh đều tiến đến trước mặt Cam Đường ngỏ lời sùng kính.

Thế là dòng dõi chính thống Võ Thánh đã vãn hồi được bạo kiếp của võ lâm.

Thanh danh cũng vang lừng như đời trước.

Đột nhiên một bóng người áo trắng từ đường hầm chạy ra.

Nam Cung trưởng lão đón hỏi:

- Thế nào?

Người áo trắng cầm hai tấm thiết bài đưa ra đáp:

- Tìm thấy đây rồi.

Nam Cung trưởng lão đón lấy nhìn kỹ một lúc rồi cặp vào hai ngón tay giơ lên cho đại biểu các môn phái coi. Lão nói:

- Đây là hai tấm chánh phó huyết thiếp.

Đại biểu các bang phái biến sắc. Hai tấm huyết thiếp này đã nhuộm máu đào, võ lâm đồng đạo cơ hồ bị tuyệt diệt. Kể ra thì nói chỉ là hai miếng sắt, nhưng người sử dụng đã biến nó thành một vật tượng trưng cho chết chóc.

Nam Cung trưởng lão cầm hai tấm huyết thiếp đưa cho Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm nói:

- Xin đại sư phát lạc.

Vô Tướng đại sư chắp tay nói:

- A di đà Phật! Lão tăng có tài đức gì? Xin Cam thí chủ xử trí mới phải.

Nam Cung trưởng lão toan nói nữa thì Cam Đường đã lên tiếng:

- Trưởng lão! Xin trưởng lão xử trí cho.

Nam Cung trưởng lão cười ha hả. Bản tính lão không thích hư văn nên không trả lời, lão vận công lực bẻ nát ra.

Cam Đường vẫn chú ý nhìn người áo trắng, nhưng bây giờ chàng mới có cơ hội cất tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ đứng vào hàng thứ tư và quý danh là Phỉ Khôn?

Người áo trắng bình tĩnh hỏi lại:

- Sao thiếu chủ lại biết danh tính tại hạ?

- Tại hạ nhìn thấy trên bia mộ của Thập Ngũ muội.

- Ủa! Thiếu chủ đã hoàn thành tâm nguyện cho y rồi ư?

- Đúng thế.

- Phải kêu tại hạ là Tử Vong sứ giả số mới đúng.

Thật là một điều ra ngoài ý nghĩ của Cam Đường. Chàng không lấy làm kinh dị nhưng cũng không hiểu hành động của đối phương. Chàng liền hỏi:

- Thập Ngũ muội là Tử Vong sứ giả số và Ngũ ca Diêu Sầm là Tử Vong sứ giả số phải không?

- Đúng thế! Ngũ đệ là trượng phu của Thập Ngũ muội. Vì tâm thần y thất thường nên Tây Môn Tung toan giết đi để bịt miệng. Y được thiếu chủ ra tay giải cứu nên Thập Ngũ muội rất cảm ơn thiếu chủ. Sau y bị chết trong hang Đại Phật, Thập Ngũ muội nghĩ đến tình thâm trọng giữa vợ

chồng rồi quyết ý chết theo. Tại hạ vào trong hang Đại Phật tìm kiếm di thể y bí mật đem về táng ở chỗ đó...

- À ra thế! Tại sao ngũ ca tâm thần lại thất thường?

Phỉ Khôn định thần đảo mắt nhìn bốn phía rồi đáp:

- Vụ bí mật này nên đem công bố ra trước võ lâm. Nguyên trước ngũ đệ đã chịu ơn sâu của Võ Thánh. Y bị Tây Môn Tung bức bách, đánh lừa đi theo gây vụ huyết án Thánh Thành rồi bị lương tâm cắn rứt mà thành người mất trí.

Bây giờ Cam Đường mới hiểu rõ mọi chi tiết. Chàng sa sầm nét mặt run lên hỏi:

- Té ra ngươi cũng là một tên hung thủ?

Phỉ Khôn biến sắc trầm giọng đáp:

- Đúng thế! Tất cả Tử Vong sứ giả đều là hung thủ. Có điều thiếu chủ còn chưa hiểu, xin để tại hạ trình bày.

- Ngươi nói đi.

- Tây Môn Tung từ khi được Âm Ty Công Chúa truyền thụ kỳ công cho khác nào hổ thêm cánh. Ngoài mặt tuy hắn tỏ vẻ khúm núm đối với Âm Ty Công Chúa mà bề trong hắn ngấm ngầm thu thập nanh vuốt để sửa soạn cho việc nhảy lên ngôi chúa tể võ lâm...

- Hắn gây vụ huyết án Thánh Thành với mục đích gì?

- Một là hắn bị bại về tay tiên tôn, trong lòng vẫn ôm mối thù hận. Hai là hắn đã phát thệ phải được thay ngôi Võ Thánh làm người đệ nhất thiên hạ. Hắn hành động từng bước một, chiếu theo kế hoạch đã định...

Đây là một vụ án làm chấn động cả võ lâm, mà lại là một bí mật đã mười năm nay chưa tìm ra đáp án, nên mọi người có mặt tại trường đều chăm chú lắng tai nghe.

Cam Đường cũng cố nén cơn xúc động để hỏi cho ra gốc ngọn vụ thảm án này.

Phỉ Khôn ngừng một chút rồi lại kể tiếp:

- Bước đầu Tây Môn Tung dùng thủ đoạn đê hèn ly gián mối tình giữa hai vợ chồng Võ Thánh, tạo ra cơ hội đưa Lục Tú Trinh vào Thánh Thành làm nội gián...

- Thủ đoạn đê hèn của hắn thế nào?

- Lấy cắp đồng tiền nạm trên thanh kiếm của Thanh Y Kiếm Khách và cành thoa kim phụng là tín vật của lệnh đường để làm cạm bẫy...

Cam Đường đột nhiên đưa mắt nhìn Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng. Chàng tỏ ra rất áy náy.

Phỉ Khôn nói tiếp:

- Sau hắn bày mưu giết Thanh Y Kiếm Khách để toan bịt miệng.

- Vụ này tại hạ biết rồi! Về sau ra sao?

- Đầu tiên Thánh Thành có mở yến tiệc, Tây Môn Tung bỏ thuốc độc vào trong rượu khiến cho lệnh tiên tôn không còn sức chống cự nữa. Sau hắn dẫn ba mươi hai tên Tử Vong sứ giả đã được huấn luyện bí mật đến hạ sát toàn trang. Ngẫu nhiên hắn bắt được thanh Tam Nhận quái kiếm liền dùng làm hung khí để đổ vạ cho Cửu Tà Ma Mẫu...

Toàn trường la lên một tiếng kinh hãi:

- Úi chao!

Cam Đường nghiến răng ken két. Chàng cho là Tây Môn Tung tuy đã chết rồi nhưng cũng chưa đủ để đền tội trong muôn một.

- Sau hắn lấy bộ mặt Tử Thần để xuất hiện trên chốn giang hồ, đại khai sát giới gây nên tình trạng khủng khiếp. Hắn đã phí rất nhiều tâm lực để học cho được toàn bộ võ công của Âm Ty Công Chúa rồi đặt chất nổ phá sập hang chôn sống mụ. Ngờ đâu người tính không bằng trời định, Âm Ty Công Chúa lại thoát chết...

- Tây Môn Tung thấy thời cơ đã tới liền mở cuộc Sinh Tử đại hội phải không?

- Đúng thế! Nước cờ sau chót, hắn chọn một tên thủ hạ giả làm Tử Thần để che mắt thiên hạ. Cuộc hạ Tử Thần, giết Tử Vong sứ giả chỉ là một màn kịch...

Phỉ Khôn nói tới đây, mặt gã lộ vẻ hận độc vô cùng. Gã nói tiếp:

- Ai ngờ hắn bày trò giả rồi làm ra chuyện thực. Hắn giết sạch như một đàn cừu.

Thiên đạo tuần hoàn. Tại hạ bị liệng xuống hang núi thì khéo sao lại lọt vào khe núi vướng lại mới không đến nỗi mất mạng. Âm Ty Công Chúa trước kia bị mù đôi mắt, Tây Môn Tung có nói gì với mụ liền biến đổi thanh âm nên mụ không biết con người mụ đã chế tạo ra là ai. Chỉ cần Tây Môn Tung không thi triển công lực của mụ nữa là vụ bí mật này vĩnh viễn không bao giờ phanh phui ra được.

Mọi người lại bật lên tiếng la hoảng, kinh hãi toát mồ hôi.

Cam Đường hỏi:

- Các hạ không chết rồi đến tiết lộ thân thế Tây Môn Tung với Âm Ty Công Chúa phải không?

- Chính thế!

- Các hạ đã nói hết chưa?

Phỉ Khôn nở một nụ cười thê lương đáp:

- Tội nghiệt của tại hạ rất thâm trọng, chẳng xin tha thứ làm chi nữa. Tại hạ có cách tự xử dù chết đi cũng nhắm mắt được.

Dứt lời, phóng ngón tay đâm vào huyệt “Thái Dương”.

Cam Đường cũng không ngăn cản nữa.

Huỵch một tiếng! Phỉ Khôn ngã ngửa người ra. Nam Cung trưởng lão cảm khái thở dài nói:

- Giết người đành chịu chết. Thực là một câu nói chí lý.

Bây giờ Cam Đường lại nhớ tới mẫu thân không biết lạc lõng nơi đâu. Chàng hối hận vô cùng. Chân trời man mác, biết tìm đâu cho thấy từ nhan?

Vẻ đau khổ của chàng không qua được mắt bọn Tam Mục lão nhân.

Kỳ Môn lệnh chúa từ từ tiến ra nói:

- Hài tử! Ngươi đã biết mình lầm lỗi chưa?

- Điệt nhi hối hận lắm rồi.

- Bây giờ cũng còn kịp. Chắc mẫu thân ngươi và Vân nhi cùng đi một đường, kíp chầy rồi cũng tìm thấy. Bây giờ ngươi định làm gì?

- Điệt nhi muốn đem thủ cấp Tây Môn Tung tế điện Thánh Mộ để an ủi vong linh tiên phụ.

- Được rồi! Ta cùng ngoại công cũng đi theo ngươi.

Cam Đường quay lại cung kính bảo Nam Cung trưởng lão:

- Xin trưởng lão thu xếp những việc ở đây cho.

Nam Cung trưởng lão gật đầu.

Cam Đường lại nói:

- Tại hạ còn phải đem thanh Tam Nhận quái kiếm lên táng ở mộ Ma Mẫu cho trọn lời hứa.

Thần Võ viện chúa tiến lên nói:

- Xin thiếu chủ để việc này cho ty tòa.

- Như vậy thật làm phiền viện chúa. Tại hạ cảm ơn.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng cùng Thiên Oai viện chúa song song bước ra.

Trình Kỳ nói:

- Thưa thiếu chủ! Vợ chồng ty tòa xin tạm thời cáo thoái để đi săn sóc cho Sương nhi. Chắc đến ngày thiếu chủ tiếp thụ chức chưởng môn mới quay về hội kiến được.

Cam Đường quỳ xuống trước mặt Thanh Y Kiếm Khách nói:

- Xin thế thúc tha thứ cho điệt nhi.

Thanh Y Kiếm Khách vội đỡ dậy nói:

- Hiền điệt! Việc đã qua nên bỏ đi. Kính Nghiêu huynh bây giờ được nhắm mắt ở nơi cửu tuyền là hay lắm rồi.

Nói xong đôi hàng lệ nhỏ, nhưng nét mặt tươi cười ra chiều khoan khoái.

Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm từ từ bước ra, vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Lão tăng thay mặt đại biểu các phái xin nói thí chủ mấy câu.

- Vãn bối xin rửa tai cung kính nghe.

- Tây Môn Tung gây vạ che lấp tai mắt thiên hạ. Các môn phái đều bị hắn lừa bịp. Võ lâm Trung Nguyên lâm vào tình trạng nguy ngập. May nhờ thiếu chủ vãn hồi được kiếp nạn.

Công đức cao cả này rất xứng đáng tiếp theo Võ Thánh. Bọn lão tăng quay về rồi sẽ xin chỉ thị của các chưởng môn công nghị tôn xưng thiếu chủ thế nào cho xứng đáng.

Cam Đường cảm kích đáp:

- Trừ diệt ma quỷ bảo vệ đạo pháp là bổn phận của kẻ võ sĩ. Huống chi vãn bối lại vì thù nhà mà hành động. Lời nói của đại sư, tại hạ không dám đương.

- Thiếu chủ bất tất phải thắc mắc. Bọn lão tăng xin cáo từ.

Nói xong Vô Tướng đại sư thi lễ rút lui.

Cam Đường ngơ ngẩn một lúc rồi quay lại hỏi Nam Cung trưởng lão:

- Sao không thấy đại biểu Cái Bang?

- Bang chúa Cái Bang mới chết, nên đại biểu bang này đã về trước mấy hôm rồi.

- Còn Bạch trưởng lão của bản môn?

- Y về địa cung để sắp đặt cuộc tế điện cùng chuẩn bị đại lễ cho thiếu chủ tiếp ngôi chưởng môn.

- Ủa! Thái phu nhân hiện trạng thế nào?

Nam Cung trưởng lão buồn rầu nói:

- Số trời đã định, sức người không thể vãn hồi được. Mặt trời đã xế non tây chẳng còn bao lâu nữa.

Cam Đường ngửa mặt lên nhìn trời trong lòng cảm khái muôn vàn. Hồi lâu chàng ngậm ngùi nói:

- Trưởng lão! Tại hạ tế điện tiên phụ rồi sẽ lập tức về cung.

- Phải lắm! Thái phu nhân trông đợi thiếu chủ đã mòn con mắt.

- Còn những võ trường mà Ngọc Điệp Bảo đã đặt ra ở các thị trấn lớn thì sao?

- Việc đó để các môn phái giải quyết.

Cam Đường từ biệt Nam Cung trưởng lão rồi cùng Tam Mục lão nhân, Kỳ Môn lệnh chúa, Lâm Bằng và bọn đệ tử phái Kỳ Môn mười mấy người chạy lên Thánh Mộ.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng lúc trước đã quyết định cùng Trình Kỳ đi cứu trị Tư Đồ Sương, nhưng sau lại thay đổi ý định để Trình Kỳ đi một mình. Lão cũng theo Cam Đường lên tới Thánh Mộ. Võ Thánh Cam Kính Nghiêu được các phái võ lâm Trung Nguyên thu lượm thi hài kiến tạo một ngôi mộ lớn gọi là Thánh Mộ để đồng đạo truy niệm người quá cố. Ngọn gió vi vút thê lương thổi vào nội cỏ. Âm khí âm trầm, bầu trời tựa hồ hạ thấp xuống.

Cam Đường cùng hơn mười người đến trước Thánh Mộ bày hương nến, và thủ cấp Tây Môn Tung là tế phẩm chính yếu.

Mọi người thắp hương quỳ lạy.

Cam Đường nằm phục xuống mộ khóc lóc rất thảm thiết.

Khói hương nghi ngút, tro tiền giấy bay. Một bóng người từ sau mộ lững thững đi ra.

Kỳ Môn lệnh chúa Châu Ngọc Phương vừa kinh hãi vừa vui mừng la lên:

- Phương thư!

Tiếp theo Tam Mục lão nhân cùng Thanh Y Kiếm Khách cũng lên tiếng gọi.

Lâm Bằng nhảy nhót tiến lại lớn tiếng hỏi:

- Di mẫu! Di mẫu làm bọn cháu kiếm muốn chết. Thư thư cháu đâu?

Cam Đường ngẩng đầu lên nhìn thì người xuất hiện đó chính là Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương, mẫu thân chàng. Mới xa cách trong một thời gian ngắn ngủi mà bà đã già đi rất nhiều. Hình dong tiều tụy, mái tóc hoa râm. Cam Đường biết rõ chính chàng đã làm cho từ mẫu nên nỗi này. Bây giờ lòng chàng vừa xấu hổ, vừa hối hận lại vừa bi thương.

Chàng quay người lại quỳ xuống trước mặt mẫu thân, hai tay ôm lấy chân bà.

Nước mắt ràn rụa, chàng nức nở nói:

- Mẫu thân! Mẫu thân tha thứ cho đứa con ngỗ ngược bất hiếu này.

Phụng Hoàng Nữ nguyên trước vẻ mặt lạnh như băng, bây giờ nước mắt tràn trề.

Bà giơ tay lên xoa đầu Cam Đường buồn rầu nói:

- Hài tử! Vĩnh viễn không bao giờ ta oán trách con đâu.

Những người có mặt tại trường ai cũng sa lệ.

Thanh Y Kiếm Khách chắp tay hỏi:

- Đại tẩu còn nhớ tiểu đệ không?

Phụng Hoàng Nữ nhìn lão qua làn nước mắt hồi lâu rồi kinh dị nói:

- Tư Đồ hiền đệ đấy ư?

Trước mộ, mẹ con hàn huyên câu chuyện đã qua. Bao nhiêu sự hiểu lầm đều bỏ hết.

Cam Đường áy náy hỏi:

- Mẫu thân! Biểu thư con đâu?

- Hài tử! Con đã làm cho y đau khổ vô cùng.

- Hài nhi biết tội rồi.

- Y cùng đi với ta, hiện ở trong khe núi gần đây.

Kỳ Môn lệnh chúa hỏi xen vào:

- Đường nhi! Ngươi có thương yêu y không?

Cam Đường thẹn thò đáp:

- Có!

- Ta gả y cho ngươi đó.

Phụng Hoàng Nữ phá lên cười nói:

- Hài tử! Khấu đầu bái tạ di mẫu đi.

Cam Đường quỳ thụp xuống.

Thanh Y Kiếm Khách lớn tiếng:

- Để tiểu đệ làm ông mai cho.

Mây thảm tan dần, mặt trời hé mở. Cam Đường nói rõ cho mẫu thân biết mình phải về Thiên Tuyệt địa cung. Mẹ con ước định trong vòng một tháng sẽ trở về tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương để cùng Lâm Vân cử hành hôn lễ.